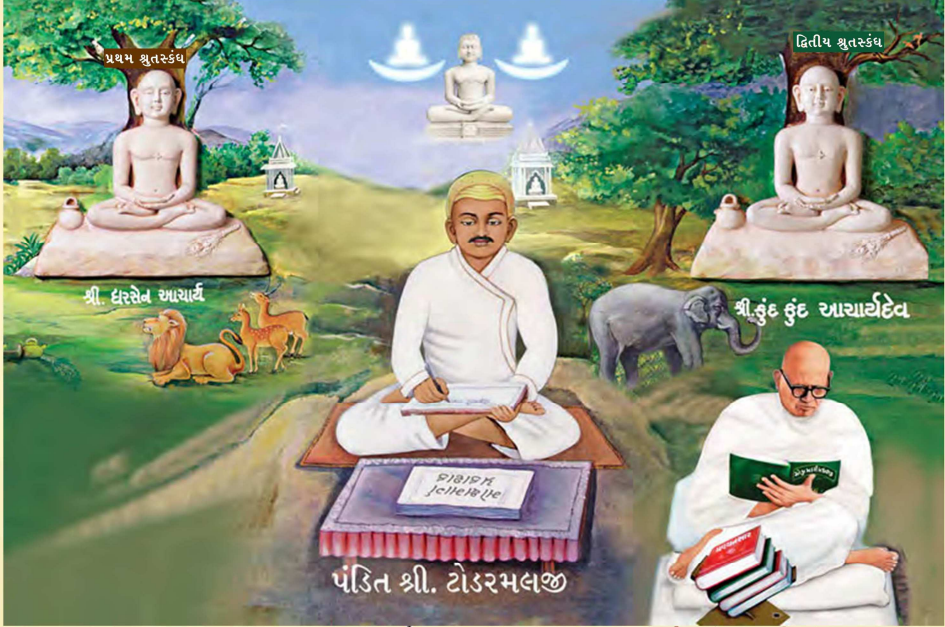

શ્રી મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક

મોક્ષનો સ્વતંત્ર માર્ગ

ભાગ - ૨

નમઃ મિત્રેભ્યઃ

મોક્ષનો સ્વતંત્ર માર્ગ

ભાગ - ૨

શ્રી મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક

ઉપર પૂ. સદગુરુદેવશ્રી કાનજીસ્વામી નાં

૧લા, ૭મા, ૯મા અધિકાર ઉપર થયેલ

અક્ષરશઃ ૧૯ થી ૩૬ પ્રવચનો

શ્રી કુંદકુંદ - કલાન સત્ સાહિત્ય પ્રચાર - બોરીવલી

D - 16/205, યોગી નગર, એક્સર રોડ, બોરીવલી (વેસ્ટ), મુંબઈ - 400 092

ફોન - 2863 1155 / 93228 90089

E-mail - gnayakforever@gmail.com

કહાન સંવત
૩૪

વીર સંવત
૨૫૪૦

વિક્રમ સંવત
૨૦૭૦

ઇ. સ.
૨૦૧૪

: પ્રકાશન :

પૂ. ગુરૂદેવશ્રી કાનજીસ્વામીની ૧૨૫મી પાવન,
મંગલમય જન્મ-જયંતિના સુઅવસરે
સુવર્ણપુરી (સોનગઢ) ક્ષેત્રે
તા. ૧.૫.૨૦૧૪ વૈશાખ સુદ - ૨

પહેલી આવૃત્તિ : ૧૦૦૦ પ્રત

મુલ્ય : ધારાવાહિ સ્વાધ્યાય

Thanks & Our Request

This electronic shastra has been donated in memory of ParamUpkari Gurudev Shree Kanjiswami on his 125th Janma Jayanti (1 May 2014) by Shree Kundkund-Kahan Sat Sahitya Prachar, D-16/205, Yogi Nagar, Eaksar Road, Borivoli (West), Mumbai 400 092 (Phone: 2863 1155/ 9322890089).

Our request to you:

1) This electronic version of [MokshNo Svatantrata Marg Part 2](#) is the original copy from which the first paper version was printed. However if you find any errors please inform us on rajesh@AtmaDharma.com so that we can make this beautiful work even more accurate.

2) Keep checking the version number of the on-line shastra so that if corrections have been made you can replace your copy with the corrected one.

Version History

Version No.	Date	Changes
001	01 May 2014	First electronic version

Corrigenda

Pravachan numbers 34-36 are actually from 1967 and not 1962. They are incorrectly listed in the contents page. The correct dates are listed at the start of each of these pravachans.

“भोक्षनो स्वतंत्र भार्ग”

प्राप्ति स्थान

सोनगढः

श्री ढिगंढर जैन स्वाध्याय ढंढिर ट्रस्ट,

सोनगढ - 364 250

जु. ढावणगर

फ़ोनः 02846 244334

ढुंढघः

कंढिवलीः

श्री कुंडकुंडकहान सत् साहित्य प्रथार

110, सोना शोपींग सेंटर,

सिनेढेढस कोढलेढस,

कंढिवली (वेस्ट), ढुंढघ - 400 067

फ़ोनः 2863 1155 / 9322890089

ढाढरः

श्री रढेशढाघ ढुरिया

309, सनशाघण हाघटस,

ज्ञानढंढिर रोड,

ढाढर (वेस्ट),

ढुंढघ - 400 028

फ़ोनः 2438 8787 / 9820498454

पारलः

श्री कविण्ढ्र गाला

योथेढाणे, सिद्धि ढीप,

रुघया स्कुलनी सामे,

ढहंत रोड, विलेपारले (घस्ट),

ढुंढघ-400 057

फ़ोनः 2610 2865 / 9892238006

घारकोपरः

श्री विजयढाघ ढोढाढरा,

B/27, ढहाविर - प्रकाश,

वल्लढढाग लेण,

घारकोपर (घस्ट),

ढुंढघ - 400 077

फ़ोनः 2506 8790 / 98191 95353

શ્રી મોક્ષમાર્ગપ્રકાશક શાસ્ત્ર ઉપર પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રી ના રેકોર્ડ થયેલા ૩૬ પ્રવચનો છે, જે અક્ષરશઃ અહીં છાપવામાં આવેલ છે.

શ્રી કુંદકુંદ કહાન સત્ સાહિત્ય પ્રચાર, બોરીવલીનુ આ 'મોક્ષનો સ્વતંત્ર માર્ગ' તે દસમું પુસ્તક છે.

આ પુસ્તક પ્રકાશનમાં અજાણતાં કાંઈ ક્ષતિ રહી ગઈ હોય તો તે બદલ અમો ક્ષમા માંગીએ છીએ અને મુમુક્ષુગણ પાસે માર્ગદર્શનની અપેક્ષા પણ રાખીએ છીએ.

અંતમાં આ પુસ્તકનાં સ્વાધ્યાયથી સૌ આત્માર્થીઓ પૂજ્ય આચાર્ય ભગવંત તથા પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રીનું હૃદય સમજીને પોતાના જ્ઞાન - શ્રદ્ધાનમાં અવધારીને ત્વરીત પોતાના ભગવાન આત્માના દર્શન કરી લે તેવી મંગલ ભાવના....

— : શ્રી કુંદકુંદ કહાન સત્ સાહિત્ય પ્રચારના પ્રકાશનો :-

૧. સ્વતંત્રતાનો ઢંઢેરો

૨. સ્વતંત્રતાની પરાકાષ્ટા

૩. સમાધિની સ્વતંત્રતા - ભાગ ૧

૪. જ્ઞાનનો સ્વતંત્ર સ્વયંવર

૫. સમાધિની સ્વતંત્રતા - ભાગ ૨

૬. સમાધિની સ્વતંત્રતા - ભાગ ૧ (સુ. આ.)

૭. સમાધિની સ્વતંત્રતા - ભાગ ૩

૮. સમાધિની સ્વતંત્રતા - ભાગ ૪

૯. સમાધિની સ્વતંત્રતા - ભાગ ૫

આ પુસ્તક <http://www.AtmaDharma.com> તથા
<http://www.vitragvani.com> પર ઉપલબ્ધ છે.

પ્રકાશકીય નિવેદન

-દોહરા-

પરમ પદારથ પામવા, મંગલમય જિનવાણ;
વંદું નિજગુણ વૃદ્ધિઠર, લહું સદા સુખખાણ.

ગ્રંથકર્તાનું મંગલાચરણ

મંગલમય મંગલ કરણ, વીતરાગ વિજ્ઞાન,
નમો તેહ જેથી યયા, અરહંતાદિ મહાન;
ઠરી મંગલ ઠરું છું મહા, ગ્રંથકરણ શુભ ઠાજ,
જેથી મળે સમાજ સર્વ, પામે નિજપદ રાજ.

આગમ એને કહેવાય જે મોક્ષમાર્ગનો પ્રકાશ કરે. આ અર્થને સાર્થક કરતો આ મોક્ષમાર્ગનો પ્રકાશક ગ્રંથ છે જે આચાર્ય કલ્પ પંડિતપ્રવર શ્રીમાન ટોડરમલજીની અપૂર્વ મૌલિક હુંદારીમાં થયેલ ગદ્યરચના છે. તેમાં શ્રી દેવ-શાસ્ત્ર-ગુરુ તેમજ નવતત્ત્વો વિષેની જીવંત ભ્રાંતિ તથા તે તત્ત્વોનું યથાર્થ સ્વરૂપ બતાવી સત્ સ્વરૂપ મોક્ષમાર્ગનું પ્રકાશન કર્યું છે.

આ ગ્રંથ ઉપર આત્મજ્ઞ સંત પૂજ્ય સદ્ગુરુદેવ શ્રી કાનજીસ્વામી એ અત્યંત માર્મિક હૃદયસ્પર્શ સ્પષ્ટીકરણ કરેલ છે. તેમાંથી વર્તમાનમાં ઉપલબ્ધ ઓડિયો પ્રવચનોનાં આ અક્ષરશઃ પ્રવચન છે. આ પ્રવચનોમાં પૂ. ગુરુદેવશ્રીએ મુખ્યત્વે આગમનું સ્વરૂપ, દુઃખ નિવૃત્તિના ઉપાય જીવ-અજીવ સંબંધી ભ્રાંતિ, નિશ્ચય-વ્યવહારનું સ્વરૂપ તથા પુરુષાર્થથી જ મોક્ષપ્રાપ્તિ આ વિષયો ઉપર વિશેષ પ્રકાશ પાડ્યો છે.

આ ગ્રંથનું પ્રયોજન નીચેનાં સવૈયામાં બતાવ્યું છે કે -

શાશ્વત નિજાત્મ તત્ત્વ યર્થાથ સમજવાને,
મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક શ્રેષ્ઠ સુખદાયી છે ;
અનાદિનું દુઃખ જાય આત્મસિદ્ધિ સદ્ય થાય,
આસ્રવ રોકાય ભાવ સંવર વરાય છે.
નમો નમો શુદ્ધ ભાવ સચ્ચિતિ સ્વરૂપ ગુરુ,
જ્ઞાન-ધ્યાન આત્મ પુષ્ટિ સત્ત્વર કરાય છે ;
મંગળ કલ્યાણમાલા સુગંધ વિસ્તાર થાય,
મોહ ભાવ જાય શુદ્ધ સ્વભાવ પમાય છે.

મોક્ષમાર્ગનો પ્રકાશ કરનાર આ ગ્રંથના અધ્યયનથી જગતના સર્વ જીવો પરમશાશ્વત સુખરૂપ નિજ આત્મસિદ્ધિને વરો એજ અભ્યર્થના.

આ પ્રવચનોને પ્રાપ્ત સીડીમાંથી સાંભળી, અક્ષરશઃ લખવાનું તથા વારંવાર ચેક કરવાનું ઉમદા કાર્ય આત્માર્થી બેન શ્રીમતી ડૉ. વસુમતી દિપકભાઈ શાહ, (તારદેવ, મુંબઈ) તરફથી કરવામાં આવ્યું છે, જેનો સંસ્થા અંતઃકરણથી આભાર માને છે.

શ્રી કુંઠકુંઠ કલાન સત્ સાહિત્ય પ્રચાર,

તા. ૧.૫.૨૦૧૪

બોરીવલી

પૂ. ગુરૂદેવશ્રીની ૧૨૫મી

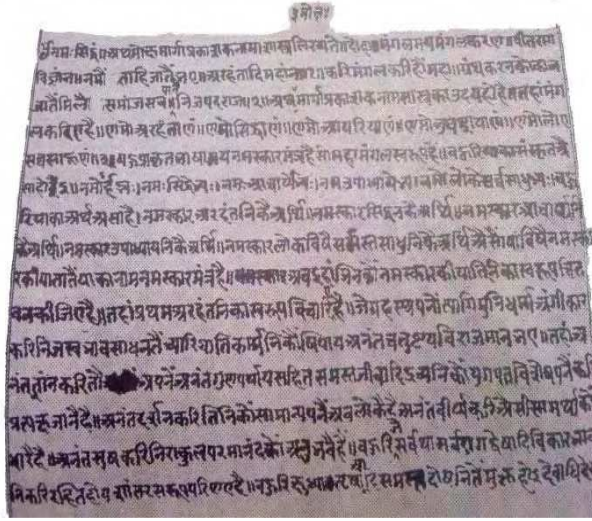
પાવન જન્મ-જયંતિ પ્રસંગે.

સોનગઢ

ભુતકાળના 'રાજેન્દ્ર', વર્તમાનના 'યોગીન્દ્ર', ભાવિના 'જિનેન્દ્ર' એવા
અધ્યાત્મયુગસર્જક પૂજ્ય ગુરુદેવ શ્રી કાનજીસ્વામી

पंडित टोडरमलजी के अथयं के हाथ से लिखे
हुए मोक्षमार्ग प्रकाशक का प्रथम पृष्ठ

ઉપોદ્ધાત

આ નિકૃષ્ટ કાળમાં સંસ્કૃત-પ્રાકૃત ભાષાજ્ઞાનની અતિશય ન્યૂનતા તથા શ્રી નિર્ગ્નથ વીતરાગ માર્ગના ગ્રંથોનાં પઠનપાઠનનો કોઈ પ્રકારે અભાવ થઈ રહ્યો હતો, તેવા સમયમાં (વિક્રમની ૧૮મી શતાબ્દિના અંતમાં અને ૧૯મી શતાબ્દિના પ્રારંભમાં ઢુંઢાહડદેશ (રાજસ્થાન)ના સવાઈ જયપુર નગરમાં આ મોક્ષમાર્ગપ્રકાશક ગ્રંથના રચયિતા, નિર્ગ્નથવીતરાગમાર્ગના પરમ શ્રદ્ધાવાન, સાતિશય બુદ્ધિના ધારક અને વિદ્વજ્જનમનવલ્લભ આચાર્યકલ્પ પંડિતપ્રવર શ્રીટોડરમલજીનો ઉદય થયો હતો. પિતાનું નામ જોગીદાસ અને માતાનું નામ રંભાદેવી હતું. તેમનું ગૃહસ્થજીવન સાધનસંપન્ન હતું.

પં. ટોડરમલજીના શિક્ષાગુરુનું નામ બંશીધરજી હતું. તીવ્ર બુદ્ધિશક્તિના કારણે ટોડરમલજીના શાસ્ત્રપાઠ અને તેના અર્થનું શીઘ્ર અવધારણ કરી લેતા હતા, કુશાચ્ર મેધાને લીધે નાની ઉંમરમાં ને ટૂંકા સમયમાં જૈનસિદ્ધાંત ઉપરાંત વ્યાકરણ, કાવ્ય, છંદ, અલંકાર, કોષ આદિ વિવિધ વિષયોમાં દક્ષતા પ્રાપ્ત કરી લીધી હતી. હિન્દી સાહિત્યના દિગંબર જૈન વિદ્વાનોમાં તેમનું નામ ખાસ ઉલ્લેખનીય છે. હિન્દીના ગદ્યલેખક વિદ્વાનોમાં તેઓ પ્રથમ કોટિના વિદ્વાન ગણાય છે. વિદ્વતાને અનુરૂપ તેમનો સ્વભાવ પણ વિનમ્ર તેમ જ દયાળુ હતો ; અને સ્વાભાવિક કોમળતા, સદાચારિતા વગેરે સદ્ગુણો

તેમના જીવનસહચર હતા. અહંકાર તો તેમને સ્પર્શી શક્યો જ નહોતો. સૌમ્ય મુદ્રા ઉપરથી તેમની આંતરિક ભદ્રતા તેમ જ વાત્સલ્યનો પરિચય સહજપણે પ્રાપ્ત થઈ જતો હતો. તેમની રહેણીકરણી ઘણી જ સાદી હતી. આધ્યાત્મિકતા તો તેમના જીવનમાં ઓતપ્રોત થઈ ગઈ હતી. શ્રીમદ્ભગવત્કુંદકુંદાચાર્યાદિ મહર્ષિઓના આધ્યાત્મિક ગ્રંથોનો - તેમનાં અધ્યયન, મનન તેમજ પરિશીલનથી-પંડિતજીના જીવન પર ઘણો સારો પ્રભાવ પડ્યો હતો. અધ્યાત્મતત્ત્વની ચર્ચા કરતાં તેઓ આનંદથી ઊછળી જતા હતા અને શ્રોતાગણ પણ તેમની વાણી સાંભળીને ગદગદ થઈ જતો હતો. સંસ્કૃત અને પ્રાકૃત-બંને ભાષાઓના તેઓ તે સમયના અદ્વિતીય તેમ જ સુયોગ્ય વિદ્વાન હતા. તેમનો ક્ષયોપશમ આશ્ચર્યકારી હતો અને તેઓ વસ્તુસ્વરૂપના વિશ્લેષણમાં અતિ દક્ષ હતા. તેમનો આચાર તેમ જ વ્યવહાર વિવેકયુક્ત અને મૃદુ હતો. તેમના દ્વારા રચિત ગોમ્મટસાર, લખ્ધિસાર, ક્ષપણાસાર, ત્રિલોકસાર, આત્માનુશાસન અને પુરુષાર્થસિદ્ધયુપાય વગેરેની ભાષાટીકાઓ તથા આ મોક્ષમાર્ગપ્રકાશક નામની તેમની સ્વતંત્ર ગ્રંથરચનાનું અવલોકન કરતાં જણાય છે કે તે સમયમાં તેમના જેવા સ્વમત-પરમતના જ્ઞાતા જવલ્લે જ કોઈ હશે.

સ્વમત-પરમતના સેંકડો ગ્રંથોના પઠન-પાઠન સાથે તેમનું મર્મસ્પર્શી ઊંડું મનન પણ કર્યું છે. અને એ વાત તેમના રચેલા આ મોક્ષમાર્ગપ્રકાશક ગ્રંથનું મનન કરવાથી અભ્યાસીને સ્વયં લક્ષમાં આવી જાય તેમ છે. ગોમ્મટસાર વગેરે પર તેમણે લખેલા ભાષાટીકાગ્રંથ એટલા ગહન છે કે તેમનો અભ્યાસ માત્ર વિશેષ બુદ્ધિમાન કરી શકે છે; પરંતુ અલ્પ પ્રજ્ઞાવંત જીવો માટે રચેલો તેમનો આ સરળ દેશભાષામય મોક્ષમાર્ગપ્રકાશક ગ્રંથ એવો અદ્ભુત છે કે જેની રહસ્યપૂર્ણ ગંભીરતા અને સંકલનાબદ્ધ વિષયરચનાને જોઈ ભલભલા બુદ્ધિમાનોની બુદ્ધિ પણ આશ્ચર્યચકિત થઈ જાય છે. આ ગ્રંથનું નિષ્પક્ષ-ન્યાય દૃષ્ટિથી ગંભીરપણે અવગાહન કરતાં જણાય છે કે - આ કોઈ સાધારણ ગ્રંથ નથી પરંતુ એક અતિ ઉચ્ચ કોટિનો મહત્ત્વપૂર્ણ અનોખો ગ્રંથરાજ છે અને તેના રચયિતા પણ અનેક આગમોના મર્મજ્ઞ તથા અસાધારણ પ્રતિભાસંપન્ન વિદ્વાન છે. ગ્રંથના વિષયોનું પ્રતિદાન સર્વને હિતકારક છે અને મહાન ગંભીર આશયપૂર્વક થયું છે.

સાતમા અધિકારમાં જેન મિથ્યાદૃષ્ટિનું સાંગોપાંગ વિવેચન કર્યું છે. તેમાં સર્વથા એકાંત નિશ્ચયાવલંબી જેનાભાસ તેમ જ સર્વથા એકાંત વ્યવહારાલંબી જેનાભાસનું ચુક્તિપૂર્ણ કથન કરવામાં આવ્યું

છે, જે વાંચતાં જ જૈનદષ્ટિનું જે સત્ય સ્વરૂપ તે સામે તરી આવે છે, અને વિપરીત કલ્પના-વસ્તુસ્થિતિને અથવા નિશ્ચય-વ્યવહાર નયોની દષ્ટિને નહિ સમજવાથી થઈ હતી તે-નિર્મૂળ થઈ જાય છે. આ મહત્વપૂર્ણ પ્રકરણમાં પંડિતજીએ જૈનોના અભ્યંતર મિથ્યાત્વના નિરસનનું ઘણું રોચક અને સૈદ્ધાંતિક વિવેચન કર્યું છે તથા ઉભય નયોની સાપેક્ષ દષ્ટિ સ્પષ્ટ કરીને દેવ-શાસ્ત્ર-ગુરુ સંબંધી ભક્તિની અન્યથા પ્રવૃત્તિનું નિરાકરણ કર્યું છે. અંતમાં સમ્યક્ત્વ સન્મુખ મિથ્યા દષ્ટિનું સ્વરૂપ તથા ક્ષયોપશમ, વિશુદ્ધ, દેશના, પ્રાયોગ્ય અને કરણ-એ પાંચ લઘ્વિઓનો નિર્દેશ કરીને આ અધિકાર પૂરો કરવામાં આવ્યો છે.

આ ગ્રંથની ખાસ વિશેષતા એ છે કે તેમાં ગંભીર તેમ જ દુરુદ ચર્યાને અતિ સરળ શબ્દોમાં અનેક દષ્ટાંત અને યુક્તિઓ દ્વારા સમજાવવાનો પ્રયત્ન કરવામાં આવ્યો છે અને પોતે જ પ્રશ્ન ઉઠાવીને તેનો માર્મિક ઉત્તર પણ દીધો છે, જેથી અધ્યેતાને પછી કોઈ સંદેહનો અવકાશ રહે નહિ. આ ગ્રંથમાં જે કાંઈ વસ્તુવિવેચન છે તે અનેક વિષયો પર પ્રકાશ પાથરનાર, સુસંબદ્ધ, આશ્ચર્યકારક અને જૈનદર્શનનું માર્મિક રહસ્ય સમજાવવા માટે એક અદ્વિતીય ચાવી સમાન છે, અર્થાત્ આમાં નિર્ગથ પ્રવચનનાં ઊંડાં માર્મિક રહસ્યો ગ્રંથકારે ઠામઠામ પ્રગટ કર્યાં છે.

શ્રીમાન્ પંડિતપ્રવર ટોડરમલજી દિગંબર જૈનધર્મના પ્રભાવક વિશિષ્ટ મહાપુરુષ હતા. તેમણે માત્ર છ મહિનામાં સિદ્ધાન્તકૌમુદી જેવા કઠણ વ્યાકરણનો અભ્યાસ કર્યો હતો. પોતાની કુશાગ્રબુદ્ધિના પ્રભાવથી તેમણે ષટ્દર્શનના ગ્રંથો, બૌદ્ધ, મુસ્લિમ તેમજ અન્ય અનેક મતમતાન્તરોના ગ્રંથોનું અધ્યયન કર્યું હતું, શ્વેતામ્બર-સ્થાનકવાસીનાં સૂત્રો તથા ગ્રંથોનું પણ અવલોકન કર્યું હતું, તથા દિગંબર જૈન ગ્રંથોમાં શ્રી સમયસાર, પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ, પ્રવચનસાર, નિયમસાર, ગોમ્મટસાર, તત્ત્વાર્થસૂત્ર, અષ્ટપાહુડ, આત્માનુશાસન, પદ્મનંદિપંચવિંસતિકા, શ્રાવકમુનિધર્મનાં પ્રરૂપક અનેક શાસ્ત્રો તથા કથા-પુરાણાદિ ઘણાં શાસ્ત્રોનો અભ્યાસ કર્યો હતો. એ સર્વ શાસ્ત્રોના અભ્યાસથી તેમની બુદ્ધિ ઘણી જ પ્રખર બની હતી.

શાસ્ત્રસભા, વ્યાખ્યાનસભા અને વિવાદસભામાં તેઓ ઘણા જ પ્રસિદ્ધ હતા. આ અસાધારણ પ્રભાવકપણાને લીધે તેઓ તત્કાલીન રાજાને પણ અતિશય પ્રિય થઈ પડ્યા હતા, અને એ રાજપ્રિયતા તથા પાંડિત્યપ્રખરતાને કારણે અન્યધર્મીઓ તેમની સાથે મત્સરભાવ કરવા લાગ્યા હતા, કારણ કે તેમની સામે તે અન્યધર્મીઓના મોટા મોટા વિદ્વાનો પણ પરાભવ પામતા હતા. જોકે તેઓ પોતે કોઈ પણ વિધર્મીઓનો અનુપકાર કરતા નહોતા; પરંતુ બને ત્યાં સુધી તેમનો

ઉપકાર જ કર્યા કરતા હતા, તોપણ માત્સર્યયુક્ત મનુષ્યોનો મત્સરતાજન્ય કૃત્ય કરવાનો જ સ્વભાવ છે; તેમના મત્સર અને વૈરભાવના કારણે જ પંડિતજીનો અકાળે દેહાન્ત થઇ ગયો હતો.

પંડિતજીના જીવનનું મુખ્ય ધ્યેય એક સ્વ-પર કલ્યાણ જ હતું. અંતરંગમાં ક્ષયોપશમવિશેષથી તથા બાહ્યમાં તર્કવિતર્કપૂર્વક અનેક શાસ્ત્રોના અધ્યયનથી તેમનો વીતરાગ-વિજ્ઞાનભાવ એટલો બધો વધી ગયો હતો કે-સાંસારિક કાર્યોથી તેઓ પોતે પ્રાયઃ વિરક્ત જ રહ્યા કરતા હતા; અને ધાર્મિક કાર્યોમાં એટલા બધા તલ્લીન રહ્યા કરતા હતા કે-બાહ્ય જગતની તથા આસ્વાદ્ય પદાર્થોની તેમને કાંઈ પણ સુધ રહેતી નહોતી. આ વિષયમાં એક જનશ્રુતિ એવી પણ છે કે-જે કાળે તેઓ ગ્રંથ રચના કરી રહ્યા હતા તે કાળમાં તેમનાં માતૃશ્રીએ ખાધ પદાર્થોમાં છ મહિના સુધી મીઠાલુણ નાખ્યું નહોતું; છ મહિના પછી શાસ્ત્રરચના તરફથી તેમનો ઉપયોગ કંઈક ખસતાં એક દિવસ તેમણે માતૃશ્રીને પૂછ્યું : માજી ! આજે આપે દાળમાં મીઠાલુણ કેમ નાખ્યું નથી? એ સાંભળી માજી બોલ્યાં : ભાઈ! હું તો આમ છ મહિનાથી મીઠાલુણ નાખતી નથી. આ બધું લખવાનું તાત્પર્ય એટલું જ છે કે તેમના સમયમાં તેઓ એક મહાન ધર્માત્મા, શ્રેષ્ઠ પરોપકારી, નિરભિમાની તથા અદ્વિતીય વિદ્વાન હતા. જૈનસમાજના

દુર્ભાગ્યથી જ આવા મહાત્માનો અસમયમાં વિયોગ થયો, પણ તેમણે તો પોતે જીવનપર્યંત જૈનસમાજ ઉપર અનન્ય ઉપકાર કર્યો છે અને તેથી જ સમાજમાં તેમનું સ્થાન અવિસ્મરણીય છે. મુમુક્ષુ આત્માઓ તો આજે પણ તેમનું અને તેમના ગુણોનું સ્મરણ કરી પરમ સંતુષ્ટ થાય છે.

પંડિત શ્રી ટોડરમલજી દ્વારા રચિત આ મોક્ષમાર્ગપ્રકાશક ગ્રંથ ઢુંઢારી તેમ જ હિન્દી ભાષામાં અનેકવાર પ્રસિદ્ધ થઈ ચૂક્યો છે. પૂજ્ય ગુરુદેવ શ્રી કાનજીસ્વામીનાં કરકમળમાં આ ગ્રંથ સર્વપ્રથમ વિ. સં. ૧૯૮૨માં આવ્યો. તેમણે ખૂબ મનનપૂર્વક આ ગ્રંથનું ઊંડું અવગાહન કર્યું હતું. તેનું અવગાહન કરતી વખતે પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રીની પરિણતિ એટલી બધી તલ્લીન હતી કે-ન ગમે ખાવું, પીવું કે વહોરવા જવું, ન ગમે અન્ય વાતચીત. સ્થાનકવાસી સાધુપર્યાયમાં તેઓ પુસ્તક સાથે રાખતા નહિ પરંતુ મોક્ષમાર્ગપ્રકાશકનો સાતમો અધિકાર વિશેષ સારો લાગવાથી (ઝીણા અક્ષરે હાથથી લખાવી પુનઃ પુનઃ સ્વાધ્યાય કરવા માટે સાથે રાખ્યો હતો. પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રીએ સ્થાનકવાસી સાધુપર્યાયના ત્યાગરૂપ પરિવર્તન વિ. સં. ૧૯૯૧માં કર્યું. ત્યાર પછી વિ. સં. ૧૯૯૭માં કલોલનિવાસી શ્રી સોમચંદભાઈ અમથાલાલ શાહ કૃત ગુજરાતી અનુવાદ (મોક્ષમાર્ગપ્રકાશકનો) પ્રકાશિત થયો.

પંડિત શ્રી ટોડરમલજીએ પ્રથમ અધિકારના અંતમાં આગમ-અભ્યાસની જે પ્રેરણા આપી છે તેનો ઉલ્લેખ કરીને આ ઉપોદ્ધાત પૂર્ણ કરવામાં આવે છે - આ જીવનું મુખ્ય કર્તવ્ય તો આગમજ્ઞાન છે. એ થતાં તત્વોનું શ્રદ્ધાન થતાં સંયમભાવ થાય છે અને તે આગમજ્ઞાનથી આત્મજ્ઞાનની પણ પ્રાપ્તિ થાય છે, જેથી સહેજે મોક્ષની પ્રાપ્તિ થાય છે. ધર્મના અનેક અંગો છે તેમાં પણ એક ધ્યાન સિવાય આનાથી (આગમ-અભ્યાસથી) ઊંચું ધર્મનું અન્ય કોઈ અંગ નથી એમ જાણી હરકોઈ પ્રકારે આગમનો અભ્યાસ કરવા યોગ્ય છે. વળી આ ગ્રંથનું વાચવું, સાંભળવું અને વિચારવું ઘણું સુગમ છે. કોઈ વ્યાકરણાદિ સાધનની જરૂર પડતી નથી, માટે તેના અભ્યાસમાં અવશ્ય પ્રવર્તો. એથી તમારું કલ્યાણ થશે.

શ્રી કુંભકુંઠ-કલાન સત્ સાહિત્ય પ્રચાર,
બોરીવલી

વિ. સં. ૨૦૭૦ વૈશાખ સુદ - ૨
પૂ. ગુરુદેવશ્રી કાનજીસ્વામીનો ૧૨૫મો
મંગલમય, પાવનકારી જન્મોત્સવ.
તા. ૧.૫.૨૦૧૪
સોનગઢ

સાધક જીવની દૃષ્ટિ

અધ્યાત્મમાં હંમેશાં નિશ્ચયનય જ મુખ્ય છે ; તેના જ આશ્રયે ધર્મ થાય છે. શાસ્ત્રોમાં જ્યાં વિકારી પર્યાયોનું વ્યવહારનયથી કથન કરવામાં આવે ત્યાં પણ નિશ્ચયનયને જ મુખ્ય અને વ્યવહારનયને ગૌણ કરવાનો આશય છે - એમ સમજવું ; કારણ કે પુરુષાર્થ વડે પોતામાં શુદ્ધપર્યાય પ્રગટ કરવા અર્થાત્ વિકારી પર્યાય ટાળવા માટે હંમેશાં નિશ્ચયનય જ આદરણીય છે ; તે વખતે બંને નયોનું જ્ઞાન હોય છે પણ ધર્મ પ્રગટાવવા માટે બંને નયો કદી આદરણીય નથી. વ્યવહારનયના આશ્રયે કદી ધર્મ અંશે પણ થતો નથી, પરંતુ તેના આશ્રયે તો રાગ-દ્વેષના વિકલ્પો જ ઊઠે છે.

છયે દ્રવ્યો, તેમના ગુણો અને તેમના પર્યાયોના સ્વરૂપનું જ્ઞાન કરાવવા માટે કોઈ વખતે નિશ્ચયનયની મુખ્યતા અને વ્યવહારનયની ગૌણતા રાખીને કથન કરવામાં આવે, અને કોઈ વખતે વ્યવહારનયને મુખ્ય કરીને તથા નિશ્ચયનયને ગૌણ રાખીને કથન કરવામાં આવે ; પોતે વિચાર કરે તેમાં પણ કોઈ વખતે નિશ્ચયનયની મુખ્યતા અને કોઈ વખતે વ્યવહારનયની મુખ્યતા કરવામાં આવે ; અધ્યાત્મશાસ્ત્રમાં પણ જીવનો વિકારી પર્યાય જીવ સ્વયં કરે છે તેથી થાય છે અને તે જીવનો અનન્ય પરિણામ છે - એમ વ્યવહારનયે કહેવામાં-સમજાવવામાં આવે ; પણ તે દરેક વખતે નિશ્ચયનય એક જ મુખ્ય અને આદરણીય છે એમ જ્ઞાનીઓનું કથન છે. શુદ્ધતા પ્રગટ કરવા માટે કોઈ વખતે નિશ્ચયનય આદરણીય છે અને કોઈ વખતે વ્યવહારનય આદરણીય છે - એમ માનવું તે ભૂલ છે. પ્રણે કાળે એકલા નિશ્ચયનયના આશ્રયે જ ધર્મ પ્રગટે છે એમ સમજવું.

સાધક જીવો શરૂઆતથી અંત સુધી નિશ્ચયની જ મુખ્યતા રાખીને વ્યવહારને ગૌણ જ કરતા જાય છે, તેથી સાધકદશામાં નિશ્ચયની મુખ્યતાના જોરે સાધકને શુદ્ધતાની વૃદ્ધિ જ થતી જાય છે અને અશુદ્ધતા ટળતી જ જાય છે. એ રીતે નિશ્ચયની મુખ્યતાના જોરે પૂર્ણ કેવળજ્ઞાન થતાં ત્યાં મુખ્ય-ગૌણપણું હોતું નથી અને નય પણ હોતા નથી.

- 'ગુરુદેવશ્રીના વચનામૃત' : ૧૬

आचार्यकल्प पण्डित टोडरमल

ભૂતકાળના 'રાજેન્દ્ર' વર્તમાનના 'ચોગીન્દ્ર', ભાવિના 'જિનેન્દ્ર' એવા
અધ્યાત્મયુગસર્જક પૂજ્ય ગુરુદેવ શ્રી કાનજીસ્વામી

(સંક્ષિપ્ત જીવન પરિચય)

ભારતદેશના ગુજરાત રાજ્યમાં ભાવનગર જીલ્લાના 'ઉમરાળા' ગામમાં સ્થાનકવાસી સંપ્રદાયના દશાશ્રીમાળી વણિક પરિવારના શ્રેષ્ઠીવર્ય શ્રી મોતીચંદભાઈના ઘેર, માતા ઉજમબાની કુંબે, વિ. સં.૧૯૪૬ વૈશાખ સુદ બીજ, (તા. ૨૧.૪.૧૯૯૦) રવિવારે વહેલી સવારે આ બાળ મહાત્માનો જન્મ થયો.

જે સમયે આ બાળ મહાત્મા આ ધરતી પર પધાર્યા, તે સમયે જૈનોના જીવનનનો શ્વાસ અંધશ્રદ્ધા, પાખંડ અને શુષ્ક ક્રિયાકાંડમાં જ રૂંધાઈ ગયો હતો. કોઈક સ્થળે આધ્યાત્મિક ચિંતન ચાલતું હતું, પણ તેમાં અધ્યાત્મ નહોતું. એવા એ અંધકારમય કળીકાળમાં આ તેજસ્વી કહાનસૂર્યનો ઉદય થયો.

સાત વર્ષની ઉંમરે નિશાળમાં લૌકિક શિક્ષા લેવાનું શરૂ કર્યું. દરેક વસ્તુના હાર્દ સુધી પહોંચવાની તેજસ્વી બુદ્ધિપ્રતિભા, મધુરભાષીપણું, શાંત સ્વભાવ, સૌમ્ય ગંભીર મુખમુદ્રા તથા જતું કરવાનો સ્વભાવ હોવાથી બાળ 'કાનજી' શિક્ષકોમાં તથા વિદ્યાર્થીઓમાં પ્રિય થઈ ગયા. નિશાળમાં તથા જૈન પાઠશાળાના અભ્યાસમાં પ્રાયઃ પ્રથમ નંબર આવતો, પરંતુ નિશાળના લૌકિક

અભ્યાસથી તેમને સંતોષ થયો નહિ અને ઊંડે ઊંડે એમ લાગતું કે હું જેની શોધમાં છું તે આ નથી.

તેર વર્ષની ઉંમરે, માતૃશ્રીના અવસાનથી પિતાજી સાથે પાલેજ જવાનું થાય છે. ચાર વર્ષ બાદ, પિતાજીનો સ્વર્ગવાસ થતાં, સત્તર વર્ષની ઉંમરે ભાગીદાર સાથે વેપારમાં જોડાય છે.

વ્યાપારની પ્રવૃત્તિ વખતે પણ તેઓ જરા પણ અપ્રમાણિકતા ચલાવી લેતાં નહિં. સત્યનિષ્ઠા, નીતિમત્તા, નિખાલસતા અને નિર્દોષતાથી તેમનું વ્યાવહારિક જીવન સુગંધિત હતું. સાથે તેમનો આંતરિક વ્યાપાર અને ઝુકાવ તો સતત સત્યની શોધ તરફ જ હતો. દુકાનમાં પણ ધાર્મિક પુસ્તકો વાંચતા. વૈરાગી ચિત્તવાળા કહાનકુંવર રાત્રિના રામલીલા કે નાટક જોવા જતાં ત્યારે તેમાંથી વૈરાગ્યરસનું ઘોલન કરતાં. જેના ફળ સ્વરૂપે સત્તર વર્ષની ઉંમરે, ઉજવળ ભવિષ્યની આગાહી કરતા બાર લીટીનું કાવ્યની રચના કરે છે:

“શીવરમણી રમનાર તું, તું હી દેવનો દેવ”

ઓગણીસ વર્ષની ઉંમરથી તો રાત્રીના આહાર, પાણી તથા અથાણાંનો ત્યાગ કરે છે.

સત્યની શોધ માટે, દીક્ષા લેવાના ભાવથી ૨૨ વર્ષની યુવા વયે દુકાનનો પરિત્યાગ કરે છે અને ગુરુ પાસે અજીવન-બ્રહ્મચર્ય વ્રત અંગીકાર કરે છે. ૫૯ી ૨૪ વર્ષની વયે (વિ. સ.૧૯૭૦, ઇ. સ.

૧૯૧૪) જન્મનગરી ઉમરાળામાં ૨૦૦૦ જેટલા સાધર્મીઓના વિશાળ જનસમુદાયની હાજરીમાં સ્થાનકવાસી સંપ્રદાયની દીક્ષા અંગીકાર કરે છે. દીક્ષા સમયે હાથી પર બેસવા જતાં ધોતિયું ફાટે છે. તીક્ષ્ણ બુદ્ધિના ધારક ગુરુવરને શંકા પડી જાય છે કે કંઈક ખોટું થાય છે.

દીક્ષા લીધાં બાદ સત્યના ખોજક આ મહાત્માએ સ્થાનકવાસી તથા શ્વેતાંબર સંપ્રદાયના સમસ્ત આગમોનો ગહન અભ્યાસ માત્ર ચાર વર્ષમાં જ પૂરો કર્યો. સંપ્રદાયમાં મોટી ચર્ચાઓ ચાલી - કર્મ છે તો વિકાર થાય છે ને? જો કે ગુરુદેવશ્રીને હજુ દિગંબર શાસ્ત્રો મળ્યા નહોતાં, છતાં પૂર્વના સંસ્કારના બળે તેઓ દૃઢતા પૂર્વક સિંહગર્જના કરે છે - “જીવ પોતાથી સ્વતંત્રપણે વિકાર કરે છે; કર્મથી કે પરથી નહિં. જીવ પોતાના ઉંધા પુરુષાર્થથી વિકાર કરે છે અને સવળા પુરુષાર્થથી નાશ કરે છે.”

વિ. સં.૧૯૭૮ (ઇ. સ.૧૯૨૨)માં મહાવીરપ્રભુના શાસન - ઉદ્ધારનો અને હજારો મુમુક્ષુઓના મહાન પુણ્યોદય સુચક એક મંગળકારી પવિત્ર પ્રસંગ બને છે.

૩૨ વર્ષની ઉંમરે વિધિની કોઈ ધન્ય પળે શ્રીમદ્ ભગવત્ કુંદકુંદઆચાર્યદેવ વિરચિત ‘સમયસાર’ નામનું મહાન પરમાગમ એક શેઠ દ્વારા મહારાજશ્રીના હસ્તકમળમાં આવે છે અને આ પવિત્ર પુરુષના અંતરમાંથી સહજ જ ઉદ્ગાર નીકળે છે - “શેઠ! આ તો અશરીરી થવાનું શાસ્ત્ર છે.” એનું અધ્યયન અને ચિંતન

કરતાં અંતરમાં આનંદ અને ઉલ્લાસ ઉભરાય છે. આ મહાપુરુષના અંતરંગ જીવનમાં પણ પરમ પવિત્ર પરિવર્તન થયું. ભૂલી પડેલી પરિણતી નિજ ઘર દેખે છે. ત્યારબાદ શ્રી પ્રવચનસાર, અષ્ટપાદુડ, મોક્ષમાર્ગપ્રકાશક, દ્રવ્યસંગ્રહ, સમ્યગ્જ્ઞાનદીપિકા વગેરે દિગંબર શાસ્ત્રોના અભ્યાસથી તેઓશ્રીને નિશંક નિર્ણય થઈ જાય છે કે દિગંબર જૈનધર્મ જ મૂળ માર્ગ છે અને તે જ સાચો ધર્મ છે. તેથી અંતરંગ શ્રદ્ધા કંઈક અને બહારમાં વેષ કંઈક - એવી સ્થિતિ તેમને અસહ્ય થઈ પડે છે. તેથી અંતરમાં ખૂબ જ મનોમંથન બાદ સંપ્રદાય છોડવાનો નિર્ણય કરે છે.

પરિવર્તન માટે યોગ્ય સ્થળની તપાસ કરતા કરતા, સોનગઢ આવી “સ્ટાર ઓફ ઇન્ડિયા” નામના એકાંત મકાનમાં “મહાવીર જન્મકલ્યાણક”ના દિવસે (વિ. સ.૧૯૯૧, ચૈત્ર સુદ તેરસ, ઇ. સ.૧૯૩૫) બપોરે સવા વાગે સંપ્રદાયના ચિન્હ મુહૂર્તિનો ત્યાગ કરે છે અને જાહેર કરે છે: “હવે હું સ્થાનકવાસી સાધુ નથી; સનાતન દિગંબર જૈન ધર્મનો શ્રાવક છું.” સિંહ સમાન વૃત્તિના ધારક આ મહાપુરુષે, ૪૫ વર્ષની ઉંમરે અંતરમાં મહાવીર્ય ઉછાળીને આ અદ્ભૂત પરાક્રમી કાર્ય કર્યું.

‘સ્ટાર ઓફ ઇન્ડિયા’ માં ત્રણ વર્ષ દરમિયાન જિજ્ઞાસુ ભક્તજનોનો પ્રવાહ દિન - પ્રતિદિન વધતો જ ગયો, જેના કારણે આ મકાન ખૂબ જ નાનું પડવા લાગ્યું. તેથી ભક્તોએ આ પરમપ્રતાપી

સત્પુરુષ માટે નિવાસ અને પ્રવચનનું મકાન 'શ્રી જૈન સ્વાધ્યા મંદિર'નું નિર્માણ કરાવ્યું. ગુરુદેવશ્રીએ વિ. સં.૧૯૯૪ (ઇ. સ.૧૯૩૮) વૈશાખ વદ ૮ (આઠમ)ના રોજ આ નિવાસસ્થાનમાં મંગળ પદાર્પણ કર્યું. આ 'સ્વાધ્યાય મંદિર' જીવનપર્યંત આ મહાપુરુષની આત્મ-સાધના અને વીરશાસનની પ્રભાવનાનું કેન્દ્ર બની રહ્યું.

અહીં દિગંબર ધર્મના ચારે અનુયોગના નાના - મોટા ૧૮૩ જેટલા ગ્રંથોનો ઉંડાણથી અભ્યાસ કર્યો. તેમાંથી ૩૮ ગ્રંથો પર સભામાં પ્રવચનો કર્યા. જેમાં શ્રીસમયસાર ગ્રંથ પર તો ૧૯ વખત અધ્યાત્મવર્ષા કરી છે. પ્રવચનસાર, અષ્ટપાહુડ, પરમાત્મપ્રકાશ, નિયમસાર, પંચાસ્તિકાય સંગ્રહ, સમયસાર કળશ - ટીકા વગેરે ગ્રંથો પર પણ અનેકવાર પ્રવચનો કર્યા છે.

દિવ્યધ્વનિનું રહસ્ય સમજાવનાર કુંદકુંદાદિ આચાર્યોના ગહન શાસ્ત્રોનું રહસ્યોદ્ઘાટન કરનાર આ મહાપુરુષની ભવતાપવિનાશક અમૃતવાણીને ઇ. સ.૧૯૬૦થી નિયમિત રીતે ટેપમાં ઉતારી લેવામાં આવી છે. જેના પ્રતાપે આજે આપણી પાસે ૮૦૦૦થી વધુ પ્રવચનો સુરક્ષિતપણે ઉપલબ્ધ છે. આ મંગલ ગુરુવાણી દેશ - વિદેશના તમામ મુમુક્ષુમંડળોમાં તેમ જ લાખો જિજ્ઞાસુ મુમુક્ષુઓના ઘેર - ઘેર ગુંજતી થઈ ગઈ છે, તેથી એટલું તો નક્કી છે કે ભરતક્ષેત્રના ભવ્યજીવોને પંચમકાળના અંત સુધી આ દિવ્યવાણી જ ભવના અભાવમાં પ્રબળ નિમિત્ત થશે.

આ મહાપુરુષનો ધર્મસંદેશ દેશ - વિદેશના સમસ્ત મુમુક્ષુઓને નિયમિત મળતો રહે તે હેતુથી સૌ પ્રથમ વિ. સં.૨૦૦૦ ના માગશર (ઇ. સ. ૧૯૪૩ ડીસેમ્બર) માસથી “આત્મધર્મ” નામની માસિક અધ્યાત્મ - પત્રિકાનું પ્રકાશન સોનગઢથી મુરબ્બી શ્રી રામજીભાઈ માણેકચંદ દોશીના સંપાદન હેઠળ શરૂ થયું. આજે પણ “આત્મધર્મ” ગુજરાતી તેમજ હિન્દી ભાષામાં નિયમિત રીતે પ્રકાશિત થઈ રહ્યું છે. પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રીના દૈનિક પ્રવચનોને પ્રસિદ્ધ કરતું દૈનિક “શ્રી સદ્-ગુરુ પ્રવચનપ્રસાદ” સપ્ટેમ્બર, ૧૯૫૦થી નવેમ્બર, ૧૯૫૬ સુધી પ્રકાશિત થયું. સ્વાનુભૂતિવિભૂષિત આ ચૈતન્યવિહારી મહાપુરુષની મંગલવાણી વાંચીને તેમજ સાંભળીને હજારો સ્થાનકવાસી, શ્વેતાંબર તથા અન્ય કોમના ભવ્યજીવો પણ તત્ત્વની સમજણપૂર્વક સાચા દિગંબર જૈનધર્મના અનુયાયી થયા. અરે! મૂળ દિગંબર જૈનો પણ સાચા અર્થમાં દિગંબર જૈન બન્યા.

શ્રી દિગંબર જૈન સ્વાધ્યાય મંદિર ટ્રસ્ટ, સોનગઢ દ્વારા દિગંબર આચાર્યો - મુનિવરોના તેમજ આત્માનુભવી પંડિતવર્યોના ગ્રંથો અને પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રીના તે ગ્રંથો પરના પ્રવચનોના પુસ્તકો છપાવવાનું કાર્ય વિ. સં.૧૯૯૯ (ઇ. સ.૧૯૪૩)થી શરૂ થયું. આ સત્-સાહિત્ય દ્વારા વીતરાગી તત્ત્વજ્ઞાનની દેશ - વિદેશમાં અપૂર્વ પ્રભાવના થઈ, જે આજે પણ અવિરતપણે ચાલી

રહી છે. પરમાગમોનું ઊંડું રહસ્ય સમજાવીને કૃપાળુ કહાનગુરુદેવે આપણા સહુ પર અપાર કરુણા વરસાવી છે. તત્ત્વજિજ્ઞાસુ જીવો માટે આ એક મહાન આધાર છે અને દિગંબર જૈન સાહિત્યની આ એક અમૂલ્ય સંપત્તિ છે.

દશલક્ષણ પર્યુષણ પર્વ દરમ્યાન ભારતભરમાં અનેક સ્થળોએ પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રીએ પ્રરૂપેલા તત્ત્વજ્ઞાનના પ્રચાર માટે પ્રવચનકારો મોકલાય છે. આ પ્રવૃત્તિથી ભારતભરના સમસ્ત દિગંબર સમાજમાં જાગૃતિ આવી છે. આજે પણ દેશ - વિદેશમાં પર્યુષણપર્વમાં સેંકડો પ્રવચનકાર વિદ્વાનો આ વીતરાગી વાણીનો ડંકો વગાડે છે.

બાળકોમાં તત્ત્વજ્ઞાનના સંસ્કારોનું સિંચન થાય તે હેતુથી સોનગટમાં વિ. સં.૧૯૯૭(ઇ. સ.૧૯૪૧)ના મે માસના વેકેશનથી ૨૦ દિવસના ધાર્મિક શિક્ષણ વર્ગ શરૂ થાય છે. વડિલો માટેનો પ્રૌઠ શિક્ષણ વર્ગ વિ. સં.૨૦૦૩ (ઇ. સ.૧૯૪૭)ના શ્રાવણ માસમાં શરૂ કરવામાં આવે છે.

સોનગટમાં વિ. સં.૧૯૯૭(ઇ. સ.૧૯૪૧)ના ફાગણ સુદ બીજના રોજ નૂતન દિગંબર જિનમંદિરમાં કહાનગુરુના મંગળ હસ્તે શ્રી સીમંધરાદિ ભગવંતોની પંચકલ્યાણક વિધિપૂર્વક પ્રતિષ્ઠા થઇ. તે સમયે સૌરાષ્ટ્રમાં માંડ ચાર - પાંચ દિગંબર જિનમંદિરો હતાં અને દિગંબર જૈનો તો ભાગ્યે જ જોવા મળતા હતાં. આવા ક્ષેત્રે

ગુરુદેવશ્રીની પાવન પ્રેરણાથી પ્રથમ જિનમંદિર બને છે અને બપોરે પ્રવચન બાદ જિનમંદિરમાં દરરોજ અડધો કલાક ભક્તિ થાય છે. જેમાં જિનવરભક્ત ગુરુરાજ હમેશા હાજર રહે છે. ઘણીવાર તેઓશ્રી અતિભાવવાહી ભક્તિપાન કરાવતાં. આમ, ગુરુદેવશ્રીનું જીવન નિશ્ચય - વ્યવહારની અપૂર્વ સંધીપૂર્વકનું હતું.

ઇ. સ.૧૯૪૧ થી ઇ. સ.૧૯૮૦ દરમ્યાન સૌરાષ્ટ્ર - ગુજરાત ઉપરાંત ભારત દેશના અનેક શહેરોમાં તથા નૈરોબીમાં કુલ ૬૬ દિગંબર જિનમંદિરોની મંગળ પ્રતિષ્ઠા, આ વીતરાગમાર્ગ પ્રવર્તક સત્પુરુષના પવિત્ર કરકમળ દ્વારા થઇ.

જન્મમરણથી રહિત થવાના સંદેશા નિરંતર સંભળાવનાર આ ચૈતન્યવિહારી પુરુષની મંગળકારી જન્મોત્સવો ઉજવવાની શરૂઆત પલ્ના વર્ષથી થઇ. ૭૫મા હિરકજયંતી પ્રસંગે સમગ્ર ભારતના જૈન સમાજ દ્વારા ચાંદી જડિત એક ૮૦૦ પાનાનો દળદાર “અભિનંદન ગ્રંથ” આ ભાવિ તીર્થાધીનાથને ભારત સરકારના તત્કાલીન ગૃહમંત્રી શ્રી લાલબહાદુર શાસ્ત્રી દ્વારા મુંબઇમાં દેશભરના હજારો ભક્તોની હાજરીમાં અર્પણ થયો.

શ્રી સમ્બેદ્શિખરજીની યાત્રા નિમિત્તે ઇ. સ.૧૯૫૭ અને ઇ. સ.૧૯૬૭માં - એમ બે વખત, સમગ્ર ઉત્તર અને પૂર્વ ભારતમાં મંગળ વિહાર થયો. તે જ રીતે ઇ. સ. ૧૯૫૭ અને ઇ. સ.૧૯૬૭માં - એમ બે વખત દક્ષિણ અને મધ્ય ભારતમાં મંગળ વિહાર થયો. આ

મંગળ તીર્થયાત્રાના વિહાર દરમ્યાન લાખો જિજ્ઞાસુ જીવોએ આ સિદ્ધપદના સાધક સંતના દર્શન કર્યા અને તેઓશ્રીની ભવાન્તકારી અમૃતમય વાણી સાંભળીને અનેક ભવ્ય જીવોના જીવનની દિશા આત્મ-સન્મુખ થઈ ગઈ. આ સત્પુરુષને અનેક સ્થાનોએથી લગભગ ૮૦ જેટલાં અભિનંદન પત્ર અર્પણ થયા છે.

શ્રી વીરપ્રભુના નિર્વાણ બાદ, આ સળંગ ૪૫ વર્ષનો સમય (વીર સંવત ૨૪૬૧ થી ૨૫૦૭ અર્થાત્ ઇ. સ. ૧૯૩૫ થી ૧૯૮૦) વીતરાગમાર્ગની પ્રભાવનાનો સુવર્ણકાળ હતો. જે કોઈ મુમુક્ષુ અધ્યાત્મ તીર્થધામ સુવર્ણપુરી જતાં, તેમને તો ત્યાં ચતુર્થકાળનો જ અનુભવ થતો.

વિ. સં. ૨૦૩૭ કારતક વદ ૭, (તા. ૨૮.૧૧.૧૯૮૦) શુક્રવારના રોજ, આ પ્રબળ પુરુષાર્થી આત્મજ્ઞ સંતપુરુષ - દેહાદિનું લક્ષ છોડી પોતાના જ્ઞાયક ભગવાનના અંતરધ્યાનમાં એકાગ્ર થયા, અતીન્દ્રિય આનંદકંદ નિજ પરમાત્મતત્ત્વમાં લીન થયા. સાંજે આકાશનો સૂર્ય અસ્ત થયો, ત્યારે સર્વજ્ઞપદના સાધક સંતે ભરતક્ષેત્રમાંથી સ્વર્ગપુરીમાં પ્રયાણ કર્યું. તેઓશ્રી વીરશાસનને પ્રાણવંતુ કરી, અધ્યાત્મયુગનું સર્જન કરતાં ગયાં.

પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રી કાનજીસ્વામી આ યુગના એક મહાન અને અસાધારણ વ્યક્તિ હતાં. તેમના બહુમુખી વ્યક્તિત્વની સૌથી મોટી વિશેષતા એ છે કે તેમણે સત્યથી ખૂબ જ દૂર જન્મ લઈને

સ્વયંબુદ્ધની જેમ સત્યનું અનુસંધાન કર્યું અને પોતાના પ્રચંડ પુરુષાર્થથી આત્મસાત પણ કર્યું.

આ વિદેહી દશાવંત મહાપુરુષનું અંતર જેટલું ઉજ્જવળ હતું, તેટલું બાહ્યજીવન પણ પવિત્ર છે; આવો પવિત્રતા અને પુણ્યનો સહજ યોગ આ કળિકાળમાં ભાગ્યે જ જોવા મળે છે. તેમની અત્યંત નિયમિત દિનચર્યા, સાત્વિક અને પરિમિત આહાર, આગમ સંમત સંભાષણ, કરુણ અને સુકોમળ હૃદય, તેઓશ્રીના વિરલ વ્યક્તિત્વના અભિન્ન અવયવો હતા. શુદ્ધાત્મ તત્ત્વનું નિરંતર ચિંતન અને સ્વાધ્યાય એજ તેમનું જીવન હતું. જૈન શ્રાવકના પવિત્ર આચાર પ્રત્યે તેઓશ્રી હંમેશા સતર્ક અને સાવધાન હતા. તેઓ જગતની પ્રશંસા કે નિંદાથી અપ્રભાવિત, માત્ર પોતાની સાધનામાં જ તત્પર રહ્યા. ભાવલિંગી મુનિઓના તેઓ પરમ ઉપાસક હતા.

આચાર્ય ભગવંતોએ જે મુક્તિનો માર્ગ પ્રકાશ્યો છે તેને આ અનુભૂતિ સંતપુરુષે પોતાના શુદ્ધાત્મતત્ત્વની અનુભૂતિના આધારે, સાતિશય જ્ઞાન અને વાણી દ્વારા, યુક્તિ ને ન્યાયથી સર્વ પ્રકારે સમજાવ્યો છે. દ્રવ્યની સ્વતંત્રતા, દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાય, ઉપાદાન-નિમિત્ત, નિશ્ચય-વ્યવહાર, કર્મબદ્ધપર્યાય, કારણશુદ્ધપર્યાય, આત્માનું શુદ્ધસ્વરૂપ, સમ્યગ્દર્શન અને તેનો વિષય, સમ્યગ્જ્ઞાન અને જ્ઞાનનું સ્વ-પરપ્રકાશકપણું ઇત્યાદિ સમસ્ત તેઓશ્રીના પરમ પ્રતાપે આ કાળે સત્યરૂપે બહાર આવ્યું છે. આજે

દેશ - વિદેશમાં લાખો જીવો મોક્ષના માર્ગને સમજવાનો પ્રયત્ન કરી રહ્યા છે, તે તેઓશ્રીનો જ પરમપ્રતાપ છે.

સમગ્ર જીવન દરમ્યાન આ ગુણવંતા જ્ઞાનીપુરુષે બહુ જ અલ્પ લખ્યું છે, કેમ કે તેઓશ્રીને તો તીર્થંકરની વાણી જેવો યોગ હતો. તેમની અમૃતમય મંગલવાણીનો પ્રભાવ જ એવો હતો કે સાંભળનાર તેનું રસપાન કરતાં થાકતાં જ નહિં. દિવ્યભાવશ્રુતધારી આ પુરણપુરુષે પોતે જ પરમાગમના આ સારભૂત સિદ્ધાંતો લખાવ્યા છે :

: સિદ્ધાંતો :

૧. એક દ્રવ્ય, બીજા દ્રવ્યને અડે નહિં, સ્પર્શે નહિં.
૨. દરેક દ્રવ્યની દરેક પર્યાય કર્મબદ્ધ જ થાય છે.
૩. ઉત્પાદ, ઉત્પાદથી છે; વ્યય કે ધ્રુવથી નથી.
૪. ઉત્પાદ, પોતાના ષટ્કારકના પરિણામનથી થાય છે.
૫. પર્યાયના અને ધ્રુવના પ્રદેશ ભિન્ન છે.
૬. ભાવશક્તિને કારણે પર્યાય હોય જ છે, કરવી પડતી નથી.
૭. ભૂતાર્થના આશ્રયે સમ્યગ્દર્શન થાય છે.

૮. ચારે અનુયોગનું તાત્પર્ય વીતરાગતા છે.
૯. સ્વદ્રવ્યમાં પણ દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાયના ભેદ પાડવા તે અન્યવશપણું છે.
- ૧૦ ધ્રુવનું આલંબન, પણ વેદન નહિ; અને પર્યાયનું વેદન, પણ આલંબન નહિ.

આ અધ્યાત્મયુગ સર્જક મહાપુરુષે પ્રકાશોલ
સ્વાનુભૂતિનો પાવન પંથ જગતમાં સદા જયવંત વર્તો!

તીથંકર શ્રી મહાવીર ભગવાનની દિવ્યધ્વનિનું રહસ્ય
સમજાવનાર શાસન સ્તંભ શ્રી કહાન ગુરુદેવ ત્રિકાળ જયવંત વર્તો!

સત્પુરુષનો પ્રભાવના ઉદય જયવંત વર્તો!

શાસ્ત્રોના અર્થ કરવાની પદ્ધતિ

વ્યવહારનય સ્વદ્રવ્ય-પરદ્રવ્યને વા તેના ભાવોને વા કારણ-કાર્યાદિકને કોઈના કોઈમાં મેળવી નિરૂપણ કરે છે માટે એવા જ શ્રદ્ધાનથી મિથ્યાત્વ છે તેથી તેનો ત્યાગ કરવો. વળી નિશ્ચયનય તેને જ યથાવત્ નિરૂપણ કરે છે તથા કોઈને કોઈમાં મેળવતો નથી તેથી એવા જ શ્રદ્ધાનથી સમ્યક્ત્વ થાય છે માટે તેનું શ્રદ્ધાન કરવું.

પ્રશ્ન :- જો એમ છે તો જિનમાર્ગમાં બંને નયોનું ગ્રહણ કરવું છે, તેનું શું કારણ ?

ઉત્તર :- જિનમાર્ગમાં કોઈ ઠેકાણે તો નિશ્ચયનયની મુખ્યતા સહિત વ્યાખ્યાન છે તેનો તો “સત્યાર્થ એમ જ છે” એમ જાણવું, તથા કોઈ ઠેકાણે વ્યવહારનયની મુખ્યતા સહિત વ્યાખ્યાન છે તેને “એમ નથી પણ નિમિત્તાદિની અપેક્ષાએ આ ઉપચાર કર્યો છે” એમ જાણવું; અને એ પ્રમાણે જાણવાનું નામ જ બંને નયોનું ગ્રહણ છે. પણ બંને નયોના વ્યાખ્યાનને સમાન સત્યાર્થ જાણી, “આ પ્રમાણે પણ છે તથા આ પ્રમાણે પણ છે” એવા ભ્રમરૂપ પ્રવર્તવાથી તો બંને નયો ગ્રહણ કરવા કહ્યા નથી.

પ્રશ્ન :- જો વ્યવહારનય અસત્યાર્થ છે તો જિનમાર્ગમાં તેનો ઉપદેશ શા માટે આપ્યો? એક નિશ્ચયનયનું જ નિરૂપણ કરવું હતું?

ઉત્તર :- એવો જ તર્ક શ્રી સમયસારમાં કર્યો છે ત્યાં આ ઉત્તર આપ્યો છે કે - જેમ કોઈ અનાર્થ-મલેચ્છને મલેચ્છભાષા વિના અર્થ ગ્રહણ કરાવવા કોઈ સમર્થ નથી, તેમ વ્યવહાર વિના પરમાર્થનો ઉપદેશ અશક્ય છે તેથી વ્યવહારનો ઉપદેશ છે. વળી એ જ સૂત્રની વ્યાખ્યામાં એમ કહ્યું છે કે - એ પ્રમાણે નિશ્ચયને અંગીકાર કરાવવા માટે વ્યવહાર વડે ઉપદેશ આપીએ છીએ, પણ વ્યવહારનય છે તે અંગીકાર કરવા યોગ્ય નથી.

આભારદર્શન

શ્રી મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક શાસ્ત્ર ઉપર પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રી ના રેકોર્ડ થયેલા ૩૬ પ્રવચનો સાંભળીને નિજ હિતનાં લક્ષે અક્ષરશઃ લખવાનું તથા પ્રુફ રીડીંગ કરવાનું સૌભાગ્ય જેમને પ્રાપ્ત થયું છે તેવા ભવ્યજીવો:

● શ્રી જસુભાઈ શાહ	બોરીવલી
● શ્રી વિજયભાઈ શેઠ	બોરીવલી
● શ્રી અમીતભાઈ શાહ	બોરીવલી
● શ્રી ધીરેનભાઈ વખારીયા	બોરીવલી
● શ્રીમતી સોનલબેન વખારીયા	બોરીવલી
● શ્રીમતી છાયાબેન વખારીયા	બોરીવલી
● શ્રીમતી પારૂલબેન કપાસી	બોરીવલી
● શ્રીમતી ઇંદિરાબેન શાહ	બોરીવલી
● શ્રીમતી વર્ષાબેન શાહ	બોરીવલી
● શ્રીમતી ભારતીબેન મહેતા	બોરીવલી
● શ્રીમતી રાની / સ્વીટી શાહ	બોરીવલી
● શ્રીમતી જ્યોતિબેન ડગલી	અંધેરી
● શ્રીમતી લક્ષ્મીબેન સાવલા	પાર્લા
● શ્રીમતી વીણાબેન નંદુ	પાર્લા (ચેમ્બુર)
● શ્રીમતી મંજુલાબેન ગાલા	શાંતાકુઝ
● શ્રી જયંતભાઈ ગાઠાણી	માટુંગા
● શ્રીમતી ઉર્વશીબેન ગાઠાણી	માટુંગા
● શ્રી તરૂણભાઈ રાંભિયા	દાદર
● શ્રી ધીરેન્દ્રભાઈ શાહ	દાદર
● શ્રીમતી શુશીલાબેન ભુપેન્દ્રભાઈ શાહ	દાદર
● શ્રી ભુપેન્દ્રભાઈ શાહ	દાદર
● શ્રી બિપીનભાઈ ગાલા	દાદર
● શ્રીમતી પુષ્પાબેન ગડા	દાદર
● શ્રીમતી નીતાબેન દેઢિયા	દાદર
● શ્રીમતી ભાનુબેન ગાલા	દાદર
● શ્રીમતી વસુબેન શાહ	તારદેવ
● શ્રીમતી ભારતીબેન કામદાર	ઝવેરીબજાર

“મોક્ષનો સ્વતંત્ર માર્ગ”

ભાગ-૧ તથા ભાગ-૨ના
પ્રકાશનમાં આવેલ દાનરાશી

○ શ્રી વાઘર પરિવાર	જામનગર	૧,૫૦,૦૦૦
○ શ્રી વિજયભાઈ શેઠ	બોરીવલી	૨૧,૦૦૦
○ શ્રીમતી પાર્લબેન હિતેષભાઈ ચોવટીયા	બોરીવલી	૨૧,૦૦૦
○ શ્રીમતી જયશ્રીબેન કેદારભાઈ શાહ	બોરીવલી	૨૧,૦૦૦
○ શ્રી પૂના મુમુક્ષુચુપ	પૂના	૨૦,૦૦૦
○ શ્રીમતી ભાવનાબેન શૈલેષભાઈ શાહ	દાદર	૧૧,૦૦૦
○ શ્રી ટોકરશીભાઈ ડી. માર્	દાદર	૧૧,૦૦૦
○ શ્રીમતી પ્રભાવતી પોપટલાલ શાહ	તારદેવ	૧૧,૦૦૦
○ એક મુમુક્ષુભાઈ	પાર્લા	૧૧,૦૦૦
○ શ્રીમતી વર્ષાબેન તુષારભાઈ શાહ	સાંતાક્રુઝ	૧૧,૦૦૦
○ શ્રીમતી મંજુલાબેન રમણીકભાઈ ગાલા	સાંતાક્રુઝ	૧૧,૦૦૦
○ શ્રીમતી લતાબેન બિપીનભાઈ ગાલા	લોઅરપરેલ	૧૦,૦૦૦
○ શ્રી રમણીકભાઈ સાવલા	મીરારોડ	૧૦,૦૦૦
○ શ્રીમતી પ્રવિણા કાંતીલાલ ગાલા	પરેલ	૧૦,૦૦૦
○ શ્રીમતી સુશીલાબેન જેંતીલાલ ગાલા	વડાલા	૧૦,૦૦૦
○ શ્રી ઔરંગાબાદ મુમુક્ષુચુપ	ઔરંગાબાદ	૫,૦૦૦
○ શ્રી હિંગોલી મુમુક્ષુચુપ	હિંગોલી	૫,૦૦૦
○ શ્રીમતી રેખાબેન તરૂણભાઈ રાંભીયા	દાદર	૫,૦૦૦
○ શ્રીમતી નિલાબેન પ્રકાશભાઈ બારભાયા	કાંદીવલી	૫,૦૦૦

“ મોક્ષનો સ્વતંત્ર માર્ગ ”

ભાગ-૧ તથા ભાગ-૨ના
પ્રકાશનમાં આવેલ દાનરાશી

⊙ શ્રીમતી વર્ષાબેન નિરંજનભાઈ ડેલીવાળા	સુરેન્દ્રનગર	૫,૦૦૦
⊙ શ્રી વિજયભાઈ મગનલાલ બોટાદરા પરિવાર	ઘાટકોપર	૫,૦૦૦
⊙ શ્રીમતી વર્ષાબેન પ્રફુલભાઈ શાહ	બોરીવલી	૫,૦૦૦
⊙ શ્રીમતી રીટાબેન જયેશભાઈ ભેદા	બોરીવલી	૫,૦૦૦
⊙ શ્રી જસુભાઈ એમ. શાહ	બોરીવલી	૫,૦૦૦
⊙ શ્રી બિપીનભાઈ વી. બારભાયા	કાંદીવલી	૫,૦૦૦
⊙ શ્રીમતી પિંકીબેન કિરણભાઈ શાહ	બોરીવલી	૫,૦૦૦
⊙ કુ. ચિંતન (C. A.) ત્યા કુ. કૃપા રાંભીયા	દાદર	૫,૦૦૦
⊙ શ્રી હસમુખભાઈ ગડા	દાદર	૫,૦૦૦
⊙ શ્રીમતી લીલાબેન નીસર	મુંબઈ	૫,૦૦૦
⊙ શ્રીમતી લાભુબેન નાથાલાલ ભાલાણી	બોરીવલી	૫,૦૦૦
⊙ શ્રીમતી ભારતીબેન કોઠારી	મુંબઈ	૫,૦૦૦
⊙ શ્રીમતી ભાનુબેન શાહ	બોરીવલી	૫,૦૦૦
⊙ શ્રીમતી પૂર્ણિમાબેન મહેતા	મુંબઈ	૫,૦૦૦
⊙ શ્રીમતી પુષ્પાબેન ઢાંકી	મુંબઈ	૫,૦૦૦
⊙ શ્રીમતી ઉર્વર્ષાબેન જયંતભાઈ ગાઠાણી	માઢુંગા	૫,૦૦૦
⊙ એક મુમુક્ષુભાઈ	ઘાટકોપર	૩,૦૦૦
⊙ શ્રીમતી ભાનુબેન ગાલા	પરેલ	૨,૫૦૦
⊙ શ્રી ધિરેનભાઈ શાહ	દાદર	૨,૫૦૦

“મોક્ષનો સ્વતંત્ર માર્ગ”

ભાગ-૧ તથા ભાગ-૨ના
પ્રકાશનમાં આવેલ દાનરાશી

⊙ શ્રીમતી કલ્પનાબેન કોઠારી	દાદર	૨,૫૦૦
⊙ શ્રીમતી નયનાબેન જયેશભાઈ શાહ	બોરીવલી	૨,૦૦૦
⊙ શ્રીમતી નયનાબેન અરવીંદકુમાર દોશી	વસઇ	૨,૦૦૦
⊙ શ્રીમતી મધુબાલા પી. શાહ	સાયન	૨,૦૦૦
⊙ શ્રી અનિલભાઈ એમ. શાહ	બોરીવલી	૧,૧૦૦
⊙ શ્રીમતી વૈશાલી વર્ધી મહેતા	એલફ્રિસ્ટન	૧,૦૦૦
⊙ શ્રીમતી ભારતીબેન કામદાર	મુંબઇ	૧,૦૦૦
⊙ શ્રી જયકુમાર ભાયાણી	બોરીવલી	૧,૦૦૦
⊙ શ્રી દિલીપભાઈ મનસુખલાલ કામદાર	ઘાટકોપર	૧,૦૦૦
⊙ શ્રીમતી હેતલ અલ્કેશ મોદી	ઘાટકોપર	૧,૦૦૦
⊙ શ્રીમતી જયાબેન ગડા	પરેલ	૧,૦૦૦
⊙ શ્રી બિપીનભાઈ દેવજી	પરેલ	૧,૦૦૦
⊙ શ્રીમતી નલીનીબેન એન. શાહ	ગ્રાંટરોડ	૧,૦૦૦
⊙ ગં. સ્વ. રમાબેન ગાંધી	મુંબઇ	૧,૦૦૦
⊙ કુમારી પૂર્વીબેન દેઢીયા	બોરીવલી	૫૦૦
⊙ શ્રીમતી ઇંદિરાબેન વિજયભાઈ શાહ	બોરીવલી	૫૦૦
⊙ શ્રીમતી નીતાબેન	મુંબઇ	૫૦૦
⊙ કુમારી પાર્ણબેન કપાસી	બોરીવલી	૩૦૦

શ્રી સમયસારજી સ્તુતિ

(હરિગીત)

સંસારી જીવનાં ભાવમરણો ટાળવા કરુણા કરી,
સરિતા વહાવી સુધા તણી પ્રભુ વીર! તે સંજીવની;
શોષાતી દેખી સરિતને કરુણાભીના હૃદયે કરી,
મુનિકુંદ સંજીવની સમયપ્રાભૃત તણે ભાજન ભરી.

(અનુષ્ટુપ)

કુંદકુંદ રચ્યું શાસ્ત્ર, સાથિયા અમૃતે પૂર્યા,
ગ્રંથાધિરાજ! તારામાં ભાવો બ્રહ્માંડના ભર્યા

(શિખરણી)

અહો! વાણી તારી પ્રશમરસ-ભાવે નીતરતી,
મુમુક્ષુને પાતી અમૃતરસ અંજલિ ભરી ભરી;
અનાદિની મૂર્છા વિષ તણી ત્વરાથી ઊતરતી,
વિભાવેથી થંભી સ્વરૂપ ભણી દોડે પરિણતિ.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

તું છે નિશ્ચયગ્રંથ ભંગ સઘળા વ્યવહારના ભેદવા;
તું પ્રજ્ઞાછીણી જ્ઞાન ને ઉદયની સંધિ સહુ છેદવા;
સાથી સાઘકનો, તું ભાનુ જગનો, સંદેશ મહાવીરનો,
વિસામો ભવક્લાંતના હૃદયનો, તું પંથ મુક્તિ તણો.

(વસંતતિલકા)

સૂણ્યે તને રસનિબંધ શિથિલ થાય,
જાણ્યે તને હૃદય જ્ઞાની તણાં જણાય;
તું રચતાં જગતની રચિ આળસે સૌ,
તું રીઝતાં સકલજ્ઞાયકદેવ રીઝે.

(અનુષ્ટુપ)

બનાવું પત્ર કુંદનનાં, રત્નોના અક્ષરો લખી;
તથાપિ કુંદસૂત્રોનાં અંકાયે મૂલ્ય ના કદી.

શ્રી સદ્ગુરુદેવ-સ્તુતિ

(હરિગીત)

સંસારસાગર તારવા જિનવાણી છે નૌકા ભલી,
જ્ઞાની સુકાની મળ્યા વિના એ નાવ પણ તારે નહિં;
આ કાળમાં શુદ્ધાત્મજ્ઞાની સુકાની બહુ બહુ દોહલો,
મુજ પુણ્યરાશિ ફળ્યો અહો! ગુરુ કહાન તું નાવિક મળ્યો.

(અનુષ્ટુપ)

અહો! ભક્ત ચિદાત્માના, સીમંધર-વીર-કુંદના!
બાહ્યાંતર વિભવો તારા, તારે નાવ મુમુક્ષુનાં.

(શિખરિણી)

સદા દષ્ટિ તારી વિમળ નિજ ચૈતન્ય નીરખે,
અને જ્ઞાપ્તિમાંઠી દરવ-ગુણ-પર્યાય વિલસે;
નિજાલંબીભાવે પરિણતિ સ્વરૂપે જઇ ભણે,
નિમિત્તો વહેવારો ચિદ્ધન વિષે કાંઈ ન મળે.

(શાદૂલવિકીડિત)

હૈયું સત્ સત્ જ્ઞાન જ્ઞાન ધબકે ને વજવાણી છૂટે,
જે વજ્રે સુમુક્ષુ સત્ત્વ ઝળકે; પરદ્રવ્ય નાતો તૂટે;
-રાગદ્વેષ રુચે ન, જંપ ન વળે ભાવેદ્રિમાં-અંશમાં,
ટંકોત્કીર્ણ અકંપ જ્ઞાન મહિમા હૃદયે રહે સર્વદા.

(વસંતલિલકા)

નિત્યે સુધાઝરણ ચંદ્ર! તને નમું હું,
કરુણા અકારણ સમુદ્ર! તને નમું હું;
હે જ્ઞાનપોષક સુમેઘ! તને નમું હું,
આ દાસના જીવનશિલ્પી! તને નમું હું.

(સ્ત્રગ્ધરા)

ઊંડી ઊંડી, ઊંડેથી સુખનિધિ સતના વાયુ નિત્યે વહંતી,
વાણી ચિન્મૂર્તિ! તારી ઉર-અનુભવના સૂક્ષ્મ ભાવે ભરેલી;
ભાવો ઊંડા વિચારી, અભિનવ મહિમા ચિત્તમાં લાવી લાવી,
ખોચેલું રત્ન પામું, - મનરથ મનનો પૂરજો શક્તિશાળી!

અનુક્રમણિકા

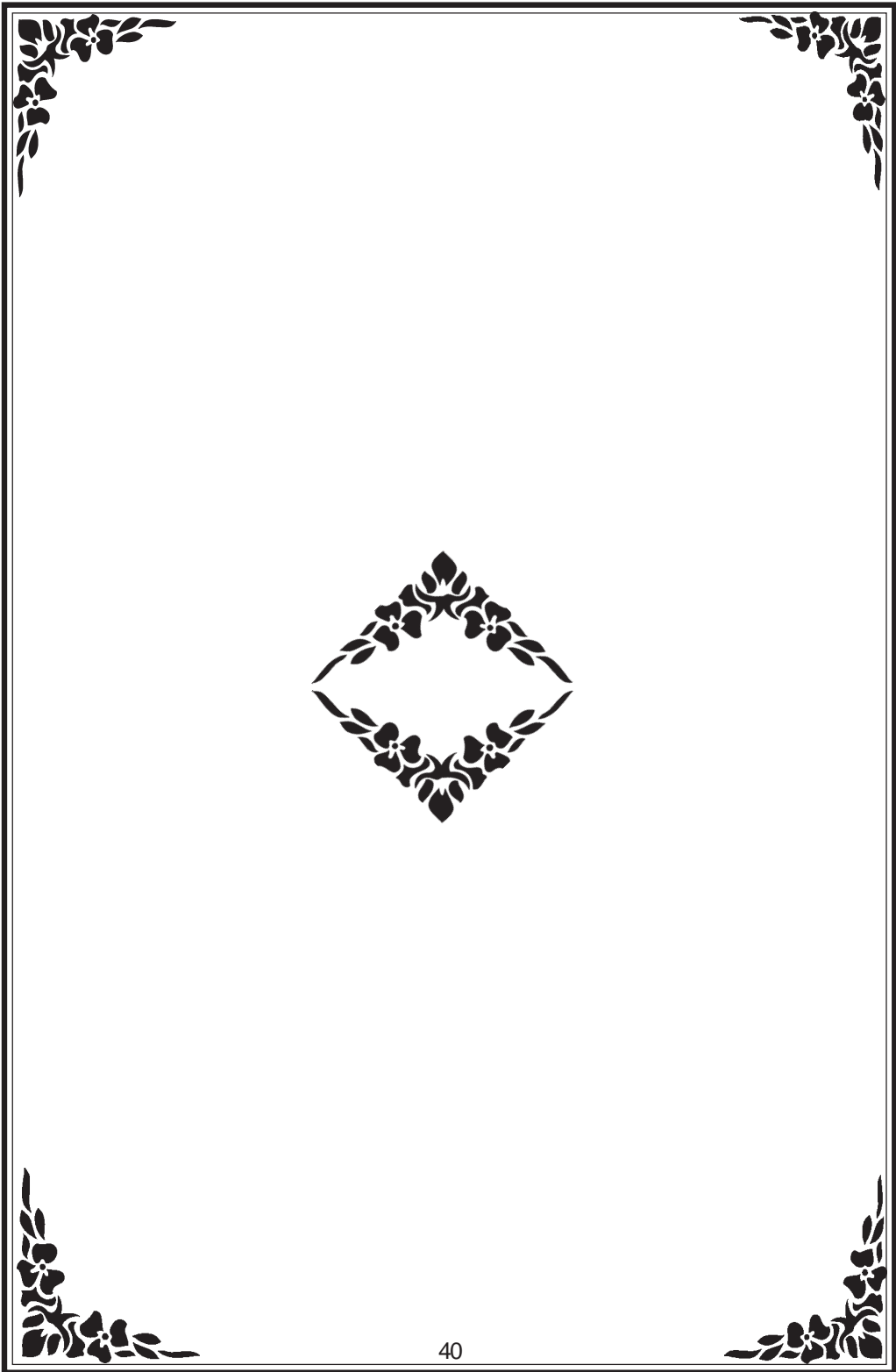
પ્રવચન ક્ર.

અધિકાર

તારીખ

પાના નં.

૧૯	૭	૧૭.૦૪.૧૯૬૨	૧ થી ૧૮
૨૦	૭	૧૮.૦૪.૧૯૬૨	૧૯ થી ૩૭
૨૧	૭	૨૦.૦૪.૧૯૬૨	૩૮ થી ૫૫
૨૨	૭	૨૦.૦૭.૧૯૬૨	૫૬ થી ૭૩
૨૩	૭	૨૨.૦૪.૧૯૬૨	૭૪ થી ૯૧
૨૪	૭	૨૩.૦૪.૧૯૬૨	૯૨ થી ૧૦૮
૨૫	૯	૦૭.૧૨.૧૯૬૨	૧૦૯ થી ૧૨૫
૨૬	૯	૦૮.૧૨.૧૯૬૨	૧૨૬ થી ૧૪૨
૨૭	૯	૦૯.૧૨.૧૯૬૨	૧૪૩ થી ૧૫૮
૨૮	૯	૧૦.૧૨.૧૯૬૨	૧૫૯ થી ૧૭૫
૨૯	૯	૧૨.૧૨.૧૯૬૨	૧૭૬ થી ૧૯૧
૩૦	૯	૧૫.૧૨.૧૯૬૨	૧૯૨ થી ૨૦૮
૩૧	૯	૧૬.૧૨.૧૯૬૨	૨૦૯ થી ૨૨૫
૩૨	૧	૧૧.૦૮.૧૯૫૪	૨૨૬ થી ૨૪૦
૩૩	૭	૨૦.૦૮.૧૯૬૨	૨૪૧ થી ૨૫૨
૩૪	૭	૧૨.૦૩.૧૯૬૨	૨૫૩ થી ૨૬૪
૩૫	૭	૧૪.૦૩.૧૯૬૨	૨૬૫ થી ૨૮૦
૩૬	૯	૧૬.૦૩.૧૯૬૨	૨૮૧ થી ૨૯૭

શ્રી મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક

પ્રવચન નં. ૧૯

અધિકાર ૭મો

સ્થળ:સુવર્ણપુરી તા.:૧૭.૦૪.૬૨ મંગળવાર

મંગલાચરણ

શમો લોએ સવ્વ અરિહંતાણં;

શમો લોએ સવ્વ સિદ્ધાણં;

શમો લોએ સવ્વ આયરિયાણં;

શમો લોએ સવ્વ ઉવજ્ઞયાણં;

શમો લોએ સવ્વ ત્રિકાળવર્તી સાહૂણં;

ૐકાર બિન્દુ સંયુક્તં નિત્યં ધ્યાયન્તિ યોગિનઃ।

કામદં મોક્ષદં ચૈવ ૐકારાય નમોનમઃ॥

મંગલં ભગવાન્ વીરો મંગલં ગૌતમો ગણી ।

મંગલં કુંદકુંદાર્યો જૈન ધર્મોસ્તુ મંગલમ્ ॥

નમઃ સમયસારાય સ્વાનુભૂત્યા ચકાસતે ।

ચિત્સ્વભાવાય ભાવાય સર્વ ભાવાન્તરચ્છિદે ॥

ત્રિકાળ દિવ્યધ્વનિ દાતાર...

મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક સાતમો અધ્યાય છે. અન્ય જૈન સર્વજ્ઞના પંથના સિવાય બીજા પંથમાં જનમ્યા એને તો દૃષ્ટિમાં કુદેવ-કુગુરુ-કુશાસ્ત્રની શ્રદ્ધા હોય છે. એથી એને તો અહીંયા અન્યમતમાં ગણવામાં આવ્યા છે. જૈન સંપ્રદાયના નામે પણ જે કંઈ સંપ્રદાય વર્તે, એને પણ સનાતન દિગંબર નિગ્રંથ પંથના માર્ગ સિવાય બીજા બધાને અન્યમતમાં ગણવામાં આવ્યા છે.

હવે અહીંયા દિગંબર સનાતન જૈન સર્વજ્ઞનો કહેલો માર્ગ, એમાં જેનો જન્મ છે, ગર્ભ દિગંબર, ગર્ભ દિગંબર કહેવાય ને નવનીતભાઈ! જેમ ગર્ભશ્રીમંત એવાઓ પણ નિશ્ચય અને વ્યવહારની સંધિને સમજતા નથી, અને મિથ્યાત્વ ભાવ રહે છે. આ એનું કથન

આમાં કરવામાં આવ્યું છે. સમજ્યા કાંતિભાઈ? દિગંબર થઈ ગયાને જનમ્યા માટે એમ નહિ એમ કહે છે. ‘અમે દિગંબર છીએ ને ઘણા વખતથી મંડળી છે ને અમે ભજન મંડળી કરીએ છીએ ને અમે નીચે’ ક્યાં ગયા આ અમારા મુલયંદજી? સમજે? નિશ્ચયનય ક્યા હૈ ઔર વ્યવહાર ક્યા હૈ, ઉસકી સંધિ સમજે બિના દોય બે નયનું કથન શાસ્ત્રમાં ચાલે છે. એક નિશ્ચયનું એટલે સાચું અને એક વ્યવહારનું એટલે આરોપિત-ઉપચારિત, જોડે નિમિત્ત કોણ હોય, તેનું જ્ઞાન કરાવવા, ઉપચારના કથનો હજારો લાખો શાસ્ત્રમાં ચાલે પણ તે ઉપચારના કથનો પણ સાચા, અને નિશ્ચયના કથનો પણ સાચા એમ માનીને ભ્રમણામાં પડ્યા છે તેને મિથ્યાદષ્ટિ કહે છે. સમજાય છે કાંઈ?

નિશ્ચયથી ભગવાન આત્મા, પરદ્રવ્યથી તદ્દન ત્વિન્ન એવું આત્મતત્ત્વ, એને પરના નિમિત્તની અપેક્ષાએ સમજાવવામાં આવ્યો હોય કે ‘આ શરીર તે આત્મા, નારકી તે આત્મા, મનુષ્ય તે આત્મા’, એવા કથનો બધા ઉપચારના-આરોપના છે. સમજાવવાનો હેતુ, કે જીવ તે નરદેહથી જુદો છે, નારકીથી જુદો એમ સમજાવવા માટે નિમિત્તની અપેક્ષાથી કથન ચાલ્યા એને એમ માની લે કે આ એ પણ કથન સાચાં છે તો એ દષ્ટિમાં મોટી ભ્રમણા સેવે છે. હવે અહીંયા આપણે હાલતો મોક્ષમાર્ગનો અધિકાર આવે છે જુઓ. બીજું વચમાંથી થોડું હાલ્યું જુઓ ૨૫૭ પાને. “પરદ્રવ્યનું નિમિત્ત મટવાની અપેક્ષાએ શાસ્ત્રમાં વ્રત, શીલ ને સંયમ આદિને મોક્ષમારગ કહ્યો....” શું કહ્યું? શાસ્ત્રને વિષે “પરદ્રવ્યનું નિમિત્ત મટવાની અપેક્ષાએ....” સંયોગ આ સ્ત્રી, કુટુંબ પરિવાર એનું જે પરલક્ષ જાય છે પાપમાં એમાંથી ખસીને વ્રતના પરિણામ થાય છે. તો પરદ્રવ્યના નિમિત્તોનો આલંબન ભાવ છૂટવા માટે એવા વ્રત, તપ, શીલના ભાવને મોક્ષ મારગ શાસ્ત્રમાં કહ્યો છે. “પણ ત્યાં તેને જ મોક્ષ મારગ ન માની લેવો....” લખ્યું છે એમ ન માનવું. આહાહા! સમજાણું કાંઈ?

ભગવાન આત્મા પર નિમિત્તના સંગમાં છે. શરીર અથવા સ્ત્રી, કુટુંબ પરિવાર રાજ-પાટ લીલોતરી આદિ ખાવાના ખોરાક આદિ, એના તરફનું વલાણ, નિમિત્તનું મટવા માટે અને અંદરમાં રાગની મંદતા, વ્રત આદિમાં થાય, તેને વ્યવહારે ઉપચારે કથનથી એને મોક્ષમાર્ગ કહેવામાં આવ્યો (છે), પણ એમ હેં? સમજાવવા માટે મોક્ષમાર્ગ એ નથી. એમ તો શેઠ સમજે જરી. પણ હજી ત્યાં અંદર એનો અંદર ત્યાં છે ને જરી દુકાન ને સંઘનું અગ્રેસરપણું છે ને હજી ઈ હાણું છોડ્યું ન જાય. કહો સમજાણું કાંઈ? દશરથભાઈ! ક્યાં ગયા બેન? આ કીધું છે એટલે મેં જોવા લ્યો ઠીક. કહો આમાં શું કહે છે? કે આ આત્મા, ભગવાન આત્મા એને પરદ્રવ્યનો સંગ છે ને! સ્ત્રી-કુટુંબ-પરિવાર - રાજપાટ આદિ કે એકેન્દ્રિય,

બેઈન્દ્રિય, તેઈન્દ્રિય, ચૌરેન્દ્રિય, પંચેન્દ્રિયની હિંસાના પરિણામ વખતે એનો સંગ છે આમ. એના નિમિત્તને મટાડવા, નિમિત્તથી હઠવા એ નિમિત્તનું અવલંબન છે એનાથી હઠવા, નિમિત્તથી એટલે કંઈ પરવસ્તુને છોડવી કે મૂકવી એ આત્માના અધિકારમાં નથી. પરવસ્તુને છોડું, સ્ત્રીને છોડું, રાગને છોડું, પાપને છોડું, લીલોતરી ખાવી છોડું, હિંસા પંચેન્દ્રિયની થાય તેને હું છોડું ઈ કાંઈ અધિકાર આત્માનો નથી, એ તો એને કારણે થાય છે. પણ એ નિમિત્ત તરફના લક્ષ છૂટતાં જતાં રાગની મંદતા થાય છે, એવા વ્રત નિયમને અને નિમિત્તથી હઠે છે, એ અપેક્ષાએ તેને મોક્ષમાર્ગ વ્યવહારથી શાસ્ત્રમાં વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે.

“પણ તેને જ મોક્ષ મારગ ન માની લેવો....” જુઓ આ મોટા વાંધા !

“એને મોક્ષમારગ ન માનવો....” એ મોક્ષમારગ નથી. કારણકે જો પરદ્રવ્યના અહણ-ત્યાગ. જુઓ એ મુદ્દાની વાત. આ સ્ત્રી, પરિવાર, કુટુંબ, લીલોતરી છોડું, હરિતકાય છોડું, રાત્રે આહાર છોડું, ત્યાગ ચૌવિહાર કરું એટલે આહાર છોડું એ બધાં કથનો નિમિત્તના છે. અપવાસ કરું તો આહાર છોડું, આયંબિલ કરું તો ફલાણું છોડું એ પરદ્રવ્યના નિમિત્તની અવલંબન છોડાવવા જરી વાત કરે છે પણ છોડવું ને અહણ કરવું પરદ્રવ્યનું, આત્માના અધિકારમાં ત્રણકાળમાં છે નહીં. સમજાણું આમાં કાંઈ ? ચૌવિહાર થતાં એટલે રાત્રિઆહાર ન કરતાં રાગની મંદતા કરે ત્યારે એણે આહાર છોડયો એમ કહેવામાં આવે અને આહાર નહોતો છોડયો ત્યારે આહાર અહણ કરતો’તો રાગનો, રાગ હતો ખાવાનો એટલે આહાર અહણ કરતો એમ નિમિત્તથી કથન કરવામાં આવ્યા છે પણ ખરેખર આહારને છોડી શકે કે આહાર લઈ શકે, લીલોતરીને ખાઈ શકે, લીલોતરીને છોડી શકે, અપવાસમાં પચ્ચીસ કોળિયા ખાવા ને સાત કોળિયા ન ખાવા એમ કરી શકે એ આત્માના અધિકારમાં છે નહીં. સમજાણું કાંઈ ?

“પરદ્રવ્યનો ત્યાગ....” જુઓ મહાસિદ્ધાંત છે. પરદ્રવ્યના અહણ ત્યાગ. એક રજકણને પણ છોડવું અને મૂકવું એવી વાત શાસ્ત્રમાં... રાગને ઘટતાં, મંદ પડતાં એના નિમિત્તોમાં આને અહણ કરવું, છોડવું એવું કથન આવે, પણ એ અહણ અને છોડવું એ આત્મા કરી શક્તો નથી. આહાહા ! મેં આ ચૌવિહાર કર્યા, મેં પાણી આ છોડયું, મેં લાડવા છોડયા, મેં અપવાસ આજ કર્યો એટલે કે પેટને ઊણું રાખ્યું ને આહાર છોડયો, બેય અહણ-ત્યાગ આત્મામાં નથી. સમજાણું કાંઈ ? બહુ મુદ્દાની વાત આવી છે.

આજ વીર ભગવાનનો આજ જન્મ કલ્યાણક દિવસ છે, લ્યો, વળી યાદ આવી ગયું આમાં, સમજાણું કાંઈ ? વીર ભગવાનનો જન્મ જયંતિ નહિ પણ જન્મ કલ્યાણક

દિવસ છે. જન્મ જયંતિ તો સાધારણ પ્રાણીને માટે પણ કહેવામાં આવે છે. ભગવાન ત્રિલોકનાથ પરમાત્મા જે ભવમાં થવાના એ ભવમાં વીર ભગવાન જ્યારે જનમ્યા, ઈન્દ્રોએ આવીને મહોત્સવ કર્યો. એવા વીર, એની વાણીમાં વીરતા આવી છે. વીરતા એટલે વિ-વિશેષે, ર-પ્રેરતિ ઇતિ વીર ! આત્માના સ્વભાવ તરફ વિશેષે વીર્યને પ્રેરે એવી વાણીને ને એવા ભાવને વીર કહેવામાં આવે છે. એવા વાણીના કથન ભગવાન વીર પરમાત્માએ કહેલા છે.

હે આત્મા ! ‘દૂરશું ચરૌ મગૌ વીરાણં અનિયત ગામીણં’... અહો ! વીરોનો માર્ગ સમ્યગ્દષ્ટિ અને ધર્માત્માનો માર્ગ, ‘દૂરશું ચરૌ’, ભારે અપૂર્વ પુરુષાર્થથી માર્ગ ચાલે છે. મહા અનંત પ્રયત્નથી ચાલે છે. ‘દૂરશું ચરૌ મગૌ વીરાણં’ વીરોના મારગ મહા પુરુષાર્થથી ચાલનારા છે. ‘અનિયત ગામીણં’, વીર પંથે પડયા તે અફરગામી છે... અફરગામી છે એ પંથે પડયા એ પડયા, એ કેવળજ્ઞાન લીધે છૂટકો કરે. સમજાય છે કાંઈ ? એવો જે વીર પરમાત્મા એ અપ્રતિહત અફર, અનિયતગામી, પાછા ન ફરે એવો માર્ગ કહ્યો. એ ‘વિરતી ઇતિ’, ભગવાન ચૈતન્ય સ્વભાવ પૂર્ણાનંદની મૂર્તિ પ્રભુ ! એને પરદ્રવ્યના ગ્રહણ ત્યાગ તો નથી, પણ પરદ્રવ્યને છોડું-મૂકું એવો વિકલ્પ એ પણ ધર્મ નથી, એ પણ પુણ્યબંધનનું કારણ છે એમ વીર ભગવાન ફરમાવે છે. સમજાણું કાંઈ ? આ તો ‘આ મેં છોડયું, મને પાંચ ખપતા નથી, ફલાણા દૂધ-ખાંડ-સાકર સિવાય, ફલાણું આ ખપતું નથી.’ હવે પણ પર ચીજ કે’દી ખપે ને ન ખપે, આત્મામાં આવી ગઈ છે ? સમજાણું કાંઈ ?

‘આજ મારે પાંચ લીલોતરી ખાવી નથી, મારે આહાર કરવો નથી, મારે અપવાસ કરવો છે, મારે આટલી ચીજ ખાવી નથી’ ઈ તો બધા પરદ્રવ્યના નિમિત્ત. આંહી ગ્રહણ-ત્યાગ વખતે જે રાગ હતો પાપનો, એમાંથી પુણ્યનો રાગ થયો ‘ત્યારે આ મારે છોડવું છે’ એવું નિમિત્તના કથનો લઈને એ વાત કરવામાં આવી છે પણ એ નિમિત્તને ગ્રહવું ને મૂકવું એમ જે માને એ મિથ્યાદષ્ટિ જીવ અજ્ઞાની છે. આહાહા ! સમજાણું કાંઈ ? કહે છે જો પરદ્રવ્યના ગ્રહણ ત્યાગ, આ વાત છે હોં અંદર. ‘આ મેં છોડયું, આ મેં ગ્રહું, મેં અવ્રત છોડયું’, એટલે બાહ્યથી તો એના નિમિત્તની હતી એ છોડી ‘મેં વ્રત ગ્રહણ કર્યું શુભ એટલે આટલું હવે મારે ખપે નહીં’, એ બધા પરદ્રવ્યનાં ગ્રહણ ત્યાગના કથનો છે. એ આત્મા પરદ્રવ્યના ગ્રહણ ત્યાગ કરી શક્તો નથી. ઓહોહો ! સમજાણું કાંઈ ?

“જો પરદ્રવ્યનાં ગ્રહણ ને ત્યાગ-આત્માને હોય....” એ રોટલા છોડીને અપવાસ કરે અને પેટ ઊણુ રહે તો એને કાંઈ પોતે પેટ ઊણું કર્યું એમ થાય માને તો તો “આત્મા પરદ્રવ્યનો કર્તા હર્તા થાય....” અને પરદ્રવ્યમાં ઘૂસી જાય. ચૈતન્ય પોતે ભિન્ન

રહે નહીં. સમજાણું કાંઈ? “આત્મા પરદ્રવ્યનો કર્તા હતાં થઈ જાય....” લ્યો આંહી તો ક્ષણે ને પળે શાસ્ત્રમાં એ વાત આવે છે કે ‘ધર્માત્મા સંતે કપડા ઉતાર્યા’ લ્યો, નગ્ન થવા કાળે કપડાં ઉતાર્યા, નગ્નપણું અંગીકાર કર્યું. કહે છે ‘એમ હોય નહીં’. એ વખતે રાગની મંદતા, પંચમહાવ્રત લેવા કાળે આવી એ વખતે કપડા ઊતરી ગયા નગ્નદશા થઈ. વિકલ્પ હતો, એમાં અહણ ત્યાગ સહજ એને કારણે થઈ ગયું. એણે આ છોડ્યું નગ્નપણું અહણ કર્યું ને કપડા છોડ્યા એમ કહેવામાં આવે પણ એમ માને કે નગ્નપણું ‘મેં અહણ કર્યું અને કપડાં મેં છોડ્યાં’, મૂઠ મિથ્યાદષ્ટિ પરદ્રવ્યનો અહણ ત્યાગ કરનાર થાય છે. આહાહા! શેઠિયા! સમજાણું કાંઈ?

‘મેં આ છોડ્યું, મેં આ છોડ્યું’, મેં આ છોડ્યાનો અર્થ કે મેં (હું) એટલું અહણ કરી શક્તો હતો. પહેલા ‘હું આહાર લઈ શક્તો હતો, પાણી લઈ શક્તો હતો, ફલાણી ચીજ ખાઈ શક્તો હતો, બદામ મેં આ છોડી, રસ મેં છોડ્યો, દૂધ મેં છોડ્યું, કેરી મેં છોડી’ તે કે દિ’ અહણ કરી’તી તે છોડી? સમજાય છે કાંઈ? ફક્ત એના નિમિત્તના સંબંધમાં તને થતો પાપ રાગ ઈ પાપ રાગ છૂટીને પુણ્ય રાગ થયો. આ એમાં ઓલ્યું અહણ ત્યાગનું સ્વરૂપ ભજ્યું એને શાસ્ત્રમાં એમ કહેવામાં આવ્યું કે અહણ ત્યાગ કરે છે એને ધર્મ અમે કહીએ, મોક્ષમાર્ગ કહીએ પણ એ મોક્ષમાર્ગ છે નહીં. સમજમેં આતે હૈ? સૌભાગ્યચંદભાઈ! બહુ વાત ઝીણી છે આ. ઓહોહો! દિગંબરમાં જનમ્યા એને સાંભળવો મુશ્કેલ પડશે, જનમ્યા એને કહે છે આંહી એને માટે તો વાત છે હોં. દિગંબરમાં જનમ્યા, સનાતન જૈનતત્ત્વ, સર્વજ્ઞનું કહેલું ત્રિલોકનાથ પરમાત્માનું. સનાતન દિગંબર પંથ અનાદિ વીતરાગ માર્ગ છે. એમાં જનમ્યા ને આવી ભૂલો રહે એને અહીંયા મિથ્યાદષ્ટિ કહે છે. સૌભાગ્યચંદભાઈ! બધા તમે દિગંબરમાં જનમ્યા છો ને પહેલેથી? ગર્ભશ્રીમંત હતા ઓલા ગર્ભશ્રીમંત શું, ગર્ભ દિગંબર!

કહે છે ઓહો! મારે મૌન રહેવું છે. હું અત્યારે... એનો અર્થ કે ‘હું પહેલા બોલતો હતો’ એને મૌન રહેવાનો ભાવ જે શુભ આવ્યો જરી એ વખતે વાણી મૌન સહેજે થઈ ગઈ અને બોલવાનો વિકલ્પ હતો ત્યારે વાણી સહેજે નીકળી પણ એને એમ કહેવામાં આવે કે આ વાણી આણે કરી અસત્ય બોલ્યો... અસત્ય બોલ્યો છોડીને સત્ય બોલે છે. એ બધાં કથનો રાગની મંદતા થતાં સત્ય બોલાય છે અને તીવ્ર હોય ત્યારે અસત્ય બોલાતું હતું. એના કથનમાં કે હવે અસત્ય મારે નહિ બોલવું ને સત્ય મારે બોલવું. એવા અહણ ત્યાગના કથન આવે પણ આત્મા સત્ય બોલી શક્તો નથી, અને આત્મા અસત્યને છોડી શક્તો (નથી). વાણીને છોડી શક્તો (નથી). કે હવે આ બોલવાનું બંધ કરી દઉં. કોણ કરે? શાંતિભાઈ!

તમારે કદાચ જગતને. વાણી જડની અવસ્થા ચાલે છે. મૌન થાય ત્યારે વાણી તેને થવાની નહોતી માટે નથી થઈ. આ એમ માની લે કે મેં વાણી કરી ને મેં વાણીમાં હવે મૌન રહ્યો. હવે મારે બોલવું નથી. હમ નહિ બોલેંગે, હમારા તરફસે તુમકો લાભ નહિ હોગા તો હમ નહિ બોલેંગે - ક્યા હૈ? બોલતે થે તુમ પહેલે? શેઠિયા! કહો સમજાય છે કાંઈ? 'એમ નથી'. આત્મા બોલી શકે છે એમેય નથી, અને આત્મા મૌન રહી શકે છે એમ પણ નથી. એવા ભણું ગણું ને હું મૌન રહું એ માન્યતા પરદ્રવ્યના અહણ ત્યાગની છે. એને ભગવાન મિથ્યાદષ્ટિ કહે છે. કહો સમજાણું કાંઈ?

છે તારાયંદજી! ઉસમેં હૈ? ક્યા હૈ દેખો. “પરદ્રવ્યનું નિમિત્ત મટવાની અપેક્ષાએ ‘નિમિત્ત મટવાની....’ જરી જોર છે આંહી. “નિમિત્ત મટવાની અપેક્ષાએ....” - હવે નિમિત્ત મટે કે ન મટે એ તો એને કારણે છે. વ્રત, અનુશીલ, શિયળ, સંયમ આદિકને મોક્ષમાર્ગ કહ્યો છે. કષાયની મંદતાના પરિણામ થતાં એને બહારના નિમિત્તનું અહણ ઓછું થઈ ગયું, અને ઘણું અહણ જે હતું લક્ષમાં એ ઓછું થયું, એવી અપેક્ષાએ ત્યાં તેને જ મોક્ષમાર્ગ કહ્યો પણ તેને મોક્ષમાર્ગ માની ન લેવો. એ વ્રતના ને ત્યાગના જે પરિણામ અને બહારના અહણ ત્યાગ બધું પરદ્રવ્યને આધીન છે, પરદ્રવ્યનો કર્તા હતાં થઈ જાય.

દેખો, એક રજકણ પણ હું છોડું, ‘આ દૂધ મારે ખાવું નથી’ ઈ શું છે? દૂધને તું લઈ શક્તો’તો કે દૂધને છોડી શકે છો? ભ્રમણા તને થઈ છે મૂંઢ. સમજાણું કાંઈ? ઈ પરદ્રવ્યને છોડવું ને મૂકવાનો અધિકાર આત્માનો નથી, ને છતાં માની લ્યે, મેં આટલા દ્રવ્ય છોડ્યા ને આટલું મેં છોડ્યું ને દુકાન-ધંધા બંધ કર્યા ને રાજપાટ છોડ્યા ને રાણીયું છોડી, ને એક એક દ્રવ્ય રોજ ઘટાડતાં જઈએ છીએ, પચ્ચીસ દ્રવ્ય છૂટશે એમાં એક એક દ્રવ્ય ઘટાડતાં મરતાં પછી એકેય દ્રવ્ય રહેશે (નહીં). મૂંઢ છો. ક્યા દ્રવ્યને ઘટાડવું છે ને ક્યા દ્રવ્યને તારે છોડવું છે? આહાહા! સમજાણું કાંઈ? ઈ મિથ્યાદષ્ટિપણું ‘પરદ્રવ્યને અહણ કરું ને છોડું’ એવી માન્યતા જ મિથ્યાદષ્ટિ છે. સમજાય છે કાંઈ? આત્મા, પણ હવે સિદ્ધાંત કહે છે. “કોઈ દ્રવ્ય કોઈ દ્રવ્યને આધીન છે જ નહીં....” આત્માએ રાગ મંદ કર્યો, માટે આહાર, ચૌવિહાર કરવામાં આહાર પેટમાં ન આવ્યો એમ છે જ નહીં. આત્માએ અપવાસ રાગની મંદતાથી કર્યો, માટે દાળ-ભાત પડ્યા’તા થાળીમાં. આજના ખાવાના અમારે પચ્ચખાણ માટે નથી આવ્યા અને ઈ અટકી ગયા એમ છે જ નહીં. એ રજકણો ત્યાં આવવાના નહોતા એને કારણે ત્યાં અટક્યા’તા એને આ રાગની મંદતાનો ભાવ દેખી ‘મેં આ છોડ્યા’ એ પરદ્રવ્યનો કર્તા માનનાર મૂંઢ મિથ્યાદષ્ટિ છે.

સાધુ નામ ધરાવતો હોય, શ્રાવક નામ ધરાવતો હોય તો પણ તેને જૈન ધર્મની કાંઈ ખબર નથી. “કોઈ દ્રવ્ય, કોઈ દ્રવ્યને આધીન....” અહીંયા રાગ મંદ કર્યો માટે આહાર અટકી ગયો, રાગ મંદ કર્યો માટે લીલોતરી ખાવી અટકી ગઈ? રાગ મંદ કર્યો, તીવ્ર કર્યો માટે લીલોતરી ખાવાની ક્રિયા થઈ? હેં? ક્યાંય નથી થાતું, મફતનો માળો માની બેસે (છે), એને કારણે અટકે ને એને કારણે થાય છે. પરદ્રવ્યના એક પણ રજકણને ‘ઝહું-છોડું, મેં છોડયું ને મેં ઝહું’ એ માન્યતા વીતરાગમાર્ગની આજ્ઞાથી પૂરી વિરોધ છે. એ જૈન દર્શનને સમજતો નથી. જરી આ વાત સમજવા જેવી છે. જુઓ, આ વીરના દિવસે આ વાત આવી છે. સમજાણું કાંઈ? હજી તો વાસણ બનાવવા છે ને એને ફોડવા છે ને એક જણો કહેતો’તો. લ્યો, જુઓ કે ભગવાને એમ કીધું છે શાસ્ત્રમાં કે ગોશાળો ત્યાં આવ્યો ને ઓલ્યો હતો ને સકદાળ ઈ વાસણ બન્યા... ઈ વાસણ બન્યા એ પુરુષાર્થથી બન્યા છે. સમજ્યાને! ઓલો કહે કે એની મેળાએ બની ગયા. ભગવાન કહે કે પુરુષાર્થથી બન્યા છે. આ શાસ્ત્રના વાંચનારા એમાંથી આ કાઢે એમ ક્યાં હતી વાત! વાસણ તો વાસણને કારણે બન્યા ત્યાં વીર્યનું નિમિત્ત હતું ઈ ઓલ્યો માનતો નથી, એને કહ્યું કે ના આ વીર્યનું નિમિત્ત છે ત્યાં. વાસણ વાસણને કારણે બને છે, આત્મા એને બનાવી શક્તો નથી. સમજાણું કાંઈ?

એકમાં ઈચ્છા થઈ છે મારી, આવ્યું ને આ નેમનાથ ભગવાનમાં એ ઈ મુલયંદજી ક્યા આયા? ‘તોડયા છે કંકણ...’ શું આવ્યું તમારે? એવું આવ્યું કે નહિ કાંઈ? છોડયા છે નવસર હાર, આમ હાર છે ઉતારે હેઠે કે આણે તોડયા ને છોડયા. એ બધા પરદ્રવ્યના ઝહણ ત્યાગ આત્મામાં ત્રણકાળમાં છે નહીં. સૌભાગ્યયંદભાઈ! આ તમારે બધું શીખવું પડશે આ બધા મંડળીના અધિપતિ છો તે. આ બધા આવા ગાયન બનાવવા પડશે હવે સરખા ‘તોડયા છે કંકણ’ બોલવામાં એમ આવે. બોલવામાં ભાષા આવે કે ‘તોડયા કંકણ’ હવે હું આ ત્યાગ કરું છું હું એક મુનિપણું અંગીકાર કરું છું. ભાષા એમ હોય પણ અભિપ્રાયમાં એમ માને કે ‘આ મેં હારને આંહી પહેર્યા’તા ઉતારીને મૂક્યા’ - મૂંઢ છો. શું તારા હાથની ક્રિયાથી એ ઉતરે? અને હાથની ક્રિયા તારાથી થાય? અને હેઠે ઉતર્યા અને છોડયા? એ આત્મા પરદ્રવ્યનો કર્તા આ રીતે માનનાર તે મૂંઢ ને મિથ્યાદૃષ્ટિ છે. સમજમેં આયા? રતનલાલજી! ક્યાં ગયા? આયા નહીં? અરે! ત્યાં ક્યું બેઠા હૈ રૂપયંદજી? મંડળી ભેગા આવે છે તો સાંજે તો વયા જવાના છો. ક્યા કહ્યા સમજમેં આયા?

“કોઈ દ્રવ્ય કોઈ દ્રવ્યને આધીન છે જ નહીં....” આહાહા! મહા સિદ્ધાંત વ્રત નિયમમાં નિમિત્તપણે થતું એની વાત ખોલી ખુલાસો કરી નાંખ્યો. હેં? આહાહા!

વ્રતના પરિણામ કાળે, કોઈ નિયમના અભિગ્રહના કાળે, અભિગ્રહ એક લીધો કે 'મારે આવો લાડવો ને આવો હોય ને આવી બાઈ હોય તો મારે ખપે' સમજાય છે? મોતીચૂરનો લાડવો ને મોતી નામની બાઈ ને મોતી ઓલું શું કહેવાય, સાડલો, એવો આવે છે ને કાંઈ એમાં એ નામ આવે છે 'મોતી' હેં? મોતીચોકનો સાડલો, કોને આવડે? મોતીચોક ન આવડતું હોય કાંઈ ને કાંઈ કહે છે અને ઓલ્યું મોતીનું ખોળિયું ફૂટી ગ્યું હોય અને એ બાઈને છેડે બાંધ્યું હોય, એ મોતીચૂરનો લાડવો વહોરાવે તો ખપે, નહિ તો ખપે નહીં. એવો મુનિઓ અભિગ્રહ કરે. સમજાય છે કાંઈ? પણ એ અભિગ્રહના વિકલ્પ રાગની મંદતાની ત્યાં વાત હતી ને સહનશીલતા જુઓ! જ્ઞાતાદષ્ટાપણે કેટલો રહી શકું છું તે એની એક અજમાઈશ હતી. પણ પરદ્રવ્યને 'આ છોડું મૂકું છું અને આમ હોય તો લઉં ને આમ હોય તો ન લઉં' - એ આત્માના અધિકારની વાત નથી. આહાહા!

ઈ સીધી તરફ હી લિખા હૈ 'વ્યવહારો અભૂયત્યો', એસા બનાયા હૈ, એક શ્લોક બનાયા ક્યા? ચાર પૈસે શેર તો મણના અઢી એ એક કોરથી બતાડયું, પછી સાડી સાડત્રીસ શેરના ક્યું ન લિખા? ઊસમેં આ ગયા. ચાર પૈસે શેર તો મણના અઢી. સાડી સાડત્રીસ શેરનું સાડી સાડત્રીસ આના એ નવું લખવું પડે નહીં. સમજમેં આયા? શાસ્ત્રમેં લિખા હૈ કિ કોઈ મનુષ્ય મરીને પૃથ્વીકમેં હોતા હૈ. પૃથ્વીકાય હોતે હૈ ને પૃથ્વીકાય મનુષ્ય મરીને આ પૃથ્વીકાય જીવ. આ સચેત મીઠું, સચેત પથરા છે ને આ બધાં નીકળે ખાણના ને આ મકાન કરે ઈ જીવ છે એકેન્દ્રિય. માણસ મરીને આ શાસ્ત્રમાં એકે દાખલો નથી કે આ જીવ મરીને પૃથ્વીમાં ગયો. દાખલા કેટલા આપે? બધા દાખલા. સમજાય છે કાંઈ?

એક સિદ્ધાંત 'વ્યવહારો અભૂયત્યો.

ભૂદત્યમસ્સિદો ખલુ સમ્માદિટ્ટી હવદિ જીવો

ભૂદત્યમસ્સિદો ખલુ ચરિતં હવદિ જીવો

ભૂદત્યમસ્સિદો ખલુ શુક્લ ધ્યાન હવદિ જીવો

ભૂદત્યમસ્સિદો ખલુ કેવલજ્ઞાન હવદિ જીવો

એક સિદ્ધાંત શાસ્ત્ર અગિયારમી ગાથા, કુંદકુંદઆચાર્ય મહારાજની, આ એના બધા વિવેચન અને આ સ્પષ્ટીકરણ છે આ બધા. વ્યવહાર બધોય અભૂતાર્થ અથવા અસત્ય અર્થને કહેનારો છે એમ પોતે પહેલેથી કહ્યું છે. એ કહ્યું છે એના કથનમાં આ રીતે તમારે સમજવું એમ ત્યાંથી તેને વિચાર લઈ લેવો જોઈએ. પ્રેમચંદજી! ઈ તો બરાબર છે. ઈ

શું છે સામે ત્યાં? આમ કેમ આચાર્યે લખ્યું પણ ઈ બીજો ઉપાય, બીજાને એમ કહે, 'ભાઈ! તમે આવતા રહો, સાંભળો', એમ કહે કે નહીં? ઈ આવતા રહો, શરીરનું આવવું જવું આત્માના અધિકારની વાત છે? સમજાય છે કાંઈ?

તમે આવો, સાંભળો, બેસો બાપુ! પાંચ, બે-પાંચ દિવસ પરિચય કરો. ભાષા શું બોલાય? પણ એનું આવવું-જવું આત્માને આધીન છે એમ ઓલો કહેવા માગે છે એમ અર્થ છે નહીં. સમજાણું કાંઈ? સમજમેં આયા? ઓહોહો! અને 'તમે સાંભળશોને તો હળવે હળવે સમજાશે' એમ બોલાય, લ્યો શું બોલાય? તમે સાંભળશો પાંચ-પંદર સાંભળશો તો તમને સમજાશે. એ સાંભળશો તો સમજાશે? એ તો વ્યવહારના કથન થયાં. સમજાણું કાંઈ? એને સમજવાની લાયકાતથી સમજાશે ત્યારે સાંભળેલું, સાંભળ્યાથી સમજાણું એમ કહેવામાં આવે છે. કથન જ કોઈ એવી જાતના બધા. કહ્યું નહિ એક ફેરી પરમ દી' કહ્યું તું ને! ધરમદાસ ક્ષુલ્લક કહે છે, 'આચાર્યોના કથનો ઈ હાથીના બહારના દાંત બીજા અને ચાવવાના બીજા' એમ વ્યવહારના કથનોના પાર નહીં. હાથીના બહારના સોનાના ખોળા ચઢાવવા જેવા. ચાવવાના બીજા છે અંદરના નિશ્ચય અભિપ્રાયના. એને ન સમજે અને વ્યવહારના કથનો બધાં આવે.

જુઓ ભાઈ! આ રાણીએ પ્રભાવના નહોતી થઈ ત્યાં સુધી રથ નહોતો હાલ્યો. જ્યાં ભાવ આવ્યો ને એને મદદ કરી કોઈ રાજાએ કે કોઈ દીકરાએ ફલાણું આમ રથ હાલ્યા. ભાવ આંહી આવ્યો ને રથ એના લઈને હાલતો હશે? પરદ્રવ્ય હાલતા હશે આને લઈને? ભાવ આવ્યો આને પ્રભાવનાનો એટલે ઊંડડ રથ હાલતા હશે? અરે સાંભળને! રથ તો એને કારણે હાલે(ચાલે) છે. સૌભાગ્યચંદ્રજી! ભારે વાત ભાઈ! આમાં. એને એમ માની બેસે કે આ પ્રભાવનાનો ભાવ રાણીને આવ્યો માટે પ્રભાવના થઈ નહિતર અટકી થી. ઈ અટકી થી, ઈ વાતે ખોટી ને થઈ ઈ વાતે ખોટી. આહાહા! સમજાણું કાંઈ? પોપટલાલભાઈ! બહુ વાતું જુદીયું છે આ તો! સમજાય એવી છે. નથી સમજાય એવી નહીં. તો સમજાય એવી હોય ત્યારે આ તો વાત કહેવાય છે ને! ન સમજાય તો લાકડાને કહેવાય છે કાંઈ?

આત્માને કહેવાય છે કે સમજ! શું? પરદ્રવ્યના ઝહણ ત્યાગના કથનો શાસ્ત્રમાં આવે, અને ઈ રીતે "ઝહણ ત્યાગ જો આત્મામાં...." સાચી રીતે હોય, "તો આત્મા પરદ્રવ્યનો કર્તા હર્તા થઈ જાય...." તો આત્મા પરદ્રવ્યનો કર્તા હર્તા ત્રણકાળ ત્રણલોકમાં છે નહીં. સમજાણું? કોઈ દ્રવ્ય, ઈચ્છા થઈ કે આમ હળવે બોલવું, ઈચ્છા થઈ જોરથી બોલવું, કાલ બોલતા'તા કો'ક જોરથી બોલો, હળવે બોલો એમ કો'ક બોલતું'તું,

આંહી હું સાંભળતો'તો. એનો અર્થ કે એવી ઈચ્છા થાય, પણ ઈચ્છા થઈ માટે જોરથી બોલાય અને ઈચ્છા થઈ માટે હળવે હળવે બોલાય એવા કથનો શાસ્ત્રમાં આવે, એને એમ માની લ્યે, 'મારી ઈચ્છા થઈ માટે હળવે-ધીમેથી હું બોલું, તાણીને હું બોલું, ભાઈ મને સમજાય એવું તો બોલો.' ત્યાં ઓલો તાણીને બોલે એટલે ઈચ્છાને લઈને તાણીને બોલાણું હશે? ત્રણકાળ, ત્રણલોકમાં એમ બનતું નથી.

ભારે, ભારે ફેર ભાઈ આમાં! આ રીતે આમ ધબાક મારે છે, કેવી મારે છે જુઓને! શરીર પાતળું પણ આમ ધબાક આહા! કે હાલને આ છે શરીરની. તારાચંદ્રજી! શરીર તો પતલા હૈ પણ ધમાલ બોલાવે આમ. ઈ તો એને કારણે છે. ઈચ્છા થાય, વૃત્તિ થાય પણ વૃત્તિ થઈ માટે ત્યાં આમ હાલે છે એ પરદ્રવ્યના ગ્રહણ ત્યાગ આત્મામાં હોય તો આત્મા પોતાનું સ્વરૂપ ચૂકીને પરમાં પેસી જાય ને પરનો થતાં પોતે રહે નહીં માટે પરના ગ્રહણ ત્યાગ આત્મામાં છે નહીં. આવા તો બધા સવારથી સાંજ સુધી ઘણા દાખલા ને આટલું ખાય ને આ ખાધું ને આ પીધું ને આ મૂક્યું ને 'આજ મારે ચૌવિહારો અપવાસ કરવો છે, મારે પાણી રાખીને છૂટ કરવી છે, પાણીની છૂટ રાખીને કરવો છે. ઠીંકણું કરવું છે. આજ મારે બે જ કોળિયા ખાવા છે' ફલાણું પણ ખાય કોણ ને મૂકે કોણ? રાગની મંદતાની ક્રિયા કાળે આવું ભજી જાય છે તેથી કથન શાસ્ત્રમાં નિમિત્તના આવે એ બધા અભૂતાર્થ નયના કથન છે, ઈ સાચી દૃષ્ટિના કથનો નથી. ટૂંકા સમજવા માટે એવા કથનો આવ્યા વિના રહે નહીં.

કેમ કહ્યાં? કહ્યાં છે કોણે? કહ્યાં છે કોણે? એ ટાણે વાણીનો એવો જ યોગ હતો તે પ્રમાણે આવી જાય. આહાહા! સમજાણું કાંઈ? લ્યો, "વ્યવહારનય અસત્ય અર્થને કહે છે...." લ્યો, ચાલો ઈ તે નયનું જ્ઞાન, ઓલો અસત્ય અર્થને કહેતું હશે? ભાષા કરતું હશે? નયનું આંહી જ્ઞાન થયું એ અસત્ય અર્થ ભાષા નીકળતી હશે? નેમીચંદ્રજી! વીર... વીર પરમાત્મા ત્રિલોકનાથ જેને સર્વજ્ઞ પદ થયું, જોયું કે કોઈ પરમાણુ કોઈને હાથને અધિકાર છે નહીં. અનંતા દ્રવ્યો પોતાના અસ્તિત્વમાં રહી પોતાના પર્યાયરૂપી કાર્ય કરી રહ્યા છે, એના પર્યાયના જવા આવવાના કાર્યમાં બીજા કોઈ દ્રવ્યનો અધિકાર, સ્વામીપણું હોય તો ઈ ચીજ જડની સ્વ થાય આત્મા તેનો સ્વામી થઈ જાય. એનો સ્વામી આત્મા થાય તે જડ થઈ જાય. સમજાણું કાંઈ? આત્મા... "કોઈ દ્રવ્ય-કોઈ દ્રવ્યને આધીન નથી...." જુઓ, કોઈકમાં પાછા તો દરેક લીધાં હોં! એક પરમાણુ, બીજા પરમાણુને આધીન નથી. આહાહા! એક વિચાર આવ્યો હતો આ લીમડો... કેર દેખીને ઉપર લીમડાની ટોચનો એક રજકણ નીચલા પરમાણુને આધારે નથી. એ રજકણ પોતાને કારણે આમ... આમ ફરે છે. પવન માટે આમ

ફર્યો કે નીચે પાંદડુ માટે છલ્લો રજકણ પણ પાંદડાનો એને આધારે રહ્યો (નથી). નિરાવલંબી તત્ત્વ કોઈ દ્રવ્યને કોઈને આધારે છે જ નહીં. સમજાય છે કાંઈ ?

એમાં ક્ષણે ને પળે ધર્મી નામ ધરાવે અને આ ‘મેં મૂક્યા ને આ મેં છોડ્યા’ - શાસ્ત્રમાં એમ આવે છે કે એક જણો કહેતો હતો લ્યો, ‘ભગવાને કપડાં ઊતાર્યા છે’ સમજ્યાને કથાનુયોગમાં આવે છે. કોણે ના પાડી પણ, ઊતાર્યા ને છોડ્યા, પહેર્યા ને છોડ્યા બેય આત્માના અધિકારની વાત નથી. શું આત્મા કપડું પહેરી શકે છે? આત્મા પહેરી શકે તો ઊતારી શકે. ત્રણકાળમાં પહેરી શક્તો નથી ઊતારી શક્તો નથી. સમજાણું કાંઈ? પણ જ્યાં પહેરવાનો વિકલ્પ હતો અને છોડવાનો વિકલ્પ હતો એમાં આ ગ્રહણ ત્યાગ ભજ્યું, ‘એને છોડ્યા મૂક્યા’ એમ વ્યવહારના કથનમાં અસદ્ ઉપચારથી કથન આવ્યા છે. એને એમ માની લ્યે કે નક્કી એણે ગ્રહણ ત્યાગ કર્યો છે, તો જૈનની આજ્ઞાથી બહાર વીતરાગનો વેરી ઊભો થયો છે. આહાહા! સમજાણું કાંઈ? “એ આત્મા તો પોતાના રાગાદિ ભાવ તેને છોડી વીતરાગ થાય છે....” દેખો... શું કહે છે? અવ્રતનો તીવ્ર રાગ હોય ઈ છૂટે ને રાગ વ્રતનો મંદ રાગ થાય. મંદ રાગ થતાં આમ આમાં રાગની જરી સ્થિરતા પણ શુદ્ધતા થાય. એ રાગાદિ ભાવ દ્વેષાદિ ભાવ છે તેને છોડીને ઈ આંહી સમજાવવું છે એટલે ખરેખર તો એને છોડતો નથી.

એ તો સ્વરૂપમાં, ચિદાનંદ પ્રકાશની મૂર્તિનું ભાન થયું, કે એ આત્મા રજકણનો કર્તા-હર્તા ગ્રહણ ત્યાગ નથી. અને એમાં રાગ જરી દયા, દાન, ભક્તિનો, શ્રદ્ધાનો, વ્યવહારનો આવે, એ પણ એની ચીજને લાભદાયક નથી ને એની ચીજમાં એ નથી. એવું ભાન થયું પછી એમાં ઠરતાં રાગ છૂટી જાય છે. ઠરતાં રાગ છૂટી જાય છે ‘એને છોડીને’ એમ વ્યવહારના કથનો આવ્યા છે. પણ આંહી કેવું કહેવું છે ઓલા પરદ્રવ્યથી હઠાડવો છે એટલી અપેક્ષાએ કહ્યું કે પરદ્રવ્યનું ગ્રહણ ત્યાગ નથી, પણ તીવ્ર રાગ ઘટાડીને મંદ રાગ થયો, મંદ રાગ ઘટાડીને વીતરાગતા થઈ એ એના અધિકારની વાત છે, પણ મંદ રાગ તીવ્ર રાગ હતો એટલે ખાવાની ક્રિયા, હિંસાની ને વ્યાપારની ને ધંધાની ને લીલોતરી તોડવાની બાકીના ભોગની બધી હતી. માટે એ અશુભ રાગ ઘટાડે તો ઓલી ક્રિયા ઘટે એમ જે કથન આવે ઈ વ્યવહારના કથન છે. ઈ અશુભ રાગ હતો માટે એવી ક્રિયા હતી, અને અશુભ રાગ ઘટી ગયો એટલે બ્રહ્મચર્યની ક્રિયા દેહમાં થવા લાગી - એમ છે નહીં. સમજાણું કાંઈ? બ્રહ્મચર્યનો શુભ ભાવ થયો માટે સ્ત્રીના સંગ છૂટ્યા એમ જે કહેવામાં આવે એ બધા વ્યવહારના કથન છે, એમ છે નહીં.

પરદ્રવ્યનો ગ્રહણ ત્યાગ એ રીતે આત્માના અધિકારમાં ત્રણકાળમાં જ્ઞાની કે અજ્ઞાનીને છે નહિ. કરે શું? ભગવાન આત્મા પોતાના રાગદ્વેષ, વિષય વાસના એને છોડી વીતરાગ થાય. સ્વભાવની દૃષ્ટિ કરીને સ્થિરતા થાય, “તેથી નિશ્ચયથી વીતરાગ ભાવ જ મોક્ષમાર્ગ છે....” ખરેખર તો પર વસ્તુનો ગ્રહણ ત્યાગ નહિ, અને ગ્રહણ ત્યાગ વખતે ઓલો રાગ તીવ્ર હતો અત્રતનો છૂટીને મંદ થયો આ એ નહીં. આહાહા! વ્રત અહિંસા, સત્યદત્ત, બ્રહ્મચર્ય અને અપરિગ્રહનો વિકલ્પ એ મોક્ષમાર્ગ નહીં. ધર્મ માર્ગ નહીં. ધર્મનું કારણ નહીં. ઓહોહો! અત્યારે જગતને એટલો ફેરફાર પણ હવે દિશા મોડ થયો છે. એક પંડિત કહે છે કંઈ. હવે હળવે હળવે હવે લોકો વિચારમાં આવતા જાય છે. ઝૂકતા જાય છે કે માળી વાત સાચી લાગે છે, બાકી ગપ્પે ગપ્પા ચાલ્યા છે અત્યાર સુધી. “ખરેખર વીતરાગ ભાવ જ જુઓ....” ‘ભાવ જ’ એમ નહીં. કે ‘વીતરાગ ભાવ એ મોક્ષમાર્ગ ને વ્યવહાર ને રાગભાવ એ મોક્ષમાર્ગ’ તો અનેકાંત થાય એમ છે નહીં. ત્યાં વાંધો ઊઠાવે છે ને અનેકાંત માર્ગ છે. અનેકાંત માર્ગ અનેકાંત એટલે શું પણ? આ વીતરાગ ભાવ તે મોક્ષમાર્ગ છે અને ઓલો વ્રતનો રાગભાવ આવ્યો અશુભ રાગ છૂટ્યો ને રાગભાવ આવ્યો, એ પણ મોક્ષમાર્ગ છે નહીં. એને અનેકાંત કહેવામાં આવે છે.

વ્યવહારના, ક્યાં ગ્યા બાબુભાઈ? ગ્યા? ગ્યા. ઠીક. બાબુભાઈ ફતેહપુર! ગ્યા હશે. કહો સમજાણું કાંઈ? એ તો ગુજરાતમાં જરી પ્રચાર છે ને એનો ઘણો છે, અને ટાઢો માણસ છે, ત્યાં એને આ વ્યવહાર નિશ્ચયની શૈલીમાં આ શું હતું આમાં એ જરી કે આ એક કોર વ્રતાદિના પરિણામની વાત કરે છે ને એક કોર પરદ્રવ્યના ગ્રહણ ત્યાગની વાત કરે છે, પણ પરદ્રવ્યના ગ્રહણ ત્યાગ વખતે જે પરિણામ વર્તતા હતા, શુભ અશુભના, એ પણ બંધ માર્ગ છે. અને ગ્રહણ ત્યાગ પરનું તો આત્મામાં છે નહીં. પછી લેશે કે વ્રતાદિ પરિણતિ તે કાંઈ મોક્ષમાર્ગ નથી. આગળ લેશે, પછીના પાને લેશે આગળ. સમજાણું કાંઈ? વ્રતાદિ પરિણતિ મટી કેવળ વીતરાગ થાય ત્યારે હા ઈ આગળ લેશે પહેલા પછી સમજાણું કાંઈ? પછીને પાને છે ભાઈ તે બસો ૨૫૮ જુઓ. ૨૫૮માં જુઓ ઓલો કહે છે “હું (અમે) વ્રતાદિ છોડી દઈશું. ત્યારે કહે, વ્રતાદિ પરિણતિ મટી કેવળ વીતરાગ ઉદાસીન તારો ભાવ થવું, બને તો ભલે તેમ કર....” એ ત્રીજો પેરેઆફ અથવા ઉપરથી બીજા પેરેઆફની ત્રીજી લીટી હેઠે જુઓ “વ્રતાદિ પરિણતિ મટી....” એટલા પેરેઆફથી હેઠેથી ચોથી લીટી. “વ્રતાદિ પરિણતિ મટી કેવળ વીતરાગ ઉદાસીન થવું બને તો ભલે કર પણ નીચલી દશામાં એમ થઈ શકે નહીં....” સમજાણું કાંઈ?

વ્રત અવ્રતના પરિણામ કાળે પરપદાર્થના સંયોગ-વિયોગનો કાળ બન્યો એને લઈને એનો ધણીપતિ થાય, કે મેં સંયોગ આટલો સેવ્યો ને આટલો વિયોગ સંયોગનો કર્યો, એ વાતમાં માલ કાંઈ નથી. મોટું મિથ્યાત્વનું ભ્રમણાપણું છે. દિગંબરમાં જનમ્યા છતાં પણ આ શ્રદ્ધા એવી રાખે, તો એ મિથ્યાદષ્ટિ ને મૂંઢ છે. એના વ્રત ને તપ ને ત્યાગ બધા એકડા વિનાના ચકરડા ગોળ ચકરડા છે. સમજાણું કાંઈ? “ખરેખર! વીતરાગ ભાવ જ મોક્ષમાર્ગ છે....” હવે વાત જરીક કરે છે. વીતરાગ ભાવોને, વીતરાગ ભાવ એટલે? આત્મા અખંડ શુદ્ધ ચૈતન્ય, પુણ્ય-પાપના રાગ રહિત વ્રત ને અવ્રતના રાગ રહિત, વ્રતનો ભાવ શુભ છે ને અવ્રતનો ભાવ અશુભ. બેયના વખતના સંયોગ - વિયોગના લક્ષ છોડી, અને જે વ્રત-અવ્રતના પરિણામ થયા, આ એ પણ મોક્ષમાર્ગ નથી, વ્રતના પરિણામ પણ. ઓહોહો! આંહી તો સાધારણ વ્રત જ્યાં હજી ઠેકાણા વિનાના ત્યાં તો હજારો રૂપિયા ખરચ્યા. પાંચ-પચાસ હજાર ખરચ્યા, લાખ ખરચ્યા, ધૂળ છે બધા પાપ છે. સમજાણું કાંઈ? દુર્ગાદાસજી ક્યા હૈ! આવી વાત છે લ્યો.

એકદમ સાધુ થઈ જાવું છે, સાધુ થઈ જાવ. લુગડાં ફેરવ્યા, હવે લુગડાં તો બધા ઓલા ચારણે ફેરવીને આવે છે. લુગડાં ફેરવવાનું ભગવાને કહ્યું નથી. ઈ તો વાત હાલી(ચાલી). લુગડાં ફેરવવાની વાત વીતરાગે કહી નથી. ફક્ત અશુભરાગ ફરતાં, શુભરાગ આવે ત્યારે લુગડાં ફરી જાય એને ફેરવે છે એમ કહેવામાં આવે છે. આહાહા શું થાય! સમજાણું? એમ કહેવામાં આવે ‘ભગવાનની ભક્તિ વખતે અશાતના ન કરશો. કોઈ એવી નાકમાં મેલ ન કાઢશો, ફલાણું ન કરશો, ઢીંકણું...’ એમ જ આવે ને વ્યવહારના કથનમાં ત્યાં ‘અશાતના ન કરશો, આમ ન કરશો’ તે કોણ મેલ કાઢી શકે છે? તે કોણ મેલ તોડી શકે છે? આરે! આ, પણ જ્યારે બહુમાન ભગવાનનું વર્તે છે એટલો ભાવ વખતે આવી ક્રિયા ન હોય એ આણે ન કરી એમ કહેવામાં આવે છે... પણ એણે ન કરી એમ માની લ્યે, કે મેલ મેં સાફ કરીને હું બીજો મેલ મેં સાફ કર્યો, મૂંઢ છે. ભારે વાતું પણ આ તો! સમજાણું કાંઈ?

પગરખાં કાઢીને જાવું અંદર, પગ ધોઈને જાવું એમ આવે કથન લ્યો. પગરખાં કાઢી શક્તો હશે આત્મા? અને પગ ધોઈ શક્તો હશે આત્મા આમ પાણી નાંખીને, ઈ તો જડની ક્રિયા પરની છે થવાની છે તે થાય છે, પણ ભગવાનના બહુમાનના કથનમાં જ્યારે એવું આવે, ભગવાન પાસે જતાં ધર્મીને આવું હોઈ શકે નહીં. જોડા નહીં, અધિકરણ નહીં, શસ્ત્ર-હાથમાં તલવાર કાઢી લઈને ભગવાન પાસે દર્શનમાં ન જવાય. એ ત્યારે તલવાર લઈને ન જવાય તો તલવાર છોડીને જવાય તેમાં અધિકાર હશે? સમજાણું કાંઈ? એનો અર્થ

કે ભગવાનની ભક્તિ કાળે એના શુભ ભાવ એવા હોય કે આવી જાતના ઉપર લક્ષ ન હોય એવા જોડાં ને ચામડાં ને ફલાણાનું લક્ષ છોડાવવા આવા કથન કર્યા, પણ એણે ગ્રહણ ત્યાગ કર્યો છે આત્માએ, હથિયાર ઝાલતો હતો ને હથિયાર છોડ્યો એ આત્મામાં મિથ્યાદષ્ટિપણું ઈ માને... ઈ માને. સમજાણું કાંઈ? બહુ વાતું પણ ફેર.

આ લખાણ શાસ્ત્રમાં લખ્યા છે, ભઈ લખ્યા છે પણ કઈ નયના કથન છે? એક એક ગાથાનાં પાંચ અર્થ થાય શાસ્ત્રમાં એમ કહે છે. કોઈ પણ વાક્ય હોય એનો શબ્દાર્થ થાય, એનો ન્યાર્થ થાય, કયા નયનું વાક્ય છે એમ આચાર્ય સાથે કહ્યું છે એમ જોવું જોઈએ, અને તે આગમાર્થમાં શું લાગુ પડે એમ જોઈએ. અન્ય મતાર્થમાં શું લાગુ પડે એમ જોઈએ અને તાત્પર્ય આનું શું છે એ લાગુ પડવું જોઈએ. એક એક શ્લોકના પાંચ પ્રકારે અર્થ થવા જોઈએ. એમ ને એમ વાંચ્યે જાય ને ‘આ છે ને આ લખ્યા છે ને આ લખ્યા આ લખ્યા’, બધા લખ્યા સાંભળને હવે! સમજાણું કાંઈ?

ઓલો દાખલો એક આપે છે ને ઓલો કે એક હતું શંકરનું દેવળ શંકરનું દેવળ ને શંકરના દેવળનું ઈડું હતું મોટું. એની જોડે એનો બાપ દીકરો અહીં રહેતા. પચ્ચીસ લાખ-પચાસ લાખ નાંખ્યા એમાં. છોકરો બહુ સાધારણ હતો એટલે પચાસ લાખ દાટયા ફળિયામાં લખ્યું કે શંકરના દેવળના ઈડા હેઠળ મેં પચાસ લાખ દાટયા છે. છોકરો મોટો થાય તો અહીંથી કાઢવા. સમજાણું કે નહીં? ને ચૈત્રસુદ આઠમના આઠ વાગે સૂર્યનો જ્યાં આવે ત્યાં મેં ત્યારે દાટયા છે. બાપ મરી ગયા, પૈસા ન મળે. શોધવા મંડ્યો એનું ફળિયું, પણ ઈડું, ઈડું શંકરનું દેવળ લઈ લીધું. શંકરનું આખું દેવળ લઈ લીધું. લાવને હવે પચ્ચીસ લાખમાં મળ્યું હોય તો પચાસ લાખમાં એને નીકળે ખોદ્યું એને હેઠે પણ કાંઈ ન મળે. ઈડુને હેઠે ખોદ્યું, હેઠે કાંઈ ન મળે. આ શું? એના મિત્ર પાસે ગયો કે ‘બાપુજી તમે મારા બાપાના મિત્ર છો, એને આમ લખ્યું છે’ ‘એ બાપા, તું સમજ્યો નહિ એ ઈડાની છાયા ચૈત્રસુદ આઠમની તારા ફળિયામાં જ્યાં પડે, એટલા હેઠે દાટયાં છે એમ લખ્યું છે.

નરભેરામભાઈ! તારો બાપ એવો નહોતો ગાંડો કે કો’કના ઘરમાં દાટવા જાય. શંકરના દેવળમાં દાટવા જાય ત્યાં એના ઈડાના હેઠે?’ ‘ત્યારે આમાં લખ્યું છે ને?’ ‘લખ્યું છે આ આશય છે’... કે એ શંકરનું દેવળ છે, આમ તારું ઘર આમ છે આઠ વાગે સૂર્ય આવે ફળિયામાં જે તડકો જેટલામાં પડે આ એને હેઠે જ્યારે ખોદયા ત્યાં પચાસલાખ નીકળ્યા. લખ્યાના આશય સમજ્યા વિના પોતાની મેળે એ અર્થ કરે, સૌભાગ્યચંદભાઈ! અહીં આવું થાય. પચાસહજાર-લાખનું ઓલું લીધું ને બધું ગયું. કો’કના શંકરના દેવળ ખોદીને, ખોદવા

માટે. આંહી કહે છે. ખરેખર! વીતરાગના ચારે અનુયોગ શાસ્ત્રની અંદર, પુણ્ય ને પાપના, શુભ ને અશુભ ભાવ રહિત આત્માના સ્વભાવની શ્રદ્ધા-જ્ઞાન ને રમણતા, એવો વીતરાગ ભાવ તે એક જ ધર્મનો માર્ગ-મોક્ષનો માર્ગ એક જ સંસારને તોડવાનો ઉપાય છે, “પણ વીતરાગ ભાવોને અને વ્રતાદિને કદાચિત્ કારણ-કાર્યપણું છે....” શું કહે છે આ ?

આત્મામાં રાગરહિત શ્રદ્ધા-જ્ઞાન ને રમણતા થાય, ત્યારે હજી અધૂરો વીતરાગ ભાવ હોય, ત્યારે એને વ્રતાદિના પરિણામ નિમિત્તરૂપે કારણરૂપે હોય. અને પૂર્ણ વીતરાગ હોય ત્યારે હોઈ શકે (નહીં.) એટલે કહ્યું, “વીતરાગ ભાવો ને વ્રતાદિને કદાચિત્....” કદાચિત્ એટલે જ્યાં સુધી આત્માની વીતરાગી શ્રદ્ધા-જ્ઞાન રમણતા ઓછી હોય, ત્યારે વ્રતાદિના નિમિત્તના પરિણામ હોય એને વ્યવહારે કારણ કરીને કથન કરવામાં (આવે), પણ જ્યારે વીતરાગતા પૂર્ણ થઈ ત્યારે તો એ રાગ ને મંદતા હોઈ શક્તી (નથી). એટલે વીતરાગ ભાવની પર્યાયને, આત્માના સ્વભાવની શુદ્ધતાની શ્રદ્ધા જ્ઞાન ને રમણતાને, અને નીચલી દશામાં કદાચિત્ વ્રતાદિના પરિણામ, રાગની મંદતાના પરિણામ એને વીતરાગ કાર્ય છે ને વ્રતાદિના પરિણામ કારણ નિમિત્તરૂપ છે. વ્યવહાર કારણરૂપ છે એમ કહેવામાં આવ્યું છે. કદાચિત્ સમજતે હૈ? વીતરાગ પૂર્ણ, વીતરાગ ભાવને અને એને નિમિત્ત હોય તો કેવળીને પણ વ્રતના પરિણામ હોવા જોઈએ, પણ નીચલી દશામા જ્યાં હજી વીતરાગ ભાવ પૂરો થયો નથી, એવે કાળે શ્રદ્ધા-જ્ઞાન ને રમણતા પણ શુદ્ધ છે અને જરી વ્રતના, દયાના, દાનના શુભભાવ છે એને નિમિત્ત તરીકે કારણને કાર્ય ગણીને કથન કર્યું છે. ખરેખર! એ કારણ છે નહીં. એ તો પહેલા આવી ગયું છે. “બીજાના કારણે બીજાનું કાર્ય થાય ઈ વ્યવહારનયનું કથન, એમ માની લ્યે તો મિથ્યાત્વ લાગે છે....” કહો સમજણું આમાં ?

“તેથી વ્રતાદિકને મોક્ષમાર્ગ કહ્યો....” તે નિમિત્ત દેખીને વીતરાગ શ્રદ્ધા જ્ઞાન ને રમણતા, વીતરાગ નામ અકષાય, આત્માનો અકષાય સ્વભાવ એની શ્રદ્ધા જ્ઞાન ને એકતા થઈ. પૂર્ણ એકતા નથી ત્યાં આગળ વ્રતાદિના પરિણામ, પંચ મહાવ્રતના મુન્નિને-સંતને આદિ હોય છે કે બારવ્રત આદિના પરિણામ શ્રાવકને હોય છે. “એથી તેને નિમિત્ત તરીકે, વ્યવહાર તરીકે વ્રતાદિને મોક્ષનો મારગ કહ્યો પણ તે ‘કહેવા માત્ર છે’ પણ તે કહેવા માત્ર છે....” એ મોક્ષમાર્ગ છે નહીં. ભાઈ, કહી નાંખ્યું પાછું, ઓલું કારણ કાર્ય ગણીને કીધું પણ ઈ “કહેવા માત્ર છે....” કારણ પણ “કહેવા માત્ર છે....” ભારે સંધિ કરી. ‘કહેવા માત્ર છે’ વસ્તુ તરીકે નહીં. આહાહા! પરદ્રવ્યનો ગ્રહણ ત્યાગ તો નહિ, પણ વ્રતના પરિણામ જે સમ્યગ્દષ્ટિને વીતરાગી શ્રદ્ધા-જ્ઞાન-ચારિત્રમાં સાથે હોય એને કારણ

કીધાં વ્યવહારથી ઈ પણ કહેવા માત્ર. ખરેખર તો એ કારણ છે નહિ. વીતરાગી શ્રદ્ધા, જ્ઞાન, ચારિત્રનું કારણ, કારણ પરમાત્મા છે પોતે. ઝીણી વાત. શ્રદ્ધાની ખબર ન મળે, સત્ય પરમેશ્વર ક્યાં પડ્યો છે, કઈ રીતે ખબર ન મળે ને એમને એમ હાંક્યે રાખે ને જૈન ધર્મ છે, જૈન ધર્મ છે એમ માને. સમજાણું કાંઈ ?

“એ વ્રતાદિકને મોક્ષમાર્ગ કહ્યો, પણ તે કહેવા માત્ર જ છે....” ખરેખર વ્રતાદિ તે કારણ છે નહીં, એને કારણ કહેવા એ અભૂતાર્થ વહેવારનયના કથનો છે. આહાહા! કેટલું સ્પષ્ટ છે નવનીતભાઈ! આહાહા! ભારે સ્પષ્ટ. અધિકાર પણ બરાબર આજે જયંતિનો - ભગવાન કલ્યાણકનો દિવસ છે ને જુઓ આવ્યો છે લ્યો. “એ પરમાર્થથી બાહ્ય ક્રિયા કાંઈ મોક્ષમાર્ગ નથી....” બાહ્યક્રિયા એ રાગ વ્રતના પરિણામ પણ મોક્ષમાર્ગ નથી. એ તો રાગ છે વિકલ્પ છે. અહિંસા સત્યદત્ત બ્રહ્મચર્યનું પાળવું - એવી શુભ વૃત્તિ ઊઠે ઈ તો રાગ ઊઠે છે. સમજાણું કાંઈ? કઠણ પડે હોં! નવા માણસને તો સાંભળવુંય કઠણ પડી જાય કદાચ. કોઈ દી’ સત્ય વીતરાગ માર્ગ ચાલતો નથી અને આ વાત આવે એટલે એને એમ થાય કે અરર! આ તો બધું! ક્યૂં બાલચંદજી! ઈ પણ એમાં જ હતાં ને પહેલા તો. “બાહ્ય ક્રિયા કાંઈ મોક્ષમાર્ગ નથી....” એ બાહ્ય ... બે વાત કરી. એક તો અશુભ ભાવ કાળે, હિંસા આદિની ક્રિયા જડમાં થતી તે પણ આત્માની નથી આત્મા કરતો નથી, અને દયાના પરિણામ વખતે સામો જીવ બચી ગયો અને ન મર્યો તે આત્માએ કર્યું નથી અને ભાવ જે દયાનો આવ્યો એ પણ ધર્મનું કારણ નથી. આહાહા! એ તો આસ્ત્રવ તત્ત્વ છે.

દયા ભાવ તે આસ્ત્રવ તત્ત્વ છે એ દયાભાવ, આસ્ત્રવ જો ધર્મતત્ત્વ હોય તો સિદ્ધમાં પણ હોવો જોઈએ. સિદ્ધમાં છે નહિ. એ તો પરમાત્મા થઈ ગયા. રાગ ઈ તો રાગ હતો. રાગનો અભાવ કરી સ્વરૂપથી વીતરાગ વિજ્ઞાનધન થઈને સિદ્ધ થયા. “વ્રતાદિને મોક્ષમાર્ગ કહ્યો, પણ તે કહેવા માત્ર પરમાર્થથી....” જુઓ. ઓલો વ્યવહાર કહેવા માત્ર થયો. “પરમાર્થથી બાહ્ય ક્રિયાકાંડ મોક્ષમાર્ગ નથી એવું જ શ્રદ્ધાન કરવું....” આવી શ્રદ્ધા એણે પાકી કરવી. આનાથી વિરોધ કોઈ કહેતું હોય, કહેવડાવતું હોય, માનતો હોય, બધાની શ્રદ્ધા છોડી દેવી. ઓહોહો! સમજાણું કાંઈ? એ વીરના મારગ વીરલા આદરી શકે. વીરના પંથ તો એ કાયરોને કંપાવી ઊઠે એવા છે. કાળજા કંપી ઊઠે વીરના આહાહા! હીજડા એ કાંઈ લડાઈમાં ન જઈ શકે. સમજાણું કાંઈ? ‘હીજડા’ સમજતે હૈ? વો પાવૈયા... પાવૈયા, હીજડા કહતે હૈ ને! નપુંસક પાવૈયા. શરીર બહુ ઓછું હોય હાળા હોં પણ એક છોકરો જો જુવાન મળ્યો રાડ નાંખી તો ભાગે. પાવૈયા તે ત્યાં કંઈ લડાઈમાં ઊભા રહી શક્તા હશે? હીજડા.

એમ જેના વીર્ય ઊંધા છે બહાર 'પર પદાર્થને ગ્રહણ ત્યાગ કરી શકું છું' અને રાગની કંઈક ક્રિયા મંદ થાય તો ધર્મ થાય, એવા માનનારને હીજડા, નપુંસક શાસ્ત્રકારે કહ્યાં છે. સમજાણું કાંઈ ?

સમયસારમાં આવ્યું છે, સમયસારમાં આવ્યું. 'કલીબ', 'કલીબ' પાઠ સંસ્કૃતમાં કલીબ છે. શાસ્ત્રમાં તો બધા એકે એક બોલ છે કાંઈ ઘરથી આંહી વાત નથી. શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે કે 'કલીબ' વીર્ય તારું નપુંસક છે. તું પુણ્યના, દયા-દાનના પરિણામને ધર્મ માને છો હીજડો છો, પાવૈયો છો ધર્મને માટે, તને પુત્ર પ્રસવવાનું જનકપાણું તને ભાન નથી. ચૈતન્યની પ્રજા જ્ઞાતાદૃષ્ટા સ્વભાવ, એની પર્યાય પ્રગટ કેમ થાય એ તારી પાસે વીર્ય નથી, ઊંધુ વીર્ય છે તારું. સમજાણું કાંઈ ? કહે છે પરમાર્થથી વ્રત અને અવ્રત બેય પરિણામ બંધના કારણ છે. અવ્રતના પરિણામ પાપ છે અને વ્રતના પરિણામ પુણ્ય છે. બેય ધર્મ નથી અને એને ધર્મ કહે છે, કહેવડાવે, કહેતાને મદદ કરે, એ બધાં બહારવટિયાને રોટલા પૂરવા જેવા છે.

'બહારવટિયા' સમજતે હૈ ? ડાકુ, બહારવટિયા નહિ કહતે તુમ્હારે ? (શ્રોતા : ...) ડાકુ તુમ્હારે બહુ જોર છે ને અમારે દેવગઢ ગયા હતા ત્યારે હા તેત્રીસ પોલીસ હારે આવ્યા'તા. દેવગઢમેં ગયે થે ને દેવગઢમેં. આ હતાને અમારે શેઠ નેમચંદભાઈ, તેત્રીસ પોલીસ, કારણકે સંઘ મોટો, વળી ત્યાં ડાકુ મોટા, બહુ ડાકુ હતા સમજ્યાને ! પણ આહીં તો કોઈ નથી આવતા કોઈ નહિ હોં ! હેં ? (શ્રોતા : ...) હા, એમ જ હોય ને એ તો લૂંટે એ ડાકુ. આંહી પણ કોઈ નામ નથી લેતું. એક ડાકુની વાત ક્યાં કોઈ કરતા હતા ઓલા પણે ક્યાં દ્રોણગીરી.ત્યાંનો એક ડાકુ નીકળ્યો છે મહારાજ ! આપનું નામ સાંભળીને વેશ પલટીને દર્શન કરવા આવશે. આપણા સંઘનું નામ નહિ લ્યે. તમારું નામ એવું બહાર આવી ગયું છે કે વેશ પલટીને દર્શન કરી જશે પણ કોઈને લૂંટશે (નહીં). દ્રોણગીરી હતું ને દ્રોણગીરી ગયા હતા. સમજાણું કાંઈ ? પણ એવા કહે છે કે જૈન શાસનના ડાકુઓ રાગની ક્રિયા ને બહારની ક્રિયાને ધર્મ માને ને મનાવનારા એ જૈન શાસનના લૂંટારા છે. સમજાણું કાંઈ ?

આ એવું કહ્યું જુઓ ને ! "એવું જ શ્રદ્ધાન કરવું...." જો લખ્યું છે. ટોડરમલ તો પોકાર કરીને દાંડી પીટીને લખી ગયા છે જગત પાસે, એ જ પ્રમાણે અન્ય ઠેકાણે પણ ... જુઓ હવે આવ્યું, "એ જ પ્રમાણે અન્ય ઠેકાણે પણ વ્યવહારનયને અંગીકાર ન કરવો...." બીજે જ્યાં જ્યાં વ્યવહારના કથન આવ્યા હોય, ત્યાં ત્યાં પણ વ્યવહારનયને અંગીકાર ન કરવો એમ છાપ્યું છે ને ભાઈ ! ઈ... ઈ... ઠીક છે કરવો સમજી લેવું, લ્યોને એ આવી ગયું, વ્યવહારનયનો અંગીકાર કરવો સમજી એટલે વ્યવહારનયનું કથન કર્યું હોય ત્યાં એને જાણવું કે આ કથન એ જાતના ચાલે છે પણ આદરવું નહિ. કહો સમજાણું કાંઈ ? એ તો એમાં આવી

જાય એમાં આવી ગયું ને. “અન્ય ઠેકાણે વ્યવહારનયનો અંગીકાર ન કરવો....” સમજી લેવું એનો અર્થ થઈ ગયોને, સમજી લેવું કે વ્યવહારનય અંગીકાર કરવા જેવી નથી. સમજાણું કાંઈ ?

આ તો જેને બાપા આત્માના ખેલ ખેલવા હોય અને સંસારના જન્મ મરણના દહાડા ટાળવા હોય, આ એની માટે વાત છે. બાકી બધી લહેરું કરે... કરે... બધા એકબીજા માખણ ચોપડે, હો...હો તમે ભારે ધર્મ કર્યા ઓલો કહે ‘તમે બહુ ધર્મ સારો બતાવ્યો’ ને એકબીજા માખણ એકબીજાને ચોપડે. ‘માખણ’ સમજતે હૈ ને ? ‘માખણ’ માખણ ક્યા ? મસકા, મસકા. આંહી તો કહે કે નહિ, ભગવાનની પાસે ભક્તિ ઈન્દ્રો આવીને કરે તો દેહની ક્રિયા. ઈન્દ્રો આવીને કરે એમ જે કહ્યું છે ખોટી વાત છે. શરીરની ક્રિયા આત્મા કરી શક્તો નથી ત્યારે તે વખતે ભક્તિનો રાગ હતો ને ! રાગ હતો પણ રાગ હતો માટે ક્રિયા થઈ છે એમ કહ્યું હોય તો એ વાત સાચી નથી અને રાગ હતો માટે અમારા જન્મ મરણના અંત થશે, હે નાથ ! ‘તારી ભક્તિથી મુક્તિ થશે’, એમ લખ્યું હોય તો સમજવું કે એમ છે નહીં. એ રાગ તો પુણ્યબંધનું જેમ વ્રતનાં પરિણામ પુણ્યબંધનું કારણ, એમ ભક્તિના પરિણામ પણ પુણ્યબંધનું જ કારણ છે. એમ અન્ય ઠેકાણે પણ વ્યવહારનયનું આ રીતે સમજવું લ્યો...

હવે બીજો પ્રશ્ન થશે કે ત્યારે આ વાત તો ઠીક પણ હવે પોતાને શું ? પરને ઉપદેશ કરવા માટે ત્યારે કાંઈ પોતાનું કાંઈ પ્રયોજન છે એમાં કાંઈ વ્યવહારમાં ? ઉપદેશ માટે તમારી વ્યાખ્યા થઈ, હવે પોતાના માટે વ્યવહારનય અંગીકાર કરવા ક્યાંય કાંઈ લાભદાયક છે કે નહીં ? એનો ખુલાસો કરશે...

વિશેષ કહેશે...

॥ પ્રમાણ વચન ગુરુદેવ ॥

શ્રી મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક

પ્રવચન નં. ૨૦

અધિકાર ૭મો

સ્થળ:સુવર્ણપુરી તા.:૧૮.૦૪.૬૨ બુધવાર

મંગલાચરણ

ણમો લોએ સવ્વ અરિહંતાણં;

ણમો લોએ સવ્વ સિદ્ધાણં;

ણમો લોએ સવ્વ આયરિયાણં;

ણમો લોએ સવ્વ ઉવજ્જયાણં;

ણમો લોએ સવ્વ ત્રિકાળવર્તી સાહૂણં;

ઐકાર બિન્દુ સંયુક્તં નિત્યં ધ્યાયન્તિ યોગિનઃ।

કામદં મોક્ષદં ચૈવ ઐકારાય નમોનમઃ॥

મંગલં ભગવાન્ વીરો મંગલં ગૌતમો ગણી ।

મંગલં કુંદકુંદાર્યો જૈન ધર્મોસ્તુ મંગલમ્ ॥

નમઃ સમયસારાય સ્વાનુભૂત્યા ચકાસતે ।

ચિત્સ્વભાવાય ભાવાય સર્વ ભાવાન્તરચ્છિદે ॥

ત્રિકાળ દિવ્યધ્વનિ દાતાર...

સાતમો અધ્યાય છે આ. જૈનમાં જનમ્યા છતાં નિશ્ચય એટલે સાચું શું સ્વરૂપ અને વ્યવહાર એટલે આરોપિત કથન અને આરોપિત ભાવ શું છે એની ખબર વિના એકાંતમાં પોતાના મતને માને છે એ જૈનમાં રહ્યા સાધુ હો, ગૃહસ્થ હો તો પણ તે બધા મિથ્યાદૃષ્ટિ છે. મિથ્યા નામ પાપદૃષ્ટિ છે. એને ધર્મદૃષ્ટિની ખબર નથી એ વાત ચાલે છે. ત્રણ વાત આવી ગઈ. નિશ્ચય છે એ આત્માના મૂળ સ્વરૂપને બતાવે છે અથવા નિશ્ચય છે એ વીતરાગ ભાવને મોક્ષ માર્ગ તરીકે બતાવે છે. વ્યવહાર છે એ જીવને નારકી જીવ, મનુષ્ય જીવ આદિકથી નિમિત્તથી એને ઓળખાવે છે અને વ્યવહાર, નિશ્ચય મોક્ષમાર્ગ જે આત્માનો વીતરાગી અંતર જ્ઞાતા-દૃષ્ટાની દૃષ્ટિ એનું જ્ઞાન અને રમણતા એના સાથમાં વ્રત, નિયમ અને દેવ-ગુરુ-શાસ્ત્રની શ્રદ્ધા આદિનો રાગ એને ઉપચારથી મોક્ષમાર્ગ કહેવાય છે, પણ એ ખરેખર

મોક્ષમારગ નથી. મોક્ષમાર્ગ તો અંતરનાં સ્વભાવમાં નિર્વિકલ્પ અનાકુળતાની પ્રતીત, જ્ઞાન અને રમણતા એવી અંતરદષ્ટિ અનુભવ સહિત સ્થિરતા એને જ ભગવાન એક સાચો મોક્ષમાર્ગ કહે છે, એમ વાત વર્ણવી.

ત્યારે શિષ્યનો પ્રશ્ન છે ‘કે “વ્યવહારનય પરને ઉપદેશ કરવામાં જ કાર્યકારી છે કે પોતાનું પણ કાંઈક પ્રયોજન સાધે છે?...” એ તો તમે ઉપદેશવાની વ્યાખ્યા કરી. નારકી જીવ, મનુષ્ય જીવ આ વ્રત-નિયમનાં ભેદો, આ હોય ત્યાં વીતરાગ ભાવ અંદર હોય એમ સમજાવવાની વ્યાખ્યા તમે તો ઉપદેશની કરી. પણ આત્માને પોતાને કાંઈ વ્યવહારમાંથી પ્રયોજન સિદ્ધ થાય એવું કાંઈ છે? સમજાણું કાંઈ? વ્યવહારનય એટલે કે જે નિમિત્તથી સમજાવે, ભેદથી જીવને સમજાવે એવા એ વાત કાંઈ આત્માને પોતાને માટે કાંઈ વ્યવહારનય પ્રયોજનવાન, યોજનીય, કાર્યગત કાંઈ થાય એવું કાંઈ છે?’

“ઉત્તર: ‘પોતે પણ જ્યાં સુધી નિશ્ચયનયથી પ્રરૂપિત વસ્તુને ન ઓળખે....’ આમ વાત છે. નિશ્ચયથી કહેલો આત્માનો સ્વભાવ પરથી તદ્દન ભિન્ન છે. પોતાની જાત ત્રિકાળ શુદ્ધ ને આનંદ છે, એવા નિશ્ચય સ્વરૂપ કહેલી વાત, જ્યાં સુધી બરાબર “ન ઓળખે, ત્યાં સુધી વહેવાર મારગ વડે વસ્તુનો નિશ્ચય કરે....” વહેવાર માર્ગ વડે વસ્તુનો નિશ્ચય કરે એમ છે હોં. વહેવાર માર્ગ વડે નિશ્ચયની પ્રાપ્તિ થાય એમ નથી. જ્યાં સુધી પોતે નિશ્ચયનયથી આ આત્માની અંતર રૂચિ અને દષ્ટિની પરિપૂર્ણતા, શુદ્ધતા નિશ્ચયની ન પામે, ત્યાં સુધી વસ્તુને ઓળખવા માટે વ્યવહાર માર્ગ વડે વિકલ્પ દ્વારા વિચાર કરે. રાગ દ્વારા વિચાર કરે પણ વિચાર કરે કોનો? કે નિશ્ચય અભેદ છું તેનો. સમજાણું કાંઈ? નિમિત્ત દ્વારા નિશ્ચય કરે પણ નિમિત્તમાં સાંભળેલો નિશ્ચય કોનો? કે જ્ઞાનમૂર્તિ શુદ્ધ ચૈતન્ય અભેદ આનંદ છે એનો વહેવાર માર્ગ દ્વારા નિશ્ચય કરે તો તો એ વાત નીચલી દશા માટે કામની છે.

‘નીચલી દશામાં વ્યવહારનય પોતાને પણ કાર્યકારી છે’ આ માટે આ કારણે વહેવાર દ્વારા, વિકલ્પ દ્વારા, નિમિત્ત દ્વારા, ભેદ દ્વારા અખંડ જ્ઞાનમૂર્તિ શુદ્ધ એકલો ચૈતન્યપિંડ છે, એમ નિર્ણય વહેવારમાર્ગના દ્વારા, દ્વારા કરે નિશ્ચય એનો. માટે “નીચલી દશામાં વહેવારનય પોતાને પણ....” આ રીતે વ્યવહાર દ્વારા, રાગ દ્વારા, વિકલ્પ દ્વારા, ભેદ દ્વારા નિશ્ચય જ્ઞાયકમૂર્તિ આનંદકંદ પરમાત્મા પોતે છે, એનો અનુભવ જ્યાં સુધી ન થાય, એ અનુભવ કરવાને નિશ્ચય કરવા માટે, વિકલ્પ દ્વારા તે મારગ ગ્રહણ કરે. “પરંતુ, જો વહેવારનયને ઉપચાર માત્ર માની જો તે દ્વારા વસ્તુનો બરાબર નિર્ણય કરે તો કાર્યકારી થાય....” એ વિકલ્પ આવે કે હું જ્ઞાનાનંદ શુદ્ધ ચૈતન્ય છું, પરમાનંદ છું, પૂરણ છું, શુદ્ધ છું,

આનંદની નિત્યાનંદ મૂર્તિ છું. એવા વિકલ્પ દ્વારા, રાગ દ્વારા નિર્ણય કરે તો તો ઠીક પણ એ વ્યવહારને ઉપચાર માત્ર માને, એ રાગને તો ઉપચાર આરોપિત માત્ર માને, એનાથી નિર્ણય થાય છે અને અનુભવ થાય છે એમ નથી. સમજાણું કાંઈ ?

કષાયની મંદતા લોભ મંદ, માન મંદ આદિ રાગની મંદતા દ્વારા એનો અંતર્મુખમાં આ વસ્તુ એકલી જ્ઞાન ચૈતન્ય એક અભેદ પદાર્થ છે એના નિર્ણય કરવા માટે જો હોય તો તે એ અપેક્ષાએ વ્યવહારનય પ્રયોજનવાન એટલે કાર્યગત છે, પણ એને ઉપચાર માને, એમ નહિ કે એ રાગથી અને ભેદથી પણ એ વસ્તુ છે. રાગથી નિર્ણય કહ્યો એ રાગ પણ એક આત્માના સ્વભાવની ચીજ છે. ભેદ પાડતાં વિચાર કરે કે હું જ્ઞાન છું, દર્શન છું, આનંદ છું એવા ભેદ પાડીને નિર્ણય કરે, પણ ભેદને જ આખી ચીજ માની લે... સમજાણું કાંઈ ? એને જ સાધ્ય નિમિત્ત તરીકે સાધન છે એને જ ખરેખરું માની લે, ઉપચાર ન માનતાં, આરોપ ન માનતાં એ ખરેખર છે એમ માને તો, “વ્યવહારને ઉપચાર માત્ર માની તે દ્વારા વસ્તુનો નિર્ણય કરે....” બરાબર પાછો નિર્ણય હો જેવી વસ્તુ ચીજ છે સિદ્ધ સમાન એવો નિર્ણય કરે “તો કાર્યકારી થાય....”

“પણ જો નિશ્ચયની માફક વ્યવહારને પણ સત્યભૂત માની....” વસ્તુ તો સત્ય ત્રિકાળ આનંદકંદ સચ્ચિદાનંદ નિર્મળાનંદ પ્રભુ આત્મા છે એ સત્ય છે અને વિકલ્પ ઊઠે છે એને નિર્ણય કરવાનો એ ઉપચાર છે, ખરેખર ચીજ નથી પણ એને જ સત્યભૂત માને, એ રાગ આવે છે ને ? આવે છે ને ! હોય છે ને ! એના વિના થાય છે ? એમ માનીને રાગના ભાગ ઉપર બહુ જોર આપે એજ સત્ય છે અને એનાથી આત્માનો અનુભવ થઈ શકે છે એમ જો માને તો ઉલ્ટો અકાર્યકારી થાય. બહુ ઝીણી વાત ! સમજાણું કાંઈ ? “પણ જો નિશ્ચયની માફક વ્યવહાર....” નિશ્ચય સત્ય ત્રિકાળ અભેદ વસ્તુ તે સત્ય છે એનો આશ્રય કરાવવા માટે ભેદનાં કથનોથી એને સમજાવવા અને પોતે પણ ભેદ દ્વારા સમજવાનો પ્રયત્ન કરે, પણ ભેદને એ જ્ઞાન ને દર્શન ને આનંદ છું ને એવા ભેદો, વિકલ્પ આવ્યા એ પણ એક કાંઈક સત્ય છે, સત્ય પામવાને માટે એ પણ એક સત્યસાધન છે, એ પણ ખરું કારણ છે, ખરો ભાવ છે એમ માનીને રહે તો એને વ્યવહારનય સમૂળગો અકાર્યગત થાય. નિશ્ચયનો લાભ થાય નહિ ને પુણ્યબંધમાં અટકીને ચાર ગતિમાં રખડે.

ઓહોહો ! આ વાત તો ક્યાં અત્યારે ! આંહી તો હજી તો બહારનાં નિયમ ને વ્રત ઠેકાણાં વિનાના હોં ! અહિંસા, સત્યદત્તનાંય ઠેકાણા ન મળે એને માની બેસે કે અમે સાધન કરીએ છીએ અને અમે એનાથી નિશ્ચયને પામશું. અમે ધર્મને પામશું એમ છે નહીં.

સમજાણું કાંઈ? સમજાય છે કે નહિ આમાં રમણીકભાઈ? આમાં સમજાય છે કે નહિ કે પૈસામાં? (શ્રોતા : ...) સમજાય છે કે નહિ પૈસા હારા(સારા) છે એવી મમતાનું એમ. સમજાણું આમાં નેમચંદભાઈ? ભગવાન આત્મા! એક સેકંડના અસંખ્ય ભાગમાં સિદ્ધ સમાન પૂરણ શુદ્ધ ચૈતન્યદળ છે. 'દેહ ભિન્ન, કેવળ ચૈતન્યનું જ્ઞાન'. દેહ ભિન્ન કેવળ ચૈતન્ય એકલો ગોળો છૂટો પડે એના ભાન માટે આ પહેલા વિકલ્પો અને ભેદ દ્વારા વિચાર થાય, સમજાય છે કાંઈ? પણ એ ભેદને, વિકલ્પને પણ સાચું સત્ય માનીને ત્યાં અટકે, તો એને વહેવારનય એકલા બંધનું કારણ થઈને રખડાવે છે, એમાં કાંઈ આત્માનો લાભ થતો નથી. કહો નેમચંદભાઈ!

“પણ જો નિશ્ચયની માફક વહેવારને પણ સત્યભૂત માની, વસ્તુ આમ જ છે....” એ વ્યવહારથી પણ અંદર પામી શકાય, એ વ્યવહાર પણ સાચો છે, ભેદ પણ સાચો છે, રાગ આવે વિકલ્પ દયા, દાનનો રાગ કે વિચારનો આંહી તો, એ વ્યવહાર પણ સાચો છે એમ માનીએ તો સમુચી મૂંઢતા વધી જાય. આહાહા! સમજમેં આતા હૈ દુર્ગાદાસજી! જુઓ આ ધર્મ, વ્રત, નિયમ તો ક્યાં હતા હવે? હજી દર્શનની ખબર ન મળે, સમ્યગ્દર્શન કોને (કહેવાય?) હાલો(ચાલો) દેવ-ગુરુ-શાસ્ત્રની શ્રદ્ધા કરો, જાઓ સમ્યગ્દષ્ટિ છે આ બધા શેઠિયાને ભાન ન મળે સાંભળનારને, જય નારાયણ! નરભેરામભાઈ! (શ્રોતા : ...) ખરય - ખરય તો હોતા હૈ ઓ હોતા હૈ ક્યા કૌન કર શક્તા હૈ? શેઠિયા પાંહે (પાસે) ખરય કરાવવો એમ. કોણ કરતે હૈ ખરય-ખરય, ઓ તો હોતા હૈ... ઓ હોતા હૈ. અંદર રાગકી મંદતાવાળા જીવ હોય તો એસા પરિણામ ઉસકો આતા હૈ. બહારની પ્રભાવનામાં એ નિમિત્ત, એ પણ વસ્તુ નહીં. આહાહા! સમજાય છે કાંઈ?

અરે! જેને જનમ-મરણના અંત લાવવા છે, જેને ભગવાન આત્માનો અનુભવના... અનુભવના પાતાળમાં જઈને તેની પ્રાપ્તિ કરવી છે. સમજાણું કાંઈ? જેને જ્ઞાન અનુભૂતિ ચૈતન્ય આત્મા પૂર્ણાંદ જેના ભાનમાં પરમેશ્વર રૂપ આવી જાય એવો જેને સાક્ષાત્કાર આત્માનો સમ્યગ્દર્શનથી કરવો છે, એને વહેવાર પહેલાં આવા આવે ખરા કહે છે વિકલ્પો, પણ એને જ સત્ય માનીને બેહી(બેસી) જાય અને એનાથી પમાશે તો ત્યાંને ત્યાં અટકીને ચાર ગતિ અનંતકાળથી રખડી રહ્યો છે. સમજાય છે કાંઈ? સમજમેં આતે હૈ? જામનગર. સમજાણું કાંઈ? આ વસ્તુ છે પરમાણુ અને આ રજકણેય રજકણથી પાર, અસ્તિ તત્ત્વ છે ચૈતન્ય. અને એ તત્ત્વમાં અનંત અનંત બેહદ આનંદ, જ્ઞાન, શુદ્ધતા, સ્થિરતા એટલે ચારિત્ર એવી શક્તિઓ અનંત છે. એનું એકરૂપ આખું છે સામાન્ય. એવાના અનુભવને માટે, નિશ્ચયની પ્રાપ્તિ માટે, આવા વિકલ્પમાં પોતાના કાર્ય માટે વિકલ્પો આવે. ભેદનો

વિચાર પણ આવે. આ વસ્તુ જ્ઞાન છે, આ દર્શન છે, આનંદ છે પણ એના દ્વારા એને છોડીને અંતર, અનુભવનો નિર્ણય કરે તો એ વ્યવહાર કાર્યગત વ્યવહારથી છે એમ કહેવામાં આવે છે. વ્યવહારે કાર્યગત વ્યવહારથી છે એમ કહેવામાં આવે છે. આહાહા! સમજાણું કાંઈ ?

પણ એ બધી કષાયની મંદતાની ક્રિયા અને વિકલ્પ ને ભેદ એ પણ એક ચીજ છે. એ પણ એક ચીજ છે. આરોપિત અને ઉપચારિત પણ એક ચીજ છે એમ માનીને, કોથળાને ચોખા માની લે, ચાર મણ ને અઢી શેર ચોખા તોળાય ગુણ ભેગી ચાર મણ ચોખા અને અઢી શેર કોથળો ભેગા તોળાય એ કાંઈ ખાવામાં ન કામ આવે કોથળા. સમજાણું કાંઈ ? કોથળા દ્વારા ચોખા છે આટલા એવો નિર્ણય કરી લે, તો તો ઠીક પણ કોથળો જ ચોખા છે. એમ ભગવાન આત્મા અખંડાનંદ પ્રભુ, એના પૂર્ણ આનંદના અનુભવને માટે, એના સાક્ષાત્કાર માટે, દેહ અને રાગથી ભિન્ન થવામાં, આવા ભેદના વિકલ્પ દ્વારા છૂટીને નિશ્ચય કરે, તો તો તે વ્યવહારને વ્યવહારથી પ્રયોજનવાન છે એમ કહેવામાં (આવે). પણ નિશ્ચયની માફક, એ સાચું છે ને વહેવાર સાચો છે ને! નથી... નથી! છે એ કોણ ના પાડે? પણ છે એ આત્માના અનુભવને માટે સાચો નથી લે કહે. સમજાણું કાંઈ ?

ભગવાન જ્ઞાનની મૂર્તિ એકલો ચૈતન્ય કેવળજ્ઞાનનો પિંડ છે એ તો આત્મા. એવા કેવળજ્ઞાનમાં એનાથી વિરુદ્ધ જે વિકલ્પ, જે એ દ્વારા નિર્ણય કરવા જાય છે પણ એ દ્વારા ક્યારે કહેવાય? એને છોડીને અનુભવ કરે તો. પણ એને જ સાચું માને એ બસ કરો, આ કરો આ કરો, કરતાં કરતાં થશે એ રાગની મંદતા ક્રિયાભેદ એનો વિચાર આ અથવા ભેદ પાડતાં પાડતાં અભેદમાં જવાય. એમ ભેદને પણ સાચું માની લે, સત્ય માની લે, પરમાર્થ માની લે ... “એવું શ્રદ્ધાન કરે તો તો ઉલટો અકાર્યકારી થઈ જાય....” જુઓ ઓલામાં કાર્યકારી લખ્યું’તું. વહેવાર ને ભેદને અને આમાં એને સાચું માને એ પણ સાચું છે ને? એ પણ સાચું છે ને... ભેદ, કષાયની મંદતા, વિકલ્પ અને એ બધું સાચું છે ને? નથી સ્વરૂપ? સાંભળને હવે અત્યારે! ભેદ-બેદ વસ્તુમાં છે જ નહીં. રાગ-બાગ વસ્તુમાં છે નહીં. એ તો નિરાળો વીતરાગ વિજ્ઞાનઘન ચિદાનંદ આનંદકંદ છે. એમાં વિકલ્પને, શુભરાગને, પુણ્યભાવને એને સાધન માને, એ પણ સાચું સાધન છે, સાચો માર્ગ છે એમ માને, તો ઉલટો અકાર્યકારી થાય. માર્ગમાં અંતર જવું’તું એ પડ્યું રહે અને ન્યાં ને ન્યાં હલવાઈને બહિર્મુખ દષ્ટિ... પાછી દષ્ટિ થાય. રખડવાનું એનું ટળે ને મટે નહીં.

પોપટભાઈ! ભાઈ, વાત તો એવી છે આ શેઠિયા-બેઠિયા પાસે પૈસા - બૈસા ને કાંઈ આમ પૈસા કઢાવે અને હા, તે એનાથી ધર્મ થાય... ધૂળમાંય નથી અહીં કહે છે

લે. લાખ મંદિર કર તારા, અને મંદિર તો મંદિરને કારણે થાય છે અને મંદિરના ભાવમાં જેને રાગની મંદતા સહેજ પ્રભાવના માટે આવી હોય... સહજ... શુભભાવ છે. સમજાણું? પણ એ દ્વારા આત્મામાં બહુમાન આવતાં કે ઓહો! આ તો સર્વજ્ઞ પરમાત્મા પૂરણ, એવો જ હું સર્વજ્ઞ પરમાત્મા પૂરણ છું. એમ વિકલ્પ દ્વારા બહુ માહાત્મ આવી આ વસ્તુ જ કોઈ ચમત્કારિક વસ્તુ છે જે ચમત્કાર મને કેવળજ્ઞાનની પર્યાયમાં લાગે છે, કે અનંત આનંદમાં સર્વજ્ઞની લાગે છે, એ ચમત્કારિક વસ્તુ જ હું છું એ વસ્તુ જ હું ચમત્કારિક છું. મારો ચૈતન્ય ચમત્કાર ભગવાન ભરેલો એ વિકલ્પ દ્વારા જો અહીં જાય નિશ્ચય કરવા, તો તો કાર્યગત કહેવાય વ્યવહારે પણ વ્યવહારે કાર્યગત છે ને! સમજાણું કાંઈ ?

પણ જો એ વિકલ્પને જ સાચો માને પણ ઈ પણ છે ને... ઈ પણ છે ને... ઈ પણ છે ને... પણ છે તે શું છે પણ તે ? (શ્રોતા : એ સાધન છે) એ સાધન છે કારણ છે એમ નહોતું કહ્યું ત્યાં, કાર્યકારી કહ્યું તું ને. કદાચિત્ કાર્યકારણ પણ છે. છતાં એ કહેવા માત્ર છે. વ્યવહારથી નિશ્ચય થાય એ કહેવા માત્ર કથન છે. આહાહા! આ વ્યવહાર એટલે આ વ્રત પાળે ને અપવાસ કરે ને ઈ વ્યવહારની આંહી વાત નથી. ઈ તો હતો જ ક્યાં એને મિથ્યાદષ્ટિને! એને તો વ્રતે ય કેવા, અને એ કેવા એની વાત આંહી છે (નહીં). અહીંયા તો ભગવાન અખંડ અભેદ ચૈતન્ય પ્રભુ, જેનામાં અનંત અનંત આનંદના કોળા પાકે એવો વેલો, અનંત અનંત કેવળજ્ઞાનનાં કોળા સાકરકોળા પાકે એવો વેલો ભગવાન આત્મા છે. એવા ચૈતન્યને પકડવામાં વિકલ્પ દ્વારા જો ત્યાં જાય અંદરમાં, તો તો એને વ્યવહારે કાર્યકારી કહેવામાં (આવે), પણ એ રાગને અને ભેદને સર્વસ્વ માની સાચું માની, સત્ય માની અટકીને રહે, ઉલટો કાર્ય કરવાનું રહી જાય અને ઉલટે રસ્તે ચડી જાય. સમજાણું કાંઈ ? સમજમેં આતે હૈ ?

આ બાત સમજનેકી હૈ, બાકી દૂસરી તો ઠીક જાનનેકી બાત હૈ. આ પ્રયોજનભૂત બાત હૈ. આહાહા! જુઓ, એ વસ્તુ આમ જ છે. વ્યવહારથી જ સમજાય છે. વ્યવહારથી બેહે(બેસે) છે માટે વ્યવહારનું જોર આપ્યું. દોડ જો રાગની મંદતા ને વિકલ્પ ને શુભભાવ, અટકીને મરી જઈશ. હાથ આવશે નહીં. એ પગથીયું છોડીને અંદર જવા માટે વચ્ચે આ એક વાત આવે છે પણ આવે એને તું સાચું માની લે, તો તો ઊલટું બહિર્મુખ દષ્ટિ પુષ્ટિ થતાં, અંતર્મુખ દષ્ટિ થશે નહીં. “એ જ વાત ‘શ્રી પુરુષાર્થસિદ્ધિઉપાય’માં કહી છે લ્યો....” પુરુષાર્થસિદ્ધિ, અમૃતચંદ્ર આચાર્ય મહારાજ. જે સમયસારના કર્તા કુંદકુંદઆચાર્ય દેવ નગ્ન દિગંબર સંત ભાવલિંગી, એમના પછી હજાર વર્ષે થયા અમૃતચંદ્ર આચાર્ય મુનિ સંત ભાવલિંગી પરમેશ્વર. પરમેષ્ઠી આચાર્ય પરમેશ્વર, એ વનમાં કળશો લાખે છે એમાં એક

પુરુષાર્થસિદ્ધિઉપાય ગ્રંથ બનાવ્યો પોતે. એ એના છટ્ટા-સાતમા શ્લોકમાં પોતે અમૃતચંદ્ર આચાર્ય વ્યવહાર અને નિશ્ચયનો જરી ન્યાય સમજાવે છે.

અબુધસ્ય બોધનાર્થ મુનિશ્ચરા દેશયન્યભૂતાર્થમ્ ।

વ્યવહારમેવ કેવલમવૈતિ યસ્તસ્ય દેશના નાસ્તિ ॥૬॥

માળવક એવ સિંહો યથા ભવત્યનવગીત સિંહસ્ય ।

વ્યવહાર એવ હિ તથા નિશ્ચયતાં ચાત્યનિશ્ચયસ્ય ॥૭॥

બહુ શ્લોક ઊંચો છે જુઓ. મુનિરાજ-ધર્માત્મા-સમ્યગ્દષ્ટિ-અનુભવી-ચારિત્રવંત નિગ્રંથ મુનિ, અંતરમાંથી ગાંઠ ગળી ગઈ છે રાગની, અને બહારમાં પણ જેને તદ્દન નગ્ન નિગ્રંથદશા વર્તે છે એવા સંત “મુનિરાજ, અજ્ઞાનીને સમજાવવા અર્થે....” આંહી ભાઈ આ વાત છે અત્યારે. ઓલો વ્યવહારનય જુદો. આ શ્રદ્ધાની અપેક્ષા વાત છે અત્યારે. ધર્મીની ભૂમિકાનો ઓલો છે બારમી ગાથાનો, આંહી તો ફક્ત સમજાવવું છે આને આઠમી ગાથાનો જે લીધો હતો અનાર્થ, એ શૈલી આંહી લીધી છે. આ વાત પાછી બારમી ગાથામાં ખતવી નાંખે છે કેટલાક અત્યારે. સમજાણું કાંઈ? એમ કે બારમી ગાથામાં જે

સુદ્ધો સુદ્ધાદેસો ણાદવ્વો પરમભાવદરિસીહિં ।

વવહારદેસિદા પુણ જે દુ અપરમે દ્વિયા ભાવે ॥૧૨॥

જ્યાં સુધી મિથ્યાદષ્ટિ, ત્યાં સુધી વ્યવહારનો ઉપદેશ એને કાર્યકારી છે એમ કેટલાક અર્થ કરે છે ન્યાં. એમ નથી ત્યાં. ધર્મ ભૂદત્યમસ્સિદો ખલુ, ભગવાન પૂર્ણાનંદ સત્ સત્નું સત્વ આખું આનંદનું સત્વ આખું ચિન્હ છે સમજાય છે? એવા દેહ અને વાણી ને વિકલ્પથી ભાન થઈને પછી એની દશામાં પૂરણતા છે કે કાંઈ ખામી છે એ બતાવવા બારમી ગાથામાં વ્યવહારનયનો ઉપદેશ સમજાવ્યો એના ઊંધા અર્થ કરે છે માળા કેટલાક ક્યાંય! એ દષ્ટિ થયા પછી હજી એને શુદ્ધતાના અંશો વધે છે, અશુદ્ધતાના ઘટે છે. અશુદ્ધતાના વર્તે છે એને જાણવા માટે કહે છે, જુઓ, આ છે એમ બરાબર જાણજે.

વ્યવહારનયનો વિષય ક્યાં ક્યાં ચોથે, પાંચમે, છઠ્ઠે દેવ-ગુરુ-શાસ્ત્રની શ્રદ્ધાનો રાગ, શુદ્ધતાના અંશો વધે એને ઘણા અંશોને લક્ષમાં લેવું એ વ્યવહાર. અશુદ્ધતા ઘટે એને જાણવું અને અશુદ્ધતા દયા, દાન, દેવ, ગુરુ, શાસ્ત્રની ભક્તિનો રાગ વર્તે તેને જાણેલો પ્રયોજનવાન છે એમ ત્યાં કહેવામાં આવે છે. આંહી તો હજી સમજાવવું છે પહેલું. અજ્ઞાનીને

સમજાવવાની વાત છે. ત્યાં ઓલા બારમી ગાથા અજ્ઞાનીને સમજાવવા માટે લીધી એમ લખ્યું છે. એક નગ્ન દ્રવ્યલિંગી ય નથી ને એને એવો અર્થ કર્યો છે લ્યો અત્યારે. સમજાણું કાંઈ? અરે! ચૈતન્યની વાત ક્યાં? ક્યાં ગઈ ને શું થયું? ત્યાગી કરીને મરી ગયા સૂકાઈને માળા! નગ્ન થઈને મરી જાય, સૂકાઈ જાય ને ન્યાં ક્યાં ધર્મ હતો એમાં? અઠયાવીસ મૂળગુણ પાળતો હોય નગ્ન થઈને તોય એ ધર્મ નથી. એકવાર આહાર ઊભા ઊભા લે એ પણ ધર્મ નથી. એ તો રાગની ક્રિયા... પુણ્યની ક્રિયા છે. સમજાણું કાંઈ?

એના રહિત દષ્ટિનો અનુભવ થયો, અનંતકાળે નહિ થયેલા અપૂર્વ આત્માની પ્રાપ્તિની ઉપલબ્ધિ થઈ. પછી એને રાગની મંદતા આવ્યા વિના રહેતી નથી. દેવ-ગુરુ-શાસ્ત્રની ભક્તિ, પ્રભાવના, પૂજા, દયા, દાન એવા ભાવ આવે, એને જ્ઞાનીએ જ્ઞાન પોતાનું કરતાં એ છે એમ જાણવું... જાણવું જોઈએ તે પ્રયોજનવાન છે. આદરવું જોઈએ એ પ્રયોજનવાન છે એમ છે નહીં. આંહી બીજી વાત છે. આંહી તો કહે છે કે “મુનિરાજ અજ્ઞાનીને સમજાવવા અર્થે અસત્યાર્થ જે વ્યવહારનય તેને ઉપદેશે છે....” વ્યવહારથી એને ઉપદેશ (આપે છે) હે આત્મા! તું એકરૂપ છો પણ જો આ... તારી જો આ મૂડી. મોટા ગૃહસ્થ હોય તો હોય ને એને, કે ભઈ, આ કરોડનાં હીરા છે, પચાસલાખનું સોનું છે, પચાસલાખની ચાંદી છે, બે કરોડના માણેક છે એમ બધું ભેગું કરીને સમજાવે કે નહીં? આ એમ કરીને તું એક અબજપતિ છો. નરભેરામભાઈ! મોટા ગૃહસ્થની હોય ત્યાં કેટલુંય પડ્યું હોય હવે અબજોપતિને ન્યાં ક્યાં? પાંચ-પાંચ કરોડના કેટલાય હીરા-માણેક ને કંઈક ઢગલા પડ્યા હોય ન્યાં, ધૂળ.. જેમ આ ધૂળ છે તેમ આ ધૂળ પડી હોય ત્યાં, પણ એને સમજાવે કે જો આ બધાનો જો આ માલિક એક.

એમ ભગવાન આત્માને એકરૂપ વસ્તુ છે એ અજ્ઞાની સમજતા નથી એને સમજાવવા કહે છે જુઓ. આ જાણે તે આત્મા. આ જાણે તે આત્મા. વિશ્વાસ કોના અધિકારમાં છે? વિશ્વાસ... વિશ્વાસ ભલે ખોટો. વિશ્વાસ તો કરે તો છે કે નહીં? હેં? માલ લેવા જાય પાંચ હજારનો માલ દાગીનો લેવા જાય તે દાગીનો કાંઈ આમ જ લેતા હશે? અને દાગીનો આંહી મૂક્યો ને પાંચ હજાર આમ મૂકે એમ કરતા હશે? ન્યાં તો પહેલા બે, બેમાંથી એક ઓલો દાગીનો પહેલો આપે. કાં ઓલો રૂપિયા પહેલા આપે કે ના આમ રાખો બરાબર એ... એય એમ નહીં, આમ જેવો દાગીનો એવું આંહી એમ થતું હશે? એટલો તો અજ્ઞાનીને પણ પરમાં વિશ્વાસનો ભાગ વર્તી રહ્યો છે. સમજાણું કાંઈ? કેમ હશે મલૂકચંદભાઈ! કહો. આ નરભેરામભાઈને ખબર ન હોય મોટર વેંચતા હશે પચ્ચીસ-પચ્ચીસ હજારની તે આમ

પાછા લ્યો આ મોટર... એ આ મોટર તને સોંપુ ને પચ્ચીસ હજાર લાવ હાથમાંય એમ થાતું હશે? કાં ઓલો પચ્ચીસ હજાર પહેલા આપે ને કાં પહેલી મોટર એને આપે. એટલો બે માંથી એકને એટલો તો વિશ્વાસ છે કે નહીં? એ વિશ્વાસ નામનો એનામાં ગુણ છે તે અત્યારે ઊંધામાં વર્તી ગ્યો છે. સમજાણું કાંઈ?

વિશ્વાસ તો છે, કહ્યું'તું ને એકવાર. એક જણ હતા તે પ્રશ્ન... તે પ્રશ્ન કરો મહારાજને પ્રશ્ન કરો. તે ઓલો માની માણસ જરી. શું અમને તમે શંકાવાળા માનો છો? અને તમે નિ:સંદેહ છો એમ વળી. સત્તાપ્રિય માણસ એટલે તમે નિ:શંક છો? નિ:શંક કોઈ દી' હોઈ શકે નહીં કહે. નિ:શંક કોઈ દી' હોઈ શકે નહિ ઠીક. સામા બેને વાત હાલતી'તી માંહોમાંહે. મેં કીધું સાંભળો એક વાત મારી, તમે નિ:શંક છો એક વાત કરું તમને. કીધું નવી પરણીને આવ્યા. કો'કની દીકરી હતી. મેળાપેય કોઈ દી' નહોતો. પહેલી રાતે શંકા પડી'તી કે આ મારી નાંખશે મને? અજાણી બાઈ કો'કને ઘરે જન્મી, ક્યાં આવી? પહેલા તો શું હવે આ બધા ફાટયા... ફાટી છે બધી. એકબીજા હારે ફરવા જાય ને ફલાણું થાય ને ઢીંકણું થાય. પહેલું તો હતું કે દી'... એનો બાપ અને મા જઈ આવે પછી બધું માન્ય હતું. મોઢુંય જોયું ન હોય કોણ હતી? સમજાય છે?

આ સત્યાસીની વાત છે, સત્યાસી. એલા પણ કીધું તમને શંકા પડી'તી? એ સોળ વર્ષની ને તમે વીસ વર્ષના. બેય અજાણ્યા અને શંકા પડી'તી કે આ... કેટલાકની રાણીઓ રાજાને મારી નાંખે છે હોં, ઝેર આપે છે એવી શંકા પડી'તી તમને? કેમ પડી નહોતી? તમને ભરોસો હતો કે આ સ્ત્રી મારી ખાસ છે અને મારા વિષયનું રમકડું છે મને મારે નહીં. આવી નિ:શંકતા ઝેરમાં વર્તે છે તમને. અને આત્માના ભાનમાં નિ:શંકતા ન વર્તે એ ક્યાંથી લાવ્યા આ વાત? સમજાણું કાંઈ? આ બહારમાં આવી નિ:શંકતા, જેની સામું જોયેલ નહિ, કોઈ દી' ખબર નહીં, કોણ જાણે આ કંઈ ઝેર આપી દેશે? શું કરશે? ફલાણું કરશે? આ કેવી હશે? ફલાણું હશે થયું'તું? તમને જેમાં રાગ તેમાં તમારો વિશ્વાસ ઊઠી નહોતો ગ્યો, વિશ્વાસ હતો. હેં? બરાબર છે કે નહીં?

એમ ભગવાન આત્મા જે રીતે વસ્તુની પ્રીતિ અને રૂચિ છે એમ ભાન થાય ને એને શંકા રહે, કેમ હશે? કેમ હશે? અરે! હાલ... હાલ. ઊંધા ભાવમાં પણ જ્યાં નિ:શંક જગત વર્તે છે, એ સવળા ભાનમાં તો વીર્ય સવળું અનંતગુણું પડયું છે. ઓલામાં તો ઊંધું પડેલું આવી નિ:શંકતામાં વેદે છે. સમજાણું કાંઈ? ઊંધા વીર્યમાં તો વીર્ય ઘટી જાય છે, છતાં નિ:શંક થઈને વર્તે છે. ભગવાન ચૈતન્ય સ્વરૂપ, જ્યાં રાગ અને પુણ્ય વિનાની ચીજ, જેનું

નિ:શંક તો એનું મૂળ સ્વરૂપ છે. કીધું નહિ આ બપોરે ? શું હાલે છે આ ? ઓલા નિ:શંક તો એનું ચિન્હ ને ગુણ છે, લક્ષણ છે એનો આચાર છે. આનંદ અને શુદ્ધ તે હું છું. જ્ઞાનમૂર્તિ હું છું. બાકી ત્રણ કાળ ત્રણ લોકમાં મારી કોઈ ચીજ છે નહીં. લાખ પ્રવૃત્તિમાં ઊભો હોય, ને પ્રૌઢ પ્રવૃત્તિમાં દેખાતો હોય, પણ એને સ્વભાવની નિ:શંકતા અંદરથી ખસતી ન હોય. સમજાણું કાંઈ ?

ભઈ, ઓલાએ દાંત કાઢ્યા હતા વકીલ જરી. વકીલ દાંત કાઢે કે મહારાજ. ઓહોહો ! તમે તો ભઈ ! અમે વકીલ નથી પણ અમે કાંઈક ન્યાયથી તો તમને કહી શકીએ કે નહીં ? હેં ? (શ્રોતા : ધર્મ) ધર્મ ! ક્યાં હવે આ માળા મહારાજે વકીલના જેવા કાયદા કાઢે છે કહે. અમને બોલતા બંધ કરે છે, પણ તમને... લાવો, ના...ના પાડો. તમારો પણ જગતનો અનુભવ છે કે નહીં ? આ તો વળી ભઈ શંકા છે કે નહીં ? નથી, એમ નથી એય વિચાર્યું છે કોણે ? કે એ વખતે શંકા હતી કે નિ:શંક હતા એય કોણે વિચાર્યું છે ? આ તમે વાત કરો છો ત્યારે ખ્યાલ આવે છે ભાઈ. વાત તો સાચી કે અમને શંકા - બંકા કંઈ હોતી નથી.

એમ ધર્માત્મા અને ધર્મના જીજ્ઞાસુઓ પણ જે વાતમાં નિ:શંક થયા હોય એમાં એને શંકા પડે એ ત્રણકાળમાં પડતી નથી. સમજાણું કાંઈ ? આંહી આચાર્ય કહે છે, અરે મુનિરાજ ! ધર્માત્મા સંત મુનિથી નિગ્રંથ મુનિથી વાત ઉપડે છે ને વધારે. ઉપદેશકનું પદ તો મૂળ કેવળીનું છે, અને એના પછી ઉપદેશકનું મૂળ પદ તો નિગ્રંથ વીતરાગી સંતોનું છે. સમજાય છે ? એના નીચે ગૌણપદ ચોથે ને પાંચમા ગુણસ્થાન માટે એને. આ તો નિગ્રંથ મુનિ આહાહા ! વીતરાગતામાં રેલમછેલ... વીતરાગ ભાવમાં તરબોળમાં વીતરાગના અમૃતના સ્વાદ લેવામાં, ઘડીકમાં વિકલ્પ અને ઘડીકમાં આનંદ અને ઘડીકમાં વિકલ્પ ને એકલો આનંદ, એવી દશામાં એ “મુનિરાજ જગતના અજ્ઞાની પ્રાણીને....” પાધરો સમજવા આવ્યો એને બિચારાને આત્મા શું ? કઈ ચીજ સમજતો ય પણ નથી. એને “સમજાવવા અર્થે, અસત્યાર્થ જે વ્યવહારનય....” જુઓ, એને અસત્યાર્થ ઓલાએય અસત્યાર્થ કહ્યો ત્યાંય વવહારોઽભૂદત્યો બારમી ગાથામાં... અગિયારમાં.. આંહી અભૂતાર્થ કીધો છે. ત્યાં અભૂતાર્થ આશ્રય લેવા માટે નથી, માટે કહ્યો છે. આંહી વ્યવહાર અભૂતાર્થ સમજાવવા માટે કહ્યો છે. સમજાણું કાંઈ ? અગિયારમી ગાથા, સમયસારમાં કહ્યું કે વ્યવહાર અભૂતાર્થ.

ભગવાન દ્રવ્ય સ્વભાવ ત્રિકાળ, તે ભૂત નામ સત્યનામ સત્ય પરમેશ્વર... સત્ય પરમેશ્વર પોતે છે. એનો આશ્રય કર તો ધર્મ થાય, સમ્યગ્દર્શન થાય, અનુભવ થાય, ચારિત્ર થાય વવહારોઽભૂદત્યો. એક સમયની પર્યાય, રાગ, નિમિત્ત બધું અસત્ છે. અસત્

એટલે અવિધમાન છે. અવિધમાન એટલે છે (નહીં) શેમાં? આમાં નથી. એમાં ભલે હો પણ આમાં નથી અને અભેદમાં ભેદ દેખાતો નથી. તેથી તેને એને અસત્યાર્થ કહીને નિષેધ કરાવ્યો છે. આશ્રય કરવા લાયક છે નહીં. આંહી તો ભગવાન આત્મા જે રીતે સ્વરૂપે છે, એ રીતે સમજતો નથી, એને સમજાવે છે. જો ભાઈ! આ માણસ તે જીવ હોં... આ વિચાર કોણ કરે છે? વિશ્વાસ કોને આવે છે? તને વિશ્વાસ કોઈ ચીજમાં છે? કહે હા. મારા દીકરા ઉપર બહુ વિશ્વાસ, મારી બાયડી ઉપર બહુ વિશ્વાસ. એ વિશ્વાસ કોની પર્યાય છે? શું છે ઈ? ઈ વિશ્વાસ જડમાં હોય? જડને હોય? જડને ન હોય વિશ્વાસ કે જડ છે એમ વિશ્વાસ હોય આત્માને. પણ જડમાં વિશ્વાસ ન હોય. વિશ્વાસની શક્તિ અને વિશ્વાસનું કાર્ય જડમાં હોઈ શકે નહીં. એને વિશ્વાસ ઓહો!

એમ જગતના પદાર્થો આ બાયડી છે, છોકરા છે, બહુ હારા(સારા) પાક્યા છે. મારા છોકરા આવા હારા(સારા) બાયડી હારી(સારી). બધાને ઘરે છે પણ મારા ઘર તો જુદી જાતના એમ વિશ્વાસ છે કે નહિ તને? કહે હા, કે ઈ વિશ્વાસ બહારનો છે? એ વિશ્વાસ ક્યાં રહે છે? કહે અંદરમાં. તો એ વિશ્વાસનો ધરનાર તે આત્મા છે. એ વિશ્વાસનો ધરનાર તે... એમ એને સમજાવવા, અજ્ઞાનીને નિશ્ચય સમજાવવા, આ વ્યવહાર ભેદ પાડીને સમજાવે છે. નેમચંદભાઈ! “મુનિરાજ અજ્ઞાનીને સમજાવવા અર્થે અસત્યાર્થ જે વ્યવહારનય તેને ઉપદેશે....” આ અસત્યાર્થ છે હોં મનુષ્યનું આદિ કહ્યું ને ભાઈ ઓલા ત્રણ બોલ. મનુષ્ય જીવ, નારકી જીવ... ખરેખર તો અસત્યાર્થ છે. એમ રાગ, વ્રતના નિયમને ભેદ પાડીને સમજાવ્યો મોક્ષ માર્ગ, એ પણ ખરેખર અસત્યાર્થ છે. સમજાણું કાંઈ? એમ એ... એ ખરી વસ્તુ નથી.

એમ જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર ગુણ-પર્યાય ભેદથી સમજાવ્યો ન્યાં ભેદ નથી. એ તો એકરૂપ વસ્તુ આ તો લગડી છે. ચૈતન્ય લગડી છે એકરૂપ. પણ એક લગડીને ક્યાંક બતાવવી કે જુઓ આ પીળી ધમરખ આ... આ આવા આકારવાળી તે આ... ગોળ આકારવાળી તે આ. ફલાણી છાપવાળી કાંઈ છાપે હશે કે નહિ લગડી-બગડીમાં? છાપ હોય અંદર. આવે છે ને હેં? છાપ હોય લ્યો એક રૂપિયાભારની આવે છે લગડી. રૂપિયાની આવે, પાંચ રૂપિયાની આવે, દસની આવે છે કે નહીં? આંહી રૂપિયા-રૂપિયાની લગડી આવે, ને આંહી મૂકે, ને પગે મૂકે, ને ત્યારે જોઈએ કે આ લાગે, લગડી લાગે છે. કહો સમજાણું કાંઈ? એક એ લગડીને ઓળખાવવી હોય તો ફલાણાની છાપ ને આવી પીળી ને આવી ફલાણું ઓળખાવાય, ન્યાં તો છે તે છે. એક હારે (સાથે) છે. એમ ભગવાન ચૈતન્ય લગડી એને સમજાવવા માટે જ્ઞાનીઓએ ભેદ પાડીને એને સમજાવ્યું મુનિરાજે.

“પરંતુ જે કેવળ વ્યવહારને જાણે છે....” જુઓ હવે જરી... જે એકલા વ્યવહારને જાણે પણ ઓલા સમજાવવા માટે કલ્પો ન્યાંથી ખસેડીને પરમાર્થ સમજાવવા માટે હતો એને ઠેકાણે “કેવળ વહેવારને જાણે....” બસ મનુષ્ય તે જીવ, નારકી જીવ, જ્ઞાન એક ગુણ રૂપ આખો જીવ એમ ભેદને જ આખું સ્વરૂપ માની વ્યવહારને જાણે અથવા રાગ, વિકલ્પ આવે, જુઓ બરાબર દેવ-ગુરુ-શાસ્ત્રની ભક્તિ સાચી આવે પહેલી, અને એ વિના આત્માનું ભાન થાય નહિ માટે વિશ્વાસ કર સાચા દેવને, ગુરુને ઓળખ. ત્યાં ઓલો માને કે ઈ જ કાંઈ સાચી વસ્તુ લાગે છે. ઈ જ કાંઈ સાચી વસ્તુ (લાગે છે), પણ એ તો માન્યતાનો રાગ પહેલો આવે છે એને તું માનીને બેસી જા. અજ્ઞાની વ્યવહારને જ માની બેઠા છે. કેવળ વ્યવહારને જાણે છે. જુઓ, આવી ગાથા કેવી ટોડરમલે ગોતીને મૂકી છે. હેં? આહાહા!

ઓલી વાત ન મૂકી, વવહારોઽમૂદત્યો મૂકી ભાઈ, પણ બારમી ન મૂકી જરી. કારણ એને અત્યારે જરી વ્યવહાર સમજાવવા માટે પૂરતો એટલું એટલે કહેવું છે એને. “કેવળ વ્યવહારને જાણે છે....” એકલા નિમિત્તોને જ ઓળખે છે. એકલા દયા, દાનના રાગને ઓળખે છે કે ગુણ-ગુણી વસ્તુ અભેદ છે એના એકલા ગુણભેદને જ જાણીને બેહી(બેસી) રહ્યો છે એમ. “તેને તો ઉપદેશ આપવો જ યોગ્ય નથી....” આહાહા! “એને તો ઉપદેશ આપવો જ યોગ્ય નથી....” લાયક નથી. અમે સમજાવવા માંગીએ છીએ વ્યવહાર દ્વારા, એને ઠેકાણે તું વ્યવહારને જ સાચું સ્વરૂપ માનીને બેઠો છો, તને સમજવાની લાયકાત જ તારામાં નથી. સાંભળવાની લાયકાત નથી એમ કહે છે જુઓ. આહાહા! શ્રોતા કેવા હોય એ બતાવે છે શેઠિયા! હેં? અરે ભગવાન! પરમેશ્વર પદ તારું એ તને સમજાણું ન હોય એથી ભેદ પાડીને સમજાવીએ.

વિકલ્પ આવે, આવ્યા વિના રહે નહીં. જો જરૂરિયાત છે, જરૂરનો છે કે નહીં? જરૂરનો ઈ માથે જોર આપે. આંહી તો ઘણાં અનુભવ થાય છે ને ઘણાં માણસો ભણી ગયા છે ને! એક જણો કહે જરૂરિયાતનો છે કે નહિ? વિકલ્પ જરૂરિયાતનો છે, બાપા, આવે છે ભાઈ! શું તારે જોર દેવું છે, કેટલું દેવું છે? એ આવે છે ઈ અંદરમાં સમજવામાં જવા માટે લપસણું પગલું છે ઈ. સમજાણું? ન્યાંથી ખસીને આંહી જાય તો, નહિતર આંહીથી ખસીને ન્યાં ને ન્યાં પડ્યો લપસણું જાય ચોર્યાશીના અવતારમાં. સમજાણું કાંઈ? કહો ભીખાભાઈ! સત્ય છે? જુઓ “પણ કેવળ વ્યવહારને જાણે છે....” (શ્રોતા : આમાં તો એવી વાત આવી કે દઢ થાય છે) ના...ના કેવળ વ્યવહારને જાણે છે કે ઈ સમજાવવાની વાતથી આ મને વિકલ્પ આવ્યો, અને આ સમજાવે માટે સમજી જઈશ. કહો સમજાણું કાંઈ?

વસ્તુ તો એવી નિરાલંબી ચીજ છે. આવ્યું છે ને આપણે સમોવશરણમાં નથી આવતું? નથી આવ્યું? મૂક્યું છે ને ભાઈએ પંડિતે આ, 'જેવું નિરાલંબ આત્મદ્રવ્ય એવો નિરાલંબ જિનદેહ'. આમ ભગવાન સમોવશરણમાં નિરાલંબ શરીર સહિત નિરાલંબ હોં. નિરાલંબન બધાએ પરમાણુ અને બધા આત્માઓ. કોઈ કોઈને આધાર ક્યાંય (નહિ), પણ ઓલો નજીકતા પણ દૂર થઈ ગઈ આમ. સિંહાસનથી એમ નજીકતા પણ આમ દૂર થઈ ગઈ. નિરાલંબ ભગવાન બિરાજે સમોવશરણમાં અદ્ધર હોં, સિંહાસનને અડે નહિ ન્યાં શરીર એનું. દંડકોટિનું છે અદ્ધર આમ પડ્યું હોય, દેહ છતાં અદ્ધર. 'જેવું નિરાલંબી આત્મદ્રવ્ય તેવો નિરાલંબી જિનદેહ', એ સમોશરણની સ્તુતિમાં આવે છે. એવા નિરાલંબી સબ દ્રવ્ય, પણ આ તો પ્રગટ થયેલી દશાનું વર્ણન કરતાં એમ કહ્યું.

આંહી કહે છે ભગવાન આત્માને આલંબન વિકલ્પનો આવે સમજાવવા માટે, સમજાણું? આમ ભગવાન આમ બિરાજતા હોય મૂર્તિ ..... જો ભાઈ! ધ્યાન કર, તું લક્ષ કર. કેવળજ્ઞાનની મૂર્તિ આમ થંભી ગઈ છે ઈ ભગવાન છે આ. હલતા નથી, ચાલતા નથી જેમ જ્ઞાતા-દષ્ટા લોકાલોકને જાણવાના પર્યાયમાં ઘૂંટાઈ રહ્યા છે, પરિણામી રહ્યા છે એમ કહે એમ તું જો. ત્યાં ન્યાંય જ બેહી(બેસી) રહે કે આનાથી પમાશે અને આનાથી પમાશે. સમજાણું કાંઈ? તો એ વ્યવહારને સમજનારા "એકલા વ્યવહારને જ જાણે છે તે તો ઉપદેશ આપવાને યોગ્ય જ નથી...." ઓહોહો! આચાર્યો આટલા નિષ્ઠુર! કોઈ એમ કહે લ્યો. કેટલા પ્રશ્નો ઉઠ્યા'તા બધા કે આટલા બધા આચાર્ય બેદરકાર જગતના? કાંઈ કરૂણા નહિ જગતના જીવની? કે વ્યવહારને જે માનનારા ઉપદેશને લાયક નથી. જે વ્યવહાર છોડાવી વ્યવહાર દ્વારા નિશ્ચય સમજાવવા માંગીએ છીએ, ત્યાં તું વ્યવહારને જ પકડીને બેઠો એ વ્યવહાર... એ વ્યવહાર આવે છે કે નહિ વચ્ચે કહે છે કે નહીં? તું સમજવાને લાયક જ નથી. નિશ્ચય વસ્તુ શું છે? એ પરમાર્થે ભગવાનનો સત્ય માર્ગ શું? એ સમજવાને લાયક નથી. વ્યવહારના ઉપદેશને લાયક નથી.

આંહી તો ના પાડી. "ઉપદેશ આપવો યોગ્ય નથી...." લે. "ઉપદેશ આપવો યોગ્ય નથી...." આહાહા! જે વાત ખસી જવાની છે એના ઉપર જોર દેનારા, વ્યવહારને જ એકલા માનનારા, વસ્તુ આખી અખંડ પ્રભુ ચૈતન્ય ભિન્ન નિર્વિકલ્પ આનંદકંઠ છે. એમાં જવા માટે વિકલ્પ આવે, આવ્યા વિના રહે નહીં. એ દ્વારા જા-સમજ એમ કહેવામાં આવે. પોતાને પણ એ દ્વારા પ્રયોજનમાં આવ્યા વિના રહે નહીં. પણ એને જ માનીને બેહે (બેસે) કે જો આવ્યું કે નહીં... આવ્યું કે નહીં. એના વિના હાલે(ચાલે)? એના વિના હાલે?

વિકલ્પ વિના થાય નહિ ને વિકલ્પ વિના વિકલ્પથી થાય નહિ, એમ કહીને જોર ત્યાં આપે. વિકલ્પ વિના થાય નહીં. હવે સાંભળને! એ તો વિકલ્પ ન્યાં હોય છે ખરો, પણ એના વિના થાય નહિ એનો અર્થ? એને છોડીને ન્યાં જ એ માટે કીધું કે એ આવે ને એ દ્વારા થાય છે. બાકી થાય છે તો એના વિના. બાલચંદ્રજી! વિકલ્પ દ્વારા નહીં. આહાહા! આંહી તો હજી દયા, દાન ને વ્રત ને ભક્તિ ને પૂજા, બ્રહ્મચર્ય પાળ્યાં અને એનાથી ધર્મ થઈ ગયો, અને એનાથી હળવે હળવે થાશે. ધૂળમાંય નહિ થાય. સમજાણું કાંઈ? માથા ખાંડણીયામાં બિલકુલ કૂટાઈ જશે.

ભગવાન ચૈતન્યનું તત્ત્વ જે અખંડ છે, એને સમજાવવા સંતોએ અજ્ઞાનીને ભેદ પાડીને સમજાવ્યો, એને ઠેકાણે એ ભેદને જ આખી વસ્તુ માની લે, રાગને જ આખી ચીજ માની લે, નિમિત્તથી જ થાય એમ આખું સર્વસ્વ આરોપિતમાં અણારોપ માની લે એને તો ઉપદેશ આપવો જ યોગ્ય નથી. આહાહા! એટલે એ નહિ સમજે. આવ્યું તું ને એક ફેરી. મુનિઓ ઉપદેશ આપતા હોય કે વચનગુપ્તિ ણ્ણંતે જીવે કિં જણી વચનને ગોપવાથી શું થાય લાભ? કે એક તો બહારથી વિકલ્પ હટી જાય. અંતરમાં ધ્યાન કરવા તરફ એનું વલણ વધારે જાય. એમ જ્યાં ઉપદેશ ચાલતો હોય ત્યાં ઓલો આવે તો ... ‘મહારાજ, તમે વચનગુપ્તિનો લાભ બતાવો અને તમે તો બોલો છો માટે તમે...’ આ તો પોથી માંયલા રીંગણા લાગે છે.

પોથી માંયલા સમજતે હૈ કે નહીં? શેઠિયા ઓ બ્રાહ્મણની વાત નથી આવતી? એક બ્રાહ્મણ છે એક બ્રાહ્મણ કોઈ, એમ કે રિંગણા ન ખવાય, સમજાય ને રીંગણામાં આમ થાય. હૈ? કથામાં આવી’તી વાત. રીંગણા ન ખવાય. એના ટોપ હોય ને રીંગણાનો ટોપો ઉપર એમાં જીવાત બહુ હોય. ટોપો હોય છે ને ઈ ઘોળો કાળો ને સમજાણું? એ રીંગણા હોય છે ને રીંગણા, બેંગન... એ એમાં ટોપો હોય છે. વિચારમાં અટક્યો એટલે કારણ હશે બીજું સમજાણું? એ રીંગણા સંબંધીનું કારણ હતું. એમાં ઓલો ટોપો છે. એમાં ઓલા જીવાત હોય છે. એટલે ઓલો કહે ખવાય નહીં. રીંગણા ખવાય નહિ એમ કહેતો’તો ઓલો. સવારે જ્યાં એની ગોરાણી આવી એની સ્ત્રી એ રીંગણા લઈ આવજે શેર-સવાશેર... પંડિતજી કાલ ના પાડતા’તા ને? એ પોથી માંયલા રીંગણા. પોથીમાં લખ્યા એ રીંગણા ન ખવાય, આ રીંગણા ખવાય. સમજાણું કાંઈ? કહો સમજાણું?

“કેવળ વ્યવહારને જાણો....” સમજાણું? આ “એને તો ઉપદેશ આપવો જ યોગ્ય (નથી)...” તમે કહેતા’તા ને વ્યવહાર નહોતો તમે ના પાડતા, આ વચનગુપ્તિનું કહ્યું પણ સાંભળને બાપા, એ પોથીમાંના રીંગણા નથી. એ સમજાવવા ટાણે, એના સ્વરૂપને

એમ સમજાવાય, એને એવો વિકલ્પ આવે, પણ અભિપ્રાયમાં એમ છે કે વાણી પણ બંધ થાય એટલે વાણી બંધ કરવી નથી પણ એના તરફનો વિકલ્પ પણ ઘટીને સ્વરૂપમાં ઠરે, અને ધ્યાન અંતર થવાનું સાધન બને, માટે વચનગુપ્તિનું આ ફળ એનું સ્વરૂપ સમજાવા માટે આ કહ્યું. ત્યાં ઓલો વળગે... એમ વ્યવહાર સમજાવવામાં આવે ત્યાં ઓલો વળગે કે જુઓ વ્યવહાર આવ્યો કે નહીં? આવ્યો કે નહીં? દીપચંદ્રજી! સમજમેં આતા હૈ? આયા કે નહિ વ્યવહાર? ભઈ આયા હવે શું તારે જોર કેટલું દેવું છે તારે? સમજાશું?

કેવળ વ્યવહારને જાણે તેને તો ઉપદેશ આપવો યોગ્ય નથી. કેટલી વાત કરે છે ઊંચી જુઓ. અમૃતચંદ્ર આચાર્ય મુનિ જંગલમાં વસતા આનંદકંદમાં ચારિત્ર્યમાં ઝૂલતાં શાંતિના શેરડે એ સ્વાદ લેતા. શેરડીને ચૂસે ને જેમ રસ આવે ને! એમ ભગવાન આત્માને ચૂસે એકાગ્ર દ્વારા આનંદના સ્વાદમાં લાખ્યું. અરે જીવો! વ્યવહારથી અમે તમને સમજાવીએ અને જો વ્યવહારને પકડશો ને વ્યવહાર કેવળ એક તમને સર્વસ્વ થઈ જશે, અમારા ઉપદેશમાં જે વસ્તુ કહેવાની છે એ રહી જશે. અમારે વ્યવહારને વ્યવહાર તરીકે સમજાવવો નથી વ્યવહાર દ્વારા નિશ્ચયને સમજાવવો છે એને ઠેકાણે તમે વ્યવહારને સમજીને બેસી જશો (તો) સમ્યગ્દર્શન નહિ થાય, ધર્મ નહિ થાય અને વ્રત ને તપ તો ત્રણકાળમાં સમ્યગ્દર્શન વિના હોઈ શકે નહીં. સમજાશું કાંઈ?

“વળી જેમ કોઈ....” દાખલો આપે છે જુઓ આચાર્ય “જેમ કોઈ સાચા સિંહને ન જાણતો હોય....” સાચો સિંહ હોય ને સિંહ! એને ન જાણતો હોય “તેને તો બિલાડું જ સિંહ છે....” કોઈક ઓળખેને આ એની મા ઓળખાવતી હોય, મીંદડી નીકળી ને ઓલા ટપકાં-બપકાં હોય ને આ ચટ્ટા પટ્ટા. જો એ છોકરા, જો આ જો સિંહ આવો સિંહ હોય, જો આ સિંહ... જો આ સિંહ એમ કહે. આવો સિંહ હોય એમ કહે હોં, આમા હોયને ઓલા રૂંવાટા પણ હોય મૂંછોના એના જેવો સિંહ આવ્યો. ચટ્ટા પટ્ટા મોટો મિંદડો હોય સરખો જંગલનો. જુઓ આ સિંહ જુઓ, સિંહ જેવું છે એ મિંદડાને સિંહ માની લે, છોકરાએ જોયો ન હોય. કીધું તું ને એક ફેરી કુવાડિયામાં, કુવાડિયા... કુવાડિયા છે ને કુવાડબાગ ન્યાં નિશાળમાં ઊતરેલા. એક મગરમચ્છ... આ મગરમચ્છ શું? આ મચ્છર છોકરાને સમજાવવા મચ્છર ચીતરેલો માસ્તરે. અમે ન્યાં જોયેલો હતો મચ્છર... મચ્છર હોય ને? તે આ મોટો આવડો... આવડો કાઢેલો આવડો. મચ્છર આમ ટાંગા, પગ, મોઢું મચ્છરનું.

એમાં એક છોકરાને સમજાવ્યું જો મચ્છર આવો હોય, એમાં એક આવ્યો ગામમાં હાથી. એટલે એ માસ્તરે આ તે દી' નહોતો સમજાવ્યો ઈ આ મચ્છર. ઓલા ટાંગા

લાંબા, અરે ભગવાન ! અરે બાપુ ! તને તો મચ્છરનું નાનું રૂપ... નાનું રૂપ પકડાય નહિ એથી લાંબા ટાંગા બતાવી મોઢું પહોળું બતાવી ને એના રૂંવાટા આમ ઝીણાઝીણા અંદર હોય એને એ મોટા કરી કરીને તને એનું રૂપ બતાવવા કહ્યું તું. એનું ... સમજાણું કાંઈ ? એને તું પકડી બેઠો કે આ તો આ... ત્યાં ઓલો હાથી ચાર પગ ને સૂંઢ ને પૂંછડું ને આમ આહા ! અરે છોકરા એ મચ્છર નહીં. ત્યારે ? આ તો હાથી. પણ સાહેબ તમે આવડા પગ ચીતર્યા. એ તો તને નાનામાંથી મોટો સમજાવીને એના અવયવોનો ખ્યાલ માટે સમજાવ્યું તું પણ ત્યાં પકડયો અવયવો જ આવડા હશે હાથીનાં જેવા.

નેમચંદભાઈ ! એમ સિંહને જાણતો ન હોય તેને તો મિંદડું... મિંદડુ સમજતે હૈ ને ? બિલ્લી... બિલ્લી ઈતની હોય “તેનેતો બિલાડો જ સિંહ છે....” મિંદડીને સમજાવવા ગ્યા એમ અજ્ઞાનીને સમજાવવા ગ્યા. કીધું હવે આ રાગની મંદતા, જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર એવા ભેદ પાડીને તને સમજાવીએ છીએ કે આ આત્મા. ત્યાં એ મિંદડી જેમ સિંહ થઈ ગઈ, એમ અજ્ઞાનીને વ્યવહાર સાચો થઈ ગયો. એ વ્યવહારમાં અટક્યો ને પરમાર્થમાં ગ્યો નહીં. સમજાણું કાંઈ ? ક્યાં કોણ પણ આ માથાકૂટ કહે છે કરે ? આપણે તો કરવા માંડોને મુઠ્ઠીયું વાળીને કંઈ ધર્મ... પણ ક્યાં હજી ધર્મ ક્યાં કરાય ? કઈ ચીજમાં કરાય ? એ ચીજ ક્યાં છે ? કેવી છે અને કેવી રીતે સમજાય ? એના ખબરું વિના ક્યાં ઠરીશ ને ક્યાં ગરીશ સમજાણું ? ક્યાંય ક્યાં ગૂમ થાઈશ ? કારણ ગૂમ થવાની ચીજ અંદર બીજી છે. એને ખબર ન મળે અને એકલા વ્યવહાર-વિકલ્પ ને બહારમાં આમ... આમ ફાંફા માર્યા કરે, ગોત્યા કરે ન્યાં હાથ લાગે એવું (નથી).

“જેમ કોઈ સાચા સિંહને ન જાણતો હોય તેને તો મિંદડું જ સિંહ છે તેમ જે નિશ્ચયને ન જાણતો હોય....” જ્ઞાનાનંદ મૂર્તિ અભેદ અખંડાનંદ સ્વરૂપ છે એને તો ન જાણે “તેને તો વ્યવહાર નિશ્ચયપણાને પ્રાપ્ત....” એ વ્યવહારથી થાશે... વ્યવહારથી થાશે. વ્યવહાર કારણ છે નિશ્ચય કાર્ય... એમ કરીને સાચું કારણ માનીને, વ્યવહાર પણ એક સાચું કારણ (છે). જેમ નિશ્ચય સાચું કારણ ને વ્યવહાર પણ સાચું કારણ છે એમ માનીને બેહે(બેસે), તો એ નિર્વિચારી પુરુષ છે, એને ધર્મનું ભાન નથી. “વ્યવહાર જ નિશ્ચયપણાને પ્રાપ્ત થાય છે....” સમજાણું કાંઈ ? આ ફેરે વળી આ અધિકાર આવ્યો. આ ઝાઝા મહોત્સવમાં. વ્યવહાર-નિશ્ચયનો અધિકાર બહુ સરસ હતો. સમજાણું ? વસ્તુ સ્થિતિ.

પરમ સર્વજ્ઞ પ્રભુ જૈન પરમેશ્વર પરમ ઈશ્વરતા જેને પૂરણ પ્રગટી એવા જૈન પરમેશ્વર. વાણીમાં વ્યવહાર દ્વારા નિશ્ચયને સમજાવે એવું એને દિવ્યધ્વનિમાં પણ આવે.

સમજાણું? આવે એક હારે(સાથે) પણ ઓલા સમજનારની યોગ્યતા પ્રમાણે સમજાય તો એવું એમાં બધુંય આવે, ચારેય અનુયોગ આવે એમાં. એમાં સમજનારને એમ થઈ જાય કે જુઓ, ભગવાન કહે છે કે દિવ્યધ્વનિથી ધર્મ સમજાય. દેશનાલબ્ધિ પામે એ સમજાય એ સમજે. દેશના સાચા જ્ઞાની પાસેથી મળવી જોઈએ અને એ મળે તો એને આત્માનું જ્ઞાન થાય. ત્યાં સમજી જ બેહે(બેસે) કે દેશના મળી એટલે જ્ઞાન થઈ ગ્યું. સમજાણું કાંઈ? એમ માની બેહે(બેસે) તેને વ્યવહાર જ નિશ્ચય થઈ પડ્યો. મિંદુનું સિંહ થઈ પડ્યું. સાચો સિંહ તો એકકોર! “એમ વ્યવહાર જ નિશ્ચયપણાને પામ્યો....” સમજાણું આમાં કાંઈ? મોટો અત્યારે ગોટો. શાસ્ત્રનાં નામે, વ્રત ક્રિયાને નામે, એવા ઊંધા અર્થો ને ઊંધી કથનપદ્ધતિ ચાલી છે, કે સત્ય તો ક્યાંય એકકોર પડી રહ્યું.

આંહી આચાર્ય કહે છે જુઓ, આ વાત નવસો વર્ષ પહેલા અમૃતચંદ્ર આચાર્ય મહારાજ, ‘પુરુષાર્થસિદ્ધિઉપાય’ એટલે કે પુરુષ એવો આત્મા એની સિદ્ધિનો ઉપાય, એને બતાવવામાં આ લીધું, કે વ્યવહારથી અંદર જાય તો એ વ્યવહારભેદથી સમજાવ્યું... સમજ્યું એમ કહેવામાં (આવે) એ પુરુષાર્થસિદ્ધિ એટલે આત્માની સિદ્ધિનો ઉપાય છે. પણ વ્યવહારને જ આખું માની લે તો પુરુષાર્થસિદ્ધિ ઉપાય એને હાથ આવતી નથી. સમજાણું કાંઈ? ઘણીવાર કર્મ જેમ આવે, એકકોર વાત આવે. આત્મા ધર્મ સમજે, સમ્યક્ પામે ત્યારે ત્યાં દર્શનમોહનો ઉદય સ્વયંમેવ મટે. સ્વયંમેવ મટે, દર્શનમોહ મટે એટલે આંહી જ્ઞાન થાય. ઓલો વજન શું આપે? ન્યાં કર્મ સ્વયંમેવ મટે ત્યારે આંહી જ્ઞાન થાય પણ આંહી કહે છે કે આંહી... આંહી થાય એટલે ન્યાં સ્વયંમેવ મટી ગયેલો હોય એમ સમજાવા માંગે ત્યાં ઓલા અર્થ ઈ લઈને બેહે(બેસે). મોટા વાંચનારા હો, સેંકડો વરસથી. એ સેંકડો એટલે ઘણા વરસથી. સમજાણું કાંઈ? વાંચી વાંચીને કાઢે જુઓ, આમાં કે કર્મ ઉપશમ, ક્ષય, પામે તો ધર્મ પામે. કર્મમાં ઉઘાડ કાંઈક થાય તો જ્ઞાન ઉઘાડ થાય. એલા, એમ ઊંધું રહેવા દે ને! એ તો નિમિત્તથી સમજાવ્યું હતું. ત્યાં એમને કે એનામાં કાંઈક થાય તો મારામાં... પણ તારામાં ઉઘાડ થાય તો ત્યાં એ થયા વિના રહે નહીં. આહાહા!

એની પ્રભુતા સમ્યગ્દર્શનમાં કઈ રીતે છે એને સમજાવવા ભેદ પાડીને કથન કર્યા (છે) આંહી તો ઈ કર્યા. ઓલો વ્રત ને નિયમ ને દયા ને દાન એ વ્યવહાર છે ત્યાંથી સમજાવશે. એનાથી સમજાવ્યું છે એમે ય આંહી નથી. એ તો છે ય નહીં. કે ના, તારા દયા, દાન, વ્રત ને ભક્તિના પરિણામ થયાં માટે હળવે હળવે ન્યાં સમકિતી એના વડે થાય, એમ તો છે જ નહીં. આ તો અંદર વસ્તુને સમજણની એકતા થવા પહેલાં, સમજણની એકતા થવા

પહેલાં, સમજણના ભેદના વિકલ્પો દ્વારા તેને સમજાવાય છે. ભારે વાતું!

ધીરૂભાઈ! એકવાર સત્ય કેમ છે એની એના લક્ષમાં, નિર્ણયમાં, વીર્યમાં, શ્રદ્ધા શક્તિમાં, જ્ઞાનશક્તિમાં, વીર્યશક્તિમાં યથાર્થતા ન આવે તો યથાર્થ વસ્તુની પ્રાપ્તિ તરફ જશે શી રીતે? સમજાણું કાંઈ? હજી યથાર્થશક્તિ શું છે, એનું કાર્ય કેટલું છે શ્રદ્ધાનું, જ્ઞાનનું, વીર્યનું કાંઈ ખબર ન મળે અને અમે સમકિતી છીએ ને આ વ્રત-તપ કર્યા એટલે સમકિત હોય તો જ વ્રત-તપ થાયને! બાલચંદ્રજી! એ વ્રત, તપ કોને હોય? સમકિત પછી. ત્યારે વ્રત, તપ અમારે વ્રત ને તપ તો છે અને સમકિત તો આવી ગયું હેઠે જ હોય. (શ્રોતા : ...) હેઠે હોય એટલે ન હોય એમ. હતા કે દી' તને! હજી ભાન સમ્યક્ થયું એટલે તો એનું ભાન થઈ ગ્યું. પરમેશ્વર થવાની તૈયારી થઈ ગઈ. પરમેશ્વરના ભણકાર વાગ્યા. ભવના ભણકાર ગ્યા. સમજાણું કાંઈ? એવા તત્વના ભાન માટે, વ્યવહાર સમજાવવા માટે આવે એને એમ કહેવાય, બાપુ સમજો. પરિચય કરો થોડો, એમ ને એમ તમે...

શ્રીમદ્ એક ફેરી બેઠા'તા. શરીરને બરાબર ઠીક નહોતું. વૈદે કહેલું બહુ બીજા હારે બોલવું નહીં. એકલા બેઠા ને એક જણો આવીને બેઠો. કહે એમ તમે વ્યવહારને ઉથાપો છો? પાઘરો પ્રશ્ન કર્યો આવીને. તમે વ્યવહાર... મહાવીરે કહેલા વ્યવહારને તમે ઉથાપો છો? ભાઈ! મહાવીરે કહેલા વ્યવહારને અમે ઉથાપતા નથી. જરી પરિચય કરો તો સમજાય આટલું બોલ્યા. લાલચંદ્રભાઈ! ઓલા કહે તમે વ્યવહારને ઉથાપો છો? ઈ ઘણું કરીને આ જ હતા ત્યારે ઓલા નહીં, બારોટ આવે છે બારોટ ગુજરી ગયા ને ન્યાં ઓલા ભગવાન પાંહે(પાસે) વાત કરતા, વડવામાં નહોતા વૃદ્ધ ગિરધર... ગિરધર, હા ગિરધર. ઘણું કરીને ઈ જ હતા, ઘણું કરીને ઈ જ ગયેલા ઈ જ. ઓલા કઠોર કઠોર કેવું હા એક જ ગામ ન્યાં ગયેલા. (શ્રોતા : ...) ન્યાં ગયેલા એટલે ઓલાએ પૂછ્યું. એ તો ગુજરી ગયા ને ગુજરી ગયા? એણે શ્રીમદ્ને ... પેલા તો ભડકીને બધા ગયેલાને કે આ બધો વ્યવહારની વાત કરે છે. વ્યવહાર ઉથાપે છે... વ્યવહાર ઉથાપે છે, વ્યવહાર ઉથાપે.

તમે વ્યવહારને ઉથાપો છો? એટલે કહે ભાઈ, ભગવાન મહાવીરે કહેલો વ્યવહારને અમે ઉથાપતા નથી. છે એમ અમે જણાવીએ છીએ, પણ કંઈ નહીં. થોડો પરિચય કરો તો સમજાય. લ્યો, બીજું શું કહેવું ત્યારે એને? એ બધા વ્યવહાર વાક્ય થયા. પરિચય કરો તો સમજાય છે પણ એ કથન આવ્યા વિના રહે નહીં. પણ એને જ માની લે કે જો નક્કી અમને એમના પરિચયથી પમાશે એવું એ કહેવા માંગે છે અને બીજાના પરિચયથી નહિ પમાય એમ કહેવા માંગે છે. ભાઈ, વ્યવહારના કથનોની પદ્ધતિ તો એવી જ આવે,

પણ એને જો નિશ્ચય માને, તો વ્યવહાર જ મિંદુલું જેમ સિંહ થઈ ગયું એમ “એને વ્યવહાર નિશ્ચયપણાને પ્રાપ્ત થાય. હવે નિર્વિચાર પુરુષ આવું સાંભળીને પ્રશ્ન કરે....” વિચાર વિનાનો માણસ સમજ્યા વિનાના આ તત્ત્વોની વાતને પકડયા વિના, “એકદમ તમે વ્રત, તપ ને નિયમને વ્યવહાર કહો છો તો અમે છોડી દેશું. એ તો તમે હેય કહો છો....” સમજાણું? એને અમે છોડી દેશું એમ... તમે તો કાંઈ કહેતા નથી એમાં લાભ-બાલ્મ અરે! સાંભળને હવે! લાભ તો કોણ કહે છે જ્ઞેયમાં? પણ શી રીતે અમે કહીએ છીએ એને તું સમજતો નથી. આ એને પ્રશ્ન કરશે અને ઉત્તર આપશે.

વિશેષ કહેશે...

॥ પ્રમાણ વચન ગુરુદેવ ॥

શ્રી મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક

પ્રવચન નં. ૨૧

અધિકાર ૭મો

સ્થળ:સુવર્ણપુરી તા.:૨૦.૦૪.૧૯૬૨ શુક્રવાર

મંગલાચરણ

ણમો લોએ સવ્વ અરિહંતાણં;
ણમો લોએ સવ્વ સિદ્ધાણં;
ણમો લોએ સવ્વ આયરિયાણં;
ણમો લોએ સવ્વ ઉવજ્જયાણં;
ણમો લોએ સવ્વ ત્રિકાળવર્તી સાહૂણં;
ઔંકાર બિન્દુ સંયુક્તં નિત્યં ધ્યાયન્તિ યોગિનઃ।
કામદં મોક્ષદં ચૈવ ઔંકારાય નમોનમઃ॥
મંગલં ભગવાન્ વીરો મંગલં ગૌતમો ગણી ।
મંગલં કુંદકુંદાર્યો જૈન ધર્મોસ્તુ મંગલમ્ ॥
નમઃ સમયસારાય સ્વાનુભૂત્યા ચકાસતે ।
ચિત્સ્વભાવાય ભાવાય સર્વ ભાવાન્તરચ્છિદે ॥
ત્રિકાળ દિવ્યધ્વનિ દાતાર...

૨૫૮ પાનું. નિશ્ચય અને વ્યવહારની વાત ચાલે છે. વ્યવહાર તે અસત્યાર્થ છે, હેય છે એમ કહ્યું, માથે કહ્યું ને ત્યારે “શિષ્યને પ્રશ્ન થયો....” એ પ્રશ્નથી ચાલશે. “તમે વ્યવહારને અસત્યાર્થ ને હેય કહો છો....” વ્યવહાર એટલે? એ એમ માને છે કે આ વ્રતના પરિણામ સંયમના, ઈન્દ્રિયદમનના શીલના જે ભાવ થાય ને શુભ એને તમે અસત્યાર્થ કહો છો, હેય કહો છો, “તો અમે તો વ્રત, શીલ, સંયમાદિ વ્યવહાર શા માટે કરીએ?...” શિષ્યનો પ્રશ્ન. અમે તો આ વ્રત પાળવા, શિવળ પાળવા, આ ઈન્દ્રિયદમન કરવું, સંયમાદિ પાળવું, છકાય હિંસાદિના ભાવ છોડવા, અને અહિંસાદિના થવા, એ બધા વ્યવહાર કાર્યને તો તમે જૂઠો કહો છો. વીતરાગ કહે છે એ તો કાંઈ માર્ગ છે (નહિ) એ અસત્યાર્થ, વ્યવહાર અસત્યાર્થ છે અને હેય છે, છોડવા જેવો છે, તો પછી અમે વ્યવહાર કાર્ય શા માટે કરીએ?

“સર્વ છોડી દઈશું, વ્રત ને નિયમ ને સંયમના ભાવ શુભ થશે એ છોડી દઈશું. એમ શિષ્યનો પ્રશ્ન છે.

“ઉત્તર : કાંઈ વ્રત, શીલ, સંયમાદિનું નામ વ્યવહાર નથી....” વ્રતના પરિણામ શિયળના, બ્રહ્મચર્યના પરિણામ, ઈન્દ્રિયદમનના પરિણામ, છકાયને નહિ મારવાના પરિણામ, એ પરિણામ છે એનું નામ વ્યવહાર નથી. આંહી કહે છે કે એ તો એક શુભ પરિણામ છે, એનું નામ વ્યવહાર નથી. “તેને મોક્ષમાર્ગ માનવો તે વ્યવહાર છે....” આંહી વાત એમ છે. સમજાશું કાંઈ ? વ્રત, શીલ, સંયમ, ઈન્દ્રિયદમન, ભક્તિ, પૂજા વિગેરે શુભભાવ એ કાંઈ વ્યવહાર નથી, એ તો જીવની વિકારી એક પર્યાય છે પણ એને મોક્ષમાર્ગ માનવો, એ મોક્ષમાર્ગ નથી. વ્રત, નિયમ, બ્રહ્મચર્ય આદિના પરિણામ, છકાયની દયાના ભાવ, પૂજા, ભક્તિ એ તો શુભભાવ છે. શુભ પરિણામ છે. પુણ્યબંધના ભાવ છે એ કાંઈ મોક્ષમાર્ગ નથી. એને મોક્ષમાર્ગ નથી એને માનવો એનું નામ વ્યવહાર છે. સમજાશું કાંઈ ? પણ તેને મોક્ષમાર્ગ માનવો એટલે કે એ મોક્ષમાર્ગ નથી. શુભભાવ થાય આત્માના પરિણામમાં એ પુણ્યનો ભાગ છે, રાગ છે, વિકલ્પ છે, ઉપાધિ છે.

જેમ પાપનો ભાવ ઉપાધિ ને મલિન રાગ છે તેમ પુણ્યનો ભાવ, શુભભાવ મલિન છે, ઉપાધિ છે. પણ એ ઉપાધિને મોક્ષમાર્ગ માનવો, એનું નામ વ્યવહાર કારણકે એ મોક્ષમાર્ગ છે નહીં. એ છોડી દે. મોક્ષમાર્ગ માનવું છોડી દે. વ્રત નિયમ શિયળના પરિણામ ક્યાંથી છૂટશે ? શુદ્ધ ઉપયોગ થયા વિના અંતર ગયા વિના શુદ્ધ આત્મા ભાન સહિત થયા વિના એ પરિણામ છૂટશે નહિ. શ્રદ્ધા છોડી દે એ ભાવ થાય છે મોક્ષમાર્ગ છે એ વાત શ્રદ્ધા છોડી દે. “વળી એવા શ્રદ્ધાનથી....” એવા શ્રદ્ધાનથી એટલે આત્મામાં વ્રત, શિયળ, બ્રહ્મચર્યના પરિણામ, ઈન્દ્રિય દમનના પરિણામ શુભભાવ થાય એ મોક્ષમાર્ગ નથી, એમ શ્રદ્ધા છોડી દે એ માર્ગ નથી. એવી શ્રદ્ધા છોડ તો “એવા શ્રદ્ધાનથી તેને તો બાહ્ય સહચારી જાણી ઉપચારથી મોક્ષમાર્ગ કહ્યો....” એની શ્રદ્ધા મોક્ષમાર્ગની છોડી દે અને વ્રત નિયમના જે કંઈ પરિણામ શુભ થાય આવી શ્રદ્ધા થાય તે મોક્ષમાર્ગ નથી એને તો બાહ્ય સહકારી જાણી, એ પુણ્યના પરિણામ શુભભાવને આત્મા અખંડ આનંદ શુદ્ધ ચૈતન્ય એની અંતર અનુભવની દૃષ્ટિ ને રમણતા એ ખરો મોક્ષમાર્ગ, એ ધર્મ માર્ગ. એની જોડે આવા વ્રત આદિના, નિયમ આદિના આ શુભ ભાવ થાય એને સહકારી જાણી ઉપચારથી મોક્ષમાર્ગ કહ્યો છે. સમજમેં આતે હૈ કિ નહિ બાલચંદજી !

આ તો બધા કહે વ્યવહાર ... એના ઠેકાણાં ન મળે એના નિશ્ચયના અને વ્યવહાર વ્રત ને નિયમ ને તપ આ બધા માળા મોક્ષમાર્ગ ને ધર્મ માર્ગ છે, આ જૈનમાં રહેલાની વાત ચાલે છે હોં! જૈનમાં જનમ્યા છતાં નિશ્ચય સ્વરૂપ શું અને વ્યવહાર શું? બેના ભાન વિનાના એ વ્યવહારને જ મોક્ષમાર્ગ માની અને એને આદરે છે. તો કહે છે કે એ મોક્ષમાર્ગ છે નહિ. શુભભાવ એ વ્રત, નિયમ, પૂજા, ભક્તિ, દાન, દયા, જાત્રા એ શુભભાવ છે એ મોક્ષમાર્ગ નથી. મોક્ષમાર્ગ નથી એમ, શ્રદ્ધા મોક્ષમાર્ગની છોડી દે, અને શ્રદ્ધા છોડ, તો તેને બાહ્ય સહકારી તરીકે એને ઉપચારથી મોક્ષમાર્ગ કહેવાય, શ્રદ્ધા છોડ તો. સમજાણું કાંઈ? બહુ ઝીણું માણસને લાગે આ.

જૈનમાં જનમ્યા પણ જેને નિશ્ચય ને વ્યવહાર શું એની એને ખબર નહિ, અને માની બેસે આ વ્યવહાર છે ને. વ્યવહાર તો છે ને... વ્યવહાર તો છે ને. વ્યવહાર એટલે શું? વ્યવહાર છે? શું વ્યવહાર મોક્ષમાર્ગ છે? વ્યવહાર ધર્મ છે? કે વ્યવહાર પરિણામ છે? શું છે ઈ? સમજાણું કંઈ? એ વ્રત, શીલ, સંયમાદિ, છકાયના જીવને ન મારવા, સત્ય બોલવું, ચોરી ન કરવી વિગેરેના જે ભાવ એ તો શુભરાગ છે. ચૈતન્યની એક વિકારી પરિણતિ નામ અવસ્થા છે. એને તું મોક્ષમાર્ગ માને છે કે આ મોક્ષમાર્ગ વ્યવહારે તો છે ને? માર્ગ છે ને? મોક્ષમાર્ગ તો છે ને? એ શ્રદ્ધા છોડી દે. વ્યવહારે મોક્ષમાર્ગ કહ્યો એટલે કે મોક્ષમાર્ગ નથી, શ્રદ્ધા છોડી દે. સમજાણું કાંઈ આમાં? અને તેવા શ્રદ્ધાનથી એ મોક્ષમાર્ગ નથી એવું શ્રદ્ધાન છોડી દે અને ત્યારે આત્મામાં એ રાગથી રહિત શુદ્ધ ચૈતન્ય નિર્મળ વિકલ્પ ભગવાન આત્મા એનું વિકલ્પ રહિત, રાગ રહિત આત્માની શ્રદ્ધા, આત્માનું જ્ઞાન, આત્માની રમણતા-ચારિત્ર એ જેટલે અંશે પ્રગટ થયું એટલા અંશને મોક્ષમાર્ગ નિશ્ચયથી કહેવામાં આવે છે.

એવું છે એની હારે જો આવા શુભભાવ વ્રત, નિયમ, સંયમ, શીલ ના હોય તો ઉપચારથી સહકારી જાણીને સાથમાં નિમિત્તપણાનું લક્ષ કરીને એને ઉપચારે મોક્ષમાર્ગ કહ્યો છે. મોક્ષમાર્ગ છે નહિ. ભારે ઝીણું ભાઈ! સમજાણું કાંઈ? અહીં તો હજી વ્યવહારનાય ઠેકાણા નહિ ને એને બધું માની બેસે કે અમે ધર્મ કર્યો ને નિશ્ચય મોક્ષમાર્ગ, સાચો મોક્ષમાર્ગ સાધીએ છીએ. નિષ્ક્રિય રાગ વિનાની ચીજ, વિકલ્પ જે વ્રત, નિયમ, શીયળ, પૂજા, ભક્તિનો ઊઠે એ રાગ છે, રાગની ક્રિયા છે અંદરમાં એ. રાગની ક્રિયા રહિત એકલો જ્ઞાનાનંદ ચૈતન્ય સ્વભાવ, શુદ્ધપિંડ ચૈતન્યમૂર્તિ, એની અંદરની શક્તિની પ્રતીત, એના શક્તિનું ધ્યેય કરીને જ્ઞાન, એ શક્તિને ધ્યેય કરીને સ્થિરતા. એ નિશ્ચય ને સાચો ધર્મ ને મોક્ષમાર્ગ છે. એને તું

વ્યવહાર માર્ગ, મોક્ષમાર્ગ માનવું છોડી દે, તો ઓલા નિશ્ચયની સાથે બાહ્ય સહચારી જાણી, બાહ્ય સહચારી પાછું હોં એમ પણ “બાહ્ય સહકારી જાણી ઉપચારથી મોક્ષમાર્ગ કલ્પો છે આ પણ એ તો પરદ્રવ્યાશ્રિત છે....”

એ બધા વ્રત, શીયળ, તપ આદિ તો પરદ્રવ્યને લક્ષે, આશ્રયથી ઉત્પન્ન થએલા શુભભાવ છે. પરદ્રવ્યને આશ્રિત ભાવ એ આ મોક્ષમાર્ગ હોઈ શકે નહિ. અહિંસા, સત્યદત્ત આમ પરને આ જીવને ન મારું, આ ભગવાનની ભક્તિ કરું, આ ભગવાનનું જ્ઞાન કરું, આ ભગવાનનું ઉત્થાપન સમજાય છે? એમ એ પરદ્રવ્યને લક્ષે થયેલા ભાવ એ મોક્ષમાર્ગ હોઈ શકે (નહિ) એ ધર્મ નહિ. સમજાણું ભીખાભાઈ? પરદ્રવ્યને આશ્રયે ધર્મ ને મોક્ષમાર્ગ નહિ એમ કહે છે લ્યો! ઓહોહો! વીતરાગ કહે છે તું મારું સામુ જોઈને જે ભાવ કર એ પરદ્રવ્ય આશ્રિત ભાવ છે, એ મોક્ષમાર્ગ નથી. સ્વદ્રવ્ય ચૈતન્યમૂર્તિ ભગવાન એકલો સહકારી છે આ, પણ ક્યારે ઓલો નિશ્ચય હોય ને આને વ્યવહારે મોક્ષમાર્ગ, આને મોક્ષમાર્ગ ન માને, આને મોક્ષમાર્ગ ન માને, ધર્મ માર્ગ ન માને તો તેને નિમિત્તને સહકારી ગણીને ઉપચારથી મોક્ષમાર્ગ છે. આટલી શરતે. કહો સમજાણું કાંઈ? આહાહા!

એવી શ્રદ્ધા હોય કે આ તો વ્યવહાર છે તે ખરેખર મોક્ષમાર્ગ નથી, આ વ્યવહાર છે તે ખરેખર ધર્મ માર્ગ નથી. ધર્મ માર્ગ ને મોક્ષમાર્ગ તો આત્મા સ્વચૈતન્યમૂર્તિ પ્રભુ, અખંડ જ્ઞાનનો કંદ છે, એમાં એકાકાર થઈને, જેટલી નિર્મળ નિર્વિકારી રાગરહિત શ્રદ્ધા, જ્ઞાન ને રમણતા પ્રગટ થઈ, એટલો મોક્ષમાર્ગ છે. અને ઓલા વ્યવહારને મોક્ષમાર્ગની શ્રદ્ધા છોડી દીધી છે એથી એને બાહ્ય સહકારી જાણીને ઓલા નિશ્ચય મોક્ષમાર્ગની સાથમાં, આવા વ્યવહારના પરિણામ દેખીને ઉપચાર આરોપે નિમિત્ત દેખીને, સહકારી દેખીને, સાથમાં રહેલો દેખીને કોથળાને ચોખા કીધા. (શ્રોતા : ...) ચોખા તોળ્યા ચાર મણ ને અઢી શેર, સમજાણું? આ કેસર બેસર તોળતા હશેને? પહલાં ન્યાં આખા ડબ્બા તોળતા હતા. આ ડબ્બો કેસરનો હતો પણ આ કેસર ફૂટે ડબ્બાના પ્રમાણમાં તે આ ડબ્બો કાંઈ કેસરનો કામ આવે?

એમ જેટલા આત્મામાં અહિંસા, સત્ય, દત્ત, બ્રહ્મચર્ય કે બીજાને ઉપદેશ દેવાનો ભાવ, વિકલ્પ, રાગ એ બધાય પરદ્રવ્ય આશ્રિત પુણ્યબંધના કારણ શુભભાવ છે. ભારે કઠણ પણ! ઓલા તો કહે ઉપદેશ દેવો એ ધર્મ છે, નિર્જરા છે. ક્યોં દુર્ગાપ્રસાદજી! ક્યોં દૂર બેઠે હૈ? (શ્રોતા : થોડું પુણ્ય છે) હેં? થોડું પુણ્ય છે, આ છે ને શેઠીયાને! શેઠીયાના ગામમાં એ બહુ છે. ધર્મની હારે પુણ્ય હોય, પુણ્યની હારે નિર્જરા હોય, પુણ્યની હારે નિર્જરા

હોય જ. નિર્જરા હારે પુણ્ય હોય જ એ બહુ છે એ લોકોને. ક્યો બાલચંદ્રજી! સબ ખબર હૈ ઉસકી. ઉસકા બાવન બોલ હૈ ન, બાવન બોલ, વો સબ દેખા હૈ બહોત વરસ પહેલે, બાવન બોલ હૈ વો હૂંડી હૈ, એકસો આઠ બોલ ને કાંઈ પાઠમેં હૈ. હૈ? પાઠમેં હૈ. સબ દેખા હૈ, સબ વાંચ્યા હૈ, તે'દી ઘણા વર્ષ પહેલા, ત્યાંસીની સાલ પહેલા, લીલાધરજી પાસે. ઓ લીલાધરજી થા ને, તેરાપંથી સાધુ થા, ચાર ઠાણા થા. લીલાધરજી, કસ્તુરચંદ્રજી, સાકરચંદ્રજી અને એક હતા ચાર, ઉત્તમચંદ્રજી. ચાર ઠાણા થા, ચારે મળ્યા'તા અમને પંચોતેરમાં નાગ્નેશ છે ને વો. આયે થે મેરે પાસમેં, સુનનેકો આયે થે, બહોત પ્રેમ થા હમારે પર. લીલાધરજીને તો બહુ પ્રેમ થા. વો કહતે થે. કેસા કહતે હૈ ઉસકે પાસ સબ લખાણ થા, તેરાપંથકા. સબ હમ દેખા હૈ. ચાલીસ બરસ પહેલે હોં, સબ દેખા હૈ. ક્યા વસ્તુ?

હજી તો બહારની ... આ ઉપદેશ બીજાને દઈએ તો એનાથી ધર્મ થાય. બીજાને બચાવવાનું ન કહીએ પણ અમે ઉપદેશ દઈએ તો ધર્મ થાય. ઉપદેશ પણ આ વાણી તો જડ છે. જડને દે કોણ, બોલે કોણ? વાણી કરે કોણ? આ તો માટી અજીવ તત્ત્વ છે. ઉપદેશ દેવાનો વિકલ્પ આવે એ શુભભાવ અને એ શુભભાવ પરદ્રવ્ય આશ્રિત છે માટે પુણ્યબંધનું કારણ છે, એમાં નિર્જરા સંવર ફંવર છે (નહિ). બાલચંદ્રજી! નવા માણસને તો ઓલું લાગે હોં! ક્યા હૈ? આ માર્ગ આવો કઈ જાતનો? વીતરાગનો માર્ગ આવો જ હોય? અમે તો બધું સાંભળ્યું છે આ બધું આ વ્રત ને નિયમ ને દયા ને દાન ને પૂજા ને ભક્તિ ને આટલા બધા સબમેં ધર્મ હૈ.

ભાઈ! ધર્મ ચીજ કોઈ અપૂર્વ છે બાપુ! એ એક સેકંડ પણ અનંત કાળમાં નવમી ગ્રૈવેયકે ગયો, જૈન દિગંબર સાધુ થઈને તેના અઠયાવીસ મૂળગુણ જંગલવાસી, વનવાસી, પણ ચૈતન્યનો સ્પર્શ ઓણે કર્યો નહિ. ચૈતન્ય પોતે વસ્તુ એ શુભ ને અશુભ રાગરહિત છે. ઉસકા ઉસને સ્પર્શ ક્રિયા નહિ. વો સ્પર્શ બિના કદી ધર્મ હોતા નહિ. આહાહા! શું ચાલે જૈનને નામે ને બહાને? અત્યારે આ છે ને માથે જૈન મતાનુયાયી મિથ્યાદષ્ટિઓનું સ્વરૂપ. માથે લખાણ છે ને? જૈનમાં જનમ્યા છતાં એને નિશ્ચય અને વ્યવહારનું ભાન નથી અને વ્યવહારના વ્રત નિયમ આદિને મોક્ષમાર્ગ માનીને હળવે હળવે એનાથી કલ્યાણ થાશે આગળ આવતાં આવતાં, કહે છે કે તને વ્યવહારની ખબર નથી. એ વ્યવહાર ને વ્યવહાર ત્યારે કહીએ કે ભગવાન આત્મા એ પુણ્ય પાપના ભાવ રહિત નિર્વિકલ્પ આત્માના અનુભવની દષ્ટિ કરે, અને એમાં સ્વરૂપની સ્થિરતામાં વીતરાગી પરિણતિ પ્રગટ થાય અંશે, એની સાથે આવા શુભ ભાવ હોય, “એને ઉપચારથી સહકારી દેખીને મોક્ષમાર્ગ....”

કોથળાને ચોખામાં તોળ્યો એમ આને તોળ્યો નિમિત્તને, વ્યવહારથી પણ કોથળો કાંઈ ખાવામાં કામ આવે નહિ. કોથળો ખાવામાં કામ આવે ? ચાર મણ ને અઢી શેર. ચોખા તોળ્યા ચાર મણ ચોખા ને અઢી શેર કોથળો. ચોખા ચોખામાં જ રહ્યા છે, વાત આમ છે. ચોખો કોથળામાં ગયો જ નથી, કહો ચોખાનો એક-એક કણ, અરે ! ચોખાના અંદરનો એક-એક પરમાણુ, એક-એક પરમાણુમાં આધાર નામનો એનામાં એક ગુણ છે. પરમાણુમાં આધાર નામનો અનાદિ અનંત એક ગુણ છે. એ આધાર ગુણની પર્યાયે પરિણમતો પોતાને આધારે ત્યાં રહ્યો છે. આહાહા ! આ વીતરાગ માર્ગ ! (શ્રોતા : આ તો બધી નિશ્ચયની વાત કરી વ્યવહાર ?) વ્યવહાર શું પણ ? એ તો ચોખો એને લઈને રહ્યો, કથન માત્ર કહેવાનું છે. એ કાંઈ ચોખો ગુણને લઈને, ગુણને લઈને ચોખો રહ્યો. એ ગુણનું નિમિત્ત દેખીને ઉપચારથી કથન કરવામાં આવ્યું એટલે કે અસત્યાર્થ છે, એમ છે નહિ.

વ્યવહાર કારકો જેટલા કહેવાય કે આના આધારે આ, આને કારણે આ, એ વ્યવહાર કારક બધા અત્યાર્થ છે, જૂઠા છે. નિશ્ચય કારક એ સાચા છે. આહાહા ! ભારે જગતને તો ! સમજાય છે કાંઈ આમાં ? એક-એક પરમાણુ, એક રજકણ, પોઈટ એક ચોખાનો એક રજકણ, ચોખા તો અનંતા રજકણનો અનંતા સ્કંધ, અનંતા સ્કંધનો એક ચોખાનો પિંડ. એમાં એક રજકણ પોતાના કર્તા, કર્મ, કરણ, સંપ્રદાન અપાદાન અધિકરણ એટલે આધાર, પોતાના આધાર ગુણની પર્યાયે પરિણમતો તે ક્ષેત્રે, તે કાળે, તે ભાવે ટકી રહ્યો છે. આહાહા ! જગતને વીતરાગ દર્શન, જૈન સર્વજ્ઞદર્શન શું છે ? સાંભળવા મળે નહિ ને માની બેસે પોતાની કલ્પનાએ. સમજાણું કાંઈ ? એ કોથળાને લઈને ચોખા નથી રહ્યા. ચોખા કોથળાને લઈને રહ્યા એમ કહેવું એ વ્યવહારનયનું અસત્યાર્થ, અસદ્ભૂતનયનું કથન છે, (શ્રોતા : ...) કહો, સમજાણું કાંઈ ? બોલવામાં તો એમ જ આવે ને ? આહાહા !

“પણ એ તો પરદ્રવ્યાશ્રિત છે....” જેટલો સંયમનો ભાવ, મહાવ્રતનો ભાવ, અહિંસાનો ભાવ એ બધો વિકલ્પ રાગ છે. એ પરલક્ષે ઉત્પન્ન થાય છે. એ કાંઈ આત્માના સ્વલક્ષે ઉત્પન્ન થએલો ભાવ નથી, “અને સાચો મોક્ષમાર્ગ વીતરાગ ભાવ છે....” જુઓ આવ્યું. “સાચો મોક્ષમાર્ગ વીતરાગ ભાવ છે એ સ્વદ્રવ્યાશ્રિત છે....” સ્વદ્રવ્ય, એકલો ચૈતન્ય જ્ઞાયકમૂર્તિ પ્રભુ એને આશ્રયે જે સમ્યગ્દર્શન, જ્ઞાન, ચારિત્ર થાય તે સ્વદ્રવ્યાશ્રિત તેને મોક્ષમાર્ગ કહેવામાં આવે છે. પરદ્રવ્યાશ્રિત જેટલો વ્રત, સંયમ, તપ, ઈન્દ્રિયદમન મહાવ્રતના પરિણામ એને બંધનો માર્ગ છે એ. પણ નિમિત્ત દેખીને તેને ઉપચારથી મોક્ષમાર્ગ કહ્યો. નથી, તેને તેમ કહેવું તેનું નામ વ્યવહાર, હોય તેને તેમ કહેવું ને જાણવું એનું નામ નિશ્ચય. ઓહોહો ! ક્યાંના ક્યાં દષ્ટિ અને ક્યાંનું ક્યાં ?

મનુષ્ય દેહ મળ્યા, વાડામાં જનમ્યા, જૈનનું શું તત્ત્વ છે સત્ય, સાંભળે નહિ, વિચારે નહિ, અરે! આમ શું? શું આના વિના રહ્યું હશે? આના વિના રહ્યું હશે? કહ્યું નહોતું આધારનો દાખલો આપણે પહેલા કહ્યો તો એક વખત આપણે કૈંચીનો કૈંચી ત્યાં ચડાવી છે ને પ્રવચન મંડપમાં? સો ફૂટ ને પચાસ ફૂટ છે ને હોલ? ક્યાંથી? હવે એકલાયે ન ચડે, દસ જણાથી ઉંચી ચડે. દસ જણા ભેગા થાય ત્યાં ઉંચી થાય પાટનીજી! હેં? પણ દસ ભેગા કે'દિ થયા છે. એ કહેને તું પહેલો એમ કહે. એક છે એ બીજો છે એ ત્રીજો છે. કોઈ એ દસ તો ભેગા થયા નથી તો એકને લઈને ઉંચુ ન થાય અને દસને લઈને ઉંચુ થાય? પણ ઈ દસે જુદે જુદા છે. એ કાંઈ દસ ભેગા થયા નથી. (શ્રોતા : ...) કોને કરે છે?

એ રતીભાઈ! શું આ તમારે આવતું હશે કાગળિયામાં એમાં? કાગળમાં? કાગળ અનુસાર ન થાય. એમ કહે છે અહીં કાપે ને આમ, કાપે ને આમ છરીથી. કહે છે છરીથી કપાય નહિ એ? કોણ માને? એ તો પોતાની તે પર્યાયનું છૂટા પડવાનું પરિણમન છે માટે છૂટા પડે છે. છરીથી કપાણાં એ ઉપચાર અસદ્ભૂત વ્યવહારનયનું કથન છે અસત્યાર્થનયનું... જગતને દ્રવ્ય ને ગુણ ને પર્યાય સ્વતંત્ર છે એ વાત વીતરાગ માર્ગની જગતને ખબર નથી. વીતરાગ માને નામે અજ્ઞાનીનો રાગદ્વેષનો માર્ગ ફેરવી નાંખ્યો છે. સમજાણું કાંઈ? સાચો મોક્ષમાર્ગ, એ ઉપદેશ દેવો કે આ દયા પાળવાનો ભાવ થવો એ બધો આત્માના અધિકારની વાત, ધર્મનો અધિકાર નથી એમાં સમજાણું કાંઈ?

ઉપદેશ આપીએ, લાખો માણસ તરે, સમજે ને એનો અમને લાભ મળે એમ છે કે નહિ કાંઈ? નહિ બાલચંદ્રજી! ઈતના ઈતના ધર્મ પામે ઉસકા ઉપદેશકકો કુછ લાભ નહિ? શું છે ખેમચંદભાઈ, નહિ? એનો અર્થ શો? વ્યવહારે નિમિત્ત દેખીને એવા કથન કરવામાં આવે (છે) લાભ-બાભ પરને લઈને ત્રણ કાળમાં છે નહીં. લાભ તો પોતાની પર્યાયનો પોતાના દ્રવ્યાશ્રિત થાય તે લાભ. જેટલો પર દ્રવ્યાશ્રિત રાગ થાય એ પણ અલાભનું, ગેરલાભનું કારણ છે પણ પૂરણ વીતરાગ ન હોય ત્યાં સુધી, એવા શુભભાવ આવ્યા વિના રહે નહિ પણ એ શુભભાવને મોક્ષમાર્ગ માનવો છોડી દે, સાચું માનવું છોડી દે. ઉપચાર છે એમ કે(કહે). એમ કીધું ને ભાઈ! સાચો મોક્ષમાર્ગ છે એને છોડી દે, માનવું છોડી દે, પછી વ્યવહાર છે એમ જાણ. વ્યવહાર છે એને મોક્ષમાર્ગ છે એમ જાણ. સમજાણું? “એ સાચો મોક્ષમાર્ગ વીતરાગભાવ છે તે સ્વદ્રવ્યાશ્રિત છે....” સાચો વીતરાગ આત્માનું સ્વરૂપ, આત્મા, આત્મા પોતે જ વીતરાગી વિજ્ઞાનઘન છે એના પર્યાયમાં, અવસ્થામાં દયા, દાન, પુણ્ય-પાપના વિકલ્પો શુભાશુભ ઊઠે, એ તો વિકાર છે એ સંસાર છે, ઉદયભાવ છે. એના

રહિત એકલો આત્મા એ તો વીતરાગ વિજ્ઞાનઘન છે. અકષાય જ્ઞાનનો પિંડ છે, અવિકારી જ્ઞાનનો પિંડ છે, અકષાય કહો, અવિકારી કહો કે વીતરાગ વિજ્ઞાનઘન કહો. ભાઈ શું હશે આ ? સમજાણું ?

એવા અવિકારી વિજ્ઞાનઘન ચૈતન્યપિંડની, અંતર્મુખ થઈને પ્રતીત જ્ઞાન ને રમણતા, જેમાં શુભભાવનો આશ્રય ને સહારો પણ નથી, એને તું સાચો મોક્ષમાર્ગ જાણ, બાકી મોક્ષમાર્ગ સાચો હોઈ શકે નહીં. સમજાણું કાંઈ ? “એ પ્રમાણે વ્યવહારને અસત્યાર્થ-હેય સમજવો....” જુઓ શું કીધું ? “એ પ્રમાણે વ્યવહારને અસત્યાર્થ-હેય સમજવો....” આ પ્રમાણે એટલે ? કે નિશ્ચયની આત્માની શ્રદ્ધા વ્યવહાર મોક્ષમાર્ગ વ્રતાદિ નથી, મોક્ષમાર્ગ તો આત્માને આશ્રયે, શુદ્ધ ચિદાનંદ પરમાત્મ સ્વરૂપ પોતાનું, એને આશ્રયે પોતાનો એટલે અપના ઈતની ભાષા તો સમજે ને હિંદી થોડી થોડી ? પણ આંહી તો હિન્દી થોડી થોડી સમજી ને ગુજરાતી આવે તો સમજાય એવું છે. સમજાય છે કાંઈ ? એ સ્વચૈતન્યને આશ્રયે જેટલો મોક્ષમાર્ગ થયો, એમાં આવા વ્યવહારના વ્રતના શુભાદિના પરિણામ આવ્યા, એને મોક્ષમાર્ગ ઉપચારથી કહ્યો, એવા વ્યવહારને અસત્યાર્થને હેય આ રીતે સમજવો. કે ઓલો વ્યવહાર મોક્ષમાર્ગ અસત્યાર્થ છે, હેય છે, એ આદરણીય નથી. આદરણીય નિશ્ચય મોક્ષમાર્ગ છે. સમજાણું આમાં કાંઈ ?

તકરાર... તકરાર... તકરાર ! આ તે કાંઈ તકરારનો વિષય છે આ ? કામ થવાનો વિષય માર્ગ છે જ્યાં ! વિકલ્પોને પણ છોડીને નિર્વિકલ્પ થઈને ઠરવાનાં માર્ગ છે આ તો. હેં ? એ કાંઈ ઝઘડા, વાદ-વિવાદ ને આમ આમ આમ આ. પ્રભુ, એ મારગ તારા નિરાળા છે પ્રભુ. આહાહા ! સમજાણું કાંઈ ? કેટલી એણે મહેનત કરી છે જુઓને ! ગૃહસ્થાશ્રમમાં રહીને ટોડરમલજીએ હજારો શાસ્ત્રમાંથી નિયોડની સંધિ કરીને કહ્યું હવે આવું ગુજરાતી સહેલું. હિન્દીયે સહેલું છે ને હિન્દી તો. આંહી તો ગુજરાતી થઈ ગયા હવે. એનો વાંચવાનો વિચાર કરીને ... અમુક આ કહે છે કે તમે વાંચો આંહી, એમ કહે છે ઓલા. અરે ભગવાન ! આહાહા ! એમાં નિશ્ચયના માર્ગને નિશ્ચયાભાસી કહ્યો છે. વ્યવહારથી થાય એમ કહ્યું છે આમાં એમ. એમ માને છે. વો અજીતકુમાર હૈ ને ? ભલામણ કરતે હૈ મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક વાંચો તમે કાનજીસ્વામી. તમે વાંચો એમ. એના મનમાં તો એમ કે અરર ! આ તો બીજે માર્ગે છે. બેય આવે છે બેય. આખા મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક તો વાંચી લીધા. શું છે આ ? કેટલીય વાર વંચાઈ ગયું ને.

ઓલામાં ઘણું આવી ગયું છે ઓલામાં શું કહેવાય? 'પ્રવચન પ્રસાદ' આવી ગયું છે કે નહિ? પ્રવચન પ્રસાદમાં બધું લખાણ આવી ગયું છે. ... આફ્રિકામાં પહોંચે છે ફૂલચંદભાઈ તો એમ જ કહેતા, અમે તો કહીએ પ્રવચન પ્રસાદ વાંચીને અમારે એમાં જ બધું છે. બધું એમાં આવી ગયું છે અમારે તો ફૂલચંદજી. ફૂલચંદભાઈ છે ને આપણા? વો આફ્રિકામાં મંડળ હૈ ન વહાં ઉનકા, મંડળ હૈ નૈરોબીમેં, વો ફૂલચંદભાઈ ઉસકા અગ્રેસર હૈ, ગૃહસ્થ હૈ માણસ. પંદર લાખ રૂપિયા આપ્યા છે એણે. વહાંકા મંડળકા વો પ્રમુખ હૈ, નૈરોબી. વો કહતે થે કે અમે તો પ્રવચન પ્રસાદમેં સબ હમકો આ ગયા હૈ. વો જીસને ત્રેસઠ, પાંસઠ હજાર નહિ દીયા ઉસને? વો જામનગર. જામનગરકે મંદિરમેં, ભગવાનજીભાઈ. પચાસ હજાર દોસે(દોસો) એક્યાવન દીયા ઓર ફૂલચંદજી પાંસઠ હજાર દિયા. આ જેઠ માસમેં મંદિર હુઆ ને વો જામનગર તો દો હોકર એક લાખ પંદર હજાર દિયા થા. મંદિર તો હોગા વહાં, શું કીધું? હાં ઈ તો સાંભળે છે ... કહો સમજાણું કાંઈ? આ રહ્યો ભાણીયો છે ને જુઓ, આ તમારો આવ્યો કાંતિભાઈનો, ઈ બે જણા નહિ? ઈ ભગવાનજીભાઈ ને ઈ ફૂલચંદ ભાઈ. કહો સમજાણું?

એ પ્રમાણે, એ પ્રમાણે એટલે? કે સ્વદ્રવ્ય આશ્રિત સાચો મોક્ષમાર્ગ છે અને પરદ્રવ્યાશ્રિત જેટલા વ્રત, નિયમ, શીલના પરિણામ થાય એ મોક્ષમાર્ગ નથી, એ સાચો મોક્ષમાર્ગ નથી. સહકારી દેખીને વ્યવહારથી એને મોક્ષમાર્ગ કહ્યો એમ માન. આ સાચો મોક્ષમાર્ગ છે એમ શ્રદ્ધા છોડી દે. એમ વ્યવહાર ને નિશ્ચયને જાણ. આમ તારી દૃષ્ટિ કલ્પનાથી માનીને વ્યવહાર આ, ને નિશ્ચય આ એમ છે નહિ. આ તો લોકોને, સાધુનેય સાંભળીને સમજવા જેવું છે. નામ ધરાવે છે. અરે! પણ શું થાય?

હવે મોટું પદ નામ ધરાવે એને હેઠે ઉતરવું, હેં? મોટી ડીગ્રી મોટી મેળવી લીધી હોય એને હેઠે ઉતારે પરીક્ષા લેવા આવ્યો હોય એલા પણ આ ચોથી ચોપડીના પણ પાઠાંતર નથી ને સાતમીમાં કોણે બેસાડયો? તલકચંદભાઈ કહેતા નહિ? આ તલકચંદભાઈ, આપણા લાઠીવાળા નહિ? શેઠીયાના દીકરા રખડે બહુ. બુદ્ધિ સાધારણ, પછી નારાયણશેઠ જાય. એના બાપનો બાપ ઈ પછી અહીં ચડાવી ઘ્યે(દે), ચઢાવા કરીને... ચઢાવા કરીને ચડાવે. છટ્ટી, સાતમી ઓલો પરીક્ષા લેનારો આવે તો કહે કોણે બેસાડયો આ સાતમીની અંદર? ચોથીના પાઠના તો જવાબ આપતા આવડતા નથી આને. એ શેઠના દીકરાને. દેખો રખડ હોય, બહુ રખડે બહુ ને ખાવાપીવાના ને લહેર કરે, શેઠના દીકરા, નગરશેઠના દીકરા, નારાયણ શેઠના સમજાણું? એમ આ રખડો બર્હિબુદ્ધિમાં ધર્મ માનીને રખડો. એને

કો'કે ચઢાવી દીધો કે તું સમકિતી છો ને તું સાધુ છો. બર્હિબુદ્ધિની વૃત્તિઓ બધી દયા, દાન, વ્રતાદિના પરિણામ કદાચિત શુભ કોઈક હોય તો, અને એ બર્હિબુદ્ધિમાં ચઢાવી દીધો કે ઈ તારે ધરમ છે ને ઈ તારે , સાધુપણું છે અને એમાં તારું સમ્યગ્દર્શન છે.

દેવ-ગુ-શાસ્ત્રને સાચા માને છે ને? ના, ના. સાંભળને. આનંદઘનજીએ નથી કહ્યું “દેવ-ગુરુ-ધર્મની શ્રદ્ધા કહો કેમ રહે? કેમ રહે શુદ્ધ શ્રદ્ધાન આણો. શુદ્ધ શ્રદ્ધાન બિન સર્વ કિરિયા(ક્રિયા) કરી, ખાર પણ લીંપણું તેહ જાણો....” આતે હૈ ને? વો આનંદઘનજીએ આતે હૈ. સમજાણું? ખાર પર લીંપણું, દેવ-ગુરુ-ધર્મની શ્રદ્ધા કહો કેમ રહે? કેમ રહે શુદ્ધ શ્રદ્ધાન આણો. શુદ્ધ શ્રદ્ધા વિના આ દેવ, ગુરુ, શાસ્ત્રને તો બતાવવું છે તો ઈ. એની તો તને શ્રદ્ધા કરતા આવડી નહિ. તને દેવ, ગુરુ, શાસ્ત્રની શ્રદ્ધા છે ક્યાં? અને દેવ, ગુરુ ને શાસ્ત્રે બતાવવો છે આત્મા વીતરાગી ભાવ, રાગથી, નિમિત્તથી ખસેડી અને સ્વભાવ ઉપર આરૂઠ કરાવવો, એ આખા દેવ, ગુરુ, શાસ્ત્રનું કથન છે અને એ શ્રદ્ધાની તને ખબર નથી શુદ્ધની તો તને દેવ, ગુરુ, શાસ્ત્રની શ્રદ્ધા ક્યાંથી લાવ્યો તું આ?

અને શુદ્ધ શ્રદ્ધાન બિન સર્વ કિરિયા(ક્રિયા) કરી એ વ્રત ને નિયમ ને દમન આ થોથા-બોથા ... અપવાસ મહિના-મહિનાના અપવાસ બે મહિનામાં અપવાસ ને સંથારા બબ્બે મહિનાના કરીને મરી જાય. શુદ્ધ શ્રદ્ધાન બિન સર્વ કિરિયા(ક્રિયા) કરી, ખાર પણ લીંપણું, એ રાખોડી, રાખ... રાખ... રાખ કહેતે હૈ કિ ક્યા કહેતે હૈ તમારે? બૈરા ગાર કરતે હૈ કિ નહિ, હવે તો ગાર ક્યાં રહી પથરા નાંખ્યા તમારે તો બધે. બંગલામાં પથરા છે કે નહિ શેઠીયા લાદી, ત્યાં શેઠીયા ને લાદી, લાદી ક્યો(કહો)લ્યોને, લાદી હવે થઈ ગઈ, ગાર ક્યાં? ઓલી બાઈયું ગાર કરતી ને આમ થાપો મારીને સરખી કરીને ગાર કરતી'તી, હેં? પણ હેઠે રાખ આટલી ભરી હોય રાખ એના ઉપર ગાર કરવા જાય, કાચું આમ ને આમ પોપડાં ઉખડે એમ ખાર પર લીંપણું. સમ્યક્ સાચી શ્રદ્ધા ભાન વિના એ તારા વ્રત ને નિયમ ને તપ બધા એ ખાર પર, તે રાખ ઉપર લીંપણાં છે. આહાહા!

આંહી તો કહે છે કે વ્યવહાર ને નિશ્ચયને આ રીતે અમે કહ્યું છે અને એમ છે એમ જાણ. જ્યારે નિશ્ચય સ્વદ્રવ્યાશ્રિત, સ્વદ્રવ્યાશ્રિત શ્રદ્ધા જ્ઞાન પ્રગટે ત્યારે વ્યવહારે પરદ્રવ્યાશ્રિત જે રાગાદિ હતો તે સાચો માર્ગ નથી. નિમિત્ત દેખીને ઉપચારે કહ્યો છે એમ વ્યવહારનું સ્વરૂપ છે અને આ નિશ્ચયનું સ્વરૂપ છે. હેં? સમજાણું કે નહિ? સમજાય છે કે નહિ રતિભાઈ? આ કાગળીયામાં સમજાય છે કે નહિ, આ કાગળીયા છે ને તમારે શું છે? કાગળનો ધંધો. કેળવણી ખાતા ખોટી કેળવણી ખાતા ઘણાં ઘર જોયા એટલે ક્યાંય કેટલા ઘર

થાકી જતા એટલા ઘર આવતા. ઉપરા ઉપર...ઉપરા ઉપર...ઉપરા ઉપર...ઉપરા ઉપર એક, બે, ત્રીસ, ચાલીસ-પચાસ, ચાલીસ-પચાસ એમાં વળી દાદરા પાછા તમારા આ ઊંચા ચઢવા ને હેઠે ઉતરવા. કહે છે કેટલી શરતો! આ પ્રમાણે જુઓ, આખો સિદ્ધાંત આંહી છે. એ પ્રમાણે વ્યવહારને અસત્યાર્થ - હેય... આ પ્રમાણે એટલે શું કીધું? સમજાણું કાંઈ?

સ્વદ્રવ્યને આશ્રયે, ચૈતન્યને આશ્રયે સમ્યગ્શ્રદ્ધા જ્ઞાન થયું કે સ્થિરતા અંશે થઈ હવે એટલા એ ભૂમિકામાં જેટલો વ્રત, નિયમ, શીયળ, બ્રહ્મચર્ય આદિ કે દયા-દાનનો ભાવ કે પૂજાનો ભાવ આવે એવા શુભભાવને વ્યવહારે ઉપચારથી મોક્ષમાર્ગ નથી, પણ નિમિત્ત દેખીને કહ્યું કે આ એને વ્યવહાર જાણ. આ રીતે વ્યવહાર જાણ. આ રીતે નિશ્ચય જાણ. આ સિવાય આડોઅવળો જાણે એમાં તારી શ્રદ્ધાના કાંઈ ઠેકાણાં નથી. સમજાણું કાંઈ? “એ પ્રમાણે વ્યવહારને જૂઠો અને હેય સમજવો....” એક તો એ મોક્ષમાર્ગ નથી, વ્રતાદિના પરિણામ બધા પરદ્રવ્ય આશ્રયે વિકલ્પ, અને તે આ પ્રમાણે હેય સમજવો કેમ કે બંધ માર્ગ છે માટે જૂઠો છે એમ માનીને એને હેય સમજવો, “પણ વ્રતાદિને છોડવાથી તો કાંઈ વ્યવહારનું હેયપણું થતું નથી?...” શું કહે છે જુઓ. તારામાં શુભ ભાવ આવે, વ્રતના, નિયમના, પૂજા-ભક્તિ આદિના એ શુભભાવ છોડવાથી કાંઈ હેયપણું થતું નથી. છોડવાથી કંઈ હેયપણું થતું હોય તો ... ઓલો કહે ને અમે તેને છોડી દઈશું, છોડી દઈશું. વ્યવહાર શા માટે કરીએ? અમે છોડી દઈશું.

“એનો ઉત્તર છે. વળી અમે પૂછીએ છીએ કે વ્રતાદિને છોડી તું શું કરીશ?...” શુભભાવ વ્રત નિયમ આદિને તેને છોડીને કરીશ શું? જો “હિંસાદિરૂપ પ્રવર્તીશ....” હિંસા, જૂઠું, ચોરી, વિષયવાસના “તો ત્યાં તો મોક્ષમાર્ગનો ઉપચાર પણ સંભવતો નથી....” ત્યાં તો મોક્ષમાર્ગનો ઉપચાર, આરોપ પણ સંભવતો નથી. હિંસામાં તો ઉપચારેય નથી, ઓલામાં તો નિશ્ચય હોય તો આમાં ઉપચાર પણ આવે. ભારે ઝીણું આમાં! વાત પકડાય નહિ આમાં, પકડાય છે કે નહિ એ પન્નાલાલજી! સમજમાં આતે હૈ કિ નહિ ખીમચંદ ભાઈ? ક્યાં ગયા મદનલાલજી! સમજમેં આતા હૈ કિ નહિ? એકદમ થઈ જાઓ, મૂંડી જાઓ, સાધુ થઈ જાઓ. લ્યો, આવો અમારી પાસે પાટે બેસી જાઓ. શું છે પાટે? પાટે તો કૂતરાયે બેસે, નથી બેસતા? ખાલી પાટ હોય તો કૂતરો આવીને બેસી જાય. (શ્રોતા : ...) પરમેશ્વર ક્યાં હતો હજી પરમેષ્ઠીનું ભાનેય નથી. પરમેષ્ઠીને શું કહેવું છે.

ઓલા નવા ખાટલા, નવા ખાટલામાંયે કૂતરાને બેસાડે છે ખબર છે? હવે તો ક્યાં રહ્યું છે, શહેરમાં કૂતરાય મળે નહિ, ન્યાં(ત્યાં) શહેરમાં મારી નાંખે. નવા ખાટલા

કરેને ખાટલા, ત્યાં વળી કાથી ભરીને એટલે પહેલો માણસ ન સૂવે, વળી પાછું ઠાઠડી જેવું થઈ જાય તો! એટલે પહેલો રોટલો થોડો નાંખે ને કૂતરો ઉપર ચઢે ને બેસે, સૂવે પછી એ ખાટલો વપરાઈ ગયો કહેવાય. પછી બીજા માણસ સૂવે તો વાંધો નહિ. આવું બધું નાની ઉંમરમાં બધું જોએલું છે આપણે હોં. અમારા ઘરમાં ને ફળિયામાં ને બધા. પેલો કહે આ શું આ નવો કાથીનો ભર્યોને કૂતરાને કેમ પણ? કે એ બધો વહેમ છે લોકોને. નવી કાથીના ખાટલે સૂવે તો, મરી જાય તો, કોઈ'દી ઠાઠડીમાં નાંખ્યો એમ કહેવાય તો? એટલે જરી રોટલો ઉપર નાંખીએ, ત્યાં કૂતરો આવે ઉપર. પાછો ઉપર વચમાં નાંખે હોં? એક કોર નાંખીને ઓલો ખાશે એમેય નહિ, ખાટલાના વચમાં રોટલો નાંખે એટલે ઓલો ઉપર ચઢીને ખાય. લ્યો, વટલાઈ ગયો ખાટલો હવે. ભ્રમણા તે જગતની કેટલી? સમજાણું કાંઈ?

“વળી અમે પૂછીએ (છીએ કે) તું હિંસાદિરૂપ પ્રવર્તીશ તો ત્યાં તો મોક્ષમાર્ગનો ઉપચાર પણ સંભવતો નથી. ત્યાં પ્રવર્તવાથી શું તારું ભલું થશે?....” આ ઉલટો “નરક આદિ પામીશ....” હિંસા, જૂઠું, ચોરી, ભોગ આદિ વાસનાની તીવ્રતા થશે તો નરકમાં જઈશ “માટે એમ કરવું એ તો નિર્વિચારપણું છે....” માથે તો કહ્યું હતું ને એણે? નિર્વિચાર પુરુષ એમ પ્રશ્ન કરે છે એમ કહ્યું હતું એણે. પોતે ને પોતે એમાં આંહી એણે સરવાળો કર્યો છે. “અહીં કોઈ નિર્વિચાર પુરુષ એમ પ્રશ્ન કરે....” એમ માથે મથાળું બાંધ્યું હતું એને આહી ઠેકાણે લાવ્યું કે “એમ કરવું એ તો નિર્વિચારપણું છે....” વિચાર વિનાના તારા કાર્ય છે સમજણ વિનાના છે. તને ખબર નથી સત્ય-અસત્યની. નિશ્ચય, વ્યવહાર શું છે એની ખબર નથી. જુઓ વ્રતાદિ પરિણતિ મટી, પરિણતિ આવી છે. “વ્રતાદિની પરિણતિ....” પર્યાય શુભભાવની પરિણતિ “મટી, કેવળ વીતરાગ ઉદાસીનભાવ રૂપ થવું બને તો ભલે એમ કર....” વ્રત નિયમાદિના પરિણામ શુભ છૂટી અને શુદ્ધ ઉપયોગ થઈ જાય, અને વીતરાગ ભાવ થઈ જાય, તો તો બહુ સારી વાત છે. તેની કોણ ના પાડે છે તને.

શુભ પરિણતિને છૂટી કેવળ વીતરાગ જો મટી, મટી, મટવું, મટવું એનાથી મટવું એટલે મોક્ષમાર્ગ એમ. ઓલું નિમિત્ત મટવાની ભાઈ આવી છે ને વાત, નિમિત્ત મટવું. મટવું એટલે છૂટવું, છૂટવું એટલે વ્યવહારથી છૂટવું એમ કહ્યું અહીંયા નિમિત્તથી. આમ નિમિત્તના (શ્રોતા : ...) મટે, મટે એ તો આંહી કહે આમ ત્યારે નિમિત્ત હો એનો આરોપ કહેવાય ન્યાં(ત્યાં) પરદ્રવ્યનું ગ્રહવું અને મટવું હતુ કે'દી! મટવું એટલે છૂટવું, છૂટવું છે કે'દી પરદ્રવ્યથી. સમજાણું કાંઈ? પરદ્રવ્યથી છૂટો જ પડ્યો છે, પણ એના વલણમાં છૂટવું, નિમિત્તનું છૂટવું. છૂટવું એમ બોલાય ને? આણે બાયડી છોડી આણે આ છોડ્યા ને આ છોડ્યા, છોડ્યું

એટલે એટલો મોક્ષમાર્ગ થયો એમ. મોક્ષમાર્ગ તો નિમિત્તના કથનથી કહ્યો છે. ગ્રહણ-ત્યાગ આત્મામાં છોડવું અને ગ્રહવું હતું જ કે'દી! સમજાણું કાંઈ? ... ભારે પણ એવી વાત કરી છે ને? એક-એક આમ તોળી તોળીને શાસ્ત્રોને બરાબર એના હૃદય છે એવું ત્યાં કહ્યું છે.

વ્રતાદિ પરિણતિ મટી, વ્રત, નિયમ, ઈન્દ્રિયદમન, સંયમ એવા શુભભાવ છે એની પરિણતિની અવસ્થા મટી કેવળ વીતરાગ ઉદાસીન ભાવરૂપ થાય. આહાહા! એકલો વીતરાગ ઉદાસીન જ્ઞાતાદૃષ્ટામાં રમી જાય. અલૌકિક વાત બાપુ! એ તો એનું શું કહેવું? સમજાણું કાંઈ? “એમ બને તો ભલે એમ કર પણ નીચલી દશામાં એમ થઈ શકે નહિ....” ચોથે, પાંચમે, છઠ્ઠે ગુણસ્થાને એમ ન થાય. એને શુભભાવ આવ્યા વિના રહે નહિ. સ્વરૂપમાં સ્થિર ન હોય, નિર્વિકલ્પ ઉપયોગપણે ત્યારે ચોથે, પાંચમે ને છઠ્ઠે ભક્તિ, વ્રતના પરિણામ પાંચમે છઠ્ઠે, ચોથે ભક્તિ આદિના શુભ રાગ પૂજા દાન એવા શુભભાવ આવ્યા વિના રહે નહિ, એને તું કહે કે હું છોડી દઉં, ક્યાંથી છોડ?

એ પરિણતિ છૂટીને શુદ્ધ ઉપયોગ થઈ જાય તો છૂટી જાય પણ એ પરિણતિને મોક્ષમાર્ગ માને છે એ માન્યતા છોડી દે, પરિણતિ છોડી નહિ, પરિણતિ છોડી નહિ જાય એ તો શુદ્ધ ઉપયોગ થશે તે'દી છૂટશે? સમજાણું કાંઈ? આજ તમારો કો'ક ભાઈબંધ મળ્યો હતો વીરચંદ, વીરચંદ વાઘજી. ભાઈ એ મોટો થઈ ગયો બરાબર મોટર હાલી જતી'તી છેટેથી જોયોતો હેઠે ઉતર્યા. કોણ? રાજકોટ લાલચંદભાઈના ભાઈબંધ એમ કીધું. ... લાલચંદભાઈ મારા ભાઈબંધ થાય એમ બોલ્યા હતા. લાલચંદભાઈના નામે ઓળખાય છે ને આંહી બધું. રાજકોટ લાલચંદભાઈ પ્રસિદ્ધ છે મહારાજ સાથે, એમ ખબર છે ને એમને. લાલચંદભાઈ આતે હૈ ને, નામ તો આમ ... કહો સમજાણું આમાં? “વ્રતાદિ પરિણતિ મટી કેવળ વીતરાગ....” સમ્યગ્દૃષ્ટિ સહિત શુભ પરિણતિ જે થઈ, છૂટી જાય અને સ્વરૂપમાં ઠર તો તો બહુ સારી વાત, “પણ નીચલી દશામાં ન થઈ શકે....” એ નિશ્ચય શુદ્ધ પરિણતિની સાથે એવા શુભ પરિણતિના ભાવ આવ્યા વિના રહે નહિ, “માટે વ્રતાદિ સાધન છોડી સ્વચ્છંદી થવું યોગ્ય નથી....”

શુભ પરિણામ છોડીને અશુભ પરિણામ કરવા એમ કહેવામાં આવ્યું નથી, સ્વચ્છંદી થવું યોગ્ય નથી. “એ પ્રમાણે શ્રદ્ધાનમાં....” એ સરવાળો આવ્યો, હેં? વ્યવહાર સાધન, જેને હોય એને. પાંચમે ને છઠ્ઠાને વ્રતાદિ અને જેને નીચેવાળાને ચોથા, પહેલાની બીજી વાત. અહીં સમ્યગ્દૃષ્ટિ સમજાવે છે પહેલાને પણ સમ્યગ્દૃષ્ટિ છે એ. કહો સમજાણું? સમ્યગ્દૃષ્ટિ થઈને પણ વ્રતાદિ સાધન છોડી સ્વચ્છંદી થવું યોગ્ય નથી “એ પ્રમાણે શ્રદ્ધાનમાં

નિશ્ચયને....” એ આવ્યો સરવાળો બે પાના પહેલાનો બસ્સો પંચાવનમાં (એ બસ્સો પંચાવનમાં પાનું, બસ્સો એકસઠ પાનું છેલ્લો પેરા). “શ્રદ્ધાન તો નિશ્ચયનું રાખીએ છીએ તથા પ્રવૃત્તિ વ્યવહારરૂપ રાખીએ છીએ....” પહેલી લીટી હતી બસ્સો પંચાવનમાં. “શ્રદ્ધાન તો નિશ્ચયનું રાખીએ છીએ, પ્રવૃત્તિ વ્યવહારની રાખીએ છીએ એ પ્રમાણે બન્ને નયોને અમે અંગીકાર કરીએ છીએ....” પહેલી લીટી બસ્સો પંચાવનમાં પહેલી લીટી, એ ચાલતા ચાલતા આંહી પૂરું કરી દીધું બધુય.

પ્રવૃત્તિમાં કેહેતો’તો ને ઓલો, પ્રવૃત્તિ અમે રાખીએ છીએ. પ્રવૃત્તિમાં વ્યવહાર ક્યાં? પ્રવૃત્તિના પરિણામ આવે એને મોક્ષમાર્ગ માનવો છોડી દે. “એ પ્રમાણે શ્રદ્ધાનમાં નિશ્ચયને અને પ્રવૃત્તિમાં વ્યવહારને ઉપાદેય માનવું તે પણ મિથ્યાભાવ જ છે....” મિથ્યાદષ્ટિપાણું છે. કો(કલો) સમજાય છે કાંઈ આમાં? ઓલા સાકરમાં દૂધ નાંખીને નથી બુરું કરતા, બુરું એટલે ચોખ્ખુ. મૂળ તો બુરું નામ પાડ્યું છે. દૂધ કોઈને સાટુ નથી બનાવતા ચોખ્ખું? એમ આ નિશ્ચય વ્યવહારમાં ક્યાં મેલ, ઊંધાઈ છે એને આ બતાવીને સાફ બનાવે છે. ચોખ્ખુ કર, ચોખ્ખુ કર, ઉંધું રહેવા દે. તારી શ્રદ્ધા નિશ્ચય વ્યવહારની. એ થયું લ્યો.

“હવે તે જીવ બન્ને નયોને અંગીકાર કરવા જીવ....” એનો એ લીધો. ઓલો વ્યવહારલંબી, નિશ્ચયાલંબી, બેય ત્યાંથી ઉપાડ્યું છે ને? વ્યવહારલંબી, નિશ્ચયાલંબી. (પાનું ૨૬૫થી) “હવે તે જીવ બન્ને નયોનો અંગીકાર કરવા અર્થે કોઈ વેળા પોતાને શુદ્ધ, સિદ્ધ સમાન....” શુદ્ધ સિદ્ધ સમાન પર્યાય, સમજ્યાને? શુદ્ધ સિદ્ધ સમાન છું એમ વિચારે છે. ક્યાં સિદ્ધ છો અત્યારે? અત્યારે સિદ્ધ હોય તો પછી આ સાધન ક્યાં કરવું રહ્યું? રાગાદિ રહિત. સિદ્ધ સમાન લીધો પર્યાય ન્યાંથી(ત્યાંથી) ઉપાડ્યું છે ને? સાતમામાં ન્યાંથી(ત્યાંથી) જ ઉપાડ્યું છે કેવળજ્ઞાનની શક્તિ બધા કેવળજ્ઞાનવાળા. જુઓ “રાગાદિ રહિત....” પોતાને માને છે નિશ્ચયથી “અને કેવળજ્ઞાનાદિ સહિત....” કેવળજ્ઞાનાદિ સહિત લ્યો, ઠીક. “આત્મા અનુભવે....” છે. અમે તો શુદ્ધ સિદ્ધ સમાન છીએ, રાગાદિ રહિત છીએ, કેવળજ્ઞાનાદિ સહિત છીએ. કેવળજ્ઞાન આદિ એટલે અનંત દર્શન, અનંત આનંદ, અનંત વીર્ય આદિ સહિત છીએ એવા આત્માને અનુભવે છે.

ધ્યાનમુદ્રા “ધારણ કરી....” ધ્યાન ધારણ કરી એમ નહિ. પણ ધ્યાન શેના? હજી વસ્તુના ભાન વિના? શેના ધ્યાન કરીએ ને આમ બેસી જાય. ઓલું તો બફમ થાશે. સમજ્યાને? ઘણા એવું શીખ્યા છે હમણાં હવે કે આ મહારાજ આવું કહે છે ને હવે આપણે બસ આત્મા. શું પણ આત્મા સમજ્યા વિના હજી? મોઢું બંધ કરીને, આંખો બંધ કરીને ... બફમ થાય ને જીંદગી હાલી જાય છે.

વસ્તુનું જ્ઞાન શું? ચૈતન શું? પર્યાય શું? શક્તિ શું? ગુણ શું? એના જ્ઞાનમાં ભાસ આવ્યા વિના એ જ્ઞાન કોનું ધ્યાન કરે? શેમાં એકાગ્ર કઈ રીતે થાય? એથી આંહી કહે છે કે ધ્યાનમુદ્રા એમ. ધ્યાનની મુદ્રા, ધ્યાન નહિ. “ધ્યાનમુદ્રા ધારણ કરી....” એવા વિચારોમાં લાગે છે. કેવા વિચારો? કે હું તો શુદ્ધ સિદ્ધ સમાન છું, વિકાર રહિત છું, રાગાદિ રહિત, કેવળજ્ઞાનાદિ સહિત, “આ પોતે એવો નથી છતાં ભ્રમથી, નિશ્ચયથી હું આવો જ છું એમ માની સંતુષ્ટ થાય છે....” કહો સમજાણું? પોતે એવો નથી અત્યારે સિદ્ધ સમાન ક્યાં છે? છે સિદ્ધ સમાન પર્યાય? રાગાદિ રહિત છે તો વીતરાગ, વીતરાગ હોવો જોઈએ. કેવલજ્ઞાન સહિત છે? તો મતિજ્ઞાન, શ્રુતજ્ઞાન કોના છે આ? “પોતે એવો પર્યાયમાં નથી છતાં ભ્રમથી, નિશ્ચયથી હું આવો જ છું એમ માની સંતુષ્ટ થાય છે....” પોતે એવો નથી છતાં ભ્રમથી, નિશ્ચયથી, ભ્રમથી, નિશ્ચયથી હું આવો છું એમ. ભ્રમથી, નિશ્ચયથી હું આવો છું એમ, પર્યાય મારી સિદ્ધ સમાન છે પણ ક્યાંથી આવી સિદ્ધ સમાન?

મતિ શ્રુતનો પ્રકાર દેખાય છે ને? મતિ શ્રુત ટાણે કેવળ ને કેવળ ટાણે મતિ શ્રુત એમ બે હોય? એક સમયમાં બે પ્રકાર પૂર્ણ પર્યાય અને અધૂરી પર્યાય ન હોય. અધૂરી પર્યાય કાળે હું પૂર્ણ પર્યાયવાળો છું એમ ક્યાંથી લાવ્યો? “ભ્રમથી, નિશ્ચયથી હું આવો જ છું એમ માનીને સંતુષ્ટ થાય છે તથા કોઈ વેળા વચન દ્વારા નિરુપણ એવું જ કરે છે....” એવું એટલે? સિદ્ધ સમાન અમે છીએ, વિકાર રહિત આત્મા છીએ, કેવળજ્ઞાન સહિત છીએ એમ પ્રરૂપે કથનમાં પણ શું સમજે? સમજતો નથી કઈ અપેક્ષાએ કથન છે ઈ. “પણ પ્રત્યક્ષ પોતે જેવો નથી તેવો પોતાને માનવો ત્યાં નિશ્ચય નામ કેવી રીતે પામે?....” સિદ્ધની પર્યાય નથી ને પર્યાય માનવી એ નિશ્ચય કેમ નામ પામે? વિકાર રહિત દશા નથી ને વિકાર રહિત પર્યાય માનવી નિશ્ચય કેમ નામ પામે? મતિજ્ઞાનમાં અધૂરી પર્યાયમાં પૂર્ણ પર્યાય માનવી એને નિશ્ચય કઈ રીતે નામ પામે? સમજાણું? “પોતે જેવો નથી તેવો પોતાને માનવો ત્યાં નિશ્ચય નામ કેવી રીતે પામે?....” નથી એવો માનવો, એનું નામ નિશ્ચય ક્યાંથી પામે?

“કારણકે વસ્તુને યથાવત્ પ્રરૂપણ કરે તેનું નામ નિશ્ચય છે. લ્યો....” લાવીને મૂક્યું, પહેલેથી કીધું હતું એ. વસ્તુને જેવી છે દ્રવ્યે, શક્તિએ, પર્યાયે એવી છે એમ જાણે અથવા કહે એને નિશ્ચયનય કહેવામાં આવે છે. “કારણકે વસ્તુને યથાવત્ પ્રરૂપણ કરે એનું નામ નિશ્ચય છે તેથી જેમ કેવળ નિશ્ચયાભાસ વાળા જીવનું અયથાર્થ પ્રરૂપણ પહેલા કહ્યું હતું તેમ જ આને પણ જાણવું....” નિશ્ચયાભાસ વસ્તુ સમજે નહિ, પર્યાયની યોગ્યતા કેટલી છે? દ્રવ્યગુણ પૂર્ણ છે પણ પર્યાયની યોગ્યતા કેટલી છે એને તો જાણે નહિ અને માની

બેસે કે અમે ભગવાન થઈ ગયા અને સિદ્ધ થઈ ગયા, પરમાત્મા પર્યાયમાં થઈ ગયા. પરમાત્મા વસ્તુએ પરમાત્મા દ્રવ્યગુણની શક્તિ પરમાત્મ સ્વરૂપ છે, પણ પર્યાયમાં પરમાત્મા હોય તો પછી રહ્યું બાકી શું રહ્યું? સમજાણું કાંઈ? “કેવળ નિશ્ચયાભાસવાળા જીવનું અયથાર્થપણું, પહેલા કહ્યું હતું તેમજ આને પણ જાણવું....” નિશ્ચયનું કહ્યું હતું ને?

કેવળજ્ઞાન સહિત માને છે અને ફલાણું માને છે, ઘણું લીધું હતું પહેલા, નિશ્ચયાભાસવાળાને પહેલો સાંભર્યો છે, વ્યવહારભાસવાળાને પછી કીધો છે ન્યાં(ત્યાં) કથનની શૈલીમાં. “અથવા તે એમ માને છે, કે આ નયથી આત્મા આવો છે અને આ નયથી આવો છે લ્યો, પણ આત્મા તો જેવો છે તેવો છે....” તેમાં નયનું શું કથન કહેવાણું તેને તું સમજતો નથી. આ નયથી આત્મા આવો છે. નિશ્ચયનયથી સિદ્ધ સમાન પર્યાય છે, અને વ્યવહારનયથી મતિપર્યાયસ્વરૂપ છે. નિશ્ચયનયથી આત્મા તો રાગરહિત છે અને વ્યવહારથી રાગસહિત છે. એમ ક્યાં બે રૂપ એના હતા? સમજાણું કાંઈ? નિશ્ચયનયથી આત્મા તો સિદ્ધ સમાન, રાગરહિત કેવળજ્ઞાન સહિત. વ્યવહારથી સંસારી, વ્યવહારથી સંસારી છે, રાગ સહિત છે અને મતિજ્ઞાન પર્યાય સહિત છે. મતિજ્ઞાન આદિની અપૂર્ણ પર્યાય એમ બે એક જ આત્માને બે નયે આવો માનવો ભ્રમ છે તને ખબર નથી. “પણ આત્મા તો જેવો છે તેવો જ છે....” એ પર્યાયમાં એમ માને છે એક હારે બે હોં! એની વાત ચાલે છે “પરંતુ ત્યાં નય વડે નિરૂપણ કરવાનો જે અભિપ્રાય છે તેને તો આ ઓળખતો નથી....”

નિશ્ચયથી શું કહ્યું હતું દ્રવ્યનું? ને વસ્તુ પોતે સિદ્ધ સમાન છે. શક્તિ એની આત્માની પરમાત્મા સમાન છે નિશ્ચયથી પણ કંઈ પર્યાય નિશ્ચયથી કેવળજ્ઞાન સમાન છે કે સિદ્ધ સમાન છે એમ કાંઈ કહ્યું નથી. સમજાણું કાંઈ? “જેમ ત્યાં નય વડે કથન કરવાનો જે અભિપ્રાય તેને તો આ ઓળખતો નથી. જેમ આત્મા નિશ્ચયનયથી તો સિદ્ધ સમાન....” જુઓ એ પોતે માને છે હોં. કીધુંતું’ને આ નયથી આત્મા આવો છે માટે. નિશ્ચયથી સિદ્ધ સમાન એમ માને છે. “કેવળજ્ઞાનાદિ સહિત દ્રવ્યકર્મ-નોકર્મ-ભાવકર્મ રહિત, એમ માને છે....” પણ એમ છે નહિ. “વ્યવહારનયથી સંસારી....” જુઓ “મતિજ્ઞાનાદિ સહિત દ્રવ્યકર્મ-નોકર્મ-ભાવકર્મ સહિત છે એમ તે માને છે. હવે એક આત્માને એવા બે સ્વરૂપ તો હોય નહિ....” પર્યાયમાં એક આત્માના બે સ્વરૂપ! પર્યાયની વાત ચાલે છે હોં અહીંયા અત્યારે. પર્યાયમાં અવસ્થામાં કાંઈ એક આત્માના બે રૂપ હોય? સિદ્ધરૂપ હોય અને સંસારી હોય? રાગરહિત હોય અને રાગસહિત હોય? કેવળજ્ઞાન સહિત હોય અને મતિજ્ઞાન સહિત હોય? એવા બે રૂપ પર્યાયમાં છે? સમજાણું કાંઈ?

“હવે એવા એક આત્માને એવા બે સ્વરૂપ તો હોય નહિ કારણ કે જે ભાવનું સહિતપણું....” આંહી તો ભાવ લેવો છે ને પર્યાય! જે પર્યાયનું સહિતપણું, “તે જ ભાવનું (પર્યાયનું) સહિતપણું એક જ વસ્તુમાં કેવી રીતે સંભવે?....” સમજાણું આમાં? સમજમાં આતે હૈ ને? ભાવ નામ પર્યાય લેની અહીંયા. જે પર્યાયનું સહિતપણું, તે જ પર્યાયનું સહિતપણું? સંસાર પર્યાયનું સહિતપણું તે જ પર્યાયનું સહિતપણું સંસાર પર્યાયમાં? એમ હોઈ શકે નહિ. સમજાણું? “જે પર્યાયનું સહિતપણું, તે જ પર્યાયનું સહિતપણું? એક જ વસ્તુમાં કેવી રીતે સંભવે? માટે એમ માનવું તારો ભ્રમ છે....” પર્યાયની વાત ચાલે છે ને આ? શાસ્ત્રમાં આવ્યું છે ઓલા દ્રવ્યની વાત સિદ્ધ સમાન પરમાત્મા શુદ્ધ અને ત્યાં એક નયે એમે કીધું જેવા સંસારી સિદ્ધના ગુણ છે એવા સંસારીના પણ એ તો બધા શક્તિની અપેક્ષાએ કહ્યા છે. સમજાણું કાંઈ?

નિયમસારમાં આવે છે ને! સંસારીના, સંસારી જીવ પણ સિદ્ધ સમાન જ છે. આઠ ગુણવાળો છે એ તો શક્તિના સ્વભાવની અપેક્ષાએ વાત છે પર્યાયવત્. પર્યાયમાં આઠ ગુણ સિદ્ધના હોય તો પછી બાકી શું રહી ગયું હવે? સમજવું શું? વિચારવું શું? ધ્યાન શું? એને કાંઈ રહ્યું નહિ હવે એને એમ. એક સમયમાં આત્માને બે દશા હોય, બે દશા, એમ હોઈ શકે નહિ. બે દશા એટલે? સંસાર દશાય હોય, સિદ્ધ દશાય હોય એમ વિકાર દશાય હોય, અવિકાર દશા હોય એમ સંભવે નહિ. સમજાણું કાંઈ? “માટે એમ માનવું એ ભ્રમ છે. તો કેવી રીતે છે?....” ત્યારે હવે છે કઈ રીતે પણ? અમે ક્યાંક સમજ્યા છીએ આમ શાસ્ત્રમાંથી સાંભળીને, પણ ત્યાં કીધું તો છે તમે કહો છો તેમ, સિદ્ધ સમાન ને રાગરહિત કીધું તો છે ક્યાંક હોં અને કીધું છે એ માનીએ છીએ પણ છે કઈ રીતે?

“એ રાજા ને રંક મનુષ્યપણાની અપેક્ષા સમાન છે. રાજા ને રંક મનુષ્યપણાની અપેક્ષાએ સમાન, એમ સિદ્ધ અને સંસારી બન્ને જીવપણાની અપેક્ષાએ સમાન કહ્યા....” જુઓ કાંઈ પર્યાયની અપેક્ષાએ સમાન? પર્યાયની અપેક્ષાએ સમાન હોય તો ક્યાં સંસારપર્યાય ને ક્યાં મોક્ષપર્યાય? આહાહા! ક્યાં અશુદ્ધ અને ક્યાં પૂર્ણ શુદ્ધ? સિદ્ધ અને સંસારી બન્ને જીવપણાની અપેક્ષાએ સમાન બેય જીવ હતા. સિદ્ધનો જીવ અને સંસારીનો જીવ બેય સરખા છે. જીવમાં કંઈ ફેર છે? શક્તિ, સ્વભાવ, ભાવમાં? “કેવળજ્ઞાનાદિ અપેક્ષાએ સમાનતા માનીએ, પણ એમ છે નહિ....” કેવળજ્ઞાન છે ને સિદ્ધ પર્યાય છે ને રાગરહિત છે એમ પર્યાયમાં માની લઈએ એમ છે નહિ? કહો બરાબર છે આ વાત? “કારણ કે સંસારીને નિશ્ચયથી મતિજ્ઞાનાદિ જ છે....” લ્યો! મતિજ્ઞાનની પર્યાય નિશ્ચયથી

સ્વપર્યાયમાં નિશ્ચય ખરેખર છે. મતિજ્ઞાન, શ્રુતજ્ઞાન, અવધિજ્ઞાન, મનપર્યાય વગેરે તે. સમજાણું? કર્મના નિમિત્તથી છે. નિમિત્તપણું છે ને એટલું જરી એટલે અપૂર્ણતા પોતાનામાં ... કર્મના નિમિત્તથી છે લ્યો! આમાં એમ આવ્યું. મતિજ્ઞાન કર્મના નિમિત્તથી છે. નિમિત્ત... નિમિત્ત ના પાડતે હૈ કિ નહિ? આંહી તો કહે છે કે પૂરણ ક્ષાયિક પર્યાય નથી, એટલે તેમાં જરી કર્મનું નિમિત્ત છે ને નૈમિત્તિક થાય પોતાની તે પ્રકારની યોગ્યતાની પર્યાય છે. એમ મતિજ્ઞાનની અપૂર્ણ પર્યાય કેમ? ત્યાં કર્મનું હજી નિમિત્ત છે નૈમિત્તિક થાય એટલી અપૂર્ણતા છે. પૂર્ણતા હોય ત્યાં નિમિત્ત હોતું નથી. એનાથી થાય ન થાયનો પ્રશ્ન જ નથી. “કર્મના નિમિત્તથી છે....”

“તેથી સ્વભાવ અપેક્ષાએ....” સ્વભાવ અપેક્ષાએ કે હું સ્વભાવ નથી આ અપૂરણ એ મતિજ્ઞાનાદિનો સ્વભાવ એનો કાયમી સ્વભાવ નથી. “સ્વભાવ અપેક્ષાએ સંસારીને કેવળજ્ઞાનની શક્તિ કહીએ તો કાંઈ વાંધો નથી....” કેવળજ્ઞાન શક્તિ છે આત્મામાં એ પણ ત્રિકાળ શક્તિ છે કેવળજ્ઞાન. પર્યાયમાં તું કેવળજ્ઞાન માન એને બાકી શું રહ્યું હવે? મતિ ઠેકાણે તું કેવળજ્ઞાન માન, તને નયની કથનની પદ્ધતિની, સ્વરૂપની ખબર નથી. “જેમ રંક મનુષ્યમાં રાજા થવાની શક્તિ હોય છે....” લ્યો, “તેમ આ શક્તિપણે જાણવી....” રાંક હોય ને રાજા થાય, નથી કથા? આ સયાજીરાવ બકરા ચારતા હતા તેઓ કાંઈ કે ભેંસુ કાંઈ ચારતા’તા આ સયાજીરાવ ગાયકવાડ સરકાર. ગુજરી ગયા, એ ભેંસો ચારતા હતા ત્યાં. એમાં આ મલાવડાને લઈ જાયને સરકાર? રાણી હતી એની રાણી મલાવડા બધા કુટુંબના માણસોને ત્યાં એ ત્રણ ભાઈઓ હતા એ સયાજીરાવને ત્યાં ઢોર ચારતા’તા લઈ ગયા. ચાલો રાણી સાહેબ બોલાવે છે. ચાલો. શક્તિ હતી કે નહિ એને.

એક જણાને પૂછ્યું કેમ આવ્યા? સાહેબ આપે બોલાવ્યા માટે આવ્યા. પછી આ સયાજીરાવને પૂછ્યું કેમ આવ્યા? આવ્યા રાજ્ય લેવા, પણ ભેંસુ ચારો છે. ત્યારે રાણીને કહે આ માળો પુણ્યવંત લાગે છે. પુણ્યવંત છે ને પુણ્ય, પુણ્યની વાત છે હોં. ધર્મની બર્મની ક્યાં? કે અમે રાજ લેવા આવ્યા છીએ. ઓહોહો! કાલ ખબર મલાવડાને આને લઈ ગયા(ગયા) સરકાર પાસે લઈ ગયા. રાજ માટે. આને સોંપો રાજ મોટા ને ન આપ્યું, મોટો કહે શું કરવા આવ્યા? તમે બોલાવ્યા માટે આવ્યા. ઓલાને કહો તમે કેમ આવ્યા? કે રાજ લેવા. શક્તિ છે કે નહિ એ અપેક્ષાએ કહેવાય રંકમાં. રંકમા રાજાની શક્તિ એમ સંસારીમાં કેવળજ્ઞાનની શક્તિ કહેવામાં આવે છે, પણ પ્રગટ માને તો ભ્રમણા છે.

વિશેષ કહેશે...

શ્રી મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક

પ્રવચન નં. ૨૨

અધિકાર ૭મો

સ્થળ:સુવર્ણપુરી તા.: ૨૦.૦૭.૧૯૬૨ શુક્રવાર

મંગલાચરણ

ણમો લોએ સવ્વ અરિહંતાણં;
ણમો લોએ સવ્વ સિદ્ધાણં;
ણમો લોએ સવ્વ આયરિયાણં;
ણમો લોએ સવ્વ ઉવજ્જયાણં;
ણમો લોએ સવ્વ ત્રિકાળવર્તી સાહૂણં;
ઔંકાર બિન્દુ સંયુક્તં નિત્યં ધ્યાયન્તિ યોગિનઃ।
કામદં મોક્ષદં ચૈવ ઔંકારાય નમોનમઃ॥
મંગલં ભગવાન્ વીરો મંગલં ગૌતમો ગણી ।
મંગલં કુંદકુંદાર્યો જૈન ધર્મોસ્તુ મંગલમ્ ॥
નમઃ સમયસારાય સ્વાનુભૂત્યા ચકાસતે ।
ચિત્સ્વભાવાય ભાવાય સર્વ ભાવાન્તરચ્છિદે ॥
ત્રિકાળ દિવ્યધ્વનિ દાતાર...

કે નિશ્ચયને માનીએ છીએ, અને વ્યવહારનેય માનીએ છીએ એમ માને છે, પણ એની એને ખબર નથી. વ્યવહાર શું કહેવાય? નિશ્ચય શું કહેવાય? એની ખબર વિના મિથ્યાદષ્ટિપણું ધારે છે. સમજાણું? અહિંયા તો અધિકાર એ આવ્યો છે કે કેટલાક પોતાના આત્માને સિદ્ધ સમાન અત્યારે માને છે. શાસ્ત્રમાં સિદ્ધ સમાન તો શક્તિ અપેક્ષાએ કહ્યું છે. આત્માની શક્તિ સિદ્ધ થવાની છે. એનો સ્વભાવ સામર્થ્ય સિદ્ધ થવાનો છે. એને ઠેકાણે વર્તમાન પર્યાયમાં, અવસ્થામાં, સિદ્ધ સમાન માને એ મોટો ભ્રમ છે. હા, એમ કહ્યું કે એમાં સિદ્ધ ને કેવળજ્ઞાન, કેવળજ્ઞાનની મારામાં શક્તિ છે, ને સિદ્ધ થવાની મારામાં લાયકાત છે, એમ માને તો તે યથાર્થ છે. સમજાણું કાંઈ ?

આત્મા સિદ્ધ થવાને લાયક છે. સ્વભાવ અને કેવળજ્ઞાનની શક્તિ પણ અંદર પડી છે. બહારમાં તો મતિજ્ઞાન ને શ્રુતજ્ઞાન આદિ અલ્પ જ્ઞાનની દશા છે. એવી દશામાં કેવળજ્ઞાન માની લે, ભ્રમણામાં પડ્યો છે. હા, એ મતિજ્ઞાન આદિ અલ્પ છે. એ કર્મનો ત્યાં સંબંધ જરી નિમિત્તનો છે તેથી કેવળજ્ઞાન એમાં પર્યાયમાં નથી. “સ્વભાવ અપેક્ષાએ સંસારીને કેવળજ્ઞાનની શક્તિ કહીએ તેમાં દોષ નથી....” સ્વભાવની અપેક્ષાએ કેવળજ્ઞાન આત્મ દ્રવ્યમાં, સ્વભાવમાં શક્તિ કેવળજ્ઞાનની પૂરી પૂર્ણ દ્રવ્યમાં પડી છે એમ માને તો એ વિરોધ નથી. બીજી રીતે હવે કે આ જેમ રંક અને રાજામાં ફેર કેવો ? કે રંકમાં રાજા થવાની શક્તિ છે. રંક અને રાજા મનુષ્યમાં “જેમ રંક મનુષ્યમાં રાજા થવાની શક્તિ હોય છે તેમ આ શક્તિ પણ જાણવી....” સમજાણું કાંઈ ? પણ રંક અને રાજાની પર્યાયોને સરખી માની લે અત્યારે, ક્યાં રંક ને ક્યાં રાજા ? ક્યાં મતિજ્ઞાનની પર્યાય ને ક્યાં કેવળજ્ઞાન ? ભ્રમણામાં પડ્યો છે.

બીજી વાત. “વળી દ્રવ્યકર્મ....” - જડકર્મ છે માટી આઠ કર્મ જ્ઞાનવરણાદિ, નો કર્મ - આ શરીર, મન, વાણી, દેહ “એ પુદ્ગલથી ઉપજ્યા છે....” આ આઠ કર્મ ને શરીર, વાણી તો પુદ્ગલથી નીપજેલા છે, આત્માએ નીપજાવ્યા નથી, ને આત્મા એને નીપજાવી શક્તો નથી. કહો સમજાણું કાંઈ ? “તેથી ખરેખર સંસારીને પણ તેનું ભિન્નપણું છે....” સંસારીને પણ કર્મ પુદ્ગલ છે, જડની અવસ્થા છે. શરીરની પણ જડ અવસ્થા છે તેથી જીવને અને એને બે ભિન્નપણું છે, જુદાપણું છે “પરંતુ સિદ્ધની માફક તેનો કારણ કાર્ય સંબંધ પણ ન માને તો ભ્રમ જ છે....” એટલે શું ? શરીર અને આઠ કર્મનું નિમિત્તપણું વ્યવહાર કારણ અને આત્મામાં એ જાતની શરીર કાળે યોગ્યતા પોતાની હલનચલન ગતિઓ આદિમાં અને કર્મનું નિમિત્ત ને રાગદ્વેષની નૈમિત્તિકતા પોતામાં યોગ્યતા, એવું કારણ કાર્ય વ્યવહાર કારણ - નિશ્ચય કાર્ય, એ રીતે ન માને તો પણ ભ્રમણા છે.

શેઠીયા ! ક્યા કહતે હૈ ? દેખો. “દ્રવ્યકર્મ અને નોકર્મ તો પુદ્ગલથી નીપજ્યા છે, જડ જ એનાથી. આત્મા એને નીપજાવી શક્તો નથી. “તેથી ખરેખર સંસારીને પણ....” તેનાથી આત્માથી શરીર ને વાણી “જુદા તદ્દન છે....” એટલે એને તો કાંઈ કર્તાહર્તા આત્મા છે જ નહિ, “પણ સિદ્ધની માફક તેને કારણ કાર્ય સંબંધ ન માને....” નિમિત્ત નૈમિત્તિક સંબંધ છે કારણ એટલે નિમિત્ત. સમજાણું કાંઈ ? નિમિત્ત નૈમિત્તિક સંબંધ છે. વ્યવહાર સંબંધ છે એટલો વ્યવહાર સંબંધ પણ જીવને અને શરીરને, જીવને અને કર્મને વ્યવહાર નિમિત્ત-નૈમિત્તિક સંબંધ પર્યાયમાં છે, તો “એટલો ન માને તો ય ભ્રમણા છે...” લ્યો, આ સંબંધ

સિદ્ધ ક્રિયા. અબદ્ધ સ્પૃષ્ટ આત્મા ચૈતન્ય પદ્ધતી નિરાળો એ વસ્તુની દૃષ્ટિ, પણ પર્યાયમાં રાગાદિ છે ને કર્મનું નિમિત્ત છે. પર્યાયમાં શરીરની જેવી અવસ્થા થાય, તેવી પોતામાં પણ તે પ્રકારની અવસ્થા પોતાને કારણે થાય છે. એટલો ત્યાં નિમિત્ત નિમિત્ત સંબંધ છે. એટલો પણ ન સ્વીકારે તો એ પણ ભ્રમણા છે. કહો સમજાણું કાંઈ આમાં? સ્થાપ્યું આ કારણ કાર્યમાં ચીમનભાઈ! વસ્તુ નથી?

આત્મા વર્તમાન પર્યાયમાં અલ્પજ્ઞ છે એમાં નિમિત્ત જ્ઞાનાવરણનું નિમિત્ત છે. અલ્પજ્ઞ નૈમિત્તિક પોતાની પોતાને કારણે પર્યાય છે, પણ એમાં કર્મ જ્ઞાનાવરણ નિમિત્ત છે. એમ દર્શન ઉપયોગની હીણતારૂપી પર્યાય, ચક્ષુ, અચક્ષુ દર્શનની પર્યાય, એ પોતાની પોતામાં છે પણ એમાં નિમિત્ત તરીકે દર્શનાવરણીયનું નિમિત્ત છે. નિમિત્ત છે માટે આ છે એમ નહિ, તો તો નિમિત્ત ન રહ્યું. સમજાણું કાંઈ? અને આંહી હીણી દશા થાય છે, માટે ઓલાને નિમિત્તપણે આવવું પડે છે એમ પણ નથી. તો તો કર્તા-કર્મ થઈ ગયું. અલ્પ અવસ્થા કર્તા અને નિમિત્તને આવવું એ એનું કાર્ય થઈ ગયું. પણ એક ચીજ છે. જ્ઞાનની પર્યાયમાં હીણતા એ નૈમિત્તિક કર્મ જ્ઞાનાવરણનું નિમિત્ત બસ, એ નિમિત્ત - નિમિત્ત સંબંધ છે, ન હોય તો કાંઈ કેવળજ્ઞાન હોય, પૂર્ણ સિદ્ધ દશા હોય એવું તો વર્તમાન છે નહિ.

એમ આઠે કર્મનું નિમિત્તપણું તો છે. નિમિત્તનું કાંઈ ના પાડી નથી. શેઠીયા! ઓલામાં, તમારા આવે કે નિમિત્ત-નિમિત્ત સંબંધ સ્વીકારો, ઉપાદેય સ્વીકારો એ વાંધા હતા. ઉપાદેય સ્વીકારો તો પછી ચર્ચા હોગી. ક્યો? બાલચંદ્રજી! એ બાત હૈ, ઉપાદેય કહાંસે માને? નિમિત્ત એ જ્ઞાન કરનેકી ચીજ હૈ. ઉપાદેય અંગીકાર કરને કી ચીજ હૈ નહિ. કહો સમજાય છે કાંઈ? કહે છે કે સિદ્ધની માફક જેમ સિદ્ધ પરમાત્મા, એને તો શરીર અને કર્મનું નિમિત્ત પણ છે નહિ, તેથી પોતામાં પોતાની નૈમિત્તિક પર્યાય હીણી આદિ પણ સિદ્ધને નથી.

“તથા ભાવકર્મ....” હવે આવ્યું. એ પુણ્યને પાપ, દયા ને દાન, વ્રત ને ભક્તિ, તપ ને જપ એવો જે વિકલ્પ ઊઠે છે. રાગ, રાગ એ ભાવકર્મ છે એ પુણ્યભાવ છે, એ શુભભાવ છે. અને હિંસા, જૂઠું, ચોરી, વિષયભોગ, વાસનાનો ભાવ એ પાપભાવ કર્મ છે. પાપભાવ, અરૂપીભાવ કાર્ય જીવમાં છે. “ભાવકર્મ એ આત્માનો ભાવ છે....” આંહીતો એની પર્યાય પરથી જુદી બતાવવી છે ને? અત્યારે ઓલો અધિકાર નથી સમયસારનો? ભાવકર્મ જડ એ જડનો. હા, પહેલો દ્રવ્ય ને પરથી જુદો ન પાડે. હજી દ્રવ્ય પોતે આત્મા છે એની શક્તિઓ છે અને એની પર્યાય છે. વિકારી કે અવિકારી સ્વયં સિદ્ધ પોતાને લઈને છે

પરને લઈને (નથી). પરવસ્તુ એક નિમિત્ત માત્ર છે, એટલો જ્યાં સ્વીકાર પરથી પૃથક ન કરે, એને ભગવાન આત્મામાં જ્ઞાન-દર્શન-આનંદ છે. એના સ્વભાવમાં વિકાર છે જ નહિ. તો સ્વભાવની દૃષ્ટિ કરાવવા સ્વભાવની દૃષ્ટિ થઈ, એ વિકાર મારો નથી અને મારામાં છે નહિ. સમજમેં આયા? પણ પહેલેસે એસા સ્વીકાર કરલે કે વિકાર કર્મકા હૈ... વિકાર કર્મકા હૈ... વિકાર કર્મકા હૈ, તો ઉસકો જુદે પાડના તો કર્મ તો ભિન્ન ચીજ હી હૈ તો પહેલે કહુંને! સમજાશું? એ તો નિશ્ચયથી સંસારીને દ્રવ્યકર્મ, નોકર્મ ભિન્ન જ છે. ભિન્ન છે એને ભિન્ન શું કરવું? સમજમેં આયા? ભગવાન આત્મા ચૈતન્ય જ્ઞાન-દર્શન-આનંદના પિંડ સ્વરૂપ છે. એની પર્યાયમાં, અવસ્થામાં, વિકાર, પુણ્ય, પાપ આદિ શુભ-અશુભ ભાવ છે. એ જીવના અસ્તિત્વમાં છે, જીવનો છે, એ આત્માનું કાર્ય છે. આત્મા કર્તા થઈને પરિણમે છે. સમજમેં આયા?

દર્શન અધિકારમાં, સમ્યગ્દર્શન અધિકારમાં તો વસ્તુ તો પોતે અભેદ અને નિર્મળાનંદ છે. એ દૃષ્ટિનું ભાન થયું છતાં એ દૃષ્ટિની સાથે જે સમ્યગ્જ્ઞાન થયું, એ જ્ઞાનના અંશમાં એક જ્ઞાનનો અંશ આત્માને પૂર્ણ જાણે છે અને એક જ્ઞાનનો અંશ વર્તમાનમાં મારામાં રાગ પરિણમન છે, પરિણમન છે ભાવકર્મનું મારામાં મારે લઈને પરિણમન છે, એમ વ્યવહારનય એમ એક જ્ઞાનનો અંશ એને જાણે છે. સમજાશું કાંઈ? વો સુડતાલીસ નય આયીને? સુડતાલીસ. આ પ્રવચનસાર તો કતૃત્વનય આત્માનો ધર્મ છે. રાગ અને દ્વેષ, પુણ્ય ને પાપ, દયા ને દાન, પાપના પરિણામ એ બધો આત્માની પર્યાયનો ધર્મ એટલે સ્વભાવ છે. એ આત્માની પર્યાય પોતે એ રીતે પરિણમી છે, થઈ છે. એમ સમ્યગ્દૃષ્ટિ પણ પોતાના કતૃત્વ ધર્મને મારામાં આ છે એમ જાણે છે. આહાહા! સમજમેં આયા? દૃષ્ટિનો વિષય અભેદ છે એ તો એકરૂપ ચૈતન્ય દ્રવ્ય છે. જ્ઞાયક માત્ર વસ્તુ, જ્ઞાત જ્ઞાયકભાવ પણ એવી દૃષ્ટિ હુઈ, તબ લગ ભી જ્યાં સુધી કેવળજ્ઞાન સિદ્ધપદ ન હો, તહાં લગ ઉસકો ભી રાગ દ્વેષ તો હૈ, અને રાગ દ્વેષકા કતૃત્વ ભોક્તૃત્વ ધર્મ મેરા હૈ. સુડતાલીસ નયમેં, દીપચંદજી! સમજમેં આયા?

કતૃત્વરૂપ પરિણમન ઔર હર્ષ શોકકા સ્વરૂપકા ભોક્તૃત્વરૂપ પરિણમન, વો મેરા મેરેમેં ધર્મ, ધર્મ નામ મેં ધારી રાખ્યો છે ભાવ. આત્મા એ ધારી રાખ્યો છે એ અપેક્ષાસે આત્મા જ્ઞાનસે જાણતે હૈ કે મેરેમેં કતૃત્વ-ભોક્તૃત્વ હૈ. આદરણીય હૈ કે નહિ? વો પ્રશ્ન અહીંયા નહિ. એ જ્ઞાનને લાયક ચીજ હૈ. ભાવકર્મ એટલે કે પંચમહાવ્રતના ભાવ, અવ્રતના ભાવ, હિંસા, જૂઠું, ચોરીના ભાવ, કામ ક્રોધના ભાવ, દયા, દાન, અનુકંપા,

સેવા, કરુણા, જાત્રા, ભક્તિના ભાવ એ આત્માનો ભાવ છે. આત્માનો પર્યાય છે. આત્મામાં અવસ્થાનું પરિણમન છે, અને તે ખરેખર આત્માનો જ છે. “નિશ્ચયથી આત્માનો છે કેમ કે સ્વનો છે. સ્વ તે નિશ્ચય અને પર તે વ્યવહાર. અત્યારે એટલી વાત ચાલે છે. કહો પાટણજી! એક કોર સમયસારમાં કહે કે કર્મ વ્યાપક હોકર પુણ્ય-પાપકા વ્યાપ્ય અવસ્થા વો કર્મકી વ્યાપ્ય અવસ્થા હૈ. આત્માકી વ્યાપ્ય નહિ, વો કઈ અપેક્ષાસે ?

દૃષ્ટિ ચૈતન્ય ઉપર જ્ઞાયક ઉપર પરિણમન હુઆ, તો દૃષ્ટિકા વિષય દ્રવ્ય હૈ, અને દ્રવ્યકા પરિણમન સ્વભાવકી પર્યાય હૈ, દ્રવ્યકા પરિણમન સ્વભાવકી પર્યાય હૈ. એસે ગિનકર વિભાવકા પર્યાય કર્મમેં ડાલ દિયા. સમજાય છે કાંઈ ? આમ ખેંચે ત્યાં આમ ખેંચે ને આમ તાણે ત્યાં આમ તાણે. “ભાવકર્મ એ આત્માકા ભાવ હૈ ઓર ખરેખર આત્માના જ હૈ, કર્મના નિમિત્તથી થાય છે. તેથી વ્યવહારથી તેને કર્મનો કહીયે....” જુઓ નિશ્ચયથી આત્માનો વિકાર ભાવ છે, સ્વનો છે માટે, અને કર્મનું નિમિત્ત છે ઉપચાર છે. આરોપીત એ ચીજ છે એથી એનાથી થયું એમ કહેતાં તેથી તેને વ્યવહારથી કર્મનો પણ વિકારી ભાવ વ્યવહારથી કર્મના કહીયે, વ્યવહારથી એટલે ? ઓલું નિમિત્ત દેખીને એના છે એમ વ્યવહારથી કહે છે. ખરેખર એના (નથી) ખરેખર એના નથી, ખરેખરતો જીવનો સંસાર જીવમાં છે. જીવની પર્યાય વિકારી દશા, રાગ, દ્વેષ, દયા, દાન વિકલ્પો, બધી આત્માની પર્યાયમાં, અવસ્થામાં નિશ્ચયથી છે. કહો સમજાણું કાંઈ ?

એ કર્મના નિમિત્ત નામ નૈમિત્તિક તો અપની નિજી પર્યાય રાગ દ્વેષ, પુણ્ય, પાપ આદિ છે અને કર્મનું એમાં નિમિત્ત છે. નૈમિત્તિકની પોતાની અપેક્ષા તે નિશ્ચય છે પણ નિમિત્તની અપેક્ષા તે વ્યવહાર, વ્યવહારે એના છે એમ કહેવામાં આવે છે. સમજાણું કાંઈ ? “બીજું આ સિદ્ધની માફક સંસારીને પણ રાગાદિક ન માનવા....” સિદ્ધને જેમ સંસાર અને રાગદ્વેષ નથી, પુણ્ય-પાપ નથી, એમ સંસારી જીવને નથી કે રાગાદિક ન માનવા “અને કર્મના જ માનવા....” લ્યો. કર્મના જ રાગ દ્વેષ છે. પુણ્ય, પાપ, દયા, દાન, કામ, ક્રોધ, “કર્મના જ છે એ માનવા એ પણ ભ્રમ જ છે....” ભ્રમણા છે, કહો સમજાણું કાંઈ ? જ્ઞાનની આંહી જ્ઞાન પ્રધાન કથન છે ને આમાં ? જ્ઞાન પ્રધાન સ્વપર પ્રકાશક જ્ઞાન છે. તો જ્ઞાન થયું તે પોતાની પર્યાય પોતામાં પરિણમે છે, એમ જાણે છે. નિમિત્તપણું કર્મનું છે તેથી કહેવામાં આવ્યાં કે એના છે તેથી કાંઈ એના થઈ જતાં નથી. સમજાણું કાંઈ ?

સંસારીને રાગ દ્વેષ, પુણ્ય-પાપ ન જ માનવા, મેરા નથી એ તો જડના છે. આ લ્યો, પંચોતેરમી ગાથા નહિ ? હતી ને એનો પ્રશ્ન થ્યો તો નહીં ? તે’દી પ્રશ્ન થયો

રાજકોટમાં. સોમચંદભાઈએ પ્રશ્ન કર્યો હતો કે શું આ ખરેખર શું છે કહે કે બેનું આ? પંચોતેરમી ગાથા આવી ત્યારે ખરેખર વ્યાખ્ય-વ્યાપક કર્મના છે. અંતરંગમાં રાગ દ્વેષ હો કે તો બહારના કર્મની પર્યાય તે જડની હો એ બધું કર્મનું છે, આત્મામાં નથી. નિશ્ચયથી ત્યાં કહ્યું હતું. આંહી એમ કહ્યું કે નિશ્ચયથી આત્માના રાગ દ્વેષ છે. આ નિશ્ચય એટલે સ્વનું છે એટલી અપેક્ષાએ સ્વ અશુદ્ધતામાં પરિણમન એનું છે ને, એના અસ્તિત્વમાં છે ને? ઓલું શુદ્ધ ઉપાદાન ત્રિકાળ શુદ્ધ ઉપાદાનની દૃષ્ટિમાં એ વિકાર એનો (નથી) છે જ નહિ. આ શુદ્ધ ઉપાદાનની પર્યાયમાં પોતાનું છે માટે એનો કહ્યો છે. સમજાણું કાંઈ?

આ કહે એના છે કે નહિ? એના છે કે નહિ? ભઈ જૂના પંડિતો હતા એ હારા(સારા) હો જૂના પંડિતોની વાત બરાબર એમ કહે છે. આ નવા જાગ્યા, આ નવા થયા એમ કહેતા'તા. ખબર છે અમને બધી ખબર છે. એકવાર બોલ્યા હોય અને એ કાને આવ્યો હોય એ શબ્દ ન્યાં વાતું કરતા'તા ન્યાં શરણારામજીને બધા વાતું કરતા'તા, એ, એ જૂના પંડિતોનો જે સિદ્ધાંત છે એ બરાબર છે હમણાંનો નહિ કહે. આ મગનભાઈ જેવા ન્યાં બેઠા હોય આમા સાંભળતા હતા મગનભાઈને ખબર ન હોય. હોય એ ખરું. એય લાલચંદભાઈ! હેં? જૂના પંડિત શું કહે છે? ને અત્યારે શું કહે છે? એનો વિવેક વિના જૂના પંડિત કહે છે ને એ બરાબર કહે છે. વ્યવહારથી થાય આત્મામાં ધર્મ, વ્યવહારથી થાય, વ્યવહારથી આત્માના છે, પણ વ્યવહારથી છે એટલે શું? છે નહિ, પણ કર્મનું નિમિત્ત દેખીને વ્યવહાર કહેવામાં આવ્યો છે.

બાલચંદજી! બહોત ગડબડી ચલતે હૈ શાસ્ત્ર કે નામ પર. ઓહો! વો પ્રશ્ન ઉઠ્યા થા કે નહિ વો શેઠીયાકો. કે આસ્ત્રવ જીવ હૈ કે અજીવ? આસ્ત્રવ જીવ હૈ કે અજીવ? આસ્ત્રવ તો જીવ હૈ, ઓય માળા! આસ્ત્રવ તો જીવ ભઈ અમારા ગુરુ પરંપરાસે કહે ગયા હૈ, પુણ્ય, પાપ, દયા, દાન, વ્રત, અવ્રતકા વિકલ્પ જો હૈ, આસ્ત્રવ, વો જીવ હૈ. વો જીવ હૈ તો અભેદ હૈ કે ભેદ હૈ? બાલચંદજી! શેઠીયાએ પ્રશ્ન કીયા થા. હેં? આહાહા! ક્રિયા થા ને વો ખબર હૈ નામ નહિ લેતે. પણ ભેદ હૈ કે અભેદ હૈ આત્માકે સાથ? વિચાર કરતે જો ભેદ કહી દિયે તો જીવકા નહિ ઠરતા, અભેદ કહી દિયે તો સિદ્ધ મેં નહિ હૈ તો કરના ક્યા? આહાહા! નય દૃષ્ટિ તો હૈ નહિ. સમજાય છે કાંઈ? હજારો માણસનો પ્રશ્ન હતો, આસ્ત્રવકા પરિણામ. કારણ કે શાસ્ત્રમાં એમ આવે છે આ શ્વેતાંબરના. જીવના પરિણામ, જીવના પરિણામ, જીવના પરિણામ. પરિણામ એ તો આ બધા સ્પષ્ટ છે એમ આ બધા જીવના પરિણામ રાગ, દ્વેષ, પુણ્ય, પાપ, કામ, ક્રોધ બધા જીવના પરિણામ. જીવના પરિણામ તો

પર્યાય દૃષ્ટિની અપેક્ષાએ છે. સમજાય છે કાંઈ? દ્રવ્ય દૃષ્ટિની અપેક્ષા એ જીવના પરિણામ છે નહિ. એમ બે નય લાગુ પાડયા વિના વાસ્તવિક તત્ત્વનું જ્ઞાન ખરું હોઈ શકે નહિ. સમજાણું કાંઈ? સમજમેં આતા હૈ કે નહિ?

આંહી કહતે હૈ દેખો પર્યાયમેં ઉઠતા હૈ, પર્યાય દૃષ્ટિસે પર્યાય ઉસમેં હૈ. પર્યાયકા અંશ રાગ, દ્વેષ, પુણ્ય, પાપ, આસ્ત્રવભાવ, પુણ્ય-પાપકા દો એકરૂપ, એ આત્મામેં હૈ પર્યાયસે, દ્રવ્યદૃષ્ટિસે હૈ નહિ. સમજમેં આયા? તો પર્યાયદૃષ્ટિસે અભેદ હૈ, દ્રવ્યદૃષ્ટિસે ભેદ હૈ. ક્યા કહા? પર્યાયદૃષ્ટિસે અભેદ હૈ એક સમયકી દૃષ્ટિમેં આસ્ત્રવભાવ અભેદ હૈ, પણ દ્રવ્યદૃષ્ટિસે ભેદ હૈ. વસ્તુમેં આસ્ત્રવ પરિણામ હૈ નહિ વસ્તુ દૃષ્ટિસે. દો કા મિલાનકે બિના ઉસકા સચ્ચા દ્રવ્યકા જ્ઞાન પ્રમાણ જ્ઞાન સચ્ચા હોતા નહિ. સમજાય છે કાંઈ? બીજું, “એ સંસારીને પણ રાગદ્વેષ પુણ્ય-પાપ ન માનવાને કર્મના જ માનવા એ તો ભ્રમ છે....” પહેલેથી જ કર્મના માનવા અશુદ્ધ ઉપાદાન એનામાં થાય એના અસ્તિત્વમાં ખરેખરતો તેનો તે કાળ છે માટે તે વિકાર એના સત્માં થાય છે. એ સત્ છે, પર્યાય સત્ છે.

‘ઉત્પાદ-વ્યય-ધ્રુવ, યુક્તં સત્’ ત્રીનો સત્ હૈ તો વિકાર કી ઉત્પત્તિ, ઔર પૂર્વકા વિકાર કા વ્યય ઔર દ્રવ્ય ત્રીનો સત્ હૈ. અપનેમેં હૈ અપને કારણસે અપના સત્ હૈ, સમજમેં આયા? પણ વો કર્મકા જ માન લેના ઔર સ્વચ્છંદી હો જાના, કર્મકા હૈ ત્યાં તબ લગ રાગ હોગા હમારે ક્યા હૈ? આત્માનુશાસનમેં કહેતે હૈ, આત્માનું શાસન ક્યું? આત્મઅવલોકન, આત્મઅવલોકનમેં કહેતે હૈ કી જબ લગ પુદ્ગલ રહેગા તબ લગ વિકાર રહેગા. વિકાર રહેગા તબ લગ પુદ્ગલ રહેગા ઐસા નહિ ઐસા હૈ. આત્મઅવલોકન કેવું કહેવાય? દીપચંદ્રજી સાધર્મીકૃત. અનુભવ પ્રકાશમાં, ચિદ્વિલાસને આત્મઅવલોકન ક્રિયા હૈ ને? વો આત્મઅવલોકનમેં લિયા હૈ કિ જબ લગ પુદ્ગલ હૈ તબ લગ વિકાર હૈ. કી યું ન કહો. તો ક્યું ન કહો કી જબ લગ વિકાર હૈ તબ લગ પુદ્ગલ હૈ ઐસા ક્યું ન કહો? કે નહિ, સુન જબ લગ પુદ્ગલ હૈ તબ લગ વિકાર ક્યું કહા? વિકાર કો અનિત્ય સિદ્ધ કરને કો વિકાર અનિત્ય હૈ.

આત્મા હૈ ત્યાં વિકાર હૈ, તો આત્મા તો દ્રવ્ય સ્વભાવ ત્રિકાળ હૈ. તો ત્રિકાળ વિકાર હો, તો તો વિકાર કભી નિકલ સક્તે નહિ, પણ જબ લગ પુદ્ગલ હૈ તબ લગ વિકાર ઐસે વિકારકો અનિત્ય સિદ્ધ કરનેકો, ક્ષણિક સિદ્ધ કરનેકો ઐસા કહા આત્મઅવલોકનમેં હૈ. નાંખ્યું છે કે નહિ તમે? નાંખ્યું હશે તમેય આત્મઅવલોકનનું ઓલા નિમિત્તના સંબંધમાં નહિ? કાંઈ કુટનોટમાં નાંખ્યું છે. કુટનોટમાં નાંખ્યું છે યાદ આવ્યું તમારી સામે જોયું એટલે

હોં. (શ્રોતા : ...) સમજાણું? સમજમેં આયા? ભગવાન આત્મા, આ શરીર, વાણી, મન, કર્મ તો જડ પર, એની સાથે એ તો ભિન્ન જ છે. સર્વથા ભિન્ન છે. લે, ઇ સર્વથા ભિન્ન ત્યારે નિમિત્ત-નિમિત્ત સંબંધ કહેવાય, પણ વિકાર પરિણામથી સર્વથા ભિન્ન નથી. કથંચિત્ ભિન્ન અને કથંચિત અભિન્ન છે. સમજાણું?

એ વિકારના પરિણામ પર્યાય-અવસ્થા-હાલતની દૃષ્ટિએ, દૃષ્ટિસે તો અભિન્ન હી હૈ, અભિન્ન હી હૈ. ઉસકી પર્યાયમેં હૈ. સ્વચતુષ્ટમેં હૈ, સ્વચતુષ્ટમેં હૈ. બરાબર હૈ? કે આ સમયસાર અત્યાર સુધી કહું કે નહિ, નહિ ઇ કઈ અપેક્ષા? આ નક્કી કર્યા પછી વસ્તુ સ્વસંવેદન ચૈતન્યમૂર્તિકા હુઆ, સ્વભાવકા કાર્ય સ્વભાવ હોતા હૈ, સ્વભાવકા કાર્ય વિભાવ હૈ હી નહિ. વિભાવ કાર્ય તો અજ્ઞાનભાવમેં થા. સમજમેં આયા? મેં તો શુદ્ધ ચૈતન્ય હૂં, જ્ઞાતા દૃષ્ટા હૂં. મેં હૂં. આતમરામ આવે છે કે નહિ? ઓલા નહિ સહજસ્વભાવી જ્ઞાતા દૃષ્ટા, પછી ચેતન મેરા નામ. ઓલો બોલતો હતો ને રાજેન્દ્ર? ઓ ચલ ગયા ઉસકે પિતાજીકે ઘરે ગયા, આંહી મોટા પિતાજીને ઘરે હતા આંહી. કહો સમજાણું કાંઈ? મેં હૂં આતમરામ, સહજ સ્વભાવી જ્ઞાતાદૃષ્ટા, ચેતન મેરા નામ. ઓ દૃષ્ટિકી અપેક્ષાસે બાત હૈ. જેઠાભાઈ! આમા ક્યાં માનવું? આ માનવું એટલે આ જ્યાં માનવા જાય ત્યાં સમયસારનું ખોટું પડે, ને સમયસાર માનવા જાય તો આ ખોટું પડે. (શ્રોતા : ...) ટાણાં આવે તો બોલે ઇ. એ પ્રમાણે જો સમજવાની પર્યાયની લાયકાત ન હોય તો કોણ સમજે? કહો સમજાણું કાંઈ?

સિદ્ધની માફક સંસારીને પણ ઇ પુણ્ય, પાપ, દયા, દાન, રાગાદિના પરિણામ વિકારી છે એના, એને કર્મના જ માનવા કર્મમાં હશે એમ થાશે... કર્મમાં હશે એમ થાશે... કર્મમાં હશે એમ અમારે તો કર્મમા દયા માંડી હશે તો થાશે, વ્રત પણ કર્મમાં માંડયા હશે તો થાશે, પાપના ભાવ કર્મમાં માંડયા હશે તો (થાશે), કર્મમાં શું માંડે? ધૂળ માંડે? એ તો જડ છે. તારામાં માંડયા છે. પર્યાયમાં તારી અવસ્થામાં એ વિકાર છે. કહો સમજાણું? એ પ્રમાણે બન્ને નયથી એક જ વસ્તુને, એક ભાવ અપેક્ષાએ આમ પણ માનવી અને આમ પણ માનવી એ તો મિથ્યાબુદ્ધિ છે. સમજાણું કાંઈ? એકની એક પર્યાય. સંસારની, એને સંસારની પર્યાય પણ માનવી અને એને સિદ્ધની પર્યાય પણ માનવી. એકની એક પર્યાય રાગવાળી, એને રાગવાળી પણ માનવી અને અરાગવાળી પણ માનવી. એકની એક પર્યાય મતિજ્ઞાન, એને મતિજ્ઞાનવાળી માનવી એને કેવળજ્ઞાનવાળી માનવી. સમજાણું કાંઈ?

એક ભાવને બે પ્રકારે માનવા એમ હોઈ શકે નહિ. “એ પ્રમાણે બન્ને નયથી એક જ વસ્તુ ને એક ભાવ અપેક્ષાએ ‘આમ પણ માનવી....’ આમ ભાવ એટલે

પર્યાયની વાત છે ને આંહી. “તથા આમ પણ માનવી’ એ તો ‘મિથ્યાબુદ્ધિ’ છે....” એ ત્રણેય બોલ લીધા, મનુષ્યપણું અહીંયા વર્તમાન છે એમાં ગતિની યોગ્યતા પણ જીવમાં છે અને ગતિની યોગ્યતા મનુષ્યની યોગ્યતા પણ માનવી, અને સિદ્ધની પર્યાય પણ વર્તમાન માનવી ભ્રમણા છે. એક પર્યાયમાં બીજી પર્યાય હોઈ શકે નહિ. જે પર્યાય અપેક્ષાએ તે છે તે જ પર્યાય અપેક્ષાએ છે. બીજી પર્યાય એમાં છે જ નહિ. રાગના પરિણામની પર્યાય છે તે કાળે વળી અરાગની પર્યાય પણ છે એમ છે નહિ. અશુદ્ધ પર્યાય છે એ કાળે વળી શુદ્ધ પર્યાય છે એમ બે હોઈ શકે નહિ. “પણ જુદા જુદા ભાવોની અપેક્ષાએ એ નયોની પ્રરૂપણા છે....” દ્રવ્યપણું ત્રિકાળ ભાવ છે. એ શુદ્ધ છે. વર્તમાન પર્યાય અશુદ્ધ છે. બીજા બે ભાવની જુદા જુદાની અપેક્ષાએ કથન છે. એક જ ભાવ ને એક નયે આમ ને બીજી નયે આમ એમ છે નહિ, કહો એ પ્રમાણે તો “એમ માની વસ્તુને યથાસંભવ માનવી....”

જેવી વસ્તુની પર્યાય છે, ગુણ છે, દ્રવ્ય છે. દ્રવ્ય નામ કાયમી વસ્તુ, ગુણ નામ શક્તિ અને પર્યાય નામ અવસ્થા. જેવી છે તેવી યથા સંભવ, સંભવ એટલે એમાં સંભવે તેવી, એમાં હોય તેવી યથાસંભવ, યથા નામ જે કાળે ત્યાં તેમાં તે હોય તે કાળે એ રીતે જાણવી. સમજાણું કાંઈ? “યથાસંભવ માનવી, યથાસંભવ માનવી....” જેવી પર્યાય જ્યાં છે તેમ તેને માનવી. “એ જ સાચું શ્રદ્ધાન છે....” લ્યો, “એ પ્રમાણે મિથ્યાદૃષ્ટિ પણ અનેકાંતરૂપ વસ્તુને....” જુઓ અનેકાંત માને, અમે પણ અનેકાંત માનીયે, સિદ્ધ સમાન પણ છીએ અને સંસારી પણ છીએ, રાગવાળા પણ છીએ અને અરાગવાળા પણ છીએ. કેવળજ્ઞાન પણ છે અને મતિજ્ઞાન પણ છે આ અનેકાંત એનું એમ અનેકાંત હોય નહિ. મતિજ્ઞાન પર્યાયપણે મતિજ્ઞાન છે અને કેવળજ્ઞાનપણે એ નથી. રાગની પર્યાયપણે રાગ છે અને અરાગપણે તે નથી, એમ અનેકાંત છે. કહો સમજાણું કાંઈ? “તે પ્રમાણે મિથ્યાદૃષ્ટિ પણ અનેકાંતરૂપ વસ્તુને માને છે....” આ પ્રમાણે અનેકાંત હોં! એટલે જૂઠું અનેકાંત. આહાહા!

આ બધા અનેકાંત કહે છે ને અત્યારે! અનેકાંત કરો. કથંચિત ઉપાદેય કથંચિત હેય એની એ ચીજ ને. સમજાણું કાંઈ? ઓહોહો! એની એ ચીજ ને કથંચિત ઉપાદેય વ્યવહારથી તો ઉપાદેય કહો પણ એનો અર્થ શું થયો? વ્યવહારથી ઉપાદેયનો અર્થ અભૂતાર્થ દૃષ્ટિથી ઉપાદેય, વ્યવહાર ખરી દૃષ્ટિથી ઉપાદેય છે નહિ. બે નયનો તો વિરોધ છે. નિશ્ચય કહે છે કે હું સત્ય છું. વ્યવહાર કહે છે કે સત્યથી વિરોધ અસત્ય કહેનાર વ્યવહાર છે. બેને ઉપાદેય ને એકરૂપ કેમ માની શકાય? જાણવા યોગ્ય બીજી ચીજ છે એમ માની શકાય પણ

આદરણીય માની શકાય નહિ. સમજાણું કાંઈ? “પરંતુ તે યથાર્થભાવને ઓળખી માની શક્તો નથી....” પર્યાયને ઓળખી ભાવ એટલે વાસ્તવિક પર્યાય શું છે? દ્રવ્ય ગુણ ત્રિકાળ શું છે? એને ઓળખીને માની શક્તો નથી માટે તે જૈનમાં જનમ્યો છતાં, જૈન સાધુ હોવા છતાં અને જૈનનો ત્યાગી શ્રાવક હોવા છતાં, આ રીતે અનેકાંતને સમજતો નથી અને પોતાની દૃષ્ટિ અનેકાંત સ્વીકારે છે, એ મિથ્યાદૃષ્ટિ છે. સમજાણું કાંઈ આમાં? લ્યો, એ અધિકાર ત્યાં થયો હવે વળી બીજું આવ્યું.

“વળી આ જીવને વ્રત, શીલ, સંયમ આદિકનો અંગીકાર હોય છે....”

વ્રત, શીલ, સંયમ આદિ ક્રિયા “તેને વ્યવહારથી આ પણ મોક્ષના, મોક્ષમાર્ગના કારણ છે....” એમ જોઈએ લખ્યું છે એમાં? પહેલામાં મોક્ષના કારણ છે એમ લખ્યું છે શું ઈ બરોબર છે? શું કીધું? વળી એમ માને છે અજ્ઞાની, કે અમારે વ્રત છે, શીયળ છે, સંયમ છે, છકાયની હિંસાનો ત્યાગ છે, ફલાણું છે, ઠીકણું છે. એ અંગીકાર કરે છે “તેને વ્યવહારથી આ પણ મોક્ષમાર્ગના કારણ છે. મોક્ષમાર્ગના કારણ છે એવું માની તે ઉપાદેય માને છે....” આંહી ઉપાદેય માને છે. હેયને ઉપાદેય માને છે. અહીંયા શરીરની ક્રિયા લેવી છે પહેલી છે. સમજાણું કાંઈ? અહણ-ત્યાગ શુભ ઉપયોગ પછી અંદર આગળ લેશે. આ શરીરઆદિથી અહણ-ત્યાગ થાયને? આ અવ્રતનો ત્યાગ ને આ સ્ત્રીનો ત્યાગ અને આ બ્રહ્મચર્યનો અંગીકાર, ફલાણું નો ત્યાગ ને ફલાણું અંગીકાર, એવી જે દેહાદિની જે ક્રિયા પરના કર્તાપણાની એવી વ્યવહાર ક્રિયા પણ મોક્ષમાર્ગના કારણ છે. લ્યો, વ્રતાદિ મોક્ષના કારણ ખરેખર મોક્ષમાર્ગના કારણ જ નથી. સમજાણું કાંઈ? એમાં શુભરાગ આવે એ કારણ નથી, અને બહારની ક્રિયા શરીર આશ્રિત છે એ તો બિલકુલ કારણ છે જ નહિ. સમજાણું?

હિંસાથી શરીરને હઠાવ્યું અને દયામાં શરીરને ક્રિયામાં જોડ્યું, એ તો પરની ક્રિયા છે, આત્મામાં ક્યાં હતી એ? સમજાણું કાંઈ? જૂઠું બોલવું છોડ્યું, સત્ય બોલવું અંગીકાર કર્યું. બોલે કોણ? જડ ભાષા એ તો કીધું ભિન્ન છે પહેલેથી કીધું. કર્મ ને નોકર્મ એટલે શરીર, વાણી તો જુદા છે. એને અહણ-ત્યાગ આત્મામાં ક્યાં છે? એને ઉપાદેય માને છે, જોયું? મોક્ષમાર્ગના કારણ વ્રત, શીલ, સંયમ પાળો બરાબર ક્રિયા કરો સારી કરો. દેહાદિમાં બરાબર કોઈને અડવા ન દયો, ફલાણું ન થવા દયો, આ ન થવા દયો, પણ અડે ન અડે એ ક્યાં તારી ક્રિયા છે? સમજાણું? સ્ત્રીનો છેડો અડવા ન દેવો, ફલાણું ન થવા દેવું, નવ વાડે બ્રહ્મચર્ય પાળવા શરીરથી, સ્ત્રી બેઠી હોય ત્યાં બેસવું નહિ, પેટમાં ખૂબ વધારે આહાર ખાવો નહિ, અમારે બ્રહ્મચર્ય પાળવા એ બાહ્યની ક્રિયાથી બ્રહ્મચર્ય પળાતા હશે? સમજાણું કાંઈ?

એ વળી મોક્ષના કારણ. માર્ગના, માર્ગના કારણ હોં! લ્યો, એ વ્રત આદિ મોક્ષમાર્ગ જે નિશ્ચય છે એનું એ કારણ માને છે, એ ઉપાદેય માને “એ તો જેમ પહેલા કેવળ વ્યવહારાલંબી જીવને અયથાર્થપણું કહ્યું હતું તેમાં આને પણ અયથાર્થપણું જાણવું....” લ્યો, વ્રતાદિની એ વ્રતાદિની ક્રિયા શરીરાશ્રિત છે, એ ક્યાં આત્માને આદરણીય છે? ઓહોહો! ભારે કઠણ ભાઈ! મોટા મોટા સાધુ નામ ધરાવે, આચાર્ય નામ ધરાવે હવે એને હેઠે ઉતરવું. આ આટલા છોડો ને, આ ખાવ, આ છોડો ને આ ખાવ, આ છોડોને આ ખાવ, આટલું હાલવું બંધ કરો, ને આ ઠેકાણે હાલો ને આટલું બંધ કરો હાલવાનું, એ દિશામાં ન જવું અને આ દિશાએ જવું, એટલા વ્રત દેશાવગાસિકના આવે છે ને? એ મુનિઓ આ અભિગ્રહ ધારણ કરે કે આટલામાં ન જવું. આટલામાં બેસવું વહોરવા જઈએ ત્યાં આ શેરીમાં જાવું અને ઓલી શેરીમાં ન જાવું. નગ્ન મુનિ હોં, દિગંબર નગ્ન મુનિની વાત છે, એ પણ આવી વ્રતાદિની ક્રિયાને ગ્રહણ-ત્યાગ માને, મિથ્યાદષ્ટિ છે. ઓહોહો! સમજાણું?

અહીં તો જૈનના મતાનુયાયીની વાત લીધી છે ને? ઓલા બેને તો જૈન મતાનુયાયી કહ્યા જ નથી. ક્યા? શ્વેતાંબર ઔર સ્થાનકવાસી તો જૈન મતાનુયાયીમં લિયા હી નહિ. વો તો પાંચમે અધ્યાયમે આ ગયા હૈ, પહેલે આ ગયા વો બાત. યહાં તો દિગંબર જૈન ધર્મમે જન્મે, જિન આજ્ઞા માને છતાં તેને નિશ્ચય વ્યવહારની સંધિની ખબર નથી એવા મિથ્યાદષ્ટિની સંભાળ, સંભાળ લીધી છે. કહો સમજાણું કાંઈ? આ જુઓને, એ જ બધા કહે કે બસ આ આદરવું, આ છોડવું. એસા આંહી પટ્ટા જો ચામડાકા બંધા હો તો નહિ લઈએ આહાર નહિ લેંગે આહાર, એસા આહાર હો તો લેંગે. હવે! એ તો બહારની ક્રિયા જડ આશ્રિત હોય એમાં તારે શું છે? (શ્રોતા : ...) ધૂળેય નથી. એમાં કદાચ રાગની મંદતાનો શુભભાવ થયો હોય, તો પુણ્ય બંધનું કારણ છે સમજાણું કાંઈ? એમાં જો બસ એસા નહિ ચોકામાંય ચીજ હોય તો નહિ લેંગે, ચોકા બહાર નીકળે તો નહિ લેંગે. એ જોર બધું ગ્રહણ - ત્યાગ બહારનું.

હોતા હૈ કી નહિ શેઠીયા? આ તો એના ગર્ભ છે ગર્ભ દિગંબર, દિગંબરાભાસ. બરાબર? એને જ કહે છે આહીં તો એની વાત નથી. આહીં દિગંબર તો એ વસ્તુ, વસ્તુનું સ્વરૂપ છે. એ કાંઈ દિગંબર ધર્મ એટલે વસ્ત્ર વિનાના સાધુ એટલો જ દિગંબર એમ નથી, એને દિગંબરનું નામ આપ્યું મુનિની અપેક્ષાએ આપ્યું, બાકી એનું નામ નિગ્રંથ માર્ગ છે. નિગ્રંથ માર્ગ છે. ભ્રાંતિથી નીકળ્યો છે અને રાગથી પણ નીકળીને નિભ્રાંત થઈને સ્થિર થયો છે, એવો માર્ગ વીતરાગનો. વીતરાગ માર્ગની વસ્તુની સ્થિતિ જ આવી છે એ કાંઈ કોઈની

કરી કલ્પેલી, કરી કલ્પેલી નથી. સમજાણું કાંઈ? લ્યો, યથા પછી બોલે છે, “વળી તે આમ પણ જાણે છે કે યથાયોગ્ય વ્રતાદિ ક્રિયા તો કરવી યોગ્ય છે....” એ શરીરમાં અહણ-ત્યાગ કરવો, વાણી આમ ન બોલવી, ફલાણું આમ ન કરવું, આમ રહેવું, તેમ કરવું સમજાણું? “પરંતુ તેમાં મમત્વ ન કરવું....” ક્રિયા કરવી જડની, મમતા ન કરવી. લીલોતરી છોડ દેના ઔર કંદમૂળ છોડ દેના, એકેન્દ્રિય પ્રત્યેક વનસ્પતિ લેના. કોણ લે સકતે હૈ? કોણ છોડ સકતે હૈ? ખબર હૈ એ તો જડ શરીર કી ક્રિયા હૈ, જડકી જડકી ક્રિયા હૈ, પરકી ક્રિયા હૈ. સમજમેં આયા?

પંચ રસ નહિ ખાના, એસા નહિ ખાના. માલ મલીદા તો ખાતે હૈ પણ તપ કરકે ઉડાતે હૈ, માલ મલીદા કોણ ખાતે હૈ? ધૂળ ભી ખાતે નહિ આત્મા. એ ખાતે હૈ એ માનના મિથ્યાદષ્ટિકા લક્ષણ હૈ એસા કહતે હૈ યહાં, અને પીછે આહાર છોડકર તપસ્યા કરના. ઓ શરીરકી ક્રિયા હુઈ એ તો આહાર છૂટયા, અને શરીર એસા પડે એ તો અજીવ માટી હૈ, ધૂળ હૈ આ તો. “એવી વ્રતાદિ ક્રિયા તો કરવી યોગ્ય છે શરીરાદિ, પરંતુ તેમાં મમત્વ, હવે જેનો પોતે કર્તા થાય તેમાં મમત્વ કેવી રીતે ન કરે?....” કર્તા થઈને એમ કહે કે મેં આ શરીરથી છોડયું ને વાણીથી આ છોડયું, આટલા આહાર છોડયા ને આટલું મેં મૂક્યું ને આટલું મેં લીધું ને મારા આટલા દ્રવ્ય ખપે છે ને આટલા દ્રવ્ય ખપતા નથી. બાલચંદજી! છે કે નહીં? છ દ્રવ્ય ખપે. એક વર્ષે એક એક દ્રવ્ય છોડ દેના, છોડતે છોડતે સંથારાકા ટાણા. ક્યા તેરા સંથારા ને એ ક્યા તેરા દ્રવ્ય છોડના? પણ દ્રવ્ય છોડના અહના તો જડકી ક્રિયા હૈ. ક્યા આત્મા વો કર સકતે હૈ? આહાહા! ભારે કઠણ ભાઈ આ! સમજાણું?

“વળી એમ કે કર્તા તો થાવું, મમતા ન કરવી, કેવી રીતે ન કરે? જો પોતે કર્તા નથી તો મારે ‘કરવી યોગ્ય છે’ એવો ભાવ કેવી રીતે કર્યો?....” મારે આ ખાવું છોડી દેવું જોઈએ. મારે આ ખવાય નહિ આ મારે લેવાય આ મારે ન લેવાય, આમ મારે હલાય આમ મારે ન હલાય, આમ મારે બોલાય અને આમ મારે ન બોલાય એ ક્યાંથી આવ્યું? તારામાં એ ક્યાં હતું? બોલવું, ન બોલવું, હાલવું, ચાલવું એ તો જડનું છે. આરે આ! સમજાણું કાંઈ? કેવી રીતે એ ભાવ તે કર્યો? “કર્તા નથી તો મારે કરવા યોગ્ય છે એ કેવી રીતે તે માન્યું? અને જો પોતે કર્તા છે, તો તે ક્રિયા પોતાનું કર્મ થયું....” એ શરીરની અવસ્થા, વાણીની અવસ્થા બહાર પદાર્થ છૂટયો એવી અવસ્થા સમજાય છે? એ તું કર્તા હૈ, ને એ તારું કાર્ય. એ તું કર્તા, અને એ તારું કાર્ય. તો તું મિથ્યાદષ્ટિ થયો. “એટલે કર્તા કર્મ સંબંધ સ્વયંસિદ્ધ થયો....” એ તો કર્તા કર્મ સંબંધ થયો. આ મેં છોડયું, આજે આઠમ હતી તો

મેં આહાર છોડ્યો, આજ નહિ ખાના, શામકો ખા લેના બરાબર પેટ ભરકે કલના ઉપવાસ કરના હૈ મૂંઢ હૈ, ક્યા ખા લેના તેરી ક્રિયા હૈ ? ઔર કલ મેં છોડ દીયા પર, તો પરકા છોડના તેરી ક્રિયા હૈ ? પર વો તો પર જડકી હૈ. સમજાય છે કાંઈ ?

અપવાસ પેલો સાંજે કરવો હોય ને સંવત્સરી તો સાંજે રોટલો ને દહીં ખાઈ લઈએ, દહીં... દહીં... દહીં... દહીં કહતે હૈ ને ? ક્યા કહતે હૈ ? દહીં, તૃષા ન લાગે અને રોટલો સારી રીતે ખવાય ભેગો. ખાટું મીઠું દહીં, ખરુંને ! એ બીજે દિવસે વાંધો નહિ, આજે મેં છોડ્યું ને સાંજે મેં ઝહું. એ બધી જડની ક્રિયા પરના અજીવની છે, ભિન્ન દ્રવ્યની છે. એને કર્તા થઈને એ મારા કાર્ય માને મૂંઢ છે. ભારે વાત ભાઈ આ. આમ ઈશ્વરને કર્તા માને તો મિથ્યાદષ્ટિ માને, ઈશ્વર કોઈ કર્તા છે અને એના બધા કામ છે, તો કહે ના. અને આ પોતે આત્મા પોતે ઈશ્વર અને શરીરના છોડવા ઝહવાના કામ મારા, ઈ તો ઈશ્વરનો બાપ થયો પાછો ઈ નો ઈ. દુર્ગાદાસજી ! બીજી રીતે ઈશ્વરને લાવીને બેસાડી દીધો. આ કર્તા શરીરનો ત્યાગ કરું, ફલાણું ત્યાગ કરું, ફલાણું છોડી દઉં, પર દ્રવ્ય છોડી દઉં, પર દ્રવ્ય લઉં, એટલા એક એક ખપેગા એક એક છૂટેગા... એક એક છૂટેગા. સમજમેં આયા ?

“જો પોતે કર્તા છે તો એ ક્રિયા પોતાનું કાર્ય થયું એટલે કર્તા કર્મ સંબંધ સ્વયં.....” (સિદ્ધ થયો). કોની હારે ? ઓલા જડની હારે, ત્યાગ-ઝહણ હારે, જડની હારે એમ ત્રણ કાળમાં આત્મા કર્તા ને પરનું કાર્ય આત્મામાં છે નહિ. “હવે એવી માન્યતા તો ભ્રમ છે....” શરીર વાણીની ક્રિયાઓ થાય બહાર આહાર પાણીનો ત્યાગ-ઝહણ થાય વિગેરે. સમજાણું ? આટલા દ્રવ્ય ખપે, આ શેરી ખપે, આ શેરી નહિ આ કાળે એવું હોય છે ને ? બસ આઠ વાગે દસ વાગે જવું, એ પછી નહિ. પણ એ બધી ક્રિયા તો જડને આધીન છે. તારા આધીનની ક્રિયા ક્યાં હતી ? એને કર્તા થઈને એ ક્રિયા પોતાની માનવી તો ભ્રમણા છે, મિથ્યાત્વ છે.

“તો કેવી રીતે છે ?....” ભાઈ સાહેબ હવે તો ખુલાસો તો કરો અમને તો મુંઝવ્યા, કાંઈ અમને તો મુંઝવ્યા આમ કહે તો આમ, ને આમ કહે તો આમ, અમારે હવે કરવું શું ? પાપ કરીએ દુકાને તો કહે પાપ કરો, દુકાન છોડીને આંહી બેસીએ તો છોડ્યું એનું પાપ તમને લાગે, કર્તા થાવ છો એના. સમજાણું કાંઈ ? હેં ? જો ભેગા આમ રહીએ તો કહે પાપ, તો દુકાન છોડ્યું અમે અને હવે નિવૃત્તિથી બેઠા છીએ, અમે છોડ્યું એને હવે સ્વાધ્યાય મંદિર અંગીકાર કર્યું તો કહે કર્તા ક્રિયા થઈ. તું કર્તાને એ ક્રિયા, મારે કરવું શું પણ આમાં હવે ? આહાહા ! બાલચંદજી ! બહુ સરસ વાત આવી. એક રજકણ પણ આ વાણી બોલાય છે

એની પર્યાય આત્માથી નથી, એ તો જડ ભિન્ન તત્ત્વની વાત છે, ભિન્ન છે અજીવ. આમ બોલે કે અજીવ ને જીવ માને તો મિથ્યાત્વ. જીવ ને અજીવ માને તો મિથ્યાત્વ આવે છે ને મિથ્યાત્વ? પચ્ચીસ પ્રકારકા મિથ્યાત્વ આતે હૈ એ દસ પ્રકારના કહો કે પચ્ચીસ પ્રકાર ઉસમેં આતે હૈ, સ્થાનકવાસીમાં પચ્ચીસ પ્રકાર આતા હૈ ઓલામાં દસ આવે. સમજાય છે કાંઈ? માર્ગને કુમાર્ગ માને તો મિથ્યાત્વ, કુમાર્ગને માર્ગ માને તો મિથ્યાત્વ, સાધુને કુસાધુ માને તો મિથ્યાત્વ, કુસાધુને સાધુમાને મિથ્યાત્વ આતા હૈ કે નહિ? ખબર નહિ કાંઈ, (શ્રોતા : ...) શ્વેતાંબર હતો કે'દી સાધુ ઈ? હજી તો શ્રદ્ધા દષ્ટિની ખબર ન મળે, કે આ આત્મ દ્રવ્ય જે પરના એક પરમાણુની ક્રિયાનો ગ્રહણ-ત્યાગ તે ચૈતન્યમાં છે નહિ. સમજાણું કાંઈ?

આ તો કહે અમે ઉપદેશ દઈ શકીએ અમે હાલી શકીએ, વિહાર કરી શકીએ, બીજાને સમજાવી શકીએ, અમારાથી બીજા સમજે એનો અમને લાભ બધી મૂંઢતા, મિથ્યાદષ્ટિપણું છે. હેં? આખો ક્રિયા માર્ગ ઉથાપ્યો ભઈ વયો ગયો લ્યો. કહો ઘરે આવે આમ મુનિ, નગ્ન મુનિ. આહાર આપે આ આહાર! આજ આહાર દાન છે અમારે ત્યાં જાઓ, પાંચસો એક આહારદાનની ખુશાલીમાં આપીએ. પુસ્તકાલયમાં ક્યાંય પુસ્તક છપાવતા હોય તો છપાવજો, સમજાણું કાંઈ? દીક્ષા હોય મોટી, શેની મોટી એટલે શું? માણસ ઘણાં ભેગા થાય. હમણાં થયા હતાને આગ્રામાં, બહુ માણસ એ વાત બહુ માણસ ભેગા થાય હો હા નગ્ન થાય છે બાપા, દીક્ષા લે છે બાપુ કોની દીક્ષા? દખ્યા લે છે. વધારે દખીયો થાય છે, દખીયા સમજતે હૈ? દુઃખીયો. શરીરની ક્રિયા મારીને આ ક્રિયા જડની. ઈશ્વર પોતે કર્તા થઈને પોતાના કામ મારા માને એ છકાયની દયા મેં પાળીને, છકાયની હિંસા હું કરતો હતો, ને એ બધું ભ્રમણા અને મિથ્યાદષ્ટિપણું છે.

તો કરવું શું? પણ ત્યારે હવે અમારે કેવી રીતે તો કાંઈ ખુલાસો તો કરો? હવે વ્રત પાળીએ તો કહે મિથ્યાદષ્ટિપણું, આ વ્રત ન પાળીએ તો કહે અવ્રતના પાપ, અત્યાગના પાપ. બાયડી પાસે બેસીએ તોય કહે પાપ અને છોડીએ તોય કહે પાપ, સમજાણું? બોલીએ તોય કહે પાપ બોલવાનો અધિક માન્યતા થઈ તારી, મૌન રહીએ તો કહે પાપ એ મૌન જડની પર્યાય છે. આ કહે હું મૌન રહ્યો, અજીવનો સ્વામી થઈ ગયો. “બાહ્ય વ્રતાદિ તે તો શરીરાદિ પરદ્રવ્યાશ્રિત છે....” એ ત્યાગ અત્યાગ બહારના આચરણમાં જે જડ છૂટ્યું, ને મળ્યું, અમુક રહ્યું ટળ્યું એ તો શરીર ને વાણી પરદ્રવ્ય આશ્રિત છે. એ સ્વદ્રવ્ય આશ્રિત નથી “અને પરદ્રવ્યનો પોતે કર્તા નથી....” પર દ્રવ્યનો કર્તા તો આ રજકણો છોડયા ને મેં મૂક્યા, ક્યાં તારામાં હતા? તું એનો ઘણી છો તે છોડે ને મૂકે? સમજાણું? બાહ્યવ્રત છે,

અવ્રત આદિ છે એના જે નિમિત્તના આચરણ થાય ને શરીરના? એ શરીરાદિ પરદ્રવ્યાશ્રિત છે. “પર દ્રવ્યનો પોતે કર્તા નથી માટે તેમાં કતૃત્વબુદ્ધિ પણ ન કરવી અને તેમાં મમત્વ પણ ન કરવું....” મેં કર્યું. આ દેહનો ત્યાગ, આ ફલાણી ચીજનો ત્યાગ, ને મેં ગ્રહણ કર્યું. એ કર્તા છોડ ને મમત્વ પણ છોડ. એ વ્રતાદિમાં ગ્રહણ-ત્યાગરૂપ પોતાનો શુભઉપયોગ થાય તે પોતાને આશ્રિત, લ્યો! એટલી વાત થઈ.

એટલી વાત લાવ્યા કે જે કાંઈ બાહ્ય પદાર્થને પાસમાં નિમિત્તો છે તેને છોડે છે. એમાં ઓલો ભાવ છે ને શુભભાવ, એ તારામાં છે, એ તારી ક્રિયા છે. ઓલી જડની ક્રિયા તારી (નથી). છૂટી ને મૂકી ને રહી ને ગઈ એ તારી ક્રિયા નહિ જડની. સમજાણું કાંઈ? શાંતિથી વાંચન નહિ, સ્વાધ્યાય નહિ, પોતાને માટે શું સત્ય છે એ જાણવું નહિ, એમ ને એમ કાંઈ વસ્તુ મળી જાય એવી છે? કહે છે કે વ્રતાદિમાં વ્રત લીધો, નિયમ લીધો, અભિગ્રહ લીધો, આજ મારે આ ખપે ને આ ન ખપે વગેરે “એમાં ગ્રહણ-ત્યાગરૂપ પોતાનો શુભઉપયોગ થાય તે પોતાના આશ્રયે છે....” શુભઉપયોગ પોતાના આશ્રયે છે. આંહી અત્યારે એ લેવું. સમજાણું કાંઈ? “અને તેનો પોતે કર્તા છે....” કર્તા નામ પરિણમન છે એમ. પરિણમન એનું છે. રાગનું પરિણમન જીવનું છે, કતૃત્વ જીવનો ધર્મ છે. રાગનું પરિણમવું એ કતૃત્વ જીવનો ધર્મ એટલે ધારી રાખેલી ક્રિયા છે. એ એની ક્રિયા ખરી.

શરીર વાણી મનને આમ થયું ને આમ થયું ને આમ થયું ને આમ લાગ્યું ને શરીર આદિ અને હેઠે(નીચે) જીવ હોય, પગ ઊંચો કર્યો મેં કર્યો મૂંઢ છો, એ તો જડની ક્રિયા છે. મેં બરાબર શરીર એસા રાખ્યું, આમ પગ રાખ્યો, આમ પગ હોય ને પગની એડી નીચે મૂકો તો આમ રાખવી શાસ્ત્રમાં એવું આવે બહુ, સમજાય છે? ચરણાનું યોગમાં એવું આવે પગની એડી આમ રાખવી, આમ રાખવી, વચ્ચેથી જીવ બચી જાય. કહે છે કે એમાં આ પગ આમ થયો એ મેં કર્યો અને આમ આડો રાખ્યો, આમ કર્યો તો મને જીવ બચી ગયો એ માન્યતા છોડી દે. એ ક્રિયા તારી નથી. એમાં જે રાગની મંદતાનો ભાવ થયો એ શુભઉપયોગ છે એ તારે આધીન. સમજાણું કાંઈ? આ બધા ભેગા થાય તો ક્યાંય મેળ ખાય નહિ, ઓલો આમ તાણે(ખેંચે) ને ઓલો આમ તાણે(ખેંચે). આવ્યું છે ને કાંઈ નહિ હમણાં ઓલા વેલસા કર્યું હતું ને! પત્ર આવ્યો હતો પોર વેલસા નહોતા ગયા અમે? બધા પંડિતો ભેગા થયા હતા. આ ફેરી મંગાવે છે સૌને મહિનો દોઢ મહિનો ભેગો આ છે ને પ્લાન? પંડિતો ભેગા થાઓ, એક બીજા ભાષણ કરો, બધાને બોલાવ્યા હતા. આવો બીજાને પણ અમે આમંત્રણ આપ્યા છે હારે ફૂલચંદ્રજી ને બધા.

(શ્રોતા : ...) ના, ના એ નહિ, વેલસામાં ગુના નહિ, ગુના નહિ એ તો ઓલી સાલ પુષ્કર એ તો સોળમી સાલમાં, આ તો સત્તરની સાલમાં બધા ગયા હતાને, ફૂલચંદ્રજી ને બધા ગયા હતાને લક્ષ્મીચંદ્ર છે ને શેઠ વેલસાના અને ન્યાંથી પછી ગુના આવ્યા હતા. સમજાણું કાંઈ? એ પોરની વાત, ઓલી ... ની વાત. સમજાણું કાંઈ? આ બધાને બોલાવે છે. ક્યારે જાવું છે તમારે? લ્યો! ઓલા ડોક્ટર કહે સૂઈ રહો ખાટલે, એમ કહે છે ને? હવે લોકો માગે છે કે તમારા કોઈ ડાહ્યા હોય પંડિતો એને મોકલો અમારી પાસે એમ કહે છે, (શ્રોતા : ...) કહો સમજાણું? એ કાગળ કો'કને આવ્યો છે. નહિ? તમને નહિ મળ્યો હોય કો'ક સવારે વાત કરતું હતું. આપણે હિંમતભાઈ સવારે વાત કરતા હતા કાગળ આવ્યો છે વેલસા. સમજાણું કાંઈ?

આંહી કહે છે કે શુભભાવ થયો, એ દયાના ભાવમાં, એ તારા આશ્રિત છે પણ એ શરીર ઊંચું નીચું રહ્યું કે આ છે આ મારું કાર્ય ને કર્તા હું, મૂંઢ ણો, અજીવની ક્રિયા અજીવની પર્યાયનો સ્વામી થયો, અજીવ ને જીવ માન્યો હેં? “શુભ ઉપયોગ થાય છે તે પોતાના આશ્રયે અને તેનો પોતે કર્તા છે માટે તેમાં કતૃત્વબુદ્ધિ પણ માનવી....” પરિણમન છે ને એમ આંહી સિદ્ધ કરવું છે ને? રાગનું પરિણમન એનું છે ને એમ કતૃત્વબુદ્ધિ એટલે જ્ઞાનમાં બરાબર જાણવું, કે શુભ ઉપયોગ મારું પરિણમન છે. મારામાં છે એમ એણે જાણવું જોઈએ. “તથા ત્યાં મમત્વ પણ કરવું....” મમત્વ એટલે મારામાં છે એમ જાણવું એમ. પુદ્ગલથી થયું છે, અને જડથી થયું છે શુભ ઉપયોગ એમ નથી. “પરંતુ....” હવે આવ્યું, “એ શુભ ઉપયોગને બંધનું જ કારણ જાણવું....” લ્યો! બંધનું કારણ, બંધનું જ કારણ જાણવું. આ તો ધર્મીની વાત કરે છે.

ઉદ્ધએ શુભ ઉપયોગ જે થાય દયાનો કે ત્યાગનો કે અમુકનો સમજ્યાને? આ સંથારો ગ્રહણ કર્યો કે આમ કરું એમ કહેવાય ને કે મેં આ વ્રત... અંશે સંવર નથી ને અંશે નિર્જરાય નથી જરીએ. એ બધું લાંબે હાલશે હમણાં આમાં... એ શુભ ઉપયોગ પુણ્ય છે. દયાનો ભાવ, પરને નહિ મારવાનો, વ્રત આદિ, “બંધનું જ કારણ જાણવું....” એને બંધનું જ કારણ જાણવું. એને મોક્ષનું કારણ... “પણ મોક્ષનું કારણ ન જાણવું....” જુઓ અસ્તિ-નાસ્તિ કરી. આ તો અસ્તિ-નાસ્તિ કરી છે. આમ નથી કહ્યું કે કથંચિત શુભ ઉપયોગ બંધનું કારણ ને કથંચિત શુભ ઉપયોગ મોક્ષનું કારણ, અનેકાંત આમ લગાવે છે માળા. કોણ જાણે શું થયું છે? આત્મ ફાટયા આત્મ મોટા. કોણ દેશે શિક્ષા, શેઠીયા! આ લોકો માગે છે કે અમારે ત્યાં કોઈ ઉપદેશક આવવા જોઈએ, ફલાણા આવવા જોઈએ, બહુ કહે તો કહે અમારે

અમારું કરવું છે ત્યારે ઓલા કહે કો'ક આવવું જોઈએ. શેઠીયા જેવા હોંશિયાર માણસ હોય તો કહે કામ કરે કે નહિ કેટલું? કેમ હિંમતભાઈ! ઈ કહે છે કે અમારે પોતાનું (શ્રોતા : ...)

લ્યો! બે વાત કરી કે શરીરાશ્રિત જે ત્યાગ ગ્રહણ પરમાણુનું મંદપણું થવું, છૂટવું, આવવું એ તો બધી જડની ક્રિયા છે. એ જડની ક્રિયા નો કર્તા ન માનવો અને મમતા ન કરવી કે એ મારામાં છે અને હું હતો તો આ થયું, હું હતો તો આ થયું. એ તો જડને લઈને થાય છે. હા! તે કાળે તને શુભ ભાવ દયાનો હોય કે શુભ ઉપયોગ કોઈ આહાર છોડવાનો, કોઈ અપવાસના વિગેરે સમજ્યાને? અપવાસ આજ કર્યો છે, આજ ખાધુ નથી પણ ખાધુ નથી એ ક્રિયા તારી ક્યાં હતી? એ તો જડની છે. ન ખવાણું અને પેટ મંદ રહ્યું એ તો જડનો પર્યાય થયો છે, એમાં શુભ ઉપયોગ રહ્યો એટલું તારું એમાં મમત્વ કરવું કે મારામાં છે. બસ પણ માનવું એ શુભ ઉપયોગ ને બંધનું કારણ. સમજાણું કાંઈ? “એ શુભ ઉપયોગ ને બંધનું જ કારણ જાણવું પણ મોક્ષનું કારણ ન જાણવું, કારણ કે બંધ ને મોક્ષને તો પ્રતિપક્ષપણું છે....”

લ્યો! કેટલી વાત સ્પષ્ટ કરી છે આ તો. બંધ અને મોક્ષ તો વિપક્ષ ઝાંપા છે, બે ઝાંપા. ઝાંપા કહતે હૈ ને? ઝાંપા આતા હૈ ને, વાડા હોતા હૈ ને વાડા હોતા હૈ ને ઉસમેં ઝાંપા-દરવાજા બેય તરફ ઝાંપા જુદા. ઓલીકોર પેસવાનું બાગમાં અને ગામમાં પેસવાના બે ઝાંપા જુદા હોય. દરવાજા આ બંધનો ઝાંપો, બંધનો ભાવ, મોક્ષનો ભાવ, બેય બિલકુલ પ્રતિપક્ષ છે. “તેથી એક જ ભાવ પુણ્યબંધનું પણ કારણ થાય અને મોક્ષનું પણ કારણ થાય એમ માનવું એ ભ્રમ છે....” લ્યો! એ શુભ દયાનો ભાવ અભિગ્રહમાં કંઈ વિકલ્પ ઉઠયો શુભનો ભાવ, તપનો ભાવ એ શુભભાવમાં ભાવ એક જ ભાવ પુણ્ય બંધનું પણ કારણ થાય, અને સંવર નિર્જરા પણ મોક્ષનું પણ કારણ એટલે સંવર નિર્જરા પણ થાય, એમ મોક્ષનું પણ કારણ એટલે સંવર-નિર્જરા પણ થાય એમ માનવું એ ભ્રમ છે. લ્યો! મોક્ષનું પણ કારણ છે એમ કહ્યું ને? કારણ એટલે સંવર નિર્જરા, શુભઉપયોગથી થોડો સંવર નિર્જરા થાય ને શુભ ઉપયોગથી તો ... હૈ કિ નહિ? ઉસમેં તો હૈ હી ધર્મ. હૈ? ત્યાં પુણ્ય હૈ હી, એસે કહતે હૈ કે નહિ? ધર્મ હૈ ત્યાં પુણ્ય હૈ હી, પુણ્ય હૈ ત્યાં નિર્જરા હૈ હી થોડી. (શ્રોતા : ...)

ગુરુદેવ : એ પુણ્ય હોય તે નિર્જરા ધર્મ (શ્રોતા : ...) નહિ, ધર્મ વિના પુણ્ય હોતા હી નહિ કહતે હૈ. એકેન્દ્રિયમેં, એકેન્દ્રિયમેં, કહાં સે એકેન્દ્રિયવાળા પુણ્યભાવસે તો બહાર આતે હૈ. ધર્મ તો હૈ નહિ કોઈ નિગોદમેં (શ્રોતા : ...) કિધર

(श्रोता : निर्जरा होती है)

गुरुदेव : अशुभ की निर्जरा कहे पाश धर्म क्यां रहा? ओ ओक ज पुण्यभाव शुभभाव ने बंधनुं पाश कारण मानना और मोक्षका कारण, अैसा लम है. त्तारे क्या है? धर्म क्या है वो बात करते है.

विशेष कहेसे.....

॥ प्रभाश वचन गुरुदेव ॥

શ્રી મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક
પ્રવચન નં. ૨૩
અધિકાર ૭મો
સ્થળ:સુવર્ણપુરી તા.:૨૨.૦૪.૬૨ રવિવાર

મંગલાચરણ

ણમો લોએ સવ્વ અરિહંતાણં;
ણમો લોએ સવ્વ સિદ્ધાણં;
ણમો લોએ સવ્વ આયરિયાણં;
ણમો લોએ સવ્વ ઉવજ્જયાણં;
ણમો લોએ સવ્વ ત્રિકાળવર્તી સાહૂણં;
ઔંકાર બિન્દુ સંયુક્તં નિત્યં ધ્યાયન્તિ યોગિનઃ।
કામદં મોક્ષદં ચૈવ ઔંકારાય નમોનમઃ॥
મંગલં ભગવાન્ વીરો મંગલં ગૌતમો ગણી ।
મંગલં કુંદકુંદાર્યો જૈન ધર્મોસ્તુ મંગલમ્ ॥
નમઃ સમયસારાય સ્વાનુભૂત્યા ચકાસતે ।
ચિત્સ્વભાવાય ભાવાય સર્વ ભાવાન્તરચ્છિદે ॥
ત્રિકાળ દિવ્યધ્વનિ દાતાર...

પાનું ૨૬૦ સાતમો અધિકાર મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક. “જૈન મતાનુયાયી મિથ્યાદષ્ટિનું સ્વરૂપ....” જૈન સંપ્રદાયમાં ગર્ભથી પહેલેથી જનમ્યા છતાં એને નિશ્ચયનયનું શું? ને વ્યવહારનય શું? એની સંધિનું ભાન નથી અને વ્યવહારનો વિષય જે અંદર શુભ દયા, દાન, વ્રત, ભક્તિના પરિણામ આવે એને મોક્ષનું કારણ માની લે, ને મોક્ષ નિર્જરા માને તો એ મિથ્યાદષ્ટિ છે. સમજાય છે કાંઈ? ઈ છેલ્લે એ કહ્યું. જુઓ! “એક જ ભાવ પુણ્યબંધનું પણ કારણ થાય ને મોક્ષનું પણ કારણ થાય એમ માનવું ભ્રમ છે....” એ ઉપરથી આઠ લીટી હેઠે... આત્મામાં જેટલો અંતર શુદ્ધ ચૈતન્ય સ્વભાવ, એની શ્રદ્ધા જ્ઞાન ને નિર્વિકલ્પ રમણતા, એટલો તો અંતરમાં સાચો નિશ્ચય મોક્ષમાર્ગ છે, પણ એની સાથમાં જેટલો શુભ ઉપયોગ હોય વ્રતનો અહિંસા, સત્યદત્ત, બ્રહ્મચર્યનો ભાવ વ્રતનો એ શુભઉપયોગ

છે. એ શુભઉપયોગ પુણ્યબંધનનું કારણ છે, પણ એ શુભઉપયોગ પુણ્યબંધનનું પણ કારણ થાય અને સંવર નિર્જરાનું પણ કારણ થાય એમ માનવું એ ભ્રમણા ને અજ્ઞાન છે. કહો સમજાય છે કાંઈ ?

ઈ છેલ્લી વાત આવી છે. એક જ ભાવમાં બે ફળ આવે એમ હોઈ શકે નહીં. અવ્રતના ભાવ એ પાપ છે અને વ્રતનો ભાવ એ પુણ્ય છે સંવર નિર્જરા નથી. પંચમહાવ્રત હો, અહિંસા આદિ હો, અઠ્યાવીસ મૂળગુણ હો કે બાર શ્રાવકના વ્રત હો કે અગિયાર પડિમાનો વિકલ્પ હો શ્રાવકનો એ બધું પુણ્યબંધનનું કારણ છે, શુભઉપયોગ છે. એનાથી પુણ્ય પણ બંધાય, એનાથી મોક્ષમારગ એટલે કે સંવર નિર્જરા પણ થાય એમ કોઈ દી' બની શકે નહીં. જૈનમાં જન્મીને પણ આ રીતે માનતા હોય તે જૈન નથી, એને મિથ્યાદષ્ટિ કહેવામાં આવે છે. “(તેથી) વ્રત, અવ્રત બંને વિકલ્પરહિત જ્યાં પરદ્રવ્યના ગ્રહણ ત્યાગનું કાંઈ પ્રયોજન નથી....” પણ વ્રત એ શુભ પરિણામ છે, શુભઉપયોગ છે, ને અવ્રત એ અશુભઉપયોગ છે. એ બંને રાગરહિત, બંનેના રાગરહિત, “જ્યાં પરદ્રવ્યના ગ્રહણ ત્યાગનું કાંઈ પ્રયોજન નથી....” અવ્રતના પરિણામમાં આમ ગ્રહવું અને વ્રતના પરિણામમાં આમ છોડવું, પરની હિંસા છોડું વિગેરે વિગેરે. વિકલ્પ, એ બધા પુણ્યબંધના કારણ એનાથી રહિત આત્મામાં ગ્રહણ ત્યાગ, જ્ઞાતા-દષ્ટાપણું, શુદ્ધ ચૈતન્યની પરિણતી જ્ઞાતા-દષ્ટાપણે ગ્રહણ - પરના ગ્રહણને ત્યાગ વિનાની જેટલી શુદ્ધ પરિણતી રહે એને મોક્ષમાર્ગ કહેવામાં આવે છે. કહો સમજાણું કાંઈ ?

“જ્યાં પરદ્રવ્યના ગ્રહણ ત્યાગ....” એટલે હિંસા ન કરું અને દયા પાળું અથવા હિંસા કરું એવો ભાવ કે હિંસા ન કરું એવો ભાવ બેય વિકલ્પ ને રાગ છે. જૂઠું બોલવાનો ભાવ રાગ, જૂઠું ન બોલવાનો સત્ય બોલવાનો ભાવ પણ રાગ છે. એ પંચે મહાવ્રતના પરિણામ રાગ, એના રહિત પરને ગ્રહણ ત્યાગ વિનાની ચીજ અંતરદષ્ટિમાં, શુદ્ધ પરિણતિ, જ્ઞાતા-દષ્ટાના ભાન સહિત સ્થિરતા રાગ રહિતની વર્તે, એને મોક્ષના કારણરૂપ મારગ કહેવામાં આવે છે. કહો સમજાણું ? “એવો ઉદાસીન વીતરાગ શુદ્ધોપયોગ છે....” ઉદાસીન વીતરાગ જ્ઞાતા-દષ્ટાપણાનો, પુણ્યપાપના રાગની વૃત્તિ વાસના વિનાનો એકલો ચૈતન્ય સ્વભાવ, જાણૂ અને દેખનૂ શક્તિને પ્રગટ કરવા જ્ઞાતા-દષ્ટાપણાનો પ્રયત્ન જેટલો અસ્તિરૂપ છે, તેટલો જ વીતરાગ શુદ્ધોપયોગ છે, “તેજ મોક્ષમાર્ગ છે....” ઈ એક જ મોક્ષમાર્ગ છે.

વચમાં વ્રતાદિના પરિણામ એ મોક્ષમાર્ગ નથી. સમજાય છે કાંઈ? અત્યારે એ જ માને છે બધાં. ઘણાં કહે વ્રત પાળવા એ ધર્મ છે. વ્રત પાળવા એ સંવર ને નિર્જરા છે. શેઠિયા! કહતે હૈ ને. બાલયંદજી! તમારે તો બહોત ચાલતે હૈ એ બાજુમેં, યહી બાત હૈ. બસ ભૈયા, અહિંસા, સત્યદત્ત, બ્રહ્મચર્ય ને અપરિગ્રહ પંચમહાવ્રત પાળો. બસ વો ધર્મ હો ગયા. યે અધ્યાત્મ ધર્મ હૈ. વળી એમ ચાલ્યું કે હવે અધ્યાત્મ ભાષા આવી છે. ઈ અધ્યાત્મ છે કેમ કે નિવૃત્તિ છે, પણ નિવૃત્તિ તો પાપથી નિવૃત્તિના પરિણામ પણ પુણ્યની તો પ્રવૃત્તિના પરિણામ ઈ છે. સમજમેં આયા? વો અધ્યાત્મ કહેતે હૈ કેટલા. જૈન દર્શન અધ્યાત્મ માર્ગ હૈ. સાધુ અધ્યાત્મ સાધતે હૈ. કયા અધ્યાત્મ સાધતે હૈ? હિંસા, જૂઠું, ચોરીના પરિણામ છોડકર અહિંસા, સત્યદત્ત, બ્રહ્મચર્યના પરિણામ એ અધ્યાત્મ પરિણામ છે. અધ્યાત્મ નથી એ તો પુણ્ય પરિણામ છે. પંચમહાવ્રતના ભાવ પણ વિકલ્પનું ઉત્થાન રાગનો ભાગ છે. એ આત્માનો સ્વભાવ નથી. પણ એ આવ્યા વિના નીચે રહેતો નથી. એ મોક્ષમાર્ગ નથી. ઈ પંચમહાવ્રતના પરિણામ સંવર નિર્જરા નથી. ઈ પંચમહાવ્રતના પરિણામ એ આસ્ત્રવના ભાવ છે. એને કોઈ ધર્મ ને સંવર માને એ જૈન નથી પણ મિથ્યાદષ્ટિ છે. કહો સમજાણું કાંઈ?

“નીચલી દશામાં... હા! શુદ્ધોપયોગ એક જ મોક્ષમાર્ગ છે....” આત્મામાં પરદ્રવ્યના ગ્રહણ ત્યાગ વિનાની ઉદાસીન જેટલી અંતર જ્ઞાતાદષ્ટાની દશા, તેટલી અકષાય પરિણતિ, વીતરાગ ઉપયોગ એ એક જ મોક્ષનો માર્ગ છે. “નીચલી દશામાં કોઈ જીવને શુભોપયોગ, એને શુદ્ધોપયોગ પણ હોય છે....” નીચલી દશામાં ચોથે ગુણસ્થાને, પાંચમે કે આદિ મુનિને શુદ્ધોપયોગ નામ અંતરઆત્માની શુદ્ધ પરિણતિ વીતરાગ દશા પણ હોય છે અને એની હારે પંચમહાવ્રત આદિના કે બારવ્રતના શુભરાગના ઉપયોગ ભાવ પણ શુભ હોય છે. સમજાણું કાંઈ? તેથી વ્રતાદિ શુભોપયોગને ઉપચારથી મોક્ષમાર્ગ કહ્યો છે. જુઓ શુદ્ધાત્માની નિર્વિકલ્પ આત્માની શ્રદ્ધા સ્વસંવેદન જ્ઞાનનું જ્ઞાન વેદન અને એ જ્ઞાન સ્વરૂપમાં રમણતાની લીનતા એ એક જ શુદ્ધ પરિણતિ એ એક જ મોક્ષનો માર્ગ, પણ નીચલી દશામાં એ શુદ્ધ પરિણતિની સાથે પંચમહાવ્રત આદિના શુભઉપયોગરૂપ પરિણામ પણ હોય છે. સમજાણું? તેથી એને ઉપચારથી મોક્ષમાર્ગ કહ્યો. લ્યો, આ ઉપચારથી કહ્યો. ઓલા શુભ ઉપયોગ પંચમહાવ્રતના મુનિના અઠયાવીસ મૂળગુણ, દિગંબર મુનિના વિકલ્પ અઠયાવીસ પ્રકારના એ બધો આસ્ત્રવભાવ છે. શુભઉપયોગ છે. પણ અંતર શુભ ઉપયોગના અભાવ સ્વભાવરૂપ, ચૈતન્યની અનુભવની દષ્ટિ જ્ઞાન ને રમણતા વર્તતી હોય, તેથી તેને શુભઉપયોગને ઉપચારથી મોક્ષમાર્ગ કહ્યો, ઈ ખરેખર મોક્ષમાર્ગ છે નહીં. સમજાણું કાંઈ?

સમ્યગ્દષ્ટિને પણ શુભઉપયોગ મોક્ષનો માર્ગ નથી. “પણ વસ્તુ વિચારથી....” વસ્તુનો વિચાર કરીએ તો “શુભઉપયોગ મોક્ષનો ઘાતક જ છે....” એ પંચમહાવ્રતના પરિણામ એ વૃત્તિનું ઉત્થાન છે. આને ન મારું, આને દુઃખ ન દઉં, આમ સત્ય બોલું, બ્રહ્મચર્ય પાળું એ બધીય રાગની વૃત્તિ છે. એ રાગ છે તે મોક્ષનો ઘાતક છે. પંચમહાવ્રતના અઠ્યાવીસ મૂળગુણના મુનિનો રાગ અને બારવ્રતના પરિણામ ઓલા શ્રાવકના કે અગિયાર પડિમાના વિકલ્પો દર્શન પડિમા, વ્રત પડિમા, સામાયિક પડિમા, પૌષધ પડિમાનો જે વિકલ્પ ઉઠે શુભરાગ એ બધો મોક્ષનો ઘાતક છે. (શ્રોતા : ...) યે વિના હોતા નહિ? યે વિનાહી હોતા હૈ શુદ્ધ પરિણતિ. ભારે વાત! આમાં આખી અટકી ગઈ જગતને. હજુ તો દષ્ટિ મિથ્યાત્વ ત્યાં પરિણામ શુભ કરે ને ધર્મ માને. ભક્તિ, પૂજા, જાત્રા, દાન, દયા, પંચમહાવ્રત એ બધા શુભ પરિણામ છે. એ ધર્મ નથી. એ ધર્મનો ઘાતક પરિણામ છે. એ ભારે કઠણ જગતને! (શ્રોતા : ...) હેં? શું? ખોટું થતું હોય? વાત તો ઢંઢેરા પીટીને બહાર આવી છે એમાં કાંઈ ગુપ્ત છે નહીં.

પરમાત્મ સ્વરૂપ ભગવાન આત્મા ઈ શુભ ને અશુભ વિકલ્પને પુણ્ય - પાપના ભાવથી રહિત છે. એમણે અંતરમાં અંતર્મુખ થઈને દષ્ટિ જ્ઞાનને રમણતા, એક જ મોક્ષમાર્ગ છે. પણ નીચલી દશામાં એકલી શુદ્ધ પરિણતિ પૂરી હોઈ શકે નહીં તો શુદ્ધ પરિણતિના કાળમાં, એને દયા, દાન, વ્રતના પરિણામ શુભ હોય એને ઉપચારથી મોક્ષમાર્ગ કહેવામાં આવે છે. ઉપચારથી એટલે મોક્ષમાર્ગ નથી, પણ તેને ઉપચારથી કહેવો એટલે કે તે મોક્ષમાર્ગનો ઘાતક છે. મોક્ષમાર્ગનો ઘાતક તેને ઉપચારથી મોક્ષમાર્ગ કહેવો એ વ્યવહારના કથન જ એવા છે. આહાહા! જુઓને! આ કેટલું સ્પષ્ટ છે. ઉપચાર તો એને માટે કહ્યો. સમજાણું કાંઈ? (શ્રોતા : ...) હેં? સંવર નિર્જરા કહો કે મોક્ષમાર્ગનો ઘાતક કહો એક જ થયું. શું થયું? શું કીધું? જુઓને મોક્ષનો ઘાતકનો અર્થ મોક્ષના પરિણામનો ઘાતક કારણનો એ પ્રશ્ન કર્યો એમકે મોક્ષનો ઘાતક છે પણ સંવર નિર્જરામાં ઘાતક છે? એ મોક્ષના માર્ગનો ઘાતક છે એટલે મોક્ષનો જ ઘાતક છે.

વ્યવહાર મોક્ષમાર્ગ એ બંધનું જ કારણ છે, મોક્ષનું કારણ નથી. શું થાય? આખો પલટો ખાઈ ગયો છે. અત્યારે પ્રરૂપણા અને કથનને એ બધાં વ્રત પાળો, વ્રત પાળો તો ધર્મ થાશે ને સંવર નિર્જરા થાશે ને હળવે હળવે મોક્ષ થાશે, ત્રણકાળમાં નહિ થાય. વ્રતના પરિણામ ઈ અજ્ઞાનીને તો હોય નહીં સાચા, પણ જ્ઞાનીને ય વ્રતના પરિણામ જે આવે ઈ ઘાતક મોક્ષમાર્ગનો છે. સમજાણું કાંઈ? “આ રીતે જે બંધનું કારણ છે....” દેખો જેને

ઉપચારથી મોક્ષમાર્ગ કહ્યો હતો. સમ્યગ્દષ્ટિને આત્માના વેદનના ભાનમાં સ્થિર રહી શક્તો નથી તેથી એવા પંચ મહાવ્રત આદિના કે બારવ્રતના કે ભક્તિના ભાવ આવે, પણ તે ઉપચારથી મોક્ષમાર્ગ કહ્યો “તે મોક્ષમાર્ગનો ઘાતક છે....” બીજી રીતે કહીએ તો એ બંધનું કારણ છે... એ બંધનું જ કારણ છે . આ તે જ મોક્ષનું ઘાતક છે. જે બંધનું કારણ છે તે જ મોક્ષના માર્ગનું તે જ મોક્ષનું ઘાતક છે, પણ મારગ કહ્યો’તોને એટલે કહ્યું છે ઈ. મોક્ષનું ઘાતક કેમ કહ્યું? કે ઉપચારથી મોક્ષમાર્ગ કહ્યો હતો ને મોક્ષમાર્ગ. રાગને શુભઉપયોગને મોક્ષમાર્ગ કહ્યો હતો, એટલે મોક્ષનું કારણ એનાથી મોક્ષ થાય, એમ કહ્યું હતું ઉપચારથી. તેથી તેને કહ્યું કે મોક્ષનો ઘાતક છે. સમજાણું?

જેને વ્યવહારથી મોક્ષમાર્ગ વ્યવહાર શ્રદ્ધા જ્ઞાન અને પંચ મહાવ્રતના પરિણામ એ તો રાગભાવ છે, એને જે મોક્ષમાર્ગનો ઉપચાર આવ્યો’તો તો કહે છે કે ના. એ કારણ જે હતું મોક્ષનું એ કેમ કહ્યું હતું? એ જ મોક્ષનો ઘાતક છે એ જ બંધનું કારણ છે પાછું એમ ઠરાવે છે. “એ બંધનું જ કારણ છે....” સમજાણું કાંઈ? આ તો કેટલા વરસ પહેલા થઈ ગયું છે. આ મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક - ટોડરમલે, હજારો શાસ્ત્રમાંથી સંધિ, સર્વજ્ઞના શાસ્ત્રમાં આચાર્યોએ કુંદકુંદઆચાર્ય, પૂજ્યપાદ સ્વામી, સમંતભદ્રાચાર્ય, અમૃતચંદ્રાચાર્ય, નેમિચંદ સિદ્ધાંત ચક્રવર્તી વિગેરે મહામુનિઓ ધર્માત્મા જેણે વાસ્તવિક તત્ત્વને પ્રસિદ્ધ કર્યું છે એની આંહી સંધિ કરી છે એણે. ક્યાંક એને ‘સમાધિ સુદાણં સમ્મતે’ પંચાસ્તિકાયમાં આવ્યું છે. ધર્માસ્તિ આદિની શ્રદ્ધા તે સમકિત છે, આ શાસ્ત્રનું જ્ઞાન તે જ્ઞાન છે, છકાયની દયા તે ચારિત્ર છે એમ જો કહેવામાં આવ્યું હોય, તો કહે છે કે એ ખરેખર વાત સાચી નથી આહા! ત્યારે ઓલા કહે છે આપ્તના વચનોમાં મોક્ષમાર્ગ કહ્યો છે અને ટોડરમલે કેમ એમ કહ્યું?

ટોડરમલે આપ્તના વાક્યનો વિવેક કર્યો છે કે વ્યવહાર અભૂતાર્થ છે. ઈ આપ્તે અગિયારમી ગાથામાં કહ્યું હતું કે વ્યવહાર અભૂતાર્થ છે. જ્યાં આગળ પરાશ્રિત કથન કરાય અને શુભરાગમાં મોક્ષમાર્ગ સ્થપાય, એ વ્યવહાર અભૂતાર્થ છે માટે એનો મેળ કરીને વાત કરીએ છીએ. સમજાણું કાંઈ? ઓહોહો! ઘરની વાત એકેય નથી માળા પણ જાણે ઓલો મૂળ વાતની ખબર ન મળે. વ્યવહાર અભૂતાર્થ, જૈનદર્શન, સર્વજ્ઞ ત્રિલોકનાથના મર્મમાં એ વાત આવી. એ વાત ભગવાન કુંદકુંદઆચાર્યે (સમયસાર ગાથા) અગિયારમાં પ્રસિદ્ધ કરી. કહો સમજાણું કાંઈ? એ એક જ ગાથાનો સ્પર્શ બધે છે. વ્યવહાર તે અભૂતાર્થ અસત્યાર્થ. વ્યવહાર બધો અસત્ય વાતને કરે છે, જેવું છે તેવું એ કહેતો નથી. માટે જે શાસ્ત્રમાં જૈન શાસ્ત્રમાં પણ વ્યવહારને મોક્ષમાર્ગ કહ્યો હોય તો અભૂતાર્થ દષ્ટિએ કહ્યો છે.

આમ જરી આગળ આવો. ભગવાન કુંદકુંદઆચાર્યે કાંઈ ઘરની વાત નથી કરી ત્યારે કહે એમણે કહ્યું છે ને તો કહ્યું છે ને, કીધું છે ને! એ કઈ નયનું કથન છે? નિશ્ચયનું કથન છે? છ દ્રવ્યને શ્રદ્ધવા એ સમકિત નિશ્ચયનું કથન છે? નિશ્ચયે તો સ્વઆશ્રયે આત્માને શ્રદ્ધે તે સમ્યગ્દર્શન છે.

(શ્રોતા : નિયમસારમાં આવે છે દાન ને પૂજા), દાન ને પૂજા એ શુભભાવ... દાન ને પૂજા એ શુભભાવ... એ પરંપરા એટલે કે એને છોડીને સ્થિર થશે તે દી' મુક્તિ થાશે. સમજાણું કાંઈ? આ પંચાસ્તિકાયમાં કહ્યું નથી? ઓલું દૂરતરમ્ ... પાઠમાં દૂરતર કર્યું પછી અમૃતચંદ્રઆચાર્યે પરંપરા અર્થ કર્યો. એમાં જુઓને પરંપરા છે. દૂરતર એટલે શુભપરિણામવાળાને હજી મોક્ષ દૂર છે આઘો છે. કારણ શુભ છોડીને સ્થિર થશે ત્યારે થાશે, એનો અર્થ કર્યો અમૃતચંદ્રાચાર્યે ટીકામાં કે એ પરંપરા મોક્ષનું કારણ એટલે આને છોડીને આગળ શુદ્ધમાં જશે ત્યારે મોક્ષ થશે. દૂરતરનો અર્થ એવો કર્યો. બરાબર કર્યો છે તેમાં શું છે? આહાહા!

આચાર્યોએ તો ઘણું સ્પષ્ટ હથેળીમાં આમળો વર્તાય એવું બતાવ્યું છે. હથેળીમાં આમળો વર્તાય એમ, લ્યો આમ. આમળા સમજતે હૈ ને! આમળા નહિ હોતા હૈ? હથેળીમાં આમળા એમ અમારે કહેવાય એમ હાથમાં... હાથમાં આમળું બતાડયું છે. જોઈ લે તું આમ કરીને. (શ્રોતા : ...) પ્રત્યક્ષ આહાહા! આ તો પ્રત્યક્ષ દિખાના આમ લ્યો. લ્યો, જોઈ લ્યો ભાઈ, એ પાછું દેખાય તો હાથ આમ થાય... આમ થાય, હાથમાં આમળું ખરુંને! હેઠે પડ્યું હોય તો તો પાછું પોતાને આમ આમ કરવું પડે. હાથમાં જેની કોર પ્રકાશ પડે જેની કોર બરાબર સૂઝે એમ બરાબર સૂઝે એવું પ્રત્યક્ષ છે. એમ આચાર્યોએ નિશ્ચય અને વ્યવહારની સંધિના ન્યાય મહાસંતોએ દિગંબર મુનિઓએ યથાર્થ વસ્તુ વર્ણવી છે. એમાં ક્યાંય ફેરફાર એક અક્ષરનો પણ નથી. એને સમજવામાં ફેર પડે ઈ પડે. કહો સમજાણું કાંઈ?

કહે છે જે ભગવાન આત્મા સચ્ચિદાનંદ સ્વરૂપ સિદ્ધ સ્વરૂપ છે એ નિર્વિકલ્પને પુણ્યપાપના ભાવ રહિત છે એનું ભાન કરીને અંદર ઠરે તેને મોક્ષમાર્ગ કહેવાય છે. એની સાથે જેટલો શુભઉપયોગ થાય તે મોક્ષમાર્ગનું ઘાતક, “તે બંધનું કારણ....” (છે તે જ) આ ચીજ “મોક્ષનું ઘાતક એવું શ્રદ્ધાન કરવું....” એવું શ્રદ્ધાન કરવું. ભારે કઠણ જગતને. હૈ ને ઉસમેં? એવું શ્રદ્ધાન કરવું કે ભગવાન આત્મા વીતરાગ ત્રિલોકનાથ પરમાત્મા જૈન પરમેશ્વરે જે આત્માનો વીતરાગી વિજ્ઞાનઘન સ્વભાવ બતાવ્યો, એવા વીતરાગી વિજ્ઞાનઘનમાં ઠરવું અનુભવ કરીને એ એક જ મોક્ષમાર્ગ છે. વચમાં એ પંચમહાવ્રત આદિના ભાવ આવે,

મોક્ષના ઘાતક બંધના કારણ એમ શ્રદ્ધા કરવી. એમાં જરીયે સંવર નિર્જરા થાશે એમ માનવું નહીં.

બીજા દેશમાં થાતું હશે ક્યાંય ? લોટને ઠેકાણે આટાને ઠેકાણે ધૂળની સુખડી થાતી હશે ? બીજા દેશમાં થાતી હશે ક્યાંય ? સુખડી સમજતે હૈ ને ! સુખડીમાં ત્રીજ હોય આટા, ઘી ઓર શક્કર. દેખો, આ ત્રીનમેં તો દૂસરી ચીજ હોતી હૈ ? શક્કર નિકાલકર કોઈ ચીરોડી નાંખે ? આટા નિકાલકર કોઈ ધૂળ નાંખે ? ઓર ઘી નિકાલકર કોઈ પાણી નાંખે ? પાણી કીધું મેં લ્યોને એની કાંઈ સુખડી બનતી હશે ? સુખડી તો આટા, ઘી અને ગોળ-શક્કર એની સુખડી બને. બીજાની સુખડી ક્યાં ? તમારે ક્યા કહેતે હૈ પકવાન ! વો સુખડી નહિ હોતી ? ગોળની ઠારીને કરે છે નહીં ? પકવાન કહે છે ને કહો. મિઠાઈ - મિઠાઈ તો ત્રણ ચીજની બનતી હશે ? ચોથી કોઈ આવતી હશે આમાં ? કે ત્રણને બદલે બીજી નંખાતી હશે લાખ વરસ પહેલા અને પછી મહાવિદેહમાં ? બધે સુખડી ત્રણની થાય. એમાં બીજી ચીજ એમાં હોય નહીં. એમ ત્રણેકાળે “એક હોય ત્રણકાળમાં પરમાર્થનો પંથ....”

ત્રિલોકનાથ વીતરાગ સર્વજ્ઞદેવ જૈન પરમેશ્વરે જે ત્રણકાળ ત્રણલોક જોયા અને જાણીને કહ્યું તેમાં આત્મામાં અશુભભાવ અવ્રતના હોય તો પાપ અને શુભભાવ વ્રતના હોય તો પુણ્ય, બેથી રહિત આત્માનો અનુભવ ને સ્થિરતા કરે તો ધર્મ ને મોક્ષમાર્ગ છે. સમજાણું કાંઈ ? દીપચંદ્રજી ! ક્યા હૈ ? આ તો બહોત લોગ તો કહે અરેરે ! એકાંત હો જાતે હૈ. એકાંત કાંઈ કુછ આપણા માર્ગ જૈનદર્શનકા સ્યાદવાદ હૈ અનેકાંત હૈ કુછ તો કુછ તો થોડી છૂટ આપો. કોણ આપે ? વસ્તુમાં વસ્તુ વિચારથી એમ કહ્યું છે ને ? એમ ક્યાં કે...

“વસ્તુ વિચારથી જોતાં....” વસ્તુનો સ્વભાવ ને વિભાવ જોતાં તે “શુભ ઉપયોગ....” દયા, દાનનો, પાંચમહાવ્રતનો “મોક્ષનો ઘાતક છે....” જો વસ્તુ વિચારથી એમ કહ્યું છે. “વસ્તુ વિચારથી જોતાં શુભ ઉપયોગ મોક્ષનો ઘાતક જ છે....” ઘાતક જ છે. ઘાતક જ છે એટલે ઘાતક-ઘાતનો કરનારો (શ્રોતા : ...) નક્કી એક જ છે. વળી બે હોય ? એક જ છે અને મોક્ષમાર્ગ નથી અને મોક્ષનો ઘાતક છે. “આ રીતે જે બંધનું કારણ છે તે જ મોક્ષનું ઘાતક છે આનું શ્રદ્ધાન કરવું....” આવા શ્રદ્ધાન વિના બીજી શ્રદ્ધા કરીશ તો મરી જઈશ. ચોરાશીના અવતારમાં રખડી મરીશ. એ વ્રતને, દયાને, દાનને પાળે તોય. શ્રદ્ધા જેની ઊંઘી એના મૂળિયા ઊંઘા, મૂળિયા ઊંઘા એના ફાલ ઊંઘા બધા થાય. ફાલ સમજતે હૈ ? આ ફસલ હોતી હૈ ને, ઝાડ હોતા હૈ લ્યો. મૂળ હોય એવા ઝાડ થાય કે નહીં ? આંબો અંદર હોય તો માથે કાંઈ લીંબોળી પાકતી હશે ? લીંબોળી ! અને હેઠે લીંબોળી બીજમાં હોય તો

માથે આંબો કેરી પાકતી હશે ? એમ જેવું એનું બીજ એવા એના ફળ.

એમ શ્રદ્ધા શક્તિનું જે સત્યબીજ એના ફળમાં પણ સ્વરૂપમાં રમણતા કરતાં કેવળજ્ઞાનની પ્રાપ્તિ થાય, પણ મિથ્યાશ્રદ્ધા રાખશે તેની શક્તિમાં નિગોદમાં જવાની તાકાત છે. પછી વ્રત-બ્રત પાળતો હોય તો ભલે આ ભવમાં કદાચ સ્વર્ગમાં એકાદ જાય, પછી નર્કમાં જાશે. મનુષ્ય થઈને, ઢોર થઈને ક્રમે ક્રમે નિગોદની ગતિને પ્રાપ્ત કરશે કેમ કે શ્રદ્ધા શક્તિનો વિરોધ છે. શ્રદ્ધા શક્તિ કોની કહેવી યથાર્થ એનું એને ભાન નથી. સમજાણું કાંઈ ?

“શુદ્ધ ઉપયોગને જ ઉપાદેય માની તેનો ઉપાય કરવો....” શુદ્ધ ઉપયોગ આત્મામાં શુદ્ધતામાં રમણતા... “એને જ ઉપાદેય માનીને....” જુઓ. ઉપાદેય એટલે આદરણીય - આદરણીય એટલે એમાં એકાકાર થાવું “તેનો ઉપાય કરવો....” શુદ્ધઉપયોગનો ઉપાય કરવો. અંદરમાં જ્ઞાતા-દૃષ્ટામાં રમણતામાં ઉપયોગ, ઉપાય કરવો. “શુભ ઉપયોગ-અશુભ ઉપયોગને હેય જાણી....” લ્યો, એ શુભ નામ વ્રત આદિના પરિણામ, અશુભ નામ હિંસા આદિના પરિણામ હેય, બેયને હેય જાણવા. ઓલાને ઉપાદેય આને હેય. હેય જાણવા એટલે એનો આદર કરવો નહીં. આદર ન કરવો એટલે પોતાના સ્વરૂપમાં તેની એકતા કરવી નહીં. સમજાણું કાંઈ ? તેના ત્યાગનો ઉપાય કરવો. ઓલાને ઉપાદેય માની એનો ઉપાય કરવો. આને હેય જાણી તેના ત્યાગનો ઉપાય કરવો. લ્યો ! શુભ ને અશુભ ઉપયોગના અભાવનો ઉપાય કરવો, અને શુદ્ધના ઉપયોગનો ઉપાય કરવો. સમજાણું કાંઈ ? ત્યાગનો એટલે કે શુભ પરિણામ થાય છે, હોય છે પણ એ આદરણીય નથી, એમાં એકાકાર થવા જેવું નથી. એકાકાર તો ચૈતન્યના અંતરસ્વભાવમાં થવા જેવું છે એમ ઉપાય શુદ્ધનો કરવો. પણ અશુભનો હેય જાણીને અભાવ કરવાનો ઉપાય કરવો. એનો અભાવ કરવાનો ઉપાય કરવો પણ એનાથી મોક્ષમાર્ગ માનશે એમ ભાવ કરીને બેસી રહેવું નહીં શ્રદ્ધા વિપરીત થશે. કહો સમજાણું કાંઈ ?

“જ્યાં શુદ્ધ ઉપયોગ ન થઈ શકે....” હા, અંદર શુદ્ધની શ્રદ્ધા જ્ઞાન હોવા છતાં, શુદ્ધ તે જ મોક્ષનો મારગ છે, શુભઉપયોગ થાય તે મોક્ષનો મારગ નથી. એમ શ્રદ્ધા જ્ઞાનમાં આવવા છતાં... “જ્યાં શુદ્ધ ઉપયોગ ન થઈ શકે....” અંતરમાં રમણતા એકાકાર ન થઈ શકે. “ત્યાં અશુભઉપયોગને છોડી શુભમાં પ્રવર્તવું....” ત્યાં અશુભ પરિણામને છોડી... કથન પદ્ધતિ તો એમ જ આવેને ? “અને શુભમાં - શુભ ઉપયોગમાં પ્રવર્તવું કારણકે શુભ ઉપયોગથી અશુભ ઉપયોગમાં અશુદ્ધતાની અધિકતા છે....”

શુભ પરિણામમાં રાગની મંદતા, દયા, દાન, કષાય મંદ એમાં એનાથી અશુભ ઉપયોગ હિંસા, જૂઠું, તૃષ્ણા, મમતા એના પરિણામમાં અશુદ્ધતાની વિશેષતા છે. અશુભમાં અશુદ્ધતા વધારે છે, શુભમાં અશુદ્ધતા થોડી છે. છે તો બેય અશુદ્ધ... ઓહોહો! સમજાણું? હજી એ કહે કે ન્યાં(ત્યાં) ચોથેથી છઠ્ઠા સુધી શુભ ઉપયોગ છે. માટે શુભ ઉપયોગમાં જુઓ, સમકિત દર્શન ને સંવર નિર્જરા આવી ગઈ. લ્યો આવું કહે છે. ઈ તો ઉપયોગના પ્રકાર પાડીને ગુણસ્થાનના ભેદ ઉપયોગની અપેક્ષાએ કર્યા. એમાં એથી એને લઈને સંવર નિર્જરા છે એમ ક્યાં કહ્યું છે? સમજાણું કાંઈ?

જ્ઞાન ચૈતન્યની જાત એકલો નિષ્ક્રિય ચૈતન્યબિંબ પ્રભુ! એને અંતરમાં પકડયા વિના એ તારા વ્રતાદિના પરિણામ બધાય થોથા છે. એ બંધનું કારણ છે. સંસારમાં રજળવાનું કારણ છે. સ્વર્ગ-બર્ગ મળશે ને પાછો મરીને ચાર ગતિમાં રખડશે. ‘દ્રવ્યસંયમસે ઐવેયક પાયો ફેર પીછો પટક્યો’ એવું આવે છે સજ્જાયમાં. એમ આમાં આવે છે ને કે ‘મુનિવ્રત ધાર અનંતબૈર ઐવેયક ઉપજાયો’, અનંતવાર મુનિપણું લઈને મિથ્યાદૃષ્ટિ શ્રદ્ધામાં ભૂલ - એ ક્રિયા પુણ્યની દયા, દાનની ક્રિયામાં ધર્મ માની અનંતવાર ઉપર - જૈનનો સાધુ થઈ ઉપર ગયો અનંતવાર - એમ દ્રવ્યસંયમસે ઐવેયક પાયો ફેર પીછો પટક્યો. એ સજ્જાય માળા ચાર છે એમાં આવે છે. સજ્જાય માળા ચાર છે એમાં આવે છે. સમ્યગ્દર્શન વિના આત્મા અને વિકારના ભેદજ્ઞાનની શ્રદ્ધા વિના એવા દ્રવ્યસંયમ પંચમહાવ્રત આદિ પાળ્યા એને લઈને નવમી ઐવેયક અનંતવાર ગયો પણ ફેર પીછો પટક્યો. નીકળ્યો ત્યાંથી ને ચારગતિમાં પડ્યો. સમજાણું કાંઈ?

“માટે શુભ અને અશુભને હેય જાણી શુદ્ધ ઉપયોગની શ્રદ્ધા, જ્ઞાન ને રમણતાનો વધારો કરવો....” હા, “શુભ ઉપયોગથી અશુભ ઉપયોગમાં અશુદ્ધતાની અધિકતા છે....” શુદ્ધ ઉપયોગ હોય ત્યારે તો તે પરદ્રવ્યનો સાક્ષી પોતે રહે છે. અહણ ત્યાગ કાંઈ છે નહીં. ઓલામાં અહણ ત્યાગનો વિકલ્પ છે. અવ્રતમાં અહણનો હિંસાદિનો, ઓલામાં ત્યાગનો - વ્રતમાં હિંસા છોડું આદિ. “આ શુદ્ધ ઉપયોગમાં પરદ્રવ્યનો સાક્ષી પોતે રહે છે એટલે ત્યાં તો કાંઈ પરદ્રવ્યનું પ્રયોજન જ ન રહ્યું....” પરદ્રવ્યની સામે લક્ષ જ ન રહ્યું. એકલા ચૈતન્ય સ્વરૂપ ભગવાન આત્મા પૂર્ણાનંદની મૂર્તિ પ્રભુ! એમાં એકાકાર થઈને શુદ્ધ ઉપયોગ જામ્યો અંતરમાં એને તો પરદ્રવ્યમાં આ હિંસા છોડું અને દયા પાળું, અસત્ય છોડું, સત્ય બોલું એવું કાંઈ છે નહીં, એ તો વિકલ્પ રહિત દશા છે. કહો સમજાણું કાંઈ?

“વળી શુભ ઉપયોગ હોય ત્યાં બાહ્યવ્રતાદિની પ્રવૃત્તિ થાય છે....” જુઓ ! વ્રતાદિની દેહની ક્રિયાની વાત કરે છે. જ્યાં આત્મામાં શુદ્ધ શ્રદ્ધા જ્ઞાન હોય અને શુભ ઉપયોગ હોય ત્યાં બાહ્ય વ્રતાદિની પ્રવૃત્તિ દેહમાં ... કોઈ એની કોઈ દેહથી કોઈ જીવ મરે એવી પ્રવૃત્તિ તેની ન હોય. જીવની દયા આદિની પ્રવૃત્તિ શરીરમાં એ જાતની પ્રવૃત્તિ હોય શરીરને કારણે હોં ! નિમિત્ત-નિમિત્ત સંબંધથી વાત કરી. શુભ ઉપયોગ હોય ત્યાં બાહ્ય વ્રત આદિની વ્રત, જાત્રા, ભક્તિ, પૂજા આદિની દેહમાં પ્રવૃત્તિ હોય દેહને કારણે.

“અશુભ ઉપયોગ હોય તો બાહ્ય અવ્રત આદિની પ્રવૃત્તિ થાય....” અંદર અશુભ અવ્રતના પરિણામ હોય પાપના તો અવ્રત, હિંસા, જૂઠું આદિની બાહ્યની દેહની ક્રિયામાં પણ એવું નિમિત્તપણું ભજે. જડને લઈને જડમાં ભજે. “કારણકે અશુદ્ધ ઉપયોગને....” છે ને સુધાર્યું છે ને ! હેં ? આહાહા ! પહેલા અશુદ્ધ ઉપયોગ લીધો. “અશુદ્ધ ઉપયોગને અને પરદ્રવ્યની પ્રવૃત્તિને નિમિત્ત નૈમિત્તિક સંબંધ હોય છે....” શું કહે છે ? શુભ ભાવ વ્રતનો અશુભભાવ અવ્રતનો એ પરિણામ એને અને દેહની ક્રિયામાં નિમિત્ત-નિમિત્ત સંબંધ હોય છે. શુભભાવ હોય તો વ્રતની ક્રિયા દેહમાં હોય, અશુભ હોય તો અવ્રત આદિની ક્રિયા હોય.

“એ અશુદ્ધ ઉપયોગ....” - શુભ અને અશુભ બે થઈને અશુદ્ધ એને અને પરદ્રવ્યની પ્રવૃત્તિ દેહાદિની “એને નિમિત્ત-નિમિત્ત સંબંધ હોય....” હિંસાનો ભાવ છોડયો એને ભાષામાં એવું ન આવે કે હિંસા કરવા જેવી છે એવું આવે ? એવી પર્યાયનો એવો બેનો જડનો અને શુભરાગનો સંબંધ છે. દેહથી વિષય એ છે. વિષયની વાસના ગઈ અશુભ, શુભ થઈ, તો દેહથી પણ વિષયની ક્રિયા થાય એવું બને નહિ, અને શુભભાવ થયો બ્રહ્મચર્યનો તો દેહથી ઓલી વિષયની વાસના ન હોય પણ અશુભભાવમાં જ વિષય દેહની ક્રિયામાં વિષય આદિની પ્રવૃત્તિ હોય. અને શુભભાવ હોય, તો દયા આદિની પ્રવૃત્તિ દેહમાં દેખાય એવો અશુદ્ધ ઉપયોગને એટલે શુભાશુભ ભાવને, બેયને અશુદ્ધ કહેવાય.

દેહની પ્રવૃત્તિને નિમિત્ત-નિમિત્ત સંબંધ હોય છે. સમજાય છે કાંઈ ? “નિમિત્ત-નૈમિત્તિક સંબંધ છે....” કહો, નિમિત્ત જ્યારે શુભને અશુભ પરિણામનું હોય, ત્યારે જડમાં પણ એ જાતની પ્રવૃત્તિના નૈમિત્તિક પર્યાય ક્રિયા જડમાં ભજે. કહો સમજાણું કાંઈ ? પણ પરદ્રવ્યનું ગ્રહણ ત્યાગ આત્મામાં નથી પણ પરિણામ વખતે આવી પ્રવૃત્તિ સહેજે દેહમાં હોય છે.

“તેથી પહેલાં અશુભ ઉપયોગ છોડી....” (છૂટી) એ સમ્યગ્દર્શન થયાં છતાં પણ પહેલો અશુભ ઉપયોગ છોડી, “શુભ ઉપયોગ થાય અને પછી શુભ ઉપયોગ છૂટી શુદ્ધ ઉપયોગ થાય, એવી ક્રમપરિપાટી છે....” આત્માની શ્રદ્ધા પુણ્ય-પાપ રહિત શુદ્ધ ચૈતન્ય જ્ઞાયકભાવ એ જ સ્વભાવ આત્મા. એવી ભાન પ્રતીતિ થાય છતાં પહેલા અશુભ ઉપયોગને છોડી શુભમાં આવે. પછી ક્રમે ક્રમે શુભને છોડી એટલે શુદ્ધમાં આવે એટલે શુભ છૂટી જાય. એ તો શૈલીની કથન પદ્ધતિ એમ જ હાલે. સમજાણું કાંઈ? શું છે આ બધું બફમ જેવું લાગે લ્યો એય! દાસ! શું થયું વળી .... યાદ આવ્યું. અરે! શું થાય? આ વસ્તુ શું છે એ સાંભળવામાં ન આવે, એને મેળ કરવામાં ન આવે, એટલે માણસને ધડકન ઊભી થાય ધડકન.

વીતરાગ ત્રિલોકનાથ જૈન પરમેશ્વર, અનંતકાળમાં જે સમ્યગ્દર્શન પામ્યો નથી એને સમ્યગ્દર્શન કેમ પમાય? અને એની શ્રદ્ધા પહેલી સાચી કેમ થાય? એની વાત કરી રહ્યા છે. પહેલી શ્રદ્ધામાં જ ગોટા હશે કે આ શુભથી ધર્મ થાશે ને પુણ્યથી ધર્મ થાશે ને આ વ્રતથી ધર્મ થાશે ને સંવર નિર્જરાથી થાશે, એની શ્રદ્ધા જ ખોટી એને સમ્યગ્દર્શન કોઈ દી’ થાય નહિ ત્રણકાળમાં ત્રણલોકમાં ભગવાન પાસે જાય સમવશરણમાં તોય નહિ થાય. સમજાણું કાંઈ? “માટે પહેલાં અશુભઉપયોગને છોડી શુભ ઉપયોગ થાય....” એમ અવ્રતને છોડીને વ્રતના પરિણામ મુનિને આવે પહેલાં “પછી શુભ ઉપયોગ છોડીને શુદ્ધ ઉપયોગ થાય એવી ક્રમ પરિપાટી છે....” લ્યો, એવો ક્રમ છે એક પછી એક થવાનો એટલી વાત ત્યાં રાખી.

હવે ઈ શુભને શુદ્ધ ઉપયોગનું કારણ માને એની જરી વાત અહીં કરે છે. “વળી કોઈ એમ માને કે શુભ ઉપયોગ છે તે શુદ્ધ ઉપયોગનું કારણ છે....” વળી એમ કેટલાક કહે ભાઈ! શુભ કરો, કરતાં કરતાં શુદ્ધ થાશે. શુભ કારણ ને શુદ્ધ કાર્ય. ડુંગળી ખાય ડુંગળી ક્યા કહેતે હૈ? પ્યાજ. પ્યાજ કહેતે હૈ ને! પ્યાજ ખાતે હૈ ઔર કસ્તુરીકા ડકાર આતા હૈ. કોઈ દેશમાં આ તો ન આવે પણ આમાં આવે કોઈ દેશમાં. શુભ ઉપયોગથી શુદ્ધ થાય એવી માન્યતા.

“કોઈ એમ માને કે શુભ ઉપયોગ જે છે....” રાગની મંદતા દયા, દાન, વ્રત, પરિણામ, ભક્તિ, પૂજા “તે શુદ્ધ ઉપયોગનું કારણ છે....” ઈ અંતરના નિર્મળ પરિણામ નિર્મળ વીતરાગી થવાનું આ શુભ ઉપયોગ રાગભાવ તે કારણ છે એમ કોઈ માને એ વાત ખોટી છે. એ વાત સમજાવે છે. સમજાણું કાંઈ? ભઈ શુભ કરો... શુભ કરો

એકવાર, શુદ્ધ પીછે હોગા. શુભ કરતે નહિ ઉસકો ક્યા શુદ્ધ હોગા? કહતે હૈ કે નહિ? જૂઠ હૈ, શુભ તો રાગ હૈ ઓ રાગમેંસે અરાગ પરિણામ કહાંસે આયેગા? બિલકુલ નહિ આવે.

હવે ત્યાં જેમ અશુભ ઉપયોગ છૂટી શુભ ઉપયોગ થાય છે. જુઓ શું કહે છે? જેમ અશુભ હિંસા જૂઠું ચોરી વિષયના પરિણામ ‘છૂટી’ અને શુભ ઉપયોગ થાય છે એ ઉપર વજન છે. અશુભ પરિણામ હિંસા જૂઠું ચોરી વિષયના છૂટી અને શુભઉપયોગ થાય છે કે અશુભને કારણે શુભ થાય છે? અશુભ કારણ અને શુભ કાર્ય એમ છે? અશુભ ઉપયોગ છૂટી હિંસાના, જૂઠાના, ચોરી, વિષય, રાગ તીવ્રતા એને છૂટીને શુભ ઉપયોગ થાય “તેમ શુભઉપયોગ છૂટી શુદ્ધઉપયોગ થાય છે....” એમ શુભઉપયોગ છૂટી શુદ્ધ થાય છે.

“એમ જ જો કારણ કાર્યપણું હોય તો શુભનું કારણ અશુભ પણ ઠરે....” ઓલો તો છૂટીને થાય છે છતાંય એને કોઈ એમ કહે કે અશુભ કારણ - શુભ કાર્ય, એમ શુભ કારણ શુદ્ધ કાર્ય એમ છે નહિ. તો તો અશુભ ઉપયોગ પણ શુભ ઉપયોગનું કારણ ઠરે. કારણ અશુભ છૂટીને શુભ થાય છે ને તો અશુભને કારણ... જો તમે શુભ છૂટીને શુદ્ધ થાય અને શુભને કારણે કહો, અને શુદ્ધને કાર્ય કહો, તો અશુભ છૂટીને શુભ થયું અશુભને કારણ કહો અને શુભને કાર્ય કહો એમ તો બને નહીં. અશુભ પાપ કારણ ને શુભ પુણ્ય કાર્ય એનું એમ બની શકે નહીં. સમજાણું કાંઈ? શું કીધું?

“એમ જ જો કારણકાર્યપણું હોય....” એમ. વજન તો આંહી છૂટીને છે છતાં પણ કારણ કાર્ય જો તું એને લાગુ પાડ “તો શુભ ઉપયોગનું કારણ અશુભ પણ ઠરે એમ....” શુભને છૂટીને શુદ્ધ થાય ઈ અપેક્ષાએ શુભને કારણ ને શુદ્ધને કાર્ય કહે તો અશુભ છૂટીને શુભ થાય તો અશુભને પણ કારણ કહેવામાં આવે, “અશુભ ઉપયોગ પણ ઠરે....” એમ કહે છે ને અહીં તે પણ એમ તો છે નહીં, હિંસાના પરિણામ કારણ ને દયાના પરિણામ કાર્ય એમ હશે? કહો સમજાણું કાંઈ? એક તો આ વાત સિદ્ધ કરી માટે શુભ પરિણામ એ શુદ્ધનું કારણ છે એમ કહેતા હોય એ વ્યાજબી નથી કેમ કે જો એમ હોય તો અશુભ છૂટીને શુભ થાય તો અશુભને કારણ ને શુભને કાર્ય ઠરે. એને પણ કાર્ય કારણ ઠરે શુભનું પણ અશુભ કારણ ઠરે. શુભ ભાવનું પણ અશુભ ભાવ કારણ ઠરે પણ એમ તો બને નહીં. જો એમ બને કે શુભ છૂટીને શુદ્ધ થાય તો શુભ કારણને શુદ્ધ કાર્ય એમ પણ બને નહીં. સમજાણું કાંઈ? કેટલી વાતમાં સ્પષ્ટ કર્યું છે.

કેટલી સાદી ભાષામાં અને અત્યારે તો આ હિંદી સાદી ભાષામાં આવી ગયું છે. ગુજરાતી થઈ ગયા છે. અનેક હજાર મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક છપાઈ ગયા છે. વાંચવાનો મોકો ન મળે, નિવૃત્તિ ન મળે પોતાનો આગ્રહ માન્યો છે. પોતાની કલ્પનાનો આગ્રહ હોય એ પ્રમાણે વાત નીકળે તો સાચી ને બીજી વાત નીકળે તો કહે નહીં. એટલે પોતાની વાત તો સાચી માનીને બેઠો, હવે હોય ખોટી. અયથાર્થતત્ત્વ ને યથાર્થ માનતો હોય. હવે એ ગમે એવું વાંચે પણ એમાં કાંઈ બીજું બેસે નહીં. આગ્રહ છે ને એટલે.

એક વાત એ કરી કે કારણ કાર્ય જો તમે ઠરાવો શુભ ઉપયોગને કારણ ને શુદ્ધને કાર્ય ઠરાવો તો અશુભને કારણ ને શુભને કાર્ય ઠરાવવું પડશે. તેમ તો બને (નહીં) તો શુભ કારણ ને શુદ્ધ કાર્ય એમ પણ બને નહિ, એમ કીધું, પછી ઉપચારથી વાત કરશે.

“દ્રવ્યલિંગીને શુભઉપયોગ જ હોય....” જુઓ આ સિદ્ધાંત મુક્યો. નવમી ઐવેયક દિગંબર જૈન મુનિ અનંતવાર થયો. અનંતવાર માસ-માસખમણના પારણા, જંગલમાં વનવાસી, શરીર જીર્ણ થઈ જાય, બીજા દેવલોકની ઈન્દ્રાણી આવે તો ચળે નહિ એને માટે આહાર-પાણી એક કણ પણ પાણીનો બિંદુ આપે કરીને, લ્યે નહિ કેમ કે એકન્દ્રિય જીવ છે પાણી. એને માટે કરીને આપે તો હિંસા છે એ આહાર લ્યે (નહીં). એવી જેને દયા, એવું જેનું બ્રહ્મચર્ય, એવી જેની ક્રોધની મંદતા માયા કપટ નહીં.

એવા “દ્રવ્યલિંગીને શુભઉપયોગ તો ઉત્કૃષ્ટ હોય છે....” નવમી ઐવેયક જાય એને શુભ ઉપયોગ તો બહુ ઊંચો હોય છે. સમજમેં આયા? દુર્ગાદાસજી! અંતિમ ઐવેયક તક જાતે હૈ ને સાધુ જૈન હોકર, અન્યમતિ નહિ જા સકે ઉપર. જૈનના સાધુ એવી ક્રિયાકાંડ એવા શુક્લ લેશ્યા શરીરના ખંડ ખંડ કરે તો ક્રોધ ન કરે. હેં? (શ્રોતા : અન્ય ફિરકાના સાધુ જાયને!) એક જ ફિરકામાં જાય. દિગંબર મુનિ હોય એ જ ઉપર જઈ શકે બાકી કોઈ ન જઈ શકે. એ દ્રવ્યલિંગી કહેવાય છે બીજાને દ્રવ્યલિંગી કહેવાતા (નથી) વસ્તુ આમ છે. કઠણ પડશે ... આજ આવ્યા છે ભાઈ! સમજાણું કાંઈ? કઠણ પડે એવું છે. દ્રવ્યલિંગી ખરેખર તો એને કહેવાય પણ પ્રભુ! આકરું તો પડે એવું છે શું થાય? વસ્ત્ર પાત્ર રાખે એ તો દ્રવ્યલિંગી સાધુય નથી જૈનદર્શનના માર્ગની અંદર, પણ જે દ્રવ્યલિંગ નગ્નપાણું હોય, ઉત્કૃષ્ટ શુભભાવ હોય, શુક્લલેશ્યા હોય, નવમી ઐવેયક જાય. તો શુભ ઉપયોગથી જો શુદ્ધ થાય, આવો શુભઉપયોગ તો અનંતવાર નવમી ઐવેયકે ગયો ત્યારે થયો છે.

શ્રદ્ધામાં બેસવું આકરું. જીવને આખો ફેરવી નાંખવો. જીવને ફેરવી નાંખવો. આહાહા! ભગવાન આત્મા ધીરજથી જો ભાઈ! કોઈ પક્ષની વાત આ નથી. આ તો વસ્તુ વિચારની વાત છે. આ કહ્યું હતું ને વસ્તુ વિચારથી જોઈએ વસ્તુનો આવો સ્વભાવ છે. હવે બીજો પોકાર કરે તો કરો પણ વસ્તુમાં બીજું નથી તેમાં શું કરવું? સમજાણું કાંઈ? ભગવાન આત્મા! એમ કોઈ કહે કે શુભ કરતાં કરતાં શુભ કારણથી શુદ્ધતા ધર્મની થશે તો શુભઉપયોગ તો નવમી ઐવેયક દ્રવ્યલિંગી જૈન સાધુ અનંતવાર થઈને ગ્યો. એના જેવો શુભઉપયોગ તો અત્યારે કોઈને (નથી). અત્યારે તો કોઈને હોય જ નહીં કારણકે અત્યારે નવમી ઐવેયક જાય એવી સ્થિતિ છે નહીં. સમજાણું કાંઈ? “દ્રવ્યલિંગીને શુભઉપયોગ તો ઉત્કૃષ્ટ નામ....” ઘણો ઉંચો “હોય છે....” ત્યારે “શુદ્ધઉપયોગ તો હોતો જ નથી....” તો શુદ્ધ પરિણતિ સમ્યગ્દર્શનની પરિણતિ પણ નથી જો શુભથી શુદ્ધ થતું હોય તો તો શ્રદ્ધા ખોટી છે મહા માટે શુભઉપયોગ કારણ નથી. એ શુદ્ધતા થવામાં શુભઉપયોગ કારણ નથી. એ શુભની રૂચિ છોડીને સ્વભાવની રૂચિને સ્થિરતા કરે એ કારણ દ્રવ્ય કારણ છે. આહાહા! બહુ વાત આ. સમજાણું કાંઈ?

“તેથી વાસ્તવિકપણે એ બંનેમાં કારણકાર્યપણું નથી....” યથાર્થપણે તો વ્યવહાર કારણ ને નિશ્ચયકાર્ય જુઓ અથવા શુભઉપયોગ કારણ ને નિશ્ચયકાર્ય એવું હોતું નથી. તો આનો અર્થ એ થઈ ગયો કે વ્યવહાર કારણ ને નિશ્ચયકાર્ય એ પણ હોતું નથી. આવી ગયું એમાં. વ્યવહાર રત્નત્રય કારણ ને નિશ્ચય રત્નત્રય કાર્ય ખરેખર નથી. સમજાણું કાંઈ? એ સત્યને સત્યપણે ઊભું રાખ તારી ઘાલમેલ ન કર ઘરની. ઘરની ઘાલમેલ કરી તો મરી જઈશ. વીતરાગ માર્ગ છે આ. આ કાંઈ પોપાબાઈના રાજ નથી કે બીજો માને ને મનાવી દે એમ હાલે એમ માર્ગ નથી. ભગવાન આત્મા સર્વજ્ઞ વીતરાગ થયા એ અંદર સર્વજ્ઞ વીતરાગતા અંતરમાં પડી એમાંથી પ્રગટ કરી છે. કાંઈ પુણ્ય-પાપના ભાવને આશ્રયે કાંઈ પ્રગટ કરી નથી. સમજાણું કાંઈ?

સત્યને સત્ય રાખે, સત્યને સત્ય ઊભું રાખે શ્રદ્ધામાં તો તો ઘણું અસત્ય નીકળી જાય. સમજાણું? એવા લાકડા નાંખ્યા હોય એવા અંદરથી આમ કે અનુકૂળ લાગે આ તો બરાબર આ ખોટું લાગે છે. વ્યવહાર કારણને કારણ જ કહેતા નથી. નિશ્ચય સ્વતંત્ર કાર્ય છે, વ્યવહાર હતો તો નિશ્ચય થયો કે ના, તો તો અશુભ હતો ને શુભ થયો એમ કહે તું. સમજાણું કાંઈ? પાછી ના ન પાડે કે ના વિષયસેવનના ભાવ હતા તો બ્રહ્મચર્યના ભાવ આવ્યા એના કારણે એમ હશે? (શ્રોતા : કોઈ કાળે ન બને) એમ ના બને પણ શુભભાવ

હોય તો શુદ્ધ થાય ઈ બને, એ લાકડું ત્યાં નાખ્યું તો શુભ તો દ્રવ્યલિંગી નવમી ઐવેચક ગયો ત્યારે મોટો ઊંચો હતો એને શુભથી શુદ્ધ થયું? કહો સમજાય છે કાંઈ ?

જરી શાંતિથી(વિચારવું) બાપુ. આવા મનુષ્યદેહ છે. આંખ્યું મિંચાઈ જશે ક્યાંય કોઈ પત્તો નહિ ખાય. આહાહા! ક્યાંય શરણ નહીં. ઘણાંને રાખ્યા હશે, ઘણાંને રાજી રાખ્યા હશે ને ઘણાં રાજી એનાથી થયા હશે ને તેથી એમાં આત્માને કાંઈ છે નહીં. ખોટી શ્રદ્ધાથી રાજી રાખ્યા ઘણાંને. આ બરાબર તમારી વાત છે, બરાબર તમારી વાત. ઓલો એને કહે કે વાહ વાહ તમે પણ બરાબર માનનારા છો હોં.

(શ્રોતા : શ્રાવક તો એવા જ હોયને) એવા હોય શ્રાવક માખણિયા ? શ્રાવક કહેવાય એને ? શ્રાવક કહે કોણ એને ? વાસ્તવિક આત્મા એનો શુદ્ધ ને શુભને અશુભ ઉપયોગ એ ચારેયની વિવેકતા જેને પ્રગટી હોય, શ્રવણ કરી વિવેકતા પ્રગટી હોય એને શ્રાવક કહીએ. વાડામાં શ્રાવક ને શ્રાવક તો કરિયાતાની કોથળીમાં ભરે કરિયાતા ને માથે લખે સાકર એટલે કંઈ કરિયાતું કડવું મટી જાય સાકર નામ લખે એટલે ? ક્યોં દુર્ગાદાસજી ? નહીં. નામ લખે તો ! હેં ? લિખા હૈ, ધૂળમાંય પોટલું ઉઘાડે ત્યાં સુધી સખ આવે, થોડીવાર. સાકર છે... સાકર છે ઉઘાડે નહિ ત્યાં સુધી એમ અને શાહુકાર હોય અને કોઈ લખે કે તમે દીવાળુ કાઢ્યું. કહો, દીવાળું નીકળી જતું હશે ?

શેઠિયાનો દાખલો નહોતો આપ્યો એક ફેરે ? માળા મામા ને કહ્યું ઉસકા મામા, પૈસા બહુત થા ઉસકે પાસ ઓર દૂસરા કોઈ કહે કે ઓ મોહનલાલ શેઠે દીવાળું કાઢ્યું, મોહનલાલ શેઠે દીવાળું કાઢ્યું. દીવાળું કાઢ્યું. (શ્રોતા : ભીંત ઉપર લખ્યું) ભીંત ઉપર લખ્યું. ઓલ્યો કહે કે પણ હવે અહીં મારા દાદરા પાસે લખી જાને, અહીં મને ખબર છે ને મારી પાસે કેટલા છે ઈ. ઈ કહે મારા પૈસા કાંઈ કોઈ લઈ ગયું નથી. લખી ને તું તારે જાને આખી ભીંત ચીતરજે લે, હેં ? (શ્રોતા : ભરોસો છે ને) ભરોસો છે ને ! ખબર છે કે મારી પાસે પૂંજી આટલી મૂડી છે. તમે લખો કે દીવાળું કાઢ્યું મોહનલાલ શેઠે. કાંઈ વાંધો નહીં. (શ્રોતા : દેવું જ ન હોય એ દીવાળું કાઢે. હોય તો દીવાળું કાઢે ને !) કીધું નહિ એક ફેરે દેવાવાળો નીકળે તો કોઈ લેવાવાળો નીકળે ને ! કોઈ દેવાવાળો ય નથી ને કોઈ લેવા વાળોય નથી આંહી તો. એ વાત કરીતી શેઠે એક ફેરે. સમજાણું કાંઈ ? માથે લખે કે આટલું દેવાળું કાઢ્યું આણે લ્યો, કાંઈ હરકત નહીં. અમને ખબર છે અમારી અમે કેટલી મૂડીવાળા છીએ. એ કૂંચી આંહી છે મારી પાસે અને એક ગોપવીને ગોઠવ્યાં છે ત્યાં તિજોરીમાં બધું પડ્યું છે.

એમ કોઈ ખોટાને સાચું મનાવે તો તે સાચું થાય નહિ ને સાચાને કોઈ ખોટો કહે તો કાંઈ સાચું ખોટું થાય નહીં. એ તો છે એ રહેશે, વસ્તુ તો છે એ રહેશે. એમ કોઈ શુભ ઉપયોગથી શુદ્ધ મનાવે તો હાલશે નહિ, દીવાળા કાઢશે. તો તો પછી અશુભ ઉપયોગથી શુભ ઉપયોગ એમ કારણ-કાર્યને લગાવી દે કે અશુભ પરિણામ કારણ છે ને શુભ કાર્ય છે. ના એમ નહિ... એમ નહિ ત્યારે ઓલું એમ નહીં. ઓલું પણ બીજું કાઢી નાંખને, એ પણ લપસણું પગથીયું છે. શુભ ઉપયોગને કારણ માનવો ને કાર્ય... તો તે ત્યાં પડ્યો જ રહીશ કારણમાં, પણ એની રૂચિ છોડી સ્વભાવની રૂચિ ને દૃષ્ટિ ને સ્થિરતા કરશે તો કાર્ય પ્રગટ થશે, એ વિના પ્રગટ થશે નહીં. સમજાણું કાંઈ ?

“તેથી વાસ્તવિકપણે બંનેમાં કારણકાર્યપણું નથી....” લ્યો, ખરેખર તો નથી વાસ્તવિક પણે. “જેમ કોઈ રોગીને ઘણો રોગ હતો અને પાછળથી અડધો રોગ રહ્યો....” રહ્યો હોં. રહ્યો લખ્યું છે ને! આમાં અલ્પ રોગ થયો એમ લખ્યું છે, રહ્યો જોઈએ જરી સુધારી લેવું. ઘણો પાંચ ડીગ્રી તાવ આવ્યો હોય એમાં પછી નવ્વાણુ રહી જાય નવ્વાણુ. “એ અલ્પરોગ કાંઈ નિરોગ થવાનું કારણ નથી....” નવ્વાણુ ડીગ્રી નીરોગ થવાનું કારણ છે? પણ છતાં એમ કહે માણસ. કેમ છે ભાઈ? કાલથી સારું છે. કાલે જે પાંચ હતો તે કરતાં આજ નવ્વાણું છે. સારું છે એમ કહે, પણ એ રોગ નીરોગ થવાનું કારણ છે નવ્વાણુ? “ત્યાં એ અલ્પરોગ કાંઈ નીરોગ થવાનું કારણ નથી. હા, એટલું ખરું કે અલ્પ રોગ રહે ત્યારે નીરોગ થવાનો ઉપાય કરે તો થઈ જાય....” નવ્વાણુ આવ્યો હોય ને એ ઉપાય વૈધનો લાગુ પડે ને રોગ મટવાનો હોય તો મટી જાય... મટવાનો હોયતો મટી જાય હોં!

આ તો સિદ્ધાંત છે ને દાખલો આપ્યો છે ને, નવ્વાણુનો નવ્વાણુ કાયમ રહે, છ મહિનામાં જીથરી આવવું પડે, ફોટો લેવા. ભઈ છ મહિનાથી થયું કાંઈક (શ્રોતા : આપના દર્શનનો લાભ મળેને) અહીં એવા ઘણાં આવે છે આંહી જીથરી છે ને? દોઢ ફર્લાંગ, દોઢ શું ફર્લાંગ કહેવાય? ફર્લાંગ નહિ દોઢ માઈલ, બાર ફર્લાંગ ઘણાં આવે, કેમ આવ્યા'તા, શરીરમાં કાંઈ? છ મહિનાથી ઝીણો ઝીણો...ઝીણો ઝીણો તાવ રહ્યા કરે છે. એ પણ ચાર વાગ્યા પછી રહે છે. પહેલો ઉતરી ચાર વાગે ઝીણો એટલે શંકા પડી છે. ફોટો લેવા આવ્યા છીએ આંહી. એમાં ફેફસામાં જરી જરી કાણાં દેખાય, દાક્તર કહે ગોઠવાઈ જાઓ અહીં ખાટલે, હા, એક ખાટલો ખાલી છે તો ગોઠવાઈ જાઓ આંહી. હેં? હજી પહેલે નંબરે છે, જો બીજે ને ત્રીજે ગયો લાગુ નહિ પડે એમ નવ્વાણુ લાંબો કાળ હાલે તો ક્ષય લાગુ પડે. એમ શુભરાગમાં લાંબો કાળ રહે એની રૂચિમાં તો મિથ્યાત્વનો ક્ષય લાગુ પડ્યો છે એને. શુભને

સારો માને છે. શુભભાવને સારો (માને) ક્ષય લાગુ પડ્યો છે એને. સમજાણું કાંઈ ?

ઓલું ન કહે હોં નવ્વાણુંમાં હોં. એ તો કાઠી નાંખે તો ઠીક જુવાન છોકરા ઓ કેટલાક બચારા પચ્ચીસ-પચ્ચીસ વર્ષના હોં. એ ન્યાં બધા જુવાન જ માળા ક્ષયમાં ઘણાં આવે છે. કો'ક કો'કે જ બાકી તો કોઈ વીસ ને પચ્ચીસ બાઈયું ને છોડીયું ને ઓહોહો ! ઈ તો જુઓ તો પાંજરાપોળ જુઓ ન્યાં ખાટલે પડી હોય. કોઈ આમ કરતું ને હેં કરતું ને આ કરતું ને... આહાહા ! દેહના રોગ ઈ થોડો રોગ પણ કાઠી ન નાંખે તો એને ક્ષય લાગુ પડી જાય. એમ શુભ પરિણામને પુણ્ય ધર્મ ગણીને જો રહે પણ આ કાઠી નાંખવા જેવો છે એનાથી ધર્મ નથી એમ ન માને તો એને મિથ્યાત્વનો ઊંધી માન્યતાનો ક્ષય લાગુ પડ્યો છે. તો જ્ઞાની પાસે એનો ફોટો પડાવવો જોઈએ કે આ શું છે ભાઈ ! અમારી શ્રદ્ધા સાચી કેમ થાતી નથી ? સમજાણું કાંઈ ?

ભારે કઠણ વાત જગતને ! જાત્રા થઈ ગઈ જાઓ તમારે પાલીતાણાની ધર્મ (થઈ ગયો) આંહી કહે છે કે હરામ ધર્મ હોય તો. સમ્મેદશિખરની જાત્રા... આવે છે ને તમારે નથી આવતું ? એકવાર વંદે જો કોઈ હવે નરક પશુગતિ ન હોય એમાં શું થઈ ગયું પણ ? (શ્રોતા : મોક્ષ થાય) મોક્ષ થાય ? થઈ રહ્યા. હવે લાખવાર સમ્મેદશિખર જાય તો એ શુભભાવ છે એ તો. પરદ્રવ્યના તરફના લક્ષવાળો શુભભાવ ત્રણકાળમાં સંવર નિર્જરા અને મોક્ષમાર્ગ થાય નહીં. સમ્મેદશિખરથી થાય અને સિદ્ધગિરીથી થાય (શ્રોતા : થાય નહીં.) જગતને કઠણ ભારે ! સાક્ષાત્ સમોસરણમાં ત્રિલોકનાથ બિરાજે છે મહાવિદેહક્ષેત્રમાં અત્યારે સીમંધર પ્રભુ (બિરાજે છે) ક્રોડપૂર્વનું આયુષ્ય ને પાંચસો ધનુષનો દેહ. આંહી ભગવાન બિરાજતા'તા મહાવિદેહમાં. એના સમોસરણમાં બેઠો હોય છતાં કાંઈ પરના લક્ષે ને પરની શ્રદ્ધાના ભાવે કલ્યાણ થાય એ ત્રણકાળમાં બનતું નથી. લ્યો ભગવાનના સમોસરણમાં ગ્યો ને ! ગ્યો તે શું છે ? ભગવાન આ ઠીક છે, સાચાં છે પણ ભગવાન કહે કે તારો મારા લક્ષ છોડીને અંતરની દૃષ્ટિ કર તો તને સમ્યક્ થાય એમ ભગવાન કહેતા'તા ઈ તો માન્યું નહીં. ઈ તો ભગવાનની કૃપા ને ભગવાનની દયા. આપણે સમોવસરણમાં ગયા એટલે સમકિત હોય જ.

એક જણો તો કહેતો'તો ઘણાં વરસ પહેલા, સમવસરણમાં જાય ઈ સમકિત હોય જ. અરે ! સમોસરણમાં મિથ્યાદૃષ્ટિ હોય સાંભળને ! એટલું તો એને તીવ્ર મિથ્યાત્વ ન હોય કારણ અંદર પેઠો છે ખરો ને એટલી યોગ્યતા તો એની હોય. ભગવાનને ખોટા ઠરાવવા કે એવી વાત એને ન હોય ન્યાં. પણ અંદર અગૃહિત મિથ્યાત્વ ભગવાનના સમોસરણમાં અગૃહિત એ વિકલ્પ શુભરાગને ધર્મ માને, એના કરતાં કરતાં થાશે એવી માન્યતાવાળા પણ

ભગવાનના સમોસરણમાં બેઠા હોય છે તેથી કાંઈ સમોસરણથી આત્માને લાભ થઈ જાય એવું ત્રણકાળમાં નથી. સમજાણું કાંઈ ?

હા, “અલ્પરોગ રહે ને નિરોગ થવાનો ઉપાય કરે તો થઈ જાય પણ જો કોઈ એ અલ્પરોગને ભલો જાણે....” રાખવાનો યત્ન કરે, હાલો ભાઈ નવ્વાણુ પણ લોકોને શંકા છે કે ક્ષય છે, જો બધા પૂછવા આવશે ? વળી ક્ષયમાં માખણ ખવરાવશે. ક્ષયવાળાને માખણ આપે, ઘીનો ખાખો આપે ને માખણ આપેને હેં ? ભેંસનુ દૂધ આપે એને એટલે સારો હશે રોગ ? માટે રોગ રાખવો ? “તો નીરોગ કેવી રીતે થાય ? એ રોગ રાખવાનો ઉપાય યત્ન કરે તો નીરોગ કેવી રીતે થાય ?....” કોઈ દી’ નીરોગ થાય નહીં. તેમ કોઈ કષાયને તીવ્રકષાયરૂપ અશુભ હતો, તીવ્રકષાયરૂપ હિંસા જૂઠું અશુભ હતો, પાછળથી મંદકષાયરૂપ શુભઉપયોગ થયો, શુભ અહિંસા સત્ય દત્ત બ્રહ્મચર્ય જાત્રા ભાવ. હવે ઈ શુભ કાંઈ નિઃકષાય શુદ્ધ સ્વરૂપ થવાનું કારણ નથી. એ શુભ ઉપયોગ જે પરિણામ છે પુણ્યના એ કાંઈ અકષાય શુદ્ધ ઉપયોગ થવાનું કારણ નથી. હા, એટલું ખરું શુભ ઉપયોગ થતાં શુદ્ધ ઉપયોગનો જો યત્ન કરે તો થઈ જાય લ્યો. એ શુભ ઉપયોગ કાળે એને છોડીને સ્વરૂપમાં ઠરવાનો પ્રયત્ન કરે તો થઈ જાય બાકી શુભને કારણે શુદ્ધમાં થાય એમ કોઈ બનતું નથી.

વિશેષ કહેશે.....

॥ પ્રમાણ વચન ગુરુદેવ ॥

શ્રી મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક

પ્રવચન નં. ૨૪

અધિકાર ૭મો

સ્થળ:સુવર્ણપુરી તા.:૨૩.૦૪.૬૨ સોમવાર

મંગલાચરણ

ણમો લોએ સવ્વ અરિહંતાણં;
ણમો લોએ સવ્વ સિદ્ધાણં;
ણમો લોએ સવ્વ આયરિયાણં;
ણમો લોએ સવ્વ ઉવજ્જયાણં;
ણમો લોએ સવ્વ ત્રિકાળવર્તી સાહૂણં;
ઐકાર બિન્દુ સંયુક્તં નિત્યં ધ્યાયન્તિ યોગિનઃ।
કામદં મોક્ષદં ચૈવ ઐકારાય નમોનમઃ॥
મંગલં ભગવાન્ વીરો મંગલં ગૌતમો ગણી ।
મંગલં કુંદકુંદાર્યો જૈન ધર્મોસ્તુ મંગલમ્ ॥
નમઃ સમયસારાય સ્વાનુભૂત્યા ચકાસતે ।
ચિત્સ્વભાવાય ભાવાય સર્વ ભાવાન્તરચ્છિદે ॥
ત્રિકાળ દિવ્યધ્વનિ દાતાર...

મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક શાસ્ત્ર છે. સાતમો અધ્યાય. “જૈન મતાનુયાયી મિથ્યાદષ્ટિઓનું સ્વરૂપ....” અહીંયા શુભ ઉપયોગની વાત આવી. શું આવ્યું જુઓ, રોગનો દાખલો આપ્યો ને! “કોઈને અલ્પ રોગ હોય અને ઘણો રોગ મટ્યો હોય, તેથી કાંઈ અલ્પ રોગ કાંઈ નીરોગ થવાનું કારણ નથી....” કોઈને ઘણો રોગ હોય અને એમાંથી થોડો રોગ થાય, તે થોડો રોગ તે કંઈ ઘણા નીરોગતાનું કારણ નથી. “એમ કોઈ કષાયી જીવને તીવ્ર કષાયરૂપ અશુભ ઉપયોગ હતો“ ....” તીવ્ર કષાયરૂપ હિંસા, જૂઠું, મિથ્યાત્વભાવ વિગેરે મહા અશુભ હતો. “પાછળથી મંદકષાયરૂપ શુભ ઉપયોગ થયો....” એમાંથી પાછળથી રાગની મંદતા લોભની મંદતા એવો એને શુભ ઉપયોગ હોય, થાય. “હવે એ શુભ ઉપયોગ કંઈ નિઃકષાય શુદ્ધ ઉપયોગ થવાનું કારણ નથી....” જેમ અલ્પ રોગ નીરોગતાનું કારણ

નથી. રોગ તો ટાળવાનું... રોગ ટળે ત્યારે નીરોગતા થાય. કંઈ અલ્પ રોગ છે એ નીરોગતાનું કારણ છે? એમ શુભ ઉપયોગ આત્મામાં દયા, ભક્તિ, પૂજા, કષાય, મંદભાવ તે કાંઈ નિષ્કષાય એવો આત્માનો શુદ્ધ ઉપયોગ એનું કારણ નથી. ઓલું નીરોગતાનું કારણ અલ્પ રોગ નથી, એમ શુભ રાગ દયા, દાન, વ્રત, ભક્તિ, તપ, જપ, જાત્રા એવો શુભ રાગ કાંઈ નીરોગતા એવી આત્માની નિઃકષાય શુદ્ધ ઉપયોગ દશા એનું કારણ કાંઈ શુભ ઉપયોગ થતું નથી. કહો સમજાણું કાંઈ?

હા, એમાં આવ્યું હતું ને કે અલ્પ રોગ થાય અને રોગ મટાડવાનો ઉપાય કરે નીરોગ થવાનો તો ત્યાં ઉપાય કરવાથી થાય. “એમ હા એટલું ખરું કે શુભ ઉપયોગ થતાં....” રાગની, લોભની મંદતા, કષાયની પાતળાઈ એવો દયા, દાન, ભક્તિ, પૂજા વિનય વિવેક વ્યવહાર એવો શુભ ભાવ હોતાં “શુદ્ધ ઉપયોગનો જો યત્ન કરે તો થઈ જાય....” એને છોડી અને આત્માના આનંદના શુદ્ધ ઉપયોગરૂપી આચરણનો ભાવ કરવા માંગે તો થાય. (શ્રોતા : ...) એ શુભ ઉપયોગ છોડે તો... શુભ ઉપયોગ છોડે તો શુદ્ધ ઉપયોગ થાય. અલ્પ રોગ મટે, મટવાનો ઉપાય કરે તો નીરોગતા થાય. અલ્પ રોગ મટવાનો ઉપાય કરે તો નીરોગતા થાય. એમ શુભ ઉપયોગ મટવાનો ઉપાય કરે તો શુદ્ધ ઉપયોગ થાય. કહો સમજાણું કાંઈ? રાતે દાખલો આપ્યો નહોતો! “અલ્પરોગથી નીરોગ થવાનો ઉપાય નથી પણ અલ્પ રોગ વખતે નીરોગ થવાનો ઉપાય કરે તો થાય....” નીરોગનો ઉપાય કરે તો થાય, “પણ કોઈ અલ્પ રોગને જ ભલો જાણી તેને રાખવાનો પ્રયત્ન કરે તો નીરોગ કેવી રીતે થાય?....”

એમ કષાયની મંદતા પુણ્ય ભાવ “શુભ ઉપયોગ એને ટાળી શુદ્ધ ઉપયોગનો જો યત્ન કરે....” ચૈતન્ય, જ્ઞાન આનંદ, શુદ્ધ આચરણ, અંતરમાં એકાકાર થવાનો ઉપયોગ કરે તો થઈ જાય પણ એ શુભ ઉપયોગને છોડીને યત્ન કરે તો થાય. અશુભ ઉપયોગને છોડીને શુદ્ધ ઉપયોગ ન થાય એટલી વાત સિદ્ધ કરવા વાત કરી છે. સમજાણું કાંઈ? (શ્રોતા : ...) પ્રયત્ન ઓલા શુદ્ધ ઉપયોગના કરે તો થાય. મંદ યત્ન પુરુષાર્થ, મંદ ભાવના કાળે નહીં. (શ્રોતા : ...) એ છોડીને થઈ રહ્યું એટલે એ કાળ ગયો. સમજાણું કાંઈ? “શુભ ઉપયોગ થતાં શુદ્ધ ઉપયોગનો જો યત્ન કરે એમ....” યત્ન કરે શુદ્ધ ઉપયોગનો, તો શુદ્ધ ઉપયોગ જ્ઞાન, દર્શન અને આનંદનો આચરણરૂપ ઉપયોગ થાય.

પણ “કોઈ શુભ ઉપયોગને ભલો જાણી....” લ્યો આવ્યું હવે મગનભાઈ! કે ભઈ રોગ જ સારો, નવ્વાણુ રોગ સારો... નવ્વાણુ રોગ સારો, ક્ષય લાગુ પડશે. “એમ

કોઈ શુભ ઉપયોગને જ....” ને જ જુઓ “ભલો જાણી....” એ છે માટે આ થાશે. એ છે માટે આ થાશે તો એને ભલો જાણ્યો એણે. રાગની મંદતા, કષાયની પાતળાઈ એવો શુભ પુણ્યનો ભાવ, શુભ ઉપયોગ હોય એ વખતે શુદ્ધ ઉપયોગનો એને છોડીને કરે પણ બે ય યત્ન હારે(સાથે) કાંઈ હાલે(ચાલે)? શુભનો ય યત્ન હાલે અને શુદ્ધનો ય હાલે?

“પણ શુભ ઉપયોગ થતાં શુદ્ધ ઉપયોગનો જો યત્ન કરે તો થઈ જાય....”

પણ કોઈ શુભ ઉપયોગને ભલો જાણી ઈ કારણ છે, ઈ સાધન છે, ઈ ભલો છે એનાથી થશે, એમ એમાં વળગ્યો રહે, તો એનો અર્થ ભલો થયો ને! (શ્રોતા : પહેલા મંદ કષાય હોય) મંદ કષાય હોય એટલું, પણ એને મંદ કષાયનો ભાવ છોડીને શુદ્ધ ઉપયોગ કરે તો થાય. એના પહેલા તીવ્ર કષાય ન હોય એટલી વાત જણાવવી છે. અને તે પણ એને ભલો જાણે, જો ભલો જાણે તો ન્યાં રૂચિ થઈ ગઈ એની, એનું જ સાધન સાધ્યા કરશે મરતા સુધી ને ઠેઠ સુધી. કષાય મંદ સાધો, કષાય મંદ કરો, કષાય મંદ કરો, કષાય મંદ કરો, ભક્તિ કરો, જાત્રા કરો, પૂજા કરો, દયા કરો, દાન એ તો “શુભ ઉપયોગ....” છે પુણ્ય છે, એમાં ને એમાં ઉપયોગ કર્યા કરશે “ભલો જાણીને, તેનું સાધન કર્યા કરે તો શુદ્ધ ઉપયોગ ક્યાંથી થાય?....” તેનું જ સાધન કર્યા કરે, તેનું જ, શુભ ઉપયોગના જાતનું કષાયમંદનું સાધન કર્યા કરે તો “શુદ્ધ ઉપયોગ ક્યાંથી થાય?....” લ્યો, કેટલી સ્પષ્ટ વાત તો છે. સમજાણું કાંઈ?

હવે એવી વાત માણસને આમ બેઠી છે ને બહારની, બધા એને પ્રરૂપકો એવા એને મળે. જેવું કૂવામાં અંદરિયા હવાડામાં આવે ને ઓલો પીએ. કૂવામાં પાણી હોય તો હવાડામાં આવે ને પછી પીવે ઈ. એમ ઉપદેશક પણ તેહવા. “દ્રવ્યક્રિયા રૂચિ જીવડાં, ભાવધર્મ રૂચિ હીણ ઉપદેશક પણ તેહવા, શું કરે જીવ નવીન?....” કરો, આ... કરો, આ... કરો આ ભક્તિ કરો, નવ્યાણુ જાત્રા કરો, પૂજા કરો, ગીરનારની જાત્રા કરો, શત્રુંજયની જાત્રા કરો તમારું કલ્યાણ થશે. સમજાણું કાંઈ? એ શુભ ઉપયોગ છે. પુણ્યબંધનું કારણ છે પણ એને છોડીને શુદ્ધ ઉપયોગનો યત્ન કરે તો થવા સંભવ છે. શુદ્ધનો પ્રયત્ન કરે તો. સમજાણું કાંઈ? અને ધર્મ છે કંઈ શુભ ઉપયોગ પોતે ધર્મ નથી અને તે ધર્મનું ખરેખર કારણ પણ નથી, ખરેખર સાધન પણ નથી. તેથી કહ્યું ને?

જુઓને “શુભ ઉપયોગને જ ભલો જાણી તેનું જ સાધન કર્યા કરે....”

એમાં જ વળગ્યો રહે, રાગની મંદતા, ભક્તિ, પૂજા, દાન, દયા, વ્રત પાળો, આચરણ કરો, આ કરો ને આ કરો અને જાત્રા કરો, શેત્રુંજયની જાત્રા કરો, ઓલા સમ્મેદ્શિખરની કરો, ગીરનારની કરો, આખા હિંદુસ્તાનના તીર્થસ્થળની કરો અને કલ્યાણ થાશે. (શ્રોતા : જાત્રા

ઘણી કરી) કરી એ તો શુભ ભાવ હતો, કરી એમાં શું છે? (શ્રોતા : .....) આશા ધૂળનીય બંધાય નહિ. એનો શુદ્ધનો પ્રયત્ન કરે તો, આશા શું બંધાય? શુભ ઉપયોગ થાય તો આશા બંધાય એ તો કારણ થયું એ તો. અનંતવાર એવો શુભ પહેલી તો વાત કહી ગયા છે, એવો શુભ ઉપયોગ નવમી ઐવેયકે દ્રવ્યલિંગી ગયો. અનંતવાર એને શુભ ઉપયોગ ઉત્કૃષ્ટ હતો છતાં શુદ્ધ થયો (નહીં), શુદ્ધની આશા થઈ નહીં. સમજાણું કાંઈ ?

ભારે શલ્ય પડયા છે ને! એવા લાકડા ત્યાં અંદરથી એને નડે હા પાડવામાં ઓલો જરી ઓહો! પણ એ શુભ હોય તો શુદ્ધ થાય ને? શુભને ટાળે શુદ્ધ થાયને ... કે શુભ થયો એમાં પ્રયત્ન જો એને છોડીને અંતરમાં ચૈતન્યનો શુદ્ધ નિરૂપયોગ નિર્વિકલ્પ ઉપયોગ કરવા માગે, યત્ન કરે તો થાય, પણ તીવ્ર કષાય હોય, અને જ્યાં શુદ્ધ ઉપયોગનો પ્રયત્ન કરે, એમ બની શકે નહીં. સમજાણું કાંઈ ? પણ જે જીવ ત્યાં જ એને ભલો જાણીને બસ સાધન ઈ છે, સાધન ઈ છે તો કરો સાધન. સાધન થશે તો સાધ્ય થશે. સાધન થશે તો સાધ્ય... એમ કરીને “શુભ ઉપયોગનું સાધન કર્યા કરે તો શુદ્ધ ઉપયોગ ક્યાંથી થાય....” હવે એમાંથી ખસીને, આત્મા શુદ્ધ ચિદાનંદનો નિર્વિકલ્પ આમ ઉપયોગ એ શુદ્ધ આચરણના આનંદનો ઉપયોગ એ એને થાય નહીં. કહો સમજાણું કાંઈ ?

બીજું “મિથ્યાદષ્ટિનો શુભ ઉપયોગ....” જેની દષ્ટિ મિથ્યા છે, એને રાગની મંદતાનો શુભ ઉપયોગ હોય. એને હોય. (શ્રોતા : ...) હોય વાત છે આંહી, નથીની ક્યાં વાંચો તો ખરા. “શુભ ઉપયોગ તો શુદ્ધ ઉપયોગનું કારણ છે જ નહીં....” એમ. શુભ ઉપયોગ છે (શ્રોતા : ...) એને તો ક્યાં એને હતી દષ્ટિ ખોટી છે. એને તો એ પુણ્યના પરિણામને ધર્મ માનીને એના જ કારણમાં પડયો, નિમિત્તના કારણમાં પડયો, દેહાદિની ક્રિયા મારે આશ્રયે થાય છે એવી બહિર્બુદ્ધિ... બહિર્બુદ્ધિ... બહિર્બુદ્ધિ. બહિરના વીર્યનો વેગ બધો બહારમાં જાય છે. એવા મિથ્યાદષ્ટિને શુભ ઉપયોગ હોય ખરો, કષાય મંદ દયા, દાન, ભક્તિ, પૂજા, વ્રતાદિ હોય, પણ એ શુદ્ધ ઉપયોગનું કારણ છે જ નહીં. એ કાંઈ શુદ્ધાત્માના ધર્મનું કારણ છે નહીં.

અનંતવાર શુભ થયો પણ “સમ્યગ્દષ્ટિને....” જેની દષ્ટિમાં એ શુભ ઉપયોગ પણ ધર્મ નથી, સંવર - નિર્જરા એમાં કિંચિત્ નથી, બંધનું કારણ છે એવી દષ્ટિવંતને શુભ ઉપયોગ તો શુદ્ધ ઉપયોગનું કારણ “શુભ ઉપયોગ થતાં નિકટ શુદ્ધ ઉપયોગની પ્રાપ્તિ થાય છે....” આટલી વાત લેવી જરી. એને ભાન છે દષ્ટિમાં કે આ કષાય મંદ એ શુભ છે એ ભલો નથી. ખરું સાધન (નથી) એ હેય છે. એવા જીવને જ્યાં સમ્યગ્દર્શન છે એને શુભ

ઉપયોગ હોય તો ઈ થતાં નિકટ શુદ્ધ ઉપયોગની પ્રાપ્તિ થાય છે. એને છોડીને તરત જ દષ્ટિમાં સ્વભાવદષ્ટિ વર્તે છે, રાગનો આદર વર્તતો નથી માટે શુભને છોડીને તેને નિકટમાં શુદ્ધ ઉપયોગ થાય એવા મુખ્યપણાથી... “આવા મુખ્યપણાને કારણે કોઈ ઠેકાણે શુભ ઉપયોગને પણ શુદ્ધ ઉપયોગનું કારણ કહીએ છીએ....” શુભ ઉપયોગને શુદ્ધ ઉપયોગનું વ્યવહાર કારણ તરીકે દષ્ટિમાં એ રાગ કારણ સ્વભાવનું નથી, એવી દષ્ટિ છે તેથી શુભ ઉપયોગને શુદ્ધ ઉપયોગનું વ્યવહાર કારણ સમ્યગ્દષ્ટિને મુખ્યપણે ત્યાં કહેવામાં આવ્યું છે. સમજાણું કાંઈ? “શુભ ઉપયોગ થતાં નિકટ શુદ્ધ ઉપયોગ....” છે ને ઉપકંઠે? તે ત્યાંય ઓલામાં નાંખે ને ઉપકંઠે છે આવ્યું તું છાપામાં. સમકિત દષ્ટિને શુભ ઉપયોગ થાય એ શુદ્ધના ઉપકંઠે છે, સમીપમાં છે. અરે! પણ સાંભળતો ખરો હવે (શ્રોતા : ...) હેં? એ આ પણ બધું સમુચ્ચય એણે નાંખ્યું, ન્યાં તો સમ્યગ્દષ્ટિની વાત છે ત્યારે એણે વળી એમ લગાવી દીધું છે. તારી જીત છે?

અરે! જુઓ, પણ પોતાના તત્ત્વનો નિર્ણય પણ યથાર્થ ન મળે, યથાર્થ તત્ત્વના નિશ્ચયની ખબરું ન મળે એને ક્યાં કરવું ભેદજ્ઞાન! અને ક્યાં લાવવો આત્મા પ્રાપ્ત! અને એના વિના ધર્મ ક્યાંય ત્રણકાળ ત્રણલોકમાં ક્યાંય થતો નથી. “કહેતાને શુભઉપયોગને પણ શુદ્ધ ઉપયોગનું કારણ કહીએ છીએ એમ સમજવું....” લ્યો એટલી વ્યાખ્યા. શુદ્ધ અને શુભના કારણ કાર્યની વ્યાખ્યા કરી. કોઈ વખતે સમ્યગ્દષ્ટિને શુભ ઉપયોગથી તરત છૂટીને શુદ્ધ ઉપયોગ થવાનું નિકટ કારણ હોય એવા ગણીને મુખ્યપણે તેને કારણ કહેવામાં આવે વ્યવહારથી, પણ ખરેખર કારણ છે નહીં. ખરેખર કારણ નથી. ખરેખર તો શુદ્ધ ઉપયોગ શુભનું કારણ છોડી સ્વભાવનું સાધન કરે ત્યારે શુદ્ધ ઉપયોગ થાય છે. કહો સમજાણું કાંઈ?

હવે બીજી વાત કરી જરી, “વળી આ જીવ પોતાને નિશ્ચય વ્યવહાર મોક્ષમાર્ગનો સાધક માને છે....” કેટલાક અજ્ઞાની ખબર નથી કે નિશ્ચય શું કહેવાય અને વ્યવહાર શું કહેવાય? પોતાને નિશ્ચય એટલે સાચું, વ્યવહાર એટલે ઉપચારી એવા બે માર્ગનો સાધક પોતાને માને છે. “ત્યાં પૂર્વે કહ્યા પ્રમાણે આત્માને શુદ્ધ માન્યો તે તો સમ્યગ્દર્શન થયું....” એ સિદ્ધ સમાન શુદ્ધ એ સમ્યગ્દર્શન. સિદ્ધ સમાન શુદ્ધ માન્યો આત્માને પર્યાયમાં એ સમ્યગ્દર્શન. આ અજ્ઞાનીની માન્યતા. સમજાણું કાંઈ? ક્યાં હતો શુદ્ધ અત્યારે? નથી અને શુદ્ધ સિદ્ધ સમાન માન, એ નિશ્ચય સમ્યગ્દર્શન હોઈ શકે નહીં. છે ને નિશ્ચય એટલે સ્વ. મારો આત્મા બસ પર્યાયમાં શુદ્ધ છે...શુદ્ધ છે...શુદ્ધ છે એમ. બસ એ શુદ્ધ છે એ નિશ્ચય સમ્યગ્દર્શન. અજ્ઞાનીએ એમ માન્યું છે. સમજાણું કાંઈ?

તે જ પ્રમાણે જાણ્યું તે સમ્યગ્જ્ઞાન. આત્મા પર્યાયે શુદ્ધ છે, નિર્મળ છે, નિર્વિકાર છે, નિર્દોષ છે એવું જાણ્યું તે સમ્યગ્જ્ઞાન. એ અજ્ઞાનીનું નિશ્ચય જ્ઞાન. અહીં નિશ્ચયનયની વાત છે ને સ્વની અપેક્ષાએ. આત્મા બસ શુદ્ધ એકલી પર્યાય નિર્મળ છે, એવું સિદ્ધ સમાન આત્મા છે એમ માન્યું એ સમ્યગ્દર્શન. આ એમ જાણ્યું એ સમ્યગ્જ્ઞાન અજ્ઞાનીને. સમજાણું કાંઈ? પણ સિદ્ધ સમાન છે નહિ પર્યાયમાં તો માન્યતા તારી ને તારું જ્ઞાન બેય ખોટાં છે. પેલો નિશ્ચય આવ્યોને, સ્વઆશ્રય નિશ્ચય. પોતાની પર્યાય શુદ્ધ સ્વઆશ્રય તે નિશ્ચય એમ. પર્યાય શુદ્ધ છે તે સ્વઆશ્રય નિશ્ચય માટે એ માન્યું અમે સમ્યગ્દર્શન, ‘એમ નથી’ ત્રિકાળ દ્રવ્ય શુદ્ધ છે, પવિત્રાનંદ છે. એમાં એકાકાર થતાં જે નિશ્ચય પ્રગટ થાય તેને સાચું સમ્યગ્દર્શન કહે છે. આ તો કલ્પનાની વાત એણે કરી, શુદ્ધ અમે. એમ આત્મા શુદ્ધ ત્રિકાળ છે એનું અંતર્મુખ થઈને સ્વવેદનનું જ્ઞાન થવું, એ નિશ્ચયજ્ઞાન છે (ત્યારે) આ કહે છે કે સિદ્ધ સમાન આત્માની પર્યાય જાણી, આત્મા સિદ્ધ સમાન છે અત્યારે એમ જાણ્યું એ સમ્યગ્જ્ઞાન, સાચી નથી જૂઠી છે.

એ પ્રમાણે વિચારમાં પ્રવર્ત્યો... લ્યો, રોકાણો જરી રમત આમ. સિદ્ધ સમાન પર્યાય શ્રદ્ધામાં જ્ઞાનમાં એ વિચારમાં કે અહો! હું તો સિદ્ધ જ છું, પર્યાયે નિર્મળ છું તદ્દન શુદ્ધ પૂર્ણ શુદ્ધ એવા વિચારમાં રોકાણો. એ વિચારમાં રોકાણો એ અજ્ઞાનીનું ચારિત્ર. સમજાણું કાંઈ? ત્રણે વાત ખોટી. “એ જ પ્રમાણે વિચારમાં પ્રવર્ત્યો તે સમ્યક્ચારિત્ર થયું....” એમ અજ્ઞાની માને છે. વસ્તુનું સ્વરૂપ એમ નથી. “એ પ્રમાણે પોતાને નિશ્ચય રત્નત્રય થયું માને છે....” અમને સાચાં રત્નત્રય પ્રગટયા એને લઈને અમને મોક્ષ થશે. અમે તો આત્માને શુદ્ધ માનીએ છીએ, પર્યાયે શુદ્ધ જાણીએ છીએ અને એમાં અમારું પ્રવર્તન છે, એના જ વિચારમાં જ અમે લીન થઈ જઈએ છીએ. લીન થઈ જઈએ છીએ એ અમારું ચારિત્ર. સમજાણું કાંઈ?

શુભાશુભ પરિણામની વાતો તો બીજા ઘણાં એ કરે છે બધાયમાં તે. શુભાશુભ પરિણામનો નાશ તે આત્માનું પરમ બ્રહ્મ સ્વરૂપ, પણ પરમ બ્રહ્મ છે કોણ? એ તો નાસ્તિથી વાત કરી, છે કોણ આત્મા? એક સમયમાં અનંત અનંત શક્તિઓનો ભંડારરૂપ એ સ્વરૂપ નિધિ એવા આત્માની અંતરદૃષ્ટિ વિના આ શુભાશુભ વિકલ્પ તૂટે નહિ. એમ તો વાતું ઘણાંય કરે અન્યમતમાં છે કરનારા ઘણાંય. સમજાણું કાંઈ? ભગવાન આત્મા નિરંજન નિરાકાર સિદ્ધ સમાન શુદ્ધ આત્મા પવિત્ર પરમબ્રહ્મ આત્મા. પરમ આનંદ આત્મા. બસ એનો વિચાર કરવા રોકાવું એ એનું ચારિત્ર અને એ ધર્મ.

(શ્રોતા : વેદાંતમાં.....) હોયને પણ વેદાંતમાં વાતો ત્યાં તદ્દન શુદ્ધની વાત કરી છે. તદ્દન પરમબ્રહ્મ શુદ્ધ જ છે. એ જીવભાવ શુભાશુભ ભાવ મલિન ભાવ એ બધો જીવભાવ છે. એ આત્મભાવ નહીં. કાઠી નાંખો એને, હેં? લ્યો છે, શું કાઢે પણ, કાઠીને જાવું ક્યાં? એને કઢાય શી રીતે? ક્યાં જાવું ને કઢાય ઈ ખબર છે કાંઈ? અને હતું ક્યાં? મલિન પર્યાયમાં શુભાશુભ ભાવ હતા તારા અસ્તિત્વમાં, એ તારા અસ્તિત્વમાં પૂર્ણ શુદ્ધતા છે એનો આશ્રય લઈને એ ટળી શકે છે, બાકી બીજો કોઈ ઉપાય નથી. આશ્રય લેવા યોગ્ય ચીજ કેવડી, કેવી, કેમ છે એને જાણ્યા વિના શુભાશુભ ભાવ અટકે નહીં. સમજાણું કાંઈ? જરી આવી જાઓ આમ. હવે તો થોડા થઈ ગયા છે. મહેમાન બહેમાન વયા ગ્યા છે સૌ (શ્રોતા : રાજકોટ) હવે રાજકોટ આવવાનું છે. આંહી આવવાનું છે. આ રીતે એકલો આત્મા જાણે સિદ્ધ સમાન શુદ્ધ...શુદ્ધ...શુદ્ધ...શુદ્ધ બસ થઈ રહ્યું એ અમારું સમ્યગ્દર્શન. એને જાણ્યો કે આ સિદ્ધ સમાન શુદ્ધ એ અમારું જ્ઞાન, એ એમાં વિચારમાં રોકાણો, એના વિચારમાં રોકાય ખૂબ. એ અમારું ચારિત્ર એમ નિર્વિકલ્પ અમારો ઉપયોગ. એમ મિથ્યાદૃષ્ટિને ભ્રમણામાં આ નિશ્ચય-રત્નત્રય માને છે. કહો સમજાણું કાંઈ?

“એ પોતાને નિશ્ચય અને વ્યવહારનો સાધક માને છે....” આ નિશ્ચયનો સાધક, હું આ. હવે વ્યવહાર હજી એની વાત ખોટી પાડશે પહેલી. “પણ હું પ્રત્યક્ષ અશુદ્ધ છતાં શુદ્ધ કેવી રીતે માનું, જાણું, વિચારું (છું)?....” આ પ્રત્યક્ષ અશુદ્ધ પર્યાયમાં મલિનતા છે, પણ હું આ પ્રત્યક્ષ અશુદ્ધ હોં. અશુદ્ધ કોઈ જીવ અને આત્મા શુદ્ધ ને એમ નહીં. હું પ્રત્યક્ષ અશુદ્ધ એમ ભાષા છે પાછી. એમ ન બોલે કોઈ જીવભાવ અંતઃકરણભાવ કોઈ મલિન છે અને આત્માની પર્યાય... પર્યાય ફર્યાય ક્યાં ન્યાં છે પણ આત્મા બસ શુદ્ધ જ છે... આત્મા બસ શુદ્ધ જ છે, એમ નહીં. “પણ હું પ્રત્યક્ષ અશુદ્ધ છતાં....” મલિન દશા પર્યાયમાં પ્રત્યક્ષ પ્રગટ છે છતાં “હું શુદ્ધ કેવી રીતે માનું? કેવી રીતે જાણું? કેવી રીતે વિચારું છું? ઈત્યાદિ વિવેક રહિત માત્ર ભ્રમથી સંતોષાય છે....” એ વિવેકની ખબર નથી. ભ્રમણાથી બસ જાણે એય આપણને અંદર આત્માનું ધ્યાન ચડી ગયું, અને આત્મા નિર્વિકલ્પ ઉપયોગનો આનંદ, શુદ્ધ અનુભવ થઈ ગયો એમ અજ્ઞાનીઓ ભ્રમમાં પડે છે. સમજાણું કાંઈ? વિવેક રહિત માત્ર. વિવેકની ખબર ન મળે પર્યાય શું? વિકાર શું? અવિકાર શું? ત્રિકાળ શું? શક્તિ શું? શક્તિવાન શું? સંયોગ શું? સંયોગનો અભાવ શું?

“એના વિવેક વિના માત્ર ભ્રમણાથી સંતોષ....” કાંઈક રાગ મંદ થતો દેખાય, અને એમાં બફમ જેવું થઈ જાય. હવે આ ન હાલે અંદર માર્ગ, ન હાલે બહારના

જાણપણાનો માર્ગ, બફમ થઈને પ્રમાદની ઈ પણ એક પ્રમાદની જાત છે. સમજાણું કાંઈ? “એ વિવેક રહિત માત્ર ભ્રમથી સંતુષ્ટ થાય છે....” ભ્રમણાથી સંતોષ માને છે એ નિશ્ચયની વાતમાં ખોટો પડ્યો એણે. “વિવેક રહિત માત્ર....” એટલે પર્યાયમાં પ્રત્યક્ષ અશુદ્ધતા છે એમ તું શુદ્ધ શી રીતે માને છે? પ્રત્યક્ષ અશુદ્ધતા જ્ઞાનમાં આવે છે, એને શી રીતે જાણે અને એમાં વિચાર પલટે તો અશુદ્ધનો વિચાર પ્રવર્ત્યો, અશુદ્ધમાં વિચાર પ્રવર્ત્યો તો એમાં ચારિત્ર ક્યાંથી આવી ગયું? હવે વ્યવહારની વાત કરે છે. એ અજ્ઞાની નિશ્ચયને આમ માને છે એ ભ્રમણા છે, અને વ્યવહારને આમ માને છે એ પણ એની ભ્રમણા છે. શું? “અરહંતાદિક વિના અન્ય દેવાદિકને હું માનતો નથી....” અમારે તો અરિહંત, સિદ્ધ પરમાત્મા એ ગુરુ એટલે સર્વજ્ઞદેવ અને આચાર્ય, ઉપાધ્યાય આદિ અમારા ગુરુ, નગ્ન દિગંબર અમારા ગુરુ, આચાર્ય એ ગુરુ અમારા ઉપાધ્યાય એ નગ્ન મુનિ અમારા સાધુ, એ વિના અન્ય દેવાદિ અન્ય દેવ અને અન્ય ગુરુ અને અન્ય શાસ્ત્ર. સમજાય છે? અરહંતાદિ વિના, અરિહંત પાંચ પદ એમાં આવ્યા ગુરુ અને દેવ બેય, અને શાસ્ત્ર સર્વજ્ઞના કહેલા, એના વિના અન્ય દેવને અને અન્ય ગુરુને અને અન્ય શાસ્ત્રોને એ માનતો નથી. એને વ્યવહાર સમ્યગ્દર્શન માને છે. સમજાણું?

ક્યાંથી વ્યવહાર આવ્યો? હજી નિશ્ચય વસ્તુના ભાન વિના વ્યવહાર એને વ્યવહાર કહે કોણ? પણ ઓલા નિશ્ચયમાં આમ માને, ને વ્યવહારમાં આમ માને, અને બેયના અમે સાધક. નિશ્ચય અને વ્યવહારના આલંબનવાળાની વાત ચાલે છે ને? બેયનો સાધન સાધનારો આવો છું હું તો. અમે તો બેય સાધન સાધીએ છીએ. ભગવાનનો માર્ગ બે નયનો છે ને? એક નયનો ક્યાં છે? અમે નિશ્ચયમાં આવો માનીએ. વ્યવહારમાં અરિહંત દેવ, ગુરુ, શાસ્ત્ર સિવાય અન્ય દેવ, ગુરુ, શાસ્ત્રને વંદન ન કરીએ, એને માનતા નથી. એ એનું વ્યવહાર સમ્યગ્દર્શન થયું. “જૈન શાસ્ત્રાનુસાર જીવાદિના ભેદ શીખી લીધા છે તેને માનું છું, અન્ય માનતો નથી એ સમ્યગ્દર્શન થયું....” લ્યો. અન્ય દેવાદિને માનતો નથી અને જૈન શાસ્ત્રાનુસાર જીવાદિ ભેદ શીખી લીધા. જીવ, અજીવ, પુણ્ય આદિ ભેદ શાસ્ત્ર અનુસાર હોં, શાસ્ત્ર અનુસાર પાછું. એ તો જૈન શાસ્ત્ર અનુસાર શીખ્યો તો પણ તેને જ માનું છું. અન્યને માનતો નથી, તો પણ એ મિથ્યાદષ્ટિ છે. એને ભાન નિશ્ચયનું નથી એટલે તત્ત્વ શીખે છે એમાં પણ આ વ્યવહાર શ્રદ્ધા સાચી નથી. સમજાણું કાંઈ?

જૈન શાસ્ત્ર અનુસાર જીવ, અજીવ, મોક્ષ અને ભેદ શીખી લીધા તેને જ માનું છું અન્યને માનતો નથી. એ તો અમારું વ્યવહાર સમ્યગ્દર્શન, વ્યવહાર સમ્યગ્દર્શન.

વ્યવહાર! નિશ્ચયના સાધન વિના વ્યવહાર કહેવું કોને? ક્યાંથી તું વ્યવહાર લાવ્યો આવો. સમજાણું કાંઈ? નિશ્ચયનું સાધન થયું હોય, શુદ્ધ દ્રવ્યના ભાનની દૃષ્ટિ, જ્ઞાન અને રમણતા તો આવા વ્યવહારને વ્યવહાર તરીકે... આ તો તારો નિશ્ચય ભ્રમ છે, અને એમાં આ વ્યવહાર આવ્યો ક્યાંથી? “જૈન શાસ્ત્રોના અભ્યાસમાં ઘણો પ્રવર્તુ છું....” લ્યો, શાસ્ત્રનો અભ્યાસ એ અમારું “સમ્યગ્જ્ઞાન થયું....” એમ માને છે. જૈન અભ્યાસમાં ઘણાં અભ્યાસમાં ઘણો પ્રવર્તુ છું, સ્વાધ્યાય, જૈન શાસ્ત્રના એ તો પર વસ્તુ છે. એના તરફનો વિકલ્પ તો જ્યારે અહીં નિર્વિકલ્પ જ્ઞાન થયું હોય, આત્માનું સ્વસંવેદન જ્ઞાન થયું હોય તો શાસ્ત્રના જ્ઞાનના વિકલ્પને વ્યવહાર કહેવામાં આવે. તારા નિશ્ચયના ઠેકાણાં નથી ને વ્યવહાર ક્યાંથી લાવ્યો? “જૈન શાસ્ત્રના અભ્યાસમાં ઘણો પ્રવર્તુ છું એ સમ્યગ્જ્ઞાન થયું....” લ્યો, ઓલામાં આત્માના જ્ઞાનને જ્ઞાન કહેતો હતો. આમાં જૈન શાસ્ત્રનું જ્ઞાન. ઓલ્યા આત્માની શ્રદ્ધાને શ્રદ્ધા કહેતો હતો પર્યાયની શુદ્ધતાને. સમજાણું?

“આ વ્રતાદિરૂપ ક્રિયાઓમાં પ્રવર્તુ છું....” એક અહિંસા, સત્યદત્ત, બ્રહ્મચર્ય અને અપરિગ્રહ, ભક્તિ, પૂજામાં પ્રવર્તુ છું. “આ તે મારું સમ્યગ્ચારિત્ર થયું....” એમ અજ્ઞાનીનો વ્યવહાર. નિશ્ચય ખોટો માટે એનો વ્યવહાર પણ ખોટો. માને છે હું બેયનું સાધન કરું છું. “એ પ્રમાણે પોતાને વ્યવહાર રત્નત્રય થયું માને છે....” આ રીતે અજ્ઞાની, જૈનમાં પડયા છતાં વીતરાગના નિશ્ચય વ્યવહારના મૂળ મર્મને રહસ્યને જાણ્યા વિના, નિશ્ચય અને વ્યવહારના મૂળ મર્મ ને રહસ્યને જાણ્યા વિના, ભ્રમણાથી આ રીતે નિશ્ચય અને વ્યવહાર બેયનો સાધક છું, સાધનાર છું, બેય નયને અમે અવલંબ્યા છે. ભગવાને બેય નય કીધી છે માટે બેયને અમે સાધીએ છીએ એમ માનીને વ્યવહાર રત્નત્રય સાધક છે એમ માને છે. “પણ વ્યવહાર તો ઉપચારનું નામ....” જુઓ આવ્યું, “વ્યવહાર તો ઉપચારનું નામ....” ઓલા નિશ્ચય સાચું હોય તો આને ઉપચાર કહેવાય. એકલો તારો વ્યવહાર નિશ્ચય ખોટો માને તો વ્યવહાર ક્યાંથી આવ્યો તારી પાસે? સમજાણું કાંઈ?

“પણ વ્યવહાર તો ઉપચારનું નામ અને (તે) ઉપચાર પણ ત્યારે જ બને, કે જ્યારે સત્યભૂત નિશ્ચય રત્નત્રયના કારણાદિક થાય....” જુઓ એ કહ્યું. એ વિકલ્પ જ વ્યવહાર શ્રદ્ધા જ્ઞાન અને વ્રતાદિના પરિણામ, એને છોડી નિશ્ચયનું સાધન કર્યું હોય - સમ્યગ્દર્શન જ્ઞાન ચારિત્ર તો ઓલા વ્યવહારને વ્યવહાર કારણ તરીકેનો આરોપ દેવામાં આવે. સમજાણું કાંઈ? શું તોળી તોળીને લખ્યું છે, “પણ વ્યવહાર તો ઉપચાર આરોપનું નામ છે, અને તે પણ આરોપ અને ઉપચાર ત્યારે જ બને કે જ્યારે સત્યભૂત....” જુઓ

આ સદ્ભૂત. ઓલા વ્યવહાર રત્નત્રય તો અસદ્ભૂત, અભૂતાર્થ દૃષ્ટિથી છે. પણ અભૂતાર્થ દૃષ્ટિના કથનોની માન્યતા વ્યવહાર, નિશ્ચય “સદ્ભૂત નિશ્ચય રત્નત્રયના કારણાદિરૂપ....” થાય. કારણ, નિમિત્ત સહચરરૂપ હોય, તો તેને વ્યવહાર કહેવામાં આવે છે કહો. “અર્થાત્ જેમ નિશ્ચય રત્નત્રય સધાય તેમ તેને સાધે....” તેને કોને? વ્યવહારને. “નિશ્ચય રત્નત્રય સધાય તેમ તેને સાધે તો, તેમાં વ્યવહારપણું સંભવે....” હવે આવું કે નહીં? શું કહે છે? (શ્રોતા : ...) વ્યવહારના વિકલ્પો છે એનું સાધન છોડી, નિશ્ચય કરે તો એના સાધનને વ્યવહાર સાધનનો આરોપ અપાય એમ કહે છે. વ્યવહારને સાધે એટલે? કે વ્યવહારના રાગાદિની રૂચિ છોડી ભલાપણું છોડી નિશ્ચયનું સાધન કરે તો વ્યવહાર સાધે એને વ્યવહારનો આરોપ આપવામાં આવે. લ્યો, “સત્યભૂત નિશ્ચય રત્નત્રયના કારણાદિરૂપ....” કારણ, સાધન વિગેરે. કેમ છોટાભાઈ નથી આવ્યા? સમજાણું?

સાચા નિશ્ચય ભૂતાર્થ, સત્યભૂત એટલે છતો આત્મા, જ્ઞાનાનંદ પૂર્ણ એને આશ્રયે નિશ્ચય રત્નત્રય પ્રગટ કરે અને એનું નિમિત્તપણું ઓલાને કહેવાય તો તેને વ્યવહાર રત્નત્રય કહેવાય નહીંતર વ્યવહાર રત્નત્રય પણ કહેવાય નહીં. વ્યવહાર રત્નત્રય આરોપ પણું છોડી, નિશ્ચય રત્નત્રય કોઈ સાધે તો વ્યવહાર રત્નત્રયને કારણ અને નિમિત્ત અને સહચરનો આરોપ અપાય પણ આંહી ન મળે મૂળમાં યોખા ન મળે અને કોથળાને શી રીતે કહેવો? કાર્ય કરે તો ઓલાને કારણ તરીકે નિમિત્ત તરીકે કહેવાય વ્યવહાર તરીકે. “જેમ નિશ્ચયરત્નત્રય સધાય, ‘જેમ નિશ્ચયરત્નત્રય સધાય’....” એમ વજન છે. એ શુભરાગના ભાવનું સાધન છોડી જેમ નિશ્ચય રત્નત્રય સધાય... એમ વિકલ્પમાં ઊઠેલો ભાવ પણ અંતરમાં જઈને આ સ્વભાવ શુદ્ધ છે, રહિત છે, અખંડ છે “એમ સાધે તો તેમાં વ્યવહાર....” તેમ સાધે “તેમ, તેને સાધે તો તેમાં વ્યવહારપણું સંભવે. પણ આને તો સત્યભૂત નિશ્ચયરત્નત્રયની પિછાણ જ થઈ નથી....” નિશ્ચય શું છે એનું તો ભાનેય નથી.

સત્યભૂત નિશ્ચય રત્નત્રય ભૂત્યંઽસ્સિદ્ધો ખલુ ભૂતાર્થ ભગવાન ત્રિકાળ સત્ય સ્વરૂપ પરમેશ્વર, સત્ય પરમેશ્વર! સત્ય પરમેશ્વર! એવા સત્ય પરમેશ્વરનો આશ્રય લઈને સમ્યગ્દર્શન, જ્ઞાન, ચારિત્ર થાય એવી તો એની પિછાણેય થઈ નથી. પિછાણે નથી. ઈ તો જાણે આ છે સાધન. આ છે તો, આ થયું છે અમારે સિદ્ધ સમાન અમે માનીએ એ વ્યવહારથી નિશ્ચય થયો. સમજાણું કાંઈ? (શ્રોતા : ...) એને ઓલો રાગને આરોપ આપવામાં આવે છે. એને કહ્યું ને? નિશ્ચય રત્નત્રય સધાય તેમ તેને સાધે, વ્યવહાર રત્નત્રય સધાય તેમ સાધે એમ નહીં. નિશ્ચય રત્નત્રય કોને? આશ્રયનું સાધન સાધે તો તેને ઓલા વ્યવહાર રત્નત્રયને

આરોપથી કહેવામાં આવે. કહો સમજાણું કાંઈ? “પણ આને તો સત્યભૂત નિશ્ચયની પિછાણ....” ખબરેય નહિ કે નિશ્ચય શું કહેવાય ભગવાનનું નામ જાણે. જાણે! તુંબડી સમજતે હૈ? વો તુંબડીમાં હોતા હૈ ને બીયા તો ખડખડ થાય તો કહે રૂપિયા પડયા છે કે આ તે કાંકરા છે કે બીયા સૂકા છે ખબરેય ન મળે કાંઈ.

એમ નિશ્ચય વ્યવહારનું જ્ઞાન જ ન મળે, કોને કહેવો નિશ્ચય? કોને કહેવો વ્યવહાર? કોને કહેવો ઉપચાર? કોને કહેવો સહચર? સહચર. પણ એ સહચર તો નિશ્ચય વસ્તુનું સાધન સાધે તો સહચરને વ્યવહારનો આરોપ અપાય પણ એ તો અને નિશ્ચયે શુદ્ધ સમાન, સિદ્ધ સમાન અમે સિદ્ધ એ સાધન સાધ્યું. લ્યો, અને આ વ્યવહાર સાધન સાધીએ છીએ. બેય તારા સાધનના વાતમાં માલ નથી. સમજાણું કાંઈ? “તે પ્રમાણે કેવી રીતે સાધી શકે?...” શું કીધું? નિશ્ચય રત્નત્રય આ જ્ઞાયકમૂર્તિ આત્મા એકરૂપ પ્રભુ આત્મા, જ્ઞાન સ્વભાવનો એ સત્ય પરમેશ્વર છે એની ખબરુંય નથી. ખ્યાલમાં મહાત્તમ આવ્યું નથી. ખ્યાલમાં મહત્તા આવતી નથી અને વ્યવહાર સાધન અને નિશ્ચય અમારું આ સાધ્ય. બેય તારા રખડવાના માર્ગ છે. કહો સમજાણું કાંઈ? વાત તો બહુ સારી આવી છે આમાં. કહો સમજાણું આમાં? છે તો સત્યભૂત...સત્યભૂત. ઓલો અસત્યભૂત વ્યવહાર આરોપ. આરોપ કહો કે ઉપચાર કહો કે અસત્યભૂત કહો. આ લોકોને ત્યાંય વાંધા ઉઠાવ્યા છે, ઉપચાર નહીં. ઉપચાર અસત્ય નહિ, અસત્ય નહિ ત્યારે વળી સત્ય બે સત્ય થાતાં હશે?

એક જ ભૂતાર્થ ધર્મ છે. શુદ્ધ ચૈતન્ય પ્રભુ એ જ્ઞાનના અંતર સ્વભાવમાં અવલંબી અને જેટલો શુદ્ધ ઉપયોગ થાય કે શુદ્ધ પરિણતિ થાય તેટલો ધર્મ છે. એટલો સાચું છે અને વચમાં આવો આવે એને અસદ્ભૂત, અસત્ય, અભૂતાર્થ, જૂઠાં રત્નત્રય કહેવામાં આવે છે. કહો સમજાણું કાંઈ? “માત્ર આજ્ઞાનુસારી બની દેખાદેખી સાધન કરે....” લ્યો નિશ્ચય આ અને વ્યવહાર આ. દેખાદેખી આ કરે ને મારે કરવું, ઓલા કરે અને મારે... “આજ્ઞાનુસારી બની દેખાદેખી સાધન કરે....” તેને કંઈ આત્મા શું ચીજ છે? નિશ્ચય શું? વ્યવહાર શું? એની સંધિની કાંઈ ખબર નથી. માને કે આપણે બેયને સાધન કરીએ છીએ. કહો સમજાણું? “તેથી તેને નિશ્ચય વ્યવહાર મોક્ષમાર્ગ પણ થયો નહીં....” દેખાદેખી સાધન કરે, એમાં કાંઈ સાચાં તત્ત્વની ખબર નથી અને સાચાં વિના વ્યવહારનો ખોટો પણ કોને કહેવું એની પણ ખબર નથી. “નિશ્ચય-વ્યવહાર મોક્ષમાર્ગનું નિરૂપણ આગળ કરશું....” પણ રહી ગયું. આંહી ઈ વાત લીધી છે. લ્યો હજી આ તો શરૂઆત કરી છે ને! આંહી સાતમો ચાલે છે હજી નવમામાં એ શરૂ કરશે.

“નિશ્ચય વ્યવહાર મોક્ષમાર્ગનું કથન આગળ કરશું તેનું સાધન થતાં જ મોક્ષમાર્ગ થશે....” એ વિના એકલો તું નિશ્ચય માની લે સિદ્ધ સમાન અને વ્યવહારમાં ને આ શાસ્ત્રના અભ્યાસને, બીજાને માનવું નહિ એ બેય તારી વાત સાચી નથી. નિશ્ચય ખોટો એટલે તારો વ્યવહારે ખોટો છે એમ કહે છે અહીં તો. એ પ્રમાણે આ અનાદિનો અજ્ઞાની જીવ, જૈનમાં જન્મેલા દિગંબર શ્રાવકના નામ ધરાવનારાને પણ આ રીતે મિથ્યાદષ્ટિપણું વર્તે છે એમ કહે છે. સમજાણું કાંઈ? આ જૈન એટલે દિગંબર જૈન બીજાને જૈન કહેવામાં આવતાં નથી. એમાં જન્મેલાઓને નિશ્ચય વ્યવહારના ભાન ન મળે. ઓઘે ઓઘે આ અમારો નિશ્ચય અને આ અમારો વ્યવહાર, ને એ તો નિશ્ચય વ્યવહાર કરતાં કરતાં આવશે અને આ વ્યવહાર છે. ક્યાંથી આવ્યો પણ? નિશ્ચયનું સાધન નથી ત્યાં વળી વ્યવહારનો આરોપ આવ્યો ક્યાંથી?

“આ જીવ નિશ્ચયાભાસને....” નિશ્ચય નહિ પણ નિશ્ચય જેવો લેબાસ. શ્રાવક નહિ પણ શ્રાવક જેવો લેબાસ. એમ શાહુકાર નહિ પણ શાહુકાર જેવો લેબાસ. બરાબર આમ દેખાય ઓહો! આ તો શાહુકાર છે મોટા. બોસ્કીના લૂગડાં - બૂગડાં પહેરે ઊંચા અને આમ સફાઈ કાંઈક બોલે ઘડિયાળ બડિયાળ અહીંયા રાખે કાંડે. આ કાંડુ કહેવાય કે શું કહેવાય? હાથ કહેવાય? કાંડે...કાંડે...કાંડે નાંખે એ અહીં બાંધે ઓહો! આ તો કોઈ મોટો શેઠ લાગે છે પણ ઠગ હોય મોટો. આવ્યો’તોને અમારે આંહી, ઠગી ગ્યોતો’ને “એક નિશ્ચયાભાસને જાણે....” નિશ્ચય નહિ પણ નિશ્ચય જેવો દેખાવ...દેખાવ, નિશ્ચય જેવો દેખાવ. નિશ્ચય શું છે એને જાણતો નથી પણ નિશ્ચય જેવો દેખાવ (કરે). એવો દેખાવ કરે જાણે કે ઓહોહો! “પરંતુ વ્યવહાર સાધનને ભલા પણ જાણે....” જુઓ આવ્યું. “પરંતુ વ્યવહાર સાધનને પણ ભલાં જાણે છે....” લ્યો, માટે તેનો નિશ્ચય પણ સાચો નથી. વ્યવહાર સાધનને ભલા જાણે છે એમ. છે ને! “વ્યવહાર સાધનને ભલા જાણે છે તેથી સ્વચ્છંદી બનીને અશુભરૂપ પ્રવર્તતો નથી....” ઓલા વ્યવહાર સાધનને ભલા જાણે છે ને એથી સ્વચ્છંદી બની અશુભ ભાવને કરતો નથી.

પણ “વ્રતાદિ શુભ ઉપયોગરૂપ પ્રવર્તે છે....” વ્રત, નિયમ, સંયમ, ઈન્દ્રિયદમન બરાબર શુભ ઉપયોગમાં પ્રવર્તે છે. એ “અંતિમ ગ્રૈવેયક સુધીના પદ પામે....” લ્યો. એ નવમી ગ્રૈવેયક સુધી જાય શુભ ઉપયોગ વાળો. આવી ક્રિયા વ્યવહારનું સાધન એવું કરે વ્રત પાળે, નિયમ પાળે વિગેરે આકરા તપ પાળે એને લઈને “પ્રવર્તે છે તેથી અંતિમ ગ્રૈવેયક સુધીના પદને પામે છે....” અંતિમ ગ્રૈવેયક નવમી ગ્રૈવેયક. એકત્રીસ

સાગરોપમ. “તથા જો નિશ્ચયાભાસની પ્રબળતાથી અશુભ પ્રવૃત્તિ થઈ જાય....” બીજી વાત લીધી. શુભમાં પ્રવર્તે ને સ્વચ્છંદી થઈને પ્રવર્તે ને ભલો જાણીને તો તો સ્વર્ગાદિ મળે. પણ “નિશ્ચયાભાસની પ્રબળતામાં....” કુછ હૈ હી નહિ હમારે, રાગ બાગ શુભ ભાવ ક્યા કરના? શુભ ભાવ શું કરવો? શુભ તો પુણ્યબંધનું કારણ છે એમ નિશ્ચયાભાસમાં ચડી જાય અને એની પ્રબળતા થઈ જાય તો દેવ, ગુરુ, શાસ્ત્ર, ભક્તિ, વિનય, વાંચન, સ્વાધ્યાય પણ છોડીને એકલો અશુભમાં પ્રવર્તે છે. “નિશ્ચયાભાસની પ્રબળતાથી અશુભરૂપ પ્રવૃત્તિ થઈ જાય તો તેનું કુગતિમાં પણ ગમન થાય....” કહો, નિશ્ચય પામે નહિ, સમજ્યો નથી અને વ્યવહાર છોડીને બેસે. કાં વ્યવહાર સાધન ભલું જાણીને કરવા માંડે તો સ્વર્ગમાં જાય, અને નિશ્ચય પામે નહિ અને વ્યવહાર છોડી દે તો મરીને નરકમાં જાય. સમજાણું કાંઈ?

..... થઈ જાય. જોર ઊંધું એટલું બધું આવી જાય કે શું આમાં દયા પાળવી પરની! સમજાય છે? પડિલેહણ કરવું એ તો દયા પાળવી ઈ શું? ઈ ક્રિયા આત્માની હોય? એય અંદર સ્વચ્છંદનું અશુભ પરિણામ મિથ્યાત્વનું ઘૂંટે. શું આ શાસ્ત્ર બોલવા? શું આ શાસ્ત્ર વાંચવા? શું આ ગાથાઓ બોલાવી? એમાં શું છે? એમ નિશ્ચયાભાસની પ્રબળતામાં શુભ પરિણામ છૂટી જાય અને અશુભ ભાવ અંદર થાય જ. પછી નિશ્ચય તો છે નહિ વ્યવહાર છૂટી જાય. કહો દુર્ગાદાસજી! સમજમેં આયા કે નહીં? ક્યાં ગયા મદનલાલજી? હાં, આંહી નિશ્ચયાભાસની પ્રબળતા થઈ જાય તો શુભને ગણે નહીં. શુભ શું? શુભ શું? એ શુભ શું? નહીં, પેલો કહેતો હતો એક જણ આવ્યો હતો તે આ વાંચીને મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક નિશ્ચય હવે એને પછી આ શું? અશુભ પરિણામ હોય કે ફલાણું હોય એને શું છે? નડે છે જ ક્યાં અંદરમાં? બહુ સારુ કીધું. જાશો હેઠે, ત્યાં આગળ પત્તોય નહિ ખાય. દુર્ગતિ, ધર્મ તો નહિ થાય, ગતિયે સારી નહિ થાય. “નિશ્ચયાભાસની પ્રબળતાથી અશુભરૂપ પ્રવૃત્તિ થઈ જાય....” સમજાણું?

લ્યો, આ જીવાતઆદિમાં હવે તો આપણે ક્યાં કોઈને મારી શકીએ છીએ, અને ક્યાં આમ કરી શકીએ માટે પછી ગમે તેમ ઉપયોગ રાખીને, ગમે તેમ હાલે, માંકડો મારે, કીડીઓ મરે, મકોડાં મરે, દેડકાં મરે, શું કહેવાય? ઓલા? પૂજામાં ફૂદા ને ઓલા પંચેન્દ્રિય કાનકડિયા, કાનકડિયા આદિ આ દીવા-બીવા સૌ કરે ને ઓલા માથે મરે જીવાત જીવ જંત મરી જાય પંચેન્દ્રિય એની પણ દરકાર ન હોય. ક્યાં આપણે ક્યાં મારી શકીએ છીએ? નિશ્ચયાભાસમાં એમ વર્તતો જ વયો જાય, અને વ્યવહારના શુભ પરિણામના ઠેકાણાં ન રાખે, “તો કુગતિમાં પણ ગમન થઈ પરિણામાનુસાર ફળ પામે....”

“પરિણામ અનુસાર ફળ પામે....” ચાર ગતિના ફળ પામે એમાં કંઈ ધર્મ-બર્મ થાય નહિ. કહો સમજાણું કાંઈ? “પરંતુ સંસારનો જ ભોક્તા રહે....” સંસાર જ રહે ચાર ગતિના પરિભ્રમણનો જ ભાર એને રહે છે. “સાચો મોક્ષમાર્ગ જાણ્યા(પામ્યા) વિના....” એ સાચો મોક્ષનો માર્ગ નિશ્ચય શું છે એને સમજ્યા વિના, પ્રગટ્યા વિના એ “સિદ્ધ પદને પામી શક્તો નથી....” તેને મોક્ષ કોઈ દી’ થતો નથી. “એ પ્રમાણે નિશ્ચયવ્યવહારાભાસ....” માથે શરૂ કર્યું તું ને પહેલેથી. “બંને નયાવલંબી મિથ્યાદષ્ટિનું નિરૂપણ કર્યું....” અમે તો બેય નયને આવલંબીએ છીએ. બેયને ધર્મ કરીએ (છીએ). નિશ્ચયને સાધીએ અને વ્યવહારને પણ સાધીએ, પણ નિશ્ચય વ્યવહારનું શું સ્વરૂપ છે એની ખબર નથી. કહો એ પૂરું થયું. આંહીથી શરૂ કર્યું હતું ને જુઓને ક્યાંથી?

“એ નિશ્ચય વ્યવહારલંબી મિથ્યાદષ્ટિનું નિરૂપણ....” કેટલી વાતો એમાં તો નાંખી ઓહોહો! ચાર, સાડાત્રણ પાનામાં. સમજાણું? એક નિશ્ચયાભાસની કરી પછી વ્યવહારભાસની કરી પછી નિશ્ચય વ્યવહારાભાસ બેયના અવલંબનારની કરી. હવે ચોથી કરે છે. “હવે સમ્યક્ સન્મુખ જે મિથ્યાદષ્ટિ છે તેનું નિરૂપણ કરીએ છીએ....” સમજાણું કાંઈ? ત્રણ વાત થઈ, કઈ ત્રણ? પહેલા નિશ્ચયાભાસ પછી વ્યવહારાભાસ પછી બેય આભાસ. હવે ચોથું. “સમ્યક્ત્વ સન્મુખ જે મિથ્યાદષ્ટિ છે....” પણ સમકિત સન્મુખ પુરુષાર્થ કરી રહ્યો છે “તેનું નિરૂપણ કરીએ....” તે કેવા જીવ હોય? સમકિત સન્મુખ મિથ્યાદષ્ટિ કેવા હોય? એની વ્યાખ્યા અને એનું પ્રરૂપણ કરે છે. (શ્રોતા : ...) નંબર તો પોતે લગાડે તો લાગે કે કોઈ કહે તો લાગે!

સમ્યક્ત્વ સન્મુખ મિથ્યાદષ્ટિનું નિરૂપણ

ધર્મની પ્રથમ સમ્યગ્દર્શન દશા એના સન્મુખના, પામેલ નથી પણ મિથ્યાદષ્ટિ છે એનું શું સ્વરૂપ છે એનું કથન હવે કરે છે. કેટલી વાતો કરી જુઓને! માણસની આંખો ઊઘડી જાય જરી પણ વાંચે નહીં વિચારે નહીં ને સ્વાધ્યાય નહીં અને એમ ને એમ જરી વાંચે તો શું પણ બે લીટી આમ અને બે લીટી ચાર આમ જાઓ, ધૂળેય સમજાય નહિ એકેય લીટી. સમજાણું કાંઈ? સન્મુખ એવો મિથ્યાદષ્ટિ જીવ કેવો હોય એની વાત શરૂ કરે છે.

“કોઈ મંદ કષાયનું કારણ પામી....” કષાય મંદ તો પહેલો થયો હોય. કષાય મંદ શુભભાવ, કોમળતા, કરૂણા વિનય એવો કષાય મંદ કોમળ નમ્ર...નમ્ર... નરમ...નરમ...નરમ...નરમ વાળ્યું વળે જેમ હેમ. હેમ સમજાય છે? સોનું...સોનું જેમ

વાળ્યું આમ વાળ્યું તો વળે આમ વળ્યું વળે, લોઢા હોય એ વળે એવા? એમ. યશોવિજયજી કહે વાળ્યું વળે જેમ હેમ. એમ જેને સાચો ઉપદેશ મળતાં તો વાળ્યો વળી શકે, સન્મુખ થઈ શકે એવા જીવની પહેલી કષાય મંદતા હોય, કષાય મંદ હોય પહેલો. હજી કષાયના મંદના ઠેકાણાં ન મળે, અને તીવ્ર વેગ હોય અને એ સમ્યક્નો પુરુષાર્થ કરે એમ બની શકે નહીં. સમજાણું કાંઈ? જેની ભૂમિકામાં મંદ... આવે છે ને શ્રીમદ્માં! મંદ કષાય અને સરળતા. કષાય મંદ હોય, સરળ હોય, વિશાળ બુદ્ધિ હોય. સમજાય છે? વિગેરે જિતેન્દ્રિયપણું, આમ ચાર બોલ લીધા છે ને? મંદ કષાય ઘણી કોમળતા, નરમાશ, અંદર નરમાશ આમ કડકાઈ નહીં, સત્તાપ્રિય પ્રકૃતિ નહીં.

કષાય મંદ પહેલો હોય એ આદિ, આદિ એટલે જ્ઞાનાવરણીયનો પણ એને લઈને ક્ષયોપશમ થાય એમ કહેશે. “મંદ કષાય આદિનું કારણ પામીને જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મનો ક્ષયોપશમ થવાથી....” જ્ઞાનાવરણ, અંતરાય, દર્શનાવરણ આદિનો ઉઘાડ થયો હોય. મંદ કષાય થયો અને ઓલો ઉઘાડ થયો હોય, જ્ઞાનાવરણીનો ઉઘાડ થયો હોય એ વિના તત્ત્વવિચાર ક્યાંથી કરશે? સમજાણું? બફમ બફમ થાશે. “તત્ત્વવિચાર કરવાની શક્તિ પ્રગટ થઈ....” તત્ત્વને અંદર મેળવવાની આત્મા શું? વીતરાગ શું? પર શું? આ શું આજ્ઞા કહે છે? “એવા તત્ત્વવિચાર કરવાની શક્તિ પ્રગટ થઈ....” ઉઘાડને લઈને અને કષાયની મંદતાને કારણે અને ઉઘાડ થયો જ્ઞાનાવરણીયનો અંદર. કહો, તત્ત્વવિચાર કરવાની શક્તિ પ્રગટ થઈ છે. હજી સમ્યક્દર્શનને સન્મુખ મિથ્યાદૃષ્ટિ, તત્ત્વનાં વિચારો નવ તત્ત્વો સંવર નિર્જરા બંધ મોક્ષ આદિ પર્યાય કેને કહેવી? ક્યાં, કેમ, કેવી રીતે? કેવળજ્ઞાન શું કહેવાય એનો વિષય શું?

“એવા તત્ત્વ વિચાર કરવાની શક્તિ પ્રગટ થઈ હોય અને મોહ મંદ થયો હોય....” પાછો... સમજાણું? મોહ એટલે દર્શનમોહનો પણ રસ મંદ થયો. ઓલો મંદ કષાયમાં તો નાંખ્યું તું પહેલું શુભ પરિણામમાં મંદ કષાયમાં નાંખ્યું. મોહ મંદ એટલે દર્શનમોહ પણ રસ મંદ પડ્યો હોય. લ્યો, સમજાણું કાંઈ? કર્મની પ્રકૃતિ છે, એમાં તત્ત્વના વિચાર આદિ આગળ એ દર્શનમોહનો રસ મંદ પડ્યો હોય, દર્શનની પ્રકૃતિ મિથ્યાત્વની એનો રસ મંદ પડ્યો હોય, (તેથી) “તત્ત્વ વિચારમાં ઉદ્ધમી થયો....” એ તત્ત્વના વિચારમાં સાચા તત્ત્વો શું? નવ તત્ત્વો શું? છ દ્રવ્ય શું? એના દ્રવ્ય ગુણ પર્યાય શું? એના ત્રિકાળીભાવ શું? ક્ષણિક ભાવ શું? એવા બધા તત્ત્વોના વિચારમાં ઉદ્ધમી... હજી સમ્યક્ સન્મુખ મિથ્યાદૃષ્ટિની વ્યાખ્યા ચાલે છે. સમજાણું કાંઈ? “એ તત્ત્વ વિચારમાં ઉદ્ધમી થયો હોય....” સાચાં

તત્ત્વનો વિચાર કરવાની શક્તિ થઈ છે, ઉઘાડ છે, મંદ કષાય છે, રસ મિથ્યાત્વનો મંદ પડ્યો છે અને તત્ત્વવિચારમાં જેનો ઉદ્દમ પ્રયત્ન ચાલે છે. કેવી રીતે કહેશે હોં હજી આગળ.

“બાહ્ય નિમિત્ત દેવ, ગુરુ, શાસ્ત્ર....” બાહ્ય નિમિત્ત મળ્યા હોય સાચા દેવનું, સાચા ગુરુનું, સાચા શાસ્ત્રનું “એ નિમિત્ત બાહ્ય થતાં એ વડે સત્ય ઉપદેશનો લાભ થયો હોય....” જુઓ આ વાત કરી. પહેલી એની વાત કરી. આટલી બાહ્ય નિમિત્તમાં સાચાં દેવ, ગુરુ, અને શાસ્ત્ર વિગેરેનું એ વડે સત્ય ઉપદેશનો લાભ થયો હોય જુઓ પાછો ઈ. સાચો ઉપદેશ એને સાંભળવામાં આવ્યો હોય, આવું હોવા છતાં એને સાચો ઉપદેશ સાંભળવામાં આવ્યો હોય. “સત્ય ઉપદેશ એનો તેને લાભ થયો હોય....” આમ ડોળા મારતા હોય આડાઅવળા એમ નહીં. સમજાણું કાંઈ? સંવર-નિર્જરા કોને કહેવી? પુણ્ય-પાપ કોને કહેવા? આત્મા કોને કહેવો? મોક્ષ કોને કહેવો? કેવળજ્ઞાન કોને કહેવું? મતિશ્રુત કોને કહેવાય? એકબીજામાં તત્ત્વનો એક બીજામાં અભાવ. નિમિત્ત-નિમિત્ત સબંધ એ પ્રયોજન ભૂત ચીજો, એનો સાચા તત્ત્વનો ઉપદેશ એને મળ્યો હોય. આગળ કહેશે. એ બધા બોલો આગળ કહેશું સમજાણું કાંઈ? લ્યો આ આગળ કહે છે જુઓ તરત જ છે. “બાહ્ય નિમિત્ત દેવ, ગુરુ, શાસ્ત્ર આદિનું થતાં એ વડે સત્ય ઉપદેશનો લાભ થયો હોય....” સાચાં ઉપદેશ એને કાને પડ્યા હોય.

“ત્યાં પોતાના પ્રયોજનભૂત....” હવે આવ્યું જુઓ. હજી તો સમ્યગ્દર્શન સન્મુખ પણ પ્રયોજનભૂતનું એને જ્ઞાન હોય. એ “મોક્ષમાર્ગના....” લ્યો. “મોક્ષમાર્ગના ભાવોના ઉપદેશથી એ સાવધાન થાય....” મોક્ષ પોતાના મોક્ષમાર્ગના કહો! ભાવ. સમ્યગ્દર્શનનો ભાવ શું? સમ્યગ્જ્ઞાનનો ભાવ શું? સમ્યગ્ચારિત્રનો ભાવ શું? એવો બધો ઉપદેશ કાને પડ્યો. સમ્યગ્દર્શનનો ભાવ-પર્યાય, સમ્યગ્જ્ઞાન, સમ્યગ્ચારિત્ર એનો એને ઉપદેશ મળ્યો હોય, દેવ-ગુરુ-ધર્માદિના ભાવ મળ્યા હોય. સાચા સર્વજ્ઞ પરમાત્મા એનું શું સ્વરૂપ? ગુરુનું શું સ્વરૂપ? અહીં આત્માના ધર્મનું શું સ્વરૂપ વિગેરે એનો એને ઉપદેશ મળ્યો, અને એનું એને જાણપણું થયું હોય એમાં સાવધાન થાય. “ઉપદેશ મળ્યો એમાં સાવધાન થાય. દેવ-ગુરુ-ધર્માદિના....” અરે! નવ તત્ત્વોનું લ્યો! “જીવાદિ તત્ત્વોના....” એ નવ તો હવે આવે છે. “દેવ-ગુરુ-ધર્માદિકનો અને હવે જીવાદિ તત્ત્વોનો....” જીવાદિ તત્ત્વોનો એને ભાવ મળ્યો હોય. જીવનો ભાવ શું? પુણ્યનો ભાવ શું? પાપનો ભાવ શું? સંવર - નિર્જરાનો ભાવ શું? મોક્ષનો ભાવ શું? બંધનો ભાવ શું? ને અજીવનો ભાવ શું? એવા ઉપદેશ એને મળ્યા હોય. ત્રણ બોલ થયા.

“સ્વ-પરનો....” ચોથો બોલ. સ્વપરના ભાવનું ભાન એને ઉપદેશ મળ્યો હોય, ઉપદેશ મળ્યો હોય હજી તો. સ્વનો ભાવ શું? પરનો ભાવ શું? પાંચમું, “વા પોતાને અહિતકારી, હિતકારી ભાવો....” એ પાંચમો બોલ. સમજાણું કાંઈ? આમાં સંવર ને નિર્જરા ને આસ્ત્રવ અને બંધ બધું આવી ગયું. તત્ત્વોનો એને સાચો ઉપદેશ કાને મળ્યો હોય, સાંભળ્યો હોય. મળ્યો નથી અને સાંભળ્યો નથી, અને વિચારમાં લીધો નથી, એની તો વાત છે નહીં. એ તો કાંઈ બીજે રસ્તે ચડી ગયો છે. સમજાણું કાંઈ? જુઓ આટલા બોલ લીધા. પ્રયોજનભૂત મોક્ષમાર્ગ, સમ્યગ્દર્શન, જ્ઞાન, ચારિત્ર, દેવ, ગુરુ, ધર્મ એ પ્રયોજનભૂત છે. જીવાદિ તત્ત્વો સાત એ પ્રયોજનભૂત છે, સ્વપરનો ભેદ એ પ્રયોજનભૂત છે. અહિતકારી હિતકારી ભાવ. સંવર-નિર્જરા હિતકારી, આસ્ત્રવ બંધ અહિતકારી, મોક્ષ હિતકારી પરમ હિત. “એવા ભાવોના ઈત્યાદિના ઉપદેશથી....” ઉપદેશ મળ્યો હોય, “સાવધાન થઈ....” એમાં સાવધાન થયો. “એવો વિચાર કર્યો. સાવધાન થઈ, એવો વિચાર કર્યો (કે)!....”

“અહો! મને તો આ વાતની ખબર જ નથી....” મોક્ષમાર્ગના પર્યાયનો ભાવ શું? દેવ-ગુરુ-ધર્મનું સ્વરૂપ શું? સાત તત્ત્વોના ભાવો શું? સ્વપરના ભાવ શું? જીવાદિ નવ તત્ત્વોના ભાવ શું સમજાણું? અને હિતકારી, અહિતકારી કોને ભાવ કહેવા? “મને તો આ વાતની ખબર જ નથી. હું તો ભ્રમથી ભૂલી પર્યાયમાં જ તન્મય થયો....” એ ભ્રમણાથી શરીર...શરીર...શરીર...શરીર...શરીર અને શરીરના સાધન એમાં જ મૂંઢતાપણે અનાદિ કાળ મેં ગાળ્યો પણ મેં મારા કાર્યને સિદ્ધ કરવા કાંઈ પ્રયત્ન કર્યો નહીં એમ વિચાર કરે છે. સમજાણું? હજી સમ્યગ્દર્શન સન્મુખ મિથ્યાદૃષ્ટિ... “અરે! મને તો આ વાતની ખબર જ નથી....” અરે! હું તે કોણ? દેવ-ગુરુ-શાસ્ત્ર શું?

વિશેષ કહેશે...

॥ પ્રમાણ વચન ગુરુદેવ ॥

શ્રી મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક

પ્રવચન નં. ૨૫

અધિકાર ૯મો

સ્થળ:સુવર્ણપુરી તા.:૦૭.૧૨.૬૨ શુક્રવાર

મંગલાચરણ

શમો લોએ સવ્વ અરિહંતાણં;

શમો લોએ સવ્વ સિદ્ધાણં;

શમો લોએ સવ્વ આચરિયાણં;

શમો લોએ સવ્વ ઉવજ્જયાણં;

શમો લોએ સવ્વ ત્રિકાળવર્તી સાહૂણં;

ૐકાર બિન્દુ સંયુક્તં નિત્યં ધ્યાયન્તિ યોગિનઃ।

કામદં મોક્ષદં ચૈવ ૐકારાય નમોનમઃ॥

મંગલં ભગવાન્ વીરો મંગલં ગૌતમો ગણી ।

મંગલં કુંદકુંદાર્યો જૈન ધર્મોસ્તુ મંગલમ્ ॥

નમઃ સમયસારાય સ્વાનુભૂત્યા ચકાસતે ।

ચિત્સ્વભાવાય ભાવાય સર્વ ભાવાન્તરચ્છિદે ॥

ત્રિકાળ દિવ્યધ્વનિ દાતાર...

પુરુષાર્થથી જ મોક્ષપ્રાપ્તિ

નવમો અધિકાર છે. એમાં મોક્ષનો ઉપાય પુરુષાર્થની મુખ્યતાથી મોક્ષનો ઉપાય થાય છે ... સમજાય છે કાંઈ ? ... “માટે જે પુરુષાર્થપૂર્વક મોક્ષનો ઉપાય કરે છે, તેને તો સર્વ કારણો મળે છે....” આત્માનો મોક્ષ થવાનો જિનેશ્વર દેવે જે ઉપદેશ કહ્યો કે આત્માના સ્વભાવની શ્રદ્ધા-જ્ઞાન ને રમણતા કર એ જિનેશ્વરનો ઉપદેશ. આત્મ પદાર્થ વસ્તુ એક સમયમાં શુદ્ધ છે. તારી રૂચિ જે વિકારને નિમિત્તની છે એને છોડ એમ ન કહેતાં આત્માના સ્વભાવની શુદ્ધ જ્ઞાનાનંદ મૂર્તિ એની રૂચી, જ્ઞાન અને રમણતા એ નિશ્ચય રત્નત્રયનો ઉપદેશ જિનેશ્વરની વાણીમાં આવ્યો. એવો જે ઉપદેશ સાંભળીને પોતાનો પુરુષાર્થ

જે કરે છે, “પુરુષાર્થ પૂર્વક મોક્ષનો ઉપાય કરે છે તેને તો સર્વ કારણો મળે....” એક કારણ બાકી ન રહે. પહેલી લીટીમાં આવ્યું તું “એક કાર્ય થાય ત્યાં અનેક કારણો મળે છે....” અનેક કારણો હોય છે પહેલી લીટી હતી. એક કાર્યમાં અનેક કારણો હોય છે, મળે છે, હોય છે એમ. એક કારણ મળે અને બીજું કારણ ન હોય એમ બની શકે નહીં. હેં! (શ્રોતા : ન્યાયના શાસ્ત્રની વાત) વ્યવહારના શાસ્ત્રની વાત કરી, પરમાર્થ શાસ્ત્રની વાત કરી. કહો સમજાણું કાંઈ ?

રૂચિ છે એને રાગની અને નિમિત્તની અને સંયોગની. એ તું કર્તા થઈને રૂચિ કર ભગવાનનો ઉપદેશ છે કે તું કર્તા થઈને રૂચિ પરની છોડીને સ્વની કર. તારું કાર્ય છે ને, આત્માનું એ કાર્ય છે કે કોઈનું કર્મનું કે કોઈનું કાર્ય છે? આત્મા આનંદ નિત્યાનંદ છે એની રૂચિ છૂટીને, અનાદિ કાળથી પુણ્ય અને પાપ, રાગ અને દ્વેષ, સંયોગમાં રૂચિ, વિશ્વાસ, ભરોસો એ હું છું એમાં જે માનીને પડ્યો છો તે તું કર્તા થઈને પડ્યો છો. કોઈએ કાર્ય બીજાએ કરાવ્યું નથી. તું કર્તા થઈને એ કાર્ય કર, તો હવે વીતરાગનો ઉપદેશ તો એમ છે કે આત્મા અંતરમૂર્તિ આનંદ શુદ્ધ સ્વરૂપ પવિત્ર છે એની રૂચિ કર. એ કર્તાનું કાર્ય એ છે. કર્મને ઘટાડવા કે નવીન પ્રાપ્ત કરવા એ કાંઈ આત્માનું કાર્ય નથી.

કાળ લઘ્વિ અને ભવિતવ્ય તો તે સમયે થવાના પણ અંતર તારું કાર્ય શું? શેઠી! (શ્રોતા : ...) કાર્ય નથી. જડ એને કાળે થાય છે. એનો અર્થ કરવું એક જ વાત છે આંહી તો. વીતરાગના ઉપદેશમાં જિનેશ્વર દેવ ત્રિલોકનાથ... અમે સર્વજ્ઞ થયા એ સર્વજ્ઞનું લક્ષ કરી અને સ્વભાવનું ભાન કરી અને એમાં સમ્યગ્દર્શન પ્રાપ્ત કરી સ્વરૂપમાં ઠરી રાગ દ્વેષ ટાળી કેવળજ્ઞાનને પામ્યા. એવો જે ઉપદેશ એનો અનાદિથી તીર્થકરો જૈન પરમેશ્વરો આપી રહ્યા છે. (શ્રીજિનેશ્વરના) “એ ઉપદેશને અનુસાર....” ઉપદેશને અનુસાર. આ ઉપદેશમાં એ કરવાનું કહ્યું કે જેમ તે સ્વભાવની રૂચિ અનાદિથી છોડી છે, સ્વભાવની રૂચિ કર.

ચૈતન્યમય આત્મા આનંદનું ધામ છે. આત્મામાં આનંદ છે બહારમાં આનંદ (નથી). શરીર વાણીમાં નથી અને પુણ્ય-પાપના ભાવમાંય આનંદ નથી. રાગમાં આનંદ નથી સંયોગમાં આનંદ (નથી) માટે તારું સાધન સ્વભાવમાં આનંદ છે એ સાધન પ્રગટ કર. કહો સમજાય છે કાંઈ? આત્મા અંદર સચ્ચિદાનંદ મૂર્તિ સત્...સત્...સત્ જ્ઞાનનો આનંદ, જ્ઞાનનો આનંદ એવો જેનો અંતર સ્વભાવ જે ભગવાને પ્રગટ કર્યો તે ભગવાનની વાણીમાં એ જ ઉપદેશ આવ્યો. એના અનુસાર “પુરુષાર્થ પૂર્વક....” મોક્ષનું સાધન, “ઉપાય એટલે

સાધન જે કરે છે એને તો સર્વ કારણો મળે છે....” બધા કારણો હોય. કાળ પાકી જાય બધું જાય અને અવશ્ય મોક્ષની પ્રાપ્તિ થાય છે એવો નિશ્ચય કરવો. એવો નિર્ણય કરવો. એમ નહિ કે મારા પુરુષાર્થ વિના એની મેળે થયું છે એવો નિર્ણય ન કરવો. સમજાય છે કાંઈ ? બહુ અધિકાર ઊંચો છે નવમો તો.

કોઈ એમ કહે કે જે કોઈ આત્માનો પરમાનંદ સ્વભાવ એની રૂચિ, જ્ઞાન અને રમણતા કરે એને બધા કારણો મળે. કાળ લબ્ધિ, ભવિતવ્ય, કર્મનો ઉપશમ આદિ ક્ષય ત્યાં હોય એને કારણે. એક હોય અને આટલા બીજા કારણો ન હોય એમ બની શકે નહીં. (શ્રોતા : સમ્યક્ત્વમાં જ બધા કારણ મળે કે મિથ્યાત્વમાંય ?) મિથ્યાત્વમાંય ઊંધા કારણ મળે બધા. (શ્રોતા : દરેક સમયે ?) હા દરેક સમયે, આંહી તો કરવાની વાત લેવી છે ને ? “જે જીવ પુરુષાર્થ પૂર્વક મોક્ષનો ઉપાય કરતો નથી....” દેખો, પોતાના આત્મસ્વભાવની રૂચિ, દષ્ટિ કર્તા થઈ કાર્ય કરતો નથી. પોતાનો આનંદ સ્વભાવ તે કર્તા થઈ પોતાના આનંદની રૂચિ, જ્ઞાન કરતો નથી આ “તેને તો કાળલબ્ધિ અને ભવિતવ્ય પણ નથી....” (શ્રોતા : ઉપાય ?) એ ઉપાય એ પુરુષાર્થ. (શ્રોતા : ભવિતવ્ય, કાળલબ્ધિ ક્યું કહા ?) પુરુષાર્થ તેરા ક્યા ? પહેલે આયા થા ને કે કર્મ મંદ પડયા, અને કારણ મિલા, ને પુરુષાર્થ હુઆ એસા નહીં. ઉદમ હુઆ એસા નહીં. વીર્યકી સ્ફૂરણાસે ઉદમ ક્રિયા. અપના સ્વભાવમેં વીર્યકી સ્ફૂરણાસે ઉદમ ક્રિયા, કર્તાબુદ્ધિસે ઉદમ ક્રિયા. રાગમેં કર્તાબુદ્ધિ છોડકર સ્વભાવમેં કર્તાબુદ્ધિ હોકર ઉદમ ક્રિયા. સમજાણું કાંઈ ?

બહુ માર્ગ સ્પષ્ટ આ હુકમીચંદજી ! આ સબ મિલતે હૈ તો ઉસમેં પુરુષાર્થ નહીં. પુરુષાર્થ અપના બાહરમેં ક્યું કરતા હૈ. રાગ ઈત્યાદિ “તેને તો કાળ લબ્ધિ અને ભવિતવ્ય પણ નથી....” દેખો, પુરુષાર્થ સ્વભાવ ઉપર જેની ગતિ, રૂચિ નથી આ એને પુરુષાર્થ નથી માટે તેને કાળલબ્ધિ અને ભવિતવ્ય પણ નથી. તેને કાળ પાક્યો નથી. ભવિતવ્ય અને કાળલબ્ધિ નથી, તેનું કારણ પુરુષાર્થ નથી કરતો માટે. “એને કર્મના ઉપશમાદિ થયા નથી....” એને કર્મનો ઉપશમ અને ક્ષયોપશમ થયો નથી “તેથી તે ઉપાય પણ કરતો નથી. માટે જે પુરુષાર્થ પૂર્વક મોક્ષનો ઉપાય કરતો નથી....” એ પુરુષાર્થ પૂર્વક મોક્ષનું કારણ સેવતો નથી. સમ્યગ્દર્શન ને જ્ઞાન ને ચારિત્ર મોક્ષનો ઉપાય. સમ્યગ્દર્શન, જ્ઞાન ને ચારિત્ર એ પુરુષાર્થપૂર્વક મોક્ષના સાધનને કરતો નથી. મોક્ષના ઉપાયને પુરુષાર્થ પૂર્વક સેવતો નથી. “તેને તો કોઈ પણ કારણ મળતા નથી....” એને એકેય કારણ હોતા નથી “તેથી તેને મોક્ષની પ્રાપ્તિ થતી નથી....” કહો સમજાણું કાંઈ ?

કાળલબ્ધિ અને ભવિતવ્ય એ કાંઈ તારે કરવાના નથી. કર્મનો નાશ અને ઉપશમ એ તારે કરવાના નથી. તારું કાર્ય તો સ્વભાવ સન્મુખ પુરુષાર્થ કરવાનું કાર્ય છે. તે કાર્ય સ્વયં ત્રિલોકનાથે ઉપદેશમાં બતાવ્યું છે. અને તે કારણ બતાવ્યું અને તું બીજું કર અને કહે કે કાર્ય અમારે તો થતું નથી તો તું ઉપદેશને સમજતો નથી. વીતરાગના ઉપદેશને જ સમજતો નથી. ત્રિલોકનાથ પરમાત્મા એમની વાણીમાં સંયોગ અને નિમિત્ત એની રૂચિ કરી રહ્યો છે અનાદિકાળથી સ્વભાવની રૂચિ કર, વીતરાગભાવની રૂચિ કર, અકષાય સ્વભાવ આનંદરસ એની દૃષ્ટિ કર. એનો પુરુષાર્થ કર, એનું જ્ઞાન કર, અને એમાં રમ. આ વ્યવહારના ઉપદેશનું તાત્પર્ય બતાવ્યું છે. મોક્ષનો ઉપાય કર એ ઉપદેશનું તાત્પર્ય છે. એમ વિચારી મોક્ષને હિતરૂપ જાણી એક મોક્ષનો ઉપાય કરે એ સર્વજ્ઞના ઉપદેશનું તાત્પર્ય છે. એ કમબદ્ધમાં પણ એ છે. કમબદ્ધમાં ભગવાનનો ઉપદેશ જ્ઞાતા આત્મા એ રાગ અને પરનો કર્તા જ્ઞાનનો હોઈ શકે નહીં.

ભગવાન પ્રજ્ઞાયક્ષુ આત્મા જ્ઞાન સ્વરૂપ એ રાગ અને પરનો કર્તા કેમ હોઈ શકે? સ્વભાવ એટલે કે પરનો કર્તા જે માને છે એને ... કે જ્ઞાતા રાગનો પરનો કર્તા નથી, એમ પુરુષાર્થ પૂર્વક નિર્ણય કર. કો દેવાનુપ્રિયા! છે કે નહીં? (શ્રોતા : ...) એ નિર્ણય કરવામાં અનંતો પુરુષાર્થ કરે છે કીધું ને આ, આગળ આવશે આગળ. (શ્રોતા : એવો નિશ્ચય કરવો) નિશ્ચય કરવો એટલે શું કહ્યું, નિર્ણયને બાદ કરવો શું કીધું એ. એવો નિશ્ચય કરવો. જુઓ હજી પણ આવશે એમાં કે “જે પુરુષાર્થ પૂર્વક મોક્ષનો ઉપાય કરતો નથી તેને તો કોઈપણ કારણ મળતા નથી....” કારણ મળતા નથી, સાધન થતું નથી. “તેથી મોક્ષની પ્રાપ્તિ પણ થતી નથી....” એવો જ “એવો નિશ્ચય કરવો....” એમાં તો આ આવ્યું કે એનો જ નિશ્ચય કરવો. આવ્યું છે કે નહીં? પહેલાં વાક્યમાં આવ્યું સાંભળ્યું શું?

“જે પુરુષાર્થ પૂર્વક મોક્ષનો ઉપાય કરે તેને તો સર્વ કારણો મળે છે અને અવશ્ય મોક્ષની પ્રાપ્તિ થાય છે એવો નિર્ણય કરવો, એવો નિશ્ચય કરવો, અને જે પુરુષાર્થ સ્વભાવની રૂચિ કરતો નથી એને કોઈ કારણ મળતા નથી એમ નિશ્ચય કરવો....” કહો દેવાનુપ્રિયા! છે કે નહીં? આમાં કાંઈ હાલે(ચાલે) એવું નથી બચાવ. ઊંધું ઘાલીને ગપ્પા મારે માળા સમજે નહિ ને શું ગપ્પા મારે તો હાલે(ચાલે) જ નહીં. ગપ્પામાં શું હાલે ઊંધું જ હાલે બધું. વસ્તુ કહે છે કે તને રૂચે છે કે નહીં? શું રૂચે છે એ તારા આધીન છે કે કો'કને આધીન છે? કહો. વિકાર રૂચે, સંયોગ ગોઠ્યા એ પણ પરને આધીન થઈને રૂચ્યા છે ગુંથણી કરીને, એમ અત્યારે વીતરાગના ઉપદેશમાં એ રીતનું બતાવે? એ તો કરી રહ્યો છે અનાદિથી.

ત્રિલોકનાથના ઉપદેશમાં એ આવ્યું ભાઈ! અરે! તું કોણ છો પણ? તું સચ્ચિદાનંદ જ્ઞાનાનંદ મૂર્તિ પ્રભુ તું છો અમારી જાતનો તું છો. અમારી જાતનો અમારી નાતનો તું છો. અમારી હોડમાં નાતમાં બેસે એ તું છો. આહાહા! હુકમચંદજી! સિદ્ધની શ્રેણીમાં બેસે એ તું છો. આ સંસારની શ્રેણીમાં બેસે એ તું નથી એમ ભગવાને કહ્યું. શેઠ! બરાબર હૈ?

ત્રિલોકનાથ સર્વજ્ઞદેવ પરમાત્મા, પરમેશ્વર એની વાણી જિનવાણી આવી, બોલી. અરે! આત્મા અમે જે સિદ્ધની શ્રેણીમાં આવ્યા એની જાતની નાત તારી છે. તું સિદ્ધની શ્રેણીમાં આવ એવી તારી જાત છે. સંસારની નાતમાં રહે એ પ્રભુ તારી જાત નાત નહીં. શેઠી! સર્વ શાસ્ત્રોનો ઉપદેશ વીતરાગ કહ્યું કે નહીં? તો વીતરાગનો અર્થ શું થયો? સર્વ શાસ્ત્રનું તાત્પર્ય આંહી કીધું ને, તાત્પર્ય શું કીધું? કે હિતરૂપ જાણતો નથી. હિતરૂપ જાણી મોક્ષનો ઉપાય કરવો. સમજાણું? હિતરૂપ જાણતો નથી ... એ બીજી વાત કરી પાછી. ઓલી કોર...ઓલી કોર...ઓલી કોર આવ્યું. આ પાનું પાછળ. આની કોરનું હાલે છે ને. “તેને પણ વિચારી મોક્ષને હિતરૂપ જાણી, એક મોક્ષનો ઉપાય કરવો એ જ સર્વ ઉપદેશનું તાત્પર્ય છે....” (પાનું ૩૨૦ પહેલા પેરેગ્રાફની છેલ્લી લીટી).

ઉપાય કરવો એટલે વીતરાગભાવ પ્રગટ કરવો એ એક જ ઉપાય છે એ સર્વ ઉપદેશનું તાત્પર્ય છે. “પંચાસ્તિકાયમાં કહ્યું સર્વ શાસ્ત્રોનું તાત્પર્ય વીતરાગતા છે....” અહીં આ રીતે કહ્યું, ઉપાય કહો કે વીતરાગતા કહો. “મોક્ષને હિતરૂપ જાણી, એક મોક્ષનો ઉપાય નામ વીતરાગભાવ પ્રગટ કરવો....” કર્તા થઈને “એ સર્વ ઉપદેશનું તાત્પર્ય છે....” કહો સમજાણું કાંઈ? નિશ્ચય એમ કરવો કે જેને આ આત્મા સ્વભાવ શુદ્ધ ચૈતન્ય રૂચ્યો અને પુરુષાર્થ કર્યો એને બધા કારણો એ સમયે હોય જ છે. અને જેણે સ્વભાવનો પુરુષાર્થ ચૈતન્યમૂર્તિનો ન કર્યો, આ એને એકેય કારણો છે નહિ, મળ્યા નથી છે નહિ એમ નિર્ણય કરવો. કહો સમજાણું કાંઈ? “વળી તું કહે છે....” હવે, એમાં ઉપદેશની વાત આવી, ઓલી કાળલબ્ધિ, ભવિતવ્ય ને કર્મના ઉપશમની આદિની વાત તારા પુરુષાર્થને આધીન નથી આ પુરુષાર્થ કર તો બાકી બધું હોય છે. હવે તેં પ્રશ્ન કર્યો તો કે “ઉપદેશ તો બધાય સાંભળે છે છતાં કોઈ મોક્ષનો ઉપાય કરી શકે છે અને કોઈ ન કરી શકે એનું શું કારણ?....” એમ તેં પ્રશ્નમાં મૂક્યું હતું.

“ઉત્તર : તેનું કારણ આ છે....” સાંભળ. “જે ઉપદેશ સાંભળીને....” સર્વજ્ઞનો સંતોનો મુનિઓનો ઉપદેશ સાંભળીને “પુરુષાર્થ કરે છે....” પુરુષાર્થ કરે છે, શુદ્ધ આત્મા ચિદાનંદની રૂચિ, જ્ઞાન ને રમણતાનો પુરુષાર્થ કરે છે “તે તો મોક્ષનો ઉપાય કરી શકે છે....” લ્યો,

પુરુષાર્થ કરે છે દેખો, દૃષ્ટિને ફેરવે છે. રાગ અને સંયોગ ઉપર દૃષ્ટિ છે એ સ્વભાવ ઉપર દૃષ્ટિ કરાવવાનો જ ઉપદેશ છે એ ઉપદેશ સાંભળીને પુરુષાર્થ કરે તો... તો ઉપદેશમાં એ આવ્યું હતું કે સ્વભાવની રૂચિ કર. આનંદ આત્મા છે એની દૃષ્ટિ કર, વીતરાગી દૃષ્ટિ પ્રગટ કર. વીતરાગી જ્ઞાન પ્રગટ કર ને વીતરાગી લીનતા પ્રગટ કર. એ આ “સાંભળીને પુરુષાર્થ કરે છે તે તો મોક્ષનો ઉપાય....”, સાધન, માર્ગ “કરી શકે છે....” એ સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર અને મોક્ષનો માર્ગ કરી શકે છે. “પણ જે પુરુષાર્થ નથી કરતો....” શેનો? કરે છે તો ખરો પણ બીજો કરે છે આ કરતો નથી એમ. (શ્રોતા : ઉપદેશ સાંભળીને પાછો આમ ...) આ પુરુષાર્થ કરતો નથી, ઉપદેશ સાંભળીને આ કરતો નથી એમ.

“પણ જે પુરુષાર્થ નથી કરતો....” એટલે કે મોક્ષના ઉપાયનો અંદરમાં પુરુષાર્થ કરતો નથી “તે મોક્ષનો ઉપાય કરી શકતો નથી....” તે મોક્ષના મારગનો સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રનો એ પ્રયત્ન અને સાધન કરી શકતો નથી. કેમ? “ઉપદેશ તો શિક્ષા માત્ર છે....” નિમિત્ત માત્ર છે. કે એમ કર અરે આત્મા! અનંતકાળથી ભ્રમણામાં તું પડ્યો એ ભ્રમને ભાંગ અને સ્વભાવની ભગવાન મહિમા ભગવતી ચૈતન્ય પ્રભુ એની ભગવતી જ્ઞાન ચેતના પ્રગટ કર. સમજાય છે કાંઈ? એમ શિક્ષા આ તો ઉપદેશમાં, એ તો નિમિત્ત માત્ર શિક્ષા છે. “પણ ફળ તો...પણ ફળ તો જેવો પુરુષાર્થ કરે તેવું આવે....” દેખો! ઉપદેશ શું કરે અને નિમિત્ત શું કરે એ પણ આવી ગ્યું એમાં. હેં? “ઉપદેશ તો શિક્ષા માત્ર છે....” શીખવું કે ન શીખવું એ તો એને આધારે છે. “ફળ તો જેવો પુરુષાર્થ કરે....” જેઓ સ્વભાવ સન્મુખનો પુરુષાર્થ જે પ્રમાણે જેટલો જેમ કરે, તેવું તેને ફળ આવે બીજો શું કરે? ઉપદેશકે શું કરે? અને શિક્ષા?

ભગવાનની વાણી તો અનંતવાર સાંભળી. જિનેશ્વરની વાણી સમોશરણમાં અનંતવાર ધોધમાર ઉપદેશ સાંભળ્યો. પણ ઉપદેશને અનુસાર જે કહેવા માંગે છે તે પુરુષાર્થ કર્યો નહિ તો એ ઉપદેશ તો શિક્ષામાત્ર થયો, “ફળ તો જેવો પુરુષાર્થ કરે તેવું લાગે....” ત્યારે પ્રશ્ન ઉઠાવ્યો કે આ પુરુષાર્થ-પુરુષાર્થ કરો છો તો “દ્રવ્યલિંગી મુનિ....” એ જૈન સાધુ થયો અગિયાર અંગ થોડું આવે છે એવું, દ્રવ્યલિંગી મુનિ ઓલાનો પ્રશ્ન ઉઠાવ્યો આંહીથી. ફળ તો જેવો પુરુષાર્થ કરે તેવું આવે એની સામે પ્રશ્ન ઉઠાવ્યો છે. પુરુષાર્થ...પુરુષાર્થ...પુરુષાર્થ કરો છો પ્રભુ પણ અમે એમ તમને કહીએ છીએ એક અમારી દલીલ સાંભળો કે “દ્રવ્યલિંગી મુનિ....” જૈનનો સાધુ ટિગંબર મોક્ષના અર્થે એ દાખલો જુઓ. “મોક્ષના અર્થે....” પુણ્યના અર્થે નહીં, વ્યવહારથી નહીં, ગતિ સારી અર્થે નહીં. સમજાણું કાંઈ? “મોક્ષને અર્થે

ગૃહસ્થપણું છોડી....” હજારો રાણીઓનો ત્યાગ કરી, હજારો કુટુંબ કબીલા, લાખો કરોડોની પેદાશનો ત્યાગ કરી દિગંબર મુનિ ગૃહસ્થપણું છોડી એ તો નાસ્તિથી વાત કરી, કર્યું શું ત્યારે એણે ?

એ “તપશ્ચરણાદિ કરે છે....” મહામુનિપણું પાળે છે, પંચમહાવ્રત પાળે છે, અઠ્યાવીસ મૂળગુણ પાળે છે, મહિના-મહિનાના, બબ્બે મહિનાના અપવાસ કરે છે, બાર બાર મહિનાના અપવાસને પારણે એક સાધારણ લૂખો આહાર લે છે એવી ક્રિયાઓ અનંતવાર, શિષ્યનો પ્રશ્ન છે. હેં? પુરુષાર્થ કરે છે અવળો. ખરેખર પુરુષાર્થ કરે તો ફળ આવે, તો કહે આટલો પુરુષાર્થ કરે છે, શિષ્ય પૂછે છે. જૈન દિગંબર મુનિ થઈ અને ગૃહસ્થપણું છોડી મોક્ષના અર્થે હોં. જુઓ કહે એમ કે મારે મોક્ષ જોઈએ છે, મારે કાંઈ જોઈતું નથી પણ ભાન ન મળે શ્રદ્ધાનું શું કરે એમ કહે છે.

“મોક્ષને અર્થે ગૃહસ્થાશ્રમ છોડે છે....” કોઈ માન મળશે કોઈ સાધુ થઈશ તો આબરુ મળશે મોટા કહેવાશું ને પદવી મળશે આચાર્યની ઉપાધ્યાયની એમ નહીં. “મોક્ષને અર્થે....” એટલે? એનો માનેલો મોક્ષ એટલે મોક્ષ ઓળખે છે ક્યાં? “ગૃહસ્થપણું....” નામ ગૃહસ્થાશ્રમ “છોડી તપશ્ચરણ આદિ....” દેખો. પંચમહાવ્રત, મુનિપણાની ક્રિયા, ઈરિયા, સમિતિ, ગુપ્તિ, પાંચ સમિતિ જેટલો વ્યવહાર વીતરાગની આજ્ઞાનો વ્યવહાર તપસ્યાનો આદિ મુનિનો છે એ બધી તપશ્ચરણાદિ કરે છે. “ત્યાં તેણે પુરુષાર્થ તો કર્યો....” પુરુષાર્થ કર્યો છે ને? આ કહે છે “છતાં કાર્ય સિદ્ધ ન થયું....” તમે તો કહો છો કે પુરુષાર્થ થાય તો કાર્યસિદ્ધ થાય. આવડો પુરુષાર્થ કરે તો પણ કાર્યસિદ્ધ તો કાંઈ થયું નહીં. શિષ્યનો પ્રશ્ન છે “માટે પુરુષાર્થ કરવાથી તો કાંઈ સિદ્ધિ નથી?....” અમને તો લાગે છે કે કાંઈ પુરુષાર્થ કરવાથી સિદ્ધિ નથી. એ તો કાળલબ્ધિ અને ભવિતવ્ય અને કર્મ બર્મ મંદ પડી જાય ત્યારે થાય એવું લાગે છે. આમાં કાંઈ પુરુષાર્થથી લાગતું નથી. (શ્રોતા : મારગ આકરો લાગે છે) ધૂળમાંય માર્ગ આકરો નથી. તું માન આમ એટલે માર્ગ આકરો? આ પડ્યો છે એનામાં.

અહીં કહે છે પ્રશ્ન કર્યો શિષ્યે હોં! એના મુખમાં મૂકીને પોતે ને પોતે ઉઠાવ્યો પ્રશ્ન. “પુરુષાર્થ કરવાથી તો કાંઈ સિદ્ધિ નથી....” આટલું આટલું કરે બિચારા. કેટલો પુરુષાર્થ કરે ખખડધજ હેં? શેનો પુરુષાર્થ એનો માનેલો. આહા! આખા શરીર જીર્ણ થઈ જાય, પેટ વળી જાય, પાંસળા વળી જાય, હાડકાં જીર્ણ થઈ જાય. છ-છ મહિનાના અપવાસ, ભિક્ષા જાય તો તદ્દન નિર્દોષ એના માટે નહિ બનાવેલો ચોકા-બોકા કરીને નહિ બનાવેલો. દાંત કાઢે છે. આ બધા તમે ગોટા વાળ્યા છે અત્યાર સુધી આ, ચોકા બનાવે ને આ બનાવે ને

પછી જય મહારાજ આજ આહારદાન દીધા. આ પાપ દાન દીધા. સમજાણું કાંઈ ? કેસરીચંદ્રજી, કહે છે બધું કર્યું છે ને પહેલું ગોટા ઘણાંય ભાઈ ! આહાર ચોકા કરીને ન જોઈએ શેઠ ! એ ચ પાછો કહે સૂઝતો છે. એણે માટે કર્યો ખબર પડી જાય કે એને ઘરે આ બશેર મોસંબીનું પાણી શી રીતે આમ ? એ તો બે જણા છે કીધું મોસંબી અત્યારે ? તમારે માટે કર્યું છે. પ્રાણ જાય તો પણ ન લે. હેં ? ... ભાન સહિત કર્યું છે એણે. સમજાય છે ?

પુરુષાર્થથી કર્યું છે અને ઓલાએ પણ દીધું એણે કરીને આખું અને ખબર છે કે આ મારા માટે કર્યું છે ખબર છે. નથી ખબર એને ? આ ઉદ્દેશીક છે. ઉદ્દેશીક જ્યાં હોય ત્યાં ચાર છ સાધુ આવે ત્યાં ક્યાં એની વૈયાવૃત્તિ ? સવારથી ઉઠીને આઠ વાગે થી ઉઠે. કૂવાનું પાણી આમ ગળવું ને આમ કરવું ને આ બધું એને માટે છે. કેસરીચંદ્રજી ! મોસંબી લાવો ને આટલા આમ લાવો ને આ કેળા લાવો ને આ ઠીકણું લાવોને સમજ્યાને ? સારા ઉનાળાના દિવસો છે ઠંડી ચીજ જરી થોડી બનાવો. શાક - બાક - વડીઓ અને પાપડ હોય ને એ માગે. બધું કરીને આપે. કાંઈ એનેય ખબર છે નહીં. એની તો વાત જ નથી આંહી. આંહી તો એવા મુનિ દિગંબર પ્રાણ જાય તો પણ એના માટે કરેલો આહાર ન લે. બનાવેલું ન લે, ચોકાના ન લે. પ્રભુ ! આટલો તો પુરુષાર્થ એણે કર્યો તો કાર્યસિદ્ધ તો થયું (નથી). શું બાકી રહ્યું છે ? શેઠી ! સાંભળ...સાંભળ ! શિષ્યને કહે છે કે સાંભળ અમે શું કહેવા માગીએ છીએ.

“ઉત્તર : અન્યથા પુરુષાર્થ કરી ફળ ઈચ્છે....” કહે છે ઊંઘો પુરુષાર્થ કર્યો. લ્યો, ગૃહસ્થપણું છોડી, અઠયાવીસ મૂળગુણ પાળે, પંચમહાવ્રત પાળે, પ્રાણ જાય પણ સદોષ આહાર લે નહિ આવી તપસ્યા, બાર બાર મહિનાના ઉપવાસ કહો ! “એ અન્યથા પુરુષાર્થ કરી ફળ ઈચ્છે....” એનો ખુલાસો કરશે હોં અન્યથા કેમ ? “પણ તેથી કેવી રીતે ફળસિદ્ધિ થાય ?....” અન્યથા કેમ કરે છે આગળ એનો ખુલાસો કર્યો છે એ તો આમાં સિદ્ધાંત કહ્યો છે. “અન્યથા પુરુષાર્થ કરી ફળ ઈચ્છે પણ તેથી કેવી રીતે ફળસિદ્ધિ થાય ? તપશ્ચરણાદિ વ્યવહાર સાધનમાં અનુરાગી થઈ પ્રવર્તવાનું ફળ તો શાસ્ત્રમાં શુભબંધ કહ્યું છે....” લ્યો ! એ તપસ્યા કરવી એટલે મુનિપણું, અઠયાવીસ મૂળગુણ પાળવા, પંચમહાવ્રત પાળવા, મહિના મહિનાના અપવાસ કરવા એવું વ્યવહારસાધન શુભરાગ એમાં અનુરાગી થઈ એ રાગના રાગી થઈને કામ કર્યું એણે. એ રાગ મારું કર્તવ્ય છે, એ મારું સાધન છે, મોક્ષમાં પહોંચાડશે.

“તપશ્ચરણાદિ વ્યવહાર સાધનમાં અનુરાગી થઈ....” જે વ્યવહાર છે એ તો રાગ છે. એ તો રાગનો રાગ કરી, રાગની પ્રીતિ કરી, રાગના આશ્રયે ધર્મ માનીને એ દેવાનુપ્રિયા ! પંચમહાવ્રત ને અઠયાવીસ મૂળગુણ તે ખખડધજ આમ ઊભાઊભા આહાર

હોય તો ઠીક નહિતર લે નહિ. શરીરને બહુ તૃષ્ણા લાગી તો પાણી આદિ લે એવી ક્રિયા પણ કહે છે એ વ્યવહાર સાધન તો રાગ છે. એ પુણ્યબંધ છે. પંચમહાવ્રત ને અઠયાવીસ મૂળગુણ બધા શુભ ભાવ છે, “એમાં અનુરાગી થઈને પ્રવર્તવાનું ફળ તો શાસ્ત્રમાં શુભબંધ કહ્યું છે....” એનું ફળ તો પુણ્યબંધ છે. ધરમ-બરમ (નથી). ઓહોહો! કહો કેસરીચંદ્રજી! હવે આમાં એકલા જોડા પહેર્યા વિના હાલે ને પછી મુનિ ઠરાવીને ક્યાં રહી ગયા આમાં, એમાં ક્યાંક ધર્મમાં ક્યાંય દોકડોય દેખાતો નથી આમાં. (શ્રોતા : શુભબંધે) શુભબંધે નહિ હા એમ કહોને! એનાય ઠેકાણા નથી. વ્યવહાર જે રાગની મંદતા એનાય ઠેકાણા નથી. કહે છે એને તો બધું જોયું છે ને ઘણુંય તે. કહો સમજાણું આમાં ?

કહે છે કે અનંતવાર દિગંબર જૈન સાધુ થયો, “મુનિવ્રત ધાર અનંતબેર ગ્રીવક ઉપજાયો પણ આતમજ્ઞાન બિન લેશ સુખ ન પાયો....” પંચમહાવ્રત તે પણ એવા નિરતિયાર હોં! આમ બરાબર. વસ્તુ ક્યાં છે તે નિર્વિકલ્પ થયો આમ. વ્યવહાર છે એ તો. વ્યવહાર સાધન છે એ નિશ્ચય સાધન નથી એમ કહે છે. નિશ્ચય સાધનેય નથી. પંચમહાવ્રત, અઠયાવીસ મૂળગુણ, રાગની મંદતાની ક્રિયાઓ એ મૂળ સાધન નથી. કહો સમજાણું આમાં ? શું કીધું? એ વ્યવહાર સાધન - ઉપચાર સાધન ખરું સાધન (નહીં) અને ખરું નથી એમાં ખોટાનો રાગ થઈને પ્રવૃત્તિમાં ચડ્યો. ખોટા અહિંસા-સત્ય-દત્ત-બ્રહ્મચર્ય-મહાવ્રત-પંચમહાવ્રત એની ભાવનાઓ, પંચમહાવ્રતની ભાવનાઓ આવે છે ને પચ્ચીસ. સમજાણું? અઠયાવીસ મૂળગુણ એ “એના અનુરાગી થઈને પ્રવર્તવાનું ફળ તો શાસ્ત્રમાં પુણ્યબંધ કહ્યું છે અને આ એનાથી મોક્ષ ઈચ્છે છે....” લ્યો! એ પંચમહાવ્રત ને અઠયાવીસ મૂળગુણ ને પચ્ચીસ ભાવના પંચમહાવ્રતની આ એનાથી માને છે કે અમારો મોક્ષ થશે. આ એનાથી અમને સમ્યગ્દર્શન થશે. સમ્યગ્દર્શન તો મિથ્યાત્વથી મુક્ત મોક્ષ છે. સમજાણું કાંઈ? આવી ક્રિયાકાંડમાંથી એનો મોક્ષ થાશે એમ માને છે મિથ્યાદૃષ્ટિ ઊંધો પુરુષાર્થ છે કહે છે.

જુઓ આ ટોડરમલજી ગૃહસ્થાશ્રમમાં રહીને હજારો શાસ્ત્રોનો નિયોડ કરીને મૂક્યો છે. હવે તો આંહી પુસ્તક બહુ બહાર પડી ગયા છે. ચાર રૂપિયાની કિંમતે બે-બે વેંચાય છે આંહી. ભાઈ! આ નવું છે ને, નવું પુસ્તક છે ને! નવું...નવું, ચાર રૂપિયે એ પણ બે કોઈ પણ વાંચે વિચારે કે આ શું છે? એમ જરી જ્યાં કષાય મંદની ક્રિયા થઈ અને રાગ મંદ દેખાય તો આ પાત્ર થઈને કે એ મુનિ એ ગુરુ એ ધર્મ, ધૂળમાંય નથી ધર્મ. એના ફળમાં તો મિથ્યાત્વ સહિત પુણ્યબંધનો થાય છે અને આ માને છે કે એનાથી મોક્ષ ઈચ્છે છે એ અનુરાગ શુભરાગથી “મોક્ષને ઈચ્છે છે તે કેવી રીતે સિદ્ધ થાય?....” તે કેવી રીતે નક્કી

થાય અને એની સાબિત કાર્યસિદ્ધ શી રીતે થાય? “એ તો એક ભ્રમ છે. એ તો એક ભ્રમ છે....” એ પંચમહાવ્રત ને અઠયાવીસ મૂળગુણનું પાલન, વ્યવહારરત્નત્રય વ્યવહારાભાસ દેવ-ગુરુ-શાસ્ત્રની શ્રદ્ધા, પંચ મહાવ્રતનું પાલન, બાર વ્રતનું પાલન આ એ તો રાગ છે. આ એનાથી મોક્ષ ઈચ્છે સમ્યગ્દર્શન માને એ તો ભ્રમણા છે. કહો સમજાણું કાંઈ?

(શ્રોતા : મુખ્ય ગૌણ...) મુખ્ય ગૌણ ક્યાં હતું હવે! એમ કે વ્યવહાર ગૌણ હતો અને આ મુખ્ય એમ કહ્યું. આંહી તો આપણી વાર્તા બરાબર આવે છે આમાં. એ તો અહીં સ્વભાવની દૃષ્ટિ થાય અને પછી રાગ મંદ હોય એને વ્યવહારનો આરોપ અપાય. આ તો ક્યાં એકલું રાગનું સાધન, વ્યવહારનું સાધન એને માનીને મોક્ષ માને છે, ભાનેય ક્યાં હતું એને? આત્મા જ્ઞાનાનંદ ને રાગની ક્રિયા રહિત સ્વભાવની દૃષ્ટિ કરી અને પુરુષાર્થથી સાધન કર્યું હોય તો પછી પંચમહાવ્રતના પરિણામ આદિ રાગને વ્યવહાર સાધનનો ઉપચાર થાય. આ તો એનાથી અમારે ધર્મ સાધન આ કહ્યા છે ને! ધર્મ સાધન કરીએ છીએ. નિવૃત્તિ લઈને બેઠા છીએ. બાયડી નહિ, છોકરા નહિ, કુટુંબ નહિ અહીં તો બાપા ઘણું અમારે... અમારે આહાર પાણી પણ અમારે માટે કરેલા નહિ નિર્દોષ આહાર હવે ઘણું કર્યું અમે. ઘણું કર્યું શું? મિથ્યાત્વ થયું કહે છે. એ શુભ ભાવની ક્રિયામાં સમ્યગ્દર્શન થશે કે મોક્ષનો માર્ગ પ્રગટ થશે એમ માને છે એણે મિથ્યા દૃષ્ટિનો પુરુષાર્થ કર્યો છે. શેઠી! (શ્રોતા : ...) એ તો પાકો મિથ્યાદૃષ્ટિ છે મૂંઢ! કહો સમજાણું?

મુંબઈ અને... નીલમણીમાં રહે પાકો છે એ. મુંબઈ...મુંબઈ મોહમયી છે મુંબઈ. કહે છે એ શુભક્રિયાઓ બધી વ્યવહાર સાધન નિમિત્ત છે. સ્વભાવનું સાધન કરતો હોય તો તેને નિમિત્ત કહેવામાં આવે છે. અહીં તો સ્વભાવ તો કાંઈ છે નહિ અને વ્યવહાર રાગની ક્રિયા આ પંચમહાવ્રતને આ આ કર્યું ને આ કર્યું, આ ખાધું ને આ પીધું ને આ વહોર્યું ને આ આગમની આજ્ઞા પ્રમાણે બરાબર આહાર નિર્દોષ લીધો ને એનો અનુરાગી થઈ, એનું ફળ તો પુણ્યબંધ છે. એ બંધ છે એને અબંધ પરિણામ બિલકુલ નથી. “તેનાથી મોક્ષ ઈચ્છે છે તે કેવી રીતે સિદ્ધ થાય? એ તો એક ભ્રમ છે. ‘એ તો એક ભ્રમ છે’....” આ શબ્દ મૂક્યો એમાંથી ઉઠાવ્યું પાછું હવે પણ મહારાજ “એ ભ્રમનું કારણ પણ કોઈ કર્મ જ છે ને!....” એમાં શું કરે. એ ભ્રમણા રહે છે એ કર્મને લઈને છે. કહો! દર્શનમોહ હોય ત્યાં સુધી વિકાર ભ્રમણા થાય. એટલે ભ્રમણાનું કારણ તો કર્મ છે એમ શિષ્યને પ્રશ્ન થયો. “ભ્રમનું કારણ પણ એમ કોઈ કર્મ જ છે ને!....” કોઈક કર્મ એટલે દર્શનમોહ આદિ લ્યો “પુરુષાર્થ શું કરે?....” એમાં પુરુષાર્થ શું કરે? ભ્રમણા દર્શનમોહના કારણે થાય એમાં

પુરુષાર્થ આત્મા શી રીતે કરે? એમ શિષ્યના મુખમાં પ્રશ્ન મૂક્યો.

“ઉત્તર: સાચા ઉપદેશથી નિર્ણય કરતાં....” દેખો! “સાચા ઉપદેશથી....” એકલા ઉપદેશથી અહીં શબ્દ નથી લીધો. “સાચા ઉપદેશથી....”, જેને સત્ય ઉપદેશ મળ્યો. સત્ય ઉપદેશ એને કહેવાય કે પુણ્ય ને પાપ અને દેહાદિની ક્રિયા એ પર છે અને તારા સ્વભાવનું સાધન અંત:મુખ થઈને વીતરાગ દષ્ટિ જ્યાં અંદર આમ થાય, એવો ઉપદેશ એને મળ્યો. “સાચા ઉપદેશથી નિર્ણય કરતાં દેખો ભ્રમ દૂર થાય છે....” સાચા ઉપદેશ, નિમિત્ત, નિર્ણય કરવો એણે. “નિર્ણય કરતાં ભ્રમ દૂર થાય છે....” ઓલો કહે કે ભ્રમનું કર્મ કારણ પણ સાચા ઉપદેશથી નિર્ણય કરને! નિર્ણય, ઉપદેશ તો નિમિત્ત માત્ર છે. એ તો માથે કહ્યું છે. ઉપદેશક તો શિક્ષા માત્ર છે. આવ્યું છે ને માથે હેં! (શ્રોતા :...) તારા પુરુષાર્થને આધીન આ છે. સાચા ઉપદેશે નિર્ણય કરતાં ભ્રમ દૂર થાય. “આ તેવો પુરુષાર્થ કરતો નથી....”

શું કહે છે? એ ભ્રમણા નાશ થાય તેવો પુરુષાર્થ કરતો નથી. એ મિથ્યા અભિપ્રાય નાશ થાય તેવો એ પ્રયત્ન કરતો નથી માટે ભ્રમણા રહે છે. આ તેવો પુરુષાર્થ... તેવો એટલે? નિર્ણય કરવાનો, ભ્રમ દૂર થાય તેવો નિર્ણય કરવાનો, ભ્રમણા દૂર થાય એવો નિર્ણય કરવાનો. જુઓ આ પુરુષાર્થ. શું કરવું કહે છે પહેલું પણ તારે? “આ તેવો પુરુષાર્થ કરતો નથી....” કે જેથી ભ્રમ દૂર થાય, અને “તેથી જ ભ્રમ રહે છે....” જુઓ અસ્તિ-નાસ્તિ કરી એવો પુરુષાર્થ કે જેથી ભ્રમ નાશ થાય તેવો કરતો નથી તેથી ભ્રમ દૂર થાય એવું કરતો નથી. એથી તે કારણે તેથી ભ્રમ રહે છે. ભ્રમણા તે કારણે રહે છે. દર્શનમોહના કારણે ભ્રમણા રહે છે એમ નહીં. સમજાણું કાંઈ? એ પુણ્યમાં મિઠાશ અને રાગની રૂચિ, એ એનો પોતાનો ભ્રમણાનો પોતે પોતાનો પુરુષાર્થ છે. પોતાનો પુરુષાર્થ છે તેથી ભ્રમ રહે છે અને ભ્રમ દૂર થાતો નથી.

“નિર્ણય કરવાનો પુરુષાર્થ કરે....” એ નિર્ણય કરવાનો પુરુષાર્થ કરે. આ કહે છે એ ક્રિયા ને જાણીએ. (શ્રોતા : ... ક્રિયા નહિ હૈ) યે અસલ ક્રિયા તો યે હૈ જ્ઞાનમેં “નિર્ણય કરનેકા પુરુષાર્થ કરે તો ભ્રમનું કારણ-નિમિત્ત જે મોહ કર્મ તેનો પણ ઉપશમાદિ થતાં....” એનો પણ એમ. ભ્રમ તો નાશ થાય એમ. “નિર્ણય કરવાનો પુરુષાર્થ કરે તો ભ્રમ તો દૂર થાય....” પણ એનું કારણ મોહકર્મ તેનો પણ ઉપશમ આદિ થતાં એમ. સમજાણું કાંઈ? માથે કહી ગયા છે કે નહિ? કે ભ્રમ દૂર થાય છે નિર્ણય કરતાં અને એ ભ્રમ દૂર થાય સાથે કર્મનો પણ ઉપશમાદિ થાય. તેનો પણ ઉપશમાદિ થતાં ભ્રમ દૂર થઈ જાય છે કારણકે નિર્ણય કરતાં... એ જ્ઞાયક ચૈતન્ય આખો પુણ્ય-પાપના વિકલ્પ તે વિકાર છે,

સ્વભાવ પરિપૂર્ણ છે, વર્તમાન અવસ્થા અલ્પજ્ઞ આદિની છે એમ વિચારનું મંથન કરતાં “પરિણામોની વિશુદ્ધતા થાય. એ પરિણામોની વિશુદ્ધતા થાય તેથી મોહનાં સ્થિતિ - અનુભાગ પણ ઘટે છે....” લ્યો. તેથી મોહનાં સ્થિતિ અને અનુભાગ પણ ઉપશમાદિ તો થાય પણ પાછું બીજી કર્મની સ્થિતિ અનુભાગ પણ ઘટતા જાય. નિમિત્તનો સબંધ છે કે નહીં? જેટલો યથાર્થ નિર્ણય પૂર્વક અંદર રોકાય એટલો ભ્રમ તો દૂર થાય અને મોહના સ્થિતિ, અનુભાગ પણ ઘટી જાય. કહો સમજાણું કાંઈ ?

આ કાર્ય તારે કરવાનું છે. કાળલબ્ધિ અને ભવિતવ્ય કાંઈ કરવાનું નથી અને કર્મનો ઉપશમાદિ કરવાના નથી, કરવાનું તો આ છે અને એ તું કરતો નથી અને તું કહે છે કે અમે પુરુષાર્થ ઘણો કર્યો. ઊંઘો છે. શરીરની ક્રિયાને આવે છે ને આ પહેલાય આવી ગયું છે. શરીરની ક્રિયામાં રોકાણ કરે દ્રવ્યલિંગી છે ને દ્રવ્યલિંગી? ત્રણસોવીસ પાને છે, છે ને ઈ ત્રણસોવીસ પાને છે એ જુઓ. (૩૨૦)(૩૨૮) હવે આમાં આવી દ્રવ્યલિંગીની વાત જુઓ બીજો પેરેગ્રાફ જેમ કે “દ્રવ્યલિંગી મુનિ જિનવચનથી તત્ત્વોની પ્રતીતિ તો કરે છે....” (બીજા પેરેગ્રાફની ચોથી લીટી) ત્રીજીથી શરૂ.

“દ્રવ્યલિંગી મુનિ જિનવચનથી....” તીર્થની પ્રવૃત્તિ “તો કરે છે પરંતુ શરીરાશ્રિત ક્રિયાઓમાં અહંકાર વા પુણ્યાશ્રવમાં ઉપાદેયપણું આદિ વિપરીત અભિપ્રાયથી મિથ્યાદૃષ્ટિ જ રહે છે....” આ કારણે છે. શરીરની ક્રિયા હું કરું છું આ હાલું, આ ચાલું આ બરાબર હાથ જોડી ભગવાનને વંદન પગે લાગવા આ દેહની ક્રિયા મારી છે અને અંદર શુભભાવ થાય એને ઉપાદેય માને છે પુણ્યને. પંચમહાવ્રતના પરિણામ આદિ જે પુણ્ય છે એ તો શુભ છે એને તો આ ઉપાદેય માને એનાથી તો લાભ થાય એમ માને છે “માટે મિથ્યાદૃષ્ટિ જ રહે છે....” મિથ્યાદૃષ્ટિ જ રહે છે. દેખો મિથ્યાદૃષ્ટિ જ રહે છે. કહો સમજાણું કાંઈ ? ગૌણપણે એને માને તો? (શ્રોતા :...) મુખ્યપણે માને છે ને એમને ગૌણપણે નહિ પણ ગૌણનો અર્થ શો? પણ મુખ્યપણે માન્યું ત્યારે રાગ હોય એને ઉપચાર કહેવાય. એ જ્ઞાનના જ્ઞાતા ને જ્ઞેય રહી ગયું એટલી વાત છે ખરેખર. સાધન-ફાધન છે જ નહિ. નથી તેને છે એનું નામ વ્યવહારનયનું સાધન કહેવાય. વ્યવહારનયના લખ્ખણ જ એવા છે. વ્યવહારનયનું લખ્ખણ એટલે લખ્ખણ જ એવું છે એનું, ન હોય એને કહે એનું નામ વ્યવહાર, હોય એને કહે એનું નામ નિશ્ચય.

હા, પંચમહાવ્રતના સાધન કરો ભાઈ! કષાયમંદ કરો, કાંઈ નિવૃત્તિ કરો તો હળવે... હળવે... હળવે લાભ (થશે) એ મૂંઢ છે કહે છે. એ શુભરાગની ક્રિયાને ધર્મ માને

છે, પુણ્યને ઉપાદેય માને છે અને શરીરની ક્રિયા નગ્ન આદિ થઈ, જુઓ, આ નગ્ન કિતના સહન... આહાહા! આમાં ધર્મ કિતના કેટલું કરવું પડે છે આમાં? હવે એવું તો બોલ કે ધર્મ કરે છે કે મિથ્યાત્વ? આમ બોલતો નથી અને કહે કે રાગ મંદ છે. એમાં બીજું છે શું પણ? એ કાંઈ ધર્મ નથી. આહાહા! શેઠી! (શ્રોતા : ...) હા! મૂળ પુરુષાર્થ તો ક્રિયા નહિ અને ઊંઘા પુરુષાર્થ ક્રિયા ને ફળ આવે મોક્ષમાર્ગની અંદર નહિ બને એમ કહે છે. ત્યારે એ પ્રશ્ન ઉપાડ્યો, “આ નિર્ણય કરવામાં, ઉપયોગ લગાવતા નથી તેનું કારણ પણ કર્મ છે ને!...” લ્યો! પણ અમારો ઉપયોગ ન લાગે નિર્ણય કરવામાં એનું કારણ પણ કર્મ છે ને! સાંભળ...સાંભળ.

“એકેન્દ્રિયાદિકને તો વિચાર કરવાની શક્તિ નથી....” એથી એમને તો કર્મ જ કારણ, કયું કર્મ નિમિત્તપણે છે? કારકોની યોગ્યતા નથી એટલે કર્મ કારણ એને કહેવામાં આવ્યું, બાકી વાત તો એને એના પોતાના ભાવનું કારણ છે. એકેન્દ્રિયાદિકને ન આવ્યું ચિરમજ્ઞિતિ નહોતું આવ્યું કળશમાં? અનાદિકાળથી પર્યાયબુદ્ધિ એનેય એકેન્દ્રિયથી માંડીને કહ્યું છે. પોતે કરી રાખ્યું છે ભાવકલંક પ્રચૂર પોતે કર્યો છે. કર્મ તો નિમિત્ત, પરદ્રવ્ય તો નિમિત્ત માત્ર ચીજ છે. પરદ્રવ્યને લઈને કોઈ બીજા દ્રવ્યમાં કાર્ય થાય (તો) વસ્તુ તૂટી જાય. વસ્તુનો સ્વભાવ સ્વયંસિદ્ધ સ્વતંત્ર રહે નહીં. સમજાણું કાંઈ? હૈં! એમ કે આમાં લખ્યું છે શું? “એકેન્દ્રિયાદિક ને વિચાર કરવાની શક્તિ નથી તેમને તો કર્મ જ કારણ છે....” એટલે એને એ પુરુષાર્થ જ્ઞાનના-દર્શનના-વીર્યના ક્ષયોપશમનો નથી, તેથી એને કર્મ કારણ છે એમ કહેવામાં આવે છે. “પણ આને તો....” એટલે ‘તારે તો’ એમ. “જ્ઞાનાવરણાદિના ક્ષયોપશમથી નિર્ણય કરવાની શક્તિ પ્રગટ થઈ છે....” ઉઘાડ નથી તને? બીજા વ્યાપાર બીજા ધંધાનો નિર્ણય કેમ કરે છે. જ્ઞાનાવરણીય-દર્શનાવરણીય અને અંતરાય એના ઉઘાડથી નિર્ણય કરવાની શક્તિ તને પ્રગટે છે, પ્રગટ થઈ છે.

હવે સિદ્ધાંત. “જ્યાં ઉપયોગ લગાવે તેનો નિર્ણય થઈ શકે છે, જ્યાં ઉપયોગ લગાવે એનો નિર્ણય થઈ શકે....” એ ઉપયોગ તારા અધિકારની વાત છે. સંસારના ધંધામાં ઉપયોગ કેમ લગાડે છે? ભાડામાં અને ફલાણામાં એકલો ઘરમાં આમ હોય તો ભાડે આવ્યા હોય તો નીકળ બહાર હજાર રૂપિયા આપીશ પણ બહાર નીકળ. ઉપયોગ લગાવે છે કે નહિ ત્યાં? શાંતિભાઈ! (શ્રોતા : લગાવ્યો હોય તો ને) ખાલી મકાન કરાવ્યું. હવે એકલા મારે રહેવું છે. તમે બધા જાઓ કઢાવ્યા, હજાર રૂપિયા દઈને પણ કાઢ્યા, કઢાવ્યા. ન્યાં ઉપયોગ લગાવે છે કે નહીં કહે છે. (શ્રોતા : ઉપયોગ ...) એ તો ભિન્ન ભિન્ન વ્યક્તિઓને

લઈને. એ તો બહાર થવાનું હતું તો થયું નહિતર એ તો ગયો શેરી બહાર એ તો વળી ન્યાં બીજા રહ્યા હશે કો'ક સમજાણું ?

હમણાં રાજકોટમાં બન્યું નહિ ભાડાનું કાંઈ. મારી નાંખી બાઈને. ભાડાવાળાને કહે નીકળો એમ કાંઈ કહ્યું હશે સાધારણ આહાહા ! શું નામ છે લુહાણા...લુહાણા હવે બાઈ બચારી એક હતી. ઘણી બાઈયું જંગલ જતી પહેલાં આ તલવાર મારી (ને) મારી નાંખી...મારી નાંખી ભાડાવાળાએ. મકાનના ઘણીને, બાઈને મારી નાંખી આ રાજકોટમાં, પણ બનવાનું હોય ત્યાં જે આવા પરિણામ કરે શું ત્યાં ? કે આમ કરીએ તો આમ થાય ને આમ કરીએ તો, એ તો બનવાનું હોય તો બહારનું બને.

કહે છે કે “જ્યાં ઉપયોગ લગાવે તેનો જ....” એમ શબ્દ છે. “જ્યાં ઉપયોગ લગાવે તેનો જ નિર્ણય થઈ શકે છે....” જુઓ છે ? નિર્ણય તો થઈ શકે છે “પરંતુ આ અન્ય નિર્ણય કરવામાં તો ઉપયોગ લગાવે....” ધંધામાં, ઓલામાં વિષયમાં, કષાયમાં પુણ્યમાં, પાપના ભાવમાં બહારના બધા ભાવમાં લગાવે અન્ય નિર્ણય કરવામાં તો લગાવે. ધંધા આ કાપડના, આ વકીલાતના, આ શું કહેવાય બધાય જરી કરિયાણાના, આ કોથળું શું કહેવાય ? કંતાન...કંતાનના કોથળા, કોથળા શણ શણ એમ આ જુટ...જુટ, આમ કામ લાગશે અને આમ કામ આવશે અહીંથી આમ ફેરવે બધો ઉપયોગ લગાડે છે ન્યાં અને અહીં ઉપયોગ આત્માનો પ્રગટ નિર્ણય કરવામાં લગાડતો નથી. એ દોષ કોનો છે, તારો છે કે કર્મનો ? એમ કહે છે.

“જ્યાં ઉપયોગ લગાડે તેનો જ નિર્ણય થઈ શકે છે પરંતુ આ અન્ય નિર્ણય કરવામાં ઉપયોગ લગાવે....” બે-બે ચાર-ચાર કલાક વિક્થાઓ કરવી હોય બીજાના ઠટ્ટા સંસારના ભાવ કોઈ પસંદ કરે, એની પસંદગીને માન આપે, ત્યાં બસ એ ઉપયોગ ત્યાં જામી જાય હેં ? એનો તો એણે અભ્યાસ કર્યો છે ઊંધો. “અન્ય નિર્ણય કરવામાં તો ઉપયોગ લગાવે છે, અહીં ઉપયોગ લગાવતો નથી....” તું લગાવતો નથી આ આત્માનો નિર્ણય કરવામાં. આ જ્ઞાન શું ચીજ છે આ ? આ શું બહાર તરફ ઝુકાય છે એ ભાવ શું છે અને આ તે કેવડી કેટલી ચીજ છે કે આખો એમાંથી પ્રવાહ આવ્યા જ કરે છે પર્યાય, એમ અંતરમાં અંતર્મુખ થઈ નિર્ણય કરતો નથી. અંતર થઈને નિર્ણય કરતો નથી. સમજાણું કાંઈ ? “અન્ય નિર્ણય કરવામાં ઉપયોગ લગાવે અને અહીં ઉપયોગ લગાવતો નથી એ તો એનો પોતાનો જ દોષ છે....” હેં ? કે કર્મનો દોષ છે ? “ત્યાં કર્મનું તો કાંઈ પ્રયોજન નથી....” લ્યો અકિંચિત્કર કહ્યું. ઓલા કહે છે કે અકિંચિત્કર નહીં. ત્યાં કર્મનું કાંઈ પ્રયોજન નથી. કિંચિત્ હેતુ નથી. કાંઈ

કારણ નથી એનું કહો, છે કે નહિ દેવાનુપ્રિયા ! કાંઈ પ્રયોજન નથી એમ કીધું. અકિંચિત્કર કર્મ છે. નિમિત્ત અકિંચિત્કર કર્મ છે ? હા ! લાખ વાર અકિંચિત્કર છે લે.

કર્તા હોય એક દ્રવ્ય બીજા દ્રવ્યનો એમ ત્રણકાળમાં બને નહિ. તું પોતે તારા દોષને સેવે છો તત્ત્વ નિર્ણય કરતો નથી. તત્ત્વ નિર્ણયની ભૂમિકા તો ચાલી જાય છે. આહા ! આ તો આગળ આવશે હોં હજી. જે કરવાનું છે તે કરતો નથી અને બીજાને જોઈને ઉપયોગને લગાવી દે, વખત તો ચાલ્યો જશે તારો. ‘ત્યાં કર્મનું તો કાંઈ પ્રયોજન નથી’ લ્યો, ‘કર્મનું તો કાંઈ પ્રયોજન જરીય પ્રયોજન નથી’ કર્મને કારણે તને નિર્ણય કરવામાં ઉપયોગ લાગતો નથી એમ જરીયે નથી. તારો પુરુષાર્થ જ ઊંઘામાં જાય છે અને સવળામાં કરતો નથી. તારો વાંક પોતાનો છે એમાં.

હવે પ્રશ્ન બીજો ઉઠાવ્યો. “સમ્યગ્દર્શન અને ચારિત્રનો ઘાતક તો મોહ છે. છે હોં....” ઓલો કહે સમ્યક્ત્વનો ઘાતક તો મોહ છે. સમ્યગ્દર્શન ચારિત્રનો ઘાતક તો મોહ છે “એટલે તેનો અભાવ થયા વિના મોક્ષનો ઉપાય કેવી રીતે બને ?....” શિષ્યે પ્રશ્ન કર્યો. અમે કરીએ પણ ઓલો દુશ્મન ખસે ત્યારે અમે ખાઈએ ને લાડવા કે કરેલા તૈયાર છે પણ ઓલા માથે તલવાર લઈને ઊભા છે, એમ દુશ્મન માથે કર્મ દર્શનમોહ અને ચારિત્રમોહ પડ્યા છે એ સમ્યગ્દર્શન અને સમ્યગ્ચારિત્રનો ઘાતક. હવે એનો અભાવ થયા વિના (એનો એનામાં અભાવ થયા વિના) “એનો અભાવ થયા વિના અમે મોક્ષનો ઉપાય કેમ કરીએ ?....” એમ શિષ્યનો પ્રશ્ન છે.

મુનિ આર્જિકા તો એની સામે રાખવા જેવું છે બધા એમ કહે છે, કર્મ...કર્મ. “ઉત્તર : તત્ત્વનિર્ણય કરવામાં ઉપયોગ લગાવતો નથી એ તો આનો દોષ છે....” તારો દોષ છે. તું વખત મેળવીને ટાઈમ કાઢીને સંસાર માટે કેમ વખત આપે છે તો તત્ત્વના નિર્ણય માટે તું વખત કાઢીને નથી કરતો નિર્ણય એ તારો જ દોષ છે. જુઓ આ નિર્ણય ઉપર વાત આવી. તત્ત્વ નિર્ણય કરવો એ તો કોઈ ચીજ જ નથી જાણે. અને આ કાંઈક રાગ મંદ કરીને કંઈ વ્રત પાળવા, ને દયાઉં પાળવા, અને પ્રશંસા કરવી એ કાંઈ કર્યું કહેવાય, અને આ તો કાંઈ નહીં. કિંમત જ એને નિર્ણય કરવાની નથી.

(શ્રોતા : તત્ત્વ નિર્ણયમાં કેટલો સમય કાઢવો ?) એ અંતર્મુહૂર્ત કાઢવો પ્રગટ થઈ જાય તો. પણ ન પ્રગટ થાય તો તત્ત્વના નિર્ણય માટે જિંદગી કાઢવી. કહો શું છે ? અંતર્મુહૂર્તમાં તત્ત્વનો નિર્ણય થઈને પૂરણ થઈ જાય તો બસ છે. પણ ન થાય તો જાવજીવ

સુધી તેનો નિર્ણય કરવાનો પ્રયત્ન કરવો. કરવાનું તો ઈ છે બીજું કરવાનું શું હતું? કાળ ક્યાં એને લાગુ પડે છે? કાળ લાગુ પડતો હશે? પણ ન્યાં હાલે છે તો બધું તત્ત્વનિર્ણય થઈ ગયો હવે જાઓ હવે ફરવાનો ક્યાં છે? (શ્રોતા : છ મહિના) હેં? છ મહિના એ તો ઉત્કૃષ્ટ વાત કરી છે. અંતર્મુહુર્તમાં તત્ત્વનો નિર્ણય થઈ શકે છે. ઓલું શિષ્યને લાંબુ ન લાગે એટલે જરી મધ્યમપણે છ મહિનાનું આ કહ્યું... છ મહિના... છ મહિનાનુંય અંતર. જેટલા પ્રમાણમાં નિર્ણય માટે પ્રયત્ન જોઈએ તેવો પ્રયત્ન કારણ આપે અને કાર્ય ન થાય એમ બને (નહીં). સમજાણું કાંઈ? બરાબર એને થઈ જાય. બરાબર એને તત્ત્વનો નિર્ણય જેટલા પ્રમાણમાં જે આ ઊંધા જોરમાં વીર્યને રોક્યું છે, એવું જ વીર્યને ગુલાંટ ખાઈને જ્ઞાનાનંદના નિર્ણયમાં રોકે અને જેટલું કારણ આપે તેટલું કાર્ય ન થાય (એમ) બને નહીં. કારણ આપવામાં ક્યાશ તેથી કાર્યની ક્યાશ દેખાય છે. એક જ સિદ્ધાંત છે. સમજાણું કાંઈ?

હિતરૂપ જાણી તેનો ઉદ્યમ ન કરે. શું કીધું? “પુરુષાર્થ પૂર્વક જો તત્ત્વનિર્ણય કરવામાં ઉપયોગને લગાવે તો સ્વયં જ મોહનો અભાવ થતાં....” લ્યો! “એ પુરુષાર્થ પૂર્વક જો તત્ત્વ નિર્ણય કરવામાં ઉપયોગને....” આત્મા તરફ લગાવે તો સ્વયં જ મોહનો અભાવ થાય. કર્મનો અભાવ તારે કરવો પડે નહીં. “સમ્યક્ત્વાદિરૂપ મોક્ષના ઉપાયનો પુરુષાર્થ બને છે....” લ્યો!

તત્ત્વનિર્ણય કરવામાં ઉપયોગને લગાવતો નથી. પણ ક્યાં નવરાશ ન મળેને બીજામાં નવરાશ. આ નવરાશ નહીં. હા, એને હવે અત્યારે આ લેવાય. એય ધમાધમ ધમાધમ ને સાત્મળે છે. શું આત્મા? શું સંવર? શું નિર્જરા? શું શાંતિ? ક્યાં છે? શું અશાંતિ? કેમ છે એનો નિર્ણય કરવામાં તું રોકાતો નથી એ તારો દોષ છે. “નિર્ણય કરવામાં લગાવે તો સ્વયં જ મોહનો અભાવ થાય તેથી સમકિત આદિ રૂપ....” એટલે ત્રણ સમ્યગ્દર્શન, સમ્યગ્જ્ઞાન, સમ્યગ્ચારિત્ર. “મોક્ષના ઉપાયનો પુરુષાર્થ બને છે. મોક્ષના ઉપાયનો પુરુષાર્થ બને છે. તેથી મુખ્યપણે તો તત્ત્વનિર્ણય કરવામાં ઉપયોગ લગાડવાનો પુરુષાર્થ કરવો....” જુઓ મુખ્યપણે કરવો. કર્મને લક્ષે કરવો (નહિ) કે કર્મ ટળી જાય સ્વયંભેવ તેથી મુખ્યપણે તો પુરુષાર્થની મુખ્યતા પાઠની અંદર છે ને ભાઈ! “તેથી મુખ્યપણે તો તત્ત્વ નિર્ણય કરવામાં ઉપયોગને લગાવવાનો પુરુષાર્થ કરવો અને ઉપદેશ પણ એ જ પુરુષાર્થ કરાવવા અર્થે આપીએ છીએ....” એ જ પુરુષાર્થ કરાવવા કે શું? એ તત્ત્વનિર્ણય અને તત્ત્વ સ્થિરતાને માટે જ ઉપદેશ આપીએ છીએ. હવે જે ઉપદેશ આપે એ અને ઓલો કરે નહિ અને વાંક કાઢે કર્મનો. સમય ક્યાં છે તારી પાસે? ત્યારે ઉપદેશ તો બધા સાંભળે છે.

કોઈ પુરુષાર્થ કરે અને કોઈ નથી કરતા એનું કારણ? કહે તારું કારણ, કર્મ-બર્મનું કારણ નથી.

બહુ અધિકાર સરસ છે આ. “ઉપદેશ પણ એ પુરુષાર્થ કરાવવા સાટુ....” (અર્થે, માટે, ખાતર) એ પુરુષાર્થ એટલે? અંદર સ્વભાવનો નિર્ણય કર. વિભાવનો નિર્ણય કર કે વિકાર છે તે પર છે. સ્વભાવ છે તે પરિપૂર્ણ છે. સંયોગ છે તે પૃથક છે એનો બરાબર અંતર્મુખ થઈને નિર્ણય કર. એને માટે ઉપદેશ આપીએ છીએ. “એ પુરુષાર્થથી મોક્ષના ઉપાયનો પુરુષાર્થ (સિદ્ધિ) આપોઆપ થઈ જાશે જાઓ....” નિર્ણય પછી જ્ઞાન અને ચારિત્ર. તે પુરુષાર્થથી મોક્ષના ઉપાયનો એટલે સમ્યક્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર ત્રણેનો પુરુષાર્થની સિદ્ધિ આપોઆપ થાય છે. કહો સમજાણું? આવે છે ને ઓલામાં “આત્મસિદ્ધિમાં....” પાંચે ઉત્તરથી થયું સમાધાન સર્વાંગ, થાશે મોક્ષ ઉપાયની, સહજ પ્રતીત એ રીત. એના પહેલા છે. શું પણ બધું યાદ રહે? પહેલા બે લીટી છે ને કાંઈ? સહજ પ્રતીત એ રીત પણ એના પહેલાની. થાશે મોક્ષ ઉપાયની સહજ પ્રતીતિ એ રીત. આમાં આવે છે મારે તો ઓલા સહજ ઉપર લેવું છે. સમજાણું કાંઈ? એમાં સંધિ છે, ક્યાં ગ્યા ભગત... પ્રતીત. હા બસ એ.

પાંચે ઉત્તરથી થઈ આત્મા વિષે પ્રતીત,
થાશે મોક્ષ ઉપાયની સહજ પ્રતીત એ રીત.

એમ સામે આવવું જોઈએ ને! પ્રતીત અને રીત! સહજ પ્રતીત એ રીત. સહજ...સહજ એ “પુરુષાર્થથી મોક્ષના ઉપાયનો પુરુષાર્થ (સિદ્ધિ) સ્વયમેવ થશે....”

“વળી તત્ત્વનિર્ણય (ન) કરવામાં કાંઈ કર્મનો તો દોષ છે નહીં....” તત્ત્વનિર્ણય કરવો એ તો તારા અધિકારની વાત છે. ઉપયોગ તારી પાસે છે, ઉઘાડ તારી પાસે છે. વીર્ય - ઉઘાડ તારી પાસે છે. હવે કેની કોર લગાવવો એ તારો અધિકાર છે. જ્ઞાનનો - દર્શનનો ને વીર્યનો વિકાસ તો છે હવે એને કેની કોર લગાવવો એ તો તારા અધિકારની વાત છે. શેઠી! “એમાં કાંઈ કર્મનો દોષ છે નહીં, પણ તારો જ દોષ છે. તારો ‘જ’ દોષ છે....” જોયું? હા! ઉપયોગ તારો, કાર્ય તારી પર્યાયમાં અને કેની કોર નિર્ણય કરવો એ તો તારું કામ છે. કારણ બીજાને માથે નાંખે છે દોષ તારો જ છે.

વિશેષ કહેશે...

શ્રી મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક

પ્રવચન નં. ૨૬

અધિકાર ૯મો

સ્થળ:સુવર્ણપુરી તા.:૦૮.૧૨.૬૨ શનિવાર

મંગલાચરણ

શમો લોએ સવ્વ અરિહંતાણં;
શમો લોએ સવ્વ સિદ્ધાણં;
શમો લોએ સવ્વ આયરિયાણં;
શમો લોએ સવ્વ ઉવજ્જયાણં;
શમો લોએ સવ્વ ત્રિકાળવર્તી સાહૂણં;
ઔંકાર બિન્દુ સંયુક્તં નિત્યં ધ્યાયન્તિ યોગિનઃ।
કામદં મોક્ષદં ચૈવ ઔંકારાય નમોનમઃ॥
મંગલં ભગવાન્ વીરો મંગલં ગૌતમો ગણી ।
મંગલં કુંદકુંદાર્યો જૈન ધર્મોસ્તુ મંગલમ્ ॥
નમઃ સમયસારાય સ્વાનુભૂત્યા ચકાસતે ।
ચિત્સ્વભાવાય ભાવાય સર્વ ભાવાન્તરચ્છિદે ॥
ત્રિકાળ દિવ્યધ્વનિ દાતાર...

શિષ્યનો પ્રશ્ન હતો કે “સમ્યગ્દર્શન-ચારિત્રનો ઘાતક તો મોહ છે....”
અને સમ્યગ્દર્શન-ચારિત્ર પ્રગટ કરવાનો ઉપદેશ તમારો છે. જુઓ તમારો પ્રગટ કરવાનો
ઉપદેશ છે ને! તો “સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રનો ઘાતક તો મોહ છે એટલે તેનો અભાવ
થયા વિના મોક્ષનો ઉપાય કેવી રીતે બને?....” કર્મનો અભાવ થયા વિના મોક્ષનો ઉપાય
કેમ બને? એમ પ્રશ્ન છે. તેનો ઉત્તર કહે છે. જુઓ ક્યાં સુધી આવ્યું? કે “ઉપદેશ પણ એ જ
પુરુષાર્થ કરાવવા અર્થે આપીએ છીએ....” શેનો? એ તત્ત્વનો નિર્ણય કરવા. તત્ત્વનો
નિર્ણય કરવો એ ઉપયોગને આધીન છે, તેનો ઉપદેશ અમે આપીએ છીએ. એ પુરુષાર્થ કરી
શકે છે એટલે આપીએ છીએ. ઉપયોગ તારો જે વર્તમાન જાણવું, દેખવું અને વીર્યનો વિકાસ
દેખાય છે એ ઉપયોગમાં સ્વભાવનો નિર્ણય કરવાનો ઉપદેશ અમારો છે. સર્વજ્ઞનો એ

ઉપદેશ છે. જે નિર્ણય તું રાગમાં અને અજ્ઞાનમાં અનાદિથી કરીને બેઠો છો, કેમે કરી મોક્ષનું હિતપણું લાગે, તો સ્વભાવ તરફનો પુરુષાર્થ જ્ઞાનાનંદ ચૈતન્ય છે, એનો નિર્ણય કરીને પુરુષાર્થ કરવો એમ ઉપદેશ અમારો છે.

“એ પુરુષાર્થથી મોક્ષના ઉપાયનો પુરુષાર્થ....” દેખો. ભગવાન આત્મા પોતાનો વર્તમાન ઉપયોગ સ્વભાવનો નિર્ણય કરે એમાં વિભાવના અભાવનો નિર્ણય આવી જાય છે. એની અંદરમાં પુરુષાર્થની સિદ્ધિ “આપોઆપ થશે....” સમ્યક્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રનો ઉપાય અંદર તત્ત્વના નિર્ણયમાંથી તને ખબર પડશે આંહી, કે આ માર્ગથી આગળ વધતાં પુરુષાર્થ કરતાં ત્રણેનો ઉપાય હું કરી શકું છું. સમજાણું કાંઈ? “વળી તત્ત્વ નિર્ણય (ન) કરવામાં કાંઈ કર્મનો તો દોષ છે નહીં....” જુઓ પહેલું આવ્યું તું કે કર્મનું તો કાંઈ પ્રયોજન નથી અહીં એમ આવ્યું કે કાંઈ કર્મનો તો દોષ છે? કાંઈ કર્મનો તો દોષ છે નહિ અહીં એમ કહ્યું છે આંહી ‘કાંઈ’ વજન છે. કહો દેવાનુપ્રિયા! કર્મનું કાંઈ કારણ ખરું કે નહિ એક દોકડો કે બે દોકડા? હેં? (શ્રોતા : ...) ... બે વાત આવી ગઈ જુઓ.

તારો આત્મા વીતરાગ સ્વરૂપ છે અને ઉપદેશમાં વીતરાગપણાનો નિર્ણય કરાવવા માટેનો છે. આખા ઉપદેશનો સાર કે આત્મા અવિકારી વીતરાગ સ્વભાવી અથવા વીતરાગ વિજ્ઞાનઘન છે. એ વીતરાગ વિજ્ઞાનઘનનો નિર્ણય કરાવવાનો ઉપદેશ ભગવાન ત્રિલોકનાથનો છે. એ નિર્ણય કરતાં, સ્વભાવ સન્મુખનો એ નિર્ણય કરતાં, દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રનો ત્રણેનો નિર્ણય એમાં ઉપાય સિદ્ધ થઈ જશે. “ત્યાં તત્ત્વનિર્ણય (ન) કરવામાં કાંઈ કર્મનો, કરવામાં કાંઈ કર્મનો તો દોષ છે નહિ....” કિંચિત્ કર્મનો એમાં દોષ છે નહિ. કહો બરાબર હશે? આ બધા એમ કહે છે કે નહીં કર્મ પણ છે કર્મને લઈને થાય, કર્મને લઈને થાય છે. ઉપયોગ અમે નથી લગાવી શક્તા એ કર્મનું જોર માટે એમ. અહીં ના પાડે છે એમ ભગવાન કહેતા નથી. ભગવાન એમ નથી કહેતા.

આત્માના સ્વભાવની વીતરાગવિજ્ઞાન શક્તિ, એનો નિર્ણય એનું જ્ઞાન અને એમાં લીનતા એ કરાવવાનો ઉપદેશ છે અને એ તું કરી શકો છો, એમાં કાંઈ કર્મનો તો દોષ છે નહિ. કર્મનો કિંચિત્ પણ દોષ એમાં નથી “પણ તારો જ દોષ છે....” અસ્તિ-નાસ્તિ કરી. કર્મનું તો કાંઈ નથી અને તારો દોષ પૂરો છે એમ એનો અર્થ છે. ‘તારો જ’ એમ. કર્મનો કાંઈ દોષ નથી અને તારો જ દોષ છે. આ અનેકાંત કર્યું. થોડો કર્મનો દોષ અને થોડો મારો દોષ એમેય નહિ, એ અનેકાંત નહિ એમ કીધું. થોડો કર્મનો દોષ, થોડું એનું થોડું મારું એમ નહીં. કર્મનો કાંઈ દોષ નથી અને તારો જ દોષ છે એમ કીધું. હેં? જડ છે પણ એ

પરદ્રવ્ય છે, અનાદિ સત્ (શ્રોતા : ...) એ પોતાનો વેરી પોતે જ હોય નિશ્ચયે. ચિદ્વિલાસમાં લખ્યું છે કે વેરી કોણ ? કે પોતે જ પોતાના ભાવનો વેરી. આવે છે ને ભાઈ ! ... એનો વેરી પરદ્રવ્ય હોય કાંઈ ? એ પરદ્રવ્ય ત્રણકાળમાં ન હોય. એ તો શાસ્ત્રની ભાષાથી એમાં બહુ સરસ લખ્યું છે ચિદ્વિલાસમાં. નિશ્ચય કોને કહેવો ? કે પોતે પોતાનો ભાવ તે વેરી તેને નિશ્ચય કહેવો એમ કહ્યું ત્યાં. કોણ વેરી ? કર્મ અને પરદ્રવ્ય વેરી એમ હોઈ શકે નહીં. શેઠી !

(શ્રોતા : બીજા હેરાન કરે ?) બીજા હેરાન કોણ કરે ? બીજા એટલે વિભાવ ભાવનો આશ્રય અને વિભાવભાવને પોતાપણે માનવું એ જ હેરાન કરે છે. વિભાવભાવ ખરેખર સ્વભાવ નથી અને એને આશ્રયે અને એને લઈને અને એને જ્ઞાને એને અવલંબતા એ જ આનો વહેમ છે. એ જ એનો દોષ છે બીજો કોઈ દોષ છે નહીં. “તું પોતે તો મહંત રહેવા ઈચ્છે છે....” મફતનો માલિક મોટો જાણે હું કાંઈ ન કરું...હું કાંઈ ન કરું, “તું તો પોતે મહંત રહેવા ઈચ્છે છે, અને પોતાનો દોષ....” પાછો આમ કહે જુઓ. “પોતાનો દોષ, કર્માદિકમાં લગાવે છે....” દોષ તારો છે, તું ઉપયોગમાં નિર્ણય કરવાનો પ્રયત્ન કરતો નથી, ધર્મ શું છે એનો નિર્ણય કરવાનો પુરુષાર્થ કરતો નથી. જે તારો દોષ છે એ કર્માદિકમાં લગાવે છે. દોષ છે તારો એ કર્મ આદિ...

કાં આ નિમિત્ત ખોટા મળ્યા અને કાં અમને સાંભળવા ન મળ્યું, કર્મનો ઉદય આકરો અને કાં આ કાળ નડયો ને આ પંચમકાળ નડયો ને એનો તું વાંક કાઢે છે. કહો શેઠી ! શું કરીએ અમને કોઈ મળ્યા નહિ સાચા સમજાવનારા એટલે અમને ઊંધો પુરુષાર્થ હાલ્યો(ચાલ્યો) એ બધી વાતો કરે. (શ્રોતા : પંચમકાળ) પંચમકાળ હોય તો એને ઘરે રહ્યો. પંચમકાળ ક્યાં ગરી ગ્યો છે આત્મામાં ? હુકમચંદ્રજી ક્યા હૈ દેખો ! (શ્રોતા : ...) હું ? મતલબ એમ મહંત બનતા હૈ ને કે અમે કુછ નહિ કરીએ તમે કરતા હશો. અમારે કાંઈ નથી. દોષ બધો કર્મનો. કર્મ ટળે તો દોષ ટળે અમારે કારણે નહીં. જુઓ આ દોષ બતાવ્યો આ હાલે છે આ. એ દેવાનુપ્રિયા ! હજી તો પહેલું એને સરખું લાગે છે નિશ્ચયથી. લ્યો, કહે છે કે “તું પોતે તો મહંત રહેવા ઈચ્છે છે....” આ તો વાત છે સમજાવવાની “અને પોતાનો દોષ કર્માદિક....” કર્મના અને કાળના ને અમને સમજાવનાર ન મળ્યા, અમને સંગ ખોટો મળ્યો, અમને સંપ્રદાય એવો મળ્યો એટલે શું કરીએ ? અરે ! “પોતે મહંત રહેવા ઈચ્છે છે....” .” જ્યાં-ત્યાં, એમ નહિ કે મારી પોતાની ભૂલ હતી માટે હું ત્યાં સલવાઈ ગ્યો હતો. કહો સમજાણું કાંઈ ?

“પોતે તો કહે મહંત રહેવા ઈચ્છે છે....” પણ જુઓ આ સિદ્ધાંત આવે છે જરી, “પણ જિનઆજ્ઞા માને....” અરે! જિનની આજ્ઞા તો જિન થવાની છે. જિનની આજ્ઞા વીતરાગ દૃષ્ટિ વીતરાગી જ્ઞાન, વીતરાગી વિજ્ઞાનઘન થવું એ આજ્ઞા છે. સમજાણું કાંઈ? પરમેશ્વર જૈન ત્રિલોકનાથ વીતરાગ દેવાધિદેવ એની આજ્ઞા માને તો આવી અનીતિ સંભવે નહીં. આવો અન્યાય દોષ કર તું, દોષ નથી ટાળતો તું, અને નાંખ કર્મ ને માથે, અને નાંખ સંયોગને માથે. ઘણું કર્યું આ અમારે માથે બોજો આવી ગયો માથે, ઘણું કામ. ઘરમાં પચ્ચીસ માણસ અને અમારે બધું કરવું પડે ભાઈ! આ બધું પરાધીનતા... પરાધીનતા એમાં અમે નથી કરી શકતા. નાંખ દોષ કો'ક ઉપર, શાંતિભાઈ!

“જિનઆજ્ઞા માને તો....” વજન આંહી છે. જિનઆજ્ઞા... વાતો કરે છે કે નહિ પુરુષાર્થી એ પુરુષાર્થ કરવા અર્થે આપીએ છીએ. તે તત્ત્વનો નિર્ણય જ્ઞાન અને રમણતા. જોર અત્યારે નિર્ણય ઉપર આપ્યું. નિર્ણય જ્યાં પુરુષાર્થનો યથાર્થ કરે સ્વભાવનો તો એની સાથે જ્ઞાન અને ચારિત્રનો પણ પુરુષાર્થ આવ્યા વિના રહે નહિ એમ વીતરાગની આજ્ઞા છે. વીતરાગ ત્રિલોકનાથ એમ ‘લક્ષ થવાને તેહનો, કહ્યા શાસ્ત્ર સુખદાયી’. શ્રીમદ્માં આવે છે ને? ‘લક્ષ થવાને તેહનો કહ્યા શાસ્ત્ર સુખદાયી’.

ત્રિલોકનાથની વાણી સમોશરણમાં ઈન્દ્રની ઉપસ્થિતિમાં, ગણધરોની હાજરીમાં સંતોના ટોળા એવા કાળમાં એ વાણી નીકળી'તી. તારું લક્ષ પર ઉપર છે એ સ્વ ઉપર કર. એવી ભગવાન શાસ્ત્રની અને ભગવાનની આજ્ઞા છે. લક્ષ કર્યું છે તેં પરનું, તે લક્ષ કર તું સ્વનું. સમજાય છે કાંઈ? કોણે કર્યું છે લક્ષ પરનું? કોણે કરાવ્યું છે? રાગ અને પુણ્ય અને કર્મને નિમિત્તના સંગે કરીને થયું છે લક્ષ તે, તેં કર્યું છે. કર્તા તું છો, તારું કામ છે એ કર્તા થવું એ તારું કામ છે પર નહીં. એ જ પરલક્ષને છોડાવવાને કર્તા થઈને સ્વનું લક્ષ કર એ તારું કાર્ય છે, એ આત્મા કરી શકે છે એવો ઉપદેશ વીતરાગદેવે આપ્યો છે. શેઠ! કર્મ-બર્મ નડતે નહીં કહે છે, એમ કહે છે. રોગેય નડતો નથી એમ કહે છે. આહાહા! જિનઆજ્ઞા માને... જુઓને સિદ્ધાંત એને શું કહે છે? જિનઆજ્ઞા આ છે કે જિનઆજ્ઞા તારા લક્ષે પરમાં કરીને બેઠો છો એ તને ભૂલ પકડાવવાની ભગવાનની આજ્ઞા છે. ભગવાનની આ આજ્ઞા છે. કારણકે તે કરેલા કામ ઊંધા એને સવળું કરાવવાની આજ્ઞા ભગવાનની છે.

મોક્ષમાર્ગનું સ્વરૂપ છે ને આ! ભવનો અંત લાવવાની વાત છે એટલે ભવરહિત થશે ઓહોહો! થોડું ઝીણું કામ છે. ઝીણું તો છે હજી તો પીઠિકા બાંધી છે ત્યાં તો. સમજાણું? આત્મા નવરો બેઠો એ પરનું પરના લક્ષ અને પરના ધ્યેયને તારા ઉપયોગમાં લઈ, અને

વિકલ્પોનો ખદબદાટ ઊભો કરે છો એ તારો દોષ છે. કર્મનો કાંઈ દોષ નથી અને ભગવાનની આજ્ઞાને માન તો તું કર્મનો દોષ ન કાઢ, કારણ ભગવાનની આજ્ઞા તારું કર્તવ્ય સ્વલક્ષ કરાવવાનું છે તે તું કરતો નથી અને દોષ નાંખે છે કર્મ ને કાળ ને બીજા માથે. “જિનઆજ્ઞા માને તો આવી અનીતિ સંભવે નહીં....” જુઓ હવે ન્યાય. “તારે વિષયકષાયરૂપ જ રહેવું છે....” જિનઆજ્ઞાનું લક્ષ, ચૈતન્ય શુદ્ધ વીતરાગ વિજ્ઞાનઘન ઉપર કરાવવાનું છે. એ પુરુષાર્થને તું કરતો નથી અને તને વિષય અને કષાય એટલે પરના કોઈના લક્ષમાં પાંચ ઈન્દ્રિયોના વિષય, ક્રોધ, માન, માયા, લોભ, ભ્રમણા એમાં તારે રહેવું છે. સમજાણું કાંઈ ?

“માટે આવું જૂઠ બોલે છે....” માટે કર્મના દોષ કાઢી... અમારે તો સમ્યગ્દર્શન, જ્ઞાન ઘણું અમારે પ્રગટ કરવું છે પણ મોહનો અભાવ થયા વિના શી રીતે થાય ? માથે એને ભ્રમણા છે ને ! મોહનો અભાવ ન થાય ત્યાં સુધી અમે શું કરીએ ? કારણ કે મોહે એવી ફાંસી માથે મોટી બેઠી છે, એ ફાંસી છોડે ત્યારે થાયને અમારે, હેં ? બીજા એમ કહે છે એની અંદરમાં વાસ્તવિક તત્ત્વનો નિશ્ચય અને વાસ્તવિક તત્ત્વનું જ્ઞાન અને વાસ્તવિક તત્ત્વના જ્ઞાન પૂર્વકની ભિન્નભિન્નતા, કર્મ હટે તો દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર લ્યો. ભવનો અભાવ થાય. લ્યો, જૂઠ બોલે છે. તારો નિર્ણય તું કરતો નથી, તારામાં આવતો નથી એ તારો દોષ છે. તું વીતરાગની આજ્ઞા માનતો નથી, જૂઠ બોલે છે.

“જો મોક્ષની સાચી અભિલાષાએ....” જો આંહીથી વાત છે આહીં. તું સાંભળવા આવ્યો છો પણ સત્ય ... કેમ કે તને છૂટવાની જિજ્ઞાસા છે કે નહીં ? અને છૂટવાની જિજ્ઞાસા હોય તો બંધાવાની રૂચિનો પુરુષાર્થ તું કર અને છૂટવાની રૂચિનો ન કર એમ હોઈ શકે નહીં. સમજાણું કાંઈ ? છૂટવાની સાચી અભિલાષા હોય... ‘જો ઈચ્છો પરમાર્થ તો કરો સત્ય પુરુષાર્થ’ આવે છે ને શ્રીમદ્માં. ‘ભવ સ્થિતિ આદિ નામ લઈ છેદો નહિ આત્માર્થ’. આત્માર્થના પ્રયોજનને છેદ ન કરાવતો. ભવસ્થિતિ ને ભાવ ને કાળ પાકશે ત્યારે થાશે. બાપુ ! તમે મોક્ષ ઈચ્છો છો. પરમાર્થની ઈચ્છા છે કે નહીં ? પરમાર્થની ઈચ્છા છે કે નહીં ? એક જ સિદ્ધાંત. જો ઈચ્છો પરમાર્થ. અરે ! પરમપદાર્થ આત્મા શું છે એને મારે જાણવો, નિર્ણય અને અનુભવવો છે. એમ જો તારી ઈચ્છા પરમાર્થની હોય, કરો સત્ય પુરુષાર્થ ! ઊંધો પુરુષાર્થ કર્યેથી નહીં. સાચો પુરુષાર્થ કર.

એ દેવાનુપ્રિયા ! એમ અહીંયા આરોપ આપવામાં આવે છે કે તને નિમિત્તે મારામાં આમ કર્યું ને કર્મે મારામાં આમ કર્યું. અરે ભગવાન ! ક્રમબદ્ધ કર્તાથી મેં તો આમ કર્યું અને ફલાણું કર્યું. પુરુષાર્થ નબળાઈ ગયો ને પુરુષાર્થથી આત્મા કર્મ ખપાવી શકે પણ બધું

સમજ તો ખરો! એ (અકર્તાપણાનો પુરુષાર્થ)... કર્તાપણાનો પુરુષાર્થ તું કરી રહ્યો છે અનાદિથી. ભગવાનની આજ્ઞા રાગ અને પરના અકર્તાપણાની આજ્ઞા છે તે જિનઆજ્ઞા છે. આહાહા! સમજાણું કાંઈ ?

જિનઆજ્ઞા... કર્તાપણે આને કર્યું...આને કર્યું અનંતા દ્રવ્યની પર્યાય એના પ્રવાહ ચાલે છે કોને કરું? અને રાગ અને વિકલ્પ તેના કાળે જે તેના ગુણની દશા થાય એ એના કારણે થાય તેને રોકી ભગવાન કહે છે કે તું અકર્તા થા. એ બુદ્ધિ તો અનાદિની પડી છે. જિનઆજ્ઞા તેનું અકર્તાપણું બતાવી અને આત્માનાં જ્ઞાતાદૃષ્ટાપણું બતાવી અને થતી વ્યવસ્થા તેને પરની તેનો જાણનાર બતાવી આ એ પુરુષાર્થ છે એમ સમ્યક્ વાળવા મગાવે છે - માગે છે. સમજાણું કાંઈ ? આવું જૂઠ બોલે છે. “જો મોક્ષની સાચી અભિલાષા....” સાચી હોં, એમ કહે કે મોક્ષ જોવે છે...મોક્ષ જોવે છે એમ નહીં. “સાચી અભિલાષા હોય તો તું આવી યુક્તિ શા માટે બનાવે?...” એમ ન હોય કે મને કર્મના ઉદય આકરા ત્યારે આમ થાય, જુઓ અહીં નકાર કરે છે હોં. પછી પણ એ સિદ્ધાંતને રાખજે. કાંઈ મને આ કર્મને જોરે છે એ રીતે એમ નહીં. સમજાણું કાંઈ ?

આવી યુક્તિ શા માટે બનાવે છે ? અરે ! તને મોક્ષની સાચી અભિલાષા - છૂટવું બંધાવું એ રીત ન હોય, અને છૂટવું એ રીત હોય, તો આવી કુયુક્તિ શેને બનાવે છે ? શા માટે બનાવે છે ? “સંસારના કાર્યોમાં પોતાના પુરુષાર્થથી સિદ્ધિ થતી ન જાણે....” દેખો વેપાર, ધંધા, આબરુ, કીર્તિ, છોકરા - છોકરીના લગ્ન પ્રસંગ એમાં સંસારના કાર્યોમાં “પોતાના પુરુષાર્થથી સિદ્ધિ થતી ન જાણે તો પણ ત્યાં પુરુષાર્થ વડે ઉદમ કર્યા જ કરે....” કર્યા જ કરે છે. (શ્રોતા : હળવે હળવે) હેં? હળવે હળવે થાય છે લ્યો, થઈ રહ્યું શાંતિભાઈ ! આ કરવું અને આ કરવું અને આ કરવું આમ ન થાય તો આમ થશે, પાંચહજાર આમાં રોકણું ને તો આમ થશે, નહિ રોકીએને તો આમ થશે ભલે પછી વ્યાજે ફલાણાના લાવીને પણ રોકો.

અલ્યા ન્યાં કાર્યસિદ્ધિ ન થાય તો પણ “પુરુષાર્થથી સિદ્ધિ થતી ન જાણે તો પણ પુરુષાર્થ વડે ઉદમ કર્યા જ કરે છે....” તને ત્યાં રૂચ્યું છે, ગોઠ્યું છે, ગોઠે છે માટે. વળી સંસારના વિષયો ભોગ કીર્તિ, આબરુ, મોટપ અને મહત્તા એ તને રૂચે છે. એના કાર્ય સિદ્ધ ન થાય તો પણ ઉદમ કર્યા જ કરે સિદ્ધિ કરવા માટે છતાં એ તો પૂર્વના પુણ્ય હોય તો થાય નહિતર થાય નહીં. “અને પોતાના પુરુષાર્થની સિદ્ધિ થતી ન જાણે તો પણ ત્યાં પુરુષાર્થ કર્યા કરે છે, અને અહીં પુરુષાર્થ ગુમાવી બેસે છે....” એ આત્મા હું ઘન શુદ્ધ ચૈતન્ય છું

એનો નિર્ણય કરવો, એનું જ્ઞાન કરવું, એમાં લીનતા કરવી એમાં પુરુષાર્થ ગુમાવી બેસે છે એમ કહે છે. ત્યારે તને પુરુષાર્થ અને મોક્ષતત્ત્વ બેટું નથી. તે તને હિતકર લાગ્યું નથી. બંધ તે હિતકર તને લાગ્યું છે. શું કહ્યું સમજાણું આમાં? કહો બરાબર હશે કાંતિભાઈ! ધંધા સજ્જનના કરે છે તો કેટલી મહેનતું કરે છે... શું કહેવાય ઓલો સૂકો મેવો, ન્યાં જાય વહાણ ઉતારે, આ કરે તે કરે ન્યાં તો કાર્ય સિદ્ધ ન થાય તો પણ પુરુષાર્થ કરે છે “અને અહીં પુરુષાર્થ ગુમાવી બેસે છે....” રૂચ્યું નથી તને ગોઠતું નથી.

ભગવાન અરે! હું તે કોણ? આ આત્મા શું ચીજ છે એવી તને જો રૂચિ હોય તો આવા ઊંધા પુરુષાર્થની વાત તું કર નહીં. કર્મે મને રોક્યો એવું જૂઠ બોલ નહીં. કહો સમજાણું આમાં? એ બધાના એ અર્થ થાય છે. ગોમ્મટસારના... ગોમ્મટસારના કરેલા છે. એ કર્મનો ઉદય થાય છે પણ એ ટાળે ત્યારે એ ઉદય હોય છે, પ્રગટ આકરો ત્યારે તેને કર્મનું નિમિત્ત કહેવાય છે. તારામાં પરને લઈને શું છે સમજાણું? ગોમ્મટસારમાં આવી હશે ભાઈ! આ ગોમ્મટસારના તો ભણેલા છે. એમાંથી તો આ કાઢે છે. ટીકા તો એણે કરી છે શું કહેવાય એ બધી. હેં? (શ્રોતા : ...) કરી નહિ શકે એવી તો ટીકા કરી છે ગોમ્મટસારની. એ તો તીવ્ર બુદ્ધિવાળા કરે. એટલી બુદ્ધિ એને ... ઓહોહો! એ એમ કહે છે કે તું કર્મના માથે દોષ નાંખે છે તને શુદ્ધતાની રૂચિ જ નથી. તને શુદ્ધ ભાવની રૂચિ નથી એમ કહે છે. ભગવાન ત્રિલોકનાથની આજ્ઞા શુદ્ધભાવ કરાવવાની છે. સમજાણું કાંઈ?

એ આવ્યું છે નહિ ઓલી સાતમી ગાથામાં? હે જિનેશ્વર! અરિહંતના દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાય પહેલા જાણ્યા'તા આત્માએ એને આત્મા સાથે અંદર મેળવી અને પર્યાયને ગુણમાં ભેળવી ગુણભેદને દ્રવ્યમાં ભેળવી અભેદ દૃષ્ટિ કરી, અને મોક્ષનો માર્ગ આ જ પદ્ધતિથી પ્રગટ કર્યો. અને પછી સ્વરૂપમાં ઠરી રાગ દ્વેષ ટાળ્યા તે રીતે ભગવાને ઉપદેશ કર્યો. ભગવાનની આજ્ઞામાં તો એ આવ્યું કે પરાન્મુખ થા. અનાદિનો સ્વભાવથી પરાન્મુખ તારા પુરુષાર્થથી છે એ વિભાવ અને સંયોગથી પરાન્મુખ થા એમ ભગવાનની આજ્ઞામાં આવ્યું છે. સમજાણું કાંઈ? ત્યાં પુરુષાર્થ વિના એ બેસે છે. નહિ, ન્યાં તો કર્મ હોય એ થાય. સંસારના કામમાં એમ નથી. સમજાણું. (શ્રોતા : ...) હેં? ધાર્યું થાય, કપાતી નથી અને બધું ખબર પડે તો કરે.

કો સ્વરૂપચંદભાઈ! આવું થતું હશે સંસારમાં! ધૂળમાં કાંઈ થાતું નથી. છોકરાનુંય થાતું નથી અને કોઈના બાપનુંય થાતું નથી. ભગવાનજીભાઈને ઘણો અનુભવ નથી આમાં? દુકાન એના નામની છે ન્યાં તો. કોણે પણ એ તારી ક્યાં છે? એ તો થડે જઈને

બેસી જાય એટલે તું કહે કે આમ કર્યું આણે. વિલાયતથી આમ માલ મગાવ્યો ને આમ કર્યું ને ઘોકરાને મોકલ્યોને મેં ઘણો અભ્યાસ કરીને આવ્યો. બધા ગોટે ગોટા. ગપ શેઠી! અરે ક્યાં પુરુષાર્થ તો જેથી કર્યા જ કરે કેમ કે ત્યાં રૂચિ છે. વિકારની તને રૂચિ છે, સંયોગની તને રૂચિ છે. સંયોગ વિનાનો સ્વભાવ એની રૂચિ નથી એટલે કે પવિત્રતાના પરિણામ આ કેમ પ્રગટ થાય એની તને દૃષ્ટિ નથી. “અહીંયા પુરુષાર્થ ગુમાવી બેસે છે તેથી જણાય છે કે તું મોક્ષને દેખાદેખી ઉત્કૃષ્ટ કહે છે....” તને મોક્ષ એટલે છૂટવું એ બેઠું(નથી) હિતરૂપ બેઠું નથી. બધા કહે કે મોક્ષ...મોક્ષ...મોક્ષ સારો, મોક્ષ સારો ભાઈ! “દેખાદેખી મોક્ષને ઉત્કૃષ્ટ કહે છે....” કહો સમજાણું? સર્વજ્ઞપદ મોક્ષ છે. એણે સર્વજ્ઞપદ એણે તો દેખાદેખીથી સર્વજ્ઞપદ આવું હોય સર્વજ્ઞપદ આમ હોય, પણ સર્વજ્ઞપદ જે નિર્મળદશા છે એ રીતે તને જો હિત ન બેસે, આમ ગુમાવી ન બેસ પુરુષાર્થ. દૃષ્ટિ આત્મા તરફ ગયા વિના રહે નહીં, છેલ્લી લીટી છે છેલ્લી લીટી. સમજાણું કાંઈ?

ભારે આકરી માળા! એવી સરસ વાત છે ને! લ્યો, “તું મોક્ષને દેખાદેખી ઉત્કૃષ્ટ કહે છે....” દેખાદેખી એટલે? મોક્ષ બહુ સારો હોં, મોક્ષ બહુ સારો, પણ મોક્ષ બહુ સારો તો મોક્ષ છૂટવાનો પુરુષાર્થ કર્યા વિના રહે નહિ એ. બંધ સારો તો બંધનો પુરુષાર્થ કર્યા વિના રહેતો નથી. ઝાવા નાંખે છે જ્યાં ને ત્યાંથી આમ થયું ને આમ થયું ને આમ. “પણ તેનું સ્વરૂપ ઓળખી....” કોનું? કે મોક્ષ સર્વજ્ઞ પદ લ્યો, આવ્યું ને ભાઈ સર્વજ્ઞનું આવ્યું. સર્વજ્ઞ કહો કે મોક્ષ કહો, આહાહા! એ સર્વજ્ઞ ને કેવળજ્ઞાન અને મોક્ષ આ એમ તને જે બેસે સમજાય છે? “સ્વરૂપ ઓળખી તેને હિતરૂપ જાણતો નથી. ઓળખીને હિતરૂપ જાણતો નથી....” બીજા કહે કે સર્વજ્ઞ આવા હોય...સર્વજ્ઞ આવા હોય, મોક્ષ જોઈએ સર્વજ્ઞપદ મોક્ષ જોઈએ. ભલે ચાર કર્મ બાકી રહ્યા પણ કેવળીને તો ભાવમોક્ષ થઈ ગયો, ભાવ મોક્ષ થઈ ગયો. ભાઈ! ભાવમોક્ષ થયો તને બેસે છે કે નહીં? એ ભાવમોક્ષ શી ચીજ છે. ભાવમોક્ષ રુચ્યો હોય, તો બંધની રૂચિ અને બંધના કાર્ય કરવાની રૂચિ તારી ફરી જાય અને કર્મના માથે દોષ નાંખવો નીકળી જાય.

ઓહોહો! મોટો વાંધો. આ કહે વિકાર સહેતુક છે. મોટો પ્રશ્ન ઉઠ્યો’તો. વિકાર સહેતુક છે લ્યો. ઓલો વિકાર પોતાના હેતુરૂપ થાય છે નિમિત્તની નિશ્ચયમાં અપેક્ષા છે નહીં. એ દેવાનુપ્રિયા! (શ્રોતા : તો સ્વભાવ થઈ જાય) હા, એમ છે. એ સ્વભાવ જ છે એનો વિભાવરૂપ સ્વભાવ છે...વિભાવરૂપ સ્વભાવ છે. ત્રિકાળસ્વરૂપ રૂપ સ્વભાવ નહીં. (શ્રોતા : ...) ઓલા કહે નિમિત્ત વિના થાય તો વિકાર સ્વભાવ થઈ જાય છે. સાંભળ્યું નથી

એણે ? સાધન હોય ? મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશકમાં તો નથી લખ્યું. એણે લખ્યું છે પેલામાંય લખ્યું છે એણે પોતે તે આમાં આવ્યું છે. કહો સમજાણું કાંઈ ? એ તો ઉપાધિ ભાવમાં નિમિત્તનો આશ્રય લે છે તેથી બતાવ્યું છે. ઉપાધિભાવ સ્વઆશ્રયે થતો નથી એટલે રાગ કહે છે પણ વિભાવભાવ પરને લઈને થાય છે એમ કહેવું. નિશ્ચયથી પણ તેના પોતાના દોષને કારણે નિમિત્તની અપેક્ષા વિના નિશ્ચયથી. નિમિત્તની અપેક્ષા કહેવી એ તો વ્યવહાર છે. સમજાણું કાંઈ ? “તેથી જણાય છે કે તું તેનું સ્વરૂપ ઓળખી તેને હિતરૂપ જાણતો નથી....”

અહો ? આત્મા ! ‘તે દિવ્યશક્તિમાન જેથી જંજીરેથી નીકળે.’ આવો દિવ્યશક્તિ પ્રભુ પરમાત્મા આનંદરસ અતીન્દ્રિય આનંદનો રસ એ વિકારની આડમાં રોકાઈ ગયો, વિકારની જાળમાં રોકાણો, એ પણ જે વિકારથી છૂટવું જેને ઠીક લાગે, આવો બચાવ ન હોઈ શકે. સમજાણું કાંઈ ? દોષ તો કર્મને લઈને થાય, દોષ તો કર્મને લઈને થાય. સહેતુક વિકાર કરે છે સમજ્યાને ! પર્યાય વિકારી થઈ છે અને પંચાધ્યાયીમાં તો કીધું છે કે એ વિકાર નિમિત્ત વિના તો થાય જ નહીં. પંચાધ્યાયીમાં એમ કહ્યું છે હોં. વિભાવ છે તે નિમિત્ત વિના થાય નહિ, કારણ કે વિભાવ નિમિત્તના આશ્રયે ન થાય, અને સ્વભાવના આશ્રયે થાય તો વિભાવ કહેવાય નહિ એમ વાત છે. પણ નિમિત્ત છે તો વિભાવ છે, બિલકુલ નહીં. વિભાવ છે ત્યારે સામાને નિમિત્ત કહેવામાં આવે છે.

આમ તને બંધનમાંથી છૂટવાનું જો ઠીક લાગ્યું હોય અને હિતરૂપ જાણતો હો તો આવો બચાવ હોઈ શકે નહીં. માટે અમે જાણીએ છીએ કે તને હિતરૂપ લાગ્યો નથી. મોક્ષ તને હિતરૂપ લાગ્યો નથી. સર્વજ્ઞપદ હિતરૂપ અને મોક્ષપદ હિતરૂપ જાણી તેને સર્વજ્ઞપદ, મોક્ષપદ “હિત છે એમ જાણે આ જેનો ઉદમ બને તે ન કરે એ અસંભવિત છે....” લ્યો જેને હિતરૂપ જાણે, છૂટવાની દશા હિતરૂપ છે તેમ સર્વજ્ઞદશા એ જ આત્માને હિતરૂપ છે એમ જે જાણે અને જેને એ ઉદમ બને તે ન કરે, અસંભવિત છે. સમજાણું ? હિતરૂપ લક્ષમાં હિતરૂપ તેને લાગ્યું નથી. મોક્ષ છે સુખમય હિતરૂપ લાગ્યું નથી, બંધાવું હિતરૂપ લાગ્યું છે એટલે જ્યાં ત્યાં કર્મને લઈને વિકાર થાય, કર્મને લઈને વિકાર થાય અમે શું કરીએ ? એમ કરીને તું કર્મને કિંચિત્કર બનાવી દે છે. સર્વથા કરનાર તું, સર્વથા અકિંચિત્કર એને કિંચિત્કર એ કરનાર છે...એ કરનાર છે ભલે પરિણમવું એને, પરિણમવું એને કર્તા તરીકે પરિણમવું એને મૂક્યું પણ થાય એ એ રીતે થાય. આહાહા ! લાકડા તો કર્મના ગરી ગયા છે એને ! સમજાણું કાંઈ ?

ભાઈ! તને આનંદ સ્વરૂપમાં આવવું ગોઠતું નથી, અને દુઃખની વિકારી દશા તને ગોઠે છે. માટે ત્યાં પુરુષાર્થ સ્વીકાર ન થાય તો પણ કર્યા જ કરે છે અને આંહી કહે શું કરીએ? રામચંદ્રજી જેવા જુઓ આ દાખલો આપે છે. લક્ષ્મણજીને આમ કાંધે છ મહિના લઈ ગયા. રાખે દેહ ત્રણ ખંડના ધણી. ... ને ત્રણ અઢી દ્વીપમાં ન મળે. સમ્યગ્દષ્ટિ રામચંદ્રજી પુરુષોત્તમ પુરુષ એ ભવમાં મોક્ષ જનારા છેલ્લો દેહ, છેલ્લો દેહ ચરમ શરીર. કેવળજ્ઞાન પામવાના છે એને પણ એમ કે લક્ષ્મણજીને છ મહિના સુધી ચારિત્રમોહનો ... કરી નાંખ્યો એમ કહે છે લોકો. એ દેવાનુપ્રિયા! કહે છે કે નહીં? ... કર્મનો દોષ નથી તારો જ દોષ છે પોતાનો, એનો જ દોષ છે, ચારિત્રમોહનો દોષ છે નહીં. રતિભાઈ! શું હશે આ? કહે છે લોકો પત્રમાંય લખે છે.

રામચંદ્રજી જેવા મહાપુરુષ પુરુષોત્તમ પુરુષ જેની ત્રણ ખંડમાં એની છાપ કોઈ લોપી શકે નહીં. મહાલોકોત્તર નીતિ અને લૌકિક નીતિમાં પૂરા. એને આ છ મહિના સુધી કર્મ બાકાયિત કરવાના કામી છે એ તો ચારિત્રમોહનો દોષ છે. ચારિત્રમોહનો ધર્મ છે માટે ચારિત્રનો બંધ પડ્યો છે ફરી ગ્યા ... એમ કહે છે લોકો લ્યો. છ મહિના સુધી કર્મનું જોર રહ્યું અને જ્યાં કર્મનું જોર છૂટ્યું ઓહો! આ બંધવ અમારા નહીં. મરેલા ને જીવતા કેમ કહીએ? મારી વર્તમાન સ્થિતિની અસ્થિરતા છે. ઓહો! એ પુરુષાર્થી પુરુષ કર્મને લઈને નહીં. સમજાય છે કાંઈ?

“હિતરૂપ જાણી જેનો ઉદ્યમ બને તે ન કરે....” જેની જરૂરિયાત જણાય તેનો પુરુષાર્થ ન કરે તે બને નહીં. ભગવાનજીભાઈ! જેની જરૂરિયાત જણાય એનો પુરુષાર્થ સંભવિત ન કરે...સંભવિત ન કરે, “અસંભવિત છે....” સંભવિત એટલે થતો પુરુષાર્થ એમ કીધું છે ને? (હિતરૂપ) જાણી જેનો ઉદ્યમ બને તે ન કરે એમ. સરસ વાત લીધી છે. સમજાય છે કાંઈ? આત્માની મુક્ત દશા સારી લાગતી હોય, હિત લાગતી હોય તો એ પ્રત્યે પુરુષાર્થ ન હોય એ અસંભવ છે...અસંભવ છે. સંધિ છે નહીં. ત્યારે હાલ્યું આવે છે હવે કર્મની શૈલીની વાત આવી.

શિષ્યે પ્રશ્ન કર્યો કે પ્રભુ! “તમે કહ્યું તે સત્ય છે....” એટલું બેઠું હોં, પરંતુ અમને એક મોટી શંકા છે પ્રભુ! “દ્રવ્યકર્મના ઉદયથી ભાવકર્મ થાય છે....” શાસ્ત્રમાં તો એવું લખાણ આવે છે પ્રભુ! આપે ભલે વાત કીધી સાચી છે પણ શાસ્ત્રમાં તો એવું આવે છે કે જડકર્મનો ઉદય આવે એટલે અહીં વિકાર થાય. “ભાવકર્મ થાય અને ભાવકર્મથી દ્રવ્યકર્મનો બંધ થાય....” અને જેવા વિકાર પાછા થાય એવું પાછું નવું બંધન થાય. જૂના બંધનના

ઉદય પ્રમાણે વિકાર, વિકાર પ્રમાણે બંધન. કહો આ ત્ર્યાંસીની સાલમાં મોટો પ્રશ્ન દામનગર ઉઠ્યો'તો. આ ધીરૂભાઈ છે ને શેઠિયા! વીસ શેઠિયા લઈને આવેલા. શું ગામ કીધું? દાહોદ એટલે એક જણાએ પ્રશ્ન કર્યો એ જ વાત ચાલી'તી અંદર. કે નહિ દ્રવ્યકર્મ પ્રમાણે ભાવકર્મ બિલકુલ નહીં. એટલે ઓલા વીસ જણાને પૂછ્યું કે કેમ ભાઈ! આ જડકર્મને લઈને દ્રવ્યકર્મને લઈને ભાવકર્મ અને ભાવકર્મને લઈને દ્રવ્યકર્મ...

આ જ પ્રશ્ન હતો. ત્ર્યાંસીની અંદર. સંવત ૧૯૮૩. બરાબર છે? ઓલા કહે બરાબર છે. શું કીધું બરાબર છે આ, તેમાં છૂટવાનું ટાણું કે'દી? દ્રવ્યકર્મનો ઉદય.... પછી તો ગયા. ધીરૂભાઈની તે'દી તો નાની ઉંમરને! આ તો વર્ષ થઈ ગયા કેટલા? છત્રીસ. છત્રીસ વર્ષ થઈ ગયા. ધીરૂભાઈ ત્યાં હતા ને એ વીસ શેઠિયા લઈને આવ્યા બધા બહારના. અગિયાર તો દર્શન કરવા આવેલા દામનગર. એટલે કહે અમારે ચર્ચા તો અંદર હાલતી'તી. બિલકુલ એક પૈસો કર્મનો દોકડો નહીં. એ કહે કે બહુ તો તમે કર્મના દોકડા ઓગણપચાસ રાખો અને આત્માના એકાવન દોકડા રાખો પુરુષાર્થના આમ પ્રશ્ન.

લોકો એમ તો કહે ને કે સરખુ રાખવું જોઈએ કારણ બેય બે સરખા છે એમ. પચાસ-પચાસ ટકા કરવા જોઈએ અત્યારમાં, પચાસ કર્મના ઉદયે અને પચાસ પુરુષાર્થ. બહુ તમે કરો તો એકાવન રાખો અને ઓગણપચાસ. કીધું એકેય દોકડો નહીં.

શેઠ! પછી ઈ શેઠે એમ પ્રશ્ન કર્યો તેમ અહીં પણ શિષ્યે પ્રશ્ન કર્યો. કેમ ભાઈ દ્રવ્યકર્મને લઈને ભાવકર્મ થાય તો કહે હા. એલા દ્રવ્યકર્મને લઈને ભાવકર્મ થયા કરે તો આત્માને પુરુષાર્થથી મોક્ષ થવાનો અવસર ક્યાં? ... એલા તમે બેમાં જે હા હા પાડી તો જડકર્મનો ઉદય આવે એટલે વિકાર થાય, વિકાર થયો એટલે બંધાય હવે એને વિકાર નહિ થવાનો અવસર, છૂટવાનો અવસર કે'દી આત્માને? જો એમ હોય તો કહે. શાસ્ત્રમાં લખ્યું છે ને! તે તો જે કર્યા કરે છે એને માટે કહ્યું છે. દ્રવ્યકર્મનો ઉદય અને એના નિમિત્તે પોતે ભાવકર્મ કર્મ કરે. કરનારો કરે ત્યાં સુધી ભાવકર્મ થાય ને એ બંધાય પણ છોડવાનો કામી જે છે એને કર્મના ઉદય પ્રમાણે વિકાર થાય એ બિલકુલ હોઈ શકે નહીં. સમજાણું કાંઈ? .....

“દ્રવ્યકર્મના ઉદયથી ભાવકર્મ થાય છે....” ભાવકર્મ સમજાણું? આ પુણ્ય અને પાપ, શુભ અને અશુભભાવ, શુભ અને અશુભભાવ થાય એ કહે છે કે દ્રવ્યકર્મનો ઉદય હોય તો થાય કારણ કે નિમિત્ત વિના થાય તો નિમિત્તનો નાશ થઈ જાય છે, માટે એને લઈને થાય. દલીલ છે એની. “અને ભાવકર્મ....” જ્યાં પુણ્યપાપના જેવા ભાવ કરો એ

પ્રમાણે નવું કર્મ બંધાય. વળી પાછા તેના ઉદયથી ભાવકર્મ થાય વળી કર્મનું બંધન જે થયું એનો જ્યારે ઉદય આવે ત્યારે આત્મામાં વિકારી ભાવ...ભાવ શબ્દે શુભ અશુભ બેય લીધાં છે હોં આમાં. એકલા અશુભની વાત નથી. શુભ અને અશુભ બેય ભાવ કર્મને લઈને થાય અને “એ ભાવને લઈને કર્મ બંધાય. એ પ્રમાણે અનાદિકાળથી પરંપરા ચાલે છે. એ પ્રમાણે અનાદિકાળથી પરંપરા (ચાલે છે) ત્યાં મોક્ષનો ઉપાચ કેવી રીતે થઈ શકે?....” હવે આમાં છૂટવું ક્યાંથી અમારે? તમે કહો છો કે આમ કરવું ને આમ કરવું ને આમ કરવું એમ શિષ્યનો પ્રશ્ન છે.

(શ્રોતા : ...) હેં? કોણ કરે બીજું? એ દેવાનુપ્રિયા!જોજો આ તમારા દલાલ છે હોં. એક અમારા આ દલાલ છે આખી સભામાં. કહો સમજાણું આમાં? એને જ્યારે કહ્યું એનો ઉત્તર આપે છે હવે. શું પ્રશ્નનું રૂપ? કે ભલે અનાદિથી શાસ્ત્રમાં તો એવું આવે છે (એકેય સર્વ વિશુદ્ધ નહીં.) આત્મા કર્મને આશ્રયે ઉપજે અને કર્મ આત્માને આશ્રયે ઉપજે. આ અનાદિથી અજ્ઞાનથી આમ થયા કરે છે તો શાસ્ત્ર કહે વર્ણન છે શાસ્ત્રમાં અને તમે કહો કે ભગવાનની આજ્ઞા આમ છે અને તું મોક્ષને હિત માન તો પુરુષાર્થ કર્યા વિના રહે નહીં. લ્યો! સાચું તો આમ છે પણ આ શાસ્ત્રમાં આમ છે ને! એટલે તમે કીધું તો એમ છે એ વાત તો સાચી લાગે છે પણ ભાન છે એને એમ રહ્યું. (શ્રોતા : પરંપરાથી) એમ ન થાય એમ આવ્યું છે આમાં જુઓ. દ્રવ્ય અને ભાવકર્મની પરંપરામાં પુરુષાર્થનું ન હોવાનું ખંડન. દ્રવ્ય અને ભાવકર્મની પરંપરામાં પુરુષાર્થનું ન હોવાનું ખંડન. એમાં પુરુષાર્થ છે સાંભળ.

“ઉત્તર: જો કર્મનો બંધ અને ઉદય સદાકાળ સમાન જ થયા કરે તો તો એમ જ છે....” તો તો એમ જ છે. કે કર્મના ઉદય પ્રમાણે વિકાર અને વિકારના ભાવ પ્રમાણે બંધન. કર્મનું બંધન અને ઉદય પાછો એનો ને એનો સદાકાળ સમાન જ થયા કરે તો તો એમ જ છે “પરંતુ પરિણામોના નિમિત્તથી દેખો! પૂર્વે બાંધેલા કર્મોનું પણ....” પૂર્વે બાંધેલું જે કર્મ હતું તેનું ઉત્કર્ષણ થઈ જાય, એ સ્થિતિ રસ વધી જાય અને સ્થિતિ રસ ઘટી જાય. સારા પરિણામ હોય તો સ્થિતિ રસ ઘટી જાય એનું છે તત્વાનુયોગનું. સમજાણું? અને “સંક્રમણાદિ થતાં....” એક પ્રકૃતિ બીજામાં પલટી જાય. તારા પરિણામને આધીન છે...પરિણામને આધીન છે. “તેની શક્તિ હીન - અધિક થઈ જાય છે....” લ્યો! સંક્રમણ થતાં બાંધેલા કર્મ એની શક્તિ ઓછી અધિક પરિણામ જેવા થાય એના અનુસારે એના થઈ જાય છે. ત્યાં એના થયા એ વ્યવહારથી થાય છે હોં.

અત્યારે એ સિદ્ધ નથી કરવું અહીં, ન્યાં એવા થવાને લાયક હોય ક્રમમાં, પણ આ પરિણામ પણ એના ક્રમમાં આવે અને એના પણ એ થવાને લાયક સ્થિતિ વધઘટ થઈ જાય. એના કથનની પદ્ધતિ એમ ન સમજે તો વિપરીત જાય. એટલેકે જડકર્મનો ઉદય હોય એટલે વિકાર કરવો જ પડે. હવે અત્યારે તો એ કહે છે ડીઝી ટુ ડીઝી કરવો પડે. કહો હુકમચંદ્રજી સમજાણું? કર્મને લીધે હોય ડીઝી ટુ ડીઝી (શ્રોતા : ...) ભાવ વિકારી થાય છે એને તો કર્મ નિમિત્ત હોય તો એટલા પ્રમાણમાં આવે કે નહીં? પ્રશ્ન છે હોં, ખરેખર તો આવે નહીં. અહીં કહે છે કે જેવો કર્મનો ઉદય આવે એ પ્રમાણે વિકાર કરે. અરે! ભગવાન આ ક્યાંથી કાઢ્યું તેં આ? ભગવાને કીધું નથી અને તું શીખ્યો એ કર્મ ભગવાનને નામે. ભગવાનના ઉપદેશને નામે. ભગવાને એમ કહ્યું નથી ને લાવી ક્યાંથી આ વાત? સમજાય છે કાંઈ?

ડીઝી ટુ ડીઝી મોટો પ્રશ્ન ચાલ્યો ... અને કર્મોદયના નિમિત્તથી એટલે કર્મનો ઉદય આવે અહીં પરિણામનાં ફેરફારે એના બંધ સ્થિતિનું એવું ફેરફાર થઈ જાય અને કર્મોદયના નિમિત્તથી કર્મનો ઉદય આવે. સમજાણું કાંઈ? એટલે આત્માને થાય છે આત્માના ભાવમાં તીવ્ર અને મંદ પોતાની લાયકાતથી થાય એમ દર્શન-જ્ઞાન અંતરાય એમ જ્ઞાન દર્શનનો ઉપયોગ - ઉપયોગ ઓછો વધતો થાય છે પોતાના પુરુષાર્થ પ્રમાણે. “ત્યાં કોઈ વેળા રાગાદિ મંદ થાય છે....” જીવ નહિ હોં અને “કોઈ વેળા તીવ્ર થાય છે....” એમ છે અહીંયા. આત્મામાં કોઈ વેળા રાગ દ્વેષ, ક્રોધ, માન, મંદ થાય છે પોતાના યોગ્યતાના પ્રમાણે અને કોઈ વેળા તે તીવ્ર થાય છે શુભાશુભ ભાવ. “એ પ્રમાણે પલટના થયા જ કરે છે....” આત્માના પરિણામમાં પલટના થયા જ કરે છે અને બંધમાં પણ પલટના થયા જ કરે છે. કહો સમજાણું?

“ત્યાં કદાચિત્ સંજ્ઞીપંચેન્દ્રિય....” પંચેન્દ્રિય “પર્યાપ્ત શરીર પામ્યો....” એ મનુષ્ય આદિ નારકી શરીર. કદાચિત્ મનવાળા પંચેન્દ્રિય, મન વિનાના પંચેન્દ્રિય થાય ત્યાં તો વિચાર શક્તિ જ હોતી નથી. પણ મનવાળા પંચેન્દ્રિય અને તે પણ પર્યાપ્તા કારણકે મનવાળા પંચેન્દ્રિય અપર્યાપ્તા તો મરી જાય છે, એટલે “પંચેન્દ્રિય પર્યાપ્તા....” મનવાળા પર્યાય એટલે એ શરીર પામ્યો. “ત્યારે મન વડે વિચાર કરવાની તેને શક્તિ પ્રગટ થઈ....” જુઓ આ તારામાં ઉઘાડ શક્તિ પ્રગટ થઈ એમ કહે છે. ત્યારે તેને મનવડે, સમજાણું? વિચાર કરવાની તેને શક્તિ પ્રગટ થઈ. જ્ઞાનનો ઉઘાડ છે, દર્શનનો ઉઘાડ છે એને વીર્યનો મન વડે વિચાર કરવાની શક્તિ પ્રગટ થઈ.

“વળી તેને કોઈ વેળા તીવ્ર રાગાદિક થાય છે અને કોઈ વેળા મંદ થાય છે....” હવે આંહી બીજું કહે છે એની પલટના થયા કરે છે એમ કહેવું છે. કોઈ વેળા તીવ્ર અને કોઈ વેળા મંદ એમ કહેવું છે અહીં. હવે જો કોઈ વેળા તીવ્ર થાય છે, અને કોઈ વેળા મંદ થાય છે, “ત્યાં રાગાદિકનો તીવ્ર ઉદય થતાં....” હવે બીજી વાત કરવી છે ઓલી કલ્પનાની વાત કરી હતી. અહીં કહ્યું જ્યારે તીવ્ર રાગદ્વેષ થાય ત્યારે “વિષય - કષાયાદિ કાર્યોમાં પ્રવૃત્તિ થાય....” એમ. સમજાણું કાંઈ? જીવના પરિણામમાં જ્યારે અશુભ રાગાદિ તીવ્ર હોય ત્યારે એના પરિણામમાં તો વિષય કષાયના જોર આદિ હોય ન્યાં પ્રવૃત્તિ એની કોર હોય, કાંઈ ધર્મ સાંભળવામાં નવરો થાય નહીં. અશુભ પરિણામમાં એ ક્યાં નવરો થાય? સમજાણું? “તીવ્ર ઉદય થતાં તો વિષય કષાયાદિ કાર્યોમાં જ પ્રવૃત્તિ થાય....” પોતાના પરિણામની અને પોતે ... પણ રાગાદિકનો મંદ ઉદય થતાં લ્યો.

પણ મંદ શુભરાગ કષાયની મંદતા થતાં પરિણામમાં બહારથી ઉપદેશ “આદિનું નિમિત્ત બને....” લ્યો! બહારથી સર્વજ્ઞનો ઉપદેશ એ પરમેશ્વરનો ઉપદેશાદિ સત્સમાગમ બને અને પોતે જો પુરુષાર્થ પૂર્વક જુઓ, “પોતે પુરુષાર્થ પૂર્વક તે ઉપદેશાદિકમાં ઉપયોગને જોડે....” લ્યો તો “ધર્મકાર્યોમાં પ્રવૃત્તિ થાય....” ઉપદેશાદિકમાં એટલે કે ઉપદેશમાં કહેવામાં આવ્યું, ઉપદેશમાં કહેવામાં આવ્યું કે સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર સ્વભાવ સન્મુખ થઈને પ્રગટ કર. સમજાણું? ઉપદેશમાં એ કહેવામાં આવ્યું એ ઉપદેશાદિકમાં એણે કહ્યું એમાં ઉપયોગને જોડે, તો ધર્મ કાર્યમાં પ્રવૃત્તિ થાય. કહો સમજાણું કાંઈ? સાંભળવા આવ્યો છે ત્યાં રાગ મંદ છે હવે આને ઉપદેશ મળ્યો, સત્સમાગમ મળ્યો, ઉપદેશમાં આવ્યું, સત્સમાગમમાં આવીને કહ્યું કે જો ભાઈ! તું આ આત્માનું હિત કર હિત. આત્માનું હિત સ્વભાવની દૃષ્ટિ, સ્વભાવનો નિર્ણય - જ્ઞાન અને રમણતા એમ કહ્યું. “એમાં જે ઉપયોગને જોડે તો ધર્મકાર્યમાં પ્રવૃત્તિ થાય. અને (પણ) નિમિત્ત (ન) બને (વા) પોતે પુરુષાર્થ ન કરે....” તો નિમિત્ત બધું એમ ને એમ રહેશે. કાંઈ પુરુષાર્થ નિર્ણય કરવાના ઠેકાણા કાંઈ ન મળે. સમજાય છે કે નહિ?

હવે બીજી વાત આવી સમજાણું કાંઈ? તથા નિમિત્ત તો બને છે કે અને રાગ મંદ પણ છે એમ બે વાત. શું કીધું? મંદ રાગ છે, ઉપદેશનું નિમિત્ત મળ્યું બેય વાત છે લ્યો! પણ પોતે પુરુષાર્થ ન કરે નિર્ણય કરવાનો. ભાઈ! રાગ મંદ ન થાય હાલ્યો જાય અને ઉપદેશ મળ્યો એ પણ “પુરુષાર્થ ન કરે....” દેખો! એ તત્ત્વના નિર્ણયમાં જ્ઞાન ને રમણતાનો પુરુષાર્થ કરે નહિ અને કોઈ “અન્ય કાર્યમાં પ્રવર્તે....” રાગ છે મંદ, ક્રિયાકાંડમાં પ્રવર્તે

સમજાણું? કાં કો'કની સેવા કરે અને કો'કનું આ કરે ને કો'કનું આ કરે અને જે કાળે એમાં મંદરાગ થયો એ ગ્યો તારામાં. વાસ્તવિક નિર્ણય કરીને સમ્યગ્દર્શન આદિનો અવસર ગુમાવ્યો. કહો સમજાણું કાંઈ? પરંતુ અન્ય કાર્યોમાં...

“પરંતુ મંદ રાગાદિ સહિત પ્રવર્તે....” કારણ કે રાગ તો મંદ છે. ક્રોધ, માન, માયા, લોભ એ મંદ થયા છે અને ઉપદેશ મળ્યો છે પણ ઉપદેશ મળ્યા છતાં પુરુષાર્થ કરતો નથી તો મંદરાગાદિનો કાળ બીજા કાર્યમાં ચાલ્યો જશે એમ ને એમ ચાલ્યો જશે. કો'કની પ્રકૃતિ કોમળ સુંવાળી આ ક્રિયાકર્મ, અમે આ કર્યું, અમે આ કર્યું અને અમે આ કર્યું એ એમને એમ ગયો વખત ચોર્યાશીના અવતારનો, રખડવાનો આવ્યો. નિર્ણય કરવાનો વખત ચાલ્યો ગયો. કહો સમજાણું આમાં? “મંદરાગાદિ સહિત પ્રવર્તે એવા અવસરમાં ઉપદેશ કાર્યકારી છે....” લ્યો! એ મંદરાગાદિ સહિત જ્યારે હોય એવા અવસરમાં તેને ઉપદેશ મળે તો તે પુરુષાર્થ કરવાને માટે કાર્યકારી છે, તો ઉપદેશ કાર્યકારી, નહિતર ઉપદેશ શું કરે? ઉપદેશ તો નિમિત્તમાત્ર છે.

વિચાર શક્તિ રહિત એકેન્દ્રિયાદિક છે તેને તો ઉપદેશ સમજવાનું જ્ઞાન જ નથી. એકેન્દ્રિય, બેઈન્દ્રિય, ત્રણઈન્દ્રિય, ચૌરેન્દ્રિય મન વિનાના પ્રાણી એમને તો બિચારાને કાંઈ એમ ને એમ પોતાની ઊંઘી દશાથી પડયા છે. “તીવ્ર રાગાદિ સહિત જીવોને....” એક વાત. વિચાર શક્તિ રહિત એકેન્દ્રિય, બેઈન્દ્રિય, અસંજ્ઞી પંચેન્દ્રિય ને તો ઉપદેશ સમજવાનું જ્ઞાન જ નથી એક વાત. એટલે કે ત્યાં તો નિર્ણય કરવાનો ઉપદેશ એને હોય નહિ, અને બીજો તીવ્ર રાગાદિ સહિત જેનો રાગ જ બાયડી છોકરા કુટુંબમાં તીવ્ર રાગ અને મમતા...મમતા...મમતા લોટાય...લોટાય...લોટાય. સમજાય છે?

લોટાયને શું હશે હિંદીમાં, આસક્તિ હેં? રાગ આસક્તિ કહે છે ને! વાસ્તવિક અર્થ તો એને ખબર. (શ્રોતા : લોલુપતા) લોલુપતા...લોલુપતા આ વ્યવહારમાં આ મારા દીકરા અને આ મારી દીકરી. પચ્ચીસ માણસ હોય તો આ દીકરીને સુવાવડ કરી, આ દીકરાના લગ્ન કર્યા આને સંગેતરું કર્યું આનું આ કર્યું. હાલ્યો ગયો એમ ને એમ. ભાઈ! (શ્રોતા: ...) એને નથી તો એને મકાન છે. મકાનના ભાડા અને મકાનના ... અને ગામના કાકા એને કાકા અને કાકી છે બેય જીવ, હેં? જોવાને ક્યાં છે ટાઈમ? કહો મનુભાઈ! હતા કે નહીં?

કહે છે એક તો એકેન્દ્રિય, બેઈન્દ્રિય, ત્રણઈન્દ્રિય પ્રાણીને બચારાને ઉઘાડ જ નથી. એને તો જ્ઞાનરહિતને શું કરવું? અને બીજા તીવ્રરાગવાળા જે જીવ છે ઉઘાડ છે પણ તીવ્ર રાગમાં જોડાઈ ગયા છે. તીવ્ર રાગ, દ્વેષ, માન, માયા, લોભ રળવું મોટપ કરવી આ કર્યુને આ કર્યુ, બીજા કરતાં અધિકે વધવું અને નોટોમાં, અમલદારમાં, દુકાનમાં, શેઠાઈમાં વિગેરે વિગેરે એ મોટપ...મોટપ...મોટપમાં મોહનભાઈ!

“તીવ્ર રાગાદિ સહિત જીવોનો ઉપયોગ ઉપદેશમાં જોડાતો નથી....”

હિતોપદેશ ભાઈ અમને તો કાંઈ પકડાતું નથી. ગોળીયું લઈને બેઠા હોય તીવ્ર રાગ ને દ્વેષની અંદર પછી કહે શું કહો છો તે પકડાતું નથી. શેનું પકડાય પણ? પકડાઈ ગયો છે કોઈ બીજો. હા ઉપયોગ પછી રાગ, દ્વેષ, તૃષ્ણા ને મમતાના ઊંધે આ દુકાનના ધંધાના વિચાર કરતો હોય લ્યો. હેં? હાલતું હોય અંદરથી. ધંધા આમ ને આમ ને આમ ને આમ ... એમ કોઈ કહી દે તો? એ હોળી હાલતી જ હોય તીવ્ર રાગ, તીવ્ર દ્વેષ, તીવ્ર ક્રોધ, તીવ્ર માન, તીવ્ર માયા, તીવ્ર લોભ, તીવ્ર પ્રશંસા ને તીવ્ર બંધ હેં? વિષય છે. કહો સમજાણું?

“તીવ્ર રાગાદિ સહિત જીવોનો ઉપયોગ ઉપદેશમાં જોડાતો નથી....”

અરે! ઉપદેશમાં જોડાતો નથી એમ કીધું ઓલામાં જોડાયા છે તેથી હિતકારી વાત કરી આમાં. તીવ્ર રાગ, દ્વેષ, ક્રોધ, માન, માયા, લોભ તેથી ઉપદેશમાં જોડાતો નથી. આમ...આમ કરે. કાંઈ સમજાતું નથી. શું કહે હિતની વાત છે. કાં તો આમ જુએ ને કાં તો આમ જુએ અને લુખ્ખુ...લુખ્ખુ...લુખ્ખુ એમ કહે. ઓલો રાગ તીવ્ર છે ને! આ વીતરાગની વાત, વીતરાગની વાત લુખ્ખી લાગે આમ રસ વાળી ન લાગે. તીવ્ર રાગવાળાનો ઉપદેશ જોડાય નહીં. તીવ્ર રાગવાળો ઉપદેશમાં જોડાતો નથી. ઉપદેશ શું કરે છે એમાં ઉપયોગ જ લાગુ પડતો નથી એનો. એ તો હળાહળ હળાહળ બહારની વાતમાં. આમ રળવું અને આમ કરવું છોકરાનું આમ, બાયડીનું આમ, કો'કના સગપણ કરાવી દેવાને આમ કરાવી દેવું હોળી જ હાલતી હોય બધી. (શ્રોતા : વડિલો) હેં? વડિલો હોળીનો નારિયેળ થાય સમજાણું?

ક્યાંય મરીને હાલ્યો જશે ન્યાં ... જે કોઈ મળે ભેગો હાલ્યો જાય. અરે બાપા! ઘણું કરતા'તા અમારા સાટુ હોં! તારા સાટુ હોં એના સાટુ કાંઈ નથી કર્યુ એણે. ઘણું જોયું? “તીવ્ર રાગાદિ સહિત જીવોનો ઉપયોગ ઉપદેશ જોડાતો નથી....” એમ પહેલાં તો એમ કીધું. પણ બે વાત કીધીને! બેની વાત કરે છે વાત. જેને વિચાર શક્તિ નથી એ શું કરે છે બિચારો અને જેને તીવ્ર રાગવાળાને ઉપયોગ જોડાતો નથી “માટે જે વિચાર શક્તિ સહિત હોય....” ઉઘાડ કાંઈ મળ્યો છે. જ્ઞાન-દર્શન અને વીર્યનો ઉઘાડ છે, કહો સમજાણું?

અને જેમને રાગાદિ મંદ હોય વર્તમાનમાં રાગ-દ્વેષ મંદ...મંદ...મંદ... ઓછા હોય તેમને “ઉપદેશના નિમિત્તથી....” તેમને ઉપદેશના નિમિત્તથી ધર્મની પ્રાપ્તિ થઈ જાય તો તેનું ભલું થાય. લ્યો! એવા વખતમાં એને જો ઉપદેશ મળે અને જો પુરુષાર્થ કરે એને ધર્મની પ્રાપ્તિ થઈ જાય, સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રની તો તેનું ભલું થાય. એ વખતે એને ઉપદેશ કાર્યકારી થાય અને ઉપદેશ મળ્યો પણ મંદરાગમાં વખત ગાળે કાં બીજા મંદરાગના કાર્યમાં ગાળે નિર્ણય તો કરે નહીં. વખત એનો ચાલ્યો જાય માટે પુરુષાર્થ કરવાના પ્રસંગમાં પુરુષાર્થ કરવો એમ કહે છે.

વિશેષ કહેશે....

॥ પ્રમાણ વચન ગુરુદેવ ॥

શ્રી મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક

પ્રવચન નં. ૨૭

અધિકાર ૯મો

સ્થળ:સુવર્ણપુરી તા.: ૦૯.૧૨.૬૨ રવિવાર

મંગલાચરણ

શમો લોએ સવ્વ અરિહંતાણં;
શમો લોએ સવ્વ સિદ્ધાણં;
શમો લોએ સવ્વ આયરિયાણં;
શમો લોએ સવ્વ ઉવજ્જયાણં;
શમો લોએ સવ્વ ત્રિકાળવર્તી સાહૂણં;
ૐકાર બિન્દુ સંયુક્તં નિત્યં ધ્યાયન્તિ યોગિનઃ।
કામદં મોક્ષદં ચૈવ ૐકારાય નમોનમઃ॥
મંગલં ભગવાન્ વીરો મંગલં ગૌતમો ગણી ।
મંગલં કુંદકુંદાર્યો જૈન ધર્મોસ્તુ મંગલમ્ ॥
નમઃ સમયસારાય સ્વાનુભૂત્યા ચકાસતે ।
ચિત્સ્વભાવાય ભાવાય સર્વ ભાવાન્તરચ્છિદે ॥
ત્રિકાળ દિવ્યધ્વનિ દાતાર...

આ મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક ચલતે હૈ. નવમા અધ્યાય. ટોડરમલજી કૃત હૈ. ઉસકા મોક્ષમાર્ગકા સ્વરૂપ ક્યા હૈ વો ચલતે હૈ. શિષ્યે પ્રશ્ન ક્રિયા થા ક્રિ “હમારે ધર્મકા પુરુષાર્થ હૈ, વો કોઈ કાળ આવે ભવિતવ્ય હોય તો પુરુષાર્થ હોગા ક્રિ કર્મ આદિકી મંદતા હોનેસે હમારે ધર્મકા પુરુષાર્થ હોગા અને હમારા ધર્મકા પુરુષાર્થ હમારે સે હો તો ઉપદેશ તો સબ સાંભળતે હૈ. કોઈ પુરુષાર્થ કરતે નહીં. કોઈ પુરુષાર્થ કર સક્તે હૈ ઉસકા કારણ કૌન?....” આ ઈસકા ઉત્તરમેં આ બાત ચલતી હૈ. સમજમેં આયા? આ આત્મા હૈ આત્મા, યે અનંતકાલસે મિથ્યાશ્રદ્ધા-મિથ્યાજ્ઞાન-મિથ્યારાગદ્વેષ ઉસમેં પરિભ્રમણ કરતે હૈ. તો ઉસમેં અપના ધર્મકા પુરુષાર્થ કરનેમેં કોઈ કાલ પાક જાયે, ભવિતવ્ય હો જાય, કર્મકી મંદતા અભાવ હો જાય તો પુરુષાર્થ હોગા? કે અપના પુરુષાર્થ કરતે હુએ ધર્મ હોગા? અને પુરુષાર્થસે જો હો, ઉપદેશ

तो सब सुनते हैं कोई पुरुषार्थ करते हैं ने कोई नहि करते उसका कारण क्या? आ उसका उत्तर यलते हैं.

“जो अकेन्द्रियादिक प्राणी है....” अकेन्द्रिय, पृथ्वी, अग्नि, वायु, वनस्पति, हरितकाय वो तो “धर्मकार्य करने को समर्थ हि नाही....” क्योंकि उसमें विकास, ज्ञान, दर्शनका विकास भी नहीं, अने तीव्र कषाय उसमें है. उसमें कोई साधन मन आदि तो है नहीं. तो त्यां अकेन्द्रिय प्राणी, अकेन्द्रिय समजते हैं? पृथ्वी, जल, अग्नि, वायु और वनस्पति “अे तो धर्मकार्य करनेको समर्थ ही नाही. कैसे पुरुषार्थ करे? और तीव्र कषायी पुरुषार्थ करे....” मनुष्यपक्षमें कोई प्राणी तीव्र कषाय हो, अशुभभाव हो, हिंसा, जूट, योरी, विषयभोग, वासना बहोत परिणामकी कूरता हो, वो “पुरुषार्थ करे सो पाप ही कार्यको करे....” वो तो पापका ही पुरुषार्थ करे जिसका परिणाममें तीव्र हिंसा, जूट, योरी, विषयभोग वासना है वो तो पापका ही पुरुषार्थ करे. उसको तो धर्मका पुरुषार्थ हो सकता नहीं. “धर्मकार्यका पुरुषार्थ होय सके नाही....” अस्ति-नास्ति करी.

“तातें विचार शक्ति सहित होय....” शैठ है? “तातें विचार शक्ति सहित होय....” जो कोई प्राणी उसको ज्ञान-दर्शनका आवरण मंद है और विकास हुआ है, विचार करनेकी जिसमें ताकात आठ है “और जिसके रागादि मंद होय....” हो बात है. विचार करनेकी ताकात है, धयण, कीडी, मंकोडा उसको तो है नहीं. मनुष्यपक्षमें जो ताकात है विचार करनेकी, अने मंद रागादि होय, राग कांठ मंद, मंद नाम लोभ, क्रोध, मान, माया, लोभ बहुत मंद पुरुषार्थसे हो शुभभाव हो, “सो जव पुरुषार्थ करि....” .... अैसा प्राणी पुरुषार्थ करे तो “उपदेशादिक के निमित्त तें तत्त्वनिर्णयआदि विषै उपयोग लगावे....” जिसको ज्ञानका विकास पंचेन्द्रियपक्षे मनुष्यमें है और रागकी मंदता जिसमें परिणमती हो, उसको उपदेश मिले, तो तो विचार करे और “तत्त्वनिर्णय आदिका उपाय लगावे....” क्या?

मैं आत्मा क्या हूं? मैं आत्मा राग अने पुण्यना विकल्प जो शुभाशुभ भावसे मैं भिन्न हूं. मैं आत्मा ज्ञान स्वरूप त्रिदानंद मूर्ति हूं. सिद्धसमान मेरा निर्मल शुद्ध ज्ञायकभाव है और जो पुण्यपापका भाव उठते है वो विकार है, मलिन है, आस्त्रव है, नया बंधका कारण है और अजव शरीर, वाणी कर्म है वो मेरेसे भिन्न है. “अैसा निर्णय करनेमें उपयोग लगावे तौ याका उपयोग तहां लागै....” अेम कह्युं छे. क्या कहेते है समजमें आया? अनादिकालमें कही आत्मा, मैं कौन हूं और विकार क्या है और शरीरआदि क्या

है? उसकी भिन्नताका भेदज्ञान कभी एक सेकंड भी किया नहीं और कहेते है कब पुरुषार्थ काम कर सके? विचार शक्ति है, रागकी मंदता है, सुननेको आया है तो राग मंद है, शुभभाव आदि उसमें उपदेश मिले कि तुम्हारा आत्मा ओहो! ज्ञातादृष्टा आनंद है. आत्मा सच्चिदानंद स्वरूप है.

सत् नाम शाश्वत ज्ञान अने आनंदका भंडार है और शुभ अने अशुभभाव दया-दान-व्रत आदिका भाव है वह पुण्य है. हिंसा, जूटूँ, योरी, विषयभोग, वासना वो भाव पाप है, और वो दो ही पुण्य-पापसे मेरी यीज भिन्न है. औसा तत्वका निर्णय करे, तो निर्णयमें उपयोग लगावे तो उपयोग लग जाय अम. नवनीतभाई! समजाय छे कांई? पण औसा उपयोग लगानेका कभी पुरुषार्थ किया नहीं, “तो तत्व निर्णयआदि विषै उपयोग....” उपयोग समजे? ज्ञानका भाव. में आत्मा हूँ, रागादि विकार भिन्न है, कर्म शरीर तो माटी भिन्न है, अणुव तत्व भिन्न है, औसा अंतरमें निर्णय सम्यग्दर्शन प्रगट करनेको करे, तो उसका उपयोग लग जाय पण विचार शक्ति जिसको नहीं और जिसमें क्रोध, मान, माया, लोभ, अशुभ तीव्र परिणाम वर्तते है उसको तो तत्व निर्णय करनेका प्रसंग अवसर है नहीं. शेही! “तब याका लला होय....” अनंतकालसे सम्यग्दर्शनका प्रयत्न उसने किया नहीं. समजमें आया? आते है ने वो छढाणामें आते है.

**मुनिव्रतधार अनंतबैर ग्रीवक उपजायो,
पण आत्मज्ञान बिन लेश सुभ न पायो.**

आते है वो छ ढाणामें, ...दौलतराय...दौलतराम. कहेते है के अरे प्राणी! तुम ये जैन द्विगंबर मुनि भी, अठाईस भूणगुण पालनेवाला, पंयमहाव्रत पालनेवाला अनंतबार हो गये. अनंतबार हुआ और मुनिव्रतधार अंतिम त्रैवेयक तक, स्वर्गका त्रैवेयक है नवमी तहां अनंतबार उपजे. पण आत्माका सम्यग्दर्शन क्या यीज है उसे पिछाणे नहीं. आत्मज्ञान किया नहीं अने आत्मज्ञान बिना उसका जन्ममरणका अंत कभी आता नहीं. तो कहेते है कि आत्मज्ञान करनेको मंदकषाय, मंद प्राणी, सत् समागमका उपदेश मिले और निर्णय करे, तो निर्णयमें उपयोग लग जाय. नवनीतभाई! “जो ईस अवसरमें भी तत्त्वनिर्णय करनेका पुरुषार्थ न करे....” ओहो! मनुष्यपण मिला ज्ञानका उधाड-विकास, विचार करनेकी ताकात मिली और रागकी मंदताका भी पुण्य परिणामका शुभभाव हुआ उसमें भी आत्मा क्या? विकार क्या? जड क्या? ईसका निर्णय करनेमें उपयोग न लगावे.

“જો ઈસ અવસર વિષે ભી તત્ત્વ નિર્ણય કરનેકા પુરુષાર્થ ન કરૈ, પ્રમાદતૈં કાલ ગુમાવે....” અનાદિકાળ પ્રમાદ...પ્રમાદ...પ્રમાદ, આળસ...આળસ...આળસ, આળસકા અર્થ ? સંસારમેં આળસુ થઈને પડયા ઐસે નહીં. સંસારકા સબ કામમેં હોંશિયાર, અપના સ્વરૂપકા પુરુષાર્થ કરનેમેં પ્રમાદી. (શ્રોતા : ...) સંસારકામમેં હોંશિયાર દિખતે હૈ ને કિતના ? ઐસા કરો, વૈસા કરો, પાંચ-પચાસ લાખ મિલા, ઐસા ધૂલ મિલે, ને ઐસી યે ધૂલ હૈ કી નહીં ? કાગળીયા મળે, શું આ કહેવાય તમારે આ નોટું, પણ વો તો પૂર્વકા પુણ્ય હો તો મિલતે હૈ, પણ પુરુષાર્થ કિતના કરતે હૈ ? ત્યાં પુરુષાર્થ લગાતે હૈ, આ ઉસકો યહાં પ્રમાદ કહનેમેં આતા હૈ. કરતે હૈ તો પરમેં પુરુષાર્થ ઉસકા નામ પ્રમાદ. આત્મા રાગરહિત, પુણ્યરહિત, સચ્ચિદાનંદ મૂર્તિ આત્મા ક્યા હૈ ? ઉસકા નિર્ણય કરનેમેં અવસર મિલે છતાં પુરુષાર્થ કરતે નહીં.

“પ્રમાદતૈં કાલ ગમાવૈ, કૈ તૌ મંદ રાગાદિ લિયે....” બીજી વાત કરે છે થોડી. મંદ રાગાદિ, કષાય મંદ હુઆ, પતલા હુઆ “કૈ તૈ વિષયકષાયનિકે કાર્યનિહીવિષૈ પ્રવર્તે....” સંસારના વિષય-કષાય, રળના, કમાના, ભોગાદિમાં મંદ રાગથી પ્રવર્તે. “કૈ વ્યવહાર ધર્મકાર્યનિ વિષૈ પ્રવર્તે....” બે વાત લિયા. કઈ બાત લેતે હૈ કે જ્ઞાનકા વિકાસ તો ક્ષયોપશમ તો હૈ, વિચાર કરનેકી તાકાત ઔર રાગકી મંદતા ભી હુઆ હૈ, મંદતા ભી હુઆ હૈ. “ઔર વો મંદતામેં મંદકષાયમેં વિષયકષાયનિમેં પ્રવર્તે....” અને કાં મંદરાગમેં “વ્યવહાર ધર્મકાર્ય વિષૈ પ્રવર્તે....” બે વાત. ક્યા ક્રિયા ? મંદરાગ હો, વિચાર શક્તિ હો તબ મંદરાગમેં કાં મંદકષાય-વિષયકષાયમેં પ્રવર્તે અને કાં મંદરાગ પુણ્યભાવસે ધર્મકાર્ય. આ દયા, દાન, ભક્તિ, વ્રત, પૂજા, તપ ઉસમેં પ્રવર્તે વો વ્યવહાર કાર્ય હૈ, વો પુણ્યબંધકા કારણ હૈ. સમજાય છે કાંઈ ? “વ્યવહાર ધર્મકાર્યનિવિષૈ પ્રવર્તે, તબ અવસર તો જાતા રહે....” ક્યા ક્રિયા(કહા) ? એ દેવાનુપ્રિયા ! શાંતિભાઈ ! શું કહે છે આમાં ?

(શ્રોતા : સાધન) સાધન જ્ઞાન હૈ તો અનંતબૈર હુઆ, અંતિમ ઐવેયક તક પંચ મહાવ્રત પાળ્યા, નવમી ઐવેયક અનંતબૈર ગયે ઔર રાગકી મંદતા ઈતની થી કે જિસકે સાથમેં શુકલલેશ્યા થી તો ભી સમ્યગ્દર્શન પાચે બિના જન્મમરણકા અંત આતે નહીં. વો તો પુણ્યબંધકી ક્રિયા હૈ. રાગમંદમેં ધર્મકાર્ય, ધર્મકાર્યકા અર્થ દયા પાલના, વ્રત પાલના, ભક્તિ કરના, પૂજા કરના, જાત્રા કરના, સેવા કરના ઐસા કોઈ ભાવ શુભમેં પ્રવર્તે. પુણ્યબંધ હો પર તત્ત્વકા નિર્ણય કરનેમેં ઉપયોગ લગાવે નહીં તો અવસર ચાલ્યા જાય સમ્યગ્દર્શન પ્રાપ્ત બિના. સમજમેં આયા ? એ દેવાનુપ્રિયા ! ક્યાં સુધી તત્ત્વનો નિર્ણય કરવો એમ કહે છે.

અહીંયા. આ કરવું, શુભભાવ એમાં રોકાય, અવસર તો ચાલ્યો જાય, રાગકી મંદતા હુઈ અને યહાં જ્ઞાનકા ક્ષયોપશમ હૈ વિકાસ વિચાર કરનેકી તાકાત, અપના તત્ત્વ ક્યા હૈ? સમ્યગ્દર્શન પ્રગટ કરનેકા પ્રયત્ન કરે નહીં ઓર શુભકાર્યમેં પ્રવર્તે, અવસર ચાલ્યો જાય.

જન્મમરણની ડાંગ માથે જન્મમરણ ઊભા રહે. અનંતકાલ અનંતબૈર ઐસા શુભભાવ કી ક્રિયા અનંતબૈર ક્રિયા. જુઓ “વ્યવહાર....” મંદરાગ, “ધર્મકાર્ય વિષે પ્રવર્તે....” શેઠી! નવનીતભાઈ, બસ કાં તો આપણે દાન કરના ને પૂજા કરના ને કાં ભક્તિ કરના અને કાં વ્રત પાલના તો વો તો બધા શુભભાવ હૈ, વો ધર્મ નહીં. વો તો પુણ્યબંધકા કારણ હૈ. તો મંદ રાગાદિકા કાલમેં ઐસા મંદ રાગકી, ધર્મકાર્યકી પ્રવૃત્તિમેં જુડ જાયે તે વ્યવહાર ધર્મ. પરમાર્થ ધર્મ આત્મા ચિદાનંદ મૂર્તિ ક્યા હૈ? ઉસકા અનુભવ કરનેકા પ્રયત્ન કરે નહીં, અવસર ચાલ્યા જાય. સમજમેં આયા? બહુ. પહેલું કહ્યું તું તો કે વિચારશક્તિ ન હોય, એ બિચારા પ્રાણી ક્યા કરે? એકેન્દ્રિય, બેઈન્દ્રિય ઓર વિચારશક્તિવાલા પ્રાણી હૈ મનુષ્ય, પણ ઉસકો તીવ્ર લાભ, લોભ, વ્રત, રળના, કમાના, ખાના-પીના, વિષય ભોગના ઐસા તીવ્ર કષાય, તીવ્ર લોભ, ઉસકો તો સુનનેકા અવસર મિલતે નહીં ઓર રાગ જબ મંદ હુઆ, ઓર સુનનેકા અવસર મિલા આ ઉસમેં ઉપદેશ સુના કે તેરા આત્મા પુણ્ય-પાપકા વિકલ્પસે, રાગસે ભિન્ન હૈ.

સ્વભાવ, સ્વભાવ એકલા શુદ્ધ ચૈતન્ય હૈ. ઉસકા તુમ નિર્ણય કરકે અનુભવ કરો. રાગ, પુણ્ય-પાપ, દયા-દાન ભાવ હૈ, વો વિકૃત વિભાવ બંધકા કારણ હૈ. ભગવાન આત્મા અબંધ સ્વરૂપી, ચિદાનંદ મૂર્તિ હૈ. ઉસકા વિવેક કરો, ભેદજ્ઞાન કરો, ઉપયોગ ત્યાં લગાઓ ઐસા ઉપદેશ દિયા પણ ઉપયોગ ત્યાં કરે નહિ ને “વ્યવહાર ધર્મ કાર્યમેં લગાવે....” કામ શુભભાવકા, “અવસર ચાલ્યા જાય....” કહો બરાબર છે વજુભાઈ! કાં ઈન્દ્રિયમાં લાગે અને નવરા થાય તો શુભભાવમાં લાગે એમ કહે છે. હેં? શું કીધું એ? આહાહા! એમ કે મૃત્યુકાળ સમયે જરી ભગવાન ભગવાન કરીએ પણ ભગવાન ભગવાન કરીએ તે શુભભાવ હૈ ધર્મ નહીં. સુન તો સહી. ધર્મ અનંતકાલમેં એક સેકંડ માત્ર ભી ક્રિયા નહીં. એક સેકંડ માત્ર પણ ધર્મ હોય, જન્મ-મરણ માથે રહે એમ કભી બને નહીં, તો જન્મ-મરણકા નાશ કરનેવાલા આત્માકા સમ્યગ્દર્શન, વો સમ્યગ્દર્શનકા વિષય આત્મા શુદ્ધ ચિદાનંદ મૂર્તિ, યે દષ્ટિમેં લેકર વિકારસે પરાડમુખ હોકર સ્વભાવકે સન્મુખ હોકર કદી સમ્યગ્દર્શનકા નિર્ણય અનાદિ અજ્ઞાનીએ અનંતકાલમેં ક્રિયા નહીં. સમજમેં આયા?

તો કહેતે હૈ “રાગાદિ મંદ હો તો કાં વિષયકષાયમેં....” એવા હોય છે ને પ્રાણી, બહુ લોલુપતા ન હોય, બહુ લોલુપતા વિષય કષાયમેં મંદ રાગ હોય અને વિષય કષાય સેવે. અને કાં મંદ રાગ હોય તો પુણ્ય, દયા-દાનમાં ધર્મમાં જોડાય. નવનીતભાઈ! “તબ અવસર તો જાતા રહે, સંસાર વિષે હી ભ્રમણ હોય....” ચાર ગતિમાં ભ્રમણ રહે. પુણ્ય હો, પુણ્યસે સ્વર્ગ મિલે. સ્વર્ગમેંસે નિકલકર પીછે મનુષ્ય ને પશુ યોનિમેં ચાલ્યા જાય. મિથ્યાદૃષ્ટિ, સમ્યગ્દર્શન બિના ઉસકા એક ભી ભવ ઘટતે નહીં. સમજમેં આયા? બહુરી ઢુંઢારી ભાષા હૈ. ઔર “ઈસ અવસર વિષે જે જીવ પુરુષાર્થકરિ તત્ત્વનિર્ણય કરને વિષે ઉપયોગ લગાવનેકા અભ્યાસ રાખે....” દેખો કહેતે હૈ કે જ્ઞાનકા વિકાસ મિલા, રાગકી મંદતા, લોભ મંદ હુઆ ઔર ઉપદેશ સત્ય સુનનેમેં આયા, “ઐસા અવસર વિષે જે જીવ પુરુષાર્થ કરિ તત્ત્વનિર્ણય કરનેવિષે ઉપયોગ લગાવનેકા અભ્યાસ રાખે....” જુઓ આ અભ્યાસ, તો યે અભ્યાસ હૈ કે નહીં?

જ્ઞાનના ઉપયોગમેં આ ક્યા હૈ ચીજ હૈ? આ વસ્તુ હૈ ક્યા? પરમાર્થ આખી ચીજ કહેતે હૈ, ક્યા હૈ આત્મા? ઔર આ વિકૃતભાવ ઉઠતે હૈ, પર તરફકા લક્ષ્ય હોકર અથવા મનકા સંગ હોકર વિકલ્પ ઉઠતે હૈ, આ સ્વભાવ ક્યા? આ ક્યા? ઉસકા અંતરમેં નિર્ણય કરનેકા ઉપયોગ લગાવે, “તો તિનિકૈ વિશુદ્ધતા (બધૈ) ઉસકા પરિણામ નિર્મલ....” હો તત્ત્વનિર્ણય કરનેકા અભ્યાસમેં પરિણામ નિર્મલ હો, પરિણામ નિર્મલ હો. “તાકરિ કર્મકી શક્તિ હીન હોય....” પરિણામ નિર્મલ હોનેસે, પૂર્વકા કર્મ પડા હો ઉસકી ભી હીન શક્તિ હો જાય. “કિતેક કાલ વિષે આપોઆપ દર્શનમોહકા ઉપશમ હોય....” પણ વો નિર્ણય કરનેકા ઉપયોગ લગાવે તો, ઐસે ને ઐસે સમ્યગ્દર્શન હો જાય પુરુષાર્થ બિના, ઐસી બાત હૈ નહીં. સમજમેં આયા? તો કહેતે હૈ વિશુદ્ધતા પરિણામકી વિચાર કરનેસે હોતી હૈ. “કર્મકી શક્તિ હીન હો જાય કિતેક કાલમેં દર્શનમોહકા ઉપશમ....” દર્શનમોહ કર્મ હૈ, ઉપશમ હો જાય. “તબ યાકૈ તત્ત્વનિર્ણય યથાવત્ પ્રતીતિ....” આવે લ્યો!

“તબ યાકૈ તત્ત્વનિર્ણય....” મેં જ્ઞાન સ્વરૂપ હૂં. આ રાગાદિ મેરે કરને લાયક ચીજ નહીં. અજીવ તો મેરી ચીજમેં શરીર, કર્મ તો હૈ હી નહીં. ઐસા તત્ત્વ પ્રતીતિ સમ્યગ્દર્શનમેં આ જાય તબ ઉસકો ધર્મ, સમ્યગ્દર્શન કહતે હૈ. કહો ભગવાનજી ભાઈ! (શ્રોતા : ...) ક્યારે? કોણે કહ્યું અહીંયા? રાગાદિ મંદના કાળમાં, તત્ત્વનિર્ણય કરે તો અભ્યાસ લગાવે તો નિર્ણય કરે એમ કહ્યું છે. એના કાળમાં એના વડે એમ નથી કહ્યું. (શ્રોતા : એના કાળમાં વ્યવહારમાં રોકાય તો?) તો થઈ રહ્યું. કીધુંને અહીંયા એ તો પહેલું આવી

ગયું છે. શુભરાગના કાળમાં, શુભરાગના આચરણમાં રોકાઈ જાય ઔર અપના રાગરહિત નિર્ણય ન કરે, તમી ઉસકો આત્મધર્મ હોતા નહીં, સમ્યગ્દર્શન હોતા નહીં અને સમ્યગ્દર્શન બિના ઉસકી રાગકી મંદતાકી સબ ક્રિયા દયા, દાન, વ્રત, ભક્તિ, તપ, જપ, જાત્રા સબ પુણ્યબંધકા કારણ હૈ. સ્વર્ગ ન્યાં ધૂલ મિલેગા.

ધૂલ સમજે? આ પૈસા, પાંચ-પચ્ચીસ લાખ મિલે વો ધૂલ મિલેગા. આત્માકી શાંતિ ઉસમેં હૈ નહીં. ઓહોહો! કહો, “આપોઆપ તત્ત્વ વિષૈ યથાવત્ પ્રતીતિ આવે....” દેખો “તબ યાકૈ તત્ત્વવિષૈ....” આત્માકા જ્ઞાનમેં ઔર રાગમેં, સ્વભાવમેં, સ્વભાવકી પ્રતીતિ હોતે, વિભાવ મેરેસે પૃથક ઉસકી ભી પ્રતીતિ હુઈ. સ્વભાવ ચૈતન્ય જ્ઞાનાનંદ હૂં ઐસા પ્રતીત હોતે સ્વભાવસે ભિન્ન ઉસસે મિલાન નહીં ઐસી વૃત્તિ ઉઠતી હૈ, ઉસકી ભી શ્રદ્ધા હુઈ, વહ વિકાર હૈ સ્વભાવ નહીં. વિકાર હૈ સ્વભાવમેં વિકાર હૈ નહીં. “ઐસા સમ્યગ્દર્શનમેં પ્રતીતિ આવૈ સો યાકા તૌ કર્તવ્ય તત્ત્વનિર્ણયકા અભ્યાસ હી હૈ....” એ દેવાનુપ્રિયા! જરા હસ્યા જરી અંદર. “સો યાકા તૌ કર્તવ્ય....” આ ઉસકો કરનેવાલા કામ “તત્ત્વનિર્ણયકા અભ્યાસ હૈ....” વો તો કરતે નહીં તત્ત્વ ક્યા હૈ, નિર્ણયમેં ચલે જાયે જૈસા અંધે અંધા અનાદિકાલસે શુભભાવ ક્રિયે. અશુભ હો તો પાપ બંધ જાય, શુભ હો તો પુણ્ય બંધ જાય પણ બંધ રહિત આત્માકા સમ્યગ્દર્શન પ્રગટ ક્રિયે બિના, ધર્મકી પહેલી શરૂઆત ભી ઉસે હોતી નહીં. સમજમેં આયા?

ક્યા ક્રિયા(કહા)? શુભભાવકે કાલમેં, શુભભાવકા આચરણ કરતે કરતે ગુમાવે કાલ ઔર શુભ પરિણામકે કાલમેં, તત્ત્વનિર્ણયકા અભ્યાસ કાલમેં કહતે હૈ. વો ભાવસે હોતા હૈ ઐસા નહીં. છે આમાં તો માખણ જેવી વાત છે. સમજાય છે કાંઈ? કાંઈક કષાય મંદ હૈ, સુનનેકા ભાવ હૈ, ક્યા ચીજ હૈ ઐસા સાંભળનેકા ભાવ હૈ તો વો રાગ મંદ હૈ, શુભભાવ હૈ, પુણ્ય હૈ, એ કાળમેં પુણ્યભાવમેં પુણ્યભાવકા આશ્રયમેં રૂક જાય, ઔર પુણ્યભાવસે રહિત મેરી ચીજ ભિન્ન હૈ ઐસા અનુભવમેં નિર્ણય કરે નહીં, અવસર ચાલ્યો જાય. ચારગતિ મિલે ઉસમેં કોઈ ગતિકા અભાવ હોતા નહીં. કહો સમજમેં આતા હૈ કિ નહીં ભૈયા? આ તમારી હિંદી ચલતી હૈ થોડી થોડી, બહુત હિંદી નહીં ચલતી હૈ. કહો સમજમેં આયા?

આ ટોડરમલજીકા મોક્ષમાર્ગ હૈ. મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક હૈ ને! નવમા અધ્યાય હૈ. બહુત અચ્છા ઉસને હજારો શાસ્ત્રકા નિચોડ કરકે બનાયા હૈ મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક. “સૌ યાકા તૌ કર્તવ્ય....” યે આત્માકા કર્તવ્ય... વિચાર શક્તિકે કાલમેં ઔર રાગ મંદ, લોભ મંદકે કાલમેં યે તત્ત્વનિર્ણયકા અભ્યાસ વો હી ઈસકા કર્તવ્ય હૈ. એ દેવાનુપ્રિયા! આ કામ આ

आव्युं! 'तु' तो काम कां' न'ह' जा'शे. आत्माका को' न'श्रय करना अनुभवमें. आ राग कौन है? पुण्य कौन है? देह कौन है? मैं 'यिदानंद' ज्योत अंतरमें पडी हूं ओ कौन यी'ज है? अ'हो! उसका स्वभाव सन्मुख होकर, विभावसे विमुख होकर निर्णय करनेका अभ्यास वो उसका कर्तव्य है. वो आत्माका कार्य है. वो पहलेसे क्वं'तुंने भा'ई! के तारुं आ कार्य 'छे' अ' तने क'डीअे 'षीअे. कां'ई कर्मने घटा'डवा अे कां'ई तेरी शक्ति नहीं. वो तो कर्म उसके कारणसे घट जाता है, वो तो 'ज'ड है. 'ज'डका कर्ता-हर्ता आत्मा है नहीं. वो तो माटी धूल है. जैसी आ माटी है 'सैसा आ'ह कर्म अ'ज्जव मिट्टी धूल है. वो घटना-ब'ढना उसके कारणसे तेरी शक्तिका उसको आधार नहीं.

तेरा कर्तव्य तो पुण्यका कषाय मंद के कालमें, विचार शक्तिके योगमें, त्विन्न भेदज्ञानका अभ्यास करना वो तेरा कर्तव्य है. वो कर्तव्य तो अनंतकालमें किया नहीं. द्विगंबर जैन साधु हुआ, पंचमहाव्रत पाणा, अट्ठाईस मूणगुण पावे, 'छतां अे राग अे धर्म है, वो में पालता हूं, धर्म करता हूं, अैसे मान रभा, तो मिथ्यादृष्टिपणा छूटया नहीं. सम'जमें आया?

तो कहेते है 'उसे तत्त्वनिर्णयका अभ्यास ही उसका कर्तव्य है. "ईस'डीतैं... ईस'डीतैं तत्त्वनिर्णयका अभ्याससे दर्शनभो'डका उपशम तौ स्वयंभेव ही होय...." कर्मनो उपशम कर्मने कारणे. तेरे उसका काम करना, तेरे काम कर. तेरा काम तो अंतरज्ञान उपयोगमें आत्मा कौन? विकार कौन? उसका उपयोग लगाकर निर्णय करना वो तेरा काम ने तेरा अभ्यास है पण वो अभ्यास म'ज्ज न'ह'ि प'डती 'ईसमें लो'गोंको. क्या है, क्या करी शकीअे? कहे 'छे के ब'ह'ारमें वां'चन करना हो, सुनना हो, ब'ह'ार प्रवृत्ति करना हो तो शुभ उपयोग उसमें लग जाय पण आ निर्णय करवामां! अरे बापु! निर्णय करवामां अवसर तेरा मिला है तेरे आगण क'हेशे. सब अवसर मिला है को'ई अवसर बाकी नहीं. मनुष्यपणा मिला, पां'य 'ईन्द्रिय, नीरोग शरीर, सत् समागम, श्रवणका काल श्रवणमें मिला और अ'भी निर्णय करना वो तेरा काम है, वो क'भी अनंतकालमें किया नहीं.

"तत्त्वार्थश्रद्धानम् सम्यग्दर्शनम्' उभास्वामी महाराजनुं दूसरा सूत्र. प'डेला सूत्र 'सम्यग्दर्शन-ज्ञान-चारित्राणि भोक्षमार्ग'...." बी'ज सूत्र 'तत्त्वार्थ श्रद्धानम् सम्यग्दर्शनम्'. वो निश्चय अंतर अनुभवमें अनंतकालमें पुण्यकी क्रियामें रुक गया. बस दया, दान, व्रत, तप, त्मक्ति, पू'ज किया. दान पां'य-प'यास 'ह'जर लाभ दो लाभ अर्थ डाला, हो गया धर्म. धूलमेंय धर्म नहीं. वो तो रागकी मंदता थी किया पुण्यकी किया है धर्म

नहीं. ओहोहो! समझाय छे कांई? धर्म क्या थीज है, पछी त्यां कडे समय वर्त सावधान अेम ओले ई आत्मज्ञ. हवे कन्या लावो तैयारी अेम. अे समय थई गयो, अे समय तो धूलमें गया है अनंतभार.

आ भगवान आत्मा पूर्णानंद प्रभु 'सिद्ध समान सदा पद मेरो', आवे छे ने! बनारसीदासमें आते है 'सिद्ध समान सदा पद मेरो'. मेरी थीज तो सिद्ध जेम सर्वज्ञ ज्ञातादृष्टा है. अैसा ही मैं सर्वज्ञ ज्ञातादृष्टा शक्तिरूपे हूं अैसा अंतरमें निश्चय करनेका पुरुषार्थ किया नहीं. दर्शनमोह नाश न हुआ. पुरुषार्थ करे तो दर्शनमोहका नाश आपोआप हो जाय. "यामैं जवका कर्तव्य किछू नाहीं. यामैं, यामैं...." अेटले कर्मका नाश करनेमें जवका कुछ कार्य नाहीं. उसका कार्य तो अपना स्वभावका निर्णय अनुभव करना है आ तेरा कार्य है. वो दर्शनमोह तो उसके कारणसे नाश हो जायेगा.

"हवे बहुरि (और) ताकौं होतै जवके स्वयंमेव सम्यग्दर्शन होय...." अेटले दर्शनमोहनो नाश अने तत्त्वनो निर्णय "याकै होते जवके स्वयंमेव सम्यग्दर्शन होय...." सहज होय. "और सम्यग्दर्शन होते...." देओ सम्यग्दृष्टिकी श्रद्धा कैसी हो जाती है? तत्त्वार्थ श्रद्धानं सम्यग्दर्शनं. वो श्रावक और मुनि हुआ पड़ेले सम्यग्दर्शन अैसा होता है. वैसा सम्यग्दर्शन बिना श्रावक भी हो सकते नहीं, मुनि भी सय्या हो सकता नहीं. द्रव्यलिंगी हो. अनंतबैर द्रव्यलिंग धारण किया पण अैसा आत्मा सम्यग्दर्शनकी प्राप्ति बिना उसका सब निष्फल गया.

"सम्यग्दर्शन होतै श्रद्धान तो यह भया क्या श्रद्धान भया? देओ मैं आत्मा हूं मैं आत्मा हूं...." शरीर-वाणी-कर्म आदि मैं नहीं और मेरेमें जो पर्यायमें पुण्य - पापकी जलक शुभाशुभ भाव उठते है, वो मैं नहीं. मैं तो आत्मा हूं, समझमें आया? "मैं आत्मा हूं, मुझको रागादि न करने...." देओ! रागादि मेरा है नहीं इसका अर्थ अैसा लिया के रागादि मेरे करने लायक नहीं. रागादि मेरे नहि करने. शुभ अने अशुभभाव मेरे नहि करने अैसी श्रद्धा होती है ओहोहो! सम्यग्दर्शनमें मैं आत्मा हूं ये शुभ अने अशुभभाव न करने... न करने कारणके मैं क्यां रागवाला हूं? मैं तो ज्ञातादृष्टा शुद्ध चैतन्य हूं. सम्यग्दृष्टिकी श्रद्धा कैसी होती है उसका भी साथमें लक्षण कहेते हैं.

नवनीतभाई! सम्यग्दर्शन हुआ तो अैसी प्रतीत होती है के मैं आत्मा हूं, मैं विकार नहीं, मैं शरीर नहीं, मैं कर्म नहीं. मैं जउकी और परकी किया मेरेमें नहीं. मैं

उसका करनेवाला नहीं। “मैं तो आत्मा हूँ. मुझको रागादि न करने....” मेरे रागने विकार ये क्या कहेते हैं? परका न करना वो तो उसमें आ गया के परका कर्तव्य मेरे नहीं. પણ अपनी पर्यायमें राग रहते हैं, तो वो मुझको नहि करना ऐसी श्रद्धा हो जाती है. समझमें आया? रागादि न करनेकी श्रद्धा है. मैं ज्ञायक यैतन्य हूँ, राग विकल्प उठते हैं उसका नहि करनेका भाव होता है. परका तो कर्ता है नहीं. शरीर, वाणी, मन जो उसकी क्रिया तो जोउकी जोउसे होती है. आत्मा उसका धरने-करनेवाला है नहीं. “पण सम्यग्दर्शनमें ऐसी श्रद्धा दुर्घ मैं तो आत्मा....” अर्थात् मैं शुद्ध विद्वानंद ज्ञातादृष्टा घन. मेरे पुण्य अने पापका भाव न करना ल्यो, ठीक शैली! आम नहि करना ऐसा आया. रागादि नहि करना, शुभाशुभ भाव नहि करना. “मुझको रागादि न करने परंतु चारित्रमोहके उदयसे....” अर्थात् अपनी कमजोरीसे, “अपनी कमजोरीसे रागादिक हो है, रागादि हो है....” पण करनेलायक है ऐसा नहीं. समझमें आया?

अरे भाई! धर्म, धर्म तो उसने अक सेकंड भी धर्मकी संभाल किया नहीं. कहेते हैं सम्यग्दर्शन धर्म हुआ तो क्या हुआ उसमें? क्या आया? मैं तो आत्मा हूँ, जाननेदेखने वाला. जैसे सिद्ध भगवान जानते देखते हैं, मैं भी अक जाननेदेखने वाली यीज हूँ आत्मा. मेरे विकार नहि करना, मेरे शुभ अशुभ भाव नहि करना, शुभ भाव भी मेरे नहि करना. ओहो! छे ने? “मुझको रागादि नहि करना....” उसमें अे आया शुभभाव मेरे नहि करना पण कमजोरीसे रागादि हुआ बिना रहते नहीं. कछो देवानुप्रिया! रागादि न करनेकी श्रद्धा दुर्घ. शुभभाव न करनेकी श्रद्धा है. वांग्यो, क्या लिखा है वांग्यो. “मुझको रागादि न करने....” राग-द्वेष, पुण्य-पाप, शुभ-अशुभ नहि करने. मैं ज्ञायक हूँ. राग करनेकी बात मेरे ज्ञायकमें है नहीं. मैं तो यैतन्य हूँ. जानन, देखन, ज्ञानपुंज हूँ. ज्ञानमें राग करना स्वभावमें है ही नहीं पण चारित्रमोह कर्मका निमित्त और अपनी कमजोरी, अेनो अर्थ छे, “रागादिक हो है....” शुभ-अशुभ राग हो है.

सम्यग्दृष्टिको शुभराग अशुभराग होते हैं और अशुभराग जब न हो तब दया, दान, पूजा, जात्राका शुभराग होता है...होता है. “तहां तीव्र उदय होय....” जब अशुभ भाव हो पर्यायमें कमजोरीसे पाप भाव हो, “तब तो विषयादिविषै प्रवर्ते है....” तबतो विषयमें कमाना ने उसमें जोउ जाते हैं, नहि करना ऐसी दृष्टिमें है. सम्यग्दृष्टिको दृष्टिमें है के नहि करना. दृष्टिमें है, पण कमजोरीसे पापका भाव आता है तब विषयकषायमें जोउ जाते हैं. दृष्टिमें है मैं ज्ञातादृष्टा हूँ. राग मेरे करने लायक नहीं. जोउका काम मैं करता

नहीं. औसा सम्यग्दृष्टि योथे अविरत सम्यग्दृष्टि, अविरत सम्यग्दृष्टिकी औसी श्रद्धा होती है. समजमें आया? “जब तीव्र विषय कषायका भाव....” तीव्र कषाय “छो विषयादिमें....” कषायमें, मानआदिमें “वृत्ति यावी ज्ञय....”

“और मंद उदय होय....” शुभभाव “तब अपने पुरुषार्थसे धर्मकार्यनिविषै....” मंद उदयने काणमें शुभभावमां अथवा शुद्धभावमां “वैराग्य आदि भावना विषै उपयोगकौं लगावे है....” रागसे छटकर अपनी वैराग्य दशाका उपयोग लगावे है. “ताकै निमित्त तैं यारित्रमोह मंद होता ज्ञय....” ल्यो, अथी यारित्रमोहनो बंध है ने वो मंद होता ज्ञय. “औसे होतै देशयारित्र अने सकलयारित्र अंगीकार करनेका पुरुषार्थ प्रगट होय....” पीछे सम्यग्दर्शन हुआ, राग करना मेरा काम नहीं. राग मेरेमें आता है, तीव्र राग वजते तो विषय कषायमें लक्ष है. मंदराग वजते धर्मकार्यना शुभमां अने वैराग्य सहित है तो शुभरागसे रहित भी प्रयत्न करते है. “औसे होतैं....” औसी अंतर अनुभव दृष्टिमें आगण बढ़ते बढ़ते “देशयारित्र श्रावक होता है....” तब श्रावक होता है. (श्रोता : ...) अधुं आवी गयुं, कांई नथी बाकी रह्युं अधुंय आवी गयुं कोश ना पाडे छे, पश आ रीते आव्यो छे अेम कहेवा मात्र आम नहीं. स्वभाव अने विभावका भेद हुआ. सम्यग्दर्शनमें भेदज्ञान हुआ और विभाव करने लायक नहीं. औसा भान, ज्ञान, श्रद्धान हुआ. पश विभाव हुआे बिना रहते नहीं.

कमजोरीका काल है तो कमजोरीमें दो प्रकार. जब तीव्र कषायका अशुभ भाव हो, तो तो विषय कषायमें जुड जायेगा वेपारधंधामां. दृष्टिमें है के करने लायक नहीं, आया है उसमें उपयोगमें जुड जायेगा और मंद राग हो तो शुभरागका कर्तव्य धर्म, देव, दया, पूजा, भक्तिमें हो, अने कां वैराग्य उससे भी रहित भावना करते है तब राग मंद करते करते यारित्रमोह मंद होते, औसी जगृत दशामें रहते, देशयारित्र नाम श्रावकपद तब प्रगट होता है. आ वाडाका श्रावककी बात नहि है. अंतरकी दशाकी बात है. समजमें आया? शेठी! ल्यो शेठ छे ल्योने! शेठ शेठी ने शेठाई. शुं कहेवाय ओला, दीपयंदळ, शेठाई, शेठीया. अेकवार तो त्रणे उता अहींया. शेठ, शेठी ने शेठीया, दीपयंदळ शेठीया. वो दीपयंदळ सरदार शहेर.

कहेते है कि भगवान आत्मा, मैं आत्मा, आत्मा हूं देओ. मैं विभाव - पुण्य-पाप नहीं. मैं आत्मा हूं. मैं शुभ-अशुभ भाव नहीं. मैं कर्म, शरीर, वाणी नहीं. मैं कुटुंब, परिवार, देश नहीं. मैं तो आत्मा, ज्ञानानंद स्वरूप हूं. औसी सम्यग्दर्शनमें श्रद्धा

હુઈ, ઉસકે સાથમેં શ્રદ્ધા આઈ કે રાગ શુભ હો કે અશુભ હો મેરે કરના નહીં, મેરે કરના નહીં. મેરેકો વીતરાગભાવ કરના, પણ કમજોરીસે મંદ રાગ જબ આયા, તીવ્ર રાગમેં તો વિષય કષાય હૈ, મંદ રાગ હુઆ દયા, પૂજા, ભક્તિ, જાત્રા ઉસમેં પણ લક્ષ જાતે હૈ ઓર ઉસ કાલમેં રાગસે રહિતકી વૈરાગ્યભાવના ભી હોતી હૈ. વૈરાગ્ય ભાવના બઢતે બઢતે, રાગ ઘટતે દેશચારિત્ર, શ્રાવકકા બારવ્રત વ્રત લેનેકા વિકલ્પ આતા હૈ અને સ્વરૂપકી સ્થિરતાકા અંશ બઢતા હૈ. સમજમેં આયા ? ઓહોહો ! (શ્રોતા : ...) કમજોરી, પણ કમજોરી કોની હારે(સાથે) મેળવે છે ? મિલાન કિસકી હારે ? સ્વભાવ આત્મા અનંત અનંત બલકા પિંડ આત્મા હૈ, ઐસા મેં આત્મા હૂં. મેં આત્મા કમજોરી ને રાગવાલા નહીં. મેં આત્મા અનંતવીર્ય, અનંતજ્ઞાન, અનંત દર્શન, અનંત આનંદ, ચતુષ્ટય જો ભગવાનકો પ્રગટ હોતે હૈ, ઐસા અનંત ચતુષ્ટય સંપન્ન મેં હૂં. યે મેં આત્મા હૂં. સમજમેં આયા ?

સમ્યગ્દર્શનમેં ઐસા આત્માકી પ્રતીત આતી હૈ, કમજોરી અને રાગ-બાગ મેં નહીં. મેં આત્મા હૂં. બુદ્ધ ચિદાનંદ મૂર્તિ જ્ઞાયકભાવ, વીતરાગ વિજ્ઞાનઘન...વીતરાગ વિજ્ઞાનઘન વો મેં આત્મા હૂં. ઐસે અવિરતિ સમ્યગ્દષ્ટિકે કાલમેં ઐસી પ્રતીત હો જાતી હૈ. ઓહોહો!.... પછી કહ્યું ને ! આ રાગ ઘટતા...ઘટતા...ઘટતા દેશચારિત્ર પ્રગટ થશે એમ કહ્યું અહીં તો દેશચારિત્રકી બાત હૈ. રાગ ઘટતા ઘટતા અંશે સ્થિરતા થઈ જશે, વ્રતનો વિકલ્પ આવે, એની વાતે લીધી નથી. કારણ કે એ તો મંદરાગમાં જાય છે. સમજાણું કાંઈ ?

ઓહો ! ચારિત્રની વાત લીધી. ઓલા સમકિતની સાથે અંશે સ્થિરતા. રાગ સ્વભાવ સન્મુખમાં વૈરાગ્ય કરતે કરતે જબ ચારિત્રકા અંશ વિશેષ પંચમ ગુણસ્થાનકી દશા ઉસકી હૈ, તબ તો દેશ ચારિત્ર હોતા હૈ ઓર સકલ ચારિત્ર આગળ રાગ ઘટતે...ઘટતે...ઘટતે...ઘટતે...ઘટતે સમ્યગ્દર્શન ભૂમિકામેં મેં આત્મા હૂં, રાગ કરને લાયક નહીં. મંદ રાગ આયા ઉસમેં ભી વૈરાગ્ય કરકે આગળ બઢ ગયા. દેશચારિત્ર હુઆ. પીછે ભી રાગ ઘટાડતે ઘટાડતે તબ મુનિપના અંદર પ્રગટ હોતા હૈ. ઐસા નહિ કે બહારસે લે લિયા નગ્નપના અને મુનિપના આયા. ઐસા તો અનંતબાર ક્રિયા હૈ ! સમજમેં આયા ? આહાહા ! ઐસા મુનિપના નહીં. મુનિપના તો પંચપરમેષ્ટીમેં પરમેષ્ટીપદ હૈ. જિસકો ગણધર ભી નમસ્કાર કરતે હૈ. ઓહોહો ! નમો લોએ સવ્વ સાહૂણં. પંચપરમેષ્ટીકા ગણધર ભી જ્યારે બાર અંગ રચતે હૈ ગણધર. સીમંધર ભગવાન બિરાજતે હૈ મહાવિદેહ ક્ષેત્રમેં, વર્તમાન તીર્થકર કેવળજ્ઞાનપણે મૌજુદ હૈ મહાવિદેહક્ષેત્રમેં. ઉસકા વજ્ર ધર્મ પ્રધાન ગણધર જ્યારે બાર અંગકી રચના કરતે હૈ, તો નમો લોએ સવ્વ સાહૂણં. અહો ! સંત તારા ચરણમાં અમારો

નમસ્કાર. યે ગણધરકા નમસ્કાર પહોંચે વો મુનિપના કૈસા હોગા? સમજમેં આયા?

આહાહા! યે રાગ ઈતના મંદ પડ જાય ઔર ઈતની સ્થિરતા, સ્વરૂપકા આનંદમેં ઉછાલા, ભરતી આ જાય. ભરતી...ભરતી ક્યા કહેતે હૈ? ભરતી કહેતે હૈ ને! વો દરિયામેં બાઢ આતી હૈ ને દરિયામેં બાઢ, ભરતી આતી હૈ. ઐસા આત્મા મધ્યબિંદુમેં આનંદ પડા હૈ. યે આનંદમેં દૃષ્ટિ લગા દી હૈ ઔર ઉસમેં લીનતા હો ગઈ હૈ તો અપની વર્તમાન પર્યાય દશામેં...દશામેં આનંદ, અતીન્દ્રિય આનંદકા અનુભવ વિશેષ હો ગયા. અતીન્દ્રિય આનંદ આત્મા જો અંતર થા, ઉસમેં રાગ ઘટાકર સ્વરૂપમેં લીન હોતે અતીન્દ્રિય આનંદકા ઉગ્ર સ્વાદ આના પ્રચૂર સંવેદન સાતમેં. સમજાણું કાંઈ?

એ પાંચમી ગાથામાં છે ને કુંદકુંદઆચાર્ય મહારાજ. કુંદકુંદઆચાર્ય દિગંબર મુનિ સંત, સંવત ૪૯, દો હજાર વર્ષ પહેલે સંવત ૪૯મેં હુઆ. ભરતક્ષેત્રમેં મહા સંત મુનિ, જિસકો ઈતની લબ્ધિ થી ભગવાન પાસે ગયે. વર્તમાન સીમંધર ભગવાન બિરાજતે હૈ. ઉસ સમય ભી વોહી ભગવાન થા કારણકે ત્યાં કરોડો પૂર્વકા આયુષ્ય હૈ તો યહાં કુંદકુંદઆચાર્ય નગ્ન મુનિ દિગંબર મુનિ થા. સંવત ૪૯ એકીલા ભગવાન પાસે ગયે, આઠ દિન સુના, આઠ દિન રહે, આકર શાસ્ત્ર બનાયા સમયસાર, પ્રવચનસાર, નિયમસાર, પંચાસ્તિકાય. આ ઉસમેંસે દોહન કરકે આ મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક ટોડરમલે બનાયા હૈ. સમજમેં આયા?

અભ્યાસ ક્યા તત્ત્વકા હૈ ખબર નહીં. ચોપડા તપાસના હો તો આખો દી' તપાસ્યા કરે. ધૂળને ધાણી એમાંથી બોલે માળા પાછા બોલે. પાનું ફરે અને સોનું ઝરે એમ બોલે કે નહીં? વાણિયા બોલે માળા વેપારી માણસ. ભાઈ પાના આપણે ફેરવો સોનું ઝરે. ધૂળમાંય સોનું, યે તો પૂર્વકા પુણ્ય હો તો મિલે. એમાં તારા પાના ફરે ઈ ક્યાં પુણ્ય મિલે એમ છે? પૈસા. આ તો અંદર અભ્યાસના પાના જ્યાં ફરે તેમ તેમ શુદ્ધિ વધે. સમજાય છે કાંઈ? કહે છે ભારે પણ અધિકાર મૂક્યો છે માળે! તોળી તોળીને મૂક્યો છે હોં! હેં? ઓહો! જુઓ.

“દેશચારિત્ર, વા સકલચારિત્ર અંગીકાર કરનેકા પુરુષાર્થ પ્રગટ હોય....” ત્યારે પુરુષાર્થ પ્રગટ હોય એમ ને એમ સમ્યગ્દર્શન વિના, રાગને ઘટાડીને વૈરાગ્ય દશા વિના એમ ને એમ દેશચારિત્ર યા શ્રાવકચાર મુનિપના આ જાતા હૈ, વહ તો દ્રવ્યલિંગી હૈ, અનંતબૈર ક્રિયા ઉસકા ક્યા અર્થ હૈ? “ઔર ચારિત્રકો ધારિ....” દેખો પીછે ચારિત્ર નામ સ્વરૂપ આનંદ ઉસકા ભાન હુઆ. પીછે લીન હુઆ ઉસમેં અતીન્દ્રિય આનંદકા અનુભવમેં આનંદકા અનુભવમેં લીન હુઆ. ઐસા ચારિત્ર ધારણ કરી, “અપના પુરુષાર્થ કરી....” યે

સમયમાં એસા પુરુષાર્થ કરતે હૈ. “ધર્મ વિષે પરિણતિકૌં બધાવૈ....” યે સ્વભાવ સન્મુખ હોકર અપની નિર્મલ અવસ્થા હો, ચારિત્રદશા હો અંતર તો ભી હજી ક્યાશ બાકી હૈ ને! શુકલધ્યાન અને કેવલજ્ઞાન બાકી હૈ. “અપના પુરુષાર્થ કરી અપના ધર્મ વિષે પરિણતીકો બઢાવૈ....” દેખો અપના સ્વભાવ જો શુદ્ધ પ્રગટ હુઆ, ઉસમં પરિણતિ નિર્મલ હો એસા પુરુષાર્થ કરે.

“તહાં વિશુદ્ધતાકરિ....” એસી નિર્મલ પરિણામ ચારિત્રમં પણ નિર્મલ પરિણામ બઢતા જતા હૈ “તો કર્મકી હીન શક્તિ હોય....” ચારિત્રમોહની શક્તિ ઘટતી જાય. “તાતૈં વિશુદ્ધતા બધૈ....” પહેલે અહીંથી લીધું છો હોં. “વિશુદ્ધતાકરિ કર્મકી હીન શક્તિ હોય....” એમ આ...આ બાજુસે લિયા હૈ “તાતૈં વિશુદ્ધતા બધૈ....” લ્યો, અને “તાકરિ અધિક કર્મકી શક્તિ હીન હોય....” અહીં પરિણામ જેમ શુદ્ધ થતા જાય. શુદ્ધ આનંદ...આનંદ...આનંદ...આનંદ. યે ધર્મકા ઝુકાવકી ધારામં પરિણામકી જેમ નિર્મલતા હો તેમ કર્મશક્તિ ઘટતી જાય. “કર્મશક્તિહીન હોય એસે ક્રમ તૈં મોહકા નાશ કરૈ....” દેખો “એસે ક્રમ તૈં મોહકા નાશ કરૈ....” ઠેઠ લીધું દર્શનમોહના નાશથી સર્વ કર્મોના નાશ સુધી, “તબ સર્વથા પરિણામ વિશુદ્ધ હોય....” એ જ્યારે મોહનો નાશ હોય ત્યારે સર્વથા પરિણામ વિશુદ્ધ હોય. “તિનકરિ જ્ઞાનાવરણાદિ નાશ હોય....” તેના વડે જ્ઞાનાવરણીય નાશ થાય એમ કહ્યું એ વિશુદ્ધ પરિણામ, વીતરાગ પરિણામ હુઆ, વો દ્વારા જ્ઞાનાવરણીય અંતરાયકા નાશ હો તબ કેવલજ્ઞાન પ્રગટ હોય ઓલા સમ્યગ્દર્શનસે લેકર શ્રાવક ચારિત્ર નિર્મલ પરિણામ કરતે...કરતે...કરતે શુકલધ્યાન અને કેવલજ્ઞાન. સમજમં આયા ?

અપના પરિણામકે આધારે સબ બાત હૈ. પરકે આધાર કોઈ હૈ નહીં. કર્મ - ફર્મ પર હૈ જડ હૈ. કર્મ બિચારે કૌન ભૂલ મેરી અધિકાઈ, આતા હૈ કે નહિ વો, વો પૂજામં આતા હૈ, ભક્તિમં. સૂના હૈ કિ નહિ ભૈયા ? પૂજામં આતા હૈ. ‘કર્મબિચારે કૌન, ભૂલ મેરી અધિકાઈ; અગ્નિ સહે ઘનઘાત, લોહકી સંગતિ પાઈ’ ઉસમં આતા હૈ પણ ક્યાં વિચાર અર્થ બર્થ કરનેકા ખબર નહીં. એ તો જય ભગવાન જાઓ જાત્રા કર લિયા ભક્તિ, કેસરીયંદજી ! અર્થની વિચારણા ન મળે ઉસમં તો કહેતે હૈ, હે નાથ ! પરમાત્માકી હમ સ્તુતિ કરતે હૈ. કર્મ બિચારે કૌન ઓ તો જડ, માટી, ધૂલ હૈ. ભૂલ મેરી અધિકાઈ. મેરા પુરુષાર્થકી ઉલટાઈ વો હી ભૂલ મેરી હૈ. અગ્નિ સહે ઘનઘાત. એકીલી અગ્નિ ઉસકો ઘન નહિ પડતે પણ અગ્નિ લોહકા સંગ કરતી હૈ તો ઘન પડતે હૈ. એસા ભગવાન ચૈતન્ય અગ્નિ જડકર્મકા સંગમં ઉત્પન્ન કરતે વિકાર તો ચારગતિકા દુઃખકા ઘન સહન કરના પડતા હૈ.

ओहो! પણ આ તો કહે છે કે ભાઈ! કર્મ હૈ, કર્મ હૈ क्या करे! हमारे कर्म नउते है. भैया! मूढ है? कर्म क्या नउते है. समजमें आया? भैया! हमारे बहुत कर्म, धर्म करनेका वक्त પણ कर्म ठतना नउते है. कौन कहेते है औसा तेरेको, कहा है कोणे तेरेको, भगवान तो ना पाउते है. कर्म तो जउ है. वो तो परद्रव्य है. क्या परद्रव्य तेरेमें नुकसान करते है? समजमें आया? वो परद्रव्य तो कभी छूते ही नहि तेरेको. वो जानते ही नहि की मैं कौन हूं? वो तेरे नुकसान करते है? तेरा भाव उल्टा करके तुम नुकसान करते है. तब कर्मको निमित्त कहेनेमें आता है. कहो समजमें आया? “तब डेवलज्ञान प्रगट होय....” कहां तक लई गया. ओ देवानुप्रिया तत्त्वज्ञानना निर्णयना अब्यास करते...करते... करते कर्मबंध हो, पुरुषार्थ उग्र हो, सम्यग्दर्शन हो, उसमें मंद रागके कालमें शुभभावमें जोडाय और उसमें वैराग्यभावना साथमें लेकर चले तो विशुद्ध परिणाम हो. विशुद्ध परिणाम नैसर्गिक है.

“तहां पिछें बिना उपाय अघातिया कर्मका नाशकरि....” भगवान अरिहंत बिराजते है अत्यारे. महावीर परमात्मा अरिहंतपणे बिराजते थे पडेले, अभी तो सिद्ध हो गये. अभी तो सिद्ध भगवान हो गये. नमो सिद्धाणं है. सीमंधर भगवान बिराजते है महाविदेह क्षेत्रमें वो नमो अरिहंताणं में है, अभी तो हज्ज अरिहंतपदमें बिराजते है. उनको चार कर्म बाकी है. अघाति-वेदनीय, आयु, नाम अने गोत्र चार बाकी है. चारका नाश हुआ है भगवानको. बिराजते महाविदेहक्षेत्रमें, जमीनके उपर समवशरणमें ओ भगवानने अघातिकर्म बाकी है. “वो नाशकरि शुद्ध सिद्ध पदको पावैगा....” अरिहंत पछी सिद्ध ठेठ लई गया, “औसे उपदेशका तौ निमित्त बनै देओ! और अपना पुरुषार्थ करै तो कर्मका नाश होय....” उपदेशका तो निमित्त बने ओलाओ पूछयुं तुंने “उपदेश तो सब सुने, पुरुषार्थ कोई करे, कोई न करे....” अनो सरवाणो लाव्या अहीया. हवे उपदेश तो बने, निमित्त बने अपना पुरुषार्थ करे तत्त्वनिर्णयका, शुद्धता परिणामका तो कर्मका नाश होय.

“बहुरि जब कर्मका उदय तीव्र होय, तब पुरुषार्थ न होय सकै है....” अशुभ परिणाममें होय तब तो धर्मका पुरुषार्थ होई शके नहीं. अशुभ परिणाममें जब लग जाय. संकल्प-विकल्प, संकल्प-विकल्प तीव्र... तीव्र...तीव्र...तीव्र उसमें तो धर्म पुरुषार्थ करनेका अवसर है ही नहीं. समजमें आया? “कर्मका उदय तीव्र होय तब पुरुषार्थ न होय सकै है. उपर गुणस्थाननितैं भी गिर जाय है....” पुरुषार्थ कभी हो तो उपरके गुणस्थानसे भी, कर्मके उदयसे औसा कहा जाय, પણ उसकी शक्ति मंद है तो गिर जाते है औसा समजना.

“અપના પુરુષાર્થ....” મગનભાઈ! એક ફેરી લખ્યું’તું ને આમાં એક બે બોલ એવા છે મારા હોઠે આવ્યું’તું એમાં વાત ઘણા વર્ષ પહેલા કે આમાં એક બે બોલ ખટકે છે અમારે કર્મનો હોનહાર થાશે ને ફલાશું ખબર છે? એક ફેરે આવ્યું’તું. આ ભાષા બરાબર એમ કે બેસતી નથી. બહુરિ...બહુરિ અને આ બે વાત આવી’તી એમ અને આ આવ્યું’તું એમ કે આ કર્મનો હોનહાર, હોનહાર ઈ તો આપણે ઉપરથી લઈએ ત્યારે એમાં તો એવું કંઈક એટલું આવે છે કે ઈ હોનહાર પણ, તો તારી પર્યાયની હોનહાર એમ. તારી પર્યાયની હોનહાર. પુરુષાર્થ જીવકા હોય, તો કર્મ નિમિત્ત કહેનેમેં આતે હૈ. જબ એસા ભાવ હો, તો તો તુમ્હારા હીણી પર્યાયકી લાયકાત હો તો વો ઉપરસે ભી ગિર જાયેગા. ઉસમેં તો પુરુષાર્થ પીછે કામ કરેગા નહીં. માટે પહેલે પુરુષાર્થ કરનેકા ટાઈમ હૈ ત્યાં પુરુષાર્થ કરનેકા અભ્યાસ કરકે સમ્યગ્દર્શન પ્રગટ કરના. પીછે પુરુષાર્થ કરકે ચારિત્ર પ્રગટ કરના વો યહાં બાત કહેનેમેં આયી હૈ.

વિશેષ કહેશે...

॥ પ્રમાણ વચન ગુરુદેવ ॥

શ્રી મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક

પ્રવચન નં. ૨૮

અધિકાર ૯મો

સ્થળ:સુવર્ણપુરી તા.:૧૦.૧૨.૬૨ સોમવાર

મંગલાચરણ

શમો લોએ સવ્વ અરિહંતાણં;

શમો લોએ સવ્વ સિદ્ધાણં;

શમો લોએ સવ્વ આચરિયાણં;

શમો લોએ સવ્વ ઉવજ્જયાણં;

શમો લોએ સવ્વ ત્રિકાળવર્તી સાહૂણં;

ૐકાર બિન્દુ સંયુક્તં નિત્યં ધ્યાયન્તિ યોગિનઃ।

કામદં મોક્ષદં ચૈવ ૐકારાય નમોનમઃ॥

મંગલં ભગવાન્ વીરો મંગલં ગૌતમો ગણી ।

મંગલં કુંદકુંદાર્યો જૈન ધર્મોસ્તુ મંગલમ્ ॥

નમઃ સમયસારાય સ્વાનુભૂત્યા ચકાસતે ।

ચિત્સ્વભાવાય ભાવાય સર્વ ભાવાન્તરચ્છિદે ॥

ત્રિકાળ દિવ્યધ્વનિ દાતાર...

મોક્ષમાર્ગના સ્વરૂપનો નવમો અધ્યાય. આંહી સુધી શું આવ્યું પહેલું? કે જ્યાં જીવને તીવ્ર પાપનાં ઉદયના ભાવ હોય એ વખતે તો એને ઉપદેશ નિમિત્તનું મળે નહીં કારણ એ વખતે તેને શુભ વા અશુભભાવમાં જ વિષય કષાયમાં એનું જોડાણ હોય. હવે જ્યારે મંદ રાગ હોય... શુભભાવ એ વખતે પુરુષાર્થનું નિમિત્ત મળે અને રાગથી રહિત આત્માનાં સ્વભાવનો નિર્ણય જ્ઞાન કરે તો એ વખતે થઈ શકે. સમજાય છે કાંઈ? મોક્ષમાર્ગનો અધિકાર છે, તો મોક્ષમાર્ગ થઈ શકે એમ. વિષય કષાયના તીવ્ર પરિણામ અશુભ જ્યાં વર્તે છે તો સાંભળવાય નવરો ન હોય. ઈ તો વિષય કષાયના ધંધા આદિમાં મશગૂલ હોય. જેને રાગ મંદ હોય એને કાંઈક ઉપદેશનું નિમિત્ત મળે તો ઉપદેશમાં મોક્ષમાર્ગનું સ્વરૂપ આવે, તો એ વખતે રાગથી ભિન્ન ચૈતન્ય શું છે એનો નિર્ણય જ્ઞાન ને સ્થિરતા કરવા માંગે એ વખતે

થઈ શકે. એ વાતને પૂરી કરીને હવે આજ લેશે આ તકરારી બોલ.

“વળી જ્યારે કર્મનો તીવ્ર ઉદય હોય....” ચૌદમો શું કહ્યું? એટલે કે જ્યાં તીવ્ર ઉદય એટલે કે અહીંયા પુરુષાર્થની ઊંધાઈ હોય એમ... એમ એનો અર્થ લેવો (શ્રોતા : ઈ લખ્યું નથી કાંઈ) ઈ લખ્યું નથી એમાં આવી ગયું છે પહેલું ૩૦૮ (૩૧૭) પાને આવી ગયું... જુઓ... છે ને! ૩૦૮ પાને આવી ગયું. “કોઈ દ્રવ્યનું પરિણમન....” એમાં ને એમાં આવી ગયું. આગળની વાત નહિ હવે આગળ તો બધી ઘણી છે, આ તો આના આ અધ્યાયમાં. “કોઈ દ્રવ્યનું પરિણમન કોઈ દ્રવ્યને આધીન નથી પણ પોતાના રાગાદિ ભાવ દૂર થતાં નિરાકુળ થાય છે અને ઈ કાર્ય બની શકે એમ છે. કોઈ દ્રવ્યનું પરિણમન કોઈ દ્રવ્યને આધીન નથી....” એ તો આમાં આવી ગયું છે. આગળની વાત પછી આવશે અઠવાવીસમાં ઘણું કરીને. આ તો નવમાં અધ્યાયમાં પણ એમ કહ્યું. અહીં નિમિત્ત પ્રધાનથી કથન છે. એ ત્યાં પંડિત બોલા થા તે પંડિત બેસો અહીંયા આ જ છે.

આ મગનભાઈનો આ પ્રશ્ન હતો તે દી'નો (શ્રોતા : આ વાત તો... કરવા જેવી છે.) એમ કહે છે કે જ્યારે કર્મનો તીવ્ર ઉદય એટલે કે ત્યાં નિમિત્તથી કથન કર્યું છે. એના પુરુષાર્થની અંદરમાં જ્યાં તીવ્ર અશુભનો અને અશુભ મિથ્યાત્વરસ ફરતો હોય, એ ભાવમાં ત્યાં તો પુરુષાર્થ થઈ શકે નહીં. પુરુષાર્થ થઈ શકે નહીં એટલે? પુરુષાર્થ તો થાય છે. સવળો થઈ શકે નહિ એમ કહેવું છે. મગનભાઈ! ત્યાં આગળ કર્મનો તીવ્ર ઉદય એટલે કે ત્યાં તીવ્ર ઉદયની અંદરના કાળમાં નિમિત્ત એમ બતાવે કે એના પુરુષાર્થની ઊંધાઈ છે. આત્માના પર્યાયમાં પુરુષાર્થની ઊંધાઈ છે. એવા કાળમાં પુરુષાર્થ થઈ શક્તો નથી એટલે કે ઊંધા પુરુષાર્થના કાળમાં સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રનો પુરુષાર્થ થઈ શક્તો નથી એમ છે એનો અર્થ. કહો સમજાણું કાંઈ? નવનીતભાઈ! કેવો શબ્દ આવ્યો છે? એય, કેસરીચંદ્રજી, આ એમને ત્યાં બધા સામા પ્રશ્ન કરે ઘણાં ઈ આવ્યું છે આજ. (શ્રોતા : ...) હેં? પુરુષાર્થ તો લેતે હી નહિ ત્યાં હૈ. ત્યાં તો આ કર્મકા આયા જોર એસે લેતે હૈ એસે પહેલે કહા.

(શ્રોતા : લિખા ભી એસા હૈ) લિખા હૈ નિમિત્તકી પ્રધાનતાસે કથન કે જ્યાં તીવ્ર અમે ઉદય કહીએ છીએ એ સિદ્ધાંત જોતાં ત્યાં એનો ઊંધો જ પુરુષાર્થ ચાલે છે એમ તેનો લેવો અર્થ. (ઈ પાછળ બેસતા હતા કીધું બેસો ભાઈ આગળ આજ છે તમારું) કહો સમજાય છે કાંઈ? એય વજુભાઈ! ત્યાં તો “ઉપરના ગુણસ્થાનોથી પણ પડી જાય છે....” જ્યાં પુરુષાર્થની નબળાઈ જ્યાં છે આત્માના પર્યાયમાં વીર્યની નબળાઈ છે “ત્યાં તો ઉપર ગુણસ્થાનેથી પણ પડી જાય છે....” એમ કર્મના તીવ્ર ઉદયના નિમિત્તથી કથન કરવામાં

આવ્યું છે. નવનીતભાઈ ! “એટલે ત્યાં તો જેવું હોનહાર હોય તેવું જ હોય છે....” પર્યાયની જ્યાં પુરુષાર્થની નબળાઈ છે ત્યાં તો જે સમયે ત્યાં પર્યાય હોય એ કારણે હોય છે એમાં કંઈ બીજાનો કાંઈ એમાં મદદ કે અસર કે પ્રભાવનાની જરૂર પડતી નથી. “પરંતુ જ્યાં મંદ ઉદય હોય....” હા, પહેલા આવી ગયું છે ઈ. ત્યાં પહેલા પારામાં જ આવી ગયું છે આની પાછળ કે ભઈ અશુભરાગ દ્વેષ આદિ હોય ત્યારે વિષય કષાયમાં પ્રવર્તે અને મંદરાગ હોય ત્યારે બહારથી ઉપદેશ નિમિત્ત મળે અને પુરુષાર્થ જો ઉપદેશાટિક પ્રવૃત્તિમાં ઉપયોગને જોડે ધર્મકાર્યની પ્રવૃત્તિ થાય.

(શ્રોતા : ઈ ત્યારે કર્મનો ઉદય) હા... ઈ મંદ ઉદય કર્મનો એટલે કેમ બતાવ્યું કે આમાં શુભભાવ હોય મંદ અહીંયા છે. ઓલામાં જેમ જ્યાં બતાવ્યું ત્યારે તીવ્ર પુરુષાર્થ ઊંઘો છે. આંહી મંદ છે તો આંહી પુરુષાર્થ શુભભાવનો મંદ છે. કહો કેસરીચંદજી એસા હૈ. હૈ ને પણ લો આ ભાવ જડમાં પણ કહી ગયા છે. “એક દ્રવ્યનું પરિણમન બીજા દ્રવ્યને આધીન હોઈ શકે નહીં....” નહિતર કર્તા થતાં ઈશ્વર કર્તા માને છે એમ, આ કર્મ આત્માના પર્યાયને રોકે તો બેય કર્તાબુદ્ધિમાં બેમાં કાંઈ ફેર પડતો નથી. કહો સમજાય છે કાંઈ? “પરંતુ જ્યાં મંદ ઉદય હોય....” વાત છે નિમિત્તથી, પણ અંદર મંદ ઉદય હોય એટલે કે પુરુષાર્થમાં શુભભાવ... રાગની મંદતા હોય, શુભભાવ પ્રગટ હોય “અને પુરુષાર્થ બની શકે....” આત્મા રાગથી નિમિત્તથી ભિન્ન છે એમ પુરુષાર્થ કરવા માગે, તો “ત્યાં તો પ્રમાદી ન થવું....” ત્યાં તો એણે પ્રમાદી થવું નહીં. “પણ સાવધાન થઈ....” દેખો, સાવધાન થઈ શુભરાગના મંદ કાળમાં ઉપદેશનું નિમિત્ત મળે.

અરે! આત્મા તું પરમાત્મ સ્વરૂપ છો, શુદ્ધ આનંદ છો એમ ઉપદેશ મળે અને સાવધાન થઈ એણે પુરુષાર્થ કરવો. સમ્યક્શ્રદ્ધા-જ્ઞાન-ચારિત્રનો પુરુષાર્થ કરવો, પ્રમાદી થાવું (નહીં). “સાવધાન થઈ પોતાનું કાર્ય કરવું....” લ્યો, પોતાનું કાર્ય કરવું ઈ તો પહેલેથી જે વાત કરી ગયા છે. કામ તારું છે ઈ તો તારા આધીન છે. કર્મને ટાળું-બાળું, કર્મ તારું કાર્ય કરે કરે, ને તું કર્મનું કાર્ય કર, એ વસ્તુમાં છે નહીં. ઈ તો વાત પહેલે કહી ગયા છે. એ તો ટૂંકી ગોમ્મટસારની શૈલીથી વાત કરી છે. (શ્રોતા : ગોમ્મટસારમાંય એમ છે) ઈ જ્યાં એમ આવે છે ત્યાં કથન નિમિત્તથી. આમ હોય તો આમ થાય ને આમ હોય તો... જ્ઞાનાવરણીયનો આવો ઉદય હોય તો આમ થાય ને આમ હોય તો આમ થાય. એ બધા (શ્રોતા : જ્ઞાનાવરણીય ...) હા, એ... એ નિમિત્તથી બધા કથન અહીંયા ક્ષયોપશમ હોય પુરુષાર્થથી જ્ઞાનનો ત્યાં ક્ષયોપશમ કર્મમાં હોય જ. કહો સમજાણું કાંઈ? એ કથન છે એ એક વાત. “સાવધાન થઈ પોતાનું કાર્ય કરવું....” કહો મગનભાઈ! બરાબર આ?

તમે આ પ્રસંગ વખતે જ અહીંયા આવ્યા છો. એ એમનો પ્રશ્ન હતો ભાઈ કે આપણે આપણે આમ લઈએ પણ આમાં એક - બે બોલ એવા ખટકે છે હા. (શ્રોતા : ...) ઈ કોણ કાઢી નાંખશે ? પણ... એમ કે એવા એક - બે બોલ છે એ તો નિમિત્તથી કથન કર્યું છે. ટૂંકી ભાષાએ ટૂંકી શૈલીએ, બાકી પોતે જ આમાં બે વાર કહી ગયા... ત્રણવાર કહી ગયા. આઠમાં કહી ગયા ને બારમાં કહી ગયા કે “કર્મનું તો કાંઈ પ્રયોજન નથી....” કાંઈ કર્મમાં તો બે છે નહીં, એમ વાત તો પહેલે બારે કહી ગયા, તેરે કહી ગયા, દસમાં કહી ગયા. સમજાણું કાંઈ ? શેઠી આ અર્થ કરવાના વાંધા ઉઠયા છે (શ્રોતા : ...) વો જો લિખા હૈ અપેક્ષાસે વો હી અર્થ હોતા હૈ. કહો (શ્રોતા : આગે-પીછે દેખનેકી તકલીફ નહિ કરી) બસ તો તો થઈ રહ્યું. આગે-પીછે દેખનેકી તકલીફ ન કરે તો થઈ રહ્યું. આગળ-પાછળમાં મૂઝાઈ જાય.

હવે નદીનો દાખલો પણ ઈ રીતે આવે. “જેમ કોઈ પુરુષ નદીના પ્રવાહમાં પડ્યો વહ્યો જતો હોય, પ્રવાહમાં પડ્યો વહ્યો જતો હોય....” પ્રવાહમાં પડ્યો... શક્તિ મંદ છે એની એમ કહેવું છે ન્યાં. “પુરુષ નદીના પ્રવાહમાં પડ્યો વહ્યો જતો હોય....” પડ્યો વહ્યો જતો હોય એટલે એની શક્તિ જ મંદ છે એની. (શ્રોતા : ...) હાં અપની શક્તિ મંદ હૈ, નિકલનેકી શક્તિ નહીં. “ત્યાં પાણીનું જોર હોય....” પછી ન્યાં પરથી વાત કરી “ત્યારે તો તેનો પુરુષાર્થ કામ ચાલે નહીં....” શેમાં કામ ચાલે નહીં ? નીકળવામાં શક્તિ મંદ છે, નીકળવાની શક્તિ જેમાં નથી. તો બહાર નીકળવાનો કાંઈ પુરુષાર્થ ચાલે નહીં. (શ્રોતા : પુરુષાર્થની જરૂર છે) જરૂર ત્યાં છે. પુષ્ટિ છે દષ્ટાંતથી એમ કે. “ઉપદેશ પણ ત્યાં કાર્યકારી થતો નથી....” જ્યાં ભલે જાય છે શક્તિમાં ને એમાંય એવી જાતની છે. હવે બીજો કહે કે નીકળ પણ એની શક્તિ જ ક્યાં છે એના પોતામાં નીકળવાની તાકાત નથી.

“પણ પાણીનું જોર થોડું હોય....” એટલે કે પાણીનું જોર મંદ હોય “એ વખતે શક્તિ પણ પોતાની નીકળવાની હોય ત્યારે જો પુરુષાર્થ કરી નીકળવા ઈચ્છે તો તે નીકળી શકે....” લ્યો, આટલી વાત ગરબડવાળી હતી પણ આનો અર્થ આમ છે. નવનીતભાઈ (શ્રોતા : આ તો આધારે જ બધું કામ લેવાય છે) લ્યો એને આધારે જ બધું કામ લેવાય છે કહે છે ઈ તો ભાઈ અમારા કહેતા અમારે કેસરીચંદજી કહેતા અચ્છા આ બધા આમ બોલે આનો અર્થ, કીધું ભાઈ, આ સાંભળજો. ક્યૂં ?

પંડિત લોગ કેસા અર્થ કરતે હૈ ? લોકો કારણ દેકર દિખાતે હૈ દેખો ભૈયા કર્મકા તીવ્ર ઉદય હોય ત્યારે પુરુષાર્થ થઈ શક્તો નથી. પહેલી વાત થઈ આ એને. (શ્રોતા : કર્મ પર ઢોળતે હૈ) કર્મ પર ઢોળતે હૈ બસ, આ પણ કર્મ બિચારે કૌન ? ઓ તો જડ હૈ.

એકેન્દ્રિયસે માંડકર પણ તેમ એ તે પ્રવાહમાં પોતે ચાલ્યો ઊંધા પ્રવાહમાં. અનાદિકાળથી એની પુરુષાર્થની ગતિ ઊંધી છે. સ્વભાવ આત્મા શુદ્ધ ચિદાનંદ એની ગતિમાં પુરુષાર્થ કરતો નથી. એનો પોતાનો વાંક છે કર્મનો-બર્મનો જડનો કાંઈ વાંક છે નહીં. કહો સમજાય છે કાંઈ? “અને તેને જ નીકળવાની શિક્ષા આપીએ છીએ....” માટે નહોતું આવ્યું ત્રણસે તેરમાં? કે જેને મંદ રાગ છે એને ઉપદેશનું નિમિત્ત મળે, અને પુરુષાર્થ કરે, એ વાતની અહીં સંધિ છે. આંહી તો નિમિત્તથી કથનથી નિમિત્ત પ્રધાનથી કથન કર્યું છે તે વાત ખોટી નથી. સમજાણું કાંઈ?

(શ્રોતા : ...) પણ ક્યાં જોવા જાઈએ? ત્યાં છે ને! પહેલે લખાણ આવી ગ્યું છે, એમાં ને એમાં નવમાં અધ્યાયમાં આવી ગ્યું છે કે એક દ્રવ્ય બીજા દ્રવ્યનું કરે નહીં. અઠ્યાવીસ પહેલે - બહેલે આવી ગ્યું. એ પછી રાખો. નવમાં અધ્યાયમાં પણ આવ્યું... ત્રણસેને કીધું ને આઠ પાને (૩૧૭)... હેં! “કોઈ દ્રવ્યનું પરિણમન કોઈ દ્રવ્યને આધીન નથી....” એ સિદ્ધાંત મહા! તો કર્મ દ્રવ્યના ઉદય આવે માટે એને આધીન થઈને આત્માને વિકાર કરવો પડે એમ વસ્તુમાં નથી. પોતે પોતાની ઊંધાઈને લઈને વિકાર પોતાની જાતે કરે એ લ્યો દેવાનુપ્રિયા યાદ આવે. આ તકરારી પ્રશ્ન છે દેવાનુપ્રિયા! (શ્રોતા : ભારી છે આ) હા, શુભભાવમાં શુભભાવને કાળે... પુરુષાર્થ શુભભાવને લઈને નહીં. ઈ તો વાત આવી ગઈ છે પહેલી. (શ્રોતા : કાલે આવી'તી) આવી'તી. શુભભાવ હોય ત્યારે, શુભભાવને કાળે... શુભભાવને કારણે નહીં. એ કાળે પુરુષાર્થ રાગરહિતનો ચૈતન્ય ઇં એમ પુરુષાર્થ કરે તો તે કાળે થઈ શકે છે. કહો સમજાણું કાંઈ?

બે બાજુની દલીલવાળા હોય તો વધારે સ્પષ્ટ થાય કે નહીં? વધારે સ્પષ્ટ થાય. હક્કા-બક્કા કરી દે એવું આ નથી જરીએ. એ તો નિમિત્ત પ્રધાનથી ટૂંકી વાત કરી છે, જેની વાત પહેલી સ્પષ્ટ કરી ગયા છે. “એક દ્રવ્ય બીજા દ્રવ્યનું કાંઈ કરી શકે નહીં....” જો કાંઈ કરે એમ માને તો ઈશ્વર જગતના કર્તા અને જૈનમાં રહીને એક દ્રવ્ય બીજા દ્રવ્યનું કરે બે કર્તાની માન્યતામાં વર્ગમાં કાંઈ ફેર નથી. બેય એક કર્તા માનવાવાળા છે. કહો સમજાય છે કાંઈ? એ તો બધા ઘણાં લખાણ છે અંદર. ઈ બધા આપે એ કામ એક આમ ને આમ બતાવ્યા હતા. આમાં... આમાં ને આમાં બતાવે એટલું બાકી ઘણાં લખાણ ઈ ન્યાં લખ્યું પાનાં ઘણા લખ્યા બરસો સત્તાવન, ત્રણસો આઠ... અઠ્યાવીસ, ત્રીસ, તેત્રીસ ને બરસો બે ને બરસો દસ ઘણે ઠેકાણે... ઘણે ઠેકાણે છે એ તે દી' તો આ બધા રૂચતું'તુ ને! કહો સમજાણું? એટલે કે જ્યારે રાગ મંદ હોય ત્યારે તેને પુરુષાર્થની શિક્ષા દેવામાં આવે છે ત્યારે સાંભળવા જ ત્યારે નવરો હોય.

તીવ્ર પાપનાં પરિણામ મિથ્યાત્વના કે તીવ્ર અશુભનાં હોય ત્યારે સાંભળવા નવરો પણ હોય નહીં. “છતાં જો તે ન નીકળે તો પ્રવાહે પ્રવાહે વહે....” દેખો! શક્તિ છે, પાણીનું જોર થોડું અને એમાં પ્રવાહે પ્રવાહે ચાલ્યો જાય અને પુરુષાર્થથી નીકળે નહીં, “પાછળથી પાણીનું જોર થતાં વહ્યો વહ્યો ચાલ્યો જાય....” પાણીનું જોર થાય અને આંહી શક્તિ પણ મંદ હોય એટલે ચાલ્યો જાય. “એ પ્રમાણે આ જીવ સંસારમાં ભ્રમણ કરે છે. એ જ પ્રમાણે આ જીવ સંસારમાં ભ્રમણ કરે છે....” કહો મગનભાઈ છે કાંઈ? પ્રશ્ન એમાંથી હોય તો કાઢો. આ તો સ્પષ્ટ થાય એમાં શું વાંધો છે? વાંધો નથી આમાં કાંઈ. (શ્રોતા : શક્તિ મંદ હતી ત્યારે...) શક્તિ મંદ હતી ત્યારે પાણીનું જોર હતું એમ કહેવામાં આવ્યું, અને જ્યારે શક્તિ કાંઈ વધી ઈ કાળે પાણીનું જોર થોડું છે એમ કહેવામાં આવ્યું. આમથી લીધી છે વાત. (શ્રોતા : ...) હા લીધી. કર્મ છે ને આમથી પાણીથી લીધી એ ત્યાં કર્મથી લીધી છે. પાણીથી વાત લીધી છે. સમજાણું કાંઈ?

(શ્રોતા : ...) આવા ખોબા ઘાલીને શું કરવા એમ કે લખ્યું આવું પુસ્તક લખ્યું અને એમાં ઈ તો અમારે ભાઈએ લખ્યું તું મગનભાઈએ એક ફેરીએ કહ્યું તું કે જુઓ એક - બે બોલ એવા છે એમ વાળ્યું તું બરાબર કે એમાં ખટકે છે. ઈ તો આપણને ઓલી બેઠી દૃષ્ટિએ બેસાડીએ પણ એમાં ... બરાબર ખટકે છે હજી. ત્રણે કાળે આત્મા પોતાના પુરુષાર્થથી તીવ્ર, મંદ અને શુદ્ધતા પ્રગટ કરી શકે છે. બસ એક જ વાત છે. પાપના ભાવ કરે તોય પોતાના પુરુષાર્થથી, શુભ ભાવ કરે તોય પોતાના પુરુષાર્થથી અને શુભાશુભ રહિત આત્મા શુદ્ધ ચિદાનંદ છે એનો દૃષ્ટિ અને અનુભવ કરે તોય પુરુષાર્થથી. (શ્રોતા : ...) ઈ કરવા હોય ત્યારે કહેવાય. ઈ પોગી(પહોંચી) શકે નહીં માણસ ત્યારે એને કહેવાય ભાઈ બહુ જોર તારું એમ કહેવાય એમ છે. પોગી(પહોંચી) શકે ન સામે ત્યારે બહુ જોર ભાઈ તારું! એમ કહેવાય. પોગી(પહોંચી) શકે ત્યારે એમ કહે કે અરે હાલ... હાલ, કમજોર છે શું? એમ શૈલીથી કીધું. કહો સમજાણું કાંઈ મગનભાઈ?

આ તો વાત થઈ ગઈ ને કેટલી થઈ પહેલે જ કીધી છે. તીવ્ર રાગ હોય પોતામાં પોતાને કારણે... જુઓ તેરમે એ કહ્યું ને? રાગાદિનો તીવ્ર ઉદય, રાગાદિનો તીવ્ર ઉદય ન્યાં કર્મનો ઉદય નથી કહ્યો. જુઓ ૩૧૩ (૩૨૨) વચમાં. “રાગાદિનો તીવ્ર ઉદય થતાં વિષય કષાય આદિ કાર્યમાં પ્રવર્તે. રાગાદિનો મંદ ઉદય થતાં વ્યવહારથી ઉપદેશ નિમિત્ત બને. પોતે પુરુષાર્થ વડે ઉપદેશમાં ઉપયોગને જોડે તો ધર્મકાર્ય થાય....” પણ રાગ મંદ પોતાથી થાય એમ કહે છે આંહી તો. પોતાથી મંદ થાય ને પોતાથી તીવ્ર થાય ને પોતાથી

શુદ્ધ થાય, બીજાની વાત માત્ર નથી. એ તો નિમિત્તમાત્રનાં કથનો છે. કહો જયંતિભાઈ! માળા કોણ જાણે! તારો વાંક નહોતો કીધું એણે. “મહંત રહેવા ઈચ્છે છે. પોતાના દોષ તો કર્મ આદિમાં લગાવે છે પણ જિનાજ્ઞા માને તો આવી અનીતિ સંભવે નહીં....”

વીતરાગ સર્વજ્ઞદેવ ત્રિલોકનાથનું ફરમાન જૈન પરમેશ્વરનું છે, તારી ઊંધાઈથી તું સંસારમાં રખડી રહ્યો છે. તારા સવળા પુરુષાર્થની ખામી છે એ તારો દોષ છે, કર્મનો દોષ છે નહીં. કર્મ તો બિચારા જડ-માટી-ધૂળ-અજીવ, એને તો ખબરે નથી કે અમે જગતનાં તત્ત્વ ઈએ કે નહીં. જાણનાર તો ચૈતન્ય છે જ્ઞાનમૂર્તિ ઈ જાણે છે કે જગતમાં ઈ જડ છે. વિકાર હું કરું તો ઈ નિમિત્ત કહેવાય. ન કરું તો ઈ નિમિત્ત છૂટી જાય. ભારે! એને આધીન હું નહિ ને મારે આધીન એ નહીં. હું વિકાર કરું માટે એને બંધાવું પડે એમ નહીં એને બંધાવાની યોગ્યતાથી બંધાય. એનો ઉદય આવે તો મારે વિકાર કરવો પડે એના કારણે એમ નહીં. મારી યોગ્યતા પ્રમાણે વિકાર થાય. વસ્તુની સ્થિતિ ત્રણે કાળ ત્રણ લોકમાં આ છે. સમજાણું કાંઈ? જુઓ અમારે આ પંડિતજી પણ હાજર થા જુઓ આ લખાણમાં. આ મુંબઈ... મુંબઈમાં બધા પ્રશ્ન કરેને બધા હા (શ્રોતા : ...) એની વાત નથી એ તો જુએ બધા, રતિભાઈ હતા રતિભાઈ. એક બે જગ્યાએ ઠીક કહી ગયા. ખૂબ પ્રશ્ન કર્યો છે ઈ લોકોએ ત્યાં તમારી સામું નજર કરી ગયા છે. થાય... થાય... પ્રશ્ન એવા છે ને અંદર લખાણ એવી શૈલી.

હરિભાઈ, (શ્રોતા : ...) એ તો કરડો જ એવો પુરુષાર્થ હોય, તારી ઘણી નદી ને મોટા દરિયા ઉતરી જાય છે. દરિયા ઉતરી જાય છે મોટા. પાણી એમાં રહે છે ને! ઉમરાળામાં નદી... મોટી નદી ગાઉ ગાઉ મોટી, અમે નાની ઉંમરના હતા દસ-બાર વર્ષના. એક બ્રાહ્મણ પડયો'તો આમ એક આમ... દરિયા જેવી નદી પણ બે ગાઉ પાણી આવેલું પણ જ્યાં પડયો તે નીકળ્યો બીજે ઠેકાણે... આ સીધો ન નીકળી શકે. પાણીનો ધોધ ખરોને અને ઓછી શક્તિ પણ નીકળી ગયો બહાર. સમજાય છે? એ તો પોતાની શક્તિ, અહીંયા તો દાખલો છે હો, ન્યાં શક્તિ કામ ન આવે, ન્યાં તો આ એ ત્યાં તો પરમાણુની પર્યાય થવાની હોય એ થાય. ન્યાં કાંઈ વીર્ય સ્ફૂરે માટે જડની શક્તિ પ્રગટે અને પરિણમે એમ છે નહીં. (શ્રોતા : ...) શેમાં? સામાં પૂરે... બધા આત્માનું કામ છે. આત્માની તાકાત એવી છે કે પોતાના પુરુષાર્થની ગતિમાં વહે, બહારની કોઈ એને રોકી ન શકે. ત્રણ કાળ, ત્રણ લોકમાં કોઈ બીજી ચીજ નથી કે એને રોકે. બધા ભરત ચક્રવર્તી જેવા પુરુષાર્થી છે. નવનીતભાઈ! એમ વળી ઓલા ભરત ચક્રવર્તી સમ્યગ્દષ્ટિ ને સંસારમાં રહ્યા અને આમ કર્યું એ બધું એણે પોતે... કહો સમજાણું કાંઈ?

ભગવાન આત્મા! અનંતબળનો ધણી છે અનંત... અનંત જેમાં વીર્ય પડયું છે. અનંતજ્ઞાન, અનંત દર્શન, અનંત આનંદનો કંદ છે એની એને ખબર નથી. એના વીર્યની વર્તમાન પુરુષાર્થની ગતિ જેવી પોતાની લાયકાત હોય તે પ્રમાણે ગતિ કરે છે. એને બીજું કોઈ કર્મ-બર્મ નડે બડે એ વસ્તુ છે નહીં. રતિભાઈ! આ નિર્ણય કરવો પડશે હા. આ વડિલને બેઠું છે બરાબર હો તમારા આ. આહાહા! તો તમારા જે જમાઈ છે? દીકરા છે? ભાવ તો લેવો પડશે આ, માનવું પડશે આ સરખું જેમ છે એમ. કહો સમજાણું કાંઈ? પાઠ તો આમ છે બાપા. આત્મા પોતે ઊંધો પુરુષાર્થ કરે તો પોતાની કંઈક અવળાઈ છે. સવળો કરે... મંદ એ પણ એની પોતાની છે અને શુદ્ધતા પ્રગટ કરે એ પોતાના જ કારણે. બીજી ચીજ તો એક નિમિત્તમાત્ર... નિમિત્ત થઈને એને કર્તા બનાવી દેવું, એ તારો અપરાધ છે. નિમિત્તને કર્તા બનાવી દેવું એ તારો અપરાધ છે. કહો સમજાય છે કાંઈ? કેમ ધીરુભાઈ, હેં?

(શ્રોતા : ...) હા, આંહી કહ્યું. કહો સમજાણું? ૩૧૩ (૩૨૨) પાને છે રતિભાઈ! ૩૧૩ પાને જુઓ, બીજી લીટી. ૩૧૩ પહેલી લીટી. “તું તો મહંત રહેવા ઈચ્છે છે....” (પહેલી લીટી ત્રણસો તેર) “અને પોતાનો દોષ કર્મ આદિમાં લગાડે છે. છે? પણ જિનાજ્ઞા માને તો આવી અનીતિ સંભવે નહીં....” વીતરાગ કહે છે કે તારા ઊંધા પુરુષાર્થને કારણે થાય. અવળો પુરુષાર્થ પણ તું કરી શકે. “જિનાજ્ઞા માને તો કર્મને દોષ લગાડે એવી અનીતિ સંભવે નહીં. તું તો મહંત રહેવા ઈચ્છે છે....” અમારા જ કારણે નહિ જુઓ કર્મને લઈને ત્યાં છે. બિલકુલ જૂઠ છે. વીતરાગની આજ્ઞા માનતો નથી. કહો શાંતિભાઈ બરાબર છે? વાત તો ભાઈ જેમ હોય એમ એને માનવી જોઈએ કે નહીં? ઊંધો પુરુષાર્થ કરે તો ઈ, સવળો કરે તોય ઈ, કર્મ બિચારા કોણ? કર્મ તો નિમિત્ત છે. સમજાણું કાંઈ? સારું... (શ્રોતા : ...) હેં? હેં? કર્મ આગળ કરવું નથી, કર્મ એને કારણે. આંહી પોતામાં કરવાનું છે વાત. ઝઘડો બઘડો નથી. પુરુષાર્થ પોતાની હારે કરે ત્યારે કર્મ એની મેળે થઈ જાય. ઝઘડો કોઈની હારે કરવો નથી. કર્મો આત્માને ઝઘડો કરાવતો નથી અને આત્મા એ કર્મને ઝઘડો કરતો નથી. એ તો એની મેળાએ ખસી જાય ઈ. કહો સમજાણું કાંઈ?

દાખલો નહોતો આપ્યો? કોઈ મળવા આવ્યું હોય ને તમે બે ભાઈબંધ વાત કરતા હો, ઓલાને એમ કે ત્યાં મોઢું નથી આપતા માળા. હાલો... ભાગો, એમ આત્મા પોતાના પુરુષાર્થમાં રહે તો કર્મનો ઉદય ખરીને ચાલ્યો જાય. સામું ન જુએ અને જો પણ સામું જુએ પછી ક્યાંથી ખસે? માણસ નથી કહેતા કે મોઢું આપ્યું નહીં. શું કંઈ આપણને નહિ એ... હેં? હેં? મને દીધું નહીં. ગ્યા'તા પણ મને દીધું નહીં. બે જણા વાતો કરતા'તા તે બે કલાક

બેઠા પણ સામું મોઢું નહિ જોયું. અમે ઊઠીને ચાલ્યા ગયા. એમ આત્મા પોતામાં પરની સામું જુએ નહિ અને પોતાનો પુરુષાર્થ કરે તો કર્મ-બર્મ એને કારણે ખરી જાય. કહો સમજાણું કાંઈ? ઘણે ઠેકાણે લખ્યું આ તો નવમાં આ તો દાખલો. પહેલે આંહીથી લખે, બીજે પાને પછી આ પાને પાછું બીજું લખે એમ હોઈ શકે? ચોખ્ખી વાત. પહેલે પાને આમ લખે ને બીજે પાને આમ લખે તો ત્યાં સમજવું કે નિમિત્ત પ્રધાનથી એના ઊંધા પુરુષાર્થની ગતિ બતાવે છે બસ એટલી વાત છે. (શ્રોતા : .....) હેં? એની હારે કરે તો એને પાછું રાખીને આનો અર્થ કરે તો મેળ ખાય, નહિતર તો મેળ ખાય નહીં. પહેલું કહીને એને ઉડાડીને બીજી વાત હોય?

“ત્યાં કર્મનો તીવ્ર ઉદય થાય....” કહો ઓળખ્યું? ક્યાં ગયા મહાસુખભાઈ? નથી? પ્રસાદ લેવા ગયા હશે કહો સમજાણું? કે હા જાય છે ને કોઈક વાર ક્યારેક જાય છે. હેં લ્યો આ..... “કર્મનો મંદ ઉદય હોય ત્યારે જો પુરુષાર્થ કરી મોક્ષમાર્ગમાં પ્રવર્તે તો એથી મોક્ષ પામે અને તેને જ મોક્ષમાર્ગનો ઉપદેશ આપીએ છીએ તથા તે મોક્ષમાર્ગમાં ન પ્રવર્તે....” ... દેખો... એ કિંચિત્ વિશુદ્ધતા પામી જો આંહી પાછું શું કીધું? જો એ મોક્ષમાર્ગમાં ન પ્રવર્તે અને મંદરાગ છે “કિંચિત્ વિશુદ્ધતા....” થઈ એમ મંદરાગ છે, શુભભાવ છે કાંઈક વિશુદ્ધતા થઈ. પણ એવા શુભભાવને કાળે પુરુષાર્થ ન કરે કે મેં રાગરહિત આત્મા કોણ છું? એવો નિશ્ચય ન કરે “પાછળથી તીવ્ર ઉદય આવતાં નિગોદ આદિ પર્યાયમાં ચાલ્યો જાય....” પાછળથી તીવ્ર વીતરાગભાવનો વિરોધી વિકારભાવ ઉત્પન્ન થતા નિગોદ... નિગોદ બટાટા... શક્કરકંદ, લીલકૂગમાં ચાલ્યો જાય. ક્યાંય પાછો પત્તો ખાય નહીં. “માટે આ અવસર ચૂકવા યોગ્ય નથી....” જુઓ હવે એમ કહે છે. સમજાણું કાંઈ?

સાંભળવા આવ્યો, રાગની તને મંદતા છે એ વિના સાંભળવા શેનો આવે? તીવ્ર હોય તો તો દુકાનમાંથી નીકળે નહીં. હોય ત્યારે એમ રાગનો નિશ્ચય કરવો કે રાગ એક વિકાર છે, અને નિશ્ચય કરવો કે આત્મા વિકાર રહિત છે. જ્ઞાનાનંદ સ્વરૂપ આત્મા છે. રાગ આત્માના સ્વભાવમાં નથી. એ સ્વભાવથી પૃથ્થક છે. એની સ્વભાવમાં નાસ્તિ છે એવો નિર્ણય કરવો એ આત્માના આધીનની વાત છે. કહો સમજાય છે કાંઈ? (શ્રોતા : ...) ઈ અંતઃક્રોડાક્રોડી પણ ક્યાંના પરિણામે થયા? લ્યો સમજાય ને નવું લાવ્યા. અંતઃક્રોડાક્રોડી થાય ત્યારે એ પરિણામ સારા આવે એમ ઈ ઈ પ્રશ્ન છે. ઈ પરિણામ એવા કર્યા તો એ કે જેને લઈને કર્મ ક્રોડાક્રોડી નિમિત્તરૂપે થયા, એવાં પરિણામ જીવના થયા કે કર્મમાં અંતઃક્રોડાક્રોડીની સ્થિતિનું માપ રહે એને કારણે, એ આંહી નિમિત્ત પોતે થયું. સમજાણું કાંઈ? બધી વાત... આ તો અમારે હાલે છે એકોતેરથી. એકોતેરની સાલથી હાલે છે આ વાત.

એ આવ્યા'તા એક ફેરી ભાઈ એ અમરેલીવાળા એક્યાસીમાં ગઢડા જુઓ આમાં લખ્યું ભગવતી(સૂત્ર) માં પુરુષાર્થ કેવળીને બી થાય. કર્મનો જ્ઞાનાવરણીયનો ક્ષયોપશમ હોય તો જ્ઞાન થાય પણ ક્ષયોપશમનો પુરુષાર્થની આંહી જાગૃતિ વિનાના ક્ષયોપશમ થયો ક્યાંથી? ક્યાંથી થયો? પુરુષાર્થના પરિણામ જ્ઞાનના ઉઘાડના પોતે ન કર્યા હોય અને કર્મમાં ઉઘાડ થાય... લાવ્યો ક્યાંથી આ! ખોટો પુરુષાર્થ ... સમજાણું કાંઈ? ભાઈ! તને ખબર નથી એ તારા દોષને કારણે કર્મને આરોપ આપવામાં આવે છે, કર્મનો વાંક જરીએ નથી. રાત્રે ન કહ્યું? પહેલાય કહ્યું'તું ને! કે આવી યુક્તિ શા માટે બનાવે? તને પુરુષાર્થની સિદ્ધિ સંસારમાં પુરુષાર્થની સિદ્ધિ ન થાય તો કર્યા કરે છે એ તો કર્યા કરે છે અને મોક્ષમાર્ગમાં તો આવે ત્યારે કહે કે ભાઈ ઈ કર્મ માર્ગ આપે ત્યારે થશે. અમે જાણીએ છીએ કે તું મોક્ષને દેખાદેખી હિત જાણે છે. સમજીને જાણતો નથી. એટલે 'જો ઈચ્છો પરમાર્થ તો કરો સત્ય પુરુષાર્થ'.

શ્રીમદ્માં આવે છે ને આત્મસિદ્ધિમાં! 'ભવસ્થિતિ આદિ નામ લઈ છેદો નહિ આત્માર્થ'. આમ જ્યાં ભવની આ સ્થિતિ ને અરે આત્માના શુદ્ધ ચૈતન્ય મૂર્તિ એની શ્રદ્ધા જ્ઞાન કરવાને માટે વખત છે તને. હું આત્મા જ છું, સિદ્ધ ન કર. આવે છે ને ભાઈ આત્મસિદ્ધિમાં. કહો સમજાણું કાંઈ? "માટે આ અવસર ચૂકવો યોગ્ય નથી...." સમ્યગ્દર્શનને પ્રગટ કરવાનો પુરુષાર્થ કરો. શરીર, વાણી, કર્મ બધાં જડ-માટી-ધૂળ છે. એ મારામાં નથી અને એની દશાનો કરવાનો હું અધિકારી નથી. મારામાં જે પર્યાયની કમજોરીને લઈને પુણ્ય ને પાપના ભાવ થાય એ પણ વિકાર અને આત્માના સ્વભાવથી વિરુદ્ધ ભાવ છે. એ વિરુદ્ધ ભાવથી એનાથી વિરુદ્ધ એ મારો સ્વભાવ જ્ઞાન શુદ્ધ ચૈતન્યમૂર્તિ છે. એવો સમ્યક્ નિર્ણય પુરુષાર્થ કરવો, તો સમ્યગ્દર્શન થાય, નહિતર સમ્યગ્દર્શન થશે નહીં. કહો સમજાય છે કાંઈ? પણ દરકાર જ ન મળે કાંઈ એમ ને એમ... એમ ને એમ જ્યારે કહેવામાં આવે ત્યારે કર્મનો વાંક કાઢે ત્યાં તો એને નવરાશ નથી, મરવાની નવરાશ નથી, ફલાણું નથી ભાઈ હમણાં તો નહિ બને. સમજાણું? પછી બનશે ક્યારેક વૃદ્ધાવસ્થા થાય ત્યારે લ્યો! હેં? ખોટે ખોટા બહાના આપે માળા.

નવનીતભાઈ! "હવે સર્વ પ્રકારથી અવસર આવ્યો છે લ્યો...." પહેલો સામાન્ય "અવસર ચૂકવો યોગ્ય... ચૂકવો યોગ્ય નથી...." એમ કહ્યું. "હવે સર્વ પ્રકારથી અવસર આવ્યો છે...." લ્યો એમ તો કહે છે હવે. કહો સમજાણું? ઈ અવસર... અવસર છે ને એવા શબ્દ ઘણાં છે ભાઈ એમાં. સાતમા બોલમાં લખ્યું છે સમજાણું? છે ને ત્યાં ઉત્તર

જુઓને ત્રણસોતેર પાને છે. “એવા અવસરમાં ઉપદેશ કાર્યકારી છે....” કાળ... કાળ લીધો ત્યાં ત્રણસોતેર પાને પહેલું બીજું... એ “એ જ અવસરમાં પુરુષાર્થ કાર્યકારી છે....” સમજ્યાને? એમાં પુરુષાર્થ લીધો છે પહેલો અને જુઓ ત્યાંય લીધું છે ત્રણસોચૌદ. “આ અવસરમાં પણ તત્ત્વનિર્ણય કરવાનો પુરુષાર્થ ન કરે, પ્રમાદથી કાળ ગુમાવે....” ત્યાંય પણ અવસર લીધો છે. સમજાણું? ચાર... પછી “વ્યવહાર ધર્મકાર્યમાં પ્રવર્તે તો અવસર તો ચાલ્યો જાય પછી....” બીજું આ અવસરમાં ત્રણસોચૌદની બીજા પારાની પહેલી લીટી. ઈ પુરુષાર્થ વડે તત્ત્વનિર્ણય... જો અવસર... અવસર પોકાર કર્યો છે બધે. સમજાણું કાંઈ?

“આ અવસર ચૂકવો યોગ્ય નથી....” છઠ્ઠો બોલ આવ્યો. “સર્વ પ્રકારથી અવસર આવ્યો છે....” સાતમો બોલ આવ્યો. “આવો અવસર પામવો કઠણ છે....” આઠમો આવ્યો. મગનભાઈ! હેં? ... અવસર... અવસર, બાપા અવસર છે ભાઈ! તું આત્માની શ્રદ્ધા... જ્ઞાનની પિછાણ કર. એની ઓળખાણ અનંતકાળમાં કરી નથી. બાકી પુણ્ય ને પાપના ભાવ, દયા, દાન, વ્રત, ભક્તિ, તપ, જપ અનંતવાર કરી ચૂક્યો છે પણ બંધન થયું, મિથ્યાદષ્ટિ થઈ ચાર ગતિમાં રખડયો, પણ પુણ્ય-પાપના ભાવ રહિત, શુભાશુભ ભાવરહિત મારી ચીજ બીજી છે એ શુભને આધીન પણ પ્રગટ થતી નથી એમ પુરુષાર્થ કોઈ દી’ એણે કર્યો નથી. કહો રતિભાઈ બરાબર છે? આ તો સમજાય એવું છે, નથી સમજાય એવું નથી કાંઈ! એમ નહિ કાંઈ અમારા જેવા... અરે! બધામાં બુદ્ધિ છે, નથી એમ હોય? ક્ષયોપશમ છે ને ઉઘાડ નથી? કહો સમજાણું આમાં? અવસર આવ્યો... અવસર આવ્યો... અવસર આવ્યો આઠ વાર લખ્યું છે.

(શ્રોતા : પાણીમાં તરી શકે છે) પાણીમાં તરી શકે છે શક્તિથી. ઈ શક્તિ એ વખતે નથી માટે તરી શક્તો નથી પોતાની શક્તિને કારણે છે કહો, પાણું એમ કહે કે પાણીનું જોર હોય ત્યારે નથી તરી શક્તો? ઈ પાણીનાં જોર વખતે એની શક્તિ નથી માટે નથી તરી શક્તો, પાણીના જોરને કારણે નહીં. કહો સમજાણું કાંઈ? (શ્રોતા : ...) ઈ તરે ને ઈ જ પડે અંદર. પડે... અમે તો નાની ઉંમરમાં જોયું છે ને! અહીંયા કાળુભાર બે હવાડાના અંદરના કૂવા પાણી આવે ને બે કાંઠે પાણી બહુ જોર આવે. બહુ પાણી દરિયો કાળુભાર નદી મોટી ઉમરાળામાં મોટી નદી એ તો દરિયો આવે કાળ આવે છોકરા ત્રણ જુવાન ગયા ગામમાં પાણી જોયું આંહી સુધી ... એવું જોવા લઈ ગયા બધાને... એવું પાણી બ્રાહ્મણ પડયો’તો. બે પડયા’તા એમાં એક નીકળ્યો એક મસાણમાં સામું એક મસાણ ... જ્યાં હતું ત્યાં માંડ માંડ નીકળી શક્યો ત્યાંથી, ઘણાં વર્ષની વાત છે સાઠ-બાસઠ વર્ષ થયા સમજાણું કાંઈ?

“હવે સર્વ પ્રકારથી અવસર આવ્યો છે....” લ્યો સાંભળી હવે બેઠા એને આ કહે છે ભાઈ હેં! કોને કહે છે? કોને સાંભળી એમ કહે છે? કાંઈ ઘરે સંભળાવા જાય છે એને? “આવો અવસર પામવો કઠણ છે તેથી શ્રીગુરુ દયાળુ થઈ દેખો મોક્ષમાર્ગને ઉપદેશે મોક્ષમાર્ગને ઉપદેશે....” ભાઈ, તું મોક્ષમાર્ગ પ્રગટ કર ભાઈ! એ પડવાના અવસર ગ્યા હવે. બૂડવાના રસ્તે તો અનંતકાળથી ગ્યો’તો. હવે બસ કર બાપુ! આત્માનો પહેલો નિર્ણય કર. હું આત્મા જ્ઞાનમૂર્તિ ચૈતન્ય છું. રાગ પણ મારી ચીજમાં નથી. પુણ્ય-પાપના ભાવ એ પણ પૃથ્થક ભાવ કર્યો થતો નથી પણ અંદર નબળાઈને કારણે બહાર આવે છે એવી ચીજ છે. મારી ચીજમાં ઈ છે નહીં. એવો નિર્ણય કર એવું જ્ઞાન કર અને એવો અનુભવ કર. એ તારા અધિકારની વાત છે કોઈના અધિકારની વાત નથી. (શ્રોતા : ....) હા થઈ રહ્યાં એ તો કહે છે ને, આવો ઉપદેશ મળે અને જે ન સાંભળે અને ન સમજે એના અભાગ્યની વાત શું કરવી એ તો પહેલી વાત થઈ ગઈ કે આવું પુસ્તક... કારણકે શૈલી છે ભાષામાં આ લખાયું અને ન વાંચે.

દરિદ્રીને ચિંતામણી રતન દેખવા મળે અને ન જોવે અને કોઢિયાને અમૃતપાન મળે અને ન પીવે એના અભાગ્યની વાત શું કરવી? એના અભાગ્યની વાત શું કરવી એમ. છે? પહેલા આવી ગયું છે પહેલા અધ્યાયમાં આવી ગયું છે એમ જેને આવી સુગમ શૈલી સરળ સીધી વાત શાસ્ત્રમાં લખેલી સાંભળવા મળે અને સાંભળે નહીં, વાંચે નહીં અને વિચારે નહીં એના અભાગ્યની શું કહેવી... એના અભાગ્યની શું કહેવી! ભાગ્યવાનની તો ભાગ્ય ... હેં? (શ્રોતા : ...) ત્યાં ઈ જ કહે છે ને જુઓ આવ્યું છે ને પહેલા આવી ગયું છે ઈ. જુઓ એ ત્રેવીસ પાને, પાનું ત્રેવીસ બીજો પેરેગ્રાફ. બીજો પદ, દૂસરા ... માથે બીજો પેરેગ્રાફ. “જેમ કોઈ મહાન દરિદ્રીને અવલોકન કરવા... અવલોકન માત્ર ચિંતામણીની પ્રાપ્તિ થાય છતાં તે ન અવલોકે, જેમ કોઈ કોઢીયાને અમૃતપાન કરાવવા છતાં પણ તે ન કરે એમ સંસાર પીડિત જીવને....” આ સંસાર કોઢીયો છે, દરિદ્રી છે. સંસાર પીડિત પ્રાણી કોઢીયોને દરિદ્રી છે અને કરોડપતિ-અબજપતિ રાજા હોય તો ભિખારી દરિદ્રી છે. આત્માની શું ચીજ છે એની ખબર નથી. “સંસાર પીડિત પ્રાણી આ જીવને સુગમ મોક્ષમાર્ગના ઉપદેશનું નિમિત્ત બને છતાં તે અભ્યાસ ન કરે તો તેના અભાગ્યનો મહિમા કોણ કરી શકે?....” એ વળી ઓલી કોરની લીટી છે. “તો એના અભાગ્યનો મહિમા કોણ કરી શકે? તેનું તો ભાવિ જ વિચારી પોતાને સમતા આવે....” રતિભાઈ છે?

કોઈ છોકરાને કહે આઠ વર્ષનો હોય એને અલ્યા તારો બાપ કરોડ મૂકી ગયો છે લાવ ચોપડા લાવ તારા... ઈ ચોપડા તપાસવા ન આપે અને તપાસે એના ભાગ્યની શું

વાત કરવી એમ આ ચિંતામણિ રતન જેવા પુસ્તકો આમ મળ્યા એટલે જોવે નહીં, સાંભળે નહીં, વિચારે નહીં. સાંભળવા જ તૈયાર નહીં. હમણાં વખત નથી, બહુ સારું, ત્યારે રખડવાનો વખત છે ચાર ગતિમાં કહો હેં? થઈ રહ્યું. જીવ અરે આ દેહ છૂટશે બાપા! આ સાંધા હલવાઈ જશે એટલું યાદ રાખજે. આહાહા! આ નહિ હાલે... આ નહિ હાલે. એ છૂટી દૃષ્ટિ કર્યા વિના આ એકપણે પિડાઈ જઈશ. સમજાય છે? છૂટી દૃષ્ટિ એટલે તો સમ્યગ્દર્શન એ છૂટી દૃષ્ટિ છે ને સમ્યગ્દૃષ્ટિ છે. ભાઈ! મોક્ષનો માર્ગ છૂટો છે. છૂટો છે રાગથી ને પરથી, એવી દૃષ્ટિને પ્રગટ કર્યા વિના એ જે ટાણે હાલત કહો... હાલત કહો. એકત્વબુદ્ધિ ... વરસાદ થતાં અળસીયા મરે એમ મરીને હાલ્યો જાય શરણ કોઈ બહારમાં છે નહીં. કહો સમજાણું કાંઈ? “મોક્ષમાર્ગને ઉપદેશે તેમાં ભવ્ય જીવોએ પ્રવૃત્તિ કરવી....” આપણે પાઠ પહેલો છે. “હવે મોક્ષમાર્ગનું સ્વરૂપ કહીએ છીએ....” લ્યો! એટલું તો ઉપોદઘાત બધી કરી. હવે મોક્ષમાર્ગ સ્વરૂપ બતાવે છે.

મોક્ષમાર્ગનું સ્વરૂપ

પરમાનંદરૂપી પૂરણ શુદ્ધ દશા એવો મોક્ષ એનું માર્ગ એટલે કારણ સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર એના સ્વરૂપની વાત હવે કરે છે. “જેના નિમિત્તથી આત્મા અશુદ્ધ દશા ધારણ કરી દુઃખી છે....” દેખો, પાછી વાત આવી જુઓ ઈ. મોહાદિકર્મ તો નિમિત્ત છે એમ સ્પષ્ટ કરી દીધું. “નિમિત્તથી આત્મા અશુદ્ધ દશા ધારણ કરી દુઃખી રહ્યો છે....” અશુદ્ધ દશામાં, શુભ ને અશુભ બેય ભાવ આવી જાય છે. અનંતવાર જે નવમી ઐવેયકના અસંખ્ય મહાવ્રત પાળ્યા અઠ્યાવીસ મૂળગુણ પાળ્યા એ પણ અશુદ્ધ દશા છે. સમજાણું કાંઈ? અત્યારથી અનંતકાળ સુધીમાં ભૂતકાળમાં જેના નિમિત્તથી આત્મા અશુદ્ધ દશા ધારણ કરી. જુઓ... “નૈમિત્તિક અશુદ્ધ દશા....” એણે ધારણ કરી, મોહકર્મ તો નિમિત્ત છે. “નૈમિત્તિક એની અશુદ્ધ દશા ધારણ કરી....” આ અશુદ્ધ દશામાં નવમી ઐવેયક જૈન દિગંબર સાધુ થયો અઠ્યાવીસ મૂળગુણ પાળીને મિથ્યાદૃષ્ટિ એને અશુદ્ધ દશા છે એમ કહ્યું છે. નિગોદની પણ અશુદ્ધ દશા, ઐવેયકમાં ગયો એ અશુદ્ધ દશા... કહો સમજાણું? પંચમહાવ્રત પાળ્યા એ અશુદ્ધ દશા અને પાપના ભાવ થયા એ પણ અશુદ્ધ દશા.

જેના નિમિત્તથી... મોક્ષમાર્ગ બતાવવો છે ને! તો અશુદ્ધ દશા એ સંસાર છે એનાથી શુદ્ધતાને પ્રગટ કરે તેને મોક્ષમાર્ગ કહેવાય માટે બતાવે છે. સમજાણું કાંઈ? “જેના નિમિત્તથી....” નિમિત્ત એટલે કર્મ. “આત્મા અશુદ્ધ દશા ધારણ કરી દુઃખી થયો છે....” પોતાના ઊંધા પુરુષાર્થથી નિમિત્તના લક્ષે નિમિત્તને આશ્રયે અશુદ્ધ નામ શુભ અને અશુભ

ભાવ અને મિથ્યા ભ્રમણા ... એ શુભ ભાવથી હિત થશે, અશુભ ભાવમાં સુખ છે એવી બુદ્ધિ એ બધી અશુદ્ધ દશા ધારણ કરી છે આત્માએ. એ કર્મે ધારણ નથી કરી. સમજાણું કાંઈ? અશુદ્ધ દશા ધારણ કરી, આત્માની પર્યાયની અવસ્થામાં અસ્તિત્વમાં અશુદ્ધ દશા છે. કાંઈ કર્મના અસ્તિત્વમાં અશુદ્ધ દશા નથી. સમજાણું કાંઈ? અશુદ્ધ દશા ધારણ કરી, ટકાવી રાખી દુઃખી થયો છે. આહા! ભાષા જુઓ. સમજાણું કાંઈ?

શુભભાવમાં ધર્મ, અશુભભાવમાં મજા, નિમિત્ત અને અનુકૂળને મેળવું અને પ્રતિકૂળને દૂર કરું એવી તારી માન્યતાનો ભાવ તે બધો અશુદ્ધ દશા છે. સમજાણું કાંઈ? પંચમહાવ્રત ને બારવ્રતનાં વિકલ્પો કર્યા અનંતવાર, અઠ્યાવીસ મૂળગુણ પાળ્યા, “મુનિવ્રત ધાર અનંતબૈર ઐવેચક ઉપજાયો પણ આતમજ્ઞાન બિન લેશ સુખ ન પાયો”, તો મુનિવ્રત ધાર અનંતબૈર ઐવેચક ઉપજાયો. નવમી ઐવેચક અનંતબૈર ગયો આત્મા. દિગંબર જૈન સાધુ હોકર પણ દૃષ્ટિ મિથ્યા, ઓ પંચ મહાવ્રત ઔર અઠ્યાવીસ મૂળગુણ પાળ્યા આ ઉસકો ધર્મ માન્યા. ઉસકો ધર્મ સ્વીકાર ક્રિયા હૈ યે સ્વીકાર હમ ધર્મ કરતે હૈ. બારવ્રત પાળતે હૈ. અરે! બારવ્રત હો તો રાગ મંદ હૈ કો બારવ્રત કહેતે હૈ. ધર્મ ક્યાં ઓ વ્રત સમજમેં આયા? એસા સમ્યગ્દર્શન બિના મિથ્યાદૃષ્ટિ શુભાશુભ ભાવ અનંતબાર કરકે, અશુદ્ધદશા ધારણ કરકે દુઃખી હો રહા હૈ, દુઃખી થયો છે. આ ગુજરાતી ભાષા હિંદીકો પહેલા કહેગા. હા, થોડા થોડા હિંદી બોલના ગુજરાતી સમજવાળાકા હિંદી તો દરરોજ હિંદી આતા હૈ.

“એવા જે મોહાદિકર્મ...” દેખો. અશુદ્ધ દશા આત્માએ ધારણ કરી હૈ. આત્મામેં અશુદ્ધ દશા હૈ. નિમિત્ત કર્મ હૈ. નૈમિત્તિક અપની પૂર્વ અશુદ્ધદશા હૈ. ઓ દોકો નિમિત્ત-નિમિત્ત સંબંધ હૈ. કર્તા-કર્મ સંબંધ નહીં. કર્મ, કર્તા ને અશુદ્ધ દશા કાર્ય એસા નહીં. સમજમેં આયા? આહાહા! “એવા જે મોહાદિકર્મ, તેનો સર્વથા નાશ થતાં...” જુઓ, આઠકર્મના નિમિત્તનો અહીંયા અશુદ્ધદશામાં અશુદ્ધતાનો નાશ થતાં નિમિત્તનો પણ (નાશ થાય છે). “સર્વથા નાશ થતાં કેવળ આત્માની...” ... મોક્ષદશાનું વર્ણન કરે છે. “કેવળ આત્માની જે સર્વ પ્રકારથી શુદ્ધ અવસ્થા થવી તે મોક્ષ છે...” અશુદ્ધ દશા હતી એ સંસાર છે. શુભ અને અશુભ ભાવ ક્રિયા વો હી સંસાર હૈ. સમજાય છે કાંઈ? નવમી ઐવેચક અનંતબૈર ગયો ઓ, ઓ શુક્લલેશ્યા હોકર ગયે. શુક્લલેશ્યા દ્રવ્યલિંગી જૈન દિગંબર સાધુ. શુક્લલેશ્યા સંસારદશા, શુક્લ ભી લેશ્યા સંસારદશા હૈ. હાય હાય! કેમ કે શુક્લલેશ્યા બંધનું કારણ છે. છએ લેશ્યા શ્લેષ છે, શ્લેષ, શ્લેષ. લાકડાને કાગળ ચોડવો હોય તો શ્લેષ હોય છે ને? ગુંદર એમ આત્માને કર્મ ચોંટવામાં એ શ્લેષ છે. છ લેશ્યા પછી કૃષ્ણ, નીલ,

કપોત હો કે તેજો, પદ્મ, શુક્લ હો. પંચમહાવ્રતના પરિણામ એ શુક્લલેશ્યા છે ધર્મ નહીં. આહાહા! સમજાય છે કાંઈ ?

“એવી અશુદ્ધ દશા ધારણ કરી, દુઃખી થયો એને સર્વથા કર્મનો નાશ થતાં સર્વ પ્રકારથી....” બે વાત લીધીને. સર્વથા નાશ થતાં, અને સર્વ પ્રકારથી શુદ્ધ એમ. “સર્વ પ્રકારથી શુદ્ધ અવસ્થા થવી તે મોક્ષ છે....” જુઓ, અશુદ્ધતાથી શુદ્ધ અવસ્થા થઈ ઓલામાં લીધું છે ને ? કે અશુદ્ધ દશા ધારણ કરી રહ્યો છે એ નિમિત્ત... એ નિમિત્તનો નાશ અને આંહી સર્વથા અશુદ્ધ દશાનો નાશ, અને સર્વથા અશુદ્ધ દશાનો નાશ અને સર્વ પ્રકારથી શુદ્ધ અવસ્થાની ઉત્પત્તિ. અશુદ્ધ અવસ્થાનો નાશ-વ્યય અને સર્વથા શુદ્ધ દશાની ઉત્પત્તિ. એનું નામ ભગવાન મોક્ષ કહે છે. સમજાય છે કાંઈ ? એ મોક્ષદશાને અંતર શુદ્ધ સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રની અંતર રમણતા દ્વારા પમાય તે માર્ગને મોક્ષનો ઉપાય કહેનેમં આતા હૈ. સમજાય છે કાંઈ ? “તથા તેનો જે ઉપાય....” દેખો શુદ્ધ અવસ્થાનો, “એનું જે કારણ, તે મોક્ષમાર્ગ જાણવો....” એને મોક્ષમાર્ગ કહેવામાં આવે છે.

હવે જુઓ આ મોક્ષમાર્ગ... માર્ગ છે ને માર્ગ એટલે કારણ ઉપાડયું માર્ગ કહો, ઉપાય કહો કે કારણ કહો. “હવે કારણ તો અનેક પ્રકારના હોય છે....” મોક્ષમાર્ગ યે કારણ હૈ કિસકા ? મોક્ષકી પર્યાયકા. પૂરણ મોક્ષ પર્યાય એ કારણ. હવે કારણ હારે બીજા કારણ પણ અનેક હોય પણ કહે છે કે “કારણ તો અનેક પ્રકારના હોય છે....” આ કારણ મોક્ષમાર્ગનો પર્યાય પ્રગટ કરે, જરૂર મોક્ષ મળે એમ સિદ્ધ કરવું છે આંહી. સમજાય છે કાંઈ ? “કારણ તો અનેક પ્રકારના હોય છે. કોઈ કારણ તો એવા હોય છે કે જેના હોવા વિના તો કાર્ય ન થાય જેના હોવા વિના કાર્ય ન થાય અને જેના હોવાથી કાર્ય થાય વા ન પણ થાય....” એક કારણ શું ? “કે મુનિલિંગ ધાર્યા વિના તો મોક્ષ ન થાય....” દ્રવ્યલિંગ નગ્નદશા વિના કેવળજ્ઞાન ત્રણકાળમાં ન હોય. જ્યાં આત્માને સમ્યગ્દર્શન, ચિદાનંદ, મૂર્તિ, જ્ઞાતાદૃષ્ટાનું ભાન હુઆ ઔર ઉસમેં લીન... લીન આનંદકા ઊભરા અતીન્દ્રિય આનંદકા ભરતી આયે અંદરમેં તો ઉસકો વસ્ત્ર લેનેકા વિકલ્પ હી હોતા નહિ ઔર શરીર નગ્નદશા હુએ બિના રહેતે નહીં. સમજમેં આયા ? ભારે ગરબડ ભારે !

ઓલા કહે કે વસ્ત્ર અને શરીર નગ્ન ન હોય તો ય કેવળ પામે. ત્રણ કાળમાં ન હોય. ઈ વાત આપણે નગ્ન નથી આનાથી મુનિ થયા કે ત્રણકાળમાં નહીં. બહારની દશા ઓ તો નિમિત્ત હૈ અંતરમેં સમ્યગ્દર્શન-સમ્યગ્જ્ઞાન-સમ્યગ્ચારિત્ર પ્રગટ કિયે બિના એવા નગ્નદશામેં છએ મૂળગુણ કોઈ કાર્યકારી હૈ નહીં. સમજાય છે કાંઈ ? આંહી માર્ગ છે ને

માર્ગ! માર્ગ એટલે ઉપાય અને કારણ. એ કારણમાં ક્યું કારણ હોય તો અવશ્ય મોક્ષ થાય અને કોઈ કારણ હોય ને ન હોય, એ ક્ષયોપશમ બતાવે છે અહીંયા. સમજાય છે કાંઈ? અપના સ્વરૂપ શુદ્ધ તત્ત્વાર્થ શ્રદ્ધાન સમ્યક્ અનુભવ. રાગ, પુણ્ય અને નિમિત્તસે પર એસા અપના આત્માકા અનુભવ હુઆ તો ઓ આત્મા સમ્યગ્દષ્ટિ એક રાગકી ક્રિયાકા કર્તા નહીં. પરમાણુ એસે હલતે-ચલતે મેરી ક્રિયા નહિ ઓ જડકી હૈ એસા સમ્યગ્દર્શન હુઆ, પીછે સ્વરૂપમે લીનતા હુઈ આનંદ... આનંદ... અતીન્દ્રિય આનંદમે લીનતા હુઈ તબ ચારિત્રદશા હોતી હૈ. ઓ ચારિત્રદશા હો તબ મુનિલિંગ દ્રવ્યલિંગ હોતા હોતા ને હોતા હી હૈ. સમજમે આયા?

પણ દ્રવ્યલિંગ મુનિપણા હુઆ, ને અઠયાવીસ મૂળગુણ પાળતે હૈ તો એ મુનિ હૈ એસા નહીં. .... પ્રેમચંદ્રજી! સમજાય છે કાંઈ? “મુનિલિંગ ધાર્યા વિના મોક્ષ ન થાય. પરંતુ મુનિલિંગ ધારતા મોક્ષ થાય અને ન પણ થાય....” કેમ કે સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર પ્રગટ વિના મુનિલિંગ અને અઠયાવીસ મૂળગુણથી પણ મોક્ષ હોતા નહીં. કહો બરાબર છે રતિભાઈ? આમાં મુનિલિંગ અઠયાવીસ મૂળગુણથી મોક્ષ નથી એમ કહે છે. (શ્રોતા : ...) તો કહ્યું નહિ પહેલું, દોલતરામ, ‘મુનિવ્રત ધાર અનંતબૈર ગ્રિવક ઉપજાયો પણ આતમજ્ઞાન બિન લેશ સુખ ન પાયો’. આતમજ્ઞાન સમ્યગ્દર્શન બિના તારા પંચમહાવ્રત ક્યા તોલે તોળાતા હતા. અઠયાવીસ મૂળગુણ ઓ તો રાગ, આસ્ત્રવ, પુણ્ય હૈ, ધર્મ-બર્મ નહીં. આહાહા! સમજમે આયા? પણ જબ આત્માકા દર્શન, જ્ઞાન ને ચારિત્ર હોતા હૈ, અંતર અનુભવકી દષ્ટિ છટે ગુણસ્થાન, મુનિકી ચારિત્રદશા છટે ગુણસ્થાન તબ નગ્નદશા, અને કપડા વિનાની દશા હોયા વિના હોતી (નથી). એ તો દશા તો એસી હોતી હૈ. સમજમે આયા?

તો કોઈ એસે કહે કે હમારે તો કેવલજ્ઞાન હો ગયા હૈ. વસ્ત્ર-પાત્ર હૈ ને મુનિપણા હો ગયા હૈ, મૂંઢ હૈ. ધર્મકો સમજતે નહીં. ધર્મ ક્યા ચીજ હૈ. સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન હો સકે. રાજપાટ હો, સ્ત્રી-કુટુંબ હો તો પણ સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન હો સકે પણ ચારિત્ર... ઓ સ્વરૂપકી રમણતા કરનેમે જબ આયા, તબ શરીરકી નગ્નદશા હુએ બિના રહેતી નહીં. કરની નહિ પડતી એ તો જડની અવસ્થા હૈ માટીની. જડકી અવસ્થા હો જાતી હૈ. હો જાતી હૈ ઉસકો ધારણ કરના એસા વ્યવહારસે કહેનેમે આયા હૈ. આહાહા! આત્મા કેવલ... સમજાય છે કાંઈ? “મુખ્યપણે તો જેના હોવાથી કાર્ય થાય અને કોઈને તે હોવા વિના પણ કાર્ય સિદ્ધ થાય....” બીજી વાત કરે છે હોં. એ વાત ત્યાં આગળ પૂરી થઈ. “હવે મુખ્યપણે તો જેના

હોવાથી કાર્ય થાય. કોઈને તે હોવા વિના પણ કાર્ય સિદ્ધ થાય, જેમ કે મુખ્યપણે અનશન આદિ બાહ્યતપનું સાધન કરતાં મોક્ષ થાય...” સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર અંદર હો, બાહ્યતપનું સાધન પણ નિમિત્તરૂપે હોય “પરંતુ ભરતાદિને બાહ્યતપ કર્યા વિના મોક્ષની પ્રાપ્તિ થઈ....”

અંતરના અનુભવની ઉગ્રતાથી કાંઈ તપ નહોતું અનશન... એવું કાંઈ નિમિત્તપણું તપનું કાંઈ હતુ નહીં. અંદર આત્માના આનંદમાં ઉતરી આનંદની ખાણમાં અંતરમાં પ્રવેશ કરી સહજ જાનતે એકદમ કેવળ પ્રાપ્ત હુઆ. અંતર્મુહૂર્તમાં કેવલ. મુનિપણા લેકર અંતર્મુહૂર્તમાં કેવલ. તપસ્યા બપસ્યા હોઈ નહીં. હો ગયા. અંદર હો ગઈ અને કોઈને બાહ્યમાં નિમિત્તપણે અનશન આદિ હોય પણ સાધન તો અંદરમાં નિશ્ચયનું સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર કરતો હોય તે. ત્યારે આ બાહ્યનિમિત્તને નિમિત્ત સાધન કહેવામાં આવે, પણ એ નિમિત્ત સાધન કોઈને ન પણ હોય, કોઈને હોય એ વાત કરે છે. સમજાણું કાંઈ? (શ્રોતા: ...) ક્યા? હેં? શું કહે છે? અચ્છા તો કોણ કહેતે હૈ અચ્છા? એસા નહિ હૈ. ધર્મ ક્રિયા તો ખબર પડે. હેરાન થઈ જાય હેરાન... મફતના. એય કેસરીચંદજી! છે ને એ શેઠને કોણ કહે, તમારા જેવા ભાઈબંધ કોઈ એ ઉપાડીને લાવ્યા ખેંચીને. મૂલાચારમાં કુંદકુંદઆચાર્યે કહા હૈ કુંદકુંદઆચાર્યે. મૂલાચારમાં કહ્યા. અરે! ભાવલિંગ બિના એકીલા દ્રવ્યલિંગ મેરા શત્રુકો ભી ન હો.

મૂલાચારમાં ગાથા હૈ નવનીતભાઈ! ભાવ સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર બિના એકીલા દ્રવ્યલિંગ મેરા વેરીને ન હોજો. (શ્રોતા : ...) ભાવ શુભ... ધર્મભાવ નહીં. એમકે ભાવ હુઆ થા ને મુનિ હોગા હી એ શુભભાવ હોયેગા રાગની મંદતા, ધર્મ બર્મ નહીં. જુઓ આ ઉત્તર દિયા તુમ્હારા. મૂલાચારમાં હૈં.

વિશેષ કહેશે.....

॥ પ્રમાણ વચન ગુરુદેવ ॥

श्री भोक्षमार्ग प्रकाशक

प्रवचन नं. २८

अधिकार ८मो

स्थल:सुवर्णपुरी ता.:१२.१२.१९६२ बुधवार

मंगलाचरण

शमो लोअे सव्व अरिहंताणं;
शमो लोअे सव्व सिद्धाणं;
शमो लोअे सव्व आयरियाणं;
शमो लोअे सव्व उवज्जयाणं;
शमो लोअे सव्व त्रिकाणवर्ती साहूणं;
ॐकारं बिन्दु संयुक्तं नित्यं ध्यायन्ति योगिनः।
कामदं भोक्षदं यैव ॐकाराय नमोनमः॥
मंगलं त्मगवान् वीरो मंगलं गौतमो गण्डी ।
मंगलं कुंदकुंदार्यो जैन धर्मोस्तु मंगलम् ॥
नमः समयसाराय स्वानुत्भूत्या यकासते ।
यित्स्वत्मावाय त्मावाय सर्व त्मावान्तरच्छिदे ॥
त्रिकाण दिव्यध्वनि दातार...

आ भोक्षमार्ग प्रकाशक टोडरमल कृत है. वो यलता है. नाम सुना है? भोक्षमार्ग प्रकाशक. डामरामें नडी? ओ टोडरमल है ने वो टोडरमलज्ज हुआ है. भोक्षमार्ग प्रकाशक शास्त्र बनाया है. उसकी बात भोक्षमार्गका स्वरूप डामरामें. यारसो सात पानुं, उसमें भोक्षमार्गका स्वरूप दिजाते है. के आत्मा जो अनादिकालसे कर्मका निमित्त है अने अपनी दशामें मलिन दशा, अशुद्ध दशा, जो छो रडी है, पुण्य अने पाप, शुभ अने अशुभ भाव अे द्रोडी अशुद्धदशा आत्माकी अवस्थामें है उससे ये दुःखी छो रडा है. कछो शेठ! बराबर है? अशुद्ध दशासे दुःखी छो रडा है. आत्मा तो ज्ञानानंद शुद्ध यिदानंद मूर्ति है. उसका स्वरूप पण अनादिकालसे, अपनी पर्याय नाम दशामें, शुभ पुण्य ने पापभाव, द्रो डी मलिन भावसे अनादिकालसे दुःखी छो रडा है. उससे छूटनेका उपाय त्मगवान सर्वज्ञ

त्रिलोकनाथ जैन परमेश्वर उसका मोक्षका मार्ग बताया.

तो मोक्षका मार्ग क्या है? वो बात बलती है देओ! “मोक्ष तो आत्माकी पूर्ण पवित्र दशा होना उसका नाम मोक्ष....” आत्माकी पूर्ण अरागी, अविकारी, वीतरागी दशा पूर्ण होना उसका नाम मोक्ष, उसका मार्ग, आंही गडबड नहि, गडबड नहि बले, कथा वार्ता है नहि, उसमें तो शांति हो तो कथा बले ऐसी बात है ने. (श्रोता : अशांतिका काम नहीं.) आ आत्मा आ देहसे तो भिन्न है. आ आत्मा है वह देहसे तो भिन्न है પણ उसकी अपनी पर्याय नाम अवस्था दशामें अनादिकालसे पुण्य ने पाप, पापभाव होता है. हिंसा, जूठ, योरी, विषयभोग, वासना उसमें उसकी इच्छि है ओ भिथ्याइच्छि है और उसमें जो दया, दान, व्रत, तप, पूजा, भक्ति, जत्राका शुभभाव होता है उसमें धर्मबुद्धि है वो भी भिथ्याबुद्धि है. समजमें आया? क्योंकि दो ही पुण्य ने पापभाव दो ही अशुद्ध मलिन भाव है. वो पहले से बला है “जिनके निमित्ततै आत्मा अशुद्ध दशाको धारि दुःखी भया....” पहलेही लीटी है. वह पहले बल गया है.

आत्मामें शुभ और अशुभ दोनो भाव मलिन है, समजमें आते है? हिंसा, जूठ, योरी, विषय, भोग वासना, काम, क्रोध ओ पापभाव है, और दया, दान, व्रत, तप, भक्ति, पूजा, जत्रा वो भाव शुभ पुण्यभाव है.दो ही भाव है वह बंधका कारण है, ओ अशुद्ध है तो उससे छूटनेका उपाय क्या है वो बताते है. समजय छे कांछ? समजय छे ओटले समजमें कुछ आते है? आत्म तत्त्व जरी सूक्ष्म बात है. जैसे अनादिकाल परिभ्रमण करते अनंत अवतार स्वर्गमें भी अनंतबैर हुआ और पुण्य करके तो अनंतबैर स्वर्गमें गये. पाप किया तो नरक अने पशु योनिमें गये. ये दो ही यारगतिका कारण, जो भाव दो ही को यहां भगवान अशुद्ध कहेते है. अशुद्ध कछो के सराग कछो. सरागी भाव वो अशुद्ध भाव है. उससे दुःखी हो रहा है योरासीके अवतारमें ओ सरागीभावसे रहित मोक्षकामार्ग वीतरागी भाव है. शेठी! वीतरागी भाव मोक्षमार्ग है. केसरीयंदज्ज! राग तो कहेते है ने पहले अशुद्ध दशाकी तो बात किया.

अनादिकाल शुभ ने अशुभ शुक्ल लेश्या, तेजो लेश्या, पद्म लेश्या ओ शुभभाव. कृष्ण, नील, कापोत अशुभभाव. दो ही रागभाव. पंयमहाव्रतका भाव भी रागभाव, अव्रतका भाव भी रागभाव. अव्रतका पाप राग, व्रतका पुण्यराग, પણ बेय राग है. समजमें आया? वो रागको यहां अशुद्ध दशा कछनेमें आती है. ओहोहो! वीतराग मार्ग, वो राग है उसकी इच्छि छोडकर अपना शुद्ध चिदानंद, ज्ञानानंद स्वरूप है, उसकी

वीतराग स्वभाव आत्माका है, उसमें वीतरागी दृष्टि करना और रागकी इच्छा छोड़ना, उसका नाम प्रथम सम्यग्दर्शन वीतरागकी पर्याय मोक्षका मार्ग है. नवनीतभाई! आछाछा! भबरनी भबर नहि भणे के क्या राग है ने क्या आत्मा? आंछी मोक्षमार्ग चलते है. “मोक्षमार्ग तो वीतरागभाव है....” मोक्षमार्गका अर्थ ज वीतराग भाव है और बंध मार्गका अर्थ ही राग भाव है. कछो देवानुप्रिया!

(श्रोता : हवे करवु शुं अे कछो) आ क्या कहेते है के यथार्थ वीतराग स्वभाव आत्माका है, वीतराग विज्ञानघन आत्मा है उसको भूलकर वर्तमानदशामें जो रागभाव रागका पछी दो प्रकार. शुभ-अशुभ दो ही अे रागभाव है उसको छित मानना, वो लाभकारक मानना वो मिथ्यादृष्टि विकारी रागवाणी दृष्टि है. वो मिथ्यादृष्टि है और रागभाव है शुभ के अशुभ दो ही उससे उदासीन होकर, मैं ज्ञान स्वरूप शुद्ध चिदानंद ज्ञाता हूं. मेरी यीजमें राग नहि और रागकी इच्छा हटकर स्वभाव राग रहित त्रिकाणी यैतन्य भगवान अपना स्वरूप रभते है. आ उसका अंतर स्वभावकी दृष्टि करना वो वीतरागी दृष्टि छुई. रागसे तो दुःखी होता है वो दुःखसे मुक्त होनेका उपाय क्या? पूर्ण दुःखसे मुक्त होना वह मोक्ष है तो मोक्षका कारण क्या? के रागसे मुक्त होना, पुण्य-पापका विकल्प जो है वृत्ति उठती है भाव, उसको हटाकर उसकी इच्छा छोड़कर, रागसे रहित मेरी यीज ज्ञान आनंद शुद्ध है ऐसी प्रथम दृष्टि वीतराग दृष्टि उसको कहेते है. अे वीतराग दृष्टि कछो के सम्यग्दृष्टि कछो. सम्यग्दृष्टि कछो के सत्य दृष्टि कछो के मोक्षका मार्गका अेक भाग कछो. समजमें आते है?

भात बछोत अनंतकालसे, मुनिव्रत धार अनंत बैर ग्रीवक उपजयो. वो आते है वो दोलतराम है ने दोलतराम! उसमें छढाणा आती है ने छढाणा, छढाणा चलती है की नहीं तमारा गामडामें? उसमें वो आती है के ‘मुनिव्रत धार अनंत बैर ग्रीवक उपजयो पण आत्मज्ञान बिन, आत्मज्ञान बिन लेश सुभ न पायो’. अनंतबैर मुनिव्रत धारण किया, अठ्यावीस भूणगुण पंयमछाव्रत पण अे तो राग है और अव्रत, हिंसा, शूद्रं, विषय, भोगभाव वो पाप राग है. दो ही रागकी इच्छा रभना वो मिथ्यादृष्टिका बंध मार्ग है और दो ही पुण्य-पाप रागकी इच्छा छोड़कर, ज्ञायक चिदानंद मैं शुद्ध आत्म तत्त्व हूं ऐसी रागकी इच्छा छोड़कर तो रागकी इच्छा छूटी, तो व्यय हुआ तो वीतराग विज्ञानघन, यैतन्यत्व अपना स्वरूप शुद्ध है उसकी दृष्टिका होना वो दृष्टिका नाम सम्यग्दृष्टि, सम्यग्दर्शन अथवा वीतराग मार्गकी दृष्टि. समजय छे कांई?

आ वो “तत्त्वार्थ श्रद्धान” सम्यग्दर्शन उसको कहते हैं तो कहते हैं के बहुरि...बहुरि वो हुंढारी भाषा है, जयपुरकी. बहुरि नाम “और केई कारण जैसे है जाके लये कार्य सिद्ध होय ही होय” है शेठी! मोक्षमार्ग प्रगट हो कारण तो मोक्ष हो ही हो, मोक्षमार्ग अंतरमें प्रगट करनेसे मोक्ष हो ही होय. “जाके लये कार्य सिद्ध होय ही होय, और जाके न लये कार्य सिद्धि सर्वथा न होय....” अपना आत्मा पूर्ण परमात्मा आनंद दशाको प्राप्त हो उसका नाम मोक्ष और उसका कारण, जो कारण प्रगट हो कार्य आया बिना रहते ही नहीं. वो कारणको यहां मोक्षमार्ग कहते हैं तो वो मोक्षमार्ग वीतरागी दृष्टि, वीतरागी ज्ञान ने वीतरागी यारित्र है. समजमें आया? सूक्ष्म बात है. अनंतकालसे रूचि नहीं. अनंतकाल हुआ, मुनि पण अनंतबैर दिगंबर हुआ. वस्त्र पात्र छोडकर, अट्ठाईस भूणगुण धारा और जंगलमें रहा तो भी वो मैं परको न मारुं, परको दुःभी न करुं सुभी परको करुं. मेरेसे दुनिया धर्म पामे जैसे जो राग उठते हैं वो विकार है, अने अे रागमें धर्म मानना अे दृष्टि रागवाणी दृष्टि अे तो मिथ्यादृष्टि है. ओहोहो!

पण वो राग रहित में आत्मा, अहो! जिसको पहेली क्षणमें शुभ ने अशुभ भावसे उदास होकर अपना यैतन्य ज्ञाता-दृष्टा स्वभावसे शुद्ध भरा है उसमें अेकाकार होकर सम्यग्दर्शन प्रगट करना, वो सम्यग्दर्शन वीतराग मार्गका अेक अवयव है. वीतराग भाव कहो के मोक्षमार्ग कहो उसका अेक भाग है तो उसमें वीतराग दृष्टि आती है. नवनीतभाई! समजय छे के नहीं? आ तो हिंदी भाषा यावे छे तमारे आहाहा! जूओ “जैसे सम्यग्दर्शन-ज्ञान-यारित्रकी अेकता लये, सम्यग्दर्शन अपना शुद्ध यैतन्य स्वरूप जो पुण्य-पापका राग से रहित अपना यैतन आनंदकंद केवणज्ञानका पिंड प्रभु आत्मा है. आ उसकी अंतरमें रागकी रूचि छोडकर स्वभावकी रूचि वीतरागी करना उसका नाम सम्यग्दर्शन है. समजमें आया? आ तमारी भाषा है. हिंदी चलती है ने हिंदी. और सम्यग्ज्ञान. सम्यग्ज्ञानका अर्थ अपना आत्मा पुण्य-पापका रागसे रहित अैसा आत्माका ज्ञान, वीतरागी स्वभाव उसका ज्ञान, उसका ज्ञान वो वीतरागी मार्गका अेक अवयव है. ये वीतरागी ज्ञान हुआ. वीतरागी दृष्टि वीतरागी ज्ञान और यारित्र, यारित्र भी वीतराग भाव है अंदर. ओ आत्मा शुद्ध त्रिदानंद मूर्ति उसकी वीतरागी दृष्टि, वीतरागी ज्ञान और वीतरागी परिणति लीनता. वो पंयमहाप्रत आदि विकल्प वो राग है उससे रहित अपनी परिणति वीतरागी होना उसका नाम भगवान त्रिलोकनाथ परमात्मा यारित्र कहते हैं.

ક્યોં સુકનચંદ્રજી! આ તમારા આસપાસસે આયા હૈ બોલતે હૈ સાગરકે આસપાસકા હૈ. હેં? ઓહો! માર્ગ તો... કાં રાગ માર્ગ, કાં શુદ્ધ માર્ગ, કાં અશુદ્ધ માર્ગ, કાં શુદ્ધમાર્ગ દો પ્રકાર. શેઠિયા! આંહી પહેલે અશુદ્ધતા લીધું છે ને ન્યાયથી ઉપાડી છે ને વાત. ઓહો! પ્રભુ આત્મા શુદ્ધ આનંદકંદ સચ્ચિદાનંદ નિર્મલાનંદ પ્રભુ આ ઉસમેં તો પુણ્ય-પાપકા રાગ અંતરમેં હૈ હી નહીં વસ્તુમેં. નયી પર્યાયમેં અવસ્થામેં હાલતમેં શુદ્ધને ભૂલી ઔર અશુદ્ધ દશા પુણ્ય-પાપકી ઉત્પન્ન કરતે હૈ ઔર વો મેરે હિત હૈ ઉસકા નામ મિથ્યાત્વભાવ, આ ઓ તરફકા અકેલા જ્ઞાન કરના કે ઠીક હૈ મિથ્યાજ્ઞાન ઔર રાગ-દ્વેષમેં એકાકાર હોકર માનના કે ઠીક મેરા વર્તન હૈ ઉસકા નામ મિથ્યાચારિત્ર. નવનીતભાઈ! લ્યો શેઠી! સમજમેં આયા? ક્યાં ગયું પણ આમાં વ્રત ને આ? કેસરીચંદ્રજી! ભગવાન એ તેરી ચીજ તો શુદ્ધ જ્ઞાનાનંદ મૂર્તિ હૈ. વો જ્ઞાન પ્રકાશકા તેજ, પ્રકાશકા તેજ તેરી ચીજ હૈ. ઉસમેં તો રાગકા કણ નહીં. જિસ ભાવસે તીર્થકર ગોત્ર બંધતે હૈ વો ભાવ ભી સ્વરૂપમેં નહીં. ક્યૂં? વો તો રાગ હૈ. આહાહા!

ષોડશ (સોલહ) કારણ ભાવના આતા હૈ ને ભૈયા! વો આસ્ત્રવ હૈ, ને આસ્ત્રવ હૈ તો બંધ પડતે હૈ. ધર્મસે બંધ ન હોય. પ્રકૃત્તિકા બંધ પડતે હૈ વો પુણ્યભાવસે પડતે હૈ. તો ષોડશ(સોલહ) કારણ ભાવના ભી રાગ ભાવ હૈ તો ઉસસે બંધ પડતે હૈ, તો આત્મા રાગ કો છોડકર જબ વીતરાગ હોગા તબ કેવળજ્ઞાન પાયેગા. એ રાગકો રખકર કેવળજ્ઞાન પાતા હૈ તીર્થકર ગોત્ર બાંધનેવાલા વો ભી હોતા નહીં. સમજમેં આયા? આ વસ્તુ કાંઈ એવી નથી કે એકલું જાણપણું કરી લે કે એકલી આ વાત કરે કે આચરણ કરી દે રાગનું. વસ્તુ પૂર્ણાનંદ વીતરાગ વિજ્ઞાનઘનસે ભરા હૈ. દૂસરી ભાષાસે કહીએ સમરસ જ્ઞાન હૈ.

આત્માકા અંદર સ્વભાવ સમરસ જ્ઞાન હૈ. આ ઉસકી રૂચિ છોડકર અનાદિ રાગરસકી રૂચિ ક્રિયા હૈ. વો મિથ્યા શ્રદ્ધા હૈ. પછી શુભ હો કે અશુભ હો. ઓ પુણ્ય શુભ હો પણ કે અશુભકા જ્ઞેય બનાયા સ્વકો સમરસ જ્ઞાનકા જ્ઞેય છોડ દીયા ઔર પુણ્ય-પાપ રાગ આદિકો જ્ઞેય બનાયા મિથ્યાજ્ઞાન હૈ. નવનીતભાઈ! અને સમરસ અપના સ્વરૂપ ચૈતન્ય હૈ, ઉસમેં લીનતા છોડકર, શુભાશુભ ભાવમેં લીનતા હુઆ વો મિથ્યાચારિત્ર હૈ. વો બંધકા કારણ હૈ. તો બંધકા કારણસે રહિત, મોક્ષકા માર્ગ જો સમ્યગ્દર્શન જ્ઞાન ચારિત્ર, “એકતા ભયે....” તીનોંકી એકતા અંતરમેં.

અહો! શાસ્ત્રકા જ્ઞાન થોડા હો, વિશેષ હો, ઉસકે સાથ સબંધ નહીં. કહો દેવાનુપ્રિયા, પણ વીતરાગી આત્મા સ્વભાવ અને પણ અંતર સ્વભાવ વીતરાગ ન હો તો

જબ વીતરાગ હોગા વો વીતરાગ દશા આયેગી કહાંસે ? કાંઈ બાહરસે આતી હૈ ? હેં ? સમજમેં આતે હૈ ? જબ વીતરાગ દશા હોગી, અરિહંત પરમાત્મા હોતા હૈ, વીતરાગ તો વીતરાગ વો દશા હૈ. અવસ્થા હૈ એ કહાંસે આયી હૈ ? ક્યા રાગમેંસે આયી હૈ ? શરીરમેંસે આયી હૈ ? એ આત્મામેં વો વીતરાગ શક્તિ પડી હૈ. સમજમેં આયા ? જૈસે વો દષ્ટાંત દેતે હૈ ને હમ પીપરકા, વો છોટી પીપર નહિ હોતી હૈ ? લીંડી પીપર ક્યા કહેતે હૈ તમારે ? છોટી પીપર નહિ કહેતે ? છોટી પીપર કહેતે હૈ ને વો ઘીસતે હૈ ને ? ત્રેસઠ... ચોસઠ પહોરી હોતી હૈ ને ચોસઠ પહોરી બહોત ચરપરાઈ નહિ હોતી હૈ ? ઓ બહોત શરદી ઉપર દેતે હૈ તો વો ચોસઠ પહોરી ચરપરાહટ પ્રગટ હુઈ કહાંસે હુઈ ? ક્યા પથ્થરસે હુઈ હૈ ? ઉસમેંસે હુઈ હૈ, એમેં(ઉસમેં) હૈ.

(શ્રોતા : ...) એક શેઠ હતા ને ત્યાં, ક્યાં ગ્યા'તા આપણે નહીં ? ક્યું ગામ, ના, ના આપણે ઓલો જમાઈ એના શેઠના જમાઈને ? પરતદ્વારા, પરતદ્વારામાં એક શેઠ સર હુકમચંદ ને શેઠ કોશ ? ભાગચંદજીના જમાઈ હતા. પરતદ્વારા ઓલી મુક્તાગિરિ છે ને જાત્રા મુક્તાગિરિ પાંચ કોશ હૈ મુક્તાગિરિ. ત્યાં ગયે થે ન હમ જાત્રા તો ન્યાં પરતદ્વારા હૈ એક પહેલે પરતદ્વારા વ્યાખ્યાન હુઆ તો એ બેઠા'તા જમાઈ ગૃહસ્થ માણસ હૈ. બડા મકાન હૈ પરતદ્વારામેં. કીધું આ કહાંસે આયેગા ચોસઠ પહોરી ચરપરાઈ ? માળે વાત તો સાચી છે. અંદરમાં હતી તો આવી. અંદરમેં હૈ તો આયી એમ અપના આત્મામેં વીતરાગ કેવળજ્ઞાન દશા પ્રાપ્ત હો, કહાંસે આતી હૈ ? અંદરમેં હૈ પણ ખબર નહીં. વો તો રાગકી ક્રિયા મૈં કરું, નિમિત્તકો મૈં જુટાઉં તો ઉસમેંસે મેરી વીતરાગતાકા ઝરના હોતા હૈ, વીતરાગકી ઉત્પત્તિ હોતી હૈ, દષ્ટિમેં વિપર્યાસ હૈ. અપના સ્વભાવમેં વીતરાગ વિજ્ઞાનઘન હૈ જ્ઞાન વીતરાગ અકષાય રસકંદ હૈ.

ઓહો ! એસા વીતરાગ વિજ્ઞાન. વીતરાગ કહો કે અકષાય જ્ઞાન કહો, એ સ્વભાવ જ વીતરાગ વિજ્ઞાન હૈ. ઉસકી દશામેં ઓ વીતરાગ વિજ્ઞાનઘનકી દષ્ટિ કરના, ઉસકા નામ સમ્યગ્દર્શન હૈ ઓર ઉસકા જ્ઞાન કરના ઉસકા નામ સમ્યગ્જ્ઞાન હૈ, આ ઉસમેં લીનતા હોના નામ ચારિત્ર હૈ અને ઓ સમ્યગ્દર્શન જ્ઞાન ચારિત્રકા કારણસે પૂર્ણ વીતરાગ વિજ્ઞાનઘન કાર્ય આત્મદશા પ્રગટ હોગી. દૂસરા કોઈ ઉપાયસે હોગી નહીં. સમજમેં આયા ? તો કહેતે હૈ કે “જૈસે સમ્યગ્દર્શન જ્ઞાન ચારિત્રકી એકતા ભયે તો મોક્ષ હોય હી હોય....” પહેલે તો આ ગયા થા કે મુનિવ્રતકા દ્રવ્યલિંગ ધારણ કરે મોક્ષ જબ અપના હો, સમ્યગ્દર્શન જ્ઞાન ચારિત્રકી દશા, તબ તો દ્રવ્યલિંગ નગ્ન હો હી હો, તબ તક દ્રવ્યલિંગ હી હો નગ્ન પણ

द्रव्यलिंग धारण किये भोक्षमार्ग अंदर प्रगट किया नहि तो मुक्ति उससे नहि होती. आहाहा! समजमें आया?

वो पड़ेले बात आ गई है अेक कारणमें और भरत यकवती आदि को तप करना ही नहि पडा बाह्यतप, अंतरका आत्माका ध्यानमें आनंदकंद वीतराग विज्ञानघन ओहो! सबसे उदास, राग से उदास, संयोगसे उदास, उग्र्य आसन अेनाथी उदास, स्वभावमां आसन लगाया. स्वभाव ज्ञायकमूर्तिमें आसन लगाया दृष्टिका, लीनता लुई, अंतर्मुहूर्तमें केवणज्ञान. अंतर्मुहूर्त, समजे अंतर्मुहूर्त? थोडाकाण. दो घडीके अंदर, दो घडीके अंदर केवणज्ञान. तो कोई को बाह्य तप न ली लो, कोईको लो, पण द्रव्यलिंग तो जब केवणज्ञान पानेकी यारित्रदशा प्रगट करे तब तो द्रव्यलिंग नग्न होता ही है. दूसरा कोई लिंग लो ने केवणज्ञान पाते है के यारित्र होता है अैसे बनते नही. समजमें आया? पण द्रव्यलिंग धारण करे वो तो अनंतबैर किया. आहाहा! पण अंतरमें वीतराग स्वभाव जया नहि. वो रागका विकल्प उठते है उसकी रुचि उसमें जय गया उसमें दृष्टि लग गई. अपना भगवान आत्मा राग का कणसे भिन्न यैतन्यकंद है. रागका कणसे भिन्न यैतन्यकंद है अैसी दृष्टि किया नही. नवमी ग्रैवेयक मुनिव्रत धार अनंतबैर गये पण जन्म मरणका अंत आया नही. समजमें आया?

तो कहेते है वो आत्म सम्यग्दर्शन आत्माका दर्शन, प्रतीत, आत्माका ज्ञान और आही तत्त्वार्थ श्रद्धान लिया. “यारित्रकी अेकता लये तो भोक्ष लोय ही लोय. अर तिनके न लये सर्वथा भोक्ष न लोय....” लाभ द्रव्यलिंग धारण करे, अहाईस मूणगुण ली पाणे, पुण्य लोगा. अंतरमें सम्यग्दर्शन ज्ञान यारित्रकी प्रगट दशा किये बिना, उसे कली भोक्ष लोता नही. “अैसें अे कारण कहे, तिनविषैं अतिशयकरि नियमतैं भोक्षका साधक जो सम्यग्दर्शन ज्ञान यारित्रका अेकीभाव....” घणों कारण कह्या'ता ने ओला तपने आदि. “अतिशयकरि नियमतैं भोक्षका साधक जो सम्यग्दर्शन ज्ञान यारित्रका अेकीभाव....” दर्शन ज्ञान यारित्र अेकरूप लो अंतरमें तब उसको अेकक्षणमें भोक्ष लोगा “सो भोक्षमार्ग जानना. ईन्ही सम्यग्दर्शन-ज्ञान यारित्रने विषैं अेक ली न लोय तो भोक्षमार्ग न लोय....” अेक ली न लोय अर्थात् रागकी मंदताकी किया करे पण सम्यग्दर्शन ज्ञान न लो तो ली मुक्ति नही और सम्यग्दर्शन ज्ञान प्रगट करे पण रागका अभाव करे नहि तब ली मुक्ति नही. शेठी! वीतराग भाव तीनों की अेकता अेम कहेते है.

“सो डी तत्त्वार्थ सूत्र विषै कव्या देजो....” अे तत्त्वार्थ सूत्र दश लक्षणी पर्वोमें बडोत वांचते है. वांचते है ने ओ उमास्वामीका तत्त्वार्थसूत्र “सम्यग्दर्शन ज्ञान यारित्राशि भोक्षमार्ग....” पडेला सूत्र विया तत्त्वार्थ सूत्रका. जे भगवान कुंदकुंदआचार्यमुनि द्विगंवर हुआ. जंगलमें वसनेवाले दो हजार वर्ष पडेले, आ उसका शिष्य था उमास्वामी उसने तत्त्वार्थ सूत्र बनाया जे दश लक्षणी पर्वमें वांचनेमें आते है वो पडेला सूत्र कडा देजो. “सम्यग्दर्शन ज्ञान यारित्राशि भोक्षमार्गः ँस सूत्रकी टीका विषै कव्या है - जे यडां भोक्षमार्गः अैसा अेकवचन कव्या है भोक्षमार्ग अेक है अेम, भोक्षमार्ग तीन नडीं. ताका यह अर्थ है जे तीनों मिले अेक भोक्षमार्ग है....” सम्यक् आत्माका अनुभव ने प्रतीत, सम्यक् आत्माका ज्ञान, और आत्मामें वीतरागी यारित्रकी रमइता. “तीनों डोकर अेक मार्ग है, जुदे जुदे तीन (भोक्ष) मार्ग नडीं. यडां प्रश्न : जे असंयत सम्यग्दृष्टिकै तौ यारित्र नडीं....”

क्या प्रश्न किया ? देजो, श्रेणिकराज भगवानके वचतमें था, सम्यग्दृष्टि था पश यारित्र नहि था. भगवान महावीर परमात्मा त्रिलोकनाथ भगवानका समोवसरइमें राजगृहीमें ज्यारे परमात्मा बिराजते थे त्यारे श्रेणिकराज वारंवार सुननेको जते थे वो श्रेणिकराज क्षायिक समकित्ती था और उसे तीर्थंकर गोत्र बंधा है. श्रेणिकराज जे आगामी योवीसीमें तीर्थंकर डोगा नरकमेंसे निकलकर तो कहेते है की उसको भोक्षमार्गी कहेना के नडीं? “और सम्यक् सम्यग्दृष्टिको यारित्र नडीं....” आ तो दृष्टांत कहे छे. श्रेणिकराज सम्यग्दृष्टि था. क्षायिक समकित था, यारित्र नहि था, व्रत नहि था, तप नहि था, त्याग नहि था. “वाकै भोक्षमार्ग लया है डि न लया है....” अेने भोक्षमार्ग हुआ है के नडीं? आ प्रश्न किया समजमें आया? “ताका समाधान - भोक्षमार्ग वाकै डोसी यह तो नियम लया....” जिसको आत्माका सम्यग्दर्शन हुआ, मैं शुद्ध चिदानंद आनंद हूं. मेरेमें आनंद मेरा है. मेरा आनंद पुण्य-पापके भावमें निमित्तमें तीनकालमें नडीं. मेरा आनंद मेरी आत्मदशामें श्रद्धा वस्तुमें है. मेरा आनंद नहि पुण्य-पाप के भावमें, नडीं निमित्तमें. निमित्त तो पर रडा. पश अपनी रागदशामें ली मेरा आनंद नडीं. अैसा आनंदकी अंतर दृष्टि हुँ तो कहेते है की उसको भोक्षमार्ग है की नडीं?

के “वाकै भोक्षमार्ग डोसी....” सम्यग्दर्शन हुआ है तो यारित्र आयेगा, आयेगा ने आयेगा. लविष्यमें डेवणज्ञान ने यारित्र आयेगा. अभी तो पडेली नरकमें है. यडां से पडेला तीर्थंकर डोगा आवती योवीसीमें जब यारित्र अंतरमें यारित्र अंगीकार

કરેગા તબ કેવળજ્ઞાન હોગા. ચારિત્ર બિના કેવળજ્ઞાન નહિ પણ ચારિત્ર કોણ? બાહ્ય દ્રવ્યલિંગ ને અઠાઈસ મૂળગુણ એ ચારિત્ર નહીં. અંતરકા શુદ્ધ સ્વભાવમેં વીતરાગી...વીતરાગી, રાગકી ઉપેક્ષા અને સ્વભાવકી અપેક્ષા એસી ચારિત્રકી દશા જબ હોગી તબ કેવળજ્ઞાન હોગા. જરૂર કેવળજ્ઞાન હોગા. વો અપેક્ષાસે “તાતૈં ઉપચાર તૈં વાકૈ મોક્ષમાર્ગ ભયા ભી કહીએ....” દેખો, સમ્યક્ આત્માકા ભાન હુઆ. ભલે ચારિત્ર ન હો, વ્રત તપ ન હો, વો તો આપણે છ ઢાળામેં આયા હૈ ને! ‘લેશ સંયમ નહિ પણ સૂર જજે હૈ’ છ ઢાળામેં હૈ, હેં? ચારિત્ર મોહવશ લેશ સંયમ ન હો, તો પણ જેને દેવલોક સ્વર્ગના દેવ પણ પૂજતે હૈ સમ્યગ્દષ્ટિકો. કહો સમજમેં આયા?

સમ્યગ્દષ્ટિ કેસી ચીજ હૈ? બિલકુલ એક રાગકા અંશ જિસકો રૂચતે નહિ. ઓહો! આ કોઈ પણ નિમિત્તમેં સુખ હૈ ઓ રૂચતે નહીં. સુખ હૈ રૂચતે નહિ અંદરમેં. કરોડ માન સમ્માન હો, ભરત ચક્રવર્તીકા રાજ હો, અંશ ભી પરમેં સુખ હૈ એસી દષ્ટિ ઉઠ ગઈ હૈ. કહાં મેરા સુખ પરમેં હૈ? મેરા સુખ તો મેરી ચીજમેં હૈ. એસી દષ્ટિકા કરના તો કહેતે હૈ કી ઉસમેં ચારિત્ર ઉસકો આયેગા હી. હેં? તો ઉસકો મોક્ષમાર્ગ કહેતે હૈ ઉપચારસે.યથાર્થમેં તો ચારિત્ર જબ આયેગા તબ હોગા. સમજમેં આયા? પણ સમ્યગ્દર્શન ક્યા? ચીજ કી કિંમત નહીં. રાગકા મહાત્તમ કરના, નિમિત્તકા મહાત્તમ કરના, બહુત અધિકાઈ નિમિત્તકો રાગકો દેના, વો તો મિથ્યાદષ્ટિ કી દષ્ટિ હૈ. શેઠી! એ સંયોગ ચીજ હૈ સબ ઉસકો અધિકાઈ દેના શ્રદ્ધામેં ઔર વિકલ્પ ઉઠતે હૈ રાગ ઉસકો અધિકાઈ દેના પાપ. ભગવાન વીતરાગ વિજ્ઞાનઘનકો નિંદા હૈ અને અપના સ્વભાવ જ્ઞાનમૂર્તિમેં આનંદ હૈ, મેરા આનંદ દયા-દાનકા વિકલ્પ મેં નહિ મેરા આનંદ... ઓહોહો! શુભભાવ ઊઠતે હૈ મેરા આનંદ ઉસમેં નહીં. વો આનંદકા કારણ નહીં. ઉસમેં આનંદ નહીં. ઉસકા અવલંબનસે આનંદ પ્રગટ હોતા નહીં.

મેરા આનંદ મેરી ચીજમેં હૈ. મેં શુદ્ધ આનંદસે ભરા હું ઔર રાગકા અધિકતા છોડકર રાગસે ભિન્ન અપના શુદ્ધ ચૈતન્ય ઉસકી અધિકતા હો ગઈ દષ્ટિમેં તો ઉસકો અલ્પકાલમેં ચારિત્ર આયેગા. વો અપેક્ષાસે સમ્યગ્દષ્ટિકો ઉપચારસે આવો વ્યવહારસે મોક્ષમાર્ગી કહનેમેં આયા હૈ. નવનીતભાઈ! સમજાય છે કાંઈ? આ બધું સમજવું પડશે. એમ ને એમ એક જ ચીજ પકડે એકાદ બે શબ્દ પકડે નહિ ચાલે. આહાહા! ન્યાં જઈને કહો શુભભાવ આમ છે ફલાશું આમ છે ત્યારે ઓલા કહે સમજતા નથી આ કાંઈ? એ ક્યાં ગયા મદનલાલજી! આ શુભભાવ હૈ નહીં, શુભભાવ જડનો છે, શુભભાવ એમ ન હાલે, જડના...જડના આહાહા! ઓલા તો કહે પાધરા સામું કે આ તે કંઈ આવું સોનગઢથી પકડીને આવ્યા છે? ઊંધુ. શુભ ને

અશુભ ભાવ હૈ તો ચૈતન્યકી દશામેં પણ હૈ વો રાગ દશા માટે રાગ હિતકર નહીં, રાગસે આત્મા ઉપાદેય નહીં, આત્માકો ઉસમેં કલ્યાણ નહીં એસી માન્યતા કરના... સમજમેં આયા ? ક્યાં સમજાય આ ?

એક તો બહારમાં પૈસા, આબરૂ, કીર્તિ, ધૂળ ધમાહામાં ગુંચાઈ ગયો. કાંઈ ધૂળ મળે પાંચ પચ્ચીસ લાખની ત્યાં. ભગવાનજીભાઈ ! અને આંહી જ્યાં બહારની ક્રિયા કરે તો થોડી ઘણી રાગની મંદ તો ત્યાં ગુંચાઈ ગયો અને એમાં બીજા કહે ભારે કર્યું. બહુત કરતે હૈ ભૈયા બહુત કરતે હૈ. અપવાસ કરતે, એસા કરતે, એસા કરતે, શરીર જીર્ણ હો ગયા હૈ શરીર જીર્ણ હો ગયા હૈ, પણ ઉસમેં શરીર જીર્ણ હો ગયા ઉસમેં ક્યા આયા ? પણ ઉસમેં રાગકી જીર્ણતા ન હુઈ ઔર વીતરાગ વિજ્ઞાનકી પુષ્ટિ ન હુઈ. ક્યા જીર્ણમેં પડા હૈ ? શરીર જીર્ણ હો કે ન હો. યહાં તો કહતે હૈ કી “સમ્યગ્દર્શન ભયા....” એ દેવાનુપ્રિયા ! બહારમાં દેખાય કપડું છોડીને બેસે લૂગડું ઓઢીને એક ઓલા પણ કહે માળા ઠીક લાગે છે. (શ્રોતા : ...) શું કર્યે છૂટકો છે કે નવતત્ત્વ જેમ છે તેમ વિકલ્પથી શ્રદ્ધામાં લેવા. નય નિક્ષેપ પ્રમાણથી વસ્તુ છે એમ નક્કી કરવી. આ એ પાત્ર થવાનો પહેલો માર્ગ છે બીજો માર્ગ નથી. બોલો, આ શું સાંભળ્યું ત્યારે તેરમી ગાથામાં ?

શેઠી ! એ ક્ષેત્ર વિશુદ્ધિ. બીજ બોતે હૈ ને ? બીજ, તો બીજ બોતે હૈ તો જમીન સાફ કરતે હૈ કી નહીં ? કાંટા નિકાલ દેતે હૈ. ઈતના ઈતના ખોદકર બોરડીકા મૂળ ગાઢ દેતે હૈ એસે ભગવાન આત્મા ઉસકો નય પ્રમાણને નિક્ષેપસે બરાબર નક્કી કરના ઔર નવતત્ત્વકા વિકલ્પકા ભેદ સે નક્કી કરના પહેલે. અજીવ અજીવ હૈ પુણ્ય પુણ્યસે, આસ્ત્રવ આસ્ત્રવસે હૈ, સંવર સંવરસે હૈ, નિર્જરા નિર્જરાસે, બંધ બંધસે હૈ, મોક્ષ મોક્ષસે હૈ. એસા પહેલે નક્કી કરના ઉસકા નામ પાત્રતા. જો આગળ બઢે તો પાત્રતા કહનેમેં આતા હૈ. બીજ બોવાની અંતરદષ્ટિ કરે તો. નવનીતભાઈ ! જમીન સાફ કરતે હૈ પણ બીજ બોયે નહિ તો ? (શ્રોતા : મહેનત બેકાર) બેકાર ગયી ઉસકી. ખડ હોગા. ખડ કહતે હૈ ને ખડ, ઘાસફૂસ હોગા. પણ જબ બીજ બોના હૈ તબ ખેતર વિશુદ્ધિ હોતી હૈ. કાંકરા કાંટા નિકાલના પડેગા પહેલે. એસે પહેલે નવતત્ત્વ ક્યા હૈ ?

સર્વજ્ઞ ભગવાન કિસકો નવ... પૃથ્થક-પૃથ્થક નવકા ભિન્ન ભિન્ન કાર્ય ક્યા હૈ ઔર ક્યા નયે આત્મા શુદ્ધ હૈ, કઈ નયે આત્મા અશુદ્ધ હૈ, પ્રમાણસે શુદ્ધાશુદ્ધ કેસા હૈ એસા ઉસકો નક્કી કરના. ઉસકા નામ એ પાત્રતા આગળ બઢે તો કહનેમેં આતા હૈ. સમજાશું કાંઈ ? શું કહ્યું આ તેરમી શું સાંભળી ? (શ્રોતા : લૂગડાં ફેરવવા એને આવ્યુંને એમાં) લૂગડાં

ફેરવવા ન આવ્યું એમાં? (શ્રોતા : કેમ ન આવ્યું, અજીવ આવ્યું એમાં). શું અજીવ આવ્યું? અજીવ જ્યાં છે તેમ તે રહે તેમ તેનું જાણવું એનું નામ અજીવનું જ્ઞાન. અજીવને આમ કરું, આમ કરું એ અજીવનું જ્ઞાન નથી. કહો સમજાણું? શેઠી! એ તો પ્રશ્ન એસા કરતે હૈ. એસા ઉશ્કેરણી કરતે હૈ. આંહી કહતે હૈ “મોક્ષમાર્ગ વાકૈ હોસે....” એ શ્રેણિકરાજ સમ્યગ્દષ્ટિ હુઆ, તો કેવળજ્ઞાન પાયેગા ભવિષ્યમેં. ચારિત્ર લેગા પણ મિથ્યાદષ્ટિએ બહારમાં પંચમહાવ્રત ને અઠ્ઠાઈસ મૂળગુણ ધારણ કીયા હૈ, હેઠે ઊતર જાયેગા. શુભમેં ધર્મ માનનેવાલા મિથ્યાદષ્ટિ ક્રમે ક્રમે નિગોદમેં ચલે જાયેગા. સમજમેં આયા ?

એક વસ્ત્રકા ધાગા રખકર સમ્યગ્દર્શન જ્ઞાન ચારિત્ર નહિ હે ઔર મુનિપણા માનતે હૈ તો કહેતે હૈ આચાર્ય મહારાજ કે ‘નિગોદ ગચ્છઈ’, નિગોદમેં જાયેગા. જબ મુનિપણા આત્માકી સમ્યગ્દર્શન જ્ઞાન વીતરાગી દશા હો તબ તો મુનિપણાકી નગ્નદશા હુયે બિના રહેતી નહીં. એસી દશા ન હો ઔર દૂસરી દશામેં મુનિપણા માન લે, નિગોદ ગચ્છઈ એમ કહ્યું. તો પછી બાહ્ય ક્રિયામેં શુભરાગમેં ધર્મ હૈ એસા માનનેવાલા તો નિગોદ ગચ્છઈ. (શ્રોતા : પછી કાંઈ છે નહિ ને) એમ કે નિગોદથી પછી કાંઈ હેઠું નથીને? ઠીક પણ પ્રશ્ન કરે છે હોં! એનો અર્થ? એનો અર્થ શું છે ભાઈ! કે જે રાગ છે ને રાગ, શુભ હો કે અશુભ હો આ એની રૂચિ એના જ્ઞાનની દશાને હીણી પાડી દેશે. રાગની, રાગની રૂચિ, રાગનો વિશ્વાસ કે આનાથી ધર્મ થાય, એ એની જ્ઞાનની દશા હીણી કરીને નિગોદમાં જશે. એટલું પાપ છે અને રાગની રૂચિ છોડી એકલા જ્ઞાયકની રૂચિનું જ્ઞાન કર્યું એ ક્રમે ક્રમે જ્ઞાન વધીને કેવલ થઈ જશે. ઓલાને નિગોદ દશા થશે આને કેવલજ્ઞાન. વસ્તુ આમ છે. સમજાણું કાંઈ ?

રાગની રૂચિવાળાને તો વિકારની રૂચિ છે અને વિકારની રૂચિની પુષ્ટિ થતાં થતાં નિર્વિકારી શક્તિ તો એમ ને એમ રહેશે, પર્યાયમાં હીણી દશા થતાં...થતાં...થતાં...થતાં નિગોદ, એક શરીરમેં અનંત આત્મા ત્યાં ચલા જાયેગા. અને રાગને પુણ્યની પાપની વૃત્તિ હોવા છતાં, રૂચિ છોડકર શુદ્ધતા વીતરાગી દષ્ટિ વીતરાગ સ્વભાવ જચ્યા, તો વીતરાગ ભાવકી પુષ્ટિ કરકે ચારિત્ર લેકર વીતરાગકી પુષ્ટિ કરકે એકીલા વીતરાગી વિજ્ઞાન કેવળજ્ઞાન હો જાયેગા. નવનીતભાઈ! આ બે ને બે ચાર જેવી વાત છે. આમાં ક્યાં કોઈ પ્રશ્ન સંદેહને સ્થાન નથી પણ હવે એને ન બેસે ત્યાં સુધી કાંઈ કોઈ પરાણે કેવળજ્ઞાની પણ આવે તો બેસાડી શકે નહીં.

ત્રણલોકના નાથ તીર્થકર દેવ ઉસકા સમોવસરણમેં ભી અનંતબેર ગયે, સભામેં. ભગવાનકી સભામેં અનંતબેર ગયે. ભૈયા, ભગવાન બિરાજતે હૈ મહાવિદેહ ક્ષેત્રમેં

अभी. सीमंधर भगवान. आ दर्शन क्रियाने वो सब सीमंधर भगवान है. मानस्तंभ में, उसमें समोवसरणमें, वर्तमान महाविदेह क्षेत्रमें मनुष्यपक्षे बिराजते है. पांयसो धनुष्यका देह है, करोडपूर्वका आयुष्य है, केवणज्ञानी तेरमे गुणस्थाने बिराजते है. नमो अरिहंताणं. अरिहंतपदमें वर्तमान बिराजते है आ जमीन उपर हों! उज्ज अरिहंत पदमें बिराजते है. बहुत काल रहकर पछी सिद्ध होगी. भगवान महावीर तो सिद्ध अभी हो गये. भगवान बिराजते थे आम अरिहंत था अब सिद्ध हो गये. महाविदेह क्षेत्रमें प्रभु बिराजते है. अरिहंत है पीछे सिद्ध हो जायेगा. जो अरिहंत पद सिद्ध पद पर्यायकी प्राप्ति हुई वो वीतरागी विज्ञानघनका आश्रय लेकर प्राप्ति हुई है. उदास पड़ेलेसे. सम्यग्दर्शन जबसे हुआ, तबसे राग, राग नहीं, आ नहीं, आ नहीं. अरे! मेरी यीजमें आ नहि ऐसी अंतरदृष्टि जब वीतरागी यैतन्यकी हुई, अल्पकालमें यारित्र लेगा और समोवसरणमें ऐसा भगवान पासे अनंतबेर गये, पण राग बिनाकी अपनी यीज रूचि नहीं. जयी नहि अंदरसे, जयी नहि तो कौन जयाये? कौन आपे?

भगवानकी वाणी तो निमित्त है वो समजे तो, न समजे तो भगवान कोई पराणे समजा दे? पराणे, क्या कहते है जबरजस्ती...जबरजस्ती. तीर्थकर कोईको समजा दे ऐसी ताकात तीर्थकरमें भी है नहीं. समजमें आया? “परमार्थ तैं सम्यग्यारित्र तये ही भोक्षमार्ग हो है....” देणो सम्यग्दर्शन हुआ पण जब यारित्र स्वरूपमें रमणता वो यारित्र होगा तब भोक्षमार्ग हो है. “जैसे कोई पुरुष कै किसी नगर यालने का निश्चय तया....” कोई नगर यलनेका निश्चय तया. जूओ दृष्टांत “तातैं वाकै व्यवहारतैं ऐसा भी कहीये जो यह तिस नगरकों यल्या है....” अे नगरको याल्या है अेम कहीअे. मुंभईकी टिकिट लेकर बैठे यहां कहे तैया मुंभई गये, उज्ज तो रास्ते में है तो पण मुंभई गये ऐसा कहनेमें आता है. यह नगर यले. “परमार्थ तैं मार्ग विषै गमन क्रिये ही यलना होसी....” देणो मार्गमां गमन करशे तब परमार्थे गमन क्रिये ही यलना होसी.

अे दृष्टांत, “तैसैं असंयत सम्यग्दृष्टि कै....” देणो आ महासिद्धांत “तैसैं असंयत सम्यग्दृष्टि....” योथागुणस्थानवाणा उज्ज श्रावक मुनि थया पड़ेले श्रावक मुनि आ संप्रदायवाडाका की बात नहि है. वाडाका तो सब कहते है की उम श्रावक ने मुनि है जैसे नहीं. थेलीमें किराता त्तरा हो, थेली कहते है ने, क्या कहते है? बोरी और उपर लिपे शक्कर तो क्या किराता भीठा हो जाता है? जैसे उम श्रावक है मुनि है नाम धराव पण उसमें अंतर जेरकी दृष्टि निकाले बिना राग अने पुण्यकी रूचि निकाले बिना सम्यग्दर्शनकी अमृत

ચીજ પ્રગટ હોગા નહીં. સમજમેં આયા? લ્યો, હમ શ્રાવક હૈ એ બાત નહીં. કહેતે હૈ દેખો “અસંયત સમ્યગ્દષ્ટિ કે વીતરાગ ભાવરૂપ મોક્ષમાર્ગકા શ્રદ્ધાન ભયા....” શું કહ્યા? એ વીતરાગ ભાવરૂપ મોક્ષમાર્ગ. મોક્ષમાર્ગ વીતરાગ ભાવ હૈ એસા શ્રદ્ધાન હુઆ. “પહેલે કોઈ નગરમેં ચલનેકા નિશ્ચય ભયા....” વ્યવહારથી કહીએ. ખરેખર તો નગરમેં ચલેગા તો “પરમાર્થે ગમન કરેગા તો ચલના હોંસે....” એસે ભગવાન આત્મા આ ઉસકી સમ્યગ્દષ્ટિકો વીતરાગ ભાવરૂપ મોક્ષમાર્ગકા શ્રદ્ધાન... દેખો મહાસિદ્ધાંત. એકલો નિશ્ચય મોક્ષમાર્ગ કલ્હો છે ભાઈ આંહી તો. વીતરાગ ભાવ તે જ મોક્ષમાર્ગ અને એની શ્રદ્ધા એમ. ઓલા વ્યવહાર રાગ છે એ મોક્ષમાર્ગ નથી એમ કહ્યું.

(શ્રોતા : ... છોડવા જેવું છે) પહેલું સાતમામાં કહી ગયા છે રાગને મોક્ષમાર્ગ કહા તો વ્યવહાર વો તો આરોપસે કહા હૈ. સમ્યગ્દષ્ટિ જીવકો, ચાહે તો ગૃહસ્થાશ્રમમેં હો, ચાહે તો સ્વર્ગમેં હો, ચાહે તો નરકમેં ભી હો સમ્યગ્દષ્ટિ ઓર ચાહે તિર્યચ મેં ભી હો. તિર્યચ પશુ ઉસમેં ભી સમકિત હોતા હૈ. સ્વયંભૂ રમણ સમુદ્રમેં એક હજાર જોજનકા મત્સ્ય હૈ ઉસકો ભી સમ્યગ્દર્શન હોતા હૈ, પણ વો સમ્યગ્દર્શન ક્યા? ક્યા શ્રદ્ધા હુઈ? વીતરાગ ભાવ રૂપ મોક્ષમાર્ગ દેખો આ મહાસિદ્ધાંત ઓહોહો! કેસરીચંદજી! ક્યા લિખા હૈ વો? વીતરાગ ભાવ રૂપ મોક્ષમાર્ગ વહ પંચમહાવ્રતકા રાગ મોક્ષમાર્ગ નહીં. દેખો, વાંચો. અસંયત સમ્યગ્દષ્ટિ કે ધર્મી જીવકો, પહેલે દરજ્જાકા ધર્મીકો, પહેલે દરજ્જાકા ધર્મી “અસંયત સમ્યગ્દષ્ટિ વીતરાગ ભાવ રૂપ મોક્ષમાર્ગ....” વીતરાગ ભાવ રૂપ મોક્ષમાર્ગ ઓ “ઉસકા શ્રદ્ધાન ભયા....”

દેખો, ભગવાનજી ભાઈ! આ વીતરાગ ભાવ રૂપ (શ્રોતા : પાયો મંડાણો) પાયો મંડાણો. મેં રાગને પુણ્ય પાપકા ભાવ રહિત વીતરાગ અકષાય ભાવ હૈ વો હી મોક્ષમાર્ગ હૈ. “એસા શ્રદ્ધાન ભયા....” કહો જગુભાઈ આ વીતરાગ ભાવ રૂપ મોક્ષમાર્ગ. ઓર કહેતે હૈ મોક્ષમાર્ગ દો હૈ એક વ્યવહાર ને નિશ્ચય. એક રાગ ને એક અરાગ. આ ટોડરમલજી તો ના પાડતે હૈ કે વીતરાગ ભાવ રૂપ હી એક મોક્ષમાર્ગ હૈ. એ દેવાનુપ્રિયા! સાંભળ્યો છે તે ન્યાં મોટો મોટો માર્ગનો શબ્દ આવ્યો કે વ્યવહાર મોક્ષમાર્ગ માર્ગ હૈ, એ વ્યવહાર પણ મોક્ષમાર્ગ હૈ, ઉપચારસે! શું નકામી ચીજ છે?

(શ્રોતા : સાંગડે ઊભા રાખ્યા) સાંગડે ઊભા રાખ, પડશે, સાંગડે ઊભા નહિ રહે. એ અમારે ગઢામાં થયું હતું એક્યાસીમાં વરસાદનું. બહુ વરસાદની કમી હતી, વરસાદની કમી એક્યાસીની સાલમાં ગઢે ચોમાસુ એણે શું કહ્યું સમજાણું? વો પશુ હોતા હૈ ને પશુ જ્યારે આ દુકાળ પડતે હૈ ન ઘાસ નહિ મિલતા તો બસી જાતે હૈ અંદર, નબળાઈ હો

હૈ ને બૈઠ જાતી હૈ તો પછી ઓ ચાંદા ન પડે ચાંદા તો મહાજન લોક આકર લાકડા નાંખકર ઊંચા કરે, પણ ઊંચા પણ કરતા'તા. વિપુલભાઈ ને તમારા કાકા ને બધા.

હું જોતો'તો ન્યાં એક્યાસીની વાત છે. ઓગણીસ ને ઓગણીસ, આડત્રીસ વર્ષ થ્યા, વરસાદની કમી હતી. પછી ત્યાં વંડામાં ઢોર પશુ ને નાંખતા, પણ કસ નહિ અંદર. ઘાસ મિલે નહિ એટલે આમ હેઠે બેસી જાય, પછી અથડાય, આ ચાંદા પડે ચાંદા સમજતે હૈ, વો ફોડા ફોડા. ઢોરકો ફોડા પડ જાય. (શ્રોતા : .....) પડે પડે ગલ જાય તો પીછે વો વાણીયા આવે ત્યારે જરી લાકડા નાંખીને સાંગડા એને કીધું સાંગડા...સાંગડા એટલે લાકડા. લાકડા બેય બાજુ કરી આમ ઊંચા કરે ઊંચા પણ એ જ્યાં જાય પાંચ મિનિટ ઊભા રહે ત્યાં પગમાં તો કસ હૈ નહીં. અનાજ હૈ નહીં, ઘાસ હૈ નહીં, ઘબ દઈને પડે. એવી થપાટ લાગેને એ દેવાનુપ્રિયા ! સાંગડા ક્યાં સુધી કામ કરતા હશે ? સાંગડા સમજે ? વો લાકડા નાંખ્યા ને (શ્રોતા : થાંભલા) ઊંચુ ઊંચુ તેડીને આમ ઊંચુ કરે પણ અંદર પગમેં તો કસ નહીં. ઘાસ મિલે નહીં, પાણી મિલે નહીં શરીર ગલ જાતે હૈ ઔર ઉસકો ઉઠનેકી શક્તિ નહીં. વાણીયા આકર લાકડા નાંખકર લકડી ઉસસે ઊંચા કરે, પાંચ મિનિટ ઊભા રહે ત્યાં, એવા પડે ! અંદર તો તાકાત નહિ એસે રાગકા સાંગડા નાંખકર ઉસકો ઊંચા કરના એ મિથ્યાદૃષ્ટિ કહાં લગ ઊંચા હોગા ? સમજાય છે કાંઈ ? સાંગડાનો દાખલો અહીં આપ્યોને ! એ પણ શીખી ગયા. ન્યાંનું(ત્યાંનું) આહીં દે ને આહીંનું ન્યાં(ત્યાં) દે બેય બાજુ. કહો સમજાણું કાંઈ ? જુઓ મહાસિદ્ધાંત કલ્પો છે.

ઓહો ! “અસંયત સમ્યગ્દૃષ્ટિ....” શ્રદ્ધાવંત સમ્યગ્દૃષ્ટિ આત્માકા નિર્વિકલ્પ પ્રતીતરૂપ સમ્યગ્દૃષ્ટિ “એ એસે માનતે હૈ કી વીતરાગ ભાવહી મોક્ષમાર્ગ હૈ....” જિસમેં રાગકા કણ આતે હૈ વો મોક્ષમાર્ગ નહીં. આંહી તો ઠેકાણા નહીં ને સાંગડા નાંખવા છે. શેમાં નાંખવા, પડશે સમૂળા એવા પડશે કે સાચાનું માનશે નહીં. (શ્રોતા : ...) છે ને પડશે શું ? જાશે અશુભમાં, શુભની રૂચિવાળા સમ્યક્ના ભાન વિના, અશુભમેં જાના ચાહેગા શુભકો પલટકર અને અશુભમેં જાકર આયુષ્ય બાંધેગા નરક નિગોદકા, ક્યા કરે ? કોણ સમજાવે કોને ? કોણ સમજે કિસસે ? વહ અપનેસે સમજે તો ચલે નહિ તો કોઈ સમજા સક્તે નહીં.

તીર્થંકર ભી અનંત હો ગયા, અનંત હો ગયા. સમોવસરણમેં ભી અનંતબાર ગયે. સાક્ષાત્ ભગવાનકા સમોવસરણમેં એસા કલ્પવૃક્ષકા ફૂલસે ભગવાનકી પૂજા ક્રિયા સમોવસરણમેં, ક્યા હુઆ ? આવ્યું હતુંને ભાઈ ભક્તિમાં ? અરે પ્રભુ ! નહોતું આવ્યું ભગવાનનું ? કે ઈન્દ્રે આપકા અભિષેક ક્રિયા તો ક્યા હુઆ ? ઉસમેં ક્યા બડાઈ હૈ પ્રભુ !

ઔર કમલકો હાથીને હિલાયા, કમલકો હાથીને હિલાયા તો ક્યા હુઆ નવનીતભાઈ ! આવ્યું હતું બપોરે, કમલ હોતા હૈ ન કમલ ! હાથી આકર હિલાયા તો ઉસમેં ક્યા હુઆ ? ભગવાન આપકા અભિષેક ઈન્દ્રને ક્રિયા તો ઉસમેં ક્યા હુઆ ઔર આપકી દીક્ષામેં ઈન્દ્ર આયે તો ક્યા હુઆ ? આપકી વીતરાગી દૃષ્ટિ ને ચારિત્ર ઉસમેં સમા ગયે. કમલકો હિલાયા હાથીને તો ઉસમેં હુઆ ક્યા ? હાથી હલાવે તો, પૂંછડું હલાવે તો હલી જાય ન્યાં, હલાવું પડે નહિ, પૂંછડું જ્યાં આમ પડે સૂંઢ પવન લાગે ત્યાં કમલ ઐસા હલે ઉસમેં હુઆ ક્યા ?

એમ પૂર્વકા પુણ્ય પ્રકૃતિકે કારણ કોઈ અભિષેક હો, દુનિયામાં પ્રસિદ્ધિ હો ક્યા હુઆ ? નવનીતભાઈ ! ભક્તિમાં આવ્યું તું પરમ દી' હતા ? નહોતા ? કમળને હિલાયા હાથી એ તો ક્યા હુઆ ? આ ઈન્દ્રને ભગવાન આપકા અભિષેક ક્રિયા તો ક્યા હુઆ ? વહ તો પુણ્યબંધકા કારણ હૈ ઉસકો શુભ, પણ ઉસકી મહિમા ઉસસે તુમ્હારી નહીં. અભિષેકસે તમારી મહિમા નહીં. તમારી મહિમા તો વીતરાગી કેવળજ્ઞાન ઘનસે તમારી મહિમા હૈ. સમજમેં આયા ? ઐસે પુણ્યસે અપની મહિમા નહીં. ભાગ્યોદયસે અપની મહિમા નહીં. વહ તો કહા ને, બનારસી દાસે તો કહા હૈ વિટ સમાન વિષ્ટા સમાન ભાગ્યોદય માનતે હૈ. વખત સમ્યગ્દૃષ્ટિ અપના વખત, વખત સમજતે હૈ ને ! બહોત અનુકૂળતા હો આહાહા ! આ શેઠિયાએ જેવી અનુકૂળતામાં ક્યાં બધે ક્ષેત્રે અનુકૂળતા નહિ ત્યાં પગમાં દુઃખે છે ને આ દીકરો મરી જાય ને એમાં ક્યાં હતી અનુકૂળતા ? હોય ? પણ કોઈને બધી સરખાઈ હોય લ્યોને શેઠ, પણ ક્યા હુઆ ? ઉસમેં અનુકૂળતા, સમ્યગ્દૃષ્ટિ જાનતે હૈ કે વો ભાગ્યકા ઉદય વીટ સમાન હૈ. વિષ્ટા સમાન હૈ.

બનારસીદાસ કહેતે હૈ, બનારસીદાસ હૈ ને વો સમયસાર નાટક, ઉસમેં લિખા હૈ. સમ્યગ્દૃષ્ટિ વિષ્ટા સમાન અપના ભાગ્યોદય માનતે હૈ આમ પ્રસંશા કરે દુનિયા. અરે ક્યા હૈ ! વો તો પૂર્વકા પુણ્યકા ફળ હૈ. વો સમયસાર નાટકમેં હૈ ને ! સમયસાર હૈ. (શ્રોતા : કાગ વિટ .....) નહિ એ વળી બીજું. વો દૂસરી બાત વો વિટ સો વખત માને વો બાત હૈ. વિટ સો વખત માને. વખત નામ ભાગ્યોદયકા કાલ હૈ. લાવો વો સમયસાર નાટક વો બનારસીદાસકા બનાયા હુઆ હૈ. એ ઓગણીસમું છે બંધ દ્વારમેં

કીચસો કનક જાકૈ નીચસૌ નરેસ પદ,
મીચસી મિતાઈ ગુરુવાઈ જાકૈ ગારસી ।
જહરસી જોગ-જાતિ કહરસી કરામાતિ,
હહરસી હૌસ પુદ્ગલ-છબિ છારસી ।।

जालसौ जग-विलास, भावसौ भुवन वास,
कालसौ कुटुंब काज लोक-लाज लारसी ।
सीठसौ सुजसु जानै बीठसौ वखत मानै,
ऐसी जाकी रीति ताहि वंदत बनारसी ॥ १० ॥

अे कंयनको कीयउके समान जाने सम्यग्दृष्टि. राजपदको नितान्त दुःख जाने, सुख सुख राजविलास धूणमें राज हमारा क्या है? हमारा राज तो हमारे पास है. लोगोंकी मित्रताको मृत्यु समान माने, ओ क्या संग करना? राग लोगा मृत्यु समान है. प्रशंसाको गालीके समान प्रेमयंदृष्ट! अे प्रशंसाको सम्यग्दृष्टि गाण क्या प्रशंसा, अमारी प्रशंसा तो अमारा अपनेमें है. तुम प्रशंसा करते हो तो पूर्वका पुण्यके कारण है. गाली समान जानते है. को समजे? योगकी क्रियाओंको जेर के समान... अे योगनी क्रिया शुभ अशुभ भावनी क्रिया जेर समान, मंत्रादि करामतको दुःखके समान लौकिक उन्नतिको अनर्थके समान लौकिक उन्नति दुर्घ, पुत्र हुआ, पैसा हुआ, आभर हुआ, दुकान हुआ अलोक अनर्थ, शरीरकी कांतिको राखके समान. शरीरकी कांति अे तो धूणकी कांति है, आत्माकी है? आ तो माटी है, धूण है राखके समान.

आ संसारकी माया को जंजलके समान, महेलके निवासको बाणकी नोंकके समान छे? अने कुटुंब के कार्यको काणके समान आ लोक लाजको लाणके समान लाण...लाण अने सुयशको नाकके मेलके समान, भाग्योदयको विष्टा के समान. समयसार नाटक तो है तुम्हारे घरे. भाग्योदयको विष्टा समान. अरे! हमारा पवित्र भाव तो हमारे पास है अे भाग्य तो विष्टा समान है अने पछी तो पड़ेला अेम ज लीधुं पड़ेले नहीं? सुवरको लायै जो पुरुष पकवान है सुवरने अे पुरुषनो विष्टा ते पकवान लागे छे. मुखके भाये शुभबंध निर्वाण है। अज्ञानीने शुभबंध है तो निर्वाण मानते है. ज्ञानी कहे अरे! शुभ पंथ तो राग है, बंधका कारण है. हमारा स्वभाव मोक्षका कारण (है) अैसी सम्यग्दृष्टिकी रूचि होती है.

विशेष कहेशे...

॥ प्रभाण वचन गुरुदेव ॥

શ્રી મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક

પ્રવચન નં. ૩૦

અધિકાર ૯મો

સ્થળ:સુવર્ણપુરી તા.:૧૫.૧૨.૧૯૬૨ શનિવાર

મંગલાચરણ

ણમો લોએ સવ્વ અરિહંતાણં;
ણમો લોએ સવ્વ સિદ્ધાણં;
ણમો લોએ સવ્વ આયરિયાણં;
ણમો લોએ સવ્વ ઉવજ્જયાણં;
ણમો લોએ સવ્વ ત્રિકાળવર્તી સાહૂણં;
ઔંકાર બિન્દુ સંયુક્તં નિત્યં ધ્યાયન્તિ યોગિનઃ।
કામદં મોક્ષદં ચૈવ ઔંકારાય નમોનમઃ॥
મંગલં ભગવાન્ વીરો મંગલં ગૌતમો ગણી ।
મંગલં કુંદકુંદાર્યો જૈન ધર્મોસ્તુ મંગલમ્ ॥
નમઃ સમયસારાય સ્વાનુભૂત્યા ચકાસતે ।
ચિત્સ્વભાવાય ભાવાય સર્વ ભાવાન્તરચ્છિદે ॥
ત્રિકાળ દિવ્યધ્વનિ દાતાર...

આ મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક એનો નવમો અધ્યાય ચાલે છે. અહીં પ્રશ્ન. ફરીને પ્રશ્ન લઈએ હેં? વધારે છે? ક્યાં છે? (શ્રોતા : ...) એ તો છે ઈ તો આમાં છે ને આમાં પણ આપણે આ... પણ આમાં નવામાં નથી નાંખ્યુંને! નવામાં કેમ નથી નાંખ્યું એમ. આમાં તો છે. મગજમાં હતું કાલે પણ હવે આ... આ કેમ ન આવ્યું? તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાનં... (શ્રોતા : ...) હેં? અહીંયા તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાનં સમ્યગ્દર્શનમ્ એમ આચાર્ય મહારાજનું કથન છે તો તત્ત્વાર્થ શ્રદ્ધાન વિપરીત અભિનિવેશ રહિત થતાં સમ્યગ્દર્શન થાય. તો અહીંયા શિષ્યનો પ્રશ્ન છે કે તમે તો તત્ત્વાર્થ સાત કહ્યા. તત્ત્વાર્થ તો અનંત છે (પ્રશ્ન) અને તે બધાં સામાન્ય અપેક્ષાએ સંક્ષેપમાં જીવ અને અજીવમાં બધાં ગર્ભિત થાય છે ત્યારે બે જ કહેવા હતા અથવા વિશેષ કહેવા હોય તો અનંત કહેવા હતા એમ. ટૂંકામાં કહેવું હોય તો જીવ અને અજીવ બેમાં સાત

સમાઈ જાય... બધું સમાઈ જાય છે.

વિશેષ કહેવું હોય તો અનંત પદાર્થને અનંતપણે ભગવાને દીઠાં એમ અનંત કહેવું હતું. આસ્ત્રવ આદિ તો જીવ - અજીવના વિશેષો છે. આસ્ત્રવ, સંવર, નિર્જરા, બંધ અને મોક્ષ એ તો જીવની પર્યાય અને અજીવની પર્યાય છે. એ કાંઈ જીવ - અજીવથી જુદાં નથી. તો તેમને જુદાં જુદાં કહેવાનું શું પ્રયોજન ? આ પ્રશ્ન.

ઉત્તર : જો અહીં પદાર્થ શ્રદ્ધાન કરાવવાનું પ્રયોજન હોત... પદાર્થ શ્રદ્ધાન કરાવવાનું પ્રયોજન નથી કે પદાર્થ છે એટલું નહીં, તો તો સામાન્યપણે ને વિશેષપણે જેમ સર્વ પદાર્થનું જાણવું થાય તેમ જ કથન કરત પણ એ પ્રયોજન તો અહીં છે નહીં. હવે અહીંયા મુખ્ય સાત કેમ કહ્યા ? સામાન્ય બે ન કહ્યા વિશેષ અનંત ન કહ્યા. સામાન્યમાં જીવ - અજીવ બે ન કહ્યા. વિશેષમાં અનંત ન કહ્યા અને સાત જ કહ્યા એનું શું કારણ ? આંહી મૂળ તો મોક્ષનું પ્રયોજન છે. આત્માની આનંદ.... પૂરણ આનંદ દશા પ્રગટ થાય તે પ્રયોજન છે.

જોયું! પ્રયોજન એક છે. આત્માની પરમ પવિત્ર શુદ્ધ દશા; 'મોક્ષ કલ્પો નિજ શુદ્ધતા.' પોતાનો શુદ્ધ સ્વભાવ એ વસ્તુમાં છે એવી જ જેની દશા... પર્યાય... હાલત અનંત અનંત પૂરણ શુદ્ધ પ્રગટ થાય એનું નામ મોક્ષ, એમ મોક્ષનું પ્રયોજન અહીંયા છે. તો તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાન કરાવવામાં. એકલું તત્ત્વાર્થ છે શ્રદ્ધા, પદાર્થ છે એટલું પ્રયોજન નથી. એક વાત. તેથી જે સામાન્ય અથવા વિશેષ ભાવોનું શ્રદ્ધાન કરતાં મોક્ષના પ્રયોજનમાં સામાન્ય... ટૂંકામાં સામાન્ય દ્રવ્ય તરીકે અને વિશેષ અવસ્થા સામાન્ય અને જે વિશેષ દશાનું શ્રદ્ધાન કરતાં મોક્ષ થાય તથા જેનાં શ્રદ્ધાન કર્યા વિના મોક્ષ ન થાય તેનું જ નિરૂપણ અહીં કર્યું છે. કહો બરાબર હૈ ? જીવ - અજીવ એ બે તો ઘણાં દ્રવ્યોની એક જાતિ અપેક્ષાએ સામાન્યરૂપ તત્ત્વ કહ્યાં. આત્મા અને શરીર આદિ જડ એ બે તત્ત્વો ઘણાં દ્રવ્યોની એક જાતિ અપેક્ષાએ સામાન્ય સંક્ષેપમાં બે કહ્યા. એ બન્ને જાણતાં... એ બન્ને જાતિ જાણતાં આત્માને સ્વપરનું શ્રદ્ધાન થાય.

જીવ અને અજીવ જાણતાં, આત્માને સ્વનું અને પરનું શ્રદ્ધાન થાય, ત્યારે પોતે પોતાને પરથી ભિન્ન જાણી... ભગવાન આત્મા પોતે સ્વ અને શરીર, કર્મ, વાણી, મન, કુટુંબ - કબીલો પર. એ બધા પોતે અને પોતાથી પર એને ભિન્ન જાણી, પોતાના હિતને અર્થે પોતે પરથી ભિન્ન છે, માટે મારા હિતને માટે પોતાનું હિત એને માટે મોક્ષનો ઉપાય કરે. મોક્ષનો ઉપાય કરે કહો કે મોક્ષનો મારગ કરે કહો. જુઓ મોક્ષ નામ છૂટવાનો

ઉપાય કરે જુઓ, સ્વ જીવ અને પર અજીવ. એમ બેને ભિન્ન ભિન્ન તરીકે જાણે તો સ્વ આત્માના હિતને માટે રાગ આદિ પુણ્ય પાપના વિકારી ભાવોથી છૂટવાનો ઉપાય કરે. કહો સમજાય છે કાંઈ ?

મોક્ષને માટે મોક્ષનો ઉપાય કરે અને પોતાથી ભિન્ન પરને જાણે. શરીર, કર્મ આદિ એ તો પરવસ્તુ સ્ત્રી કુટુંબ આદિ. ત્યારે પરદ્રવ્યથી ઉદાસીન થઈ પરદ્રવ્યમાં તો બધું આવ્યું હોં. શરીર, દેવ - ગુરુ - શાસ્ત્ર બધાં પરદ્રવ્ય છે. એ આત્માથી પરવસ્તુ ભિન્ન. જ્યારે પરને પોતાથી ભિન્ન જાણે ત્યારે પરદ્રવ્યથી ઉદાસીન થઈ પરદ્રવ્યથી મારે કાંઈ કામ નથી. એ પરદ્રવ્યથી મારે કાંઈ પ્રયોજન નથી એમ પરથી ઉદાસીન થઈ રાગ આદિ છોડી, દેખો... પરદ્રવ્યનાં લક્ષે પર દ્રવ્યના સંબંધમાં અશુભ ને શુભરાગ જે પરદ્રવ્યના સંબંધે થતાં તે રાગાદિ છોડી, એ અશુભ અને શુભ રાગાદિ છોડી, કેમ (કે) શુભ અને અશુભ રાગનું નિમિત્ત પરદ્રવ્ય છે. પરદ્રવ્યને જ્યારે પોતાથી ભિન્ન જાણ્યાં એટલે પરદ્રવ્યના સંબંધે થતાં શુભાશુભ રાગ એને ભિન્ન જાણ્યા એટલે એના તરફનો રાગ - દ્વેષ કરવો રહ્યો નહીં. (શ્રોતા: પરદ્રવ્યને છોડવાનું ક્યાંથી આવ્યું?) એ પરદ્રવ્ય તો છૂટાં જ પડયા છે. છોડવું છે ક્યાં! અહીં તો ભિન્ન જાણવું એટલું, એને છોડવું નથી. ભિન્ન વસ્તુ છોડવી નથી એ તો પર છૂટી જ પડી છે.

ભિન્ન દ્રવ્ય જાણે કે આ શરીર આદિ પર છે. દેવ - ગુરુ - શાસ્ત્ર પર છે. સ્ત્રી, કુટુંબ પર છે તો પરથી ઉદાસીન થઈ, પરથી લક્ષ છોડી, પરથી ઉપેક્ષા કરી... રાગાદિ છોડી જુઓ ભાષા! શુભ અને અશુભ રાગાદિ છોડી પરદ્રવ્ય તરીકે પરને જાણે, સ્વદ્રવ્ય તરીકે સ્વને જાણે તો સ્વદ્રવ્યનાં આત્માના હિતને માટે રાગ-દ્વેષ આદિ છૂટવાનો ઉપાય મોક્ષનો કરે એમ કહ્યું અહીંયા, 'અને પરદ્રવ્યને પર તરીકે ભિન્ન જાણે ત્યારે પરદ્રવ્યના સંબંધે શુભ - અશુભ રાગ જે થતાં એ શુભાશુભ રાગ છોડી ... એકલો અશુભ રાગ છોડી એમ નહીં સમજાય છે કાંઈ? એ દેવાનુપ્રિયા! શું આ કહ્યું જુઓ! રાગાદિ છોડી એટલે એમાં અશુભ છોડીને ને શુભને રાખીને એમ હશે? (શ્રોતા : ...) ઈ ક્યાં પ્રશ્ન છે, છૂટવાની દૃષ્ટિમાં સમ્યગ્દર્શનમાં તો શુભાશુભ રાગ બેય છોડવા જેવા છે એવી પહેલી પ્રતીત થયા વિના એ છૂટે નહીં કોઈ દી'.

આત્મા જ્ઞાનમૂર્તિ છે. શુભ અને અશુભરાગ બેય હેય છે છોડવા જેવા છે, નાશ કરવા જેવા છે એવી દૃષ્ટિ ન થાય ત્યાં સુધી એને આસ્ત્રવની પણ શ્રદ્ધા નથી, એને આત્માની પણ શ્રદ્ધા અને મોક્ષની શ્રદ્ધા નથી. કહો સમજાય છે કાંઈ? જુઓ પોતાના હિતને

જાણી, પોતાને પોતાનું સ્વરૂપ જાણી પોતાના હિતને અર્થે મોક્ષનો મારગ કરે, ઉપાય કહો કે મારગ કરે અને પોતાથી ભિન્ન પરને જાણે ત્યારે પરદ્રવ્યથી ઉદાસીન થઈ એમ કહ્યું છે. પરદ્રવ્યથી કંઈપણ મને લાભ થાય કે નુકસાન થાય એ વાત પરદ્રવ્ય ભિન્ન જાણ્યા એમાં રહેતી નથી. સમજાય છે કાંઈ? આત્માથી પરવસ્તુ અનંત પદાર્થ બધા પર છે તો પરથી મને લાભ થાય કે પરથી નુકસાન થાય એ બુદ્ધિ રહેતી નથી, એટલે પરના કારણે જે લક્ષે - સંબંધથી શુભ અને અશુભ રાગ થતાં એ પરદ્રવ્યથી ઉદાસીન થઈ ભિન્ન જાણ્યા ત્યારે કહેવાય કે તેનાથી ઉદાસીન ઉપેક્ષા કરી, પુણ્ય પાપના ભાવ આદિ છોડી, એ મોક્ષમાર્ગમાં પ્રવર્તે... વીતરાગભાવમાં પ્રવર્તે. એ તો ઓલામાં એમ કહ્યું તું મોક્ષનો ઉપાય કરે. અહીં મોક્ષમાર્ગમાં પ્રવર્તે. સમજાણું કાંઈ?

જુઓ... સાત તત્ત્વની વાત બહુ યથાર્થ રીતે સિદ્ધ કરી છે. (શ્રોતા : પરદ્રવ્યને રાખીને ઉદાસીન થવું એટલે?) રાખે કોણ? પરદ્રવ્ય રાખવા છે એને? એ તો પરમાં છે. કોને રાખવા છે? ક્યાં રાખવા? પર તો એને કારણે રહેલા છે. કોને રાખવા છે? એને કારણે જાય છે કોને છોડવા છે? મિથ્યાબુદ્ધિ છે. પરદ્રવ્યને રાખું... રાખું કહેતે હૈ ને ક્યા હૈ હિન્દીમેં? અને પરદ્રવ્યને છોડું... મૂંઢ હૈ, મિથ્યાદૃષ્ટિ હૈ. અજીવને અને પરને પર જાણી, પરથી ઉદાસીન થઈ, પરતરફનાં શુભાશુભ રાગને છોડી મોક્ષમાર્ગમાં પ્રવર્તે, એ ભિન્નને જાણ્યાનું પ્રયોજન. સમજાણું નહીં? પરદ્રવ્યને આત્મા સિવાય...

(શ્રોતા : કપડા જ ક્યારે બદલવા એ તો વાત નથી કરી) કપડાની ક્યાં વાત છે આંહી? પરવસ્તુને પરવસ્તુ આત્માથી ભિન્ન છે તેમ જાણી, તેના પ્રત્યે ઉદાસ થઈ, એનું કામ એનું કાર્ય મારું છે નહીં. એની કોઈપણ ક્રિયા પરદ્રવ્યની મારી નથી કેમ કે પરદ્રવ્યને પરદ્રવ્ય તો ભિન્ન જાણ્યું ત્યારે પરદ્રવ્યના દ્રવ્ય એટલે શક્તિઓનો પિંડ, એનો ગુણ અને એની દશા એ બધા મારાથી ભિન્ન છે પછી મારાથી એની પર્યાય ઉતરવાની, ચડવાની, પડવાની ભિન્ન છે પછી એના માટે મારે કાંઈ કરવું, એ ભિન્ન જાણ્યું એમાં રહેતું નથી. અરે! એને વાત તત્ત્વની ખબર ન મળે અને શું કરે? ક્યાં જાવું?

ભગવાન આત્મા પોતાનું સ્વરૂપ જ્ઞાન દર્શન ને આનંદથી ભરેલું સ્વથી, પરથી ભિન્ન છે. સ્વથી અભિન્ન છે. સ્વભાવથી આત્મા અભિન્ન છે. પરથી ભિન્ન છે. પરથી ભિન્ન પોતાને જાણે તો પોતામાં... પોતામાં વીતરાગપણાનો મોક્ષમારગ શ્રદ્ધા - જ્ઞાન - ચારિત્ર ત્રણે વીતરાગ ભાવ છે, એવા મોક્ષમારગમાં પોતે પ્રવર્તે સ્વભાવ સન્મુખ થઈને, અને પરને ભિન્ન જાણે તો પરદ્રવ્ય પ્રત્યે ઉદાસીન થઈ તેના પ્રત્યેનો સંબંધથી જે રાગ

દ્વેષ શુભાશુભ થતા એને છોડીને મોક્ષમારગમાં પ્રવર્તે. હવે આમ ન સમજવામાં આવે તો કાંઈ કોઈ સમજાવી દે એવું... તીર્થંકરની તાકાત નથી કે પરને સમજાવે. અનંત તીર્થંકરો થયા સમોવશરણમાં અનંતબૈર ગયે, ક્યા કરે ભગવાન! તેરી સમજણ તેરેસે ન હો... એને ખ્યાલમેં ન આવે કે અરે! મેં કૌન હૂં? મેં કોન હૂં અને કોણ ચીજ આ છે? એ ચીજ તો પર છે. શરીર પર છે. પછી તો પરવસ્તુ સ્ત્રી, કુટુંબ, પરિવાર, દેવ - ગુરુ - શાસ્ત્ર, પ્રતિમા અને ડુંગર સબ પર. આહાહા! પરને પર જાણી પોતાના... સમજે? જુઓ પર ને પરદ્રવ્યથી ઉદાસીન થઈ પરનું પછી કરવું - છોડવું ક્યાં રહે છે? શું કીધું? પરને પર જાણ્યા ત્યારે પરનું કાંઈ કરવું, છોડવું, ઉતારવું, મૂકવું એ રહેતું (નથી) તો શું છે?

આ સખનો રસ્તો તો આ છે. સખ એટલે સુખ. આત્મા જ્ઞાનમૂર્તિ એનું સ્વરૂપ પરથી ભિન્ન છે માટે મારા જ્ઞાનમાં આનંદમાં શુદ્ધતામાં એકાકાર થઈ અને શુદ્ધ સમ્યગ્દર્શન - જ્ઞાન - ચારિત્ર પ્રગટ કરવું એ સુખનો ઉપાય છે. એ રાગ અને પુણ્ય ને દયા - દાનના વિકલ્પથી પણ મોક્ષમારગ થતો નથી અને પરદ્રવ્યનો સંબંધ રાખીને પર દ્રવ્ય મારામાં નથી એમ માનતો છતાં એમ કહે કે પરદ્રવ્યની ક્રિયા મારાથી થાય, ઊતરે, છોડે, લઉં, મૂકું તો એણે પરદ્રવ્યને પોતાથી ભિન્ન જાણ્યો નથી. શું થાય? અરે! આ એના અણસમજણે ચડેલી રીત એના સમજણે ઊતરે એવી છે. બીજી કોઈ એમાં રીત છે નહીં. સમજાણું કાંઈ?

તેથી એ બન્ને જાતિનું શ્રદ્ધાન થતાં જ મોક્ષ થાય. જુઓ આ સાત તત્ત્વમાં બે સ્થાપ્યાં, જીવ અને અજીવ, પણ એ બન્ને જાતિ જાણ્યા વિના... હવે નકારથી વાત કરે છે, પહેલે હકારથી કરી. પણ એ બન્ને જાતિ જાણ્યા વિના સ્વપરનું શ્રદ્ધાન ન થવાથી... જુઓ હવે નકારથી વાત કરે છે. પર્યાયબુદ્ધિથી, ઓલો તો સ્વ ને પરને પરથી પોતાને ભિન્ન જાણતાં પોતાના જ્ઞાન, આનંદ સ્વભાવની શ્રદ્ધા એની જ્ઞાન ને રમણતામાં પ્રવર્તે; પણ સ્વ ને પર બેય એક જાણે અને ભિન્ન ન જાણે તો... સ્વ પરનું શ્રદ્ધાન ન થવાથી પર્યાયબુદ્ધિ... એ તો શરીરબુદ્ધિ રહી. શરીર... શરીર... શરીર તે હું, શરીરના સંબંધથી હું.

તે સાંસારિક પ્રયોજનનો જ ઉપાય કરે. ઓલો મોક્ષનો ઉપાય કરતો. પરથી પોતાને ભિન્ન જાણી મોક્ષના મારગમાં પ્રવર્તતો, ત્યારે સ્વ ને પરને ભિન્ન ન જાણ્યા એટલે પરમાં પોતે પ્રવર્તયો. સાંસારિક પ્રયોજનનો ઉપાય... શરીર કેમ ઠીક રહે, અને શરીર કેમ આમ રહે અને શરીરથી કામ લેવાય કારણકે પોતે પરથી પોતે ભિન્ન તો જાણ્યો નહીં. એટલે શરીરથી આમ કામ લઉં અને આમ ખવડાવું ને આમ પીવડાવું અને એનાથી આમ બોલવું, આ બધા કામ થાય શરીર હારા(સારા) હોય તો આમ થાય એ તો પર્યાયબુદ્ધિ...

શરીરબુદ્ધિ... મિથ્યાબુદ્ધિ થઈ. સાંસારિક પ્રયોજનનો જ ઉપાય કરે મિથ્યાશ્રદ્ધા, મિથ્યાજ્ઞાન અને મિથ્યાચારિત્રનો. અને પરદ્રવ્યોમાં રાગ - દ્વેષરૂપ થઈ પ્રવર્તતા... લ્યો, પરદ્રવ્યોમાં... શરીરમાં આમ થાય, આનું આમ થાય, આનું આમ થાય. પરદ્રવ્યોમાં રાગ - દ્વેષરૂપ થઈ પ્રવર્તતા તે મોક્ષમારગમાં કેવી રીતે પ્રવર્તે ?

ત્યાં પરદ્રવ્યનું લક્ષ છે અને પરદ્રવ્ય તે હું... શરીર હું, એમાં તો રાગ-દ્વેષ થયા વિના રહે જ નહીં. તો રાગ-દ્વેષમાં પ્રવર્તે એથી તો આત્માનું મોક્ષમાર્ગનું સ્વરૂપ કેમ સાધે ? માટે બન્ને જાતિનું શ્રદ્ધાન ન થતાં, મોક્ષ પણ ન થાય. બન્ને જાતિનું શ્રદ્ધાન થતાં મોક્ષ થાય, બન્ને જાતિનું શ્રદ્ધાન ન થતાં મોક્ષ ન થાય. અસ્તિ - નાસ્તિથી વાત કરી, અનેકાંતથી વાત કરી બહુ સરસ વાત ! ટોડરમલજીએ તત્ત્વાર્થોને બહુ જ ટૂંકામાં સરસ રીતે શાસ્ત્રને જે કહેવું છે એ વાતને સાદી ભાષામાં ચાલતી ભાષામાં મૂક્યું. તે પ્રમાણે એ બે સામાન્ય તત્ત્વો તો અવશ્ય શ્રદ્ધાન કરવા યોગ્ય કહ્યા. લ્યો, બેની વાત છે એ સાતમાં. હું આત્મા એ જ્ઞાન - દર્શન સ્વભાવવાળો, એના સ્વભાવમાં એકાકાર થઈ મોક્ષમાર્ગનું પ્રવર્તન થાય માટે જીવની પોતાની જાત જાણવી. આ અજીવ અથવા બીજા જીવ, મારાથી જુદા પરદ્રવ્ય એનાથી મારે કાંઈ પ્રયોજન નથી કેમ કે તેના દ્રવ્ય, ગુણ ને પર્યાયો. પર્યાય એટલે હાલત, દશાઓ, એનાથી થઈ રહી છે. મારે એને કરવું કેમ કે ભિન્ન છે, તેમ એનાથી મારામાં કાંઈ કરવું કેમકે ભિન્ન છે એ રહેતું નથી. પરદ્રવ્યથી મારામાં કાંઈ થાય અને મારાથી પરમાં થાય, એવા જીવ અને અજીવ બે ભિન્ન જાત જાણતાં એ વાત રહેતી નથી. સમજાણું કાંઈ ?

હવે આલ્યા પાંચ, આસ્ત્રવ આદિ વિશેષ અવસ્થા, બહુ સરસ વાત છે જુઓ. આસ્ત્રવ આદિ પાંચ તત્ત્વો કહ્યા, સાત છે ને સાત ! તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાનં સમ્યગ્દર્શનં. જીવ, અજીવ, આસ્ત્રવ, બંધ, સંવર, નિર્જરા અને મોક્ષ... સાત. તો બેની વાત તો કરી. સમજાય છે ને ? કાંઈ થોડું થડું સમજી લેવું ગુજરાતી. કહે છે કે આત્મા અને પર બેય ભિન્ન જાણ્યા એને આત્માનું અંતર્મુખ થઈને હિત કરવાનું પ્રયોજન સિદ્ધ થયું. પરને પર જાણ્યાં તો પરથી કાંઈ કામ લેવું કે પરને કાંઈ કામ કરવું એ વાત શ્રદ્ધાનમાં બે જાત ભિન્ન જાણી એમાં એ રહેતું નથી. કહો સમજાણું કાંઈ ?

કેટલી સાદી ભાષામાં મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક ઘણી સાદી ભાષામાં ચાલતી સરળ ભાષામાં અમે એને મૂકીને કહીએ છીએ લ્યો, સમજાણું ? જેમ મા એ આમ ગર્ભલો કરીને આપે કે નહીં ? ગર્ભલો શું આ રોટલાનો... બાજરાના રોટલાનો ગર્ભલો કરીને આમ ઝીણો ઝીણો નથી આપતાં ? શું કહેવાય ઈ તમારે હિન્દીમાં ક્યા કહેતે હૈ ? સમજતે નહીં.

બીચકા ગર્ભ ઓ રોટીકા... રોટલાકા ભાગ ઓ ઉપરકો નહીં, હેઠે ને વચલો ગર્ભ. એમાં સાકર ને ઘી નાંખીને આપે એમ આપ્યું છે આ. ગર્ભલો કરીને આમ કાઢ્યું જુઓ ભાઈ! પ્રભુ તું તો જુદો છો ને ભાઈ! તારે અને પરને શું સંબંધ છે? ત્રણકાળ, ત્રણલોકમાં પરદ્રવ્ય અને તારે કાંઈ સંબંધ નથી. તો હવે તું તો આત્મા છો ને! અને તે આત્મા તો જ્ઞાન - દર્શન ને આનંદ સ્વભાવવાળી ચીજ છે. એ સ્વભાવનું અંતર સાધન, પુણ્ય-પાપનાં રાગ અને પરનું લક્ષ છોડી, સ્વભાવ શુદ્ધ ચિદાનંદનું સાધન કરવું એ પરથી જીવ જુદો પાડયાનું પ્રયોજન છે, અને પોતાથી જડ અને પર આત્માઓને જુદા જાણ્યા એનું ફળ પર પ્રત્યેના કાંઈપણ કાર્યને હું કરું નહીં અને પરપદાર્થથી મારે કાંઈ કાર્ય મારું લેવું નથી. પરથી મારે કાંઈ કામ નથી કેમ કે ઈ જુદા છે. જુદા જુદાનું કામ કરે, હું મારું કામ કરું. આહાહા!

કહો વોરા બરાબર છે આ? ભાઈઓ જુદે જુદા હશે? હૈં? (શ્રોતા : ઓળખ્યા નથીને!) ઓળખેને! જુદા જાણ્યા નથી એણે. અરે! જુદા જાણે તો જુદાની ચિંતા શી? પરવસ્તુને જુદી જાણે તો એની ચિંતા શી? કેમ કે પરવસ્તુ જુદી, એની દશાઓના કાર્યો એનાથી થઈ રહ્યા છે એટલે મારાથી જુદા એની ચિંતાનું એને પ્રયોજન રહેતું નથી. આહાહા! સમજાણું કાંઈ? અને હું જ્યારે પરથી જુદો તો પરથી કામ લેવાનું મારે કાંઈ રહેતું નથી, મારું કામ મારાથી છે. હું તો જ્ઞાન - દર્શન ને આનંદ સ્વરૂપ છું એવો મારો સ્વભાવ, એ સ્વભાવનું પરથી ભિન્નપણું જાણ્યું તો સ્વભાવમાં એકાગ્રતાનું સાધન જેને આંહી મોક્ષનો ઉપાય કહ્યો એ પોતે ઉપાય કરે. આમ જાણે તો આમ યથાર્થ હોં, શબ્દોથી નહીં. અંદર ભાવમાં એમ ભાસન થાય તો સ્વનો ઉપાય મોક્ષનો કરે અને પર પ્રત્યેના રાગ-દ્વેષને છોડે, આ બે જાતને જાણવાનું ફળ. સમજાય છે કાંઈ?

હવે અહીંયા પાંચ આસ્ત્રવ આદિ પર્યાય પાંચ છે. ઓલા બે દ્રવ્ય હતા સામાન્ય, વસ્તુ બે જીવ ને અજીવ બે. હવે પાંચ છે એની દશા છે. આસ્ત્રવ, સંવર, નિર્જરા, બંધ, મોક્ષ આદિ પાંચ તત્ત્વો કહ્યા એ જીવ પુદ્ગલના જ પર્યાય છે. જીવ અને જડની દશા છે. હાલત... હાલત... પાંચ પર્યાય છે. દ્રવ્ય નથી એમ એ ગુણ નથી. કોણ? એ આસ્ત્રવ એટલે પુણ્ય-પાપના ભાવ એ દ્રવ્ય નથી, ગુણ નથી, પર્યાય છે અવસ્થા છે. એમ સંવર એ ગુણ નથી, દ્રવ્ય નથી, વર્તમાન શુદ્ધિની એક દશા છે. શુદ્ધિની એક અવસ્થા છે. એમ નિર્જરા એ દ્રવ્ય નથી, ગુણ નથી પણ શુદ્ધિની વૃદ્ધિ એક આત્માની વીતરાગ પર્યાયની વૃદ્ધિ એ આત્માની પર્યાય છે. આ બંધ તે આત્મા સ્વભાવ શુદ્ધ છે એ રાગમાં અટકે એ બંધ પર્યાય છે, એ દ્રવ્ય ગુણ નથી. અને મોક્ષ શુદ્ધતા પૂરણદશા પ્રગટ થવી એ પર્યાય છે. મોક્ષ પણ કોઈ દ્રવ્ય અને ગુણ નથી. સમજમેં આયા?

ભૈયા! ગુણ ને ગુણ તો ત્રિકાળી રહેતે હૈ અને પર્યાય તો નથી પ્રગટ હોતી હૈ તો પાંચ પર્યાય છે. ઓહોહો! મોક્ષ પણ પર્યાય છે. પર્યાય નામ અવસ્થા છે. અવસ્થા નામ હાલત... દશા છે કહો દેવાનુપ્રિયા! આહાહા! પાંચ પર્યાય... જીવ પુદ્ગલના પર્યાય. મેં અત્યારે જીવની વાત કરી એમ જડમાં, જડ રજકણો જે આવે આસ્ત્રવ તરીકે એ જડની પર્યાય છે. અટકે એ પણ જડની પર્યાય છે, બંધાય એ પણ જડની પર્યાય છે, છૂટે એ પણ જડની પર્યાય છે અને પૂરણ છૂટે એ પણ જડની મોક્ષ, દ્રવ્ય મોક્ષ જડની પર્યાય છે. સમજાણું કાંઈ ?

પાંચ તત્ત્વો કહ્યાં તે જીવ - પુદ્ગલના જ પર્યાય છે. બેના કેમ કહ્યા સમજાણું ? કે આત્મામાં જુઓ પુણ્ય - પાપના વિકલ્પ ઊઠે છે દયા, દાન, વ્રતનો એ પુણ્ય આસ્ત્રવ છે. એ આત્માની પર્યાય વિશેષ છે. હિંસા, જૂઠું, ચોરી, વિષય ભોગવાસના એ પાપ આસ્ત્રવ અશુભ પરિણામ છે. એ જીવની વિશેષ પર્યાય છે અને એ ક્ષણે જડના પરમાણુ આવવા એ જડની પર્યાય છે, અને જડના પરમાણુઓ ન્યાં(ત્યાં) બંધરૂપે ત્યાં થાય એ જડની અવસ્થા છે. ન્યાં(ત્યાં) સંવરરૂપે દશા થાય, રાગ-દ્વેષ રહિત શુદ્ધતાની આત્માની વીતરાગ પરિણતિ પ્રગટ થાય એ સંવર, જીવની પર્યાય છે. કર્મના ઉદયના રજકણો અટકી જાય આવવા એ જડની પર્યાય છે અને શુદ્ધિની વૃદ્ધિ આત્મામાં થાય એ જીવની નિર્જરા પર્યાય છે. કર્મનું ખરી જવું જડની પર્યાય છે. આત્મા રાગમાં અટકે કે દયા - દાનના વિકલ્પમાં અટકે એ પણ ભાવ બંધ જીવની પર્યાય છે, અને એને લઈને કર્મના પરમાણુ બંધાય એ જડની પર્યાય છે. આત્મામાં પૂરણ શુદ્ધતા થતાં મોક્ષ થાય એ જીવની પર્યાય છે. તે વખતે કર્મ પૂરણ છૂટી જાય એ જડની પર્યાય છે. સમજાય છે કાંઈ ? શું કહ્યું ? જીવ પુદ્ગલના જ પર્યાય એમ કહ્યું પાછું 'જ' એ પાંચ પર્યાયો આસ્ત્રવ, સંવર, બંધ, નિર્જરા અને મોક્ષ. એ પાંચ પર્યાય એક જીવની છે, એક અજીવની છે એમ પાંચ જીવ - અજીવની પર્યાયો છે. જીવ - અજીવ દ્રવ્ય નથી તેમ જીવ - અજીવના એ ગુણો નથી. સમજાણું કાંઈ ?

આ તો બહુ સહેલી વાત સમજવા જેવી છે. આગળ આવશે હજી પાઠ. (શ્રોતા : ...) હેં! પણ આ... આ તો સમજાય એવી વાત છે ને! આ તો બાળકને સમજાય એવી છે કે એક જીવ અને અજીવ. અજીવ એટલે મારા સિવાય બધા મારે માટે તો અજીવ અને બધા જડ. આંહીથી પર એટલે પર અને સ્વ બે જુદાં એની વાત કહી ગયા. હવે આ પાંચ દશા જે તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાનં સમ્યગ્દર્શનમ્ એની પાંચ જે ભાવ રહ્યા એ પાંચ છે શું ? કહ્યા તો તત્ત્વ પણ છે શું ? કે પર્યાય. પર્યાય એટલે હાલત. કોની ? કે જીવની પાંચ હાલત... પર્યાય અને અજીવની પાંચ એમ એક જડની અને જીવની બેની એ પાંચ પર્યાયો છે. બે દ્રવ્ય કહ્યા એની

પાંચ પર્યાયો બેની છે, સમજાણું કાંઈ ? એ વિશેષરૂપ તત્ત્વો છે. દેખો ઓલામાં બે સામાન્ય હતા. જીવ અને અજીવ એટલે પર, એ બે સામાન્ય હતા. કાયમ રહેનારા, એની આ દશાઓ પ(પાંચ) સમજાણું કાંઈ ?

હજી 'તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાનમ્ સમ્યગ્દર્શનમ્' જે જૈનધર્મનો પહેલો પાયો. ત્રિલોકનાથ વીતરાગ પરમેશ્વર સર્વજ્ઞદેવ જિનેશ્વરદેવ જેને તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાન કહે છે એ સાત કોણ અને કેમ એની ખબર વિના સમ્યગ્દર્શન થાય શી રીતે ? અને સમ્યગ્દર્શન વિના સમ્યગ્જ્ઞાન અને સમ્યગ્ચારિત્ર કોઈ દી' હોઈ શકે નહીં. આમાં બે કહ્યા સામાન્ય, પાંચ કહ્યા વિશેષ. એ વિશેષના બે પ્રકાર. એક જીવના પાંચ વિશેષ અને એક જડના પાંચ વિશેષ. એ પાંચ પર્યાયોને જાણતાં... હવે એનું પ્રયોજન સિદ્ધ કરે છે. એ તો સિદ્ધ કરી વસ્તુ, એ પાંચ શું છે ? હવે એ પાંચ દશા... પર્યાય છે ને ઈ પર્યાય એટલે હાલત... અવસ્થા. જેમ સોનું કાયમ રહીને, સોનામાં પીળાશ - ચીકાશ કાયમ રહીને કુંડલ, કડા, વીંટી આદિ અવસ્થા થાય ને પર્યાય એમ આત્મા ને જડ કાયમ રહીને વસ્તુ તરીકે એની દશાઓ પલટે એ દશાનાં પાંચ પ્રકાર છે આસ્ત્રવ, બંધ, સંવર, નિર્જરા અને મોક્ષ. કહો સમજાણું આમાં ? કેમ આ બધાને સમજાય એવું છે, આ દવા બવા જાણે તે સમજાય એને દક્ષિણ ભાષા છે એ લોકોની.

સાતમા શું કહ્યું ? ક્યા કહા સાતમે ? કે 'તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાનમ્ સમ્યગ્દર્શનમ્'. તત્ત્વાર્થ સાત એમાં જીવ અને પર, પરમાં બધા જીવ ને અજીવ બધા, મારાથી ભિન્ન. એમ જીવ ને અજીવ બે જાત સામાન્ય તરીકે દ્રવ્ય તરીકે કહેવામાં આવી અને પાંચ તેની દશાઓ - પર્યાયો - હાલત તરીકે કહેવામાં આવી. હવે ઈ શું છે પાંચ ? એ તો જીવ - અજીવની પર્યાય એટલું કીધું પણ એનું સ્વરૂપ શું ત્યારે હવે ? એ પાંચ પર્યાયોને જાણતાં મોક્ષનો ઉપાય કરવાનું શ્રદ્ધાન થાય. જુઓ એ પાંચ પર્યાયોને જાણતાં મોક્ષનો ઉપાય એટલે મોક્ષમારગ. આ મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક છે ખરું ને ! મોક્ષમારગ કરવાનું શ્રદ્ધાન થાય. શું કીધું ? પાંચ પર્યાયોને જાણતાં, ઓલામાં બેને જાણતાં શું હતું એમ આવ્યું તું. માળે પણ શબ્દે પણ આમ તોળી તોળીને મૂક્યા છે ને ! પહેલામાં બે જીવ અને અજીવને જાણતાં, પરથી હું જુદો અને મારા હિતને માટે મારા સ્વભાવનું સાધન મોક્ષનું કરવું. પર મારાથી ભિન્ન તો એનાથી ઉદાસ થઈને એ તરફના રાગ - દ્વેષને મારે શુભાશુભ રાગને છોડવા.

હવે પાંચ પર્યાયોને જાણતાં મોક્ષનો ઉપાય કરવાનું શ્રદ્ધાન થાય. તેમાં મોક્ષને ઓળખે. હવે મોક્ષ આવ્યું પહેલી પર્યાય, પહેલી ન્યાંથી(ત્યાંથી) કીધું હતું ને ! અહીં તો મોક્ષનું પ્રયોજન છે પહેલું કહ્યું તું સાત તત્ત્વમાં. ત્રીજી લીટી ઉત્તરમાં તેમાં હવે પાંચમાં

પહેલી લીધી મોક્ષ પર્યાય. મોક્ષને ઓળખે. મોક્ષ છે તો પર્યાય... હાલત... દશા. સિદ્ધની પણ એક દશા છે મોક્ષ. ઈ કાંઈ ગુણ દ્રવ્ય નથી જેમ સંસાર... સંસાર એ આત્માની દશા છે, પર્યાય છે. સંસાર કોઈ શરીર, વાણી, મનમાં નથી રહેતો. સંસાર આત્માની પર્યાયમાં પુણ્ય અને પાપ એ મારા હું એનો એવો મિથ્યાત્વભાવ અને રાગ - દ્વેષ ભાવ એ જીવની પર્યાયમાં સંસાર છે. સમજમે આતા હૈ ભૈયા ? સંસાર કોઈ દૂરમે નહીં. સ્ત્રી, કુટુંબમે સંસાર નહીં ઓ આયા કે નહીં ? કે આસ્ત્રવ અને બંધ જીવની પર્યાય છે પણ આસ્ત્રવ બંધ કહો કે સંસાર કહો સમજાણું કાંઈ ? આસ્ત્રવ એટલે પુણ્ય - પાપના ભાવ, અને બંધ એટલે ઈ આત્મા પોતાનો સ્વભાવ ચૂકીને એમાં રોકાઈ જાય, અટકે વિકારમાં એ બંધ. એ આસ્ત્રવ અને બંધ એ જીવની પર્યાય છે. આત્માની દશા છે. એટલે કે સંસાર આત્માની દશામાં છે. સંસાર કાંઈ કર્મમાં બાયડી, છોકરા, પૈસા, લક્ષ્મીમાં સંસાર નથી. સંસાર ક્યાં રહે છે એની ખબર ન મળે.

અહીં તો એ તત્ત્વને બતાવે છે. સમજાણું કાંઈ ? કે જીવ અને અજીવની પાંચ પર્યાય - અવસ્થા કીધી, ત્યારે હવે એમાં આસ્ત્રવ, બંધ જીવની અવસ્થા. જડની જડમાં રહી, હવે ઈ તો આવે ને જાય પરમાણુ એને કારણે. આંહી આસ્ત્રવ અને બંધ એ જીવની પર્યાય કીધી. પર્યાય એટલે અવસ્થા. અવસ્થા એટલે દશા. તો એ આસ્ત્રવ, બંધ એ સંસાર દશા છે. સમજાણું ? પણ એ આસ્ત્રવ, બંધને ભિન્ન જાણી, મારું સ્વરૂપ ભિન્ન છે એનાથી તો એટલો એને મોક્ષમારગનો સમ્યગ્દર્શન - જ્ઞાન - ચારિત્ર પર્યાય પ્રગટયો. આ એને સંવર, નિર્જરા ને સંવર, નિર્જરા અથવા મોક્ષનો મારગ કહે છે. સમજાણું કાંઈ ?

જીવમાં પુણ્ય ને પાપના ભાવ એ એને અટકવું એ આસ્ત્રવ, બંધ એ જીવની પર્યાય. હવે એ જીવની પર્યાય આ છે એ સંસાર છે. હવે જેને મોક્ષમારગ કરવો હોય તો એ પુણ્ય - પાપ અને બંધમાંથી ખસી એકલો આત્મતત્ત્વ જ્ઞાતાદૃષ્ટા છે એમાં એકાકાર થાય ત્યારે તેને મોક્ષમારગની પર્યાય... આસ્ત્રવ બંધ સંસાર પૂરણ પર્યાય હતી એમાંથી ખસીને સ્વભાવ... ખસીને સમજેને ? હઠીને ચૈતન્ય જ્ઞાનાનંદ સ્વભાવની દૃષ્ટિ, જ્ઞાન ને રમણતા કરે તો એને એટલો મોક્ષનો મારગ નિર્મળ પર્યાય એ પણ જીવમાં છે. હજી થોડો આસ્ત્રવ, બંધભાવ રહી જાય છે. પૂરણ જ્યારે સ્વભાવમાં સ્થિર થઈ જાય ત્યારે પૂરણ મોક્ષની દશા થઈ જાય ત્યારે સંસારનો આસ્ત્રવ, બંધનો પર્યાય જીવમાં બિલકુલ રહે નહીં. સમજાણું કાંઈ ? જીવની અંદર આસ્ત્રવ અને બંધ એટલે મલિન પરિણામનું અટકવું... સ્વભાવ છોડીને અટકી જવું એ બંધ. અને મલિન પરિણામ એ પોતે આસ્ત્રવ. એ બેને ઓળખે તો એનાથી ખસી એને હેય જાણે. જો (જુઓ) ઈ કહે છે.

આસ્ત્રવને હેય જાણે, બંધને અહિત જાણે તો એમાંથી ખસી, દૂર હઠી પોતાના શુદ્ધ સ્વભાવમાં એકાકાર થાય તો તેટલો મોક્ષનો મારગ હજી પ્રગટે, અને તેટલો હજી જેટલો પુણ્ય ને પાપનું અટકવું બાકી રહી ગયું તેટલો હજી બંધ મારગ પણ હોય. પછી પૂરણ છૂટીને સ્વરૂપમાં ઠરે ત્યારે એકલો મોક્ષદશા થઈ જાય ત્યારે સંસારની આસ્ત્રવ, બંધ પર્યાય બિલકુલ રહે નહીં. સમજાણું કાંઈ? આમાં તો ઘણાં પ્રકાર આવે છે.

આ લોકો કહેને શુભથી ધર્મ થાય, ને પુણ્યથી એ બધું ઊડી જાય છે આમાં... આમાં દયા, દાન, વ્રત, ભક્તિ, શુભ પરિણામ પણ તો એ તો આસ્ત્રવ છે. એ તો સંસાર છે. ઉદયભાવ છે. જીવની મલિન પર્યાય છે. તારે મોક્ષમારગ કરવો છે કે નહીં? તો એ મલિન પર્યાયમાંથી ખસી, નિર્મળ જ્ઞાનાનંદ સ્વભાવ પોતાનો છે એની અંતરની રુચિ, જ્ઞાન કરી અને ઠરવું, એટલો મલિનથી છૂટો મોક્ષનો મારગ કહેવામાં આવે છે. અને જેટલો મલિનભાગ હજી રહી ગયો, ત્યાં સુધી એને બંધભાવ પણ એટલો કહેવામાં આવે છે. કહો સમજાણું કાંઈ? ઓછી મલિનતા રહી અને કેટલીક નિર્મળતા થઈ, ઓછી મલિનતા રહી અને કેટલીક નિર્મળતા થઈ એને મોક્ષમારગ અને જરીક અટકવું એવું બંધભાવ બેય સાથે રહેતો હોય છે. બે હારે(સાથે) હોય છે. પણ જેટલો પુણ્ય ને પાપનો ભાવ એ બંધ મારગ છે. એનાથી છૂટીને સ્વભાવમાં એકાકાર થવું એટલો મોક્ષનો મારગ એ જ સમયે બે હોય છે અધૂરું છે માટે ઈ કહે છે જુઓ.

તેમાં મોક્ષને ઓળખે તો તેને હિતરૂપ માની... તે પૂરણ છૂટવું તેને હિતરૂપ માની તેનો ઉપાય કરે... મોક્ષનો... એ છૂટવાનો ઉપાય કરે, મોક્ષને હિત માને તો. જુઓ આ એક તત્ત્વની વાત થઈ પાંચ પર્યાયમાં, તેથી મોક્ષનું શ્રદ્ધાન કરવું... તેથી મોક્ષનું શ્રદ્ધાન કરવું. પૂરણ નિર્મળતા એ મારું હિત છે. એ મારું હિત છે માટે તેનો ઉપાય કરવો, એ મોક્ષને જાણવાનું પ્રયોજન છે. આહાહા! સમજાણું કાંઈ?

હવે મોક્ષનો ઉપાય સંવર, નિર્જરા છે. જુઓ આવ્યું, એ પર્યાય છે એક. આસ્ત્રવભાવ ન આવ્યો મોક્ષના ઉપાયમાં. પુણ્યના પરિણામ દયા, દાન, વ્રતનાં મોક્ષનો ઉપાય એમ ન આવ્યું એમાં. આહાહા! અરે! સાત તત્ત્વની શ્રદ્ધાનીય ખબર ન મળે. આહાહા! મોક્ષનો ઉપાય... મોક્ષ તો પરમ નિર્મળતા છે, પૂરણ શુદ્ધતા છે તો એનો ઉપાય પણ અપૂર્ણ શુદ્ધતા તે તેનો ઉપાય છે. પણ અશુદ્ધતા તે તેનો ઉપાય છે એમ છે નહીં. આવી તો હજી તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાનમાં સમ્યગ્દર્શનમાં પ્રતીતિ આવી જાય. હવે એની ખબર ન મળે, શેઠી! મોક્ષ નામ આત્માની પરમ પવિત્ર આનંદ દશા એ પર્યાય છે, એને ઓળખે તો એને હિત જાણે,

એને હિત જાણે તો એનો ઉપાય કરે. ઈ એનો મોક્ષ થાય એવો ઉપાય કરે એક વાત. હવે એનો ઉપાય સંવર, નિર્જરા... આ કરે.

સંવર એટલે શુદ્ધતાનું ઉત્પન્ન થવું, અને નિર્જરા એટલે શુદ્ધતાની વૃદ્ધિ થવી. એમાં પુણ્ય - પાપ આસ્ત્રવ ન આવ્યા. એ દેવાનુપ્રિયા ? (શ્રોતા : ...) હેં ? એ તો સંવર થઈ ગ્યો(ગયો). આસ્ત્રવનો અભાવ એ સંવર છે. આસ્ત્રવ પોતે સંવરનું કારણ (નથી). વિકલ્પ એ વ્રત, નિયમ જે વૃત્તિ ઊઠે એ તો આસ્ત્રવમાં ગ્યા(ગયા) એ તો બંધનું કારણ છે સંવરનું કારણ નથી. મોક્ષનો ઉપાય... પૂરણ પવિત્રતાની પ્રાપ્તિનો ઉપાય એ સંવર, નિર્જરા એટલે સમ્યગ્દર્શન - જ્ઞાન ને ચારિત્ર, સમ્યગ્દર્શન - જ્ઞાન ને ચારિત્ર એ સંવર, નિર્જરાના અહીં શબ્દ લેવા, સાતમાંથી લેવા છે ને ! બાકી સંવર, નિર્જરા એટલે આત્મા પુણ્ય - પાપ રહિત, પરથી રહિત એવા આત્મતત્ત્વની સમ્યક્ શ્રદ્ધા એનું જ્ઞાન અને એમાં રમણતા, એ દર્શન જ્ઞાન ને ચારિત્ર શુદ્ધ પર્યાય એ અવિકારી પર્યાય એને સંવર - નિર્જરા કહ્યું, એને મોક્ષમારગ કહ્યો, એ મોક્ષનો ઉપાય એને કહ્યો. સમજાણું કાંઈ ?

આ તો બહુ સરસ વાત છે. આ તો હજી પહેલા એકડાની વાત છે. 'તત્ત્વાર્થ શ્રદ્ધાનમ્ સમ્યગ્દર્શનમ્' એની વાત છે પણ હવે એમાં એ મગજ આપે નહીં, વિચાર કરે નહીં અને ઓઘે ઓઘે હાલે(ચાલે) તો અનંતકાળથી હાલે(ચાલે) છે બાપુ ! એમાં કાંઈ પત્તો ખસે... ખાશે નહીં. આ તેને ઓળખે... કોને ? મોક્ષના ઉપાયને. ઉપાય કહો, મારગ કહો કે સંવર-નિર્જરા કહો એક જ છે. તો જેમ સંવર નિર્જરા થાય તેમ પ્રવર્તે તો સંવર નિર્જરા થાય તેમ પ્રવર્તે જુઓ. એ શુભાશુભ ભાવથી રહિત શુદ્ધતામાં જેમ અવાય તેમ પ્રવર્તે, સંવર ને નિર્જરાનું શ્રદ્ધાન થાય તો. સમજાણું કાંઈ ? સંવર નિર્જરાને ઓળખે તો જેમ સંવર એટલે શુદ્ધતા. નિર્જરા એટલે શુદ્ધતાની વૃદ્ધિ થાય એમ પ્રવર્તે તો એ તો શુદ્ધ ચિદાનંદ મૂર્તિ ભગવાન એના અંતરમાં એકાકાર થાય તે મોક્ષ મારગનો ઉપાય અને સંવર નિર્જરા છે. માટે સંવર - નિર્જરાનું શ્રદ્ધાન કરવું. માટે સંવર નિર્જરાનું શ્રદ્ધાન કરવું. એ ત્રણ પર્યાયો થઈ પાંચ પર્યાયમાંથી ત્રણ થઈ મોક્ષ, સંવર ને નિર્જરા. હવે રહી બે આસ્ત્રવ અને બંધ. સાત તત્ત્વની મારગની અંદર વાત છે આ.

વળી સંવર, નિર્જરા તો અભાવલક્ષણ સહિત છે. અભાવ લક્ષણ સહિત છે ને ? કોનો અભાવ ? કે જેથી તેથી જેનો અભાવ કરવાની જરૂર છે તેને પણ ઓળખવો જોઈએ. સંવર, નિર્જરા તો અભાવ લક્ષણ સહિત છે. કોનો અભાવ ? એમ કહે છે કે જેનો અભાવ કરવાની જરૂર તેને પણ ઓળખવો જોઈએ. જેમ કે દૃષ્ટાંત હજી આપ્યો છે આ તો.

ક્રોધનો અભાવ થતાં ક્ષમા થાય. ક્રોધનો અભાવ થતાં ક્ષમા થાય. હવે ક્રોધને ઓળખે તો તેનો અભાવ કરી ક્ષમારૂપ પ્રવર્તે. એ જ પ્રમાણે આસ્ત્રવનો અભાવ થતાં સંવર થાય. જુઓ મહા સિદ્ધાંત. આસ્ત્રવ - દયા, દાન, વ્રત, તપ, ભક્તિ, પૂજાનો વિકલ્પ ઊઠે એ પુણ્યઆસ્ત્રવ, હિંસા, જૂઠું, ચોરી એ પાપ આસ્ત્રવ, મલિન બેય મલિન બે ભાવ છે. બહુ ઝીણું પણ માણસને! એ જે ભાવથી મલિનતા થાય એ પુણ્ય-પાપ છે. આ એનો અભાવ થતાં... એનો અભાવ થતાં સંવર થાય. આસ્ત્રવભાવ રાખીને સંવર નામ ધર્મ થાય... સંવર એટલે ધર્મ એમ હોઈ શકે નહીં. કહો સમજાણું કાંઈ ?

આ તો હજી પહેલો પાયો... હેં! મકાન ચણવાનું... નીંવ... શું કહેવાય ઈ? પાયો... પાયો... એમ તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાન, ભાઈ એ સાત શું છે એને ઓળખ્યા? સાતને ઓળખ્યા? સાતને જો ઓળખે અને સાતનું પ્રયોજન જાણે તો એને સમ્યગ્દર્શન થયા વિના રહે નહીં. હવે પછી વળી જ્ઞાન વિશેષ અને ચારિત્રને પછી કેમ થવું એ તો પછી સ્વરૂપની રમણતા એ તો પછી. આંહી તો કહે છે આસ્ત્રવનો અભાવ થતાં... આસ્ત્રવ એટલે પુણ્ય ને પાપ, એનો અભાવ થતાં સંવર થાય અને બંધનો એકદેશ અભાવ થતાં નિર્જરા થાય. નવો બંધ એકદેશ... બંધનો એકદેશ અભાવ... સર્વથા બંધનો અભાવ થાય તો મોક્ષ થાય પણ એકદેશ બંધનો અભાવ... બંધનો અભાવ, જેનાથી બંધ પડે એમ નહિ એનો અભાવ એને નિર્જરા કહેવામાં આવે છે. પહેલી વ્યાખ્યા બીજી કરી હતી. ઓલે પણ છે. પહેલે આવી છે ને! કથંચિત્ કિંચિત્ પહેલા અધિકારમાં... નિર્જરા અધિકારમાં સત્યાસી પાને હતું. સમજાણું કાંઈ ?

એ તો આંહી એકદેશમાં બધું આવી ગ્યું એકદેશમાં, એ સત્યાસી પાને હતું. એ તે દી' વાત થઈ ગઈ છે. સત્યાસી પાનું. ત્યાં એ બંધનો એકદેશ અભાવ તો નિર્જરા કીધું છે અને આ બાજુમાં... છે ને બીજો ભાગ... બીજો પેરેઆફ કે બંધનો એકદેશ અભાવ તો કહે નિર્જરા... ન્યાં(ત્યાં) પણ એમ કહ્યું છે. બીજું... પાછું બીજું બંધ કીધું છે ને! કદાચિત્ કિંચિત્ એમ છે ને પાછું બીજે ઠેકાણે, હેં? ઈ પહેલે શરૂઆતમાં લખ્યું હતું ત્યાં પણ એ બધું ક્યાં... હા એ તો છે. ઈ તો ખબર છે. આ બાસઠ જુઓ અહીંયા બે લીટી છે ને બાસઠની છેલ્લી. વળી કદાચિત્ એ નહીં બ્યાસી છે આંહી બ્યાસી ઠીક. બાસઠ લખ્યું નથી મેં આંહી. આ સત્યાસી લખ્યું છે. એ પાંચમી લીટી. કથંચિત્ કિંચિત્ કર્મબંધનો અભાવ કરવો તે નિર્જરા છે. બ્યાસી પાનું નીચેની પાંચમી લીટી. સમજાણું ?

સત્યાસી કહ્યું છે એકલું કહ્યું છે. ઠીક. ત્યાં એમ કહ્યું 'તું કથંચિત્ કિંચિત્ કર્મબંધનો અભાવ. આંહી એકદેશ કર્મબંધનો અભાવ એમાં એ આવી ગઈ વાત. ન્યાં(ત્યાં) તો કથંચિત્ લેવાનું કારણ કે ઓલા પુણ્યનો રસ કાંઈ બિલકુલ નથી બંધાતો... પુણ્યનો રસ તો વધે છે એથી કથંચિત્ કિંચિત્ કર્મબંધનો અભાવ કીધો છે. સર્વથી બંધનો અભાવ એમ નહીં. એ શબ્દમાં આમ આવી ગ્યું(ગ્યું). બંધનો એકદેશ અભાવ કહેતાં નિર્જરામાં આવી ગ્યું(ગ્યું) ઈ. સમજાણું કાંઈ? શું કહે છે? નિર્જરા કોને કહેવી? કે અશુદ્ધતાનો અંશ ટળવો અને કર્મના અંશનું બંધનું અંશે ઘટી જવું એને નિર્જરા થાય. હવે આસ્ત્રવ બંધને ઓળખે તો તેનો નાશ કરી સંવર - નિર્જરારૂપ પ્રવર્તે. દેખો... એ આસ્ત્રવ ને બંધને ઓળખે... તો નાશ કરી... તેનો નાશ કરી, રાખવાને માટે રાખીને નહીં. (શ્રોતા : ...) એ પણ પ્રશ્ન જ ક્યાં છે ઈ? શુભ ને અશુભ પરિણામ બેય આસ્ત્રવ છે. શુભ અને અશુભ પરિણામ એ પંચમહાવ્રતના પરિણામ અને અવ્રતના પરિણામ બેય આશ્રવ છે.

બેય આસ્ત્રવનો નાશ કરી, સંવર - નિર્જરારૂપ પ્રવર્તે. આ મહાસિદ્ધાંત છે હવે એમાં શું થાય? પહેલેથી જ હજી તત્વાર્થ શ્રદ્ધાનનું સ્વરૂપ શું છે એને ઓળખે નહીં. આસ્ત્રવ અને બંધને ઓળખે તો આસ્ત્રવ અને બંધ તેનો નાશ કરી સંવર - નિર્જરારૂપ પ્રવર્તે. એ આત્મામાં પુણ્ય - પાપનાં ભાવથી હટી, એ બંધના ભાવનો એક અંશ ઘટાડી અને સ્વભાવ તરફ પ્રવર્તે ત્યારે તેને આસ્ત્રવ અને બંધનું જ્ઞાન યથાર્થ થયું કહેવામાં આવે છે. સમજાણું કાંઈ? માટે આસ્ત્રવ - બંધનું પણ શ્રદ્ધાન કરવું. લ્યો, પાંચેય થઈ ગ્યાં(ગયા) માટે આશ્રવ બંધનું પણ શ્રદ્ધાન (કરવું), પાંચેય થઈ ગયા. જીવ - અજીવ, મોક્ષ, સંવર - નિર્જરા, આસ્ત્રવ બંધ આમ લીધું. જીવ, અજીવ, મોક્ષ, સંવર, નિર્જરા એનો અભાવ આસ્ત્રવ ને બંધ આમ થઈ ગયા સાતેય. એ પ્રમાણે એ પાંચ પર્યાયોનું શ્રદ્ધાન થતાં મોક્ષમાર્ગ થાય. છે ને! ઓલામાં કહ્યું 'તું ને કે એ બેનું શ્રદ્ધાન કરવું જોઈએ. હું?

એમ આ પાંચ પર્યાયનું શ્રદ્ધાન થતાં જ આ સીધી રીતે મોક્ષમાર્ગ થાય. આ એને ઓળખે તો તે મોક્ષને ઓળખે. હવે નકાર આવશે. હવે એને ઓળખે તો તે મોક્ષને ઓળખે, પણ જો તેને ન ઓળખે તો તે મોક્ષની ઓળખાણ વિના... ઓલામાં મોક્ષ સીધું ઉપાડ્યું 'તું ને ઓળખાણમાં. ઓળખાણ એટલે પિછાણ... સમજણ. હવે મોક્ષની ઓળખાણ વિના... મોક્ષ એ શું છે ભગવાન જાણે. મોક્ષ એટલે ઓલામાં લટકવું જાણે સિદ્ધશિલામાં! ઉપર જઈને મોક્ષ હશે? મોક્ષ તો તારી દશા પૂરણ નિર્મળ એ તારી દશામાં મોક્ષ છે. એ તારી દશામાં મોક્ષ છે. મોક્ષ પૃથ્વીશિલામાં, મુક્તિશિલામાં કે ઉપર ક્ષેત્રમાં કાંઈ મોક્ષ નથી.

તારા આત્માની પૂરણ દશા પર્યાયમાં મોક્ષ છે અને અપૂર્ણદશા એટલે આશ્રવ - બંધ એ પોતે સંસાર દશા છે. તારી પર્યાયમાં બધુંય છે. બહારમાં તારું કાંઈ રહેતું નથી. આશ્રવ - બંધ બહારમાં નહીં, મોક્ષ બી બહારમાં નહીં અને સંવર નિર્જરા બી બહારમાં નહીં.

તેનો ઉપાય કેવી રીતે કરે ? મોક્ષની ઓળખાણ વિના તેનો ઉપાય કેવી રીતે કરે ? ઓલામાં કીધું... મોક્ષની ઓળખાણ કરે તો તેનો ઉપાય કરે, પણ આત્માની પૂરણ દશા પવિત્ર દશા પૂરણ શુદ્ધતા પ્રગટવી તે મોક્ષ. એને ન ઓળખે તો એનો ઉપાય કરે કેમ ? હવે સંવર - નિર્જરાની ઓળખાણ વિના... જેવું હકારથી ઉપાડ્યું તેવું નકારથી... સંવર નિર્જરાની ઓળખાણ વિના તેમાં કેવી રીતે પ્રવર્તે ? ભગવાન આત્મા પુણ્ય પાપના આસ્ત્રવથી મલિનથી રહિત છે. એને ન ઓળખે તો એ અંતરમાં શુદ્ધતામાં અને શુદ્ધતાની વૃદ્ધિમાં કેમ પ્રવર્તે ? કહો બરાબર છે ? અને આસ્ત્રવ - બંધની ઓળખાણ વિના તેનો નાશ કેવી રીતે કરે ? પુણ્ય પાપનાં ભાવ આસ્ત્રવ છે અને એનું બંધન ફળ છે એ બેયમાંથી ઘટાડવાનો, નાશ કરવાનો ઉપાય આસ્ત્રવ બંધને ન જાણે તો કેમ કરે ?

કહો આ તો પહેલી હજી સાત તત્ત્વની વાત આવી છે પહેલી... આહાહા ! કેમ રતિભાઈ ! આ મુદ્દાની રકમ આવે છે પહેલી. એ પ્રમાણે પાંચ આ પર્યાયોનું શ્રદ્ધાન ન થવાથી... છે ને ઓલામાં એમ કહ્યુંને (શ્રદ્ધાન) થતાં મોક્ષમાર્ગ થાય છે પાંચનું શ્રદ્ધાન થતાં, ત્યારે હવે પાંચ પર્યાયનું શ્રદ્ધાન... પર્યાય છે પાંચેય અરે ! સંસાર પણ તારી દશામાં, આ બંધ પણ તારી દશામાં, આ ધર્મ પણ તારી દશામાં અને મોક્ષ પણ તારી દશામાં. પરને લઈને કાંઈ તારે સબંધ છે નહીં. સમજાણું કાંઈ ? એ પાંચ દશાઓ... પાંચ હાલતો, એનું શ્રદ્ધાન ન થવાથી મોક્ષ પણ ન થાય. જોયું ને ! એવી રીતે જોકે તત્ત્વાર્થ તો અનંત છે ન્યાં(ત્યાં) ભાઈ, આવ્યું પાછું. આવ્યું પણ ખ્યાલ છે મેં ચિટ્ટી કરીને ન્યાં કર્યું છે. તત્ત્વાર્થ તો અનંત છે અને તેનું સામાન્ય વિશેષ વડે અનેક પ્રકારથી પ્રરૂપણ થાય છે. અનંત તત્ત્વાર્થો છે એના સામાન્ય વિશેષના પ્રકારથી અનંત ભેદ પડે છે, પરંતુ અહીં એક મોક્ષનું પ્રયોજન છે. આંહી તો એક મોક્ષનું પ્રયોજન છે બાપુ ! બંધનથી છૂટે અને પરમશાંતિની પ્રાપ્તિ પરમાત્મદશાની થાય એ પ્રયોજન છે. બીજું કોઈ અહીંયા પ્રયોજન નથી. માટે જાતિ અપેક્ષાએ બે તો સામાન્ય તત્ત્વ જાતિ છે ને બે જીવ ને અજીવ એમ સામાન્ય, બધા જીવ અને અજીવ બધા ભેગા અને પર્યાયરૂપ પાંચ વિશેષ તત્ત્વ મળી સાત તત્ત્વ કહ્યાં. કહો સમજાણું કાંઈ ?

હવે આટલા આટલા વારથી સાંભળતા હોય તો એને પૂછે કે અલ્યા સંસાર ક્યાં રહેતો હશે ? બાયડી છોકરામાં, આ ધંધા વેપારમાં. હવે એટલી એને ખબર ન મળે ઈ તે

ક્યાં આસ્ત્રવ - બંધને ક્યાં ગોતે ? સમજાણું કાંઈ ? ધરમ... હેં ? અલ્યા સામાયિક ક્યાં રહેતી હશે ? રતિભાઈ ! સામાયિક ક્યાં રહે એને પૂછે, તો (એને) આવડે નહીં (શ્રોતા : અપાસરામાં) અપાસરામાં ! કાં શરીર આમ બેહી(બેસી) રહે એમાં. અરે ભાઈ ! સામાયિક તો આત્માની દશામાં રહે છે. સામાયિક તો આત્મા પુણ્ય-પાપનાં ભાવ રહિત શુદ્ધ ચિદાનંદ છે એની શ્રદ્ધા - જ્ઞાન - રમણતામાં રહે એવી આત્માની દશામાં સામાયિક હોય છે. સામાયિક નથી રાગમાં, સામાયિક નથી મનમાં, સામાયિક નથી શરીરમાં, સામાયિક નથી અપાસરામાં, દેરાસરમાં. એનીય ખબરું ન મળે અને સામાયિક કરીએ અમે ! ઠીક, કોણ ના પાડે છે ? કહો સમજાણું કાંઈ ?

(શ્રોતા : ...) શું કરે છે ? મિથ્યાશ્રદ્ધા કરીને કંઈક પુણ્યના પરિણામ કદાચ કરતો હોય પણ મિથ્યાશ્રદ્ધાનું લાકડું તો અનંતુ ભેગું છે. (શ્રોતા : ...) પણ ઈ તો એના પરિણામને કાળે ઈ પરિણામ આવશે, પણ એની દૃષ્ટિમાં વિશેષતા ઝેર શું છેએ આંહી સમજવામાં આવે છે એટલી વાત છે. (શ્રોતા : ...) ઈ તો પણ એનો દોષ છે. ગધેડો સાકર ખાતાં મરી જાય એટલે કાંઈ માણસને સાકર ન ખાવી ? ઈ દાખલો આપ્યો છે ટોડરમલે પોતે. અહીં દ્રવ્યાનુયોગમાં. સત્ય વાત આ છે. સામાયિક ક્યાં રહે ? બોલો, સામાયિક નિર્મળ હશે ? સામાયિક આસ્ત્રવ - બંધ હશે કે સંવર - નિર્જરા ? અને સામાયિક ક્યાં રહેતી હશે ? કયા ક્ષેત્રમાં કયા ગુણમાં કયા પર્યાયમાં કયા દ્રવ્યમાં ભગવાન જાણે ! કાંઈ આપણને કાંઈ ખબર છે ? સામાયિક કરીએ છીએ કહે.

ભાઈ ! સામાયિક તો સંવર - નિર્જરા સ્વરૂપ છે. એ સંવર - નિર્જરા ક્યારે થાય કે આસ્ત્રવ - બંધની ઓળખાણ હોય, એનાથી રહિત થવાનો આત્મામાં પ્રયત્ન કરે, ત્યારે એની દશામાં સામાયિક થાય અને એ સામાયિક નિર્દોષ વીતરાગી પર્યાય છે. વીતરાગી દશા છે સામાયિક એને સામાયિક કહેવાય. ઈ વીતરાગી દશા સંવર - નિર્જરા કહો, મોક્ષમાર્ગ કહો કે આત્માની નિર્મળ પર્યાય કહો કે મોક્ષનો ઉપાય કહો. સમજાણું કાંઈ ? સામાન્ય તત્ત્વ ને પર્યાયરૂપ પાંચ વિશેષ તત્ત્વ મળી સાત તત્ત્વ કહ્યા લ્યો, એ સાતનો મેળ લઈ લીધો કારણકે એના યથાર્થ શ્રદ્ધાન આદિ મોક્ષમાર્ગ છે. એ કેમ કે એના સાતના યથાર્થ શ્રદ્ધાનને આધીન મોક્ષમાર્ગ છે. સાતની જ્યાં યથાર્થ શ્રદ્ધા નથી ત્યાં મોક્ષમાર્ગ હોતો નથી. જુઓ આ સિદ્ધાંત. કારણ કે એ બે સામાન્ય જીવ અને અજીવ તત્ત્વો, પાંચ વિશેષ પર્યાયો, એનાં યથાર્થ શ્રદ્ધાને આધીન... એની જ્યાં શ્રદ્ધાનાં ઠેકાણાં નથી એને મોક્ષમારગ હોઈ શક્તો નથી.

પણ એ વિના અન્ય પદાર્થનું શ્રદ્ધાન હો, દેખો... અરે! બધાં જગતની વાતું... અત્યારે જુઓને ડહાપણ ને બધા ઘણી વાતું કરેને! એ અન્ય પદાર્થનું શ્રદ્ધાન હો કે ન હો અથવા અન્યથા હો... એની હારે શું કામ છે? બાહ્ય પદાર્થ સાધારણ ને એ આનું આમ હોય ને આનું આમ હોય, ફલાણું આમ થાય, રોટલી આમ થાય ને દાળ આમ થાય, ને શાક આમ થાય, ને વઘારાય આમ, ને કપડું આમ થાય, ને સોનું આમ થાય, ને વીંટી આમ થાય, ને મકાન આમ થાય, ને ફલાણું આમ થાય, ને કોળિયો આમ બહુ ખાઈએ ચાવી ચાવીને પચી જાય... હવે ઈ તો બધું અજ્ઞાન... સાંભળને! કોણ કરે ન્યાં(ત્યાં)? દાક્તર! કહો. એ અન્યથા હો તો પણ કોઈને આધીન મોક્ષમારગ નથી એમ જાણવું. બસ, લ્યો હવે પુણ્ય - પાપ બે જરી રહેશે.

વિશેષ કહેશે.....

॥ પ્રમાણ વચન ગુરુદેવ ॥

શ્રી મોક્ષમાર્ગપ્રકાશક

પ્રવચન નં. ૩૧

અધિકાર ૯મો

સ્થળ:સુવર્ણપુરી તા.:૧૬.૧૨.૬૨ રવિવાર

મંગલાચરણ

શમો લોએ સવ્વ અરિહંતાણં;

શમો લોએ સવ્વ સિદ્ધાણં;

શમો લોએ સવ્વ આચરિયાણં;

શમો લોએ સવ્વ ઉવજ્જયાણં;

શમો લોએ સવ્વ ત્રિકાળવર્તી સાહુણં;

ૐકાર બિન્દુ સંયુક્તં નિત્યં ધ્યાયન્તિ યોગિનઃ।

કામદં મોક્ષદં ચૈવ ૐકારાય નમોનમઃ॥

મંગલં ભગવાન્ વીરો મંગલં ગૌતમો ગણી ।

મંગલં કુંદકુંદાર્યો જૈન ધર્મોસ્તુ મંગલમ્ ॥

નમઃ સમયસારાય સ્વાનુભૂત્યા ચકાસતે ।

ચિત્સ્વભાવાય ભાવાય સર્વ ભાવાન્તરચ્છિદે ॥

ત્રિકાળ દિવ્યધ્વનિ દાતાર...

આ મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશકનો નવમો અધ્યાય. મોક્ષમાર્ગ નું સ્વરૂપ ચાલે છે. એમાં તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાન સાત તત્ત્વોની શ્રદ્ધાને આધારે મોક્ષનો માર્ગ છે. એ સાત તત્ત્વોનું સ્વરૂપ કહેવાણું. જીવ પોતે જ્ઞાયક સ્વરૂપ છે. એને જાણે તો પોતાનાં હિતને માટે અંતરનો મોક્ષનો ઉપાય સાધન કરે. જીવ સિવાય બીજા જડ પદાર્થો બીજા મારાથી જુદા છે, મારે ને એને કાંઈ પ્રયોજન નથી તો પર પદાર્થથી ઉદાસ થઈ, પોતાના અંદર પર પદાર્થને આશ્રયે થતા રાગાદિ ભાવો છોડીને મોક્ષમાર્ગ ના ઉપાયમાં પ્રવર્તે. પુણ્ય-પાપના ભાવ એને આસ્ત્રવ કહે છે આસ્ત્રવ, અહીંયા સુધી આવ્યું છે ને પુણ્ય-પાપ હવે લેશું. શુભ-અશુભ ભાવ તે આસ્ત્રવ છે એ દુઃખદાયક છે, હેય છે. એમ જો જાણે તો એને છોડવાનો ઉપાય કરે અને બંધ ભાવ આસ્ત્રવનું નિમિત્ત પામી જડ બંધાય અથવા ભાવબંધ પર્યાય થાય એ પણ આત્માને હિતકર

નથી એમ જાણે તો એ સ્વભાવનું સાધન કરવા મથે, ને પરને છોડવાનો પ્રયત્ન કરે. એનું મૂળ પ્રયોજન તો મોક્ષ છે.

આત્માનું મૂળ પ્રયોજન તો મોક્ષ પ્રયોજન છે. શુદ્ધ પૂરણ આત્માની આનંદદશાની પ્રાપ્તિ એ પ્રયોજન છે. એ પ્રયોજનમાં આ સાત તત્ત્વોની શ્રદ્ધા મોક્ષમાર્ગમાં એક જ કારણ કે આ કાર્યકારી છે ત્યાં સુધી આવ્યું જુઓ... “કારણકે એના યથાર્થ શ્રદ્ધાને આધીન મોક્ષમારગ છે...” સાત તત્ત્વોને... બીજી કોઈની આંહી વાત નથી. કોઈને લઈને કે આને લઈને ઈ કાંઈ સ્વતંત્ર બંધુ છે. “બીજું અન્યપદાર્થનું શ્રદ્ધાન હો કે ન હો, વા અન્યથા હો પરંતુ કોઈને આધીન મોક્ષમારગ નથી...” આત્માને મોક્ષ નામ શુદ્ધ દશાનો ઉપાય... બીજું જ્ઞાન ઓછું હોય વધારે હોય એની સાથે સંબંધ નથી. અરે! વિપરીત પણ હોય કોઈ, પણ આ યથાર્થ તત્ત્વો છે એની યથાર્થ અંતરમાં દૃષ્ટિ ને રુચિ થવી એ જ એક મોક્ષનો માર્ગ છે. “વળી કોઈ ઠેકાણે પુણ્ય-પાપ સહિત નવ પદાર્થ પણ કહ્યા છે...” એ સાતની વાત થઈ ગઈ અને બે વાત લેશે. “એ પુણ્ય-પાપ પણ આસ્ત્રવઆદિના જ ભેદો છે...” જુઓ... આંહી પુણ્ય... શુભભાવનેય પુણ્ય કહ્યું છે. સમજાણું? દયા, દાન, વ્રત, ભક્તિ, તપ, જપનો વિકલ્પ આવે રાગ, શુભરાગ પુણ્ય છે, એ આસ્ત્રવ છે, આસ્ત્રવનો જ એ ભેદ છે. હેં?

(શ્રોતા : ...) હા તે બંધનો ભેદ છે ઈ આસ્ત્રવ એટલે (શ્રોતા : આદિમાં સંવર) આદિમાં સંવર ફંવરની ક્યાં વાત છે? આસ્ત્રવ અને બંધનો એ ભેદ છે એમ કહે છે આદિમાં. શુભભાવ... અહીંયા તો એ વાત લીધી છે ખુબીથી કે પુણ્ય પોતે મોક્ષમાર્ગ ન માને એટલે એ શુભભાવને લીધો છે. જડ રજકણો પુણ્યના આવે ઈ જડની પર્યાય છે પણ આત્મામાં શુભભાવ થવો... સમજાણું કાંઈ? આમ ઓરા (પાસે) આવો, થોડા ઓલા બેસી શકે. સમજાય છે કાંઈ? ન્યાં(ત્યાં) સાત તત્ત્વની અંદર પુણ્ય-પાપના ભેદ પણ આસ્ત્રવનાં જ ભેદ છે. એ શુભ દયા, દાન, વ્રત, ભક્તિ, તપ, જપનો રાગ એ આસ્ત્રવનો જ એક ભાગ છે. શુભભાવ અને કાં એ બંધનો એક ભાગ ભાવબંધ અને એના કારણે દ્રવ્યબંધ થાય એનો એ ભાગ છે. સમજાણું કાંઈ? અને પાપ એ પણ ભાવ છે હિંસા, જૂઠું, ચોરી, વિષય પાપ એ આસ્ત્રવ જેનાથી નવા કર્મો બંધાય એનો એક ભાગ છે સમજાણું? “માટે એ સાત તત્ત્વોમાં જ ગર્ભિત થયા...” સાત કહ્યાને? જીવ, અજીવ, આસ્ત્રવ, સંવર, નિર્જરા, બંધ, મોક્ષ એમાં જ ઈ પુણ્ય-પાપ પેટામાં આવી ગયા.

“પુણ્ય-પાપનું શ્રદ્ધાન થતાં...” જુઓ “પુણ્યને મોક્ષમારગ ન માને...”

પુણ્યનું શ્રદ્ધાન થતાં દયા, દાન, વ્રત, ભક્તિ, પૂજા, જાત્રાનો ભાવ એ પુણ્ય છે એની શ્રદ્ધા થતાં એ “પુણ્યને મોક્ષમારગ ન માને...” સમજાણું કાંઈ? (શ્રોતા : એક વાત રહી જાય છે) એક વાત રહી જાય છે એ તો નિમિત્તનાં કથન છે બધાં. એક વાત રહી જાય છે ત્યાં કહ્યું તું મધુવનમાં. સમજાણું? આસ્ત્રવની વ્યાખ્યા જ્યાં બોત્તેરમી ગાથા ચાલી, કે ભાઈ આસ્ત્રવ જે પુણ્ય - પાપના ભાવ છે એ વર્તમાન દુઃખરૂપ છે અને બંધના જે બંધ ભવિષ્યમાં દુઃખના પરિણામનું કારણ એનું ઈ નિમિત્ત થાય છે શુભાશુભ ભાવબંધનું. માટે શુભાશુભ ભાવ એ દુઃખનું જ કારણ છે એમ વ્યાખ્યા કહી એટલે એક જણાએ એમ કહ્યું, પણ એક વાત રહી જાય છે, શું કે બીજે ઠેકાણે ક્યાંક શુભભાવને સાધન કહ્યું... એ સાધન તો આરોપીત અભૂતાર્થ દષ્ટિએ કહ્યું છે. (શ્રોતા : એને સંવર પણ કહ્યો છે) સંવર ફંવર એ અભૂતાર્થ દષ્ટિએ કહ્યું છે. સમજાણું કાંઈ?

“ઈ પુણ્યને મોક્ષમારગ ન માને...” કોઈ કહે છે ને કે ઓલા પુણ્ય-પાપના અધિકારમાં પુણ્ય જડને લીધું છે એમ કહે છે કેટલાક, પણ એના કારણરૂપ ભાવનેય પુણ્ય કહ્યું છે. આંહી શું કહ્યું? કે પુણ્યને મોક્ષ માર્ગ ન માને. જડના બંધનની આંહી ક્યાં વાત છે મોક્ષમારગની? શુભભાવ... આ થાય, હોય. વ્રત, દાન, ભક્તિ, પૂજા, વ્રત આદિ હોય પણ એ ભાવ મોક્ષમાર્ગ નથી. ધર્મનો માર્ગ નથી. આહાહા! જો પુણ્યની શ્રદ્ધા હોય તો એને મોક્ષમાર્ગ ન માને. શેઠ! (શ્રોતા : ઈસમં તો ઐસા લિખા હૈ) લિખા હૈ ને... સામે પડ્યા હૈ કે નહીં નામા અને પાપની શ્રદ્ધા હોય, તો “સ્વચ્છંદી બની પાપરૂપ ન પ્રવર્તે...” એમ સાત તત્ત્વની અંદર બેને ભેળવ્યા કે “પુણ્યને મોક્ષમાર્ગ ન માને...” શુભભાવને મોક્ષમાર્ગ ન માને એને “બંધમાં...”- બંધના માર્ગ માં માને, અને પાપની શ્રદ્ધા જો હોય તો “સ્વચ્છંદી બની પાપમાં ન પ્રવર્તે...” માટે સાત તત્ત્વની અંદર બે ભેળવીએ તો એને નવ પણ તત્ત્વ કહેવાય છે અથવા નવ પદાર્થ પણ કહેવામાં આવે છે, “તેથી મોક્ષમારગમાં એનું શ્રદ્ધાન પણ ઉપકારી જાણી...” કોનું? પુણ્ય ને પાપનું.

“મોક્ષમાર્ગમાં એનું શ્રદ્ધાન પણ...” એટલે પુણ્ય-પાપની શ્રદ્ધા કરવી એનું પણ “ઉપકારી જાણી...” પુણ્યને મોક્ષમાર્ગ ન જાણે. પાપની શ્રદ્ધા હોય તો સ્વચ્છંદી થઈને પાપરૂપે પ્રવર્તે નહીં. “એ બે તત્ત્વો આસ્ત્રવ વિશેષમાં મેળવી...” સાતમાં બે મેળવી નવ પદાર્થ કહ્યા “અથવા શ્રી સમયસાર આદિમાં તેને નવ તત્ત્વ પણ કહ્યા છે...” જેને બીજે ઠેકાણે નવ પદાર્થ કહ્યા, સમયસારમાં એને જ નવ તત્ત્વ તરીકે કહ્યા છે. કહો સમજાણું કાંઈ?

પહેલા હજી સાત તત્ત્વો ને નવ તત્ત્વની શ્રદ્ધા જે મોક્ષમાર્ગ જેને આધીન, જેને આધીન મોક્ષમાર્ગ, એને આધીનની શ્રદ્ધા શું વસ્તુ છે આત્મા? આત્મા શું કરે? શું કરે! ખરેખર તો આસ્ત્રવના પરિણામ પણ આત્માના સ્વભાવના અસ્તિત્વમાં નથી. એ પર્યાય પર્યાયને મલિનકારણે નવી ઉત્પન્ન થાય છે એવી એક વાત છે. સમજાય છે કાંઈ?

શુભાશુભ ભાવ, પર્યાય પર્યાયને કારણે પર્યાય છે. જ્ઞાયક પ્રભુ આત્મા તો જાણનાર-દેખનાર સ્વભાવ છે. એમાં સંવર-નિર્જરા શુદ્ધતા થાય એ પણ ખરેખર દેખીએ, તો એ પર્યાયને કારણે, સંવરને કારણે સંવર થાય, નિર્જરાને કારણે નિર્જરા થાય. આહાહા! (શ્રોતા : મોક્ષના કારણે મોક્ષ થાય) અને મોક્ષની પર્યાય પણ મોક્ષના પર્યાયને કારણે થાય. માર્ગને કારણે કહેવું એ પણ એક વ્યવહારના કથનની સિદ્ધિ સાધન છે માટે એ સાધ્ય આવું હોય એમ કહેવા માટે કહ્યું છે. સમજાણું કાંઈ? છોટુભાઈ બહુ ઝીણું! હજી 'તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાનમ્ સમ્યગ્દર્શનમ્.' સાત તત્ત્વો શું છે એની ઓળખાણ ન મળે એની શ્રદ્ધા ન મળે અને અમે ધર્મ કરીએ અને મોક્ષમાર્ગનું... બાપુ! એ વસ્તુ કોઈ અલૌકિક છે. સમજાય છે? આત્મા જ્ઞાયકમૂર્તિ પ્રભુ પોતાથી સ્વયંસિદ્ધ વસ્તુ છે. એમાં પુણ્ય-પાપના પરિણામ મલિન શુભાશુભભાવ એ પણ સ્વયં તે કાળના યોગ્યતાથી તે પ્રગટ થયેલાં છે. સમજાય છે? એ બંધનું કારણ છે.

શુભ ને અશુભ બેય પોતે આસ્ત્રવ છે, બેયનું ફળ આમ જોઈએ તો બંધ છે ને આમ જોઈએ તો વર્તમાન કલુષિતતા છે. સમજાણું કાંઈ? અને સંવર, નિર્જરા અને મોક્ષ એ ત્રણે દશા એ આત્માની નિર્મળ સ્વયંસિદ્ધ સ્વભાવને આશ્રયે થાય એમ પણ કહેવાય, અને તે તે પર્યાય તે તે પર્યાયને કારણે થાય એમ પણ એનું યથાર્થ સ્વરૂપ છે. આહાહા! સમજાણું કાંઈ? એમ જીવ ને અજીવ બે પદાર્થ અને પાંચ એની પર્યાયો, અવસ્થાઓ એ સ્વયંસિદ્ધ સ્વતંત્ર છે અને દ્રવ્ય પણ સ્વતંત્ર બે છે, એમ સાતને બરાબર જેમ છે તેમ શ્રદ્ધે ત્યારે તે મોક્ષમાર્ગ એને આધીન છે એમ પ્રગટ થાય. અરે! પહેલી સાતની પણ એને ખબર નહીં. એ તો કાં કર્મને લઈને વિકાર ને પુણ્યને લઈને ધર્મ ને એકે એક તત્ત્વમાં ખોટા અર્થ. ભાઈ! તારી દશાને શાંતિ જોઈતી હોય તો આ સાત છે તેમ એને બરાબર માનવા પડશે એ વિના શાંતિ ક્યાંય નથી હોં! દુનિયામાં ક્યાંય શાંતિ નથી. સમજાણું કાંઈ?

એ પરદ્રવ્ય એને કારણે પ્રવાહે પરિણમ્યે જાય છે. તારે કારણે નહીં. તારી દશા તારે કારણે થયા કરે છે પરને કારણે નહીં. કોને તારે કોની સામે જોવું છે? સમજાણું કાંઈ? એ ભાવ પુણ્ય પાપનાં થાય એની સામું પણ જોવું નથી. જોવું છે તો જ્ઞાયક સ્વભાવ છે તે જ, પણ જ્ઞાનના લક્ષમાં એ આવે છે કે આ પુણ્ય-પાપ બે ભાવ છે. સમજાણું કાંઈ? જ્ઞાન

એનું થાય આસ્ત્રવ અને બંધનું એવો જ્ઞાયકભાવ આત્માનો તેને જોતાં તેનું જ્ઞાન થઈ જાય છે. આસ્ત્રવ અને બંધનું જ્ઞાન થઈ જાય આત્મામાં, એને જોતાં નહીં ને આત્માને જોતાં. આહાહા! સમજાણું કાંઈ? જ્ઞાયકઆત્મા ચૈતન્યબિંબ પ્રભુ છે એમ જોતાં એને પુણ્ય - પાપનાં આસ્ત્રવ-બંધના ભાવ થાય એનું એમાં જ્ઞાન સ્વપરપ્રકાશક થઈ જાય છે. સમજાય છે કાંઈ? આમ સાત તત્ત્વને અને પુણ્ય-પાપ મેળવીને નવને તે નવ પદાર્થને બરાબર યથાર્થ અંતરભાનમાં શ્રદ્ધવા, એને મોક્ષના માર્ગની પહેલી દશા સમ્યગ્દર્શન કહે છે. કો સમજાય છે કાંઈ? ઓહો!

આ શાસ્ત્ર છે એ પણ પરમાણુનો પિંડ છે અને તે પણ મૂળ પદાર્થ નથી. આ કંઈ મૂળ પદાર્થ નથી. આ તો ઘણાં પરમાણુઓનો સંયોગ એટલે કે નજીક સબંધ... સંયોગ એટલે કે નજીક સબંધ એના પિંડની આ પર્યાય દેખાય છે એટલે ખરેખર આ અક્ષર છે એ પણ જડનો અભૂતાર્થ પર્યાય છે. ભૂતાર્થ દ્રવ્ય નથી. ભૂતાર્થ એક દ્રવ્ય હોય. આહાહા! સમજાણું કાંઈ? અને એની ભૂતાર્થ દ્રવ્ય એક એની પણ જે એક સમયની પર્યાય એટલું એ દ્રવ્ય નથી એમ ક્યારે ખ્યાલમાં આવે? કે પોતાનો પર્યાય જેટલો પણ આ દ્રવ્ય નથી. સમજાણું કાંઈ? પોતાની વર્તમાન સંવર-નિર્જરાની પર્યાય જેટલું ય દ્રવ્ય નથી. એમ દ્રવ્યની દૃષ્ટિ થતાં બધાં પદાર્થોને જેમ રાગથી પોતાને ભિન્ન જ્ઞાયકમાં જાણે એ દૃષ્ટિએ બધા પદાર્થને સંયોગરહિત ભિન્ન ભિન્ન જાણે અને તેને અંશ તેટલા અંશ તેટલો પરને ન જાણે, એને આખું તત્ત્વ છે એવું જ્ઞાનમાં એને ઉપર જોયા વિના દ્રવ્ય તરફના જ્ઞાનમાં તેનું આ જાતનું જ્ઞાન ભેગું આવી જાય છે. આહાહા! સમજાણું કાંઈ? કેસરીચંદ્રજી! હેં?

(શ્રોતા : શાસ્ત્રમેં જ્ઞાન કહાં હૈ) શાસ્ત્રમેં ક્યાં જ્ઞાન હૈ? જ્ઞાન તો આંહી હૈ. શાસ્ત્રમેં ક્યાં જ્ઞાન હૈ? (શ્રોતા : પઢતે હૈ ને) ના. કોણ પઢતે હૈ? શાસ્ત્ર હી નહીં હૈ. અક્ષરેય નહીં હૈ, કલ કહા થા ને! આ અક્ષર કાગળમેં હૈ બાત જૂઠી હૈ, ક્યા કહા? આ અક્ષર હૈ સમયસાર આદિમાં એને નવ તત્ત્વ કહ્યા. એ અક્ષરો કાગળમાં છે? કે ના. કાગળની પર્યાય કાગળમાં છે અક્ષરની પર્યાય અક્ષરમાં છે.

આ તો જુદી જાતની વાત શેઠ! હા, એ કોથળા તમારે ત્યાં સીવવાના હોય, જુદી જાતના સીવતા હશે. કોઈ ગોળ સીવે ને કોઈ આમ સીવે ને એક ફેરી જોયું તું ઓલામાં ગ્યા'તાને! એમ ને એમ ગોળ કોથળો ભાઈ એમ ને એમ. આમ સીધો હોય છે ને! (શ્રોતા : ...) હેં? આમ ગોળ ગોળ, આમ બે સાંધીને નહીં? એક ફેરી ઓલા શાહુ શાંતિપ્રસાદનો દીકરો હતો ને.. હેં! દાલમિયા... કલકતા, એના મકાનમાં પગલા કરવા લઈ ગ્યા'તા

એના, એનો મોટો દીકરો છે ઈ. શાહુ શાંતિપ્રસાદ ત્યાં કહે, આ જુઓ મહારાજ આખો કોથળો આમ સિવ્યા વિનાનો આમ ને આમ ચારેકોરથી આમ ને આમ હતો. કેસરીચંદજી! સીવવો પડેને આમ પાર્ટ કરીને, પાછા સીવને કોથળો ઊભો થાય એમ નહીં. એમાંથી એમ ને આમ સીવવું નહિ એમ ઓલા વિના જ આમને આમ દોરીયું... હાલ્યું કોથળા ઉપરથી જાય એમ જોયું છે ને! ખબર છે ને અને એ પણ સ્વતંત્ર દશા! આહાહા! કેમ માણસને બેહે(બેસે)? કે ઈ સંચા વડે કોથળો થાતો નથી.

ભારે પણ કોણ માને? પણ ભાઈ જેનું જે હોવાપણું તેનું હોવાપણું પરના હોવાપણાને લઈને હોય તો એ હોવાપણું રહેતું જ નથી. સમજાણું કાંઈ? આમ અજીવ પદાર્થો મારાથી આ બધા ભિન્ન, એ એની દશાને કારણે એની દશા-હૈયાતિ ધરાવે છે. એની દશાને કારણે અહીં જ્ઞાનની દશા નહીં. સમજાય છે કાંઈ? આ વંચાય માટે આંહી જ્ઞાનની દશા થાય છે એમ નહીં. આવી વાત ભાઈ, બહુ આ આકરી.

સર્વજ્ઞ વીતરાગ... વીતરાગ સર્વજ્ઞ એ તો એક સ્વભાવ છે. એમ આ છ દ્રવ્યો એ સ્વભાવ વસ્તુ છે. સ્વભાવ છ પ્રકારનાં છે એમ ભગવાને જોયા, એમાં જોઈને સર્વજ્ઞ વીતરાગ સ્વભાવ પ્રગટ કર્યો. સ્વભાવ... સ્વભાવ. કહે છે કે અક્ષરનું વાંચન થાય, માટે જ્ઞાન થાય, તો ભગવાન એનું સામાન્ય જ્ઞાન જે અંદર વસ્તુ છે એનું એણે વિશેષ શું કર્યું? આનાથી વિશેષ દશા થઈ તો સામાન્ય જ્ઞાનગુણ એનું વિશેષ શું થયું? વિશેષ વિના સામાન્ય હોઈ શકે નહીં. જ્ઞાનગુણ જે ત્રિકાળ છે એની વર્તમાન વિશેષ અવસ્થા વિના, વિશેષ પર્યાય વિના, વિશેષ કાર્ય વિના એ સામાન્ય હોય નહીં. તો આ શાસ્ત્રના શબ્દથી આંહી કાર્ય થયું તો વિશેષ, સામાન્ય જ્ઞાન, એ વિશેષ વિના રહ્યું કઈ રીતે?

શેઠી! બાપુ આ તત્ત્વજ્ઞાન કંઈ બહુ અલૌકિક છે. એ એમ ને એમ જગત માની લે કે અમે આમ જીવને માનીએ છીએ અને જડને માનીએ છીએ એમ નથી. જીવને માનતાં એની વર્તમાન દરેક અવસ્થા પોતાથી પોતે થાય, પરથી ન થાય ત્યારે એને નિમિત્ત કહેવાય એનાથી થાય તો આનું અસ્તિત્વ આના અસ્તિત્વને લઈને, આનું હોવાપણું આના હોવાપણાને લઈને, બે હોવાપણા એક થઈ ગયા? સમજાણું કાંઈ? તેમ વસ્તુની સ્વયંસિદ્ધતા, કે દરેક વસ્તુ પોતાના કારણે પોતે પરિણમી છે. મારો આત્મા પણ મારે કારણે પરિણમે છે. કોઈને કારણે છે નહીં.

કહે છે કે એમ નવ તત્ત્વની યથાર્થ શ્રદ્ધા અંતરમાં થવી આ એને મોક્ષનો માર્ગ એને આધીન છે એમ ભગવાન ફરમાવી રહ્યા છે. હવે ઈ પોતાને આગ્રહ છોડવો ન હોય અને અમે માન્યું ઈ સાચું, તો એને ફેરવવા કોણ સમર્થ છે? કોણ ફેરવી શકે? સમજાય છે? ત્રણલોકના નાથ તીર્થંકર પણ કહે છે. અરે! અમૃતચંદ્રઆચાર્ય કહે છે. અરે! આ ટીકા શબ્દોથી બની, અમે બનાવી એમ ન કહેશો હોં. આહાહા! આ સંસ્કૃત ટીકા સમયસારની એ રચાણી એ જડની દશાથી રચાણી છે. એ જડની પર્યાયમાં તાકાત છે શબ્દમાં, સ્વ-પર વાર્તા કહેવાની જડમાં તાકાત છે. ભગવાન! આત્મા એ વાર્તા કરે એમ ન માનીશ હોં. એ ગાળ દેવા જેવું આત્માને છે. સમજાણું કાંઈ?

આ એમ અજીવ તત્ત્વ જે જગતના છે એને કારણે પરિણમી રહ્યા. આંહી તો કહે કે આ ભાષા મારે લઈને થઈ. આ હું બોલવા માંગુ તો બોલું, મૌન રહેવા માંગુ તો મૌન. પ્રભુ! મોટો ભ્રમણા ભાવ છે. સમજાય છે કાંઈ? બહુ ઝીણું કંતાય છે ને હરખચંદભાઈ! વસ્તુ જ આ છે. સાંભળવામાં રસ. બાપુ, તારી ચીજની મર્યાદા જેવી વસ્તુની સ્થિતિ છે તેમ જાણવું. એ પણ તને જાણતાં જણાઈ જાય એવી કોઈ સ્થિતિ છે. આહાહા! સમજાણું કાંઈ? કહે છે કે રાગરહિત તારો સ્વભાવ શુદ્ધ ચૈતન્ય છે. એ રાગ પણ એક સંયોગી વિકાર છે. સ્વભાવ નથી. શુદ્ધ દયા, દાન, વ્રતનો વિકલ્પ પણ સ્વભાવમાં નથી. સ્વભાવ તે રાગને અડતો નથી. રાગ સ્વભાવને અડતો નથી, એમ સ્વભાવનું અંતરભાન થતાં રાગાદિની શ્રદ્ધા વ્યવહારે એને ખ્યાલમાં આવી જાય છે. વ્યવહારે કેમ કહ્યું? કે પર છે એ અપેક્ષાએ. આમ તો જ્ઞાનમાં સાતેયનું સ્વરૂપ જ્ઞાનની પર્યાયમાં આવી જાય છે. સમજાણું કાંઈ? એટલે કહે છે, ભારે કઠણ જગતને કોરું પડે લ્યો કહે છે ને! લ્યો, આ અક્ષર નથી? હવે અક્ષર ન હોય તો તો આમેય શું થાય જે અક્ષરેય ઓછા ન થવા જોઈએ. ભગવાન! એ સ્વભાવને જોવો ઝીણી વાત છે બાપુ! તું તો સંયોગ ઉપર જુઓ છો. તારી દૃષ્ટિ સંયોગ ઉપર છે. આ અક્ષર કાગળમાં છે એમ સંયોગ ઉપર છે તારી દૃષ્ટિ, પણ અક્ષરનો... અક્ષરનો પર્યાય અક્ષરની પર્યાયમાં છે કાગળમાં નથી. એમ સ્વભાવથી જો તો સ્વભાવનું સ્વરૂપ યથાર્થ જણાય.

તને પણ સ્વભાવથી જોવો તો વિભાવનું યથાર્થ જ્ઞાન થાય. સમજાણું કાંઈ? હવે એને શુભરાગ દ્વારા જોવો, શુભરાગ દ્વારા લાભ માનવો, ક્યાં અટકીને ઊભો છે, અને મિથ્યા શ્રદ્ધા કેમ ઘૂંટી રહ્યો છે ખબર નથી. ખબર નથી! કહે છે કે નવ પદાર્થ કહ્યા એ સમયસારમાં નવ તત્ત્વ પણ કહ્યા. નવ તત્ત્વ નવ રૂપ છે એના. જેવા નવે નવ છે તેમ તેને પૃથ્થક પૃથ્થક જ્ઞાનમાં યથાર્થપણે સ્વ પર પ્રકાશના ભાનમાં શ્રદ્ધવા, એનું નામ તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાન સમ્યગ્દર્શન કહેવામાં આવે છે. કહો સમજાણું કાંઈ?

“પ્રશ્ન: એનું શ્રદ્ધાન સમ્યગ્દર્શન કહ્યું પણ દર્શન તો સામાન્ય અવલોકન માત્ર છે...” શાસ્ત્રમાં તો એક દર્શનની વ્યાખ્યા એવી આવે છે કે દેખવું... દેખવું... આમ દેખવું એવું આવે છે એમ શિષ્યનો પ્રશ્ન છે “શ્રદ્ધાન પ્રતીતિમાત્ર છે તો એને એકાર્થપણું કેવી રીતે સંભવે...” તો સમ્યગ્દર્શનને દર્શનપણે તમે કહ્યું કેમ સંભવે? દર્શનનો અર્થ તો દેખવું થાય અને આ સમ્યગ્દર્શનનો અર્થ પ્રતીતિ થાય, તો બેયનો એક ભાવ કેમ મેળ ખાઈ ગ્યો(ગયો)? એમ શિષ્યનો પ્રશ્ન છે.

“ઉત્તર: પ્રકરણના વશથી ધાતુનો અર્થ બીજો પણ થાય છે...” ચાલતા અધિકારની અપેક્ષાએ જે ધાતુ એટલે શબ્દ જે હોય એનો મૂળ ધાતુ એનો અર્થ બીજો પણ થાય છે. અહીં મોક્ષમાર્ગનો અધિકાર છે. અહીં દેખવું એ અધિકાર નથી. મોક્ષમારગ આત્માને સમ્યગ્દર્શન - જ્ઞાન - ચારિત્ર થાય એનો આ અધિકાર છે તેથી તેમાં દર્શન શબ્દનો અર્થ સામાન્ય અવલોકન માત્ર ગ્રહણ ન કરવો. જોવું આમ દેખવું સામાન્ય ભેદ પાડયા વિના એને આમ ન કહેવું અહીં જાણવું. કારણ કે ચક્ષુ-અચક્ષુ (દર્શન) વડે સામાન્ય અવલોકન તો સમ્યગ્દષ્ટિ મિથ્યાદષ્ટિને સમાન હોય છે. જરીક ધ્યાન રાખજો... ચક્ષુ-અચક્ષુ વડેપરનું અવલોકન તો સમ્યગ્દષ્ટિ, મિથ્યાદષ્ટિ અભવ્યને પણ હોય છે. એ કાંઈ મોક્ષમારગ નથી. “તેથી એ વડે કાંઈ મોક્ષમારગની પ્રવૃત્તિ - (અપ્રવૃત્તિ) થતી નથી. (તથા) શ્રદ્ધાન હોય છે તે સમ્યગ્દષ્ટિને જ હોય છે...” જુઓ. ઓલો ઉપયોગ જાણવું - દેખવું ઉપયોગ તો બેયને હોય. દેખવું આમ વસ્તુને... આમ ને આમેય દેખવું એમ નથી. ખરેખર તો અભેદ ઉપયોગ છે. આ વસ્તુ એમ તો નથી પણ એ અભેદ ઉપયોગ દેખવું જે કહેવાય એ અને આ શ્રદ્ધા બે ચીજ જ બીજી છે.

દેખવા માત્રથી જ જો મોક્ષમાર્ગ હોય તો દેખવું તો સમ્યગ્દષ્ટિને, મિથ્યાદષ્ટિને, અભવ્યને પણ હોય દેખવું. પણ સમ્યગ્દષ્ટિને “જે શ્રદ્ધાન હોય છે એ સમ્યગ્દષ્ટિને જ હોય છે...” મિથ્યાદષ્ટિને હોતું નથી. ઓલું દેખવું બેયને હોય છે. સમજાણું? “અને એ વડે મોક્ષમાર્ગની પ્રવૃત્તિ થાય છે...” સમ્યક્શ્રદ્ધાન દ્વારા એ મોક્ષમાર્ગની છૂટવાની અંદર પ્રવૃત્તિ નામ પરિણામ થાય. દેખવા માત્રથી કાંઈ મોક્ષમાર્ગની પ્રવૃત્તિ થતી નથી. “માટે દર્શનનો અર્થ અહીં દેખવું ન લેવો પણ દર્શનનો અર્થ અહીંયા પ્રતીતિ લેવો. સમજાણું કાંઈ? માટે દર્શન શબ્દનો અર્થ અહીં શ્રદ્ધાન માત્ર જ ગ્રહણ કરવો...” વચમાં જરી દર્શનની વ્યાખ્યા જરી કરી.

હવે પાછું મુદ્દાની વાત આવે છે. હવે મુદ્દાની પાછી વાત લે છે. અહીં વિપરીત અભિનિવેશ રહિત શ્રદ્ધાન કરવું કહ્યું તેનું શું પ્રયોજન એમ કહી ગયા’તા. વિપરીત અભિનિવેશ, સમ્યગ્દર્શન સાચું લક્ષણ. શરૂઆત કરી હતી ત્રણસો સત્તર પાને. “વિપરીત

અભિનિવેશ રહિત જીવાદિ તત્ત્વાર્થ શ્રદ્ધાન સમ્યગ્દર્શનનું લક્ષણ...” એમ પહેલી લીટીમાં કહ્યું’તું. શેઠી ક્યાં કહ્યું છે? ક્યાં કહ્યું’તું? ભૂલાઈ ગયા. એ પહેલે પાને હજી પણ એના પહેલે. ત્રણસો સત્તર પાને પહેલી લીટી. એ પહેલી એટલે ત્રીજા પેરેઆફની. “વિપરીત અભિનિવેશ રહિત જીવાદિ તત્ત્વાર્થ શ્રદ્ધાન સમ્યગ્દર્શનનું લક્ષણ છે...” પહેલી લીટી ત્રણસો સત્તર પાને ઓલા મોટા અક્ષરની પછી(૩૨૬)... મથાળું સમજાણું કાંઈ? હવે શિષ્યે ન્યાં(ત્યાં) “પ્રશ્ન...” કર્યો કે “વિપરીત અભિપ્રાય રહિત...” અભિનિવેશ એટલે અભિપ્રાય, “એનું શ્રદ્ધાન કરવું કહ્યું તેનું શું પ્રયોજન...” મહાસિદ્ધાંત જુઓ શિષ્યનો પ્રશ્ન.

“ઉત્તર: અભિનિવેશ નામ અભિપ્રાયનું છે...” અભિનિવેશ એટલે અભિપ્રાય છે. અભિપ્રાય એટલે આશયનું નામ છે. “જેવો તત્ત્વાર્થ શ્રદ્ધાનનો અભિપ્રાય છે...” જેવો સાત તત્ત્વનો અથવા નવનો કે નવ પદાર્થનો અભિપ્રાય છે “તેવો નહીં હોતાં અન્યથા અભિપ્રાય હોય એનું નામ વિપરીત અભિનિવેશ છે...” બરાબર છે? નવ તત્ત્વો જેવા છે એનાથી વિપરીત અભિપ્રાય છે, આ એનું નામ અભિનિવેશ કહેવામાં આવે છે. વિપરીત અભિનિવેશ. છે એનાથી ઉલટું માને છે. જડનો દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાય જડથી, જીવનો દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાય જીવ સ્વભાવથી, વિભાવ વિભાવને કારણે સ્વતંત્ર એ નિમિત્તને કારણે નહીં, વિભાવને કારણે સંવર-નિર્જરા નહીં એમ જે વિપરીત અભિપ્રાય રહિત જેવું એનું સ્વરૂપ છે એવું એ માનતો નથી. “અન્યથા અભિપ્રાય એ તેનું નામ વિપરીત અભિનિવેશ છે...”

હવે સાતનો મેળ કરે છે જુઓ. “તત્ત્વાર્થ શ્રદ્ધાન કરવાનો અભિપ્રાય કેવળ તેનો નિશ્ચય કરવો એટલો જ માત્ર નથી...” પહેલું આમાં કહ્યું’તું ઓલીકોર... અહીં પદાર્થ શ્રદ્ધાન કરવાનું પ્રયોજન હોત તો સામાન્યપણે... પદાર્થ શ્રદ્ધાન કરવાનું જ પ્રયોજન નથી ત્રણસો અઢાર પાને ઉત્તરમાં પહેલી લીટી. સમજાણું કાંઈ? આ તો મુદ્દાની રકમની વાત છે હજી સમ્યગ્દર્શન અને તત્ત્વાર્થ શ્રદ્ધાન. આ વિના ન હોય એને ચારિત્ર, ન હોય એને વ્રત, ન હોય એને તપ, ન હોય એને સંયમ, ન હોય ઈન્દ્રિયદમન, કાંઈ ધૂળ હોય. સમજાય છે કાંઈ? તો કહે છે કે “તત્ત્વાર્થ શ્રદ્ધાન કરવાનો અભિપ્રાય કેવળ તેનો નિર્ણય કરવો એટલો જ માત્ર નથી...” વળી જુઓ, ઓલી પ્રતીતિ કીધી એટલે કે... એક હા નિર્ણય જ કરવો એ આશય આ છે એમ નહીં. તત્ત્વાર્થ શ્રદ્ધાન કરવાનો અભિપ્રાય કેવળ તેનો નિશ્ચય કરવો એટલું નથી. નિશ્ચય તો ખરો પણ કેવળ એનો નિર્ણય કરવો એટલું નહીં એમાં બીજો ભેદ છે થોડો. સમજાણું કાંઈ?

‘તત્ત્વાર્થ શ્રદ્ધાનમ્ સમ્યગ્દર્શનમ્’ એ ઉમાસ્વામીનું પહેલું સૂત્રનું પછી ખુલાસાનું બીજું સૂત્ર. હેં? (શ્રોતા : ...) “ તત્ત્વાર્થ શ્રદ્ધાન કરવાનો અભિપ્રાય અભિનિવેશ હતો ને! કેવળ તેનો નિશ્ચય કરવો એટલો જ માત્ર નથી...” કેવળ એકલો નિશ્ચય હોં, નિર્ણય તો છે, પણ એ ઉપરાંત કાંઈક બીજી વાત છે. નિર્ણય ઉપરાંત બીજી વાત છે. “એકલો નિર્ણય કરવાનું પ્રયોજન નથી. પરંતુ ત્યાં તો એવો અભિપ્રાય છે કે જીવ અજીવને ઓળખી...” જીવ ને અજીવને ઓળખી, “એ પોતાને અને પરને જેમ છે તેમ માનવા...” શું કીધું? જીવ-અજીવને ઓળખી... પોતાને ને પરને જેમ છે તેમ... જેમ છે તેમ... જેમ છે તેમ પોતે અને જેમ છે તેમ પર, જેમ છે તેમ માનવા. અજીવ અજીવને કારણે પર્યાય થાય છે. એમ જેમ છે તેમ, આત્મા આત્માને કારણે એનો પોતાનો પર્યાય ને દ્રવ્ય-ગુણ એમ જેમ છે તેમ. સમજાણું કાંઈ? “જીવ-અજીવને ઓળખી...” પોતાને એટલે આત્માને, (વા) પરને એટલે આ શરીર, વાણી આદિ બધા જડ પદાર્થને “જેમ છે તેમ માનવા...” એક વાત આવી.

“આસ્ત્રવને ઓળખી...” એ આસ્ત્રવ, પુણ્ય ને પાપના ભાવ દયા, દાન, ભક્તિ, પૂજાનો ભાવ એ પુણ્ય આસ્ત્રવ. હિંસા, જૂઠું, ચોરી, વિષય, પાપ આસ્ત્રવ... “આસ્ત્રવને ઓળખી...” નિર્ણય તો ખરો. પણ નિર્ણય ઉપરાંત “હેય માનવો...” (શ્રોતા : એ ઉપરાંત વાત...) આ ઉપરાંત વાત હેય માનવા આસ્ત્રવને હેય માનવું એ એમાં પ્રયોજન છે, આહાહા! હેં? કહો નેમીલાલભાઈ આહાહા! કેટલી વાત લીધી છે ને! એ શાસ્ત્રને સરળ રીતે કરીને મૂકવાનું કહ્યું કે ભાઈ, એકલા સાત પદાર્થનું પ્રયોજન નથી અહીંયા અને એનો નિર્ણયનું એકલું પ્રયોજન નથી. એના નિર્ણયમાં ભેગો એક આ ભાગ છે. (શ્રોતા : હેય-ઉપાદેય કરવા) હા હેય-ઉપાદેય કરવા. પુણ્ય-પાપના ભાવ થાય એને માનવું એ બરાબર છે, પણ હેય માનવું એમાં વિશેષણ છે ઈ ભેગું. સમજાણું કાંઈ? બાત મુદ્દાકી બાત હૈ. માનવું તો બરાબર હૈ. ઓલામાં શું કીધું? કે માનવું તો જીવ-અજીવને બરાબર છે પણ જેમ છે તેમ એમ બેય જેમ છે તેમ એમ પાછું એમ. એમ જુદે જુદા જેમ છે તેમ જીવ અજીવને માનવા એ એનું પ્રયોજન છે, અને આસ્ત્રવ પુણ્ય પાપના ભાવ થાય એ માનવા, પણ એ ઉપરાંત એને હેય માનવો પ્રયોજન છે. સમજાણું કાંઈ?

હેય એટલે સમજાય છે? છોડવાલાયક. એ શુભ ને અશુભ ભાવ પુણ્ય દયા, દાન. વ્રત, ભક્તિના પરિણામ થાય એ પણ છોડવા લાયક માનવા, એટલા ઉપરાંત છોડવા લાયક માનવા. સમજાણું કાંઈ? એ આદરણીય નથી. હવે એને પહેલેથી હજી આદરણીય માને, એના શ્રદ્ધાનનાં ઠેકાણાં નહીં અને પછી અમે વ્રતી છીએ અને સંયમી છીએ ને

પંચમહાવ્રત ધાર્યા છે, અદ્વરથી લિખિતંગ છે, મફતલાલની સહી! મફતલાલ... મફતનો સહી કરનારો મફતલાલ અદ્વરથી લિખિતંગ... ભગવાનથી લિખિતંગ નથી. સમજાણું કાંઈ? અથવા તત્ત્વના સ્વભાવથી લિખિતંગ એટલે જ્ઞાન થવું જોઈએ એ રીતે જડનો ઉઠાવગીર પોતાથી માને... અમે સાત તત્ત્વને માનીએ છીએ. બહુ સારુ! માને છે તો પણ એમ છે? કે જીવ ને જડ જેવી રીતે અસ્તિ ધરાવે છે હૈયાતિ ધરાવે છે. પોતાને લઈને પોતે અસ્તિ જડ ધરાવે છે. આ કાગળ કાગળને લઈને અસ્તિ ધરાવે છે. સમજાય છે? વાણી વાણીને લઈને અસ્તિ ધરાવે છે. કર્મ કર્મને લઈને અસ્તિ ધરાવે છે. અસ્તિ એટલે હોવાપણું. આ શરીર શરીરને લઈને અસ્તિ ધરાવે છે. આ એની અવસ્થા પણ શરીરને લઈને... અજીવને લઈને હૈયાતિ ધરાવે છે. આમ આ અવસ્થા થાય ઈ. આત્માને લઈને નહીં, અને આત્મામાં જે જ્ઞાન થાય છે, તે પોતે પોતાને લઈને હૈયાતિ ધરાવે છે. આ નિમિત્તો જણાય છે માટે એને લઈને અહીં જ્ઞાન હૈયાતિ ધરાવે છે એમ નહીં. સમજાણું કાંઈ?

“તો જીવ અજીવ જેમ છે તેમ...” જેમ છે એમ પાછું “જેમ છે તેમ માનવા...” જોઈએ અને “આસ્ત્રવને ઓળખી તેને હેય માનવો...” પુણ્ય અને પાપ પછી શુભ હો કે અશુભ એમાં ભેદ પાડવા નહીં, કારણ કે એ તો આસ્ત્રવ છે બેય. ઓહોહો! આ જગતને કઠણ પડે છે ત્યારે લ્યો. પુણ્યભાવ હેય? અરે પણ કંઈક તો સાધન હશે કે નહીં શુભભાવમાં? સાધન ખરું બંધનું, બંધનું સાધન ખરું, એ મોક્ષમાર્ગનું સાધન નથી. આમ સાત તત્ત્વ... સાત તત્ત્વની શ્રદ્ધા કરે પણ વસ્તુની તો ખબર હોય નહીં. સમજાણું કાંઈ? (શ્રોતા : પરંપરાએ સાધન ...) પણ હોય નહીં. પરંપરા અથવા ઉસકા અર્થ કાંઈ નહીં. પરંપરાકા અર્થ કભી હૈ નહીં, પછી પણ નહીં. એટલે કે પછી પણ રાગને ઘટાડશે ત્યારે સ્થિર થશે એમ હૈ પરંપરાકા અર્થ. સમજાણું કાંઈ? આમાં તો આસ્ત્રવને ઓળખી માનવું તો બરાબર છે, પણ તેને હેય માનવો લ્યો, એકલું માનવું નહીં પણ હેય માનવો હેં? કહો સમજાય છે કાંઈ? પુણ્યનાં ભાવ થાય એ છોડવા લાયક છે. મને ઉપાદેય નથી, આદરણીય નથી, હિતકર નથી, લાભદાયક નથી ત્યારે તેણે આસ્ત્રવને હેય માન્યું તો માન્યું કહેવાય. આસ્ત્રવ છે ને આદરણીય છે એમ માને તો એણે આસ્ત્રવ માન્યો નથી. સમજાણું કાંઈ?

“બંધને ઓળખી તેને અહિતરૂપ માનવો...” અહીં બંધ જડ લીધો છે. એ આસ્ત્રવનું ફળ જે બંધ છે ને એને અહિત માનવું અહિત. લ્યો, બંધ થાય તો ઠીક, શુભનો બંધ તો ઠીક ને! હેં? તીર્થકર ગોત્ર બંધાય એ ઠીક ને! હેં? નહીં? શું નેમચંદજી! તીર્થકર ગોત્ર બંધ પડે તો ઉસકો અહિત માનના? લો ભઈ! ખોડસકારણ ભાવના વો આસ્ત્રવ હૈ,

હેય હૈ અને બંધ તે અહિત હૈ એમ માનવું. ભારે કઠણ જગતને! તકરાર એટલી હો જગતને! હેં? સોળ નહીં. જુઓ આસ્ત્રવમાં તો ષોડશકારણ ભાવના આવતી હશે. સમ્યગ્દષ્ટિને ભાવ હોય ને પણ ઈ આસ્ત્રવ છે. હેં? (શ્રોતા : ...) કોણ છોડી દેશે? ધૂળ. છોડે કોણ અને મૂકે કોણ! એની દશામાં આવ્યા વિના તે કાળે રહેશે નહીં, છોડે કોણ ને મૂકે કોણ? ફક્ત એની દષ્ટિ જ ક્યાં છે એટલી વાત છે, બાકી તો તેને કાળે તેને તે ભાવ આવ્યા વિના રહેવાનો નથી. સમ્યગ્દષ્ટિને શુભને કાળે શુભ આવશે, મિથ્યાદષ્ટિને શુભને કાળે આવશે. એની માન્યતામાં ફેર શું છે એટલી વાત આંહી જણાવે છે. બસ આવે, ન આવે ત્યાં છોડે કોણ ને મૂકે કોણ?

જે ગુણની જે સમયની જે વિપરીત પર્યાય થવાનો કાળ તે થયા વિના રહેશે જ નહીં. પણ વિપરીત પર્યાય છે આ એમ હેય તરીકે જાણે તેની દષ્ટિ જ્ઞાયક ઉપર ગયા વિના રહે નહીં. સમજાણું કાંઈ? હેય એમ નહીં એકલું હેય. છોડી શક્તો નથી, પણ ભાવ આવ્યો તે હેય છે ત્યારે ઉપાદેય આત્મજ્ઞાન જ્ઞાયક ભાવ છે. એકલો આત્મા જ્ઞાયક ઉપાદેય છે અથવા એની દશા ઉપાદેય છે. સંવર નિર્જરા પ્રગટ કરવા અપેક્ષાએ એમ આવે. છોડે કોણ ને મૂકે કોણ શ્રદ્ધા છોડશે. આસ્ત્રવ છોડવા યોગ્ય હશે તો એની શ્રદ્ધા છોડશે કે આદરણીય નથી કે આદરણીય જ્ઞાયકભાવ ચેતન છે. સમજાણું કાંઈ? એ તત્ત્વાર્થ શ્રદ્ધાનની અંદર આ વાત હેય તરીકે માને તો એની અંદર આવે જુઓ.

“બંધને ઓળખી તેને અહિતરૂપ માનવો...” બંધમાં કોઈ અપવાદ હશે? કે સર્વાર્થસિદ્ધનો બંધ પડે ઈ ઠીક, મનુષ્યપણાનો બંધ પડે ઈ ઠીક, દેવનો બંધ પડે તો ઠીક કે તેથી ભગવાન પાંહે(પાસે) જવાય. સ્વર્ગમાં જાઈએ તો. તીર્થંકર પ્રકૃતિની પહેલી લઈને પછી આ વાત માંડી. એ પ્રકૃતિ બંધ છે. એનો ભાવ તે આસ્ત્રવ છે. આસ્ત્રવ હેય છે. બંધ અહિત છે કેમ કે એ રાગ છે. રાગનું ફળ બંધ હોય, કાંઈ ધર્મ નું ફળ બંધ ન હોય, બંધ પડ્યો તો સમજવું કે એ ધર્મ નથી એટલે રાગ છે, અને રાગથી ભલે પ્રકૃતિ બંધાણી એમાં આત્માને શું લાભ? એ રાગનો અભાવ કરીને વીતરાગ થશે ત્યારે ઓલી પ્રકૃતિ બંધાયેલી તીર્થંકર ગોત્રની તેરમે ગુણસ્થાને ઉદય આવશે. આત્માને શું લાભ? સમજાણું કાંઈ? શું કહ્યું? કે સમ્યગ્દષ્ટિને પણ... આ સાત તત્ત્વ શ્રદ્ધાન સમ્યગ્દષ્ટિની વાત ચાલે છે કે નહીં કોની? એને શુભભાવ આવશે એ જાતના બંધનો પણ એ શુભભાવ હેય જાણશે... માને છે હેય સમજાણું?

અને એનું બંધ જાણે તે અહિત છે. કેમ? કે એ બંધનું ફળ કાંઈ આત્માને મળતું નથી. ઈ બંધનું ફળ તો સંયોગી બહાર ચીજ મળશે જ્યારે મળશે ત્યારે. પણ તે ક્યારે? કે જ્યારે આ રાગથી બંધ પડ્યો, એ રાગનો અભાવ કરી ચારિત્ર થઈ વીતરાગ થશે ત્યારે

ઓલી બંધ પ્રકૃતિનો પાક આવશે. તેરમે ગુણસ્થાને ઉદય, ત્યારે પાછો આવ્યો ઓલા સમવશરણ આદિની સામગ્રીનું સાધન એમાં એના આત્માને કાંઈ સાધન થયું નહીં. શેઠી! શું થાય પણ એમાં? આમ જ્યાં સાંભળે ને તીર્થંકર પ્રકૃતિ આવે... બાંધે... હોય, ભલે હોય એનો ક્યાં પ્રશ્ન છે પણ એ ભાવ હેય છે. એમ શ્રદ્ધા ન કરે તો દષ્ટિ એની સમ્યક્ રહેતી નથી અને એનું બંધપણું તે અહિત છે એમ ન માને તો એને હિતરૂપે માન્યું તો શ્રદ્ધા એની ખોટી થાય. સમ્યગ્દર્શન એને રહેતું નથી. કહો સમજાણું કાંઈ? કેસરીચંદ્રજી! ‘અજર પ્યાલા પીઓ મતવાલા’ એવી વાત છે આ તો. હેં? લોકોને હજી સમ્યગ્દર્શન તત્ત્વાર્થ શ્રદ્ધાન શું ચીજ છે એની ખબર નહીં, એના મહાત્મ નહીં, એનું શું સ્વરૂપ છે પિછાનમાં નહીં અને ક્યાં એ આગળ જશે?

અંતર વસ્તુ ચિદાનંદનો કંદ પડ્યો છે એવી અંતરદષ્ટિ થયા વિના, અંતરમાં આંહી વળવા જેવું છે એ નક્કી થયા વિના, એનું વલાણ બહારથી ખસશે નહીં. સમજાણું કાંઈ? જુઓ કેટલી ચોખવટ કરી છે કે “બંધને ઓળખી...” કે બંધમાં કોઈ અપવાદ હશે? કે આ ફલાણો બંધ અહિત નહીં અને આ ફલાણો ભાવ હેય નહીં શુભ... શુભ, કોઈ ભેદ ભેદ છે નહીં. આહાહા! એક જ, સબકે લિયે એક જ નિયમ હોય. “સંવરને ઓળખી...” દેખો સંવરને ઓળખી પર્યાય પ્રગટ થવી છે ને શુદ્ધ... શુદ્ધ... શુદ્ધ...! એ પુણ્ય-પાપના પરિણામ રહિત, આત્માના શુદ્ધ સ્વભાવની એકતા થતાં, જે નિર્મળ દશા પર્યાય અરાગી વીતરાગી પરિણતિ થઈ “એ સંવરને ઓળખી ઉપાદેયરૂપ માને...” માને તો ખરો પણ ઉપાદેયરૂપ માને એ આદરણીય છે, એ પ્રગટ કરવા લાયક છે એમ માને... રાગ પ્રગટ કરવા લાયક છે એમ ન માને, આસ્ત્રવ પ્રગટ કરવા લાયક છે એમ ન માને, સંવર પ્રગટ કરવા લાયક છે એમ માને માટે તેને ઉપાદેય કહ્યો છે. સમજાણું કાંઈ?

માળે ભારે વાત મૂકી છે ને બધી જુઓ. “સંવરને ઓળખી તેને ઉપાદેયરૂપ માનવો...” એ જ આદરણીય છે. શુદ્ધતા પુણ્યના પરિણામ શુભથી રહિત ભગવાન આત્મા પવિત્રનો પિંડ એની એકતા થઈને નિર્મળ દશા શુદ્ધિની થઈ, એ જ ઉપાદેય અને પ્રગટ કરવા લાયક છે. “નિર્જરાને ઓળખી તેને હિતનું કારણ માનવું દેખો...” હવે, હા, બંધસે અહિત... બંધસે અહિત, એ બંધ છૂટે અને અશુદ્ધતા ટળે અને શુદ્ધતા વધે, એવા “નિર્જરાને ઓળખી તેને હિતનું કારણ માનવું...” નિર્જરાને હિતનું કારણ માનવું. બંધને અહિતનું કારણ માનવું... અહિત માનવું, એને અહિતરૂપ જ માનવું. એનું કારણ તો આસ્ત્રવ છે. બંધનું કારણ તો આસ્ત્રવ છે ને આમ સમજાણું કાંઈ? એને અહિતરૂપ માનવું બંધને અને

નિર્જરાને ઓળખી... નિર્જરા કઈ? એ શુદ્ધતાની વૃદ્ધિ થાય, એ શુદ્ધતા અને નિર્વિકારી દશાની પરિણતિ અવસ્થા વધે આ એને હિતનું કારણ માનવું, કેમ કે પૂરણ હિત મોક્ષ છે એનું આ નિર્જરા કારણ છે, બંધ કારણ નથી. તીર્થંકર ગોત્ર બંધ થયું એ મોક્ષનું કારણ નથી.

આ નિર્જરા હિતનું કારણ છે એમ કહ્યું આંહી તો. સમજાણું કાંઈ? (શ્રોતા : એ શાસ્ત્રમાં આવે છે) એ બધાં નિમિત્તના કથનનો પાર ન મળે વ્યવહારના. અભૂતાર્થનયના કથન જેનું, એમ માને તો ફળ સંસાર છે. સમજાણું કાંઈ? (શ્રોતા : ...) હા એય લીધી છે, બધી લીધી બધી ખબર છે ને! ઘણાં વર્ષથી બધી હાલે છે ઈ તો. “નિર્જરાને ઓળખી તેને હિતનું કારણ માનવું...” શું કીધું? એ અશુદ્ધતા ટળે, શુદ્ધતા વધે અને બંધ ઘટે... બંધ ઘટે એક દેશ બંધ ઘટેને! એને નિર્જરા કીધી છે ને! બંધ ઘટે... અશુદ્ધતા ટળે... શુદ્ધતા વધે એને ઓળખી એને હિતનું કારણ માનવું. બંધને હિતનું કારણ નહીં, કે આ બંધ પડ્યો તો ભવિષ્યમાં આપણને એનું ફળ આવશે સારું, ત્યારે મોક્ષમાર્ગ આખો સૂઝશે. સમજાણું કાંઈ? જુઓ, હજી તો આ નવતત્ત્વોને શ્રદ્ધવાની રીત કહે છે આહાહા! સમજાણું કાંઈ આમાં?

“નિર્જરાને ઓળખી હિતનું કારણ માનવું...” બંધને ઓળખી કે સારો બંધ પડ્યો આ, તેથી હવે આપણે તીર્થંકર તો થાણું ને! એલા એને લઈને થઈશ? સમજાણું કાંઈ? અરે પ્રભુ! એ તત્ત્વો જેમ છે એમ તેની એને ખબર ન મળે ત્યાં સુધી એની સાચી શ્રદ્ધા થતી નથી, અને સાચી શ્રદ્ધા યથાર્થ શ્રદ્ધાન વિના સમ્યગ્દર્શન પ્રગટ થાય નહીં, ને એના વિના સાચું જ્ઞાન કે સાચું ચારિત્ર કે વ્રત નિયમ હોઈ શકે નહીં. કહો સમજાણું કાંઈ? આ તો બહુ સરસ વાત આવી શેઠ! તમે બરાબર આવ્યા'તાને અહીંયા બપોરે સવારે બધું. મુદ્દાની વાત હજી તો હાલે(ચાલે) છે, પહેલી વાત એ એકડાની... હેં? (શ્રોતા : સાચી વાત) સાચી વાત... વાત સાચી ઈ (શ્રોતા : મુદ્દાની વાત છે) મુદ્દાની વાત છે આ. “નિર્જરાને ઓળખી તેને...” એ અશુદ્ધતા ટળે એટલે એમાં શુભભાવથી લાભ એમ ન આવ્યો અશુદ્ધતા ટળે એમ. શુભભાવ પણ ટળે એ હિતનું કારણ છે. શુદ્ધતા વધે એ હિતનું કારણ છે અને બંધનો અંશ ઘટે તે હિતનું નિમિત્ત કારણ છે. સમજાણું કાંઈ? અશુદ્ધતા ટળે એ હિતનું કારણ... અશુદ્ધતા રહે એ તો હેય છે. એ તો હેય છે. છોડવા યોગ્ય છે, છૂટે એટલું હિતનું કારણ જાણવું. સમજાણું કાંઈ? “નિર્જરાને ઓળખી તેને હિતનું કારણ માનવું...” એમ આ રીતે એકલું માનવું... માનવું નહીં.

મોક્ષને ઓળખી...છેલ્લો બોલ “તેને પોતાનું પરમહિત માનવું...”લ્યો, પરમહિત... મોક્ષને ઓળખી હોં... ઓળખ્યો હોય કે આ મોક્ષ કેવળજ્ઞાન, કેવળદર્શન...

પરમાનંદ... ઓહોહો! પૂરણદશા જેની પરમઆનંદ... આનંદ... આનંદ પૂરણ, અનંતજ્ઞાન, અનંતદર્શન, અનંતવીર્ય, અનંતસુખ, અનંતચતુષ્ટય એવી પૂરણ શુદ્ધ દશા એને ઓળખી એને પરમહિત માનવું. પરમહિત એને માનવું, તો આ હેતુઓ મારા છે ને આ હેતુ છે ને બધા મીંડા વળે છે આંહી તો. રતિભાઈ, કેમ આ બધા હેતુ હશે કે નહીં મા બાપને દીકરાઓ ને બાપને ને બાપને દીકરાને? નહીં? અંગત માણસો તો હશે કે નહીં પોતાના અમારા હેતુઓ છે, અંગત છે, ધૂળમાંય નથી.

(શ્રોતા:પરસ્પર છે ને...) પરસ્પર છે. સબંધ નિમિત્તની સબંધ છે શું છે? દુ:ખના નિમિત્ત છે એમ કહ્યું છે. (શ્રોતા :...) અહીં કહ્યું છે ને! આમાંય આવ્યું'તું ને બધા દુ:ખના નિમિત્ત છે એમ છે બધા. સુખ સુખ કરે છે એને આશ્રયે અને એનાથી કોઈ સુખ થાય એવું નથી. કહો સમજાણું? “એ પ્રમાણે એ મોક્ષના સ્વરૂપને...” મોક્ષ એટલે કેવલજ્ઞાન... ઓહોહો! પૂરણદશા જેને ફરીને અપૂર્ણતા નહીં ને ફરીને અવતાર નહીં. કેવલજ્ઞાન આનંદ દશા જેમાં અપૂર્ણતા નહીં, અશુદ્ધતા નહીં અને ફરી અવતાર નહીં અને એ દશા ફરી ફરીને એવી ને એવી પ્રગટયા કરે સાદિ અનંતકાળ... મોક્ષની દશા સાદિ અનંતકાળ પ્રગટે એને પરમહિત માનવું. એકલું માનવું એમ નહીં, પરમહિત માનવું. “એ પ્રમાણે તત્ત્વાર્થ શ્રદ્ધાનનો અભિપ્રાય છે. લ્યો, તેનાથી ઉલટા અભિપ્રાયનું નામ વિપરીત અભિનિવેશ છે...” બરાબર છે ?

“સત્ય તત્ત્વાર્થ શ્રદ્ધાન થતાં તેનો અભાવ થાય છે લ્યો...” એ સાચી તત્ત્વાર્થ શ્રદ્ધાન થતાં તેનું નામ વિપરીત અભિપ્રાયનો નાશ થાય છે, કે એમને તત્ત્વાર્થ શ્રદ્ધાન થયું, પણ હજી અભિપ્રાય તો વિપરીત રહ્યો છે. બની શકે નહીં. વિપરીત અભિપ્રાય છે ને તત્ત્વાર્થ શ્રદ્ધાન થાય એમ બને નહીં. વિપરીત અભિપ્રાય રહિત તેને અભાવ થયો “માટે તત્ત્વાર્થ શ્રદ્ધાન વિપરીત અભિનિવેશ રહિત છે...” એમ અહીં કહ્યું. લ્યો એનો ઉત્તર કહ્યો. વિપરીત અભિનિવેશ રહિતનો ઉત્તર, વિપરીત અભિનિવેશ કેમ કહ્યું? કે આ જીવ છે અને અજીવ છે જેમ છે તેમ માનવા એનાથી ઉલટા ન માનો. માને તો કહે પણ એથી બીજી રીતે માને. આસ્ત્રવને હેય માનવો, સંવરને ઉપાદેય માનવો, બંધને અહિત માનવો, નિર્જરાને હિતનું કારણ માનવું અને મોક્ષને પરમહિત માનવું. આ રીતે વિપરીત અભિનિવેશ રહિતનું કારણ કહેવામાં આવ્યું.

“અથવા કોઈને અભ્યાસમાત્ર તત્ત્વાર્થ શ્રદ્ધાન હોય છે...” અભ્યાસ તો કરે પરંતુ અભિપ્રાયમાંથી વિપરીતપણું છૂટતું નથી. જુઓ આશયમાં તો વિપરીતનો કણ

અંદર રહી જાય છે. કાંઈક ક્યાંક ઊડે... ઊડે... ઊડે... કહે છે થોડો ખુલાસો. કોઈ પ્રકારથી પૂર્વોક્ત અભિપ્રાયથી અન્યથા અભિપ્રાય અંતરમાં હોય... કોઈ પ્રકારથી પૂર્વોક્ત... પૂંઠે કહ્યાને! આસ્ત્રવ હેય, બંધ અહિતનું કારણ, સંવર ઉપાદેય, નિર્જરા હિતનું કારણ, મોક્ષ પરમહિત અને જીવ ને અજીવ જેમ છે તેમ તેનાથી તેમ તે માનવા. એમાંથી “કોઈપણ પ્રકારથી પૂર્વોક્ત કહ્યા અભિપ્રાયથી અન્યથા અભિપ્રાય અંતરંગમાં હોય, તો તેને સમ્યગ્દર્શન થાય નહીં...” હેતુ આ છે. ઊંડાણમાં ક્યાંક ક્યાંક પણ એની લાળ વિપરીત આ કહેવા માંગે છે એનાથી ઊંઘી હોય, સમ્યગ્દર્શન થાય નહીં.

હવે દાખલો આપે છે એનો, “જેમ કે દ્રવ્યલિંગી મુનિ...” જૈન સાધુ દિગંબર થાય છે. નવમી ગ્રૈવેયક જાય છે. અનંતવાર ગયો. ‘મુનિવ્રતધાર અનંતબૈર ગ્રીવક ઉપજાયો’ કેમ કહે છે એનું દષ્ટાંત આપ્યું. શું કીધું? કે અભ્યાસ તો હોય એને, અગિયાર અંગ ભાણ્યો તો. દ્રવ્યલિંગી અગિયાર અંગનું ભણતર હતું અરે! નવ પૂર્વનું, પણ અભિપ્રાયમાંથી વિપરીતપણું મટતું નથી. કોઈપણ પ્રકારથી પૂર્વે કહેલા અભિપ્રાયથી અન્યથા અંદર શ્રદ્ધા અભિપ્રાય આશય રહી જાય છે. “દ્રવ્યલિંગી તત્ત્વોની પ્રતીતિ તો કરે છે...” દેખો જોયું?... જિનવચનથી એટલે પ્રતીતિ તો લીધી. જિનવચનથી અને પ્રતીતિ બે લીધી. “જિનવચનથી તત્ત્વની પ્રતીતિ તો કરે પરંતુ શરીર આશ્રિત ક્રિયાઓમાં અહંકાર...” એક એ તો અજીવની પર્યાય છે થાય એ, એને ઠેકાણે આ હું કરું છું. આ હલું છું હું, આ પૂજા કરવામાં આ હાથ હાલે(ચાલે) છે ઈ મારે લઈને. એવો શરીરની થતી અવસ્થામાં મારે લઈને થાય એવો મિથ્યાદષ્ટિનો અભિપ્રાય ત્યાં રહી જાય છે. સમજાણું કાંઈ?

“શરીર આશ્રિત ક્રિયાઓમાં અહંકાર છે...” જુઓ, હાથ ઊંચો થાય આમ... આમ, તે મેં કર્યો. હું કરું તો હાથ થ્યો ને આમ... આમ... શું, પૂજામાં અષ્ટદ્રવ્ય મૂકાણા સ્વાહા! દયા પાળવામાં જરી હાથ ઊંચો કરીને આમ... આમ જીવ બચાવ્યો. જુઓ હાથ મારાથી ઊંચો થયો. એની વર્તમાન પર્યાયનું અસ્તિત્વ જેમ છે તેમ એનું એનામાં ન માનતાં, મારે લઈને થાય છે એવો અભિપ્રાય દ્રવ્યલિંગી મુનિને, જિનવચનથી તત્ત્વની શ્રદ્ધાન થયા છતાં, અભિપ્રાયમાં ઊંડાણમાં આ ભાવ વિપરીત રહી જાય છે, “અને પુણ્ય આસ્ત્રવમાં ઉપાદેયપણું...” લ્યો.

આ બે વાત લીધી મુખ્ય. આદિમાં પછી એને યોગથી જે વિપરીત ભાવ હોય એમ બે તો મુખ્ય લીધા. શરીરઆશ્રિત અને પુણ્ય આસ્ત્રવમાં ઉપાદેયપણું. પુણ્યભાવ છે વ્રતનો એ પંચમહાવ્રત પાળે, અઠવાવીસ મૂળગુણ પાળે, દ્રવ્યલિંગી મિથ્યાદષ્ટિ બરાબર

ચોખ્ખા પાળે ત્યારે એને પુણ્ય આસ્ત્રવ શુભભાવ હોય આ એને ઉપાદેય માને. કહો જેને અહીંયા હેય કહ્યું એને ઉપાદેય માને છે એનાથી લાભ થશે. કરતાં... કરતાં... લાભ થશે એ “વિપરીત અભિપ્રાયથી તે મિથ્યાદૃષ્ટિ જ રહે છે...” લ્યો આવું અનંતવાર જૈન દિગંબર સાધુ થઈને મહાવ્રત આદિ અઠ્યાવીસ મૂળગુણ પાળ્યા. એને માટે કરેલા ચોકા પ્રાણ જાય તો લે નહીં એવું પાળે ત્યારે એને પુણ્ય આસ્ત્રવ થાય, નહીં તો ઓલો પાપ આસ્ત્રવ થાય. એવા પુણ્યના ભાવમાં પણ ઉપાદેયપણું માને, “આ આદિ વિપરીત અભિપ્રાય...” આદિમાં બધું એ ઊંડે ઊંડે ક્યાંક એનો પક્ષ રહી જાય વ્યવહારનો પક્ષ... એનો આ હોય તો ઠીક, આ હોય તો ઠીક અને આ હોય તો જ ઓલું અંદર હોય વિગેરે ઊંડો ઊંડો અભિપ્રાય થાય છે “માટે તે મિથ્યાદૃષ્ટિ રહે છે...” અને વિપરીત અભિનિવેશ ટળતો નથી. ટાળતો (નથી) એમ... ટળતો નથી એટલે અભિપ્રાય ઊંધો રહે માટે ટળતો નથી માટે તેને સાત તત્ત્વોનું વાસ્તવિક જે હેય-ઉપાદેય, હિત-અહિત આદિ જે કહ્યું એને એમ માનીને અંદર અભિપ્રાય ચોખ્ખો કરે તો તેને તત્ત્વાર્થ શ્રદ્ધાન થાય.

વિશેષ કહેશે...

॥ પ્રમાણ વચન ગુરુદેવ ॥

શ્રી મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક
પ્રવચન નં. ૩૨
અધિકાર ૧લો
સ્થળ:સુવર્ણપુરી તા.:૧૧.૦૮.૫૪ બુધવાર

મંગલાચરણ

શમો લોએ સવ્વ અરિહંતાણં;
શમો લોએ સવ્વ સિદ્ધાણં;
શમો લોએ સવ્વ આયરિયાણં;
શમો લોએ સવ્વ ઉવજ્જયાણં;
શમો લોએ સવ્વ ત્રિકાળવર્તી સાહૂણં;
ઔંકાર બિન્દુ સંયુક્તં નિત્યં ધ્યાયન્તિ યોગિનઃ।
કામદં મોક્ષદં ચૈવ ઔંકારાય નમોનમઃ॥
મંગલં ભગવાન્ વીરો મંગલં ગૌતમો ગણી ।
મંગલં કુંદકુંદાર્યો જૈન ધર્મોસ્તુ મંગલમ્ ॥
નમઃ સમયસારાય સ્વાનુભૂત્યા ચકાસતે ।
ચિત્સ્વભાવાય ભાવાય સર્વ ભાવાન્તરચ્છિદે ॥
ત્રિકાળ દિવ્યધ્વનિ દાતાર...

આ મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક શાસ્ત્રનું પાનું ચૌદમું (૩૧) છે. જુઓ અધિકાર શું ચાલે છે કે પ્રશ્નકારનો પ્રશ્ન છે કે “સાધારણ પ્રાણી પોતાના જ્ઞાનના ક્ષયોપશમના કારણમાં કોઈ શાસ્ત્રનો અન્યથા અર્થ ભાસે અને શાસ્ત્રમાં ગૂંથી નાંખે,તો એની તો પરંપરા ચાલે તો એનું શું સમજવું...” એવો પ્રશ્ન ઊઠ્યો એનો આ ઉત્તર ચાલે છે. શાસ્ત્રમાં ઓછા જ્ઞાનને લઈને, કોઈ અર્થ અન્યથા ભાસીને એની ગૂંથણી થઈ જાય, તો એની પરંપરા ચાલે એનું શું સમજવું? એમ પ્રશ્નકારે પ્રશ્ન કર્યો છે ત્યારે કહ્યું કે ભાઈ, એવું બને નહીં. જૈન શાસનમાં યથાર્થ શ્રદ્ધા જ્ઞાનના ધરનારા પરંપરાથી ચાલ્યા આવે છે તેથી એની પરંપરા સત્ય તૂટી નથી. હા, એટલું કે કોઈ એવા મિથ્યાદષ્ટિ જીવે અન્યથા સત્ય તત્ત્વને વિરુદ્ધ પ્રરૂપ્યું હોય અને ગૂંથ્યું હોય તો “બીજો પુરુષ એવો નીકળે કે એની પરંપરા ચાલવા દે નહીં...”

“વળી આટલું વિશેષ જાણવું કે જેને અન્યથા જાણવાથી જીવનું બૂરું થાય. હૈ ઉસમેં? જેને અન્યથા જાણવાથી જીવનું બૂરું થાય એવા દેવ-ગુરુ-ધર્માદિક એની અને જીવાદિક તત્ત્વોને તો શ્રદ્ધાળુ જૈની અન્યથા જાણે જ નહીં...” સાચો જૈની યથાર્થ શ્રદ્ધાવાળો હોય એને અંતર અભિપ્રાયમાં એમ છે કે વીતરાગ એ સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન ને ચારિત્ર છે. વીતરાગી ભાવ એ જ મોક્ષનો માર્ગ છે એટલે એને સાચા દેવ-ગુરુ-ધર્મમાં ફેરફાર પડે નહીં અને જીવાદિ તત્ત્વો જીવ-અજીવ આદિ મોક્ષાદિ તત્ત્વો છે. મોક્ષ તો પૂરણ સર્વજ્ઞની દશા છે. એક સમયમાં ત્રિકાળજ્ઞાન હોય છે. સંવર, નિર્જરા એ ધર્મ છે. સંવર, નિર્જરાના ધરનારા સાચા ગુરુ છે અને દેવ અને ગુરુ અને ધર્મ અહિંસા છે એવા દેવ-ગુરુ-ધર્મમાં અને નવ તત્ત્વોને તો સાચો શ્રદ્ધાળુ જૈની અન્યથા જાણે જ નહીં. “એનું તો જૈન આગમમાં પ્રસિદ્ધ કથન છે...” અહીં આ વાત સિદ્ધ કરી છે. એનું તો જૈન આગમમાં પ્રસિદ્ધ કથન છે કે સર્વજ્ઞ દેવ કેવા હોય? નિગ્રંથ સંતો ભાવલિંગ સહિત તેનું દ્રવ્યલિંગ કેવું હોય? રાગ રહિત અહિંસા સ્વભાવ ધર્મ કેવો હોય અને નવ તત્ત્વની પ્રસિદ્ધિ કેવી હોય?

જીવ-અજીવ, પુણ્ય-પાપ, આસ્ત્રવ, સંવર, નિર્જરા, બંધ, મોક્ષ એનું તો જૈન આગમ પરંપરા સત્ શાસ્ત્રો વીતરાગના કહેલા છે. એમાં તો પ્રસિદ્ધ કથન યથાર્થ છે. સમજાણું? આ જૈન આગમની વ્યાખ્યા મૂકી છે. આહાહા! વીતરાગના શ્રીમુખે નીકળેલા, ગણધરે તે અનુસાર ગૂંથેલા અને તે અનુસારે પરંપરા આચાર્યો આદિએ રચેલા તે જૈન આગમમાં દેવ કેવા? ગુરુ કેવા? ધર્મ કેવો? જીવ કેવો? સંવર કેવો? નિર્જરા કેવી? એનું તો પ્રસિદ્ધ કથન છે, પ્રગટ કથન છે. ક્યાંય એમાં ગૂઢ કથન નથી એ તો પ્રગટ વ્યક્ત નિર્મળ કથન ચાલ્યું આવે છે. એટલે એમાં તો જૈનને સાચી શ્રદ્ધા સમજવામાં કાંઈપણ ભ્રમણા થવાનું કારણ રહેતું નથી. શેઠી! જુઓ, સાચા દેવ, કેવા સર્વજ્ઞ દેવ હોય, સાચા ગુરુ મુનિ અભ્યંતર ને બાહ્ય કેવા હોય? સાચો ધર્મ કેવો હોય? એ તો શાસ્ત્રમાં બધું પ્રસિદ્ધ અને પ્રગટ અને સ્પષ્ટ કથન છે, અનેક આગમોમાં એની સાખ મળે. અનેક આગમ જૈન આગમ વીતરાગના એમાં એની સાખ મળે છે એમાં કાંઈ વિરોધ અને ભ્રમનું કારણ રહેતું નથી. સમજાણું કાંઈ?

આ જૈન આગમ એટલે સનાતન શાસ્ત્ર વીતરાગના ચાલ્યા આવે છે એને જૈન આગમ કહે છે. એમાં દેવ-ગુરુ-શાસ્ત્રનું યથાર્થ સ્વરૂપ ચાલ્યું આવે છે. બીજા વચ્ચે કલ્પિત કર્યા ભગવાનને નામે એમાં તો દેવ-ગુરુ-ધર્મનો ગોટો ઊઠાવ્યો છે અને નવે તત્ત્વનો એમાં ગોટો ઊઠ્યો છે તેને જૈન આગમ કહેતા નથી. ષટ્ખંડાગમ, ધવલ, જયધવલ, મહાધવલ, સમયસાર, પ્રવચનસાર, નિયમસાર આદિ એમાં તો દેવ-ગુરુ-ધર્મ અને નવ તત્ત્વોનું પ્રસિદ્ધ

અનેક આગમોમાં પૂર્વાપર વિરોધ રહિત બધે પ્રસિદ્ધ અને વ્યક્ત પ્રગટ કથન છે. એમાં તો જૈનના સાચા શ્રદ્ધાળુને ક્યાંય ભ્રમણા થવાનું કારણ રહેતું નથી. સાચા શ્રદ્ધાળુને !

“તથા જેને ભ્રમથી અન્યથા જાણવા છતાં...” એટલી વાત. કોઈ એવો બોલ હોય કે સાચા નવ તત્ત્વો અને છ દ્રવ્યો અને પંચાસ્તિકાય અને દેવ-ગુરુ-ધર્મમાં મુખ્ય પ્રયોજનમાં તો ક્યાંય પ્રસિદ્ધ કથનો શાસ્ત્રોમાં છે એટલે ભૂલ થવાનો સંભવ નથી. “જેને ભ્રમથી અન્યથા જાણવા છતાં તેને જિનની આજ્ઞા માનવાથી જીવનું બૂરું ન થાય, એવા કોઈ સૂક્ષ્મ અર્થમાં...” છે પાઠ. આહીં જીવનું બૂરું ન થાય એવા કોઈ સૂક્ષ્મ અર્થમાં. ઓલામાં તો બૂરું થાય એમ આવ્યું તું ભાઈ ! જેને અન્યથા જાણવાથી જીવનું બૂરું થાય, ભૂંડું થાય, અહિત થાય એવા દેવ-ગુરુ-ધર્મ અને નવ તત્ત્વોનું તો પરંપરા સાચા આગમો સમયસાર આદિમાં સ્પષ્ટ કથન છે. અરે ! શ્રાવક, રત્નકરંડ શ્રાવકાચાર લ્યો, ઈષ્ટોપદેશ આદિ શાસ્ત્ર લ્યો, કોઈપણ શાસ્ત્ર દિગંબર સનાતન જૈન દર્શનનું લ્યો, તેમાં બધું સ્પષ્ટ ચોખ્ખું કથન છે. હવે કોઈ બોલ એવો સૂક્ષ્મમાં ભૂલ આવી જાય, અન્યથા જાણવા છતાં તેને જિનની આજ્ઞા માનવાથી વીતરાગ એમ કહેતા હશે એમ જાણવામાં આવી ગયું. સાધારણ ધારણાના બોલમાં અને જીવનું બૂરું ન થાય એમાં કાંઈ જીવનું ભૂંડું થાય નહીં. કોઈ ધારણાના બોલમાં ફેરફાર પડી ગ્યો, એવા “કોઈ સૂક્ષ્મ અર્થમાં કોઈને...” કોઈને, એ પણ કોઈને એમ કહે છે અને તે “કોઈ અર્થ અન્યથા પ્રમાણમાં લાવે તો પણ તેનો વિશેષ દોષ નથી...”

મૂળ તત્ત્વમાં ફેર પડે, એક હોય તો એને બૂરું આત્માનું થાય. એ મૂળ તત્ત્વ દેવ-ગુરુ-શાસ્ત્ર એની વાત તો અનેક શાસ્ત્રોમાં એકધારા પૂર્વાપર વિરોધ રહિત વાત ચાલી આવે છે. કોઈ પણ શાસ્ત્ર લ્યો, સનાતન જૈન આગમ વીતરાગના. સમજાય છે? નિગ્રંથ માર્ગ કહેલા સનાતન દિગંબર માર્ગ, એનો કોઈપણ ગ્રંથ અને શાસ્ત્ર લ્યો તો એમાં દેવ-ગુરુ-ધર્મ અને નવ તત્ત્વોનું પ્રસિદ્ધ પ્રગટ કથન પૂર્વાપર વિરોધ રહિત છે. પૂર્વાપર ક્યાંય વિરોધ છે એમ બનતું નથી. એમાં તો પૂર્વાપર વિરોધ ક્યાંય છે જ નહીં. ક્યાંક સહેજ ફેર તો કોઈમાં એમાં લખ્યું હોય કે ભાઈ, એકેન્દ્રિયને સાસ્વાદન સમકિત હોય. કોઈ વળી ગ્રંથ કહે કે ભાઈ એકેન્દ્રિયને સાસ્વાદન ન હોય, એમ કોઈ અન્યથા જાણવાથી કાંઈ બૂરું એમાં આત્માનું થતું નથી. એવા કથનો શાસ્ત્રોમાં આવે, એથી કરીને એમાં કાંઈ મૂળ વિશેષ દોષ નથી. સમજમેં આયા ?

સાધારણ કોઈ એવા બોલ હોય પણ મૂળ દેવ-ગુરુ-ધર્મને નવ તત્ત્વોમાં ફેર પડે તો આત્માનું અહિત થાય. મોક્ષનો મારગ છે સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર, અને સંસારનો માર્ગ છે મિથ્યાદર્શન-મિથ્યાજ્ઞાન-મિથ્યાચારિત્ર. એમાં જો જરી કાંઈ ફેર પડે તો એનું ભૂંડું

થાય પણ એ વાત... અહીં તો પ્રસિદ્ધતા છે. કોઈ શાસ્ત્રમાં એ વાતમાં મુખ્યતા છે નહીં એ તો પ્રસિદ્ધ પ્રગટ વાત છે. કોઈ આવો ગૂઢ અર્થ આદિ હોય ધારણાના વિષયનો (તો) એમાં કાંઈ વિશેષ દોષ છે નહીં. “શ્રી ગોમ્મટસારમાં પણ કહ્યું છે કે...”

સમ્માદૃઢી જીવો ઉવદ્વં પવયણં તુ સદ્દહદિ ।

સદ્દહદિ અસભ્ભાવં અજાણમાણો ગુરુણિયોગા ॥ ૨૭ ॥ - જીવકાંડ

“અર્થ-સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ...” સાચું આત્મ જેને ભાન થયું છે તેને “ઉપદેશિત સત્ય પ્રવચનને શ્રદ્ધાન કરે છે...” એ બીજા ગુરુથી ઉપદેશાયેલો સાચા અર્થને સમકિતી શ્રદ્ધાન કરે છે. “તથા અજાણમાન ગુરુના યોગથી...” કોઈ ગુરુમાં કે ક્ષયોપશમમાં કાંઈક ફેર હોય, અને એ ક્ષયોપશમની કોઈ અન્યથા સાધારણ દેવ-ગુરુ-ધર્મ અને નવ તત્ત્વ અને મોક્ષમાર્ગ સિવાયની વાતમાં કોઈ ધારણામાં ફેર ગુરુનો હોય તો “અસત્યને પણ સમકિતી શ્રદ્ધાન કર...” કોઈ ધારણાના બોલમાં, સમજે શેઠી? ધારણા... ધારણા એટલે યથાર્થ મુખ્ય પ્રયોજનમાં નહીં. મુખ્ય પ્રયોજનમાં ભૂલ હોય તો તો મિથ્યાદષ્ટિ હો જાતા હૈ. દેવ-ગુરુ-ધર્મ, નવતત્ત્વ, મોક્ષ માર્ગ નિમિત્ત-નિમિત્તિક સંબંધ એની શ્રદ્ધાનમાં તો એનો ફેર જરીય હોય શકે નહીં. સમજાણું કાંઈ? આગળ છે ૨૨૧-૨૨૨ પાને, કહો સમજાણું કાંઈ?

એટલે કહે છે કે અજાણમાન ગુરુના યોગથી અસત્યને કોઈ સાધારણ ધારણામાં આવી જાય તો એમાં કાંઈ વિશેષ દોષ છે નહીં. પણ દેવ-ગુરુ-ધર્મને સમકિત દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રમાં જો વિપરીત ક્યાંય શ્રદ્ધા હોય, તો બૂરું એનું થાય! એ શ્રદ્ધાના કથનમાં પરંપરાના સત્ય આગમમાં ક્યાંય વિરોધ છે એ તપાસ કરે, તો એનો એક જ ન્યાય બધેથી નીકળે છે. “વળી મને પણ વિશેષ જ્ઞાન નથી...” હવે પોતે કહે છે. મને પણ કાંઈ વિશેષ જ્ઞાન નથી. હું ક્ષયોપશમજ્ઞાનવાળો છું તથા જિનઆજ્ઞા ભંગ કરવાનો ઘણો ભય છે...” જિનઆજ્ઞા કેમ ભંગ ન થાય એમ ઘણો મને ડર છે. “પરંતુ એજ વિચારના બળથી આ ગ્રંથ રચવાનું સાહસ કરું છું...” એ વિચારના બળથી નામ વાસ્તવિક પ્રયોજન તત્ત્વનું તો મને શ્રદ્ધા અને ભાન છે. અન્યથા કોઈ વાત ધારણાના બોલમાં રહી જાય, તો એમાં કોઈ વિશેષ દોષ નથી. એવા સાહસથી, “એ જ વિચારના બળથી આ ગ્રંથ રચવાનું સાહસ કરું છું...” સમજાણું કાંઈ?

“તેથી આ ગ્રંથમાં જેવું પૂર્વ ગ્રંથોમાં વર્ણન છે...” મહાસંતોએ પૂર્વે, પૂર્વાપર જે કથન અનાદિથી ચાલ્યું આવે, ભગવાનની વાણી સાથે મેળવાળું છે “તેવું જ વર્ણન કરીશ. તેવું જ આમાં વર્ણન કરીશ. અથવા કોઈ ઠેકાણે પૂર્વ ગ્રંથોમાં સામાન્ય ગૂઢ વર્ણન છે...”

આટલી વાત કરે છે. “કોઈ ઠેકાણે પૂર્વ ગ્રંથોમાં સામાન્ય ભાવ ગર્ભિત ગૂઢ અર્થ ભર્યો હોય, તેનો વિશેષ ભાવ પ્રગટ કરી...” કે એમાં આ કહેવા માંગે છે. એવો વિશેષ ભાવને પ્રગટ કરી “અહીં વર્ણન કરીશ...” એ મારા ઘરનું કરીશ નહીં. પૂર્વ ગ્રંથોમાં ગૂઢ હોય એ ગૂઢને ખોલી, અને એમાં શું અભિપ્રાય કહેવા માંગે છે, એને હું આ ગ્રંથમાં વિશેષ પ્રગટ કરીશ. “એ પ્રમાણે વર્ણન કરવામાં હું ઘણી સાવધાની રાખીશ...” જોયું? જિનઆજ્ઞા ભંગ કરવાનો ભય છે અને આ પ્રમાણે વર્ણન કરવામાં હું ઘણી સાવધાની રાખીશ. “તેમ છતાં કોઈ ઠેકાણે સૂક્ષ્મ અર્થનું...” સૂક્ષ્મ અર્થ હો, પરમાર્થ તત્ત્વમાં ફેર નહીં, દેવ-ગુરુ-ધર્મ એમાં કાંઈ ફેર નહીં. સમજાણું?

આગળ આવે છે ને ભાઈ બીજા, આમાં આવે છે ઘણાં. બરસો ચોસઠ એમાં આવે છે ને બધું કે ભાઈ! આ તો એની મૂળ વિષય વસ્તુ હોવી જોઈએ. જુઓ ૨૬૪ પાનામાં છે. કેટલાક હેય ઉપાદેય તત્ત્વની પરીક્ષા તો કરવી યોગ્ય છે. જુઓ એ ૨૬૪ પાનું. છે? એ લીટી ઉપરસે છટ્ટી... ઉપરસે છટ્ટી છટ્ટાનો છેલ્લો ભાગ. સમજમેં આયા? એટલા માટે છેલ્લો ભાગ છટ્ટીનો. “હેય-ઉપાદેય તત્ત્વોની પરીક્ષા કરવી યોગ્ય છે. છાંડવા યોગ્ય કોણ છે? આદરવા યોગ્ય કોણ છે? એની પરીક્ષા તો જરૂર ધર્મા જીવોએ કરવી...” છે? જુઓ, ૨૬૪ પાને. હેય મિથ્યાદર્શન-મિથ્યાજ્ઞાન-મિથ્યાચારિત્ર એને બરાબર પરીક્ષા કરવી. ઉપાદેય સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર એની બરાબર પરીક્ષા (કરવી). ત્યાં જીવાદિ દ્રવ્યો એની તો બરાબર પરીક્ષા કરવી. શાસ્ત્રમાં પ્રસિદ્ધ કથન છે.

“તત્ત્વોને પિછાણવા...” જોયું? જીવાદિ છ દ્રવ્યો, જીવાદિ નવ તત્ત્વો એને બરાબર પિછાણવા. “ત્યાગવા યોગ્ય મિથ્યાત્વ રાગાદિ અને ગ્રહણ કરવા યોગ્ય સમ્યગ્દર્શનાદિનું સ્વરૂપ પિછાણવું...” ત્યાગવા યોગ્ય મિથ્યાશ્રદ્ધા કોને કહેવી? રાગ વિકાર કોને કહેવો? વ્યવહાર કોને કહેવો? જે છોડવા યોગ્ય છે એને તો બરાબર પિછાણવું અને ગ્રહણ કરવા યોગ્ય સમ્યગ્દર્શન આદિનું સ્વરૂપ બરાબર પિછાણવું, “અને નિમિત્ત-નૈમિત્તિક આદિકને જેમ છે તેમ પિછાણવા...” લ્યો, નિમિત્ત કોને કહેવું? નૈમિત્તિક સ્વતંત્ર કેમ છે એને તો બરાબર ઉપાદાન-નિમિત્ત, નિમિત્ત-નૈમિત્તિક એની તો બરાબર પરીક્ષા કરવી. શાસ્ત્રમાં એના કથન તો પ્રસિદ્ધ પ્રગટ છે એમાં કાંઈ ફેર છે નહીં. ગમે તે શાસ્ત્ર વીતરાગ દિગંબર સનાતન સત્ય જૈનદર્શનમાં લ્યો. એમાં ગમે તે ગ્રંથની અંદરમાં આ વાત પ્રસિદ્ધ અને પ્રગટ છે એમાં કોઈ ગૂઢતા કાંઈ છે નહીં. સમજાણું કાંઈ? બીજે ઘણે ઠેકાણે પણ આ આમાં એ એક મુદ્દામાં આવી ગઈ વાત. કહો સમજાણું કાંઈ? આ ઉસમેં તો બરાબર પરીક્ષા કરની, ઉસમેં જો ગડબડ ગોટા હૈ તો મિથ્યાદર્શન રહેતે હૈ. સમજાય છે કાંઈ?

એ વાતમાં તો ક્યાંય ફેર છે જ નહીં એમ કહ્યું. એ તો ગમે તે શાસ્ત્ર જુઓ અત્યારે, એક સમયસાર લ્યો, એક સાધારણ ષટ્દ્રવ્યસંગ્રહ લ્યો, પરમાત્મપ્રકાશ લ્યો, ઈષ્ટોપદેશ લ્યો, ગમે તે ગ્રંથ એમાં નાનો મોટો લ્યો, છ ઢાળા લ્યો સમજાય છે? એમાં તો દેવ-ગુરુ-ધર્મ, નવ તત્ત્વો, સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર છાંડવા યોગ્ય મિથ્યાદર્શન-મિથ્યાજ્ઞાન-મિથ્યાચારિત્રનું સ્પષ્ટ પ્રસિદ્ધ કથન છે. એમાં ક્યાંય ગોટો છે નહીં, એમાં ક્યાંય ગૂઢેય નથી એમ ગોટો તો નથી પણ ગૂઢેય (નથી), એ તો સ્પષ્ટ પરીક્ષા કરવા માગે તો થઈ શકે છે. (શ્રોતા : ...) ક્ષયોપશમ ન હોય ત્યાં સંસારનો ક્ષયોપશમ નથી. યથાર્થ રૂચિ હોય તો એ જાતનો ખ્યાલ આવ્યા વિના રહે જ નહીં. ક્ષયોપશમ ઓછાવતાનો પ્રશ્ન ત્યાં નથી, એની રૂચિ યથાર્થ થવી જોઈએ. યથાર્થ રૂચિ હોય તો સત્યની શોધમાં, સત્યમાં અસત્ય પાખંડ ટકે નહીં. પ્રભુ પાસે પાખંડ ટકે નહીં. એમ પ્રભુત્વ તત્ત્વ શું છે, સામર્થ્ય સમ્યક્નું જ્ઞાન-દર્શનનું, ચારિત્રનું, દેવ-ગુરુ ને ધર્મનું, પ્રભુતાનું સામર્થ્ય શું છે એવી જેને સત્યની રૂચિની શોધ હોય આ તેનામાં પાખંડ અને અજ્ઞાન ટકી શકે નહીં એને કોઈ ભરમાવી જાય એમ બને નહીં કહો સમજાણું કાંઈ?

શેઠી! ક્ષયોપશમ થોડા હો તો ઉસમેં પાખંડ ન ટકે. બુદ્ધિ થોડી હોય બાળકને પણ એને કોઈ આવીને કહે કે તારા બાપને મેં ઓલા ભવમાં પચ્ચીસ હજાર આપ્યા હતાં તો છોકરો શું કહે? અરે! ઓલા ભવની વાત શું? કે અમારી બુદ્ધિ થોડી ને શું કરવું એમ કહે? અમારી બુદ્ધિ થોડી એટલે હા પાડી દેવી? હવે હાલ, હાલ ઓલા ભવમાં પચ્ચીસ હજાર આપ્યા એ વાત તું કરે છે ખોટો માળો, આઠ વરસનો છોકરો પણ ના પાડે છે એમાં કાંઈ વિશેષ બુદ્ધિની જરૂર છે (નહીં). એમ સાચા દેવ-ગુરુ અને ધર્મ, સાચા નવ તત્ત્વો, એમાં મોક્ષતત્ત્વ કેવળજ્ઞાનવાળું કેવું તત્ત્વ હોય? સંવર, નિર્જરા કેવો સ્વભાવ હોય? આસ્ત્રવ બંધ કેવા હોય? એને કારણે સંવર નિર્જરા ન થાય એવી વ્યાખ્યા તો સ્પષ્ટ છે, એમાં કોઈ ગડબડ કરાવવા જાય તો હાલે (ચાલે) નહીં કેમ કે શાસ્ત્રમાં એના કથનો તો બહુ સ્પષ્ટ પ્રસિદ્ધ અને પ્રગટ છે.

કોઈ સાધારણ ધારણાની વાતમાં ફેર પડે તો કહે છે કે એમાં પણ “હું તો સાવધાની રાખીશ. તેમ છતાં કોઈ ઠેકાણે સૂક્ષ્મ અર્થનું અન્યથા વર્ણન થઈ જાય તો વિશેષ બુદ્ધિમાન હોય તેઓ તેને બરાબર કરી શુદ્ધ કરે એવી મારી પ્રાર્થના છે...” લ્યો એમ વિનય દર્શાવે છે. સાધારણ બોલમાં કોઈ ફેર પડે, તત્ત્વોમાં તો ફેર છે નહીં, કેમ કે ગ્રંથમાં એ તો સ્પષ્ટ વાત છે. એ પ્રમાણે આ શાસ્ત્ર રચવાનો નિશ્ચય કર્યો આ પ્રમાણે શાસ્ત્ર રચવાનો મેં નિશ્ચય કર્યો. કેટલી વાત મૂકી આમ સંધિ વાળી. હવે કેવાં શાસ્ત્ર વાંચવા સાંભળવા યોગ્ય

છે? કેવા શાસ્ત્ર સાંભળવા અને વાંચવા યોગ્ય છે? એમ કેવા શાસ્ત્ર જોડવા, શીખવા, શીખવાડવા, વિચારવા, લખાવવા, ધર્મકથા કરવી એ કેવા શાસ્ત્ર જોઈએ એની વ્યાખ્યા કરે છે. સમજાય છે કાંઈ? ભગવાનજીભાઈને આ જોઈતું તું વધારે એટલે આ રેકર્ડમાં... કહો સમજાણું કાંઈ? કેવા શાસ્ત્ર વાંચવા, સાંભળવા, સંભળાવવા, જોડવા, ગૂંથવા, રચવા, શીખવા, શીખવાડવા, વિચારવા, લખવા અને લખાવવા. કેવા શાસ્ત્રો વાંચવા જે આ બોલ આટલા કહેવાય છે એ વાતની વ્યાખ્યા આમાં કરે છે કે જુઓ આ સમજવા જેવી મુદ્દાની રકમની વાત છે કહો સમજાણું?

એ નીચે શબ્દ છે બીજા માથે બોલ હાલે છે. એ નીચે બીજા શબ્દ છે નીચે. અહીં વાંચવા સાંભળવા પ્રમાણે જોડવા, શીખવા, શીખવાડવા, વિચારવા, લખવા, લખાવવા, આ સાચા શાસ્ત્રો આવા. આ તો અત્યારે મેળેય એવો નથી. જુઓ પંડિતોને કહે કે ભાઈ! આવા તત્ત્વો લખવા બીજા લખવા નહીં તો કહે ના, અમારે પગાર જ્યાં મળે ત્યાં ગમે તેવા લખવા ને ગમે તેવા..... કહો આ વાત. અહીં પરિષદ ભરાણી હતી. એમાં એક પ્રસ્તાવ મૂકવાનો હતો. કે ભાઈ! સત્ય શાસ્ત્ર હોય એ લખવા અને પ્રસિદ્ધ કરવા બીજાના લખવા નહીં, તો કહે ના, અમારે હાલે નહીં. પ્રસ્તાવ નીકળી ગયો. કાળ જો ને! આંહી કહે છે કે ધર્મના અર્થીઓએ વિદ્વાન હો કે સમકિતી હો કે જ્ઞાની હો કે ગૃહસ્થ હો કે મુનિ હો, કેવા શાસ્ત્ર એને વાંચવા, સાંભળવા, સંભળાવવા, સાંભળવા એ હરિભાઈ! કેવા શાસ્ત્ર સાંભળવા, વાંચવા, જોડવા, શીખવા, શીખવાડવા આહાહા! વિચારવા ને લખવા અને લખાવવા - જુઓ આવ્યું લખાવવા કહે છે ને ભાઈ જાતે લખે અને લખાવે પણ કેવા હોવા જોઈએ? હેં! બરાબર યથાર્થરૂપ હોય તે, કેવા શાસ્ત્ર એક પંક્તિમાં મૂકી દે છે.

“જે આગમ મોક્ષમાર્ગનો પ્રકાશ કરે...” ઓહોહો! એક ટૂકડો મૂકી દીધો જરી. “જે આગમ મોક્ષમાર્ગનો પ્રકાશ કરે...” એટલે કે સમ્યગ્દર્શન-સમ્યગ્જ્ઞાન-સમ્યગ્ચારિત્ર વીતરાગી પરિણામનો પ્રકાશ કરે. સમજાય છે કાંઈ? કેમ કે જગતને હિત તો કરવું છે, અને અહિતનો નાશ કરવો છે, તો જે શાસ્ત્ર, આગમ મોક્ષમાર્ગ આત્માનો છૂટકારો થાય, બંધનથી છૂટે. જે ભાવે બંધન થાય તે ભાવથી છૂટવાનું બતાવે અને જે ભાવથી અબંધ પરિણામ થાય એવો મોક્ષનો માર્ગ કહે, પ્રકાશ કરે, તે જ આગમ વાંચવા અને સાંભળવા યોગ્ય છે. કહો, આમાં તો ઘણું આવ્યું. (શ્રોતા : ...) આ શું આવ્યું આમાં ભાઈ સ્પષ્ટ. “જે આગમ...” આમ આત્મા પૂર્ણાનંદ કેમ? કે જે મોક્ષ કરવા માગે છે તે મોક્ષ એ કાંઈ બહારથી આવે એવી ચીજ નથી. મોક્ષ અંતરની શક્તિરૂપે આત્મા મોક્ષ છે અને પ્રગટરૂપે આત્મા એ શક્તિને

અવલંબે. શ્રદ્ધા, જ્ઞાન ને રમણતા વીતરાગી પર્યાય દ્વારા કરીને, જેને પૂરણ મોક્ષ થાય, એવું જે આગમમાં કથન હોય. સુમેરમલજી ! બહોત આ ગયા ઉસમેં તો દેખો.

આગમની કસોટી વો સોનાકી કસોટી કરતે હૈ કે નહીં ? હા આગમકી કસોટી. જે આગમ મોક્ષમાર્ગ... એમાં તો એમ પણ આવ્યું કે આત્મા છે એને અનાદિની અહિતપણાની માન્યતા છે એને હિતપણાની માન્યતા, હિતપણાનું જ્ઞાન અને હિતપણાની રમણતા બતાવે, અહિતના વિકારનો નાશ કરવાનું બતાવે. હિતપણાના માર્ગની ઉત્પત્તિનું બતાવે એનું નામ આગમ કહેવાય, બાકી આગમ કહેવાય નહીં. (શ્રોતા : ...) હૈં ? નવ તત્ત્વ આ ગયા. અહિતનો નાશ બતાવે. (શ્રોતા : ..) હા. આગમ વડે નક્કી તો કર કે પહેલું કે તારે હિત કરવું છે કે નહીં ? તો હિત તો એ શાંતિથી થાય કે અશાંતિથી થાય ? તો જે કોઈ અશાંતિ પુણ્ય, પાપ, આસ્ત્રવ ને બંધથી હિત બતાવે એ આગમ નહીં. જે કોઈ અરાગ પરિણામી શ્રદ્ધા, જ્ઞાન ને રમણતાથી મુક્તિનું કારણ બતાવે, અને મુક્તિ બતાવે એ જ મોક્ષમાર્ગ એ જ આગમ છે. આગમનો પહેલો ટૂંકો સીધો અર્થ.

હિત કરવું છે કે નહીં ? કે હા, તો હિત કઈ રીતે ? અનાદિકાળથી અહિત ચાલ્યું આવે છે. અનાદિકાળથી પુણ્ય, પાપ, આસ્ત્રવ, બંધની દશા ચાલી આવે છે. જીવ તો છે. પુણ્ય, પાપ, આસ્ત્રવ ને બંધ ચાલ્યા આવે છે, નથી શું ? સંવર, નિર્જરા ને મોક્ષ. નથી શું ? મોક્ષનો માર્ગ શું કહ્યું ? અનાદિથી જીવ છે, જડ છે અને તેનામાં પુણ્ય-પાપ, આસ્ત્રવ અને બંધ આ છ તત્ત્વો તો અનાદિથી ચાલ્યા આવે છે. ભાઈ ! કહો બરાબર છે આ સુમેરુમલ ! કારણ એકલો જીવ હોય તો લક્ષ કોના ઉપર કરે ? એટલે અજીવ પણ છે, જીવ પણ છે અને એ જીવને વર્તમાન શાંતિ હોય તો, તો એનામાં આસ્ત્રવ, પુણ્ય, પાપ અનાદિથી ચાલ્યા આવે છે, એમ હોઈ શકે નહીં તો અનાદિથી પુણ્ય ને પાપ, દયા ને દાન, ભક્તિ, વ્રત, કામ, ક્રોધ એવો વિકાર અને બંધભાવ અને એ પુણ્ય-પાપનું એમાં આસ્ત્રવમાં સમાઈ જાય.

એ અજીવ, પુણ્ય-પાપ આસ્ત્રવ, બંધ અને જીવ એ છ હાલ્યા આવે છે. જે જીવને શાસ્ત્ર શ્રવણ કરવા છે, સાંભળવા છે, વાંચવા છે કયા હેતુએ ? કે હિતને માટે ત્યારે જે કરી રહ્યો છે એનાથી કાંઈ પલટો કરવા માટે જીવ છે એ અનાદિથી પુણ્ય-પાપ આસ્ત્રવ બંધની દશા કરી રહ્યો છે તેમાંથી પલટો કરવા માટે કે જે શાસ્ત્ર એ જીવને કાયમ બતાવે. એ જીવને જીવના આશ્રયે પુણ્ય-પાપ, આસ્ત્રવ-બંધનો વ્યય નામ નાશ બતાવે અને સ્વભાવને આશ્રયે મોક્ષનો મારગ સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર બતાવે અને એનું ફળ પૂરણ જે મોક્ષ બતાવે એને આગમ કહેવાય છે. મગનભાઈ ! બરાબર છે. આ આગમની... ઓહોહો !

વ્યાખ્યા. કોને કહેવા આગમ? ભગવાનજીભાઈ! વાત તો બહુ સારી આવી ગઈ કે મારે ત્યાં સાંભળવા ન આવવું, સાદું હોય તો ઠીક પડે. છે તો બહુ સાદું અને સારું આ ઠીક છે? ભાઈ! આહીં તો સાદામાં સાદી એવી મીઠી વાત આવે છે. જરીક એના વીર્યમાં, જ્ઞાનમાં, જરીક મહાત્તમ લઈને જરી મૂકે અને ગોઠવે. ગોઠવે તો એને એવું લાગે કે આહાહા! આ તે કોઈ માર્ગ! પણ એને વિચારવું તો એણે જોઈએને? મનુભાઈ! કે આંહી ને આંહી ખંખેરીને હાલ્યા જાય જેમ બાયડીયું.

જે આગમ ઓહોહો! “જે શાસ્ત્ર...” જેના કથનો “મોક્ષમાર્ગનો પ્રકાશ કરે...” આંહીથી વાત ઉપાડી છે. ત્યારે બંધમાર્ગનું જ્ઞાન, બંધમાર્ગના અભાવનું પણ જ્ઞાન, પણ અભાવનું મોક્ષમાર્ગના ભાવનું. જે શાસ્ત્ર ગમે તે રીતે ચારે અનુયોગ હો, કથાનુયોગ હો, ચરણાનુયોગ હો, દ્રવ્યાનુયોગ હો કે કરણાનુયોગ હો. મોક્ષમાર્ગ અહો! આત્મા! તને શ્રદ્ધા-જ્ઞાન ને ચારિત્ર જોઈતા હોય, તો આ વર્તમાન દશા ચાલી આવે છે, તું એની રૂચિ છોડ, એ રૂચિ છોડી નાંખ એ સીધી વાત તો કરે, પણ જો તને હિત કરવું છે શાંતિ જોઈએ છે, આનંદ જોવે છે, એટલે કે મુક્તિના રાહ-પંથ જોવે છે, તો મુક્ત સ્વરૂપ વસ્તુ તું છો એના અવલંબે તે મુક્ત સ્વરૂપનો-મોક્ષના કારણની દશા પ્રગટ થશે. કહો સમજાણું કાંઈ? આમ જે આગમ બતાવે, “મોક્ષમાર્ગનો પ્રકાશ કરે તે જ આગમ વાંચવા-સાંભળવા યોગ્ય છે...”

શું કહે છે? ગમે એ આગમ વાત કરે, કરણાનુયોગની કરે, પ્રકૃતિની કરે, કોઈ આસ્ત્રવ, બંધની વ્યાખ્યા કરે પણ એનું પ્રયોજન શું? કે આ સ્વભાવવાન વસ્તુ છે એને પલટો માર. અનાદિથી પુણ્ય-પાપ વિકારની પર્યાય રૂપે, અવસ્થા રૂપે રોકાઈ ગયો છે, હવે સ્વભાવનો આશ્રય કરીને શ્રદ્ધા-જ્ઞાન અને રમણતા પ્રગટ કર. બીજા આસ્ત્રવ બંધથીય શ્રદ્ધા, જ્ઞાન, ચારિત્ર થશે નહીં અને શ્રદ્ધા-જ્ઞાન-ચારિત્ર કોઈ અજીવના નિમિત્તે કે ગુરુ મળ્યા માટે એને લક્ષે થશે નહીં. વાડીભાઈ! લ્યો, આમાં તો નિમિત્તે ઊડી ગયું અને વ્યવહારે ઊડી ગયો. જે આગમ વ્યવહાર અને નિમિત્તથી મોક્ષમાર્ગનો પ્રકાશ ન કરે તો અવલંબન? એ સ્વભાવના અવલંબને જ પ્રગટ થાય આવી જે વાત કરે તે જ આગમ. શેઠી! શું વાત મહેન્દ્રજી! શેઠી તો બહોત ખાનદાન હૈ તો ઉસે બડા અચ્છી લગતી હૈ. ઉસે ન્યાય આવે તો એને અંદર થાય ઓહોહો! માર્ગ તો આ છે કેમ શેઠી! માર્ગ તો એસા હો ભૈયા.

વસ્તુ, તારે નક્કી કરવું પડશેને? પ્રભુ! તું છો કે નહીં? તું હો કે નહીં? હૈ? તો હૈ તેરી હૈયાતિમેં કુછ વર્તમાનમેં કુછ વિરુદ્ધ હૈ કે નહીં? જો વર્તમાનમેં વિરુદ્ધ ન હો તો તેરે શાંતિ પ્રગટ હોની ચાહિયે. સુમેરમલજી! શરીરમેં રોગ આતે હૈ, પ્રતિકૂળતા આતી હૈ વો તો

જડકી દશા છે. તેરા લક્ષ પર ઉપર જાતે છે. વો લક્ષ કરાતે નહીં. લક્ષ તેરા પર ઉપર જાતે છે તો તેરી દશામેં બંધભાવ છે કે નહીં? બંધભાવ છે વો ઉસકા નાશ કરનેકી અપૂર્વ દષ્ટિ બતાવે કે જે બંધકા અવલંબન નહીં, શરીરકા અવલંબન નહીં ઓર બંધનસે છૂટનેકા બતાવે તો બંધનસે છૂટનેકો (તો) શુદ્ધ ચૈતન્ય જ્ઞાનાનંદ છે. ક્યોંકિ પ્રાપ્તકી પ્રાપ્તિ હોતી છે. વો આત્મામેં જો સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રકી નિર્મળ પર્યાયકા પિંડ જો ન હો તો કહાંસે આયેગા? એ જીવ તત્ત્વની એ વ્યાખ્યા કરે. ભગવાન! આગમ કે તારા તત્ત્વમાં પ્રભુત્વ પૂરણ પડયું છે. તારી વર્તમાન દશામાં અપ્રભુતા નામ પામરતા થઈ ગઈ છે, એ પામરતાને પ્રભુતાના અવલંબે પર્યાયમાં પ્રભુતા લાવી શકાય છે. સમજાય છે કાંઈ? સાંભળવામાં આવે છે ને? થોડા થોડા. સમજાય છે? હેં! આ મુદ્દાની વાત છે આ મુદ્દાની રકમ છે.

“જે આગમ મોક્ષમાર્ગનો પ્રકાશ કરે...” આમ બંધનથી છૂટવાની રીત બતાવે. બંધનથી છૂટવાની રીત બતાવે એટલે કે પૂરણ મુક્ત થવાના રાહ બતાવે. પૂરણ મુક્ત થવાનો પંથ બતાવે તો, પૂરણ મુક્તમાં જેમ કાંઈ પણ અવલંબન નથી, એમ એના માર્ગમાં પણ પરનું અવલંબન કાંઈ છે નહીં. જે આગમ મોક્ષમાર્ગનો પ્રકાશ કરે કહો સમજાય છે? એ આગમ તે જ આગમ વાંચવા, બીજા આગમ વાંચવા નહીં. અસ્તિમાં આ ગયા કે નહીં? દૂસરા આગમ નહીં વાંચના. જિસમેં રાગસે ધર્મ બતાયા હો. પર હો તો મેરેકો લાભ હો એસા બતાયા હો. સમજાય છે? અને રાગ હોતે હોતે કભી સંસારકા નાશ હોગા એસા બતાયા હો એસા શાસ્ત્ર વાંચવા સાંભળવા યોગ્ય નથી. વાંચવામાં આ જ આગમ વાંચવા અને સાંભળવા યોગ્ય છે.

હરિભાઈ! આવા સાંભળવા યોગ્ય છે. (શ્રોતા : ...) કયા? પણ વો સચ્ચા શાસ્ત્ર પઢયા હી કહાં છે? વો તો કહેતા છે ને સચ્ચા શાસ્ત્ર પઢયા હી નહીં. સચ્ચા શાસ્ત્રમેં વો છે પઢયા ઉસકા નામ વો સચ્ચા શાસ્ત્ર પઢયા કહેતે છે, નહીં તો મિથ્યાશાસ્ત્ર પઢયા છે વો ભી. ઉસકી દષ્ટિમેં મિથ્યા છે ને? સચ્ચા શાસ્ત્ર, વો સચ્ચા શાસ્ત્ર કિસકો કહના વો તો... માનતે છે, કિ જિસમેં બંધ માર્ગ રહિતકી વ્યાખ્યા હો. વો સુને, ઓર ઉસમેં એસા કહા છે, ઉસમેં કહા હો એસા સુને (પર) ઉસમેં કહા હો એસા ન માનકર દૂસરા માને તો વે સચ્ચા આગમ વાંચતે છે નહીં. સચ્ચા આગમ વાંચતે અને સુનતે ભી નહીં. ભલે સમયસાર હો સમજેને? વો સમયસાર અહીં તો કહે છે, કોઈ પણ શાસ્ત્ર આગમનું એવું હોવું જોઈએ, કે એ જીવની કાયમી હયાતિ રાખીને, કાયમી હયાતિ ત્રિકાળ, ત્રિકાળ હયાતિ સત્તા મૌજુદ રખકર ઉસકી દશામેં જો વિકૃત, વિરૂપ, વિકાર હો ગયા છે, ઉસકો છૂડાનેકા હી આ શાસ્ત્ર કહતે છે.

દૂસરા ક્યા કહના હૈ ઉસકો ? તો જે શાસ્ત્રમેં ઐસા જે વાંચકર, સુનકર, સાંભળકર, વિચાર કરકે, વિકાર રહિત બતાયા હો ઐસા ઉસમેં હૈ ઐસી દષ્ટિસે વાંચે, સુને તો સચ્યા આગમ વાંચ્યા-સુના કહેવાય, પણ સાચા આગમનું કહેલું કથન હોય પણ વિપરીત દષ્ટિસે વાંચે તો આગમ નથી વાંચ્યા, એની દષ્ટિ વાંચી છે. હેં ? ઉસકી દષ્ટિ વાંચી હૈ. અપની દષ્ટિ મુખ્ય વાંચતે હૈ, વો ક્યા કહેતે હૈ ઐસા દષ્ટિમેં નિખાલસપનેસે વાંચતે, સુનતે નહીં.

વો પ્રશ્ન થા ભાઈ ! એનો પ્રશ્ન એમ કે સાચા આગમમાં પણ આ ઊંધું મતાર્થ ચાલે છે ને ? પણ એ સાચા આગમ એને નથી. વાંચના તે સાચા આગમ હૈ (નહીં) વો તો આગમ સચ્યા હૈ પર ઉસકી દષ્ટિમેં ફેર હૈ તો ઊંધા અર્થ સમજતે હૈ વો તો પહેલે કહ દિયા કે સાચા દેવ-ગુરુ-ધર્મ ઔર સાચા નવ તત્ત્વ, સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર, મિથ્યાદર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર, નિમિત્ત-નિમિત્ત સંબંધ એનું તો સ્પષ્ટ કથન શાસ્ત્રોમાં છે. એમાં જે વિપરીત કલ્પે એને શાસ્ત્ર વાંચવાની દષ્ટિ સાચી નથી એને સાંભળવાની પણ લાયકાત સરખી નથી. મહેન્દ્રકુમારજી કહો સમજાણું ? ભાઈ ભગવાનજીભાઈને આવું ઉતારવું તું. એમ કે નવરા હોય તો આપણને ઠીક પડે. બપોરનું બહુ ઝીણું પડે. સમજાય છે કાંઈ ? વાત સાચી. બપોરનું ઝીણું, વળી આજ તો ઝીણું આવશે થોડું. કહો સમજાણું ? આંહી કહે છે કે જે આગમ મોક્ષમાર્ગ નો ઓહોહો ! છૂટવાનો માર્ગ, એના ભેગો બંધ બંધાવાનો બાંધવાનો માર્ગ ને બંધ. બંધ તત્ત્વને વર્ણવે, અને બંધના માર્ગને વર્ણવે, પણ એનું પ્રયોજન, છૂટવાના માર્ગનું પ્રયોજન એમાં છે.

બંધન અને બંધનના કારણ આસ્ત્રવને સમજાવે એ એટલા પૂરતું પ્રયોજન નથી, આસ્ત્રવ તે અહિત છે, હેય છે, બંધ તે અહિત છે એ સમજાવવામાં સંવર તે ઉપાદેય છે, નિર્જરા તે હિત છે અને મોક્ષ તે પરમહિત છે. એ સમજાવે તે આગમને આગમ કહેવાય છે. એવા આગમો વાંચવા સાંભળવા યોગ્ય છે. એવા આગમ જોડવા, શીખવા, આ આગમ શીખવા, બીજા વેદિયા શાસ્ત્રને શીખવા નહીં કહે છે. બીજાને શીખવાડવા હોય તો આવા શાસ્ત્ર શીખવાડવા. ભાઈ ! બીજા કહે કે આ વાંચો, વ્યાખ્યાનમાં ફલાણું વાંચો ફલાણું... શીખવા, શીખવવા, વિચારવા, લખાવવા એ બધાં આવા શાસ્ત્ર હોય તે આત્માર્થીએ સાંભળવા અને વિચારવા અને લખવા અને લખાવવા. બીજાના પ્રવાહની પરંપરા ચાલી જાય એવી ભૂલ જ્ઞાની અને આત્માર્થી કરતા નથી. સમજાણું કાંઈ ? (શ્રોતા : અમારા બાપદાદા...) બાપદાદા, ખોટા નથી ? ત્યારે ઈ ખોટો હતો તો એના બાપદાદા ખોટા અને એના સ્વીકારે ઈ નિગોદમાં રખડતો હતો.

ત્રણ લોકના નાથ તીર્થંકર થયા તે તીર્થંકર પણ પહેલા પોતે પૂર્વે અનંતા તીર્થંકરના સમોવસરણમાં ગયેલ છતાં વિરુદ્ધ લઈને આવે. તીર્થંકર ખુદ તીર્થંકર નહીં થવા પહેલાં અનંતવાર સમોવસરણમાં ગયેલ પણ મિથ્યાદષ્ટિપણે પાછો આવ્યો એટલે શું થયું? વસ્તુ મોક્ષનો માર્ગ શાંતિ, આનંદ, પવિત્રતા, શુચિતા, શૌચતા, સત્યતા, અહિંસકતા, સ્વાભાવિક અહિંસકતા હોં સહજ અહિંસકતા, એ બધી વીતરાગી પર્યાય છે. અરાગી દશા છે. સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર પણ અકષાય દશા છે. તે અકષાયદશાનું જેમાં સ્પષ્ટ કથન હોય, જેમાં ગડબડ ગોટો ન હોય એવા આગમ વાંચવા અને સાંભળવા તે યોગ્ય છે. એનો અર્થ કે એ સિવાયના બીજા સાંભળવા અને વાંચવા યોગ્ય નથી. કોઈ અર્થ જોવા વિચારવા કરે એ પ્રશ્ન કાંઈ રહેતો (નથી), એ આગમ તરીકે નહીં, આ આગમ છે માટે વાંચવું છે એમ નથી, એ તો કુઆગમ છે, પણ એમાં શું કહેવા માગે છે એમ જાણીને વાંચે.

“કારણકે સંસારમાં...” જુઓ હવે ન્યાય આપે છે. “જીવ નાના (જુદાં જુદાં) પ્રકારના દુઃખોથી પીડિત છે...” એક વાત સિદ્ધ કરે છે. સંસારમાં ભગવાન આત્મા અનાદિનો અનેક પ્રકારના દુઃખોથી પીડિત છે. દુઃખથી પીડિત છે. દુઃખ નામ આકુળતા... આકુળતા... આકુળતા...(શ્રોતા : નરક, ઢોરમાં...) અરે! આકૂળતામાં નરક ઢોરમાં ક્યાં હતો? પોતાની દશામાં આકુળતા છે તેથી દુઃખી છે. શરીર દુઃખનું કારણ નથી. સંયોગ દુઃખનું કારણ નથી, પૈસા સુખનું કારણ નથી ને નિર્ધનતા દુઃખનું કારણ નથી. નિર્ધનતા તે દુઃખરૂપ નથી, સંધનતા તે સુખનું કારણ નથી. સંધનતા તે સુખરૂપ નથી. ફક્ત આકુળતા... આકુળતા... આકુળતા... એ જ કષાય તે દુઃખરૂપ છે. સમજાણું કાંઈ? “જો શાસ્ત્ર રૂપી દીપક વડે...” જુઓ, દુઃખથી મુક્ત થવું. અને સુખની પ્રાપ્તિ થવી એ જ મોક્ષનો માર્ગ છે. આસ્ત્રવ અને બંધભાવ પણ દુઃખ છે. દુઃખ સંયોગમાં નથી. પુણ્ય અને પાપ અને વિકલ્પોનું ઊઠવું, શુભાશુભની વૃત્તિ ઊઠવી, વ્રત-અવ્રતના વિકલ્પો ઊઠે એ પણ દુઃખદાયક છે. સમજાય છે? વ્યવહાર વ્રત હોં, નિશ્ચય વ્રત તો સ્વરૂપની સ્થિરતા છે.

સંસારમાં જે અનેક પ્રકારના દુઃખોથી નાના પ્રકારની મોટી-નાની અનેક પ્રકારની આકૂળતા, આ તો નાની મોટી પણ આકુળતા પોતાના... સ્વર્ગમાંય પણ આકુળતા, નરકમાંય આકુળતા, મનુષ્યમાંય આકુળતા, દ્વેષમાંય આકુળતા અને રાગમાંય આકુળતા! કેમ કે જ્યાં આત્મા પરદ્રવ્યનો આશ્રય લઈને સુખ લેવા માગે છે એ બધી આકુળતા છે. અશાંતિ એટલે કે દુઃખ છે. શેઠી! “જો શાસ્ત્રરૂપી દીપક વડે...” શાસ્ત્રરૂપી દીવા વડે તે “મોક્ષમાર્ગને પામે...” શાસ્ત્રરૂપી દીવા વડે તે જો મોક્ષમાર્ગને પામે એટલે કે આત્માના

પવિત્ર આનંદ પૂરણરૂપદશા એ મોક્ષ. એને પામવાનો અંતરમાર્ગ રસ્તો પામે, તો તે “મોક્ષમાર્ગમાં ગમન કરી...” એ મોક્ષમાર્ગમાં અંદર પરિણમન કરી, ગમન કરી-નામ અંતરમાં પરિણમન કરી “એ દુઃખોથી મુક્ત થાય...” મોક્ષમાર્ગમાં ગમન કરી, જુઓ સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રની નિર્મળ વીતરાગતાનું પરિણમન કરી અને જે મિથ્યાદર્શન-મિથ્યાજ્ઞાન-મિથ્યાચારિત્ર રૂપી આસ્ત્રવ બંધ ને આકુળતા છે. એવી આકુળતાના દુઃખોથી મુક્ત થાય. કહો સમજાણું કાંઈ ?

“હવે મોક્ષમાર્ગ તો એક વીતરાગભાવ છે...” એમ ન્યાં(ત્યાં) સ્થૂળરૂપે વાત કરી હતી હવે સ્પષ્ટ ખોલી નાંખી વાત. “હવે મોક્ષમાર્ગ તો એક વીતરાગભાવ છે...” મોક્ષમાર્ગ કોઈ રાગ નથી, પુણ્ય નથી, વ્યવહાર નથી, મોક્ષમાર્ગ જ નથી. મોક્ષમાર્ગ તો એક જ પ્રકારનો અવિકારી પરિણામ છે હૈ શેઠી ! પંદર પાને. “મોક્ષમાર્ગ તો એક વીતરાગભાવ છે...” ખલાસ હો ગયા. ઉસમેં જુઓ. વીતરાગભાવ રાગ, પુણ્ય, વ્યવહાર ઔર નિમિત્તકા લક્ષ ણોડકર, ઉસ સ્વભાવકા આશ્રય પરમપારિણામિક, ચિદાનંદ સ્વરૂપ, એકરૂપ શક્તિ... શક્તિ... શક્તિ એ સ્વભાવને શક્તિરૂપ સત્ત્વનું તત્ત્વ એના અવલંબે જે વીતરાગ શ્રદ્ધા ને રાગ અને પુણ્યના અભાવવાળી જે જ્ઞાનદશા અને રમણતા થાય એ વીતરાગભાવ એ જ એક મોક્ષમાર્ગ છે. વચમાં રાગ આવે, દયા-દાન આવે, વ્રત આદિના પરિણામ આદિ એ મોક્ષમાર્ગ નથી. જુઓ, એક વીતરાગભાવ તે મોક્ષમાર્ગ છે.

મોક્ષમાર્ગ તે વીતરાગભાવ પણ છે અને વચ્ચે રાગભાવ આવે એ પણ મોક્ષમાર્ગ છે, એમ છે નહીં (શ્રોતા : ...) રાગ નહીં ઉલટા હૈ. રાગ જિતના આતા હૈ વો મોક્ષમાર્ગ હૈ હી નહીં. સમજાય છે કાંઈ ? ઓહોહો ! પહેલેથી લખ્યું તે એક ધારા નવ અધ્યાય સુધી એકધારા લખી છે વાત પણ લોકો સમજવાને આ શાસ્ત્રના ઊંધા અર્થ કરે. આ વાંચીને પોતાની કલ્પના એમાં નાંખે. વાંચે મોક્ષમાર્ગ અને નાંખે કે ભાઈ વ્યવહાર તો કરના પડતા હૈ કે નહીં ? વ્યવહાર બિના હોતા હૈ ? વ્યવહારકા પેટમેં નિશ્ચય પડા હૈ ! વો રાગકા પેટમેં મોક્ષમાર્ગ પડા હૈ ! કહો આ અર્થ શું કરે ? (શ્રોતા : ...) મનકી કલ્પના. આગમ એસે કહેતે નહીં. દેખો ! “મોક્ષમાર્ગ તો વીતરાગભાવ છે...” એક વીતરાગભાવ હૈ. પાછો મોક્ષમાર્ગ તો એક વીતરાગભાવ. એક વીતરાગભાવ એટલે બીજો રાગભાવ પણ મોક્ષમાર્ગ છે એમ નહીં. એક જ વીતરાગભાવ મોક્ષમાર્ગ.

હુંડાઅવસર્પિણી કાળ છે માટે ભાઈ આ માણસને, માણસના પેટમાં સ્ત્રીના પેટમાં એમ કે કૂતરા પાક્યા. હુંડાઅવસર્પિણી કાળ છે, બને નહીં ત્રણ કાળમાં સમજાય છે

કાંઈ? અને મોક્ષમાર્ગમાં બંધમાર્ગ પાકે અને બંધમાર્ગની ડાળીએ મોક્ષમાર્ગ પાકે એવું હુંડાઅવસર્પિણીકાળમાં હોય નહીં. સમજાણું કાંઈ? લીમડે કેરી પાકે? કેરી. આંબો. એમ બંધમાર્ગે મોક્ષમાર્ગ પંચમહાવ્રતના થાય, એમ ત્રણ કાળમાં બને નહીં. (શ્રોતા : ...) કલ્પના હૈ, વસ્તુમેં નહીં. (શ્રોતા : કાળકા દોષ) નહીં કાળકા ભી દોષ નહીં. ચંદ્ર તો એક હી હૈ. અપની અંગુલિ એસે રખકર દો દેખતે હૈં તો ક્યા વહાં દો નહીં હો જાતા હૈ. એસે શાસ્ત્રમેં તો યથાર્થ બાત હૈ પણ અપની કલ્પના લેકર ઉસકો વાંચતે હૈ, દૂસરા મિથ્યા અર્થ હો જાતા હૈ. વ્યવહારસે હોતા હૈ ને બંધસે હોતા હૈ ને એસા એસા હોતા હૈ, એ તો એની દષ્ટિનો વિષય થયો, વસ્તુમાં નથી એમ. આ જ્ઞેય શાસ્ત્ર જ્ઞેય છે એ જ્ઞેયના વિષયમાં આવું જ્ઞાન હોય જ નહીં, કે બંધ એકને રાગથી ધર્મ થાય એ વિષયમાં હોઈ શકે નહીં.

વીતરાગ. એક વીતરાગ. એક જ વાત મોક્ષમાર્ગ છે. એ પછી અહીં તો એક માર્ગની વાત છે ને? એક વીતરાગભાવ બસ. એક વીતરાગ દશા. પરનું અવલંબન છૂટીને શુદ્ધ ચૈતન્ય શક્તિનો પિંડ છે એમાંથી વીતરાગ શ્રદ્ધા-વીતરાગી જ્ઞાન અને વીતરાગી ચારિત્ર, રાગની શ્રદ્ધા એથી ધર્મ, રાગના અવલંબે જ્ઞાન અને રાગથી ચારિત્ર એનો નાશ કરાવે અને વીતરાગભાવની ઉત્પત્તિ કરાવે તે જ એક મોક્ષમાર્ગ છે. કહો સમજાણું કાંઈ? આ વાતને એને સરવાળે શાંતિ જોઈએ છે કે નહીં? તો એના એકડામાં, શરૂઆતમાં શાંતિ હશે તો સરવાળે શાંતિ આવશે કે નહીં? પહેલા મીંડા મૂક્યા અને સરવાળે સંખ્યા આવે. પહેલા મીંડા મૂક્યા એને સરવાળે સંખ્યા ક્યાંથી આવશે? એમ પહેલા બંધભાવ થયો અને પછી આવશે મોક્ષનો માર્ગ! ક્યાંથી આવશે! શાસ્ત્ર એમ કહે નહીં. શાસ્ત્ર જેની સંખ્યા બતાવવી છે એના, એના આંક બતાવે.

મોક્ષની પર્યાય પ્રગટ કરવી છે તો એનું લક્ષણ બતાવે કે વીતરાગી શ્રદ્ધા, વીતરાગ જ્ઞાન, વીતરાગી ચારિત્ર એ મોક્ષમાર્ગનું લક્ષણ છે તેને તમે સમજો. પ્રગટ કરવો એ એક જ શાસ્ત્રનું કથન છે. બીજું બધું આવે એ એમાં આ જ્ઞાન થતાં જાણવાનો વિષય રહી જાય છે. “માટે જે શાસ્ત્રોમાં કોઈ પ્રકારે, જોયું? માટે જે શાસ્ત્રમાં કોઈ પ્રકારે ગમે તે કથનમાં રાગ-દ્વેષ અને મોહભાવોનો નિષેધ કરી લ્યો...” ઓલાનો અભાવ બતાવી, વ્યય કરી, રાગ-દ્વેષ-મોહ, મોહ એટલે મિથ્યાત્વ અને રાગ એટલે પ્રીતિ, દ્વેષ એટલે અરૂચિ અણગમો એનો નિષેધ કરી, કોઈપણ રીતે રાગ-દ્વેષ-મોહનો નિષેધ, વ્યવહારકા નિષેધ, આ ગયા ભાઈ! વ્યવહારકા નિષેધ આ ગયા કોઈપણ રીતે શાસ્ત્ર, વ્યવહાર આખો નિષેધ કરે. બપોરકા અધિકાર ચલતે હૈ વો બાત હૈ. વ્યવહારનો નિષેધ કરે અને નિશ્ચયનો આદર કરાવે તે શાસ્ત્ર. બીજા શાસ્ત્ર હોઈ શકે નહીં. સમજાણું કાંઈ?

“રાગ-દ્વેષ-મોહભાવોનો...” જુઓ એ ભાવની વ્યાખ્યા છે હો એ સંયોગની વાત નથી. સંયોગોનો નિષેધ કરે, અને સંયોગોનો આદર કરાવે એ વાત હૈ નહીં. અંતરમેં જો વિકારી રાગ-દ્વેષ-મોહ, રાગ-દ્વેષમેં શબ્દ દો હૈ, પરકી દયાના પરિણામ એ રાગ હૈ. પરકો મારના યે દ્વેષ-ભાવ હૈ ઔર દયામેં સમ્યગ્દર્શન માનના વો મોહ નામ મિથ્યાત્વભાવ હૈ. એવા “ભાવોનો નિષેધ કરી...” એવા રાગ-દ્વેષ અને મિથ્યાત્વભાવનો અભાવ કરાવી, “ વીતરાગભાવનું પ્રયોજન પ્રગટ કર્યું હોય...” જેમાં એકલો વીતરાગભાવ પરના અવલંબન વિનાનો ચિદાનંદના અવલંબી ભાવ એવા વીતરાગભાવનું પ્રયોજન પ્રગટ કર્યું હોય, “ તે જ શાસ્ત્રો વાંચવા ને સાંભળવા યોગ્ય છે...” સમજાય છે કાંઈ સુમેરમલજી ! આ તે કેવા શાસ્ત્રો ભાઈ ! એ શાંતિથી સાંભળે તો કામ, ઝઘડાં કરે તો બાપુ પાર આવે એવું નથી. વાદ-વિવાદ કરે તો પાર ન આવે એ તો ઘણાં કાળની એ જાતની કુયુક્તિ શીખ્યા હોય તો વાતમાં તો પાર આવે નહીં. તત્ત્વને જો સમજે તો ખરો !

પ્રભુ ! આ તો બહુ ફેર સાચા શાસ્ત્રને બહાને પણ એના અર્થો ખોટા કરીને, કુશાસ્ત્રને પોષે છે. અને સાચા શાસ્ત્રનું લક્ષણ અનેકાંત છે આ આમ છે, ભાઈ ! સાચા શાસ્ત્રનું લક્ષણ અનેકાંત છે. અનેકાંત એટલે કે રાગથી વીતરાગતા નહીં, વીતરાગતાથી રાગ નહીં. જીવથી જડ નહીં, જડથી જીવ નહીં. વ્યવહારથી નિશ્ચય નહીં અને નિશ્ચયમાંથી વ્યવહાર ફૂટે નહીં. બસ એ જ અધિકાર કહે છે આ કે “રાગ-દ્વેષ-મોહનો અભાવ કરી અને વીતરાગભાવનું પ્રયોજન...” જુઓ, અનેકાંત થઈ ગયું. રાગ-દ્વેષ અને અતત્ત્વ શ્રદ્ધાનો અભાવ, અને સત્ સ્વતત્ત્વની શ્રદ્ધાપૂર્વક અંદર વીતરાગતાના પરિણામની ઉત્પત્તિ એનું નામ અનેકાંત કહેવાય છે. આ અનેકાંત શાસ્ત્રનું લક્ષણ છે. સમજાય છે કાંઈ ? એ આવ્યો તો ઠીક છે તમારે. ભગવાનજીભાઈ ! જે શાસ્ત્રોમાં કોઈ પ્રકારે, કોઈ પણ પ્રકારે એમ કહે છે ક્યાંક આ કહે છે કે ભાઈ જુઓ ! જ્ઞાની નિમિત્ત મળવા જોઈએ પહેલાં પણ એનો અર્થ એવો નથી કે એને ત્યાં રોકાવું પડે.

વિશેષ કહેશે...

॥ પ્રમાણ વચન ગુરુદેવ ॥

શ્રી મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક

પ્રવચન નં. ૩૩

અધિકાર ૭મો

સ્થળ:સુવર્ણપુરી તા:૨૦.૦૮.૧૯૬૨ સોમવાર

મંગલાચરણ

શમો લોએ સવ્વ અરિહંતાણં;

શમો લોએ સવ્વ સિદ્ધાણં;

શમો લોએ સવ્વ આયરિયાણં;

શમો લોએ સવ્વ ઉવજ્જયાણં;

શમો લોએ સવ્વ ત્રિકાળવર્તી સાહુણં;

ૐકાર બિન્દુ સંયુક્તં નિત્યં ધ્યાયન્તિ યોગિનઃ।

કામદં મોક્ષદં ચૈવ ૐકારાય નમોનમઃ॥

મંગલં ભગવાન્ વીરો મંગલં ગૌતમો ગણી ।

મંગલં કુંદકુંદાર્યો જૈન ધર્મોસ્તુ મંગલમ્ ॥

નમઃ સમયસારાય સ્વાનુભૂત્યા ચકાસતે ।

ચિત્સ્વભાવાય ભાવાય સર્વ ભાવાન્તરચ્છિદે ॥

ત્રિકાળ દિવ્યધ્વનિ દાતાર...

આ પ્રવચન સીડી રિકૅક્ટ(બોક્કન સીડી)ને કારણે અડધેથી છે.

વો ચંપાકા ઝાડકા ફૂલ પવન હોય તો ઉસકે પડે ને ઉપર એ તો કુદરતી પણ લોગોકો એસી મહિમા હૈ કે કુદરતે પાંચ ચંપાના ઝાડકા ફૂલ વો પગ ઉપર પડતે હૈ. સમજમેં આયા ? મેળા બહોત હોતા હૈ રવિવાર, રવિવારે અમુક માણસ આતે હૈ બાર મહિને એક દિવસ રહેતા હૈ. યે મેરે બબર નહીં યે બહોત માણસ આતે હૈ, હમ તો પહેલે ગયે થે, કીધું વાત તો સચ્ચી લગતી હૈ યહાં ભગવાન પાસે ગયે થે વો બાત તો સચ્ચી હૈ. પણ આ લોકો

યહાંસે ગયે હૈ ઐસા કહા, પણ ક્યાંક સે તો ગયે થે કે નહીં? સાક્ષાત્ ભગવાન પાસે જાકર મુનિ ભાવલિંગી દિગંબર સંત થા. દો હજાર વર્ષ પહેલે સંવંત ઓગણપચાસમેં ત્યાં જાકર બહોત સુના આઠ દિન. ત્યાંકા ચક્રવર્તી થા ઉસને પૂછા, પ્રભુ આ કૌન? ક્યોંકી ત્યાં તો પાંચસો ધનુષકા દેહ બે હજાર હાથ. આ ચાર-ચાર હાથકા તીડ જેટલા લાગે તીડ, તીડ, તીડ સમજે? પતંગ પતંગ નરભેરામ ભાઈ! બે હજાર હાથને આ ચાર હાથ, કેટલામું થયું? (શ્રોતા : પાંચસો ગુના) પાંચસો ગણું, પાંચસો ગુણા. ભગવાનની સભા અત્યારે બિરાજે છે. મહા પરમાત્મા ચક્રવર્તી ભી ત્યાં હૈ.

આ દો હજાર વર્ષ પહેલેકી ખાત હૈ ત્યાં તો આયુષ્ય કોડ પૂર્વકા હૈ. ભગવાન તીર્થંકર દેવકા કોડ પૂર્વકા આયુષ્ય હૈ. એક પૂર્વમેં સિત્તેરલાખ કોડ છપ્પન હજાર વર્ષ કોડ ચલા જાતા હૈ. એક પૂર્વમેં સિત્તેરલાખ ક્યા હૈ, વો બડી ચીજ નહીં હૈ યે તો. આહાહા! બડી લગતી હૈ. (શ્રોતા : પોતે અનાદિ અનંત છે) હવે અનાદિસે ચલે એમાં ઈતની ચીજ. એક પૂર્વની અંદર સિત્તેર લાખ કોડ વર્ષ ને છપ્પન હજાર કોડ વર્ષ એક પૂર્વમેં જાતે હૈ. ઐસા કોડ પૂર્વકા ભગવાનકા આયુષ્ય વર્તમાન બિરાજે ઉસકા હૈ. ભગવાનકી વાણી નિકલતી હૈ સમવશરણમેં અભી. ઈન્દ્રો જાતે હૈ સમવશરણમેં દિવ્ય ધ્વનિ હોતી હૈ. ત્યાં આગળ ભગવાન પાસે કુંદકુંદાચાર્ય ગયે થે. ત્યાં આઠ દિન રહકર, ત્યાં રહ્યા ઔર પછી યહાં આકર સમયસાર, પ્રવચનસાર... ઓહોહો!

સર્વજ્ઞકા પંથ તો વો હૈ, માર્ગ વીતરાગકા આ હૈ ઐસે સમજે બિના અનંતકાલકી અપની કલ્પનાસે માન રખા હૈ મિથ્યાદષ્ટિ. સમયસાર, પ્રવચનસાર આદિમેં બહોત બહોત લેખ લિખા પણ મિથ્યાદષ્ટિકી ક્યા કિંમત હૈ ખબર નહીં, મિથ્યાદષ્ટિ... અરે! મિથ્યાદષ્ટિકા પાપ નિગોદમેં લે જાયેગા. સમજમેં આયા? નિગોદ એક બટાટા, સક્કરકંદ, એક શરીરમેં અનંત જીવ ઉસમેં ચલે જાયેગા પરંપરાએ કરી... કરકે. આત્માકા ક્યા ચીજ હૈ? નિર્મળ સમ્યગ્દર્શન ક્યા હૈ? ઉસકા વિવેક નહીં ઉસકા પરિણામ તો આચાર્ય મહારાજ નિગોદ કહેતે હૈ. ક્યા કહે! એની કિંમત ન મળે. મિથ્યાત્વ કિતના પાપ હૈ અને સમ્યગ્દર્શનમેં કિતના ધર્મ હૈ? તો કહેતે હૈ કિ નિશ્ચયકા કથન યથાર્થ હૈ. દેખો ઐસે જાનના બહુરિ(ઔર) કહીં વ્યવહારનયકી મુખ્યતા લિયે વ્યખ્યાન હૈ તાકોં ઐસે હૈ નાહીં. ગોમ્મટસારમેં આયા. જ્ઞાનાવરણીસે જ્ઞાન રુકા, દર્શનાવરણીસે દર્શન રુકા ઐસા કથન આયા તો વ્યવહારનયકી મુખ્યતાસે કથન હૈ. સમજમેં આયા? તો કેસે માનના? ઓહોહો!

દેખો, ઘાતિકર્મસે જ્ઞાન-દર્શન-આનંદકા ઘાત હુઆ. વ્યવહારની મુખ્યતાસે કથન હે વસ્તુ ઐસી હે નહીં, કથનકી ખબર નહીં, કઈ નયકા કથન, એ આ લિખા હૈ, આ લિખા હૈ. સબ તકરાર કરતે હૈ. લિખા હૈ સબ હવે, સુનતો સહી. કઈ નયકા આશ્રયસે કથન ચલતા હૈ ઉસકો તેરે ભાન નહીં અને માન લે કે વો ભી સચ્ચા અને વો ભી સચ્ચા. વ્યવહારનયકા કથન ભી સચ્ચા અને નિશ્ચયનયકા કથન સચ્ચા, દો સચ્ચા હો સકતે નહીં. કહેતે હૈ એ તાકોં ઐસે હૈ નહીં. આહાહા! આ વાત. વ્યવહારનયકા કથન પરદ્રવ્યકે આશ્રયસે પરમાં કુછ હોતા હૈ, ઐસા જહાં જહાં કથન ઉપદેશ ચલે, ઉસકા અર્થ ઐસા કરના. વો કહેતી હૈ વ્યવહારનય ઐસા હૈ નહીં. શાસ્ત્રમેં લિખા હૈ વ્યવહારનયસે તો ઐસા ભી હૈ નહીં. ઓહોહો! હવે આ તે ક્યાં નવરો છે ઈ? શેઠી! નવરા હૈ અભી તક હી નવરા હુઆ નહીં સમજનેકી ચીજ હૈ દેખો, મહેન્દ્રભાઈ નવરા ક્રિયા તો હવે, નહીંતર તો નવરા ક્યાં? કહેતા'તા ઝવેરી લેના ને દેના ને જાના ને જાના ને. (શ્રોતા : ....) એમ કે જિંદગીભર તો કાંઈ કરના નહીં હૈ. નવરાશ નહીં સમજતે? ફુરસદ લેના લ્યો, તમારી ભાષા. સબ તો હમારે ભાષા તુમ્હારી આતી નહીં. આ તો હિન્દી, બહોત હિન્દી. થોડી-થોડી હિન્દી હોતી હૈ કઈ સબ નહીં આતી હૈ હમકો. સમજમેં આયા? કામ ચલે સાધારણ જનકો ઐસી હિન્દી હૈ. ક્યા કહેતે હૈ? ઓહોહો!

ઐસે હૈ નહીં. વૈદરાજ! ક્યા ક્રિયા(કહા)? ઐસે હૈ નહીં. રુચે છે ને! સમજમેં આયા? જહાં જહાં વ્યવહારનયસે કથન ચલા હો, ઉસકે કારણ ઉસમેં પ્રભાવ પડા, ઉસકે કારણસે અસર આયા, અને કર્મકા અનુભાગકા પ્રભાવ જીવમેં આયા, ઉસકે કર્મકા અનુભાગ તીવ્ર થા તો આત્મામેં તીવ્ર પરિણામ વિકારકા કરના, કરના ક્રિયા હુઆ ઐસે હૈ નહીં, ઐસે હૈ હી નહીં. તો હૈ ક્યા?

નિમિત્તાદિ અપેક્ષા નિમિત્ત આદિ અથવા સમજે? વ્યવહાર એ સંયોગ. નિમિત્તાદિ એટલે નિમિત્ત અને સંયોગકી અપેક્ષા ઉપચાર ક્રિયા હૈ ઐસા જાનના. યે તો ઉપચાર કથન. આ બડી કથનીમેં વિરોધ વર્તમાન. પંડિતલોગ અને કેટલાક ત્યાગી લોગકી સાથમેં આ વિરોધ હૈ. સમજમેં આયા? ક્યોં પંડિતજી! (શ્રોતા : ...) વો તો આ વાત અનંતકાળથી સુની નહીં. અનંતકાળ ત્યાગી અનંતવાર હુઆ, મરી ગયો સંથારા કરીને દો - દો મહિનાના સંથારા, સંથારા સમજતે હૈ? (શ્રોતા : ...) દો માસ સાઠ દિન, સાઠ દિન તે કેસા? જૈસા વૃક્ષકી ડાળ પડે. અંતરતત્ત્વકા ક્યા ચીજ હૈ ઉસકા ભાન નહીં, પતા નહીં. યે જ્ઞાનમૂર્તિ પ્રભુ યે રાગસે નિરાલા અને રાગ હોતા હૈ દયા દાનના વો ભી પુણ્યબંધકા કારણ

મેરી પર્યાયમેં મેરે કારણસે હોતા હૈ, પરકે કારણસે નહીં. સમજમેં ભેદજ્ઞાન કભી એક સમયમેં ભેદ ક્રિયા(નહીં) અને ભેદજ્ઞાન બિના કભી આત્માકા કલ્યાણ હોતા નહીં. જુઓ વ્યવહારનય ભેદ નહીં કરાતી હૈ? એમ કહેતે હૈ. વ્યવહારનય તો દો કા અભેદ કથન કરતી હૈ, એસા નહીં હૈ એસા જાનના. આહાહા! તાકૌ એસે હૈ નહીં. નિમિત્તાદિ અપેક્ષા ઉપચાર ક્રિયા હૈ ઉપચાર - આરોપ ક્રિયા હૈ સમજે?

ચોખાનું નહોતું કહ્યું કે બોરી હોતી હૈ ને બોરી, બોરી ચોખાની. ક્યાં ગ્યા(ગયા) અમારે કુંવરજીભાઈ! આ ચોખાની બોરી ચારમણ ને અઢી શેર, કહ્યું તું ને એક ફેરી. તોળે - તોળે ચારમણ ને અઢી શેર. અમારી દુકાનની પાસે દુકાન હતી બીજા લોટીયા વોરાની. એ બોલે ઓલો, તોળે ઓલા કોળી તોળતા હોયને! એક કોળી હતો એ મોટો હતો તે દિ' તે દારૂ બહુ પીતો હતો. ચારમણ ને અઢી શેર, તે ચારમણ ચોખા અને અઢીશેર તો બારદાન છે. ચોખાની સાથે બારદાન તોલનેમેં આયા ઉસમેં નિકાલ દેના ચાહિયે અઢી શેર. ન્યાં(ત્યાં) ખૂટે તો કાંઈ બારદાન રંધાય નહીં કે ચારમણ ચોખા રાંધ્યા, અઢીમણ ખૂટ્યા વો તો ચારમણ અઢી શેર થા. (શ્રોતા : પૈસા ચોખાના) પૈસા ચોખા એ તો એ વખતે હારે(સાથે) ઈ જાતનું હોય ઈ તો પૈસા ચોખાના આપવા પડે. આ ઓલા શું કહેવાય, સિંગાપોરના ચોખા આવતાને મોટા આવડા લાંબા લીલા પટ્ટા નહીં પાંચ - પાંચ મણની ગુણી, તો ઈ ગુણી ચોખામાં તોળાય, ભેગી તોળાય પૈસા દેવા પડે પણ એ ખવાય નહીં.

દેવીદાસજી! એ આવે છે ઓલા, એ ચોખા આવતા સિંગાપોરના નહીં! મોટી પાંચ મણની ગુણ વચ્ચે પટ્ટો લીલો, લીલા પટ્ટા. સિંગાપોરથી ચોખા, સબ દેખા હૈ ને હમતો. હમતો કુલ્ફા દેખતે હમતો પહેલે ત્યાં કુલ્ફાના ચોખા અમારે ઘરે ખવાતા. કુલ્ફો કુલ્ફો ઈ હવે કુલ્ફો બુલ્ફો ભૂલી ગયા. કુંવરજીભાઈ ભૂલી ગ્યા હશે. કુલ્ફાના ચોખા થાતા ઝીણા. આ વાંસાવડ હવે થાય છે સમજાય છે? એ વખતમાં ઝીણા પાતળા કુલ્ફા એની ગુણો આવતી મોટી. એ તો બધા લોહવા થ્યાને એમાં ને એમાં ગુંચવાઈ જાય એટલે કાંઈ ખબર નહોય બહુ. સમજમેં આયા? ક્યા કહેતે હૈ કે વ્યવહારનયસે કથન ક્રિયા મુખ્યતાસે હોં - વ્યવહારકી મુખ્યતાસે એમાં કે દેખો ભૈયા, ભગવાનકા દર્શન હુઆ. શ્રેણિક રાજાએ અંદર નરકકા આયુ તોડ દિયા, સમ્યગ્દર્શન પા લિયા, ભગવાનકી સમીપમેં પાયા. ભગવાન ન હોત તો પાત નહીં એસા કથની વ્યવહારકી મુખ્યતાસે કહેનેમેં (આયા હૈ) એસા હૈ નહીં. યે તો અપની પુરુષાર્થકી ક્રિયાસે સમ્યગ્દર્શન ક્ષાયિક પાયા હૈ. સમજમેં આયા?

એમ જહાં જહાં (શ્રોતા : ...) ક્યા પણ ત્યાં કરનેવાલા કૌન? અપની પર્યાયકા કર્તા અપને પર્યાયકા કામ આત્માકા હૈ, નહીં કે ભગવાનસે હુઆ હૈ. ભગવાનકે સમવશરણમેં તો બહોત સિંહ, વાઘ, ઈન્દ્રો કોડો આતે હૈ ત્યાં, ક્યા સબ સમજતે હૈ? એસા ને એસા ચલે જાતે હૈ સમજે બિના. અનંતકાળ એસા હુઆ ક્યા કહેનેમેં આતા હૈ? ક્યા મર્મ હૈ? વો બાત પકડમેં ન આવે મિથ્યાદષ્ટિ લેકર ચલા જાય. ક્યા કરે કોઈ? સમજમેં આયા? કહેતે હૈ કે જહાં જહાં વ્યવહાર કા કથન ચલા હો ત્યાં વો નિમિત્તાદિકી અપેક્ષા ઉપચાર ક્રિયા હૈ એસા જાનના. ઈસ પ્રકાર જાનનેકા નામ હી દોઉ નયનિકા ગ્રહણ હૈ. દેખો, પ્રશ્ન ક્રિયા થા ને ઉસને, કે શાસ્ત્રમેં દો નયકા ગ્રહણ ક્રિયા(કલા) હૈ. ગ્રહણ કરનેમેં ક્રિયા(કલા) હૈ ગ્રહણ કરનેકો ક્રિયા(કલા) હૈ, તો તુમ કહેતે હો કે નિશ્ચયનયકો ગ્રહણ કરો અને ઉપાદેયકી શ્રદ્ધા કરકે છોડ દો વો વ્યવહારકી શ્રદ્ધા કરો. નિશ્ચય ઉપાદેય. વ્યવહારકી શ્રદ્ધા હૈ ઈતના માનો છોડ દો - શ્રદ્ધા છોડ દો એસી બાત હૈ નહીં. હમને તો ઈતના સુના હૈ દો નયકા ગ્રહણ હૈ. ધન્નાલાલજી! ગ્રહણકા અર્થ દોયકા અંગીકાર કરના તો કહે નહીં, નહીં. ગ્રહણકા એસા અર્થ હુઆ નિશ્ચયસે કલા હોય એસા સત્યાર્થ માનકર માનના સચ્યા, વ્યવહારકા કથન મુખ્યતાસે કલા, ઉપચારસે કલા એસા જાનના, ઉસકા જાનનાકા નામ ગ્રહણ ક્રિયા હૈ, આદરના હૈ એસા કહેનેમેં આયા નહીં. આ જાનના ને આદરના ને શું હશે આ બધું? સમજમેં આયા?

અનંતકાળમાં કોઈ'દી સુના નહીં સત્ય. ઓહોહો! અપૂર્વ ધર્મ એક સેકંડ, એક સેકંડ સમ્યગ્દર્શન જન્મ-મરણકા અંત. એસી બાત કભી સુની નહીં, રૂચિ નહિ, અંદરમેં પરિણમી નહીં. (શ્રોતા : બેય સાથે રહે) બન્ને સાથ રહે અને બેય છે બીજી. એ તો કીધું ને બીજું છે જાણવું કે બીજી છે. આદરવા ક્યાં કહ્યું છે. એમાં તો સિદ્ધાંત એ નીકળ્યો કે પહેલો વ્યવહાર અને પછી નિશ્ચય એમ છે નહીં. એ આત્મસિદ્ધિમેં નિકલા. વો તો ત્યાં અગાસમેં કલા થા. દેખો કીધું ક્યા કહેતે હૈ શ્રીમદ્જી. 'નય નિશ્ચય એકાંતથી એમાં નહીં કહેલ, એકાંતે વ્યવહાર નહીં, બન્ને સાથ રહેલ'. (શ્રોતા : ...) હાં, દોનો સાથ જુઓ, આપણે આયા ને દ્રવ્યસંગ્રહમેં સુડતાલીસ ગાથા. દુવિહં પિ મોક્ષહેડં જ્ઞાણે પાઠણદિ જં મુણિ ણિયમા દ્રવ્યસંગ્રહકી ૪૭ ગાથા એક સાથ નિશ્ચય વ્યવહાર ધ્યાનમેં આતા હૈ. સમજમેં આયા? તો અહીંયા ભી કલા કે એક સાથ દો હૈ, પહેલા વ્યવહાર કરો અને પીછે નિશ્ચય હોતા હૈ વસ્તુમેં હૈ નહીં. લ્યો, શ્રીમદ્ પોતે કહે, એના અર્થ કરનારને સમજાય નહીં. સમજાય છે? કે આ શું?

એ બોલી ગ્યા'તા ખરા ઈ હો જરાક. એક જણો બોલી ગ્યા ત્યાં પાછળ વ્યાખ્યાનમાં કે વાત તો સૂક્ષ્મ બડી હૈ, યહાં તો સ્થૂળ ચલતી હૈ. ભાઈ શ્રીમદ્ કહે છે એની તમને ખબર ન મળે. નિશ્ચય એટલે આત્માના સ્વભાવનું ભાન. શુદ્ધ ચૈતન્યમૂર્તિ જ્ઞાતા અને ઉસમેં રહે નહીં સકે, એટલે દયા-દાન-વ્રત-ભક્તિ-તપ-જપ-પૂજા-જાત્રાકા ભાવ આતા હૈ, ઉસકો જાનના ઉસકા નામ વ્યવહાર હૈ. હૈ ઉસકા નામ વ્યવહાર આદરણીય ઉસકા નામ વ્યવહાર એસા કહેનેમેં આયા નહીં. એક સાથ દો રહેતે હૈ. નિશ્ચય બિના વ્યવહાર કેસા ? ને વ્યવહાર બિના નિશ્ચય કેસા ? સમજમેં આયા ? દો નયકા સાથમેં જ્ઞાન કરના હો ને પણ વો વ્યવહાર બિના નિશ્ચય કેસા કા અર્થ કંઈ વ્યવહારસે નિશ્ચય હૈ એસા નહીં, અને નિશ્ચયસે વ્યવહાર હૈ એસા ભી એમ નહીં. સાથમેં દો હૈ. સ્વરૂપકા ભાન ભી હૈ ઔર રાગ આદિ ભી અંદર શુભ દયા આદિ ભક્તિ-પૂજાકા ભાવ ભી હૈ. વો દો નય સાથમેં રહેતી હૈ. ક્યું માણેકલાલજી ! સમજમેં આયા ?

ઈસ પ્રકાર જાનનેકા નામ હી, જો એટલામાં પાછું નાંખ્યું. જાનનેકા નામ હી દોઉ નયનિકા ગ્રહણ હૈ. (શ્રોતા : જાનના) હા, જાનના, દો નય જાનના, આદરના એક અને જાનના દોહી. આદરના એક. નિશ્ચય અને જાનના દો હી. એક નય ન જાણે, વો તો પહેલે આ ગયા. વ્યવહારને ન માને એકાંત મિથ્યાદષ્ટિ, વ્યવહારકો આદરણીય માને મિથ્યાદષ્ટિ. ધર્મકા મૂળકી ઉસકો ખબર નહીં. સમજમેં આયા ? બહુરિ - વળી દોઉ નયનિકે વ્યાખ્યાનકોં સમાન સત્યાર્થ જાનિ, એસે ભી હૈ અને એસે ભી હૈ એસા ભ્રમરૂપ પ્રવર્તનેકરિ તો દોઉ નયનિકા ગ્રહણ કરના કહ્યા હૈ નહીં. ભગવાન સંતોએ અને ભગવાનોએ તીર્થકરોએ દોય નયકા કથન વ્યાખ્યાનકો સમાન નિશ્ચય ભી સમાન, વ્યવહારભી સમાન દો કક્ષ ક્યા કહેતે હૈ ? સમાનકક્ષી, સમકક્ષી દોઉ. નિશ્ચય ભી નય હૈ અને વ્યવહાર ભી નય હૈ, દો સમકક્ષી હૈ, દો કા પલ્લા સરખા હૈ. સમજમેં આયા ? નહીં, એસા હૈ નહીં.

વો કહેતે હૈ કે દો કા પલ્લા હૈ ને ? એકમાં ભલે માલ હોય અને એકમેં ભલે તોલા હો એસા યહાં દષ્ટાંત લાગુ પડતે નહીં. સમજમેં આયા ? (શ્રોતા : ...) એસા હો ગયા લ્યો, એસા હૈ નહીં. અંતર ભગવાન આત્મા, જિસકો શાસ્ત્રમેં નિશ્ચય સત્ય સ્વરૂપ સ્વતંત્ર સ્વરૂપસે કથન કહા હો, વો હી સત્યાર્થ હૈ ઔર જહાં નિમિત્તાદિ પરાધીન વ્યવહાર આદિસે ઉપચાર ક્રિયા હો, વો સત્યાર્થ નહીં. સચ્યા નહીં. દો હી સચ્યા માનના ભ્રમ હૈ, તેરી મિથ્યાદષ્ટિ હૈ. ઓહોહો ! સમજમેં આયા ? હા પાડી'તી કે નહિ તમે ? બાલચંદજી ! ઓ આયા થા ને કુછ પત્તા તુમ્હારે ભોપાલસે આયા થા. યહાં ભી પીછે તુમ્હારા નામસે યહાં

विशेष छपा था वो. भावनगर जईने विशेष छपा था उसका, के जुओ, अर्हिया भोपालसे आया है ने है तो टोडरमलज्जका, कोईका है नही. आहाहा!

तो कहेते है ऐसी निश्चयका कथन यला अे ऐनी भबर न भणे. वो भी सय्या, व्यवहारसे कथन किया वो भी सय्या. दोउ ऐसे नयनिके व्याप्यानकों समान, समान अेटले सरभा अने सत्यार्थ जानि ऐसे भी है, ने ऐसे भी है, ऐसा भमरूप प्रवर्तनेकरि ये तो भमशा तेरी है. व्यवहार तो अेक निमित्तका ज्ञान करानेको कहाथा उसमें घूस गया तुम? के उससे होता है अने उससे होता है. पाणो संयम व्रत पाणो उससे कभी कल्याण होगा. मरी जय तोय नही कल्याण हो सुनने! (श्रोता : ...) हें? मर जाते है निगोदमां जाते है कमे. समजमें आया? दृष्टिकी भबर नही, सम्यग्दर्शनकी क्या यीज है? निश्चयकी यीज क्या है? उसकी प्रतीतका ओणभाण भान नही कहां से आया? भवभमशमें योराशीका पंथमें जाके यले जायेगा अेक पंथ भी घटेगा (नही). समजमें आया? धरमयंदज्ज!

दोउ नयनिका ग्रहण करना कह्या है नही. ऐसे भमरूप प्रवर्तनेकरि तो दोउ नयनिका ग्रहण करना कह्या है नही. बहुरि प्रश्न भेय नयने ग्रहण करवानो अर्थ के व्यवहार है ऐसा जानना. निमित्तकी अपेक्षासे कथन किया है ऐसा जानना, निश्चय जे यथार्थ वस्तु है उसको जानकर आदरना. समजमें आया? आदरना तो आत्माकी बात है. परमें निश्चयका कथन तो परका यथार्थ है व्यवहारका कथन परमें हो, वो उपयारसे ऐसा परको भी जानना. समजमें आया? तो स्वमें आपणे वात करते है. अने सामानो निश्चय है वो क्या अपनेको आदरना है नही. (श्रोता : वो ज्ञेय) वो ज्ञेय, वो ज्ञेयका यथार्थ स्वतंत्र बातका कथन किया हो के उसकी पर्याय, उसका द्रव्य, उसका गुण उससे हुआ वो सत्यार्थ उसका है ऐसा तेरे जानना, अने व्यवहारसे कथन किया हो उसको तो उपयार है निमित्तकी अपेक्षा कथन किया ऐसा तेरे जानना. समजमें आया?

दोउ नयका समान अने सत्यार्थ, व्यवहारभी सय्या है के नही? नही. व्यवहार तो निमित्तकी अपेक्षासे कथन करनेवाला है. सय्या है (नही). बडी वो बनारसीदासके वभतमें वो यर्था हुआ थी. बनारसीदासे जब निकाला के व्यवहारकी रुचि करनेवाला मिथ्यादृष्टि है. ईतना ... हुआ सामे दूसरा संप्रदायमें तो अेक कोई नाम उता, नाम भी भबर है हमको पाश उसने पछी अेक बनाया के नही वो बनारसीदास कहेते है के निश्चय ही अेक आदरणीय अने व्यवहार आदरणीय नही, अेम नही, द्योय नय समकक्षी है. पछी पुस्तक बनाया युक्तिसे समजमें आया? ऐसा है नही. अभी भी ऐसा निकाला था थोडा वर्ष

પહેલે નવ્વાણુકી સાલમેં. નિશ્ચય, નિશ્ચય હૈ વો સત્યાર્થ હૈ ને વ્યવહાર સત્યાર્થ નહીં, નહીં દોય નય સમકક્ષી હૈ. દો પલ્લા સરખા માનના.

(શ્રોતા : વ્યવહાર વ્યવહારકી જગહ તો સચ્ચા હૈ) તો વ્યવહાર સચ્ચા હૈ તો હૈ ઈતના, આદરણીય હૈ વો કોણે કહા ? હૈ ઐસા જાનના વો સચ્ચા. (શ્રોતા : ...) યહાં આદરણીયકી બાત હૈ, સચ્ચા નહીં હૈ ? (શ્રોતા : કુંદકુંદાચાર્ય ભગવાનકે પાસ ગયે થે) અરે ! ઉસકે પાસ અપનેસે હુઆ. (શ્રોતા : ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ...) એ પણ અપની પર્યાયસે હુઆ કે પરસે હુઆ ? તો ભગવાન પાસે તો બહોત માણસ હૈ સમોવશરણમેં. ભગવાનકે પાસ સમોવશરણમેં તો તિર્યચ, પશુ, દેવ કોડો માણસ હૈ, સબકો ક્યૂં ધર્મ નહીં હોતા ? ભગવાનસે હો તો ! અપની પર્યાયસે હુઆ, અપને કારણસે, પુરુષાર્થસે, તબ ઉસકો નિમિત્ત કહેનેમેં આયા. ક્યા કરે ? સુના નહીં ? એક મશ્કરી, મશ્કરીને ! વો સાધુ હુઆ થા એક મશ્કરી સાધુ. અરે ! પાર્શ્વનાથ ભગવાનકા સાધુ થા. વો ભગવાનકા સમોવશરણમેં ગયે, તો ગયે તો ઉસકો ઐસા થા કે મેરે ગણધરપદ મિલેગા, કે મેં પુરાના સાધુ હૂં.. પૂરાના સાધુ હૂં તો મેરેકો ગણધરપદ મિલેગા. તો ઉસકો તો મિલા નહીં, ઔર ગૌતમ બ્રાહ્મણ થા બડા વેદમેં પ્રવીણ અને સારીયે, વારીયે, ધારીયે, પારીયે સમજાય છે ?

બધું બધું વેદાંતમાં બધું ધારણામાં વારે, કોઈ ભૂલ કરે તો વારે. નહીં ઐસા નહીં. ઈતની તીક્ષ્ણ બુદ્ધિ, બહોત ઉઘાડ મિથ્યાત્વ થા, યે આયા, આમ ભગવાનકો દેખા. આહાહા ! સમ્યગ્દર્શન, વગર વાણી સુને ! કિસને કિયા ? ભગવાનને તો ક્યા કારણસે કિયા ? (શ્રોતા : ...) પણ આયા વિના રહે કહાંસે. એ તો પ્રશ્ન હુઆ થા. ઐસા પ્રશ્ન હૈ ધવલમેં, કે ગણધર તો હોનેવાલી યોગ્યતાકો વો કાળમેં ક્યૂં લાયા ? પહેલે ક્યૂં ન લાયા ? ઈન્દ્ર પહેલે ક્યૂં ન લાયે ? ઈન્દ્ર હૈ ઉપર શકેન્દ્ર, વર્તમાન બત્રીસહજાર વૈમાનકા સ્વામી નાયક એકાવતારી રાણી એની સ્ત્રી અને પોતે એક ભવ કરનારા છે. આવતા એક મનુષ્યભવ કરીને મોક્ષ જનારા છે બેય, બિરાજે છે પહેલા સ્વર્ગમાં. શકેન્દ્ર અને શયિ સમજે ? એ ક્યૂં ન લાયા ભગવાન પાસે પહેલે ? વો ત્યાં છે ને રાજગ્રહી. ક્યો ડુંગર કહેવાય એ, વિપુલાયલ પર્વત નથી ? આપણે ગયે થે ને જાત્રા.

એ વિપુલાયલ પર્વત ઉપર ભગવાન આયે છાસઠ દિન સુધી વાણી બંધ રહી. દો માસ ને છ દિન. વો જ્યાં ઈન્દ્રે વિચાર કિયા કે અરે ! કોઈ આજ ક્યૂં ભગવાનકી વાણી નહીં ખીરી વો તો કેવળી હૈ. ઉસકો કોઈ કહ્યા હી નહીં કે મહારાજ ! વાણી કરો. એ તો કેવળી વીતરાગ હૈ. એક સમયમેં ત્રીનકાળ ત્રીનલોક જાનતે હૈ. ક્યા હુઆ ? ભગવાનકો

કેવળજ્ઞાન હુઆ વાણી ન નિકલી. ઉપયોગ મૂક્યો અવધિજ્ઞાનમાં કોઈ પાત્ર જીવ નહીં દિખતે હૈ માટે વાણી નિકલતી નહીં. વો નિમિત્તસે કથન આયા ઓર ગણધરકો લે આયે, ગૌતમકો લાયા જહાં આયા સમ્યગ્દર્શન! ચાર જ્ઞાન, ચૌદ પૂર્વ, એક અંતર્મુહૂર્તમેં રચ્યા. વો બહાર નિકલા ઓલો મશ્કરી સાધુ કહે મેં પુરાના સાધુ હૂં, મેરેકો ગણધરપદ ન દિયા ને ઉસકો ગણધરપદ મિલા. નક્કી વો સર્વજ્ઞ નહીં. જાઓ ઉડાઓ. ક્યા કરે? પોતાની વૃત્તિના પોષણ ન મિલા, સર્વજ્ઞ નહીં. હેં? વો સર્વજ્ઞ નહીં. અરે! સુન તો સહી. તેરી પદવીને લાયક તુમ હો તો ગણધરપદ મિલે બિના રહે નહીં, ઉસકી પાત્રતા થી, ભલે અન્યમતિ થા પણ ઉસકી યોગ્યતા થી ઐસી, આમ જ્યાં દેખા ઓહોહો!

આ ઉસકા બાહ્ય વૈભવ તો કાંઈ ઈન્દ્ર પાસ નહિ ઈતના તો બાહ્ય વૈભવ સમોવશરણકા, અંદરના વૈભવ દેખે કે આ તો બિંબ ઠરી ગયા છે આ તો. ઠરી ગયેલા બિંબ આમ પરમાત્મા. ભગવાનકો દેખા, વિપુલાચલ પર્વત રાજગૃહી નગરીમાં આ બાજુ પહેલા પર્વત હૈ વો. હૈ ના આ બાજુ! સમજેને? હમ દોય સબ ઠિકાણે ગયે હૈ ના, સબ દેખા હૈ ને ત્યાં રહે થે. સમજમેં આયા? વાણી નીકળી. ચૌદ પૂર્વ અને બાર અંગની રચના અંતર્મુહૂર્તમાં ગૌતમે ક્રિયા. ઓલો મશ્કરી ન કરી શક્યો, મિથ્યાદષ્ટિ બહાર આવી ને અંદર તો બોલાય નહીં. અંદર તો ઈતની નિર્માનતા હોય ને! ભગવાનકા અતિશય હૈ ને! ભગવાન પૂરણ સ્વરૂપ. બહાર નિકલકર કહે યે ભગવાન સર્વજ્ઞ નહીં લાગતે હૈ. ક્યું? તેરે વૃત્તિકો ઠીક નહીં પડા માટે? અચ્છા. શેઠી! સુના હૈ કે નહીં વો મશ્કરી સાધુ પાર્શ્વનાથકા થા, ભગવાનકા ત્રેવીસ તીર્થકરમેં પૂરાના થા. તો વો કહે મેં પૂરાના હૂં તો હમકો ગણધરપદ મિલેગા. ન મિલા, ગૌતમકો મિલા. એ કેવળી નથી લાગતા. હવે તારા ઘરમાં તને રુચ્યું નહીં એટલે કેવળી નથી? ઐસા અનાદિકાળસે અજ્ઞાનીએ અપના સ્વચ્છંદ છોડયા નહીં. સમજમેં આયા?

(શ્રોતા : દેશના લબ્ધિ) હેં? દેશના લબ્ધિ પૂર્વે હો ગયી હોગી, હુએ બિના હોય નહીં. વો તો ગણધર હોનેકી લાયકાત હૈ ને! સમજમેં આયા? દોઉ નયનિકા વ્યાખ્યાનકોં સમાન સત્યાર્થ ઐસે વૈસે નહીં. ઓર વ્યવહારનય અસત્યાર્થ હૈ. હવે શિષ્યકા પ્રશ્ન વ્યવહારનયસે કથન શાસ્ત્રમેં ચલે વો જો જૂઠા હૈ તૌ તાકા ઉપદેશ જિનમાર્ગ વિષે કાહેકોં દિયા? તો વીતરાગની વાણી અને મુનિઓના મુખમેંસે વ્યવહારના ઉપદેશ ક્યોં આયા? તુમ તો કહેતે હો કે વ્યવહાર અસત્યાર્થ હૈ તો ઉપદેશ ક્યોં આયા શાસ્ત્રકા મુખમેં? વીતરાગકી વાણીમેં? શિષ્યે પ્રશ્ન ક્રિયા હૈ. પ્રશ્ન બરાબર હૈ એ તો ગોઠવ્યા છે ને પોતે. તૌ યાકા ઉપદેશ જિનમાર્ગ વિષે કાહેકોં દિયા. એક નિશ્ચયનયકા નિરુપણ કરના થા. સચ્ચી બાત આત્મા, આત્માકી

પર્યાય અપનેસે હૈ. અપનેસે ધર્મ, અપનેસે અધર્મ, પરકે, પરકે કારણસે ઐસા નિશ્ચયકા હી કથન કરના થા. વ્યવહાર અસત્યાર્થ હૈ, તો વ્યવહારકા ક્યું કથન ક્રિયા? જિનાગમમેં આ કથન ક્રિયા તો ભ્રમણા હો ગઈ હમને! સમજમેં આયા?

દોહી ને ભરમાયો તો દો હી નયસે ભરમાયા હૈ? તેરી દૃષ્ટિસે ભરમાયા હૈ. દો હી નયસે ભરમાયા તો જ્ઞાનીકો દો હી નયસે ભ્રમણા હોતી નહીં. નિશ્ચયકો નિશ્ચય જાનકર આદર કરતે હૈ ને વ્યવહારકો વ્યવહાર જાનકર જાનતે હૈ, ભ્રમણા હોતી નહીં. એનો ઉત્તર તાકા સમાધાન. ઐસા હી તર્ક સમયસાર વિષે ક્રિયા હૈ તહાં વહ ઉત્તર દિયા હૈ.

जह ण वि सक्कमणज्जो अणज्जभासं विणा दु गाहेदुं। तह ववहारेण विणा परमत्थुवदेसणमसक्कं।

ગાથા આઠમી. સમયસારની ગાથા આઠમી. દાખલો દઈને વો બાત પ્રસિદ્ધ કરતે હૈ. સુન, જૈસે અનાર્ય જો મ્લેચ્છ સો તાહિ મ્લેચ્છભાષા વિના અર્થ ગ્રહણ કરાવનેકોં સમર્થ ન હૂજે. સમજમેં આયા? મ્લેચ્છ હોય એની એને ભાષામાં એને સમજાવવું પડેને! લ્યો, એક ગોરો આવ્યો ગોરો દાખલો અને એને લૂગડું જોઈતું હોય. એલા મોજ કરવા બેઠો હોય ત્યાં અને સામે એક મહોતું(મસોતું) પડ્યું હોય મસોતું ઐસા બોલે મસોતું લાવજે મસોતું શું કહે છે? મસોતું સમજતે હૈ? (શ્રોતા : મેલા કપડાં) વો રસોડા વખતે વો હાથ બગડતે હૈ ને કપડા મેલા હોતા હૈ ઉસકો મસોતા કહેતે હૈ. હાથ મૈલા હો વો તાવડીકા કાળા હો ઐસા હોતા હૈ ને! કાળુંમશ કપડા. (શ્રોતા : ...) હેં? હા, પણ મસોતું કહે ને ક્યાં ઓલો સમજે? ક્યા મસોતુ શું કહે છે આ તે? (શ્રોતા :...) હેં? એને એમ કહેવું મસોતું એનો અર્થ કરવો પડે. સાહેબ! રસોડામેં હાથ બગડતે હૈ તો એક કપડા સાફ કરનેકો રખતે હૈ ઉસકો મસોતું કહતે હૈ. લાંબી લાંબી વાત હોય ત્યારે સમજાય અને આપણો આઠ વર્ષનો છોકરો સમજે કે મસોતું લાવજે એલા મસોતું સમજમેં આયા?

એમ મ્લેચ્છ માણસને ઉસકી ભાષાસે ન સમજે આ ભાષાથી તો ઉસકી ભાષામેં સમજાતે હૈ. સમજે? એ મ્લેચ્છ ભાષા વિના અર્થ ગ્રહણ કરાવનેકોં સમર્થ ન હૂજે કહ્યું'તું ને એક ફેરી. અહીં ગોરો હતો અહીં. એક કોઈ ગોરો હતો પાલિતાણામાં હતોને જ્યારે દરબાર ગુજરી ગયા માનસિંહજી પછી આ બહાદુરસિંહજી હજી નાના હતા તે એક ગોરો હતો કોક એના ઉપર મેનેજમેંટ (શ્રોતા : ...) હા, મેનેજર માથે હતો એ બરાબર આવેલો ગારીયાધાર, ગારીયાધાર એનું મોટું છે ને તે આ બધા બોલેને! બાજરો, બાજરો બાજરો તો એ પણ બોલવા માંડ્યો. ભાષાની ખબર ન મળે એટલે શું કહે, બા...જ...રો,

કે...ટ...લો એમ બા...જ...રો આમ ત્રણ અક્ષર તોડી નાંખ્યા. આપણે તો આટલો છોકરો કહે બાજરો. આ બાજરો હોતે હૈ કે નહીં! ઓલો કહે કે બા...જ...રો, કે...ટ...લા... પા...ક્યા હૈ! વળી કો'ક હિન્દી આવી જાય ને કો'ક ગુજરાતી. એની ભાષા નહીં એની અંગ્રેજી એને, એમ અહીંયા કહે છે કે વ્યવહારથી સમજાવવામાં આવે છે.

વ્યવહાર વિના સમજાવી શકાતું નથી. વ્યવહાર બિના પરમાર્થકા ઉપદેશ અશક્ય હૈ, તાર્તે વ્યવહારકા ઉપદેશ હૈ. લ્યો, ઉપદેશમાં કરના ક્યા, વો તો સમજાના હો તો ક્યા સમજાવે? આત્મા જ્ઞાન હૈ, દર્શન હૈ, આનંદ હૈ તો ક્યા આત્મામેં ભેદ હૈ? આત્મા તો અખંડ વસ્તુ હૈ. ઉસમેંસે ગુણ જુદા કરકે બતાના (કે) જો ભૈયા વો જાનતે હૈ વો આત્મા, શ્રદ્ધા કરતે હૈ વો આત્મા, સ્થિર રહેતે વો આત્મા હૈ, રુકતે નહીં ક્યાં? વો આત્મા હૈ. એ દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રકો પ્રાપ્ત હો એ આત્મા. વો તો ભેદ હોકર બતાયા. આત્મા ત્રીન રૂપ નહીં. આત્મા તો દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રકા એકરૂપ હૈ, પણ ત્રીનકા ભેદ ક્રિયે બિના નિશ્ચય સમજાનેમેં આતા નહીં. આહાહા! સમજમેં આયા? કહો તાર્તે વ્યવહારકા ઉપદેશ હૈ. ઈસહી સૂત્રકી વ્યાખ્યા વિષે ઐસા કહ્યા હૈ દેખો, એ આઠમી ગાથામાં કહ્યું ભગવાન કુંદકુંદાચાર્ય 'વ્યવહારનયો નાનુસર્તવ્યં' વ્યવહારસે કથન કહેનેમેં આતા હૈ કે આત્મા શરીરવાલા હૈ, આત્મા વાણીવાલા હૈ, આત્મા ભેદવાલા હૈ ઐસે કથન કરનેમેં આતા હૈ. ઓકો સમજાનેકો પણ વ્યવહારનય અંગીકાર કરના નહીં. ક્યાં ગયા દેવીલાલજી! સુનનેવાલેકો ભી વ્યવહારનય અંગીકાર નહીં કરના એમ કહેતે હૈ. સમજાનેમેં આવે.

રાત્રિકા પ્રશ્ન થા ને તુમારા? કે ઐસા ઐસા પણ એ સમજાવે વ્યવહારસે પણ ઉસકો સમજાનેવાલેકો વ્યવહારકા અનુસરણ નહીં કરના. સમજાનેવાલેકો ભી વ્યવહારકા અનુસરણ નહિ કરના. (શ્રોતા : ...) હેં? ઓલો પરમાર્થકો પકડનેકો વ્યવહારસે કથન હૈ. વ્યવહારસે વ્યવહારમેં અટક જાનેકો વ્યવહારકા કથન નહીં. ભૈયા, તેરા ચીજ જ્ઞાતાદષ્ટા હૈ, જ્ઞાન પ્રકાશમય હૈ, તો ક્યા એ એકીલા જ્ઞાનમય આત્મા હૈ? આત્મામેં તો અનંતગુણ હૈ, અનંતગુણ હૈ પણ ક્યા કરે? ભેદ પાડે બિના સમજાયા જાતા નહીં, પણ ભેદકો અંગીકાર કરના નહીં. આ વાત ભારે કંઈ કોઈ દી' સાંભળી ન હોય હવે. આ તો આ દયાઉં પાળવી ને આ વ્રત પાળો ને આ અપવાસ કર્યા જાઓ જુંદગી, જુંદગી પૂરી. આંહી તો કહેતે હૈ કે વ્યવહાર અનુસરવા યોગ્ય નથી. યહ નિશ્ચયકે અંગીકાર કરાવનેકો વ્યવહારકરિ ઉપદેશ દીજિયે હૈ. નિશ્ચયકા ભાન કરાને માટે વ્યવહારકા ઉપદેશ હૈ, વ્યવહાર આદરણીય હૈ નહીં. સમજમેં આયા?

तेरा आत्मा शरीरसे भिन्न है. आ शरीर नहीं, ओम के आ गाय का जव, मनुष्यका जव तो गायका जव है. जव तो जवका है. मनुष्यका जव, पर्याप्ता जव, अपर्याप्ता जव, काणा आ काणी गायका जव, आ धोणी गायका जव, ते काणी गायका जव है? जव तो जव है पण वो उसमें से समझनेको जवको समझनेसे, शरीरकी अपेक्षा लेकर समझया है, पण शरीरकी अपेक्षा लेकर अंदर समझनेमें आता है औसा नहीं. व्यवहारसे समझया के तेरा आत्मा आ है वो तो व्यवहार अंगीकार नहीं करना, निश्चयको अंगीकार करना वो उपदेश व्यवहारका निश्चयको अंगीकार करनेको दिया है, व्यवहारको अंगीकार करनेको दिया नहीं.

विशेष कलेशे.....

॥ प्रमाण वचन गुरुदेव ॥

श्री भोक्षमार्ग प्रकाशक

प्रवचन नं. ३४

अधिकार ७मो

स्थल: जयपुर ता. १२/०३/६७ रविवार

मंगलाचरण

शमो लोअे सव्व अरिहंताशं;
शमो लोअे सव्व सिद्धाशं;
शमो लोअे सव्व आयरियाशं;
शमो लोअे सव्व उवज्जयाशं;
शमो लोअे सव्व त्रिकाणवती साहूशं;
ॐकारं बिन्दु संयुक्तं नित्यं ध्यायन्ति योगिनः।
कामदं भोक्षदं यैव ॐकाराय नमोनमः॥
मंगलं भगवान् वीरो मंगलं गौतमो गण्डी ।
मंगलं कुंदकुंदार्यो जैन धर्मस्तु मंगलम् ॥
नमः समयसाराय स्वानुभूत्या यकासते ।
यित्स्वभावाय भावाय सर्व भावान्तरस्थिते ॥
त्रिकाण दिव्यध्वनि दातार...

सातमोअधिकार. आ अेक भोक्षमार्ग प्रकाशक टोडरमलज्ज कृत है. आज उसका मंदिरमें कणश यढाया तो आ निश्चय-व्यवहाराभासका अर्हीया शास्त्रमें कणशरूपे है, हम तो पहलेसे कहते है. आज तो कणशका दिन है. आ निश्चय-व्यवहाराभासकी जे कथनशैली उसमें लिया है. सारा जैन शासनका माथे मंदिरमें कणश है. हमतो बहोतवारसे कहते है, त्यां भी सोनगढ आ...आ अध्याय योर्यशीकी सालसे शुरु हुआ था लिपनके. इसमें भूणमार्ग क्या है देओ. दो, “भोक्षमार्ग दो नहीं...”अर्हीयासे उपडता है टोडरमलज्ज समयसारका सार निकालकर अथवा सारा शास्त्रका सार निकालकर भोक्षमार्ग दो मानते है वो है नहि, अैसा यहां शास्त्रका आधार देकर सिद्ध करते है. “दो, सो भोक्षमार्ग दो नहीं भोक्षमार्गका निरूपण दो प्रकारे है...” कथनका दो प्रकार है. वास्तविक भोक्षमार्ग तो अेक ही

है પણ कथनका दो प्रकार चलते है आधार आपेगा.

“जहां सख्ये भोक्षमार्गको भोक्षमार्ग निरूपण किया जाये...” व्यवहार अमृतार्थ है वो गाथा लेते है. अगियारमी गाथा समयसारकी. भगवान आत्मा अेक समयमें स्वभाव, शुद्ध स्वभावका सागर पडा है, ध्रुव. अेक समयमें ध्रुव, सामान्य, अमेद, उसका आश्रय लेकर जो सम्यग्दर्शन-ज्ञान-यारित्र स्वआश्रयसे उत्पन्न होता है, उसका नाम सख्या भोक्षमार्ग कहेनेमें आता है. समजमें आया? अगियारमी गाथाका आधार लेकर उसने वो सिद्ध किया है के व्यवहार भोक्षमार्ग निश्चय भोक्षमार्ग दो नहीं. भोक्षमार्ग तो अेक ही है પણ उसका कथन दो प्रकारे चलते है. क्या कहेते है देभो. “जहां सख्ये भोक्षमार्गको भोक्षमार्ग निरूपण किया जाय वो निश्चय भोक्षमार्ग है...” आ टोडरमलज्जका शब्द है. मडा अपूर्व शास्त्रका सार निकाला है “और ज्यां भोक्षमार्ग तो है नहि परंतु भोक्षमार्गका निमित्त है...”

अपना शुद्ध स्वभाव, अनाकुण आनंदमूर्ति उसके आश्रयसे सम्यग्दर्शन-ज्ञान-शांति नाम यारित्र जो प्रगट हुआ, वो ही अेक भोक्षमार्ग है, પણ साथमें रागकी भंढता देव-गुरु-शास्त्रकी श्रद्धाका विकल्प राग, पंयमडाव्रतादि अथवा श्रावकका बार व्रतादि विकल्पका राग और शास्त्रका सन्मुखसे पढनेका विकल्प वो व्यवहार. त्यां कषायकी भंढताका व्यवहारसे अनुकूल देभकर उसको निमित्तसे भोक्षमार्ग व्यवहारसे कहेनेमें आया है. “है” नहीं, “उसको कहेना उसका नाम व्यवहार है”. है नहीं उसको कहेना उसका नाम व्यवहार है. “है” उसको यथार्थ जानना, मानना, अनुभवना उसका नाम निश्चय अने सत्य है’. तो कहेते है भोक्षमार्गका निमित्त भगवान आत्मा! अंतरमें आनंदकंद ध्रुवस्वभाव, सामान्य स्वभाव, अमेद स्वभाव भूदत्थमस्सिदो खलु भूतार्थ छतो पदार्थ, जिसमेंसे अेक समयकी पर्याय जिसमेंसे होती है, पर्यायमेंसे पर्याय नहि होती, रागमेंसे नहि होती. सम्यग्दर्शन ज्ञान यारित्रकी पर्याय वो द्रव्यमेंसे होती है. समजमें आया?

अेक समयमें द्रव्य अनंत...अनंत सिद्धकी पर्यायका समूह अैसा अपने आत्मामें आ द्रव्यस्वभाव पडा है. समजमें आया? सिद्ध अेक समयकी पर्याय है, केवलज्ञान, केवलदर्शन, पूर्ण आनंद, पूर्ण वीर्य, अैसी अैसी अनंत पर्याय जबसे प्रगट होती है, त्पारसे अनंतकाण रहेती है. अैसी अनंती सिद्धकी पर्यायका काणका समूह लो, तो अे सब पर्याय आत्माका शक्तिमें सब पर्याय अत्मी पडी है. अैसा अेक समयका द्रव्यस्वभाव, भगवान स्वभाव, पूर्णानंद स्वभाव उसका आश्रयसे क्योकि भूदत्थो देसिदो ये भूतार्थ वस्तु है

छती वस्तु है. कायम टिकनेवाली वस्तु है, उसको आचार्य महाराज निश्चय कहेते है. टोडरमलज्ज उसको कहेते है के उसका नाम निश्चय मोक्षमार्ग है. समजमें आया? अपना ध्रुव स्वभाव भगवान् स्वरूप यैतन्यमूर्ति. मोक्ष अने बंध तो अेक समयकी पर्याय है. क्या कडा? बंध वो आत्मस्वरूप पुरुष आत्मा उसमें बंध जो भाव बंध है अेक समयकी युक्ति, भावबंध अेक समयकी पर्याय है. मोक्ष भी अेक समयकी पर्याय है आडाडा! मोक्ष कोई त्रिकाणी वस्तु नहि है. त्रिकाणी वस्तुतो आत्मद्रव्य अने उसकी शक्तियां जो अनादि अनंत है वो त्रिकाण है.

मोक्ष नाम परमात्म दशा, अेक समयकी अवस्था है, और संसार भी अेक समयकी अवस्था है. मोक्ष अेक समयकी अवस्था है. दूसरे समय भले रहे, पाश अेक समयकी पर्याय रहेती है. सिद्धकी पर्याय भी द्रव्यमें अेक समय ही रहेती है. दुसरे समयमें वो रहेती नहीं. दूसरे समयमें औसी ही, पाश अन्य होती है औसा सिद्धपद ने बंधभाव, अेक समयकी अवस्था ते सिवाय कायम त्रिकाण रहनेवाला भगवान् ये सूक्ष्म बात है प्रभु! नित्यानंद, सच्चिदानंद, सत् शाश्वत ज्ञान अने आनंदका तंडार उसका अंतर आश्रय करनेसे, सम्यग्दर्शन-ज्ञान-चारित्र्य द्रव्यस्वभावका आश्रयसे प्रगट होता है. पर्यायसे प्रगट, पर्यायके आश्रय करनेसे नहि होता, क्योंकि पर्यायमें पर्याय नहीं उत्पन्न होनेकी ताकात नहीं. रागमें पाश विकल्पमें नहीं निर्मण अवस्था प्रगट करनेकी रागमें भी ताकात नहीं.

आ क्षायिक समकित हुआ हो. द्रव्य स्वभाव भगवान् आत्मा उसके आश्रयसे क्षायिक समकित हुआ हो, क्षायिक समकितके आश्रयसे भी नहीं पर्याय उत्पन्न होती नहीं. समजमें आया? नहीं पर्याय उत्पन्न शांतिकी, आनंदकी, मोक्षमार्गकी, चारित्रिकी, वृद्धिकी, शुद्धिकी जो पर्याय उत्पन्न होती है वो अंतर द्रव्यके स्वभावके आश्रयसे उत्पन्न होती है. आडाडा! औसा द्रव्यका स्वभावका आश्रय उसमें अनंतकाणमें अेक समय पाश किया नहि, तो कहेते है "मोक्षमार्ग हो नहीं..." भगवान् आत्मा! जिसमें मोक्ष पर्याय अनंत पर्याय औसा मोक्ष स्वभाव भगवान् आत्मा, उसका अवलंबनसे जो निश्चय हुआ वो सत्य है, "और निमित्त सहचारी उसे उपचारसे मोक्षमार्ग कडा जाय..." रागकी मंदता, देव-गुरु-शास्त्रकी श्रद्धाका विकल्प, पंचमहाव्रतादिका विकल्प, शास्त्रका पठना आदिका परालंबी ज्ञान अे उसको निमित्त देषकर मोक्षमार्ग कडा है. है नहीं, उसको कहेते है उसका नाम व्यवहार है. व्यवहार मोक्षमार्ग क्यों?

हवे महासिद्धांत करते है. "निश्चय व्यवहारका सर्वत्र औसा ही लक्षण है..." आ अेक टुकडा तो बेहद कर दिया है. क्यों? आ टोडरमलज्जका लभाश है. समयसारके

અનુસાર અનંતજ્ઞાનીકે અનુસાર કથન હૈ. સમજમેં આયા ? ટોડરમલજી તો ટોડરમલજી ! હજારો શાસ્ત્રકા નિચોડ મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક બનાયા હૈ. જગતકો ન બેસે અપની કલ્પનાસે એથી કાંઈ સત્ય વો અસત્ય હો જાતા નહિ, અને અસત્ય હો વો કદિ સત્ય હો જાતા નહીં. ભગવાન આત્મા ! એક સમયમેં સમજમેં આયા ? આ એક શબ્દ હૈ આજ. નિશ્ચય સત્ય હૈ, ઓર વ્યવહાર રાગકી મંદતા દેખકર નિમિત્ત સે, સહચર દેખકર ઉપચારસે, કહા હૈ વો વાસ્તવિક મોક્ષમાર્ગ હૈ નહીં. એસે નિશ્ચય વ્યવહારકા સર્વત્ર એસા હી લક્ષણ હૈ. આ એક ટુકડા. મહાસિદ્ધાંત હૈ. “એસા હી નિશ્ચય વ્યવહારકા સર્વત્ર...” ક્યા કહતે હૈ ? ક્યા ચલતે હૈ. સમજમેં આયા ?

એક એસા નિશ્ચય-વ્યવહારકા સર્વત્ર એસા લક્ષણમેં તો કિતના ભર દિયા હૈ કે કારણ ભી એક હી હૈ યથાર્થમેં. નિમિત્તતો રાગકી મંદતા આદિ કો દેખકર, નિમિત્તકો કારણ વ્યવહારસે કહનેમેં આયા હૈ. સાધનભી એક હૈ સાધનકા કથન દો પ્રકારકા હૈ. મોક્ષમાર્ગ જૈસે કારણ, કારણકા જૈસે દો પ્રકારકા કથન હૈ. હૈ એક જ યથાર્થ, દો પ્રકારકા કથન નિમિત્તકો દેખકર કહા. એસે સાધન ભી એક હી હૈ. અપના શુદ્ધ આનંદ સ્વભાવ અંતરકા, ક્યોંકિ આત્મામેં કરણ નામકા ગુણ, શક્તિ અનાદિ અનંત પડી હૈ, યે કરણ નામ સાધન હૈ. એ અંતરકા સાધનકે આશ્રયસે, જો સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-શાંતિ પ્રગટ હો વો હી એક સાધન યથાર્થ હૈ, પણ સાધનકા નિરૂપણ દો પ્રકારકા હૈ. બિચમેં રાગકી મંદતા દેખકર, ઉસકો સાધન વ્યવહારસે કહનેમેં આયા હૈ. હૈ નહીં, ઉસકો કહના ઉસકા નામ વ્યવહાર હૈ.

એસે દર્શન ભી દો પ્રકારકા નહીં. સમ્યગ્દર્શન એક હી પ્રકારકા હૈ. યે આયાને દો પ્રકારકા મોક્ષમાર્ગ ! સમ્યગ્દર્શન એક હી પ્રકારકા હૈ. સમ્યગ્દર્શન દો પ્રકારકા નહીં. સમ્યગ્દર્શનકા કથન દો પ્રકારકા હૈ. વાસ્તવિક એક જ સમ્યગ્દર્શન હૈ. ચિદાનંદ આત્મા, રાગકા લક્ષ છોડકર, વર્તમાન એક સમયકી પર્યાયકા આશ્રય લક્ષ છોડકર, ત્રિકાળી ભગવાન આત્માકા લક્ષ નામ આશ્રય કરકે, એકીલા આનંદકંદકો ઘૂસકર નિર્ણય અંતરમેં નિર્વિકલ્પ અનુભવ હોના, ઉસમેં પ્રતીત હોના, વો એક હી નિશ્ચય મોક્ષમાર્ગ સમ્યગ્દર્શન હૈ. સમ્યગ્દર્શન એક હી હૈ, દો સમ્યગ્દર્શન નહીં. વર્તમાનમેં બહોત ઝઘડા ચલતે હૈ કે એક વ્યવહાર મોક્ષમાર્ગ હૈ. ચોથે, પાંચમે, છઠ્ઠે અને નિશ્ચય મોક્ષમાર્ગ હર સમય ચલતે હૈ એસા હૈ નહીં. એસા હૈ નહીં. તીનકાલ-તીનલોકમેં. સર્વજ્ઞ પરમેશ્વર એસા કહા અગિયારમી ગાથામેં એસા કુંદકુંદઆચાર્યે કહા. વો યહાં ટોડરમલજી આધાર આપતે હૈ. વવહારોઝબૂદત્યો આ કહતે હૈ દો માર્ગ નહીં.

ઉસમેં આધાર દેતે હૈ ભૂદત્યો દેસિદો દુ સુધ્ધળઓ વ્યવહાર, કારણ, સાધન, સમિતિ, ગુપ્તિ, વ્રત જિતના વ્યવહાર હૈ સબ અભૂતાર્થ હૈ, વાસ્તવિક યે હૈ નહીં. ભૂદત્યો દેસિદો દુ સુધ્ધળઓ ભૂતાર્થ ભગવાન આત્મા ત્રિકાળ સત્ વો હી શુદ્ધનય. ઉસકો નય કહો કે ભૂતાર્થ કહો, કે દ્રવ્યસ્વભાવ કહો, નય અને નયકા વિષય અધ્યાત્મમેં ભિન્ન હોતે નહીં. સમજમેં આયા ? ભગવાન આ તો અંતરકી બાત હૈ ભૈયા. ઉસને કભી સુના નહીં. અંતરકી પ્રીતિસે કભી અંતરકી બાત સુની નહીં. આદત તો કહાંસે હો, અનુભવ તો કહાં સે હો, અનાદિકાળ અજ્ઞાનીકા અનુભવ રાગકી મંદતા કરકે હમ ધર્મ કરતે હૈ એસે માનકર અનાદિકાળસે ચલા આતા હૈ. આંહી આચાર્ય પોતે કહતે હૈ, અહીંયા વ્યવહાર સત્ય સ્વરૂપ નિરૂપણ નહિ કરતા વો આચાર્યે લિખા હૈ કે આચાર્યકા કથન હૈ કે નહીં ? યે જૂઠા હૈ એસે કહતે હૈ લોગ. ભગવાન સુન તો સહી. પ્રભુકે નિમિત્તસે કથન આતે હૈ. વ્યવહારનયકા કથન નિમિત્તસે આતે હૈ. યહાં અપને ગાથા ભી વો ચલતી હૈ હોં. કર્તા-કર્મકી, કતા-કર્મમેં ભી વો ચલતે હૈ. આજ તો આ લિયા થોડા.

બોત્તેરમી ગાથામેં ભી લિયા હૈ, કે ભગવાન આત્મા એસા શબ્દ પડા હૈ બોત્તેરમેં. ભગવાન આત્મા ! જૈસે જળમેં શેવાળ હૈ જળમેં જૈસે કાઈ હૈ, વો મેલપણાકા અનુભવ જળકો કરાતે હૈ, એસે ભગવાન આત્મા ! ઉસમેં શુભ અને અશુભ રાગ હૈ આહાહા ! યાહે સો પંચમહાવ્રતકા રાગ હો, યાહે સો દયા દાનકા રાગ હો, યાહે સો પરભક્તિકા રાગ હો, આચાર્ય ભગવાન કહતે હૈ જળમેં કાઈ એસે ભગવાન આત્મામેં ઓ રાગ અશુચિ હૈ. આહાહા ! સમજમેં આયા ? અશુચિ હૈ અપવિત્ર હૈ એસા શબ્દ પડા હૈ દેખો. ઈસીલિયે અશુચિ હૈ અપવિત્ર હૈ. રાગકી મંદતા જિસકો વ્યવહાર મોક્ષમાર્ગકા નિમિત્ત દેખકર આરોપ દિયા, વો અશુચિ હૈ. આહાહા ! સમજમેં આયા ? ભાઈ ! તેરી સ્વાવલંબી ચીજ ક્યા હૈ ? ઉસકો એણે પતા કભી લિયા નહીં. પરાવલંબી મોક્ષ હોગા, એસે મોક્ષ હોગા, પરમેં આશ્રયસે મેરે સંવર નિર્જરા હોગી, ઓર ભવકા નાશ હોગા એસે માનકર અનંતભવ ચલે ગયા ભગવાન ! અનંતભવ ચલે ગયા. આ ભી ભવ એસી દૃષ્ટિ કિયે બિના જાયેગા, તો ઉસકા કાંઈ લાભ હોગા નહીં. લાખ ક્રિયાકાંડ બહાર કરે, સમજમેં આયા ? પણ અંતરકા સ્વભાવ અનુભવ આનંદસે સ્પર્શ કિયે બિના જનમ-મરણકા અંત કભી ઉસકા આતા નહીં. સમજમેં આયા ?

તો કહતે હૈ કિસી અપેક્ષા ઉપચારસે... નિરૂપણ વ્યવહારકી અપેક્ષા દો પ્રકાર મોક્ષમાર્ગ જાનના, કથનની અપેક્ષાએ. બાકી વ્યવહાર અને નિશ્ચયકા સર્વત્ર લક્ષણમેં બહોત બાત કર દિયા હૈ. સમિતિ ભી દો પ્રકારકી નહીં. વ્યવહાર ને નિશ્ચય એસા કથન હૈ.

निश्चय समिति स्वरूपमें सम्यक् प्रकारे प्रवर्तन अंदर आनंदमां करना, उसका नाम सायी समिति है, और परको न दुःख देकर ऐसा विकल्प करके जो समिति व्यवहार कलते है ये व्यवहार समिति है नहीं, है राग, उसको व्यवहार समिति कलना ये उपचारसे कथन करनेमें आया है. आहाहा! समझमें आया? तो यहां कलते है “निश्चय व्यवहारका सर्वत्र औसाही लक्षणा है...” सम्यग्दर्शन भी ऐक ही प्रकार, सम्यग्ज्ञान भी ऐक ही प्रकार, शास्त्रका पढना आ जो ज्ञान यथार्थमें नहीं. आहाहा! क्योंकि जिसमें परका अवलंबन होता है औसा ज्ञान वो परालंबी परसत्तालंबी ज्ञान है. सम्यग्दृष्टि परसत्तालंबी ज्ञानको परमार्थ भोक्षमार्ग कलते नहीं. ये परमार्थ वयनिकामें बनारसीदासे लिखा है. बनारसीदास परमार्थ वयनिका क्रिया है उसमें कला है. सम्यग्दृष्टि जो शास्त्रादिका परसत्तावलंबी ज्ञान, उसको परमार्थसे भोक्षका मार्ग कलते नहीं, क्योंकि वो परालंबी बात है.

अपना आत्मा ज्ञानानंद प्रभु! आहाहा! आ त्व अनंतत्वका अभाव करनेके कारण सम्यग्दर्शन प्रगट करे तो होता है. त्व...त्व वधारनेके कारण ये त्व नहीं. प्रभु! आ त्व त्वका अभाव करनेका कारणमें निमित्त है, वो कब होगा? भगवान आत्मा! आठ वर्षकी बालिका भी सम्यग्दर्शन पाती है, मेंढक भी सम्यग्दर्शन, मेंढक कलते है ने वो? देउका... मेंढक...मेंढक धतना शरीर, शरीर धतना हो तो क्या है? वो क्या आत्मा शरीररूप हो जाता है? समझमें आया? सोनाकी लज्जर लगडी हो सोनेकी लगडी और उपरमें जोर्ष कपडा, जडा कपडा, स्थूण कपडा, पतला कपडा रंगवाणा औसे उपर लपेट करा दे, तो क्या सोनाकी लगडी कपडारूप हो जाती है? ऐम भगवान आत्मा माथे आ उपर लपेट है यमडाका, कोर्ष पुरुषका लपेट है, कोर्ष स्त्रीका है, कोर्ष नपुंसक पावैयाका है, कोर्ष ढोर है, कोर्ष स्वर्गका है आ उपरतो यमडाका लपेट है. भगवान अंदर सत् यिदानंद प्रभु आत्मा ऐ पर रूपे कभी होता नहीं. समझमें आया? ये सोनेकी लगडी कपडाका उपरसे लपेट करा तो कंठ कपडा रूप होती नहीं.

औसे भगवान आत्मा! देहमें बिराजमान ज्ञानसागर भगवान! ज्ञानसागर केवणज्ञान जिसमेंसे पाकते है औसा ज्ञानसागर औसा आत्मा, शरीरका ऐक रजकण रूपे कभी तीनकालमें हुआ नहीं. रजकण रूपे तो हुआ नहि, पश प्रशस्त राग रूपे हुआ नहीं. आहाहा! क्योंकि वल आस्त्रव तत्व है, अशुचि है, मेल है. भगवान आत्मा अमृतयंद्र आचार्य कलते है हो, देभो ध. भगवान आत्मा! औसे यहां कला. आत्माको भगवान तरीके बुलाये है. प्रभु! समझमें आया? क्यों? के सर्वज्ञ परमात्माऐ त्रिलोकनाथ वीतरागदेवे

आमां तीन तत्व देजा. शरीर अञ्चव, कर्मको अञ्चव देजा, शरीर अने वाणीको अञ्चव देजा भगवाने. पुण्य ने पापको भगवाने आस्त्रव देजा और आस्त्रवसे त्मिन्न भगवान आत्मा आनंदकंदको आत्मा देजा. समजमें आया? संवर निर्जरा पीछे, भोक्ष पीछे, ये तो तीन निर्मल पर्याय है.

शरीर, कर्म, वाणी, अञ्चव भगवाने देजा. अञ्चव है, जउ है और पुण्य-पापत्मी भरेभर तो वो भोत्तेर गाथामें आयेगा. शुभ राग भरेभर तो जउ है. क्या? क्योंके जे के शुभ राग... वो भोत्तेर गाथामें आयेगा, ँसको निमित्तरूपे भोक्षमार्ग कडना जउको उपचारसे है, वास्तविक है नहीं. आडाडा! अे शुभ उपयोग, रागकी मंदताका शुभ उपयोग, जेने भगवान अमृतयंद्रआचार्य कडते है, यैतन्यसे विपरीत जउ है. जउका अर्थ क्या? रजकण नहीं रंग, गंध, रस, स्पर्श नहीं, पण वो रागमें यैतन्यकी शक्ति जाननेकी नहीं. यैतन्य भगवान आत्मा, उसमें यैतन्यका किरण रागमें आता नहीं. ये राग अपनेको जानते नहीं. राग आत्माको जानते नहीं, राग दुसरेसे जाननेमें आता है, अैसा रागको परमेश्वरे जउ ने अञ्चव कडा है. आडाडा! समजमें आया?

आ शुभ उपयोगको जउ कडा. राउ नांभे अंदरथी. भगवान सुन तो सही प्रभु! तेरा यैतन्य आनंदकंद भगवान उससे विरुद्ध याडे सो राग डो, याडे सो दोष डो, याडे सो मंद परिणाम रागका डो, जिसको भोक्षमार्ग निमित्तसे कडो ये सब राग है, अयेतन है, जउ है. आडाडा! समजमें आया? अे अहीया नांभ्या है. व्यवहार, रागकी मंदता, भगवान उसके रूचि नहीं डोती है, कंटाणा आता है. अरर! डाय डाय! पण वो राग है. भगवान तेरी यीजमें नहीं. समजमें आया? अने है उसमें राग नहीं. तेरी यीजमें है तो ज्ञान ने आनंद है उसमें राग नहीं. राग है उसमें आत्मा नहि. तो जिसको निमित्त तरीके भोक्षमार्ग कडा, निमित्त तरीके समकित कडा, निमित्त तरीके ज्ञान कडा, निमित्त तरीके व्रतको कडा, आ उसको यडां भगवान अयेतनने जउ कडते हैं. आडाडा! समजमें आया?

अमृतयंद्रआचार्य, कुंदकुंदआचार्य अने अनंत सर्वज्ञ परमेश्वर जिसको निमित्त रूपे व्यवहार भोक्षमार्ग कडते है, उसको परमात्मा अञ्चव अने जउ कडते है, अे जव नहीं. भगवान ज्ञानानंदनी मूर्ति उसमें वो राग नहीं. राग अञ्चव है जव नहीं. ... और राग अपने को जानते नहि माटे रागको यैतन्य स्वभावसे विपरीत जउ कडनेमें आया है. आडाडा! तो अहीया कडते है भोक्षमार्ग टोडरमलज "निश्चय व्यवहारका सर्वत्र अैसा लक्षण है..." व्यवहार समिति, व्यवहार व्रत, व्यवहार समकित, व्यवहार ज्ञान, व्यवहार यारित्र वो

સબ રાગ અને રાગકો મોક્ષમાર્ગ કહના નિમિત્ત, અને વો રાગ અચેતન જડ હૈ. આહાહા! જડકો મોક્ષમાર્ગ કહના વો નિમિત્તકા કથન હૈ. ભગવાન આત્મા સત્ત્વિદાનંદ સ્વરૂપ અનંત આનંદકા ભંડાર, ઉસકા આશ્રય લેકર નિશ્ચય આનંદને શાંતિકી પ્રતીત લેકર અનુભવ હુઆ હો ઉસકા નામ સચ્ચા મોક્ષમાર્ગ કહનેમં આતા હૈ, તે સિવાય મોક્ષમાર્ગ દુસરા હૈ નહીં.

“સચ્ચા નિરૂપણ સો નિશ્ચય...” ટોડરમલજી કહતે હૈ “ઉપચાર નિરૂપણ સો વ્યવહાર. ઈસલિયે નિરૂપણ અપેક્ષા દો પ્રકાર મોક્ષમાર્ગ જાનના...” કથનની અપેક્ષાએ દો પ્રકાર હૈ. જિનકો એક નિશ્ચય મોક્ષમાર્ગ હૈ. ભાષા દેખો, એક મોક્ષમાર્ગ નિશ્ચય હૈ ઔર એક વ્યવહાર મોક્ષમાર્ગ એસા નહિ લિયા, કિંતુ નિશ્ચય મોક્ષમાર્ગ ને વ્યવહાર મોક્ષમાર્ગ એસા શબ્દમે લિયા હૈ. “એક નિશ્ચય મોક્ષમાર્ગ હૈ ઔર એક વ્યવહાર મોક્ષમાર્ગ હૈ એસા દો હૈ નહીં...” આહાહા! બહોત સારા શબ્દ આ ટોડરમલજીકા કળશ યઠા ઉસમેં હૈ. આ કળશ હૈ ઉસમેં. સમજમેં આયા? ભગવાન ઓ માનના પડેગા તેરે. યથાર્થ શ્રદ્ધા લિયે બિના તેરા સ્વભાવકા આશ્રય કભી હોગા નહીં. સત્યકા શરણ, જૈસા સત્ય હૈ એસા જ્ઞાન કરેગા તો સત્યકા શરણ મિલેગા, ઉસસે વિપરીત જ્ઞાન કરે અને સત્યકા શરણ મિલે એસા કભી હોતા નહીં. “કહતે હૈ કે એક નિશ્ચય મોક્ષમાર્ગ હૈ અને એક વ્યવહાર મોક્ષમાર્ગ હૈ. ઈસ પ્રકાર દો મોક્ષમાર્ગ માનના મિથ્યા હૈ...” ગોદીકાજી આ ક્યા?

આ ભક્તિ આતી હૈ, શુભરાગ હૈ આદિ ક્યા? ઓ આતે હૈ પ્રભુ હોતા હૈ. જબ લગ આત્માકા સ્વભાવકા આશ્રય લિયા, તો હોને પર ભી પૂર્ણ વીતરાગતા ન હો એસા રાગ વ્યવહાર ભક્તિકા, પૂજાકા, દાનકા, દયાકા આયે બિના રહતે નહીં. દેવ-ગુરુ-શાસ્ત્રકી શ્રદ્ધાકા રાગ, શાસ્ત્ર પઢનેકા રાગ, પંચમહાવ્રતકા જે રાગ આયે બિના રહેતે નહિ પર વો બંધકા માર્ગ હૈ. આહાહા! સમજમેં આયા? આ અહીંયા કહતે હૈ. “ઈસ પ્રકાર દો મોક્ષમાર્ગ માનના મિથ્યા હૈ તથા નિશ્ચય વ્યવહાર દોનોંકો ઉપાદેય માનના...” ક્યા કહતે હૈ? ભગવાન આત્મા અપના રાગ રહિત ભગવાન સ્વરૂપકા શરણ લેકર, જો સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-શાંતિ મુક્તિકા માર્ગ આનંદકા માર્ગ જો મિલા, વો ભી એક મોક્ષમાર્ગ આદરણીય હૈ. ઔર બીચમેં રાગકી મંદતાકા મોક્ષમાર્ગ જો વ્યવહારસે કહનેમેં આતા હૈ, વો ભી ઉપાદેય માનના ભ્રમ હૈ. સમજમેં આયા?

આ સાતમા અધ્યાયકી બાત હૈ, સાતમા અધ્યાય ભિન્ન છપાણા હૈ, આ ટોડરમલજીએ આ લિખા હૈ. સમજમેં આયા? ટોડરમલજી યહાં શાસ્ત્રકા દોહન કરકે અપની કલપનાસે બાત નહીં. વો સબ શાસ્ત્રકા આધારસે લિખતે હૈ. શાસ્ત્રકા આધાર કોઈમેં લેતે

હૈ. કોઈમ્ને સામાન્ય લેતે હૈ પણ હૈ સબ શાસ્ત્રકા આધાર. અપની કલ્પનાકી બાત નહિ ઘરકી અંતરકી બાત હૈ. તો કહતે હૈ કે હે આત્માઓ “નિશ્ચય મોક્ષમાર્ગ દો કો માનના મિથ્યા હૈ અને મોક્ષમાર્ગ દોય ઉપાદેય હૈ આદરણીય હૈ અંગીકાર કરનેલાયક હૈ યે માનના ભ્રમ હૈ...” ગોદીકાજી! ભારે ભાઈ! એક કોર પાછા ઐસા લાખો રૂપિયાકા ખર્ચ અનેક લાખોકા ખર્ચ બડા મંદિર બનાવે મૂર્તિઆદિ... ભાઈ! વો હોતા હૈ વો તો જડકી ક્રિયા હૈ. અજીવકા કાળમ્ને, ઉસકી પર્યાય હોનેવાલી, ભગવાન ઉસકા ક્રમમ્ને જડકા સંયોગમ્ને, જો હોનેવાલી વો હોગી, હોગી ને હોગી યે આત્માસે હોતી નહીં.

આત્મામ્ને શુભ રાગ આતા હૈ, જબલગ વીતરાગ ન હો તબ ઐસા ભાવ શુભ આયા બિના રહેતે નહીં, પણ ધર્મી ઉસકો પુણ્ય બંધકા કારણ જાનકર અપના મોક્ષમાર્ગમ્ને મિલાન કરતે નહીં. ગોદીકાજી! બાત ઐસી હૈ હોં. આ પાંચ પાંચ-દસ દસ લાખ ખર્ચ ડાલે ફિર ઉસમ્ને મોક્ષ હો જાયે ઐસા નહિ, એમ કહતે હૈ. આંહી તો રોકડી બાત હૈ ભૈયા! હેં? કંઈ કોઈ દસ લાખ ખર્ચ ડાલે (શ્રોતા : કૌન ખર્ચ કરે?) હેં? અહીં તો પહેલે ભી કહા થા હોં, પહેલે ભી કહા થા કે કોમળ હૃદય હૈ ને! સમજમ્ને આયા? બહારથી ભગવાન એક પરમાશુ જો હૈ, પોઈટ ભગવાન કહતે હૈ કે ‘ઉત્પાદ-વ્યય-ધ્રુવ યુક્તં સત્’. એક પરમાશુમ્ને એક સેકંડકે અસંખ્યભાગમ્ને ત્રીન અંશ હોતે હૈ. નથી પર્યાયકા ઉત્પન્ન હોના, પુરાની પર્યાયકા વ્યય હોના અને અપના સ્વરૂપમ્ને ટીકના. તો વો પરમાશુકી પર્યાયકા કરનેવાલા પરમાશુ હૈ, આત્મા કર્તા હૈ નહીં. આહાહા! આ મંદિર બના ને? આ બના ને? આ બના આત્મા નહિ કરતે? એમ કહતે હૈ, હેં?

થિરતા એક સમયમ્ને ઠાને, ઉપજે વિણસેં તબહી;
 ઉલટપલટ ધ્રુવ સત્તા રાખેં, યા હમ સુની ન કબહી.
 અવધુ નટ નાગરકી બાજી.

જગતકે તત્ત્વ ચૈતન્ય હો કે જડ હો સ્થિરતા એક સમયમ્ને ઠાને. ઓ જડ હોય કે ચૈતન્ય એક સેકંડકે અસંખ્ય ભાગમ્ને સ્થિરતા ભી રખતે હૈ, સ્થિરતા એક સમયમ્ને ઠાને ઉપજે વિણસે તબહી. નથી અવસ્થાકા ઉત્પન્ન હોના અને પુરાની અવસ્થાકા વો હી સમયમ્ને વ્યય હોના,

ઉલટ પલટ ધ્રુવ સત્તા રખેં, યા હમ સુની ન કબહી.
 અવધુ નટ નાગરકી બાજી, જાણેં ન બાંમળ કાજી.
 વ્યા જાણેં બાંમળ કાજી, અવધુ નટ નાગરકી બાજી.

પ્રત્યેક આ ચૌદ બ્રહ્માંડમાં દ્રવ્ય જો આત્મા ને પરમાણુ હૈ અપની પર્યાયસે પરિણમ રહા હૈ, ધારાવાહી પરિણમ રહા હૈ ઉસકી પર્યાયકો કોઈ રોકે અને ઓ પર્યાયકો કોઈ બનાવે ઐસી ચીજ તીનકાલમાં કોઈ હૈ નહીં. જગતકી ચીજ જગતસે બનતી હૈ અને બિગડતી હૈ અપનેસે બને અને બિગડે ઐસા હૈ નહીં. અહીં તો ટોડરમલજીતો દૂસરા વિશેષ કહતે હૈ કે દો પ્રકારકા મોક્ષમાર્ગમાં શુભ રાગ આતા હૈ. સમજમાં આયા ? પણ ઉસકો ઉપાદેય માનના મિથ્યાભ્રમ હૈ. આહાહા ! “વ્યવહાર મોક્ષમાર્ગ ભી આદરણીય હૈ ઔર નિશ્ચય મોક્ષમાર્ગ ભી આદરણીય હૈ ઐસા માનના વહ ભી ભ્રમ હૈ...” આહાહા !

આગમકા રહસ્ય ખોલકરકે બતાયા હૈ, વસ્તુકા સ્વરૂપ હી ઐસા હૈ હોં ! ઉસકી કલ્પનાકી બાત કોઈ હૈ નહિ, “ક્યોંકિ નિશ્ચય વ્યવહારકા સ્વરૂપ તો પરસ્પર વિરોધ સહિત હૈ...” ભાષા દેખો ભાષા ! “નિશ્ચય વ્યવહારકા સ્વરૂપતો પરસ્પર વિરોધ સહિત હૈ...” નિશ્ચય સ્વાશ્રય હોતા હૈ ઔર વ્યવહાર પરાશ્રય હોતા હૈ. નિશ્ચય શુદ્ધ હોતા હૈ, વ્યવહાર પરાશ્રય રાગ હોતા હૈ. નિશ્ચય મોક્ષકા માર્ગ સંવર નિર્જરા હૈ, વ્યવહાર બંધકા માર્ગ રાગ હૈ. દોયકો પરસ્પર વિરોધ હૈ. આહાહા ! સમજમાં આયા ? કહતે હૈ નિશ્ચય વ્યવહારકા સ્વરૂપ તો પરસ્પર વિરોધ સહિત હૈ. આહાહા ! જ્ઞાન મારગ રહ્યા દૂર, બાહર ધમાધમ ચલી. બહાર ધમાધમમાં મોક્ષમાર્ગ માની લિયા, અંતરમાર્ગ રહ્યા દૂર. ભગવાન જ્ઞાનાનંદકી ક્રિયા કરનેવાલા જ્ઞાન પણ એક સ્વભાવ હૈ ને ! ગુણ હૈ ને ! તો ઉસકી ક્રિયા કોઈ હોની ચાહિયે કી નહીં.

કોઈપણ પદાર્થ હો વો દ્રવ્યરૂપ હો કાં ગુણરૂપ હો કાં પર્યાયરૂપ હો, તો જ્ઞાન એ ગુણરૂપ હૈ તો ઉસકી કોઈ ક્રિયા હોતી હૈ કે નહીં ? ક્રિયા જાનનક્રિયા હોના વો જ્ઞાનકી ક્રિયા હૈ. સમજમાં આયા ? એ જાનન ક્રિયા પણ સ્વકા આશ્રયસે હો વો જાનનક્રિયા સમ્યગ્જ્ઞાન હૈ. સમજમાં આયા ? ઐસે આત્મામાં શ્રદ્ધા નામકા ગુણ હૈ તો ઉસકી કોઈ ક્રિયા હૈ કે નહીં ? શ્રદ્ધા, પ્રતીત યથાર્થ કરના વો શ્રદ્ધાગુણકી પર્યાય હૈ. વો પર્યાય સ્વકી શ્રદ્ધા કરનેસે ઉત્પન્ન હોતી હૈ, ઔર ચારિત્ર યે ગુણ હૈ આત્મામાં અનાદિ અનંત ચારિત્રગુણ હૈ અનાદિ અનંત સમરસ ભાવ...સમરસ ભાવ, વીતરાગ ભાવ. નિર્દોષ ભાવ, સામ્ય ભાવ ઐસા ત્રિકાળ સ્વભાવ હૈ, યે ગુણ હૈ તો ઉસકી કોઈ ક્રિયા હૈ કે નહીં ? કે અપનેમાં સ્થિર, રાગ રહિત હોના વો ચારિત્રગુણકી ક્રિયા હૈ. સમજમાં આયા ? વો ક્રિયા નિષેધ કરનેમાં આયી હૈ નહીં.

વો આપણે આ ગયા. (સમયસાર કર્તા-કર્મકા ઓગણસિતેર-સિતેર ગાથામાં આ ગયા). સ્વભાવ જ્ઞાન સ્વભાવભૂત ક્રિયા નિષોધ કરનેમાં આતી નહીં. વિભાવરૂપ ક્રિયા

जो अपनेमें हो नहि, और राग आता है स्वभावकी अपेक्षासे निषेध करनेमें आता है, अने निषेध हो सकता है, क्योंकि राग है छूट सकता है. अपना चैतन्यभगवान उसकी अंतरमें शुद्ध श्रद्धा, ज्ञान ने रमणता वो तो स्वभाव साथे पर्याय निर्मण अत्मेद होती है...अत्मेद होती है, छूटती नहीं. उसका नाम ज्ञान स्वभाव क्रिया उपादेय है, और रागकी क्रिया उपादेय है नहीं. आहाहा! आया बिना रहती नहीं. समझमें आया? जबलग पूरण वीतराग न हो तबलग वो भाव आते है, परलक्षी है, पराश्रय है, आदरणीय नहि है, उपादेय नहि है, मार्ग नहि है. आहाहा! वो कहते है देवो निश्चय - व्यवहारका स्वरूप तो परस्पर विरोध सहित है, कारणके समयसारमें ऐसा कहा है ववहारोऽभूदत्यो, भूदत्यो देसिदो दु सुध्वणओ.

आचार्य, जूओ आचार्यका आश्रय लेकर भगवान कुंदकुंदआचार्य भी कहते है आश्रय लेकर भाई! भगवान सर्वज्ञ सर्वदर्शी ऐसे कहते है ने प्रभु! सर्वज्ञ ने सर्वदर्शी ऐसे कहते है. अम सर्वज्ञका आश्रय लेकर कुंदकुंदआचार्य कहते है. टोडरमलज्ज पण कुंदकुंदआचार्यका आश्रय लेकर कहते है. हमारा घरकी बात करते है नहीं. अक सेकंडभी अनंतकाणमें अपनी प्रसन्न चित्तसे आनंदसे, प्रसन्न चित्तसे को क्यों लिया है? के निश्चयकी बात सुने ऐसे कंटाणा लगे के. आहाहा! अलोट सूक्ष्म, अलोट सूक्ष्म, अलोट सूक्ष्म ऐसा कंटाणा लगे ने सुने, तो तो मिथ्यात्वका बंध होता है और पुण्यका बंधका अभाव होता है. पण चित्तकी प्रसन्नतासे आहाहा! भगवान आत्मा चैतन्यसूर्य, वो बंधन रागमें अकत्व है भूल है. रागसे भिन्न पडकर अपना स्वरूपका अनुभव करते है, वो ही स्वरूपकी श्रद्धा-ज्ञान-शांति अक ही छूटनेका शांतिका अक ही मार्ग है, दूसरा मार्ग तीनकाण तीनलोकमें है नहीं.

तो आचार्य अहीया आचार्यका आधार दिया. व्यवहार अत्भूतार्थ है त्यारे कोई कहते है के अत्भूतार्थ है तो क्या ये नय है नहीं? है नहीं? है तो परा, व्यवहारका विषय देव-गुरु-शास्त्रकी श्रद्धा, पंचमहाव्रतका परिणाम, व्यवहार समिति है परी! पण वास्तविक तत्व नहि. माटे उसको अत्भूतार्थ कहनेमें आया है. है तो परी नहि है ऐसा नहीं. न होय तो व्यवहारका विषय व्यवहारनय है. नय है तो उसका विषय तो होता है, पण जो विषय है वो सत्यार्थ नहि माटे उसको अत्भूतार्थ कहनेमें आता है. "व्यवहार अत्भूतार्थ है. शुद्ध सत्य स्वरूपका निरूपण नहि करता..." आहाहा! "किसी अपेक्षा उपचारसे अन्यथा अन्यथा व्यवहारनय कथन करते है. एतनी तो अपेक्षा लगा है. व्यवहार किसी अपेक्षा उपचारसे अन्यथा निरूपण करते है..." राग व्यवहार समकितका अर्थ क्या के व्यवहार समकित तो राग है. क्या ये श्रद्धागुणकी पर्याय है? व्यवहार समकितका

અર્થ જ રાગ. દેવ - ગુરુકી શ્રદ્ધાકા રાગ, રાગ હૈ.

યે કોઈ સમ્યગ્દર્શનકી પર્યાય નહિ હૈ, રાગ હૈ. ઉસકો સમકિત કહના ઈસી અપેક્ષાસે ઉસકો નિમિત્ત દેખકર ઉપચારસે અન્યથા, રાગ સમકિત નહિ હૈ ઉસકો સમકિત કહના, ઐસા નિરૂપણ વ્યવહારનય કરતી હૈ. સમજમેં આયા? “તથા શુદ્ધનય જો નિશ્ચય હૈ. આહાહા! વહ ભૂતાર્થ હૈ. જૈસા વસ્તુકા સ્વરૂપ વૈસા નિરૂપણ કરતા હૈ...” નિરૂપણ કરતા હૈ ઉસકા તો કથન લિયા હૈ પણ ઉસકી ઐસી શ્રદ્ધા કરના વો યથાર્થ હૈ. “ઈસ પ્રકાર દોનોંકા સ્વરૂપતો વિરુદ્ધતા સહિત હૈ...” નિશ્ચય-વ્યવહાર દો હી દિશા ફેર, દો કા ફળ ફેર, દો કા ભાવ ફેર, દો કી એક ત્રિકાળી ચીજકા આશ્રય અને એક વર્તમાન રાગ હૈ. દોયકા વિષય ફેર, દિશા ફેર, દશા ફેર, ફળ ફેર. સમજમેં આયા? તો કહતે હૈ કે દો માર્ગ કેસે હોગા? ઐસે દો માર્ગ હો સકતે નહીં ત્યારે વો કહે કે ભાઈ! શુદ્ધાત્માકા અનુભવ મોક્ષમાર્ગ તો કહા હૈ શાસ્ત્રમેં. સમજમેં આયા?

ભલે કહા પણ ક્યા કહતે હૈ દેખો! “નિશ્ચયસે નિરૂપણ ક્રિયા હો ઉસે તો સત્યાર્થ માનકર ઉસકા શ્રદ્ધાન અંગીકાર કરના, વ્યવહારનયસે નિરૂપણ ક્રિયા હો...” આ ટોડરમલજી કહતે હૈ. અગિયારમી ગાથાકા આશ્રય લેકર “વ્યવહારનયસે નિરૂપણ ક્રિયા હો ઉસે અસત્યાર્થ માનકર ઉસકા શ્રદ્ધાન છોડના...” વ્યવહારસે જો બાત ક્રિયા હો ઉસકી શ્રદ્ધા છોડના. યે શ્રદ્ધા આદરણીય હૈ નહીં. આહાહા! રાડ...રાડ નાંખે. માણસને કંપારી છૂટી જાય છે. અરે! હમારા વ્યવહાર લોપ હો જાતા હૈ. ભગવાન! સુન તો સહી! એ વ્યવહારકા લોપ કરે બિના તેરે નિશ્ચય આયેગા નહીં લ્યે! સમજમેં આયા? રાગ ને રાગકી મંદતાકી રૂચિ છોડકર સ્વભાવકા આશ્રય કરેગા, ત્યારે તુમ સત્યકા આશ્રય ને સમ્યગ્દર્શન હોગા. એ પીછે રાગકી મંદતા આતી હૈ, પણ કહેતે હૈ આ ઉસકો મોક્ષમાર્ગ માનના નહીં. સમજમેં આયા? “નિશ્ચયકો નિશ્ચય સમજના વ્યવહારકા નિરૂપણ ક્રિયા અસત્યાર્થ માનકર શ્રદ્ધા છોડના...”

સમય હો ગયા વિશેષ કહેશે.....

॥ પ્રમાણ વચન ગુરુદેવ ॥

श्री भोक्षमार्ग प्रकाशक

प्रवचन नं. ३५

अधिकार ७मो

स्थल: जयपुर तारीख: १४.०३.६७ मंगलवार

मंगलाचरण

शमो लोअे सव्व अरिहंताशं;
शमो लोअे सव्व सिद्धाशं;
शमो लोअे सव्व आयरियाशं;
शमो लोअे सव्व उवज्जयाशं;
शमो लोअे सव्व त्रिकाणवती साहूशं;
ॐकार बिन्दु संयुक्तं नित्यं ध्यायन्ति योगिनः।
कामदं भोक्षदं यैव ॐकाराय नमोनमः॥
मंगलं भगवान् वीरो मंगलं गौतमो गण्डी ।
मंगलं कुंदकुंदार्यो जैन धर्मस्तु मंगलम् ॥
नमः समयसाराय स्वानुभूत्या यकासते ।
यित्स्वभावाय भावाय सर्व भावान्तरच्छिदे ॥
त्रिकाण दिव्यध्वनि दातार...

क्योंकि शरीरादि यीज है वो तो मृत्युकालमें छूट जाता है. जो शरीर, स्त्री, कुटुंब, परिवार, पैसा-लक्ष्मी, भकान, जेवर, कपडा वो संसार हो तो वो तो देह छूटने के कालमें ये यीज छूट जाती है. तो संसार हो तो वो छूटनेसे उसकी मुक्ति होनी याहिअे. समजमें आया ? ये संसार हो तो तो छूट जाता है, तो उसकी मुक्ति होनी याहिये. वो ही संसार नहीं. संसार इसको कहते है ने अैसा है, के भगवान आत्मा अपना शुद्ध यैतन्यधाम, आनंदकंद, उसमें से उटकर अनादिकाणका पुण्यपापका परिणाम, वही तो मैं हूं. यह “पुरुषार्थ सिद्धि उपाय है...” उसमें अमृतयंद्रआचार्यने यौदमी गाथा लिया है. संसार किसको कहते है ? यौदमी गाथा क्या कहते है देओ, संसारका मूल कारण बताते है

एवमयं कर्मकृतैर्भावैरसमादितोऽपि युक्त इव ।

प्रतिभाति बालिशानां प्रतिभासः स खलु भवबीजम् ॥

संसार पहेला क्या है नक्की करना याहिये ने! के संसार क्या? ने संसारका बीज क्या? तो भगवान् अमृतचंद्र आचार्य कहते हैं के आ आत्मा एवमयं कर्मकृतैर्भावैः कर्मका संगसे उत्पन्न हुआ विकारभाव वो आस्त्रवभाव, उसे असमाहितो उससे, परेपर आत्मवस्तु संसार कृतभावसे रहित है. समझमें आया? एवमयं कर्मकृतैर्भावैर-समाहितो कर्म के प्रकारका है. उसमें अर्थ भी किया है भावै. घाति कर्म है और अघातिकर्म है. घातिका संगसे उत्पन्न हुआ मिथ्यात्व अने रागद्वेषका परिणाम और अघातिका निमित्तसे उत्पन्न हुआ संयोगी शरीरादि बाह्यकी यीज, वो आत्मा कर्मका संगसे उत्पन्न हुआ ऐसा विकारी भाव के संयोगी बाह्य यीज उससे असमाहितो. उससे रहित है आत्मा. छतें युक्तं इव प्रतिभाति आछाछा! समझमें आया? युक्त इव प्रतिभाति. आ आत्मा कर्मोका रया हुआ स्वभावसे रया नहि वो, कर्मसे बना है ऐसा नहि पाश स्वभावसे रया हुआ नहीं. जो कर्मका निमित्तसे रया हुआ रागादि ने शरीरादि दो लिया. अंदरमें घातिका संगसे विकार और अघातिका निमित्तसे संयोग, उससे असंयुक्त न होवा छतां पाश आ गुजराती है न होवा छतां तमारी भाषा समझना थोडा.

अज्ञानी बालिशानां युक्त इव प्रतिभाति युक्त इव अज्ञानीको प्रतिभाति सप्रतिभास निश्चयसे संसारका बीजरूप है. समझमें आया? उज्ज संसार किसको कहते हैं उसका निर्णय नहीं. आंछी तो परमेश्वर ऐसा इरमाते हैं, भगवान् आत्मा! ये तो ज्ञायक स्वरूप है, समरस स्वरूप है, अविकार स्वरूप है, आनंद स्वरूप है ऐसा स्वभावमें विकार सहित और शरीरादि बाह्य पदार्थ सहित असमाहितोपि युक्त इव प्रतिभाति बालिशाना प्रतिभासः स खलु भवबीजम् ये प्रतिभास अे संसारका बीज वो मिथ्यात्वभाव वो संसारका बीज संसार है. आछाछा! समझमें आया? प्रभु! क्या कहते हैं? आछाछा! ये संसार. भगवान् आत्मा संसारकी पर्यायसे रहित स्वरूप है अेम कहते हैं. समझमें आया? क्योंकी... सात तत्त्व है कि नहीं? 'तत्त्वार्थ श्रद्धानं सम्यग्दर्शनं' तो तत्त्व ज्ञायक-ज्जव, पुण्य-पापका भाव आस्त्रव, कर्म शरीर वाणी अज्जव, तो अज्जव तत्त्व, आस्त्रव तत्त्व उससे रहित ज्ञायक तत्त्व छतां सहित युक्त एव भासम्. ऐसा विकार अने शरीरका संबंध सहित भासन होना, वोही मिथ्यात्वभाव संसारका बीज है.

समझमें आया? वो बात भोक्षमार्ग प्रकाशमें करते हैं. टेओ! "कहते हैं विचार कर भोक्षको छितरूप जनकर..." संसार अछितकर है. आछाछा! "भोक्षको छितरूप

जानकर भोक्षका उपाय करना सर्व उपदेशका तात्पर्य वो है...” संसार सहित मान्यता है उससे रहित आत्माको जानकर, आत्माको अनुभवकर, आत्मामें स्थिरता कर, भोक्षका उपाय करना ये शास्त्रका सर्व शास्त्रका सार है. (अवाज आता है अवाज) त्यारे प्रश्न किया यहां प्रश्न है, टोडरमलज्ज प्रश्न करते है हवे सामाना मुझमें. के मलाराज! “भोक्षका उपाय काललब्धि आने पर भवितव्य अनुसार बनता है...” आप भोक्षका उपाय कहते हो तो हमारे प्रश्न है के आत्माका भोक्षका जो उपाय, राग अज्ञानसे छूटनेका उपाय, बंधनसे रहित अने आत्माकी शांतिका उपाय क्या काललब्धि आने पर होता है? प्रश्न है उसका. जब काललब्धि आ जायेगी तब उपाय है औसा है? “भवितव्य अनुसार...” नियतमें है? भव्यता अनुसार है? “के भोडादिके उपशमादि डोने पर बनता है...”

पंडितज्जने रभा है जानियातत्व यर्यामें. वो तो है हमारे पहलेकी यर्या बडोत यर्या ८३की सालसे ८३, ८० और तीन, कितना बरस हुआ, याणीस. वो आ प्रश्न चलते थे. संप्रदायमें हमारे शेठ था दामोदर शेठ था, गृहस्थ था, पैसावाणा था. पयास हज्जरनी आमदनी थी. दसलाभ था पयास-साठ वर्ष पहले तो उसकी साथ आ प्रश्न पहले चला था ८३की सालमें. आ प्रश्न मूक्या था. अपना पुरुषार्थसे आत्माकी मुक्ति होती है. समजमें आया? क्योंकि प्रश्न हमारे बोत्तेरकी सालसे चलता था सीत्तेर और दो. अक्यावन वर्ष हुआ. संप्रदायमें हमारा गुरुभाई संप्रदायमें था, वो वारंवार कहेते थे भगवाने देभा हो तब हमारा पुरुषार्थ काम करेगा. सुनो हमारे आ प्रश्न तो बोत्तेरकी सालसे चलते है, बोत्तेर समजते है बोत्तेर, सित्तेर और दो. दीक्षित संप्रदायमें सित्तेरमें हुआ दीक्षित और बोत्तेरका झगणसुद तेरसकी बात है, आज झगणसुद बीज है. बोत्तेरका झगणसुद तेरस, अक्यावन वर्ष हुआ.

प्रश्न औसा पडा हुआ के सर्वज्ञ परमेश्वर अक समयमें तीनकाल तीनलोक देभते है. कब? बोत्तेरमें. वो भगवाने जब देभा है तब हमारा पुरुषार्थ काम करेगा. समजमें आया? किया याहे हम करे कितना ली करे पण हमारा पुरुषार्थ काम करेगा औसा उसमें बडोत यर्या हुई. मूलयंदज्ज उसका गुरु था वो. मैं औसा कडा की भगवानकी वाणीमें औसा नहि आया है. भगवानकी वाणी तो औसी है... मैं वो समय ली प्रवचनसार देभा नहि था पण औसा अंदरमेंसे आया था. भगवान सर्वज्ञ है ने वीतराग है, क्या कडा?, हें? पांयमा अध्यायमें टोडरमलज्जने औसा प्रश्न लिया. “धर्मका अधिकारमें औसा लिया है कि भोक्षका उपाय पुरुषार्थ करनेसे होता है के काललब्धि आते है तो होता है के जब हमारा

ભવિતવ્ય હોતા હૈ તો હોતા હૈ...” અર્થાત્ કાં કર્મકા ઉપશમાદિ હોતા હૈ તો હોતા હૈ, કાં હમારા પુરુષાર્થસે હોતા હૈ? ઐસા શિષ્યે પ્રશ્ન શિષ્યકા મુખમે ટોડરમલજીએ પ્રશ્ન મૂક્યા.

ઉસકા ઉત્તર ચલતે હૈ...ઉસકા ઉત્તર ચલતે હૈ. તો વો પ્રશ્ન હમારે બોત્તેરકી સાલ, બહત્તર.(ચલા થા) એક્યાવન વર્ષ હુઆ. સંપ્રદાયમે વો પ્રશ્ન ચલતા થા કે જબલગ ભગવાન જ્યારે કેવળજ્ઞાનમે દેખા હોગા તબ હમારા મોક્ષકા પુરુષાર્થ હોગા, તબલગ હોગા નહીં. ઐસા પ્રશ્ન ચલા. બહત્તર સાલ, એક્યાવન વર્ષ પહેલે, બહોત ચલા. ઉસમે ઐસા ઉત્તર દિયા યે વાણી ભગવાનકી હૈ નહીં.ઐસી વાણી ભગવાનકી આતી નહીં. ભગવાનકી વાણી ઐસી નહિ હોતી. ક્યોં? પીછે તો હમને પ્રવચનસાર દેખા, પહેલે તો નહિ દેખા થા. પ્રવચનસાર હૈ વો પીછે દેખા. બોત્તેર સાલમે વો આયા થા, વો પ્રવચનસારમે, બ્યાસીમી ગાથામે હૈ, બ્યાસી.

સવ્વે વિ ચ અરહંતા તેણ વિધાણેણં ચવિદકમ્મંસા ।

કિચ્ચા તથોવદેસં ણિવ્વાદા તે ણમો તેસિં ॥ ૮૨ ॥

ક્યા કહતે હૈ? આ પ્રશ્ન અંદરમેસે આયા થા એક્યાવન વર્ષ પહેલે, કે ભગવાનકી વાણી, સર્વજ્ઞ ભગવાન હૈ ઔર વીતરાગ હૈ તો અજ્ઞાન અને રાગકા નાશ કરનેકા આપકા ઉપદેશ હોના ચાહિયે અને સર્વજ્ઞ અને વીતરાગતા પ્રાપ્ત કરનેકા આપકા ઉપદેશ હોના ચાહિયે. ઐસા ઉપદેશ વાણી તુમ નિકાલતે હો, ઐસી વાણી ભગવાનકી હોતી નહીં. સમજમે આયા?

ચહાં તો હૈ ‘જો જાણદિ અરહંતં’ ભગવાન કુંદકુંદઆચાર્યે કહા તબ તો હમ પ્રવચનસાર દેખા હી નહિ થા. ભગવાન કુંદકુંદઆચાર્ય કહતે હૈ -

જો જાણદિ અરહંતં દવ્વત્તગુણત્તપજ્જયત્તેહિં ।

સો જાણદિ અપ્પાણં મોહો ચલુ જાદિ તસ્સ લયં ॥ ૮૦ ॥

જિસને અરિહંતકા દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાય જાના, અરિહંતકા દ્રવ્ય અનંત શક્તિવંત, ગુણ અનંત શક્તિયાં ઔર પર્યાય કેવળજ્ઞાન કેવળદર્શન અનંત આનંદ, અનંત વીર્ય ઐસા જિસ જીવને અરિહંતકા કેવળજ્ઞાન પર્યાય દેખા, માન્યા ઉસકા અપ્પાણં જાણદિ વો આત્મા જાને બિના રહેગા નહીં. સમજમે આયા? કેવલજ્ઞાન એક સમયમે ત્રીનકાલ ત્રીનલોક દેખતે હૈ ઐસી પર્યાય જિસકી પ્રતીતમે આતી હૈ, અંતરમે અપના જ્ઞાનકી પર્યાયમે કેવલજ્ઞાન એક

समयका तीनलोक तीनकाल देजते है अैसा होता है. अैसा केवलज्ञानकी पर्याय अपनेमें प्रतीतमें आती है तो अपना द्रव्य सन्मुख उसकी दृष्टि जाती है. क्यों? केवलज्ञान अर्थात् मोक्षतत्त्व... केवलज्ञान अर्थात् मोक्षतत्त्व तो सात तत्त्वमें आया 'तत्त्वार्थ श्रद्धानं सम्यग्दर्शनम्'. उसमें मोक्षतत्त्व आया. मोक्षतत्त्वमें केवलज्ञान आया तो मोक्षतत्त्वकी श्रद्धा जब होती है तो अेक समयकी पर्यायकी श्रद्धा हुई, पण ये पर्यायकी श्रद्धा पर्यायके आश्रयसे नहि होती है. वो पर्यायकी श्रद्धा त्रिकाण ज्ञायकभाव, अभंडानंद, प्रभु विद्वानंद, ध्रुव स्वरूप उसके आश्रयसे (होती है) पड़ेली द्रव्यकी श्रद्धा जब हुई, तब मोक्षकी पर्यायकी श्रद्धा उसको होती है. उसको दर्शनमोहका नाश हुआ अे बिना रहेते नहीं. समजमें आया?

भगवान अैसे कहते है अने तुम तुम्हारी कल्पनासे (कहते हो) अैसी कोई वाणी भगवानकी आगमकी नहीं. आगमकी वाणी तो अेम कहते है वो यहां टोडरमल लेते है. टोडरमल वो लेते है जो यहां लिया पड़ेले वो लिया अैसी गाथामें, पीछे लिया जीवो ववगद मोहो (प्रवचनसार गाथा १) अपना स्वरूप सर्वज्ञकी पर्यायका निर्णय करनेमें जाते है, मैं शुद्ध सर्वज्ञ हूं. मेरा सर्वज्ञ स्वभाव है क्योंकि सर्वज्ञ स्वभावमेंसे सर्वज्ञपद आया है. ये सर्वज्ञकी श्रद्धा करनेवाला सर्वज्ञकी श्रद्धा कैसे करता है? के सर्वज्ञकी पर्याय सर्वज्ञ आत्माका स्वभाव उसमेंसे आयी है. समजमें आया?

ये दृष्टांत बडोत देते है हम घण्टीवार वो लींड़ीपीपरका-छोटी पीपर होती है ने छोटी पीपर! ये पीपरमें योसठपहोरी तीभाश-तीभाश तमारे शब्द यरपराई अेक पीपरका छोटा दाशामें, कद छोटा, रंग काणा पण उसमें योसठ पड़ेरी यरपराई अंदर पडी है और हरा रंग अंदर पडा है. है तो प्राप्त होता है. अंदरमें है जिसमेंसे प्राप्त हो तो कोलसा ने कांकरा, बालु घसनेसे योसठ पड़ेरी यरपराई प्राप्त होनी याहिये. वो है(नहि) कोलसा ने कांकरामें है नहीं. अे पीपरका छोटा दाना कद छोटा रंग काला अंदरमें लीला हरा रंग अंदरमें योसठपहोरी यरपराई भरी है. योसठ पहोरी समजते है? ये तो अत्मी सो पैसाका रुपिया हुआ. योसठ पैसाका सोणआना, रुपियो पूर्ण. ई योसठमें पूर्ण (रुपिया) आता है. जेम ये यरपराई पूर्ण पडी है तो प्राप्त होती है अैसे आत्मामें ... वो यरपराईकी प्रतीत होती है उसको. समजमें आया?

अैसे आत्मामें... क्या कदा समजमें आया? सूक्ष्म बात है जरी, गहरी, अपूर्व बात है. बावनकी साल पड़ेले वो यर्था, बडोत हुई थी के भगवानकी वाणीमें सव्वे वि य अरहंता तेण विद्याणेणं खविदकम्मंसा(प्र.सार ८२) स्वरूपका अंतर अनुभव करके, पुरुषार्थ

करके, आनंदका श्रद्धा करके स्वरूपमें लीन होकर, मुक्तिको पाया। सव्वे वि य अरहंता तेण विद्याणेणं ते विधिसे खविदकम्मंसा अपना आनंद स्वरूपमें लीन होकर आठकर्मका नाश अथवा चारका नाश होकर किच्चा तथोपदेसं क्या कहते हैं भगवानका उपदेशमें? ऐसा उपदेश आया, किच्चा तथोपदेसं ल्यो, ब्यासी (८२) गाथा है।

क्या कहते हैं ये अेकज प्रकारसे कर्मोंका स्वरूप अपने अनुभव करके परमात्मपाशाके लीधे भविष्यकाणे ने आ वर्तमानकाणे अन्य मुमुक्षुने पण अे प्रकारे उपदेश किया है तथो उपदेश किया। भगवानकी वाणी ऐसी आयी कि, अपना आनंद शुद्ध पूर्णानंद स्वरूप प्रभु भगवान निर्विकल्प आनंद है, वो आत्मा, जैसे पहले सम्यग्दर्शन प्रगट करो। समजमें आया? वो पुरुषार्थसे होता है, पुरुषार्थ बिना होता नहीं। अपना सम्यग्दर्शन अंतरका पुरुषार्थसे प्रगट करो और ज्ञान भी अपना स्वसंवेदन प्रयत्नसे प्रगट करो और चारित्र भी स्वरूपमें लीनता, स्वरूप आनंदमें लीनता नाम चरना, रमना आनंदमें ऐसा प्रयत्नसे प्रगट करो, तो तुम्हारा पण मोक्ष होगा। ऐसा उपदेश तथोपदेसं किच्चा अे प्रकारका उपदेश भगवाने वाणीमें किया है, विशेषमें प्राप्त हुआ है। अरिहंत लिया है। उपदेश करके मोक्षको प्राप्त हुआ, माटे निर्वाणकांड मार्ग नहीं। दूसरा मार्ग कोण है नहीं अेम नक्की होता है।

प्रलापसे बस थाओ, मेरी मति व्यवस्थित हुई है। भगवंतोने नमस्कार। आ संस्कृत टीका है, क्या किया? भगवंत सर्वज्ञ परमेश्वर त्रिलोकनाथ अनंत हुआ, वर्तमानमें मछाविदेह क्षेत्रमें बिराजमान सर्वज्ञ परमेश्वर है, बीस तीर्थंकर बिराजमान है लाओ केवणज्ञानी बिराजमान है। ये सब तीर्थंकरो सव्वे वि य अरहंता अपना शुद्ध स्वरूप केवणज्ञान जैसा है ऐसा अपनेके साथ मिलाकर अनुभव करके, स्थिरता करके, वीतरागी दशा जिसने प्राप्त किया ऐसा उपदेश दिया। ऐसा उपदेश दिया, दूसरा उपदेश न दिया। अपना प्रयत्नसे किया ऐसा उपदेश दिया। हे आत्माओ! तुम्हारे संसार, अहितका नाश करना हो, मोक्षकी परमहित दशा प्रगट करना हो तो अंतर आनंद स्वरूप भगवान आत्मा उसमें घुसो, अंदरमें जाओ, प्रयत्न करो। अंतरमें प्र-यत्न विशेषे स्वभावमें जागृति करके स्थिर थाओ ऐसा भगवाने उपदेश दिया है।

ये उपदेश से विरुद्ध उपदेश करना, आगमका वो उपदेश है नहीं। बावन साल पहले वो प्रश्न हुआ था भगवानकी वाणी ऐसी नहि होती। भगवानकी वाणी ऐसी है (नहीं), क्योंकि उसने पुरुषार्थ करके केवणज्ञान लिया है तो वाणीमें भी (ऐसा आया) विकल्प उठा था पहले मोक्ष साधते थे तब विकल्प उठा था राग, में पूरण होउं अथवा जगत

धर्म समझे वो विकल्पमें ली अइसा बंध गया परमाशुके स्वभाव सन्मुख हो विभावसे उपेक्षा हो, अइसा ही उसमें उपदेश आता है. समझमें आया ? के जब वो आत्माका ध्यान करते थे, तीर्थकर केवणज्ञान नहि हुआ तब पूर्वे तीर्थकर गोत्र बांध्या पूर्वे तो आत्माका स्वरूपकी दृष्टि पर ध्यान विकल्प आया कि मैं पूरा हो जाऊँ, मोक्ष हो जाय अथवा दुनियाको धर्म समझे तो विकल्पमें अइसा परमाशु बंध गया के उसमें स्वभाव सन्मुखका उपदेश विभावसे विमुखका ही उपदेश निकलते है. समझमें आया ?

दूसरा उपदेश हो तो वीतरागका उपदेश नहीं. तो अहीया ये कहते है कि भगवन्ते पुरुषार्थ करनेका उपाय कहा है. वो यहां टोडरमलज्ज यहां लिया है उसमें अठ्यासी गाथामें लिया अहीया. देपो अठ्यासी (८८) -

जो मोहरागदोसे णिहणदि उवलब्ध जोण्हमुवदेसं ।

सो सव्वदुक्खमोक्खं पावदि अचिरेण कालेण ॥ ८८ ॥

क्या कहते है ? मोक्षक्यका उपाय जिनेश्वरका उपदेशकी प्राप्ति प्राप्त कर पुरुषार्थ अस्तिका कार्य है. अपना स्वभाव सन्मुख पुरुषार्थ करना वो प्रयोजन कार्य है अइसा यहां उपदेश देनेमें (आया है). अमृतयंद्रआचार्य कहते है मैं अपना शुद्ध स्वरूपमें सन्मुख होकर, अपना सर्व प्रयत्नसे मोक्षका क्षय करने माटे मैं पुरुषार्थको आश्रय करुं छुं. वो संस्कृत टीका है. वो संस्कृत टीका है अमृतयंद्रआचार्यकी. मेरा मोक्ष नाम परमहित आनंददशा उसमें मैं रहनेको, अथवा मोक्षका क्षय करनेको मैं पुरुषार्थका आश्रय करता हूं. समझमें आया ? आश्रय तो करते है द्रव्यका पर मैं पुरुषार्थसे काम लेता हूं अइसा कहनेमें आया.

मोक्षका उपाय जब बनते है, तो क्या है अइसा प्रश्न टोडरमलज्ज नवमां अध्यायमां लिया है उसमें से निकालकर घरकी बातका प्रश्न नहीं. पूछा है कि महाराज आत्माका वो पड़ेले कहा संसार अहित है. संसार बहारमें नहि रहेते वो पड़ेले कहा. संसार स्त्री कुटुंब संसार नहीं. जाति भगवान आत्मा कर्मका संगसे उत्पन्न हुआ पुण्य-पापका विकार और कर्मका अघातीसे हुआ बाह्य संयोग. संयोगी भाव, कर्म अने संयोगी यीज तीनों आ गया. तीनसे रहित आत्मा होने पर ली सहित मानना वो मिथ्यात्व संसारका बीज है. आहाहा! समझमें आया ? वो पुरुषार्थ सिद्धि उपायकी यौदमी गाथा.

एवमयं कर्मकृतैर्भावैरसमाहितोऽपि युक्त इव ।

प्रतिभाति बालिशानां प्रतिभासः स खलु भवबीजम् ॥१४॥

आहा! उज्ज संसार किसको कहते हैं जबर नहीं. संसार शरीर नहीं, कर्म नहीं, स्त्री, कुटुंब, परिवार, बंगला-बंगला संसार नहीं. समझमें आया? संसार इसको कहते हैं, भगवान् आत्मा! शुद्ध ज्ञायक तत्त्व, वो विकारी परिणाम पुण्य-पापका शुभाशुभ भाव और कर्म, और संयोगी बहारनी यीज सबसे रहित होने पर भी असमाहितो पि युक्तइव प्रतिभाति अंतरमें आ सहित भासना, वो ही मिथ्यात्व भाव संसारका बीज है. आहाहा! क्योंकि विपरीत श्रद्धा हुई. आत्मा ज्ञायकतत्त्व है, पुण्य-पाप वो आस्त्रव तत्त्व है, कर्म शरीर अज्जवतत्त्व है. भिन्न भिन्न तत्त्व है. सात तत्त्वमें 'तत्त्वार्थ श्रद्धानं सम्यग्दर्शनं'का अर्थ भिन्न भिन्न तत्त्व है तो, आ अज्जव भिन्न है. आस्त्रव भिन्न है, भगवान् भिन्न है. भगवाने પણ कैसा देखा है? केवणज्ञानीअे आत्माको? शरीर कर्मको अज्जव देखा. पुण्य-पापका भावको भगवाने आस्त्रव देखा है और आत्माको आस्त्रवने कर्म रहित देखा है. समझमें आया?

कहते हैं भगवाने ऐसा देखा ने ऐसा है. वो विकार याहे तो शुभ उपयोग हो के अशुभ हो अने याहे तो कर्मका बंधन शाता वेदनीय आदि हो, के तीर्थंकर गोत्र आदि हो अने याहे तो बहारकी सामग्री यक्वर्ती अने तीर्थंकरना समोसरण हो, अे सब सामग्री कर्म ने विकार रहित आत्मा है. आहाहा! अे रहित को सहित मानना वो मिथ्यात्व भाव है. 'तत्त्वार्थ श्रद्धानं विपरीतम्' अे तत्त्वार्थ श्रद्धासे विपरीत अतिप्राय है उसका. समझमें आया? वो मिथ्यात्वभाव वो ही संसार है. वो मिथ्यात्व भाव संसार सहित है. उसका नाश करनेमें भोक्षका हित उत्पन्न करनेमें उपाय क्या? वो प्रश्न किया कि महाराज! "क्या काणलब्धि आने पर भोक्षका उपाय होगा? क्या भवितव्य अनुसार होगा? क्या कर्मका उपशम अनुसार होगा के क्या अपने पुरुषार्थसे उद्यम करने पर होगा ऐसा प्रश्न..." है शिष्यका? टोउरमले बनाया है नवमा अध्याय. भोक्षमार्ग प्रकाश आ मार्ग जुला हुआ उसका ही पहले व्याख्यान उपर कहा, अने प्रथम दोनों कारण मिलने पर बनता है?

शिष्य कहते हैं महाराज! कर्मके कारणसे जो कर्म उपशमादि हो तब हो, तो हमको तो पुरुषार्थ क्युं कहते हैं? हमको उपदेश क्युं देते हैं? "अने काणलब्धि अने भवितव्य अनुसार हो, तो हमको पुरुषार्थका उपदेश क्युं देते हैं? अने जो पुरुषार्थसे बनता है तो उपदेश सब सुनते हैं, उनमें कोई उपाय कर सकता है ने कोई नहीं कर सकता उसका कारण क्या..." आ प्रश्न किया. टोउरमलज्जअे आ भोक्षमार्ग प्रकाश बनाया. अे शास्त्रका रहस्य षोड दिया है, तो उसमें आ प्रश्न किया. प्रश्न तो करनार पोते ने पोते है.

पोते समजते है क्या कहते है अपने आप. भाई, अमारी भाषा सब हिंदी नहि आई गुजराती आ ज्ञय थोडी. अपने आप प्रश्न मूक्या है शिष्यका मुजमें. महाराज अपना संसार अहितरूप भाव उसको नाश करनेमें अपना उपाय भोक्षका करना वो क्या पुरुषार्थ कर्मसे-कर्म मंद हो तो होता है? काललब्धि होती है तो होता है? भवितव्य अनुसार होता है? या पुरुषार्थसे होता है?

पुरुषार्थसे हो तो सुनते सब है क्यों पुरुषार्थ नहि करते? ऐसा प्रश्न किया. आ समाधान - "समाधान. ओक कार्य होनेमें अनेक कारण मिलते है, सुनो, ओक कार्य होनेमें अनेक कारण मिलते है. ओक कारण नहि अनेक कारण साथमें है ओम कहते है. सो भोक्षका उपाय बनता है..." भगवान आत्मा! अपना शुद्ध स्वभावका प्रेम करते है वो संवर अधिकारमें आ गया, कर्ता कर्ममें भी आ गया के अपना आत्मा आनंद अने शुद्ध स्वभाव है, उसकी जिसको इच्छि नहि उसको विकारकी पुण्य-पापका परिणामकी इच्छि है. उसको आत्मा प्रत्ये द्वेष है ऐसा कर्ता-कर्म अधिकार, ओगाशसितेर-सितेरमें लिया है ऐसा अधिकार समजमें आया? संवर अधिकारमें भी लिया है भेदज्ञानकी ज्यां शत्रुआत किया है त्यां. सूक्ष्म बात है और आनंदधनज्में ये लिया है. आनंदधनज् हुआ है ने श्वेतांबरमें उसने ये लिया है त्रीज तीर्थकर स्तुति करते है, यहां है के नहि है.

संभवदेव ते धुर सेवो सवे रे, लडी प्रभु सेवन भेद;

सेवन कारण पहेली भूमिका रे, अत्य अद्वेष अभेद ॥१॥

संभवदेव ते धुर सेवो....

हवे,

त्यय यंयलता जे परिणामनी रे, द्वेष अरोयक भाव;

शुद्ध आनंद स्वरूपकी इच्छि नहीं. अरोयकता है आ उसका नाम आत्मा प्रत्ये द्वेष कहेनेमें आया है. आहाहा! ओ आ भवबीज कहाने (यौदभी गाथा) वो भाव लिया है अहीं. अने आपणे संवर अधिकारमें भी वो लिया और पहेले भी वो लिया है. समजमें आया? कर्ताकर्म अधिकारमें. भगवान आत्मा शुद्ध आनंदकंद परमात्मा उसका हित तो अंतरमें सन्मुख होकर निर्विकल्प प्रेम नहीं, उसको पुण्य ने पापका भाव प्रत्ये प्रेम है उसको भगवान कहते है तेरे आत्मस्वभाव प्रत्ये तेरेको द्वेष है. आहाहा! पंडितज्! भारे जीशी वात हों. वो लिया है आपणे संवर अधिकारमें सब लिया है. वो दो वस्तु भिन्न

લિયા છે. ક્રોધાદિ વસ્તુ ભિન્ન, આત્મવસ્તુ ભિન્ન દો વસ્તુ જ ભિન્ન લિયા છે, તો ક્રોધ શબ્દસે જ ઉપાડયા છે. વો હી શબ્દ આંહી લિયા છે ઈસમેં. દ્વેષ અરોચક ભાવ. ભગવાન, અહીં તો ભગવાન તરીકે બુલાતે છે આત્માકો હોં, બોત્તેર ગાથામેં. બોત્તેર ગાથા ચલેગી.

આજ તો હમણાં ટોડરમલ સ્મારક હૈને, બોત્તેર ગાથામેં, આત્મા, પહેલે બોત્તેરમેં લિયા છે કે પુણ્ય ને પાપ જળમેં શેવાળ છે, કાઈ છે એસા મેલ છે. ભગવાન આત્મા! પાઠમેં ખાલી અશુચિતં, વિપરીયં, દુઃખકારણં. પછી ઉસમેંસે નિકાલા અમૃતચંદ્રઆચાર્યે શુચિતં, ચેતનભાવ, સુખ કારણં ભગવાન આત્મા! શુભ અશુભ રાગ છે વો અશુચિ છે, મેલ છે, અપવિત્ર છે. ઉસસે રહિત ભગવાન આત્મા જ્ઞાનાનંદ નિર્મળાનંદ પ્રભુ છે. ઉસકો કહા ભગવાન આત્મા! એસા શબ્દ લિયા છે અમૃતચંદ્ર આચાર્ય મહારાજ ટીકામેં. ભગવાન આત્મા! ક્યોંકિ સર્વજ્ઞે એસા દેખા છે.

પ્રભુ તુમ જાણગ રીતિ સૌ જગ દેખતા હો લાલ (૨)

નિજ સત્તાએ શુદ્ધ સૌને પેખતા હો લાલ.

હે નાથ! હે પરમેશ્વર! હે વીતરાગ! આપ સર્વજ્ઞપદમેં હમારા સ્વરૂપ જૈસે આપ દેખતે હો 'નિજ સત્તાએ શુદ્ધ' એ શુદ્ધ આનંદ એસા આપ દેખતે હો, તીનકાલ તીનલોક આપ દેખતે હો જ્ઞાનમેં એસા, હમારા આત્મા નહિ પણ અનંત આત્મા, નિગોદમેં એક શરીરમેં અનંત આત્મા, પણ આત્મા કેસે દેખતે છે ભગવાન? કે 'નિજ સત્તા એ શુદ્ધ' અપના હોનાપન શુદ્ધ ઈસ આત્માકો દેખતે છે. પુણ્ય-પાપકા ભાવ ભગવાન આસ્ત્રવતત્ત્વ દેખતે છે. કર્મ, શરીરકો ભગવાન અજીવ તત્ત્વ દેખતે છે. એસા ન દેખકર ભગવાન દેખતે છે એસા ન દેખકર વિપરીત દેખતે છે આસ્ત્રવતત્ત્વસે અપનેકો લાભ હો, આસ્ત્રવસે પુણ્યસે આત્માકો લાભ હો તો આસ્ત્રવસે રહિત ભગવાન છે ઉસે સહિત માને તો લાભ માનેગા વો મિથ્યાદૃષ્ટિ મિથ્યાભૂલ છે. સારા સંસારકા બીજ મિથ્યાત્વ વો બીજ છે. સમજમેં આયા? આજ સમજો, કાલ સમજો પીછે સમજો આ સમજે બિના ઉધ્ધાર ઉસકા નહીં. તીનકાલ તીનલોકમેં ઉપાય દૂસરા નહીં. સમજમેં આયા?

વો યહાં કહા, દ્વેષ અરોચકભાવ. પરમાનંદજી! તુમ્હારા સર્વજ્ઞ ઉપર આ ગયે સબ. વાંચ્યા છે પુસ્તક સર્વજ્ઞ ઉપર સબ નાંખ્યા ઉસમેં એક દો બાત... છે આ ઉસકે માથે આયી અને થોડી કૈલાશચંદ્રજી ઉપર આયી છે. સમજમેં આયા? અરે ભગવાન! સુનો તો સહી પ્રભુ! સર્વજ્ઞ આહાહા! એક સમયમેં તીન કાલ તીનલોકને દેખે. એસે ક્રમસર જગતકી

अवस्था है जैसे प्रतीत करनेवाला अे सम्यग्दर्शन प्रतीत कर सकते हैं, क्योंकि जितना व्यवस्थित परमें व्यवस्थित अवस्था होती है, अपनेमें व्यवस्थित होती है उसकी दृष्टि परका कर्ता छूटकर, अपना रागका कर्ता छूटकर, अपना ज्ञायकभावका कर्ता होता है. ज्ञातादृष्टा होता है तो परका अकर्ता होता है, तब कमबद्धका तात्पर्य ज्ञातादृष्टा आता है. समजमें आया? राउ नांभे अरे! नियत होगा. सुन तो सही! तेरे नियत क्या कहेते हैं? नियत किसको कहेते हैं? जभर नहीं तेरेको. समजमें आया? भगवान सर्वज्ञ अेक समयकी पर्याय तीनकाल तीनलोक देभते हैं जैसे होगा...जैसे होगा पशु होगा निर्णय कोशे किया? पंडितज्ज ये बात है? समजमें आया?

वो तो आनंदधनज्जकी बात में किया था. कल नहि किया था नहीं? आ वो शीतलनाथकी स्तुति है ने केटलामें शीतलनाथ है, दसमा शीतलनाथ उसमें नहि,... में है? देवयंदज्ज है ने देवयंदज्ज! अेक देवयंदज्ज हुआ है अउतरगच्छमें उसने शीतलनाथकी स्तुति किया है, उसने ऐसा लिया है देभो! शीतलनाथ है कितनामें है शीतलनाथ! देभो आ क्या कहेते हैं (योथी) - पांयमी गाथा है...

द्रव्य क्षेत्र ने काण भाव गुण राजनीति ये यारज्ज

त्रास विना जउ यैतन प्रभुनी कोरु न लोपे काण ज्ज

(काण अेटले आज्ञा)

भगवान आप ज्ञानमें जैसे दिभते हैं, ऐसी द्रव्यकी पर्याय तीनो कालमें ऐसी होती है 'द्रव्य क्षेत्र ने काण भाव' राजनीति अे यार ज्ज. प्रत्येक पदार्थ द्रव्य है उसकी गुण-शक्ति है, अवस्था काण है, भावगुण है ने अवगाहना वो क्षेत्र है. ऐसा दरेक पदार्थका राजनीति यार (है). जगतना पदार्थनी नीतिकी रीति ऐसी है. त्रास विना जउ यैतन प्रभुनी कोरु न लोपे काण ज्ज! उसने अर्थ किया हों. अे रीते सर्व द्रव्यनी परिणति माटे तमने कोरु कहेता नथी. कोरुने त्रास करता नथी भाँ, कोना आज्ञाथी? परंतु तमारा ज्ञाननी परिणति लोकनी टाणता नथी, आज्ञा लोपता नथी. आपना ज्ञानमां जैसे ज्ञाय तैसी परिणति होती है. पंडितज्ज! वो शीतलनाथ स्तुतिमां वो ऐसा ये लिया है पशु वो केवणज्ञान देभे ऐसा हुआ ऐसा निर्णय किया किसने? आहाहा! केवणज्ञानका निर्णय अर्थात् भोक्षतत्वका निर्णय. भोक्षतत्व तो आ पर्याय है उसका निर्णय, द्रव्यका निर्णय होय तो पर्यायका निर्णय होता है. समजमें आया? तो अपना शुद्ध स्वरूप अेक समयकी पर्यायका

लक्ष छोड़कर, रागका लक्ष छोड़कर, ज्ञायक विद्यानंद भगवान् चैतन्यसूर्य है, ऐसा निर्विकल्प श्रद्धा करके आनंदका अनुभव करके स्वसंवेदन करके आ आत्मा ऐसी प्रतीत होना, उसका नाम सम्यग्दर्शन भगवान्ने कला है. समझमें आया ?

ये यहां कहेते हैं के महाराज ! हमारा भोक्षका पुरुषार्थ कैसे हो ? के भगवान् ! सुन तो भगवान् हमें तो कलनेकी मेरी प्रतिज्ञा है. आत्माको भगवान् ही कहते हैं. “अेक कारण होनेमें अनेक कारण मिलते हैं...” अमृतचंद्रआचार्य ऐसा बोला है जोत्तर गाथामें सो “भोक्षका उपाय परिश्रमता है तो पूर्व तीनों कारण मिलते हैं...” उत्तर दिया टोडरमलज्जने. अपना आत्मा उसका जिसको प्रेम लाग्या, रागका प्रेम जिसको छूट गया, अज्जवका प्रेम जिसको छूट गया. आहाहा ! सम्यग्दृष्टिको छनवेहजार स्त्री हो, यक्वर्तीका राज हो और ईन्द्रका ईन्द्रासनमें कोडो अप्सरा हो सुभबुद्धि नहीं, सुभबुद्धि नहीं. समझमें आया ? वो कला था अेकवार नहीं ! “यक्वर्तीकी संपदाने ईन्द्र सरीषा भोग, कागविट सम मानत है सम्यग्दृष्टि लोग...” वो त्यां है ने ईंदोरमां वो कांयका है ने मंदिर उसमें है, लिषा है. वो तो पुरानी पण है. यक्वर्तीकी संपदा अने ईन्द्र सरीषा भोग, कागविट सम मानत है... अपना अतीन्द्रिय आनंद, अतीन्द्रिय आनंदका अनुभव किया तब प्रतीत हुई आत्माकी. तो अपनेमें आनंद जब सम्यग्दृष्टि देषा, तो सम्यग्दृष्टिको यक्वर्तीका पद ने ईन्द्रका पदमें सुभबुद्धि रहती नहि अने परमां सुभबुद्धि रहे त्यां लग मिथ्यादृष्टि है. समझमें आया ?

ऐसा सम्यग्दर्शन ल्यो, श्रद्धा करो अेम नहीं. अपना आत्मामें अतीन्द्रिय आनंद भरा है उसका अनुभव करके, आ आनंद है ऐसी प्रतीत होना, तब उसकी दृष्टिमें पुण्य-पापका भावमें आनंद नहीं, उसका बंधमें आनंद नहीं, उसका इलमें आनंद नहीं. आहाहा ! समझमें आया ? लोकोअे सम्यग्दर्शनकी यीज कितनी हलकी बना दिया है. है महान यीज. अेक सम्यग्दर्शन होते अनंत संसारका नाश हो जता है और अेक बे भावमें मुक्ति होती है ऐसा उसमें भाषकार आता है. ये क्या यीज है योथा गुणस्थान ! कहते हैं कि सम्यग्दृष्टि लोग कागविट सम मानत है. आहाहा ! छनवेहजार (स्त्री) ये मांस ने हाडका है वो कल कला था रहस्यपूर्ण यिठीमें. रहस्यपूर्ण यिठी पंडित टोडरमलज्जकी... समझमें आया ? के जब सम्यग्दर्शन होता है तो अनंत जितना गुण है, उसका अंशे व्यक्त पर्यायमें सबगुण आ जता है. सब गुण पर्यायमें व्यक्त न आवे तो उसको सम्यग्दर्शन कहते नहीं. आहाहा !

વો ટોડરમલકી ચિટ્ટીમેં લિયા થા ને કલ કહા થા, કલ આ ગયા થા અહિંયા આ ગયા દેખો. ચોથે ગુણસ્થાનમેં આ ટોડરમલજી કા સ્મારકકા હૈ ને દિન, તો ઉસમેં સે સબ આધાર દેતે હૈ. ચોથે ગુણસ્થાનમેં આત્માકે જ્ઞાનાદિ ગુણ એકદેશ પ્રગટ હુએ હૈ. ક્યા કહતે હૈ? ગંભીર બાત હૈ. રહસ્યપૂર્ણ ચિટ્ટી હૈ. ભગવાન તેરી ચીજ રાગ પુણ્ય ને પાપકા ફલસે હટકર, પુણ્યકા વર્તમાન શુભ ઉપયોગસે દષ્ટિ હટકર, અંતર આનંદકંદ નિર્વિકલ્પ ભગવાન ઉપર દષ્ટિ પડનેસે, દ્રવ્યમેં - વસ્તુમેં જિતની સંખ્યાએ ગુણ હૈ, જિતની સંખ્યાએ કલ કહ્યા થા. બડી બાત હૈ થોડી. અનંતગુણ હૈ આકાશકા પ્રદેશ હૈ ઉસસે અનંતગુણા ગુણ હૈ એક આત્મામેં. સમજમેં આયા? આહાહા! એક આત્મામેં કિતના ગુણ સંખ્યાએ? સંખ્યા હોં. રહેનેવાલા ત્રિકાળ સંખ્યાએ ઈતના ગુણ હૈ આકાશકા પ્રદેશ અમાપ, ઉસકી સંખ્યાસે અનંતગુણા ગુણ હૈ એકએક દ્રવ્યમેં. એસા અનંતાગુણ (હૈ) અંતરકી દષ્ટિ કરનેસે અનંતગુણકી વ્યક્તતા - પ્રગટતા અનુભવમેં અંશમેં આતી હૈ. યે અનંતગુણકી વ્યક્તતા અંશમેં પ્રગટ હો, એસા પ્રતીત કરના ભાન - વેદનસે ઉસકા નામ સમ્યગ્દર્શન કહનેમેં આતા હૈ. આહાહા! સમજમેં આયા?

અહીં તો કહે દેવ-ગુરુ-શાસ્ત્રની શ્રદ્ધા કરો ફલાણું કરો... અરે! હાલને... એવી તો અનંતવાર શ્રદ્ધા (કરી) રાગ વો તો રાગ હૈ, વો શ્રદ્ધા હૈ (નહીં). શ્રદ્ધા આત્માકી, અનંતગુણકા પિંડ ચિદાનંદ ભગવાન, ઉસકા જ્યાં અંતર અનુભવ કરકે પ્રતીત આયા તો આનંદ આયા. અતીન્દ્રિય આનંદકા સ્વાદ આયા. યે સ્વાદકે આગળ સમ્યગ્દષ્ટિ લોગ ચક્રવર્તીકી સંપદા ઈન્દ્ર સરીખા ભોગ, કાગવિટ સમ માનત હૈ. કાગકી વિષ્ટા એસે જાનતે હૈ. આહાહા! સમજમેં આયા? મુડદાકો... મુડદા હોતા હૈ ને મુડદા. મુડદા કહતે હૈ ને? ક્યા કહેતે હૈ? આ મડદા ઉસકો પાલિસ લાકડા, પાલિસ કરકે લાકડાસે બાળે, જલા દે ભાઈ, બધી ભાષા કઈ તમારી નહિ આતી, જલા દે તો રાજી હોતા હૈ વો? મુડદા રાજી હોતા હૈ? બરાબર પોલીશ - પોલીશ કરકે સાફ કરકે બાળે, જલાદે ઔર કોઈ લાકડા મણ મણ મૂકે ને માણસ મસાણમેં મૂકે ને માણસ (લાકડા) એક આંહી મૂકે, એક આંહી મૂકે કોઈ તૈસા મૂકે, તો યે મુડદા નારાજ હોતા હૈ એસે સમ્યગ્દષ્ટિ મોહસે મર ગયા હૈ. ઉસકો અનુકૂળ સામગ્રી મડદા કો જેમ અનુકૂળમેં રાગ નહિ હૈ એમ અનુકૂળમેં ઉસકી રૂચિ નહિ હૈ, અને પ્રતિકૂળતામાં મડદાને જેમ દ્વેષ નહિ હૈ એસે પ્રતિકૂળતામેં પ્રતિકૂળતાકે કારણ દ્વેષ નહિ હૈ. જ્ઞાતાદષ્ટા તરીકે જ્ઞાની પરવસ્તુકો અનુકૂળ પ્રતિકૂળ જાનતે હૈ. સમજમેં આયા?

વો યહાં કહતે હૈ દેખો, યહાં કિ મહારાજ! “મોક્ષકા પુરુષાર્થ પુરુષાર્થસે હોતા હૈ કે કાળલબ્ધિ આદિસે હોતા હૈ...” તો કહા “એક કારણ બનતે હૈ તબ સબ

कारण मिलते ही है...” भगवाने कहा सम्यग्दर्शन जैसे होता है. जैसे ‘भूयत्थं असिद्धो भवतु’ भगवान आत्मा! सत् विद्वानंद प्रभु सत् शाश्वत आनंदकंद अनाकुण आनंदका पिंड आत्मा ऐसा अनुभवमें प्रतीत हुआ. एक कारण आये तो सब कारण साथमें है ही. समझमें आया? एक कारण हो अने दूसरा न हो, तो उसको कारण कहते नहीं. वहां तीनों ही कारण - पूर्वोक्त तीन कारण कहे वहां “काणलब्धि होनहार तो कोई वस्तु नहीं...” वस्तुका अर्थ कोई दूसरी चीज नहीं. अपना पुरुषार्थसे आत्माका अनुभव करते है वो कालको काणलब्धि कहा - समझमें आया?

आ बहोत प्रश्न यला त्यांसी सालमें, अंशी और तीन, यालीसवरस पहेले हमारे शेठ थे, नगरशेठ. बहोत पैसावाला थे वो समय साठ वर्ष पहेले. दस लाख रुपिया था, यालीस पयास हजरकी आमदनी थी तो पुरुषार्थको मानते नहीं. कर्म होय तो थाय कहुं. नहि कीधुं तीन कालमें नहि. आत्मा अपना पुरुषार्थ करे तो ‘कर्म बियारे कौन भूल मेरी अधिकाँ, अग्नि सहे घनघात लोहकी संगति पाँ’ पंडितजी! हमारे पंडितजी भी कहते है वो आता है ने ‘परसंग अवे’ नथी आता? वो बंध अधिकारमें और ये नहि कहा, पर संगे आत्माको विकार होता है. आत्माको कर्म विकार नहि कराते है. अग्नि अकीला है तो घण नहि पडते है. अग्नि लोहका संग करती है तो घण पडते है. अम अकला आत्मा असंगदृष्टि करे तो घन नहि है, दुःख नहि है पण कर्मका संग करते है उलटा पुरुषार्थसे, तो यार गतिका दुःखका घन सहन करना पडता है.

अे विकार कर्म कराया नहि है. ‘कर्म बियारे कौन? भूल मेरी अधिकाँ!’ आ तो अज्ञानी ऐसा कहे भाँ कर्म... वो आंही आगण कहेगा हों. अरे! समझमें आया? आंही कहते है. वो कहते है अज्ञानी कि मछाराज! तुम तत्त्वनिर्णयका कहेते हो तो इसका दोष पुरुषार्थसे तत्त्वमें उपयोग लगाये तो दर्शनमोहका अभाव होने पर आदिका भोक्षका पुरुषार्थ ... मुष्यतासे तत्त्वनिर्णय पुरुषार्थसे भोक्षउपाय, पुरुषार्थसे भोक्ष सिद्ध होता है.

“और तत्त्वनिर्णय नहि करनेमें किसी कर्मका दोष नहि तेरा दोष है. सो जिन आज्ञा माने... परंतु तुं स्वयं महंत रहना चाहता है...” क्या करे भैया! कर्मका ऐसा उदय है. “तुं तो महंत रहना चाहते है...” ऐसा विष्णु “जुओ परंतु तुम तो स्वयं महंत रहना चाहता है...” आ टोडरमलज्ज कहते है. क्या करे हमारे राग ईतना जेरदार कर्मसे आता है हम छोड सकते नहीं. मूढ है कोशे कहा ऐसा तने? कहा किसने ऐसा? भगवाने तो ऐसा कहा नहि ये कहांसे लाया ऐसी बात? कहते है “तु स्वयं महंत रहना

ચાહતે હૈં ઔર અપના દોષ કર્મક્રિકો લગાતા હૈં...” કિ ભાઈ હમ પુરુષાર્થ નહિ કર સકતે, ક્યા કરે કર્મકા જોર હૈં પ્રકાશચંદ્રજી! “સો જિનઆજ્ઞા માને, ઐસી અનીતિ સંભવ નહીં...” વીતરાગકી આજ્ઞા માને તો કર્મસે દોષ હોતા હૈં ઐસા તુમ માન સકતે નહીં. તુમહારા કારણે તુમ દોષ કરતે હૈં તબ કર્મકો નિમિત્ત કહનેમં આતા હૈં. આ તો ઐસેહી માને કર્મકા ઉદય આનેસે હોતા હૈં ક્યા ભૈયા ક્યા કરે! મૂંઢ હૈં. કિસને કહા હૈં ઐસા. કર્મ અજીવ તત્ત્વ હૈં, આસ્ત્રવ ભિન્ન તત્ત્વ હૈં. અજીવસે આસ્ત્રવ તત્ત્વ હો તો દો તત્ત્વ એક હો જાતા હૈં તો સાત તત્ત્વ ભિન્ન રહેતે નહીં.

સાત તત્ત્વ ભિન્ન હૈં, કર્મકા ઉદય અજીવ તત્ત્વ હૈં. પુણ્ય-પાપકા ભાવ આસ્ત્રવ તત્ત્વ હૈં. સ્વભાવ ભગવાન જ્ઞાયક તત્ત્વ હૈં તો જો અજીવસે આસ્ત્રવ હો જાય તો અજીવ ને આસ્ત્રવ બે તત્ત્વ એક હો જાતા હૈં ઐસા હૈં નહીં. સમજમં આયા? અપના પુરુષાર્થસે વિકાર કરતે હૈં, દોષ નાંખતે હૈં કર્મ ઉપર. ક્યા કરે ભૈયા! કર્મકા દોષ હૈં. શાસ્ત્રમં લિખા હૈં ઘાતિ કર્મસે જ્ઞાનકા ઘાત હોતા હૈં. મોક્ષમાર્ગમં લિખા હૈં દર્શનમોહસે મિથ્યાત્વ ઉત્પન્ન હોતા હૈં, ચારિત્રમોહસે... અરે સુન તો સહી પ્રભુ! યે તો સબ તેરા અપરાધ તેરેસે હોતા હૈં તબ નિમિત્ત કોન થા ઉસકા જ્ઞાન કરાયા હૈં, કે તેરા પુરુષાર્થસે તું અપરાધ કરતે હો તો તેરા પુરુષાર્થસે સ્વભાવકા પુરુષાર્થકા નાશ હોતા હૈં. ઉસસે દુસરી... દુસરી કોઈ ચીજ તેરે પુરુષાર્થકો રોકે અને પુરુષાર્થ કરા દે ઐસી કોઈ ચીજ જગતમં હૈં નહીં. સમજમં આયા? વો યહાં પ્રશ્ન કિયા ઈસકા ઉત્તર કહતે હૈં “જિસ કાલમં કાર્ય બનતા હૈં વહી કાળલબ્ધિ...” કાર્ય બનતા હૈં સ્વભાવકા પુરુષાર્થ કરકે વોહી કાળલબ્ધિ. દૂસરા કાળલબ્ધિ ક્યા? અને “કાર્ય હુઆ વહી હોનહાર તથા કર્મકે ઉપશમાદિ વહ પુદ્ગલકી શક્તિ હૈં...” કર્મકા ઉપશમ તુમ કર સકતે નહીં. વો તો જડકી શક્તિ હૈં. પરદ્રવ્યકા આત્મા કર્તા-હર્તા નહીં. ઉસકા આત્મા કર્તા-હર્તા નહીં. આ ટોડરમલજી જવાબ દિયા.

આ કર્મકા ઉદયકા કર્તા નહિ અને કર્મકા નાશકા તુમ કર્તા નહીં. વો તો જડ પર્યાય હૈં, ક્યા જડકી પર્યાય તેરેસે ઉત્પન્ન હોતી હૈં? જડકી પર્યાય તુમ નાશ કરતે હો સ્વતંત્ર પદાર્થ હૈં. વો પર પર્યાયકા કર્તા-હર્તા આત્મા હૈં (નહીં), તથા “જો પુરુષાર્થસે ઉદમ કરતે હૈં વો આત્માકા કાર્ય હૈં. આત્મા અંતર્મુખ સ્વભાવકા પુરુષાર્થ ભગવાને કહા. ઐસા કરે તો અંતરકા કાર્ય હૈં, ઈસલિયે આત્માકો પુરુષાર્થસે ઉદમ કરનેકા ઉપદેશ દેતે હૈં, સમજમં આયા? કિતના સ્પષ્ટ કર દિયા હૈં. (પંડિત ટોડરમલજી) ગૃહસ્થાશ્રમમં રહતે છતે પંડિત થા. સ્ત્રી કુટુંબ થા, પણ સ્ત્રી કુટુંબ સ્ત્રી કુટુંબમં રહા, રાગ રાગમં રહા, ભગવાન આત્મા

ભગવાનમેં રહા, ઐસી બાત ટોડરમલજીએ મોક્ષમાર્ગમેં રહસ્ય ખોલ દિયા હૈ, સ્પષ્ટ કર દિયા હૈ...ક્યાં ગ્યા? અહીં નથી વો જગમોહનલાલ? વો યાદ આ ગયા. ક્યોં યાદ આ ગયા કે વો પ્રસ્તાવનામેં લિખા થા ને કે પંડિતજીકા વો કામ હૈ આપણા આગમકા રહસ્ય ખોલ દેના, સમાજકી તુલના નહિ કરના, સમાજકો ઠીક પડે કે ન ઠીક પડે. વો યાદ આ ગયા હમેં. સમજમેં આયા?

આગમકા ન્યાય સત્ય હૈ. પંડિતોકા કામ હૈ રહસ્ય ખોલ દેના, સમાજકી તુલના રહે કે ન રહે, સમાજ માને કે ન માને, એ લક્ષ પંડિતોકા હોતા નહીં. ઉસમેં લિખા હૈ જગમોહનલાલ વો યાદ આયા. આંહી ટોડરમલજીને ઐસા કહા હૈ સમાજ માને યા ન માને ઉસસે કોઈ સંબંધ હૈ નહીં. તત્ત્વકા સ્વરૂપ ઐસા હૈ ઐસા કહતે હૈ.

વિશેષ કહેશે....

॥ પ્રમાણ વચન ગુરુદેવ ॥

श्री भोक्षमार्गप्रकाशक

प्रवचन नं. ३६

अधिकार ८मो

स्थल: जयपुर ता: १६.०३.१९६७ गुरुवार

मंगलाचरण

शमो लोअे सव्व अरिहंताशं;
शमो लोअे सव्व सिद्धाशं;
शमो लोअे सव्व आयरियाशं;
शमो लोअे सव्व उवज्जयाशं;
शमो लोअे सव्व त्रिकाणवती साहूशं;
ॐकारं बिन्दु संयुक्तं नित्यं ध्यायन्ति योगिनः।
कामदं भोक्षदं यैव ॐकाराय नमोनमः॥
मंगलं भगवान् वीरो मंगलं गौतमो गण्डी ।
मंगलं कुंदकुंदार्यो जैन धर्मोस्तु मंगलम् ॥
नमः समयसाराय स्वानुभूत्या यकासते ।
यित्स्वभावाय भावाय सर्व भावान्तरच्छिदे ॥
त्रिकाण दिव्यध्वनि दातार...

आ भोक्षमार्ग प्रकाशक टोडरमल कृतसे नवमा अध्यायमेंसे पुरषार्थसे भोक्षप्राप्ति ये थोडा अधिकार पहले लिया था. अन्नी थोडा साथमें बाकी है अने ये स्मारक का छेल्वा दिन यहां है ने? अत्यारे अटले उसकी बात यलती है. शिष्ये प्रश्न किया है के मछाराज, “आत्माका भोक्ष जो होता है वो काणलब्धि आती है तो होता है, कि कर्मका उपशम क्षयसे होता है, कि अपना पुरषार्थसे होता है, कैसे होता है? कि भवितव्य अनुसार होता है?...” अैसा प्रश्न किया ये टोडरमलज्जमे शिष्यना मुजमें प्रश्न करके उत्तर देते है. वो कव्हा पड़ेले. समजमें आया? कल यहां लग आया है. “देषो कि आत्मा अपना भोक्षका कार्य करे, उसमें अनेक कारण मिलते है. अेक कार्यमें अनेक कारण मिलते है...” जरी पीछे थोडा आयेगा. “भोक्षका उपाय बनता वहां, तो पूर्वोक्त तीनों ही कारण मिलते है’...”

ભગવાન આત્મા! મોક્ષકા નામ, બંધનસે રહિત છૂટનેકા ઉપાય કરતે હૈ તો ત્યાં તીનોં કારણ કાળલબ્ધિ, ભવિતવ્યતા અને કર્મકા ઉપશમ ક્ષય હોતા હી હૈ. યે કારણ મિલાના પડતા નહીં. ક્યોં વર્તમાનમેં બહુત ગરબડ ચલતી હૈ ને? કિ ભાઈ આ ક્રમબદ્ધ હોતા હૈ તો પીછે પુરૂષાર્થ કહાં રહા હમારે? પંડિતજી, જો પદાર્થકી અવસ્થા ક્રમબદ્ધ હોતી હૈ. વ્યવસ્થિત અવસ્થા હોતી હૈ તો ઉસમેં હમારે કારણ પુરૂષાર્થ કરનેકા અવસર કહાં રહા? તો ઉસમેં યે ઉત્તર હૈ કિ જબ ક્રમબદ્ધ હૈ ઐસા ભગવાનને જાના, ઐસા કહા, તો ભગવાનકા જ્ઞાનકા જબ નિર્ણય કરને જાતે હૈ કેવળજ્ઞાનકા એક સમયમેં તીનકાલ તીનલોક જાનતે હૈ, ઐસી જ્ઞાનકી એક સમયકી અવસ્થાકા સત્તા, હોના, સ્વીકાર કરને જબ જાતે હૈ, તબ ઉસકા સ્વીકાર, દ્રવ્ય ઉપર દષ્ટિ જાકર સ્વીકાર હોતા હૈ. સમજમેં આયા?

જ્ઞાયક ઉપર દષ્ટિ જાકર ક્રમબદ્ધકા, પુરૂષાર્થકા ક્રમબદ્ધકા નિર્ણય હોતા હૈ. ઐસે મેં કરું મેં કરું મેં કરું તો ક્રમબદ્ધકા પુરૂષાર્થ રહા નહીં. કરું કરું મેં તો કર્તાબુદ્ધિ આ ગઈ. મેં કરું ઐસા જ્યાં છૂટ ગયા અને મેં જ્ઞાતા-દ્રષ્ટા હું, ઐસા અપના સ્વભાવ સન્મુખકા પુરૂષાર્થ કરતે હૈ, ઉસમેં ક્રમબદ્ધકા તાત્પર્ય અકર્તાપણા અને જ્ઞાતા-દ્રષ્ટાપણા પ્રગટ હોતા હૈ. સૂક્ષ્મ બાત બહુત ગરબડી ચલતી હૈ બાહર. યે બાત હમારે યે બાત તો બોત્તેરકી સાલસે ચલતી હૈ. બોત્તેર, એક્યાવન વર્ષ હુઆ આ બાતકી ચર્ચા. સમજમેં આયા? તો યહાં વો કહતે હૈ, દેખો કિ “કર્મકા ઉપશમઆદિ હૈ અપના કાર્ય નહીં વો તો કર્મકી શક્તિકા કાર્ય હૈ...” યે તો પરદ્રવ્યકી હૈ. “ભવિતવ્યને કાળલબ્ધિ કોઈ વસ્તુ નહીં ...” જુદી વસ્તુ નહીં. “અપના સ્વભાવ સન્મુખકા પુરૂષાર્થ જબ આત્મા કરતે હૈ...” કાલલબ્ધિ, ભવિતવ્યતા હોતી હૈ સાથમેં. વો આયા દેખો. “પુરૂષાર્થસે ઉદ્યમ કરતે હૈ સો આત્માકા કાર્ય હૈ...” કર્મકા ઉપશમ કરના વો આત્માકા કાર્ય નહીં, વો તો જડકી પર્યાય હૈ. “ભવિતવ્ય અને કાલલબ્ધિ કોઈ વસ્તુ નહીં...”

જુઓ, ટોડરમલ કેસા જવાબ દેતે હૈ આ પ્રશ્ન હમારે બોત્તેરકી સાલસે પ્રશ્ન ઉઠા અને ત્ર્યાંસીકી સાલસે બહુત પ્રશ્ન ઉઠયા સંપ્રદાયમેં, બહુત પ્રશ્ન ઉઠયા તો મેં વો આ દિયા થા ઉત્તર દેખો, કીધું ટોડરમલજી ક્યા કહતે હૈ? કિ કાલલબ્ધિ જો આત્મા ભગવાને કહા ઐસા ઉપદેશ અનુસાર અપના સ્વભાવ સન્મુખ હોકર પુરૂષાર્થ કરતે હૈ, વો ઉસ સમય મેં કાલલબ્ધિ પાક ગઈ. સમજમેં આયા? અપના દરકાર નહીં, મેં ક્યા હું? યે કહતે હૈ, દેખો, “પુરૂષાર્થ સે ઉદ્યમ કરતે હૈ, યે આત્માકા કાર્ય હૈ...” કાલલબ્ધિ, ભવિતવ્યતા તો કોઈ એ સમયમેં હોનેવાલી હૈ. પુરૂષાર્થ કર! પુરૂષાર્થસે હોનેવાલીકા કાલલબ્ધિકા જ્ઞાન હુઆ.

काललब्धिका ज्ञान कब होता है? कि अपना स्वभाव सन्मुखका, विद्यानंद स्वरूप भगवान उसमें दृष्टि करके पुरुषार्थ करके शांतिकी प्रगट दशा हुई, तब वो समयमें कालका लब्धिका तब ज्ञान द्रव्यका ज्ञान हुआ तो पर्यायका काललब्धिका ज्ञान होता है. अकेला पर्यायका ज्ञान, द्रव्यका ज्ञान बिना होता नहीं. सूक्ष्म बात है घनालालज! “ पुरुषार्थसे उद्यम हुआ आत्माका कार्य है, इसलिये आत्माको पुरुषार्थसे उद्यम करनेका उपदेश देते है. यहां आत्मा जिस कारणसे कार्यसिद्धि अवश्य हो, उस कारण उद्यम करे वहां तो अन्य कारण मिलते ही मिलते है...” वो क्या कहे, देभो “तथा जिस कारण कार्यसिद्धि हो अथवा नहीं भी हो, उस कारण रूप उद्यम करे वहां अन्य कारण मिले तो कार्यसिद्धि न हो...” (न मिले तो कार्य सिद्धि न हो).

“सो जिनमतमें जो मोक्षका उपाय कहा है...” हवे यहां सिद्धांत बडा आया. जिनमतमें वीतरागका अभिप्रायमें सर्वज्ञे देभा वो कहा उपदेश जिसमें जो मोक्षका उपाय कहा ते मोक्षका उपाय करता है उसके काललब्धि होनहार भी हुई और कर्मका उपशमादि हुआ तो वो असा उपाय करता है, “इसलिये जो पुरुषार्थसे मोक्षका उपाय करता है उसको सर्व कारण मिलते है (और उसको अवश्य मोक्षकी प्राप्ति होती है) असा निश्चय करना...” जो आ टोडरमलज, गोटीकाज, ये स्मारक है ने तो उसमें लिया.

तो मोक्षका उपाय नियमसारमें वो कहते है वो नियमसारमें कहा प०मी गाथामें नियमसारका अर्थ मोक्षका मार्ग है. ‘नियमेशं मोक्षोपायं’ ते मोक्ष उपाय कहां से उत्पन्न होता है? अपना अके समयमें पूर्ण आत्म द्रव्य है, उसका आश्रय करनेसे सम्यग्दर्शन ज्ञान यारित्रकी प्राप्ति होती है. अे सिवायका अर्थ क्या है? इसके अलावा ल्यो. आत्मा सिवाय जैसे कर्म शरीर आदि पर द्रव्य है उसमें से मोक्षका उपाय नहीं होता. आ राग है उसमें से मोक्षका उपाय नहीं होता - रागको त्यां पर द्रव्य कहा है. नियमसारकी पयासमी गाथामें रागको पर द्रव्य कहा है, क्योंकि रागमेंसे अपनी निर्मल सम्यग्दर्शन ज्ञान यारित्रकी पर्याय उत्पन्न नहि होती. दूसरी बात अपनेमें क्षयोपशम भाव ज्ञानका हो उसको भी त्यां पर द्रव्य कहा है. आहाहा! समजमें आया ?

यहां वो कहते है जुओ पयासमी गाथा है. ‘पुव्वुत्तसयलभावा’ असा शब्द है देभो ‘पुव्वुत्तसयलभावा’ ‘परदव्वं परसहावमिदि हेयं’ महासिद्धांत नियमसार. भगवानका उपदेशमें आया कि, ‘पुव्वुत्तसयलभावा’ क्या कहते है? जरी सूक्ष्म है. भगवान कितनी बात टोडरमलज, शास्त्र के आधारसे कैसा नाभते है, कि भगवाने जो कहा कि

‘પુવ્વત્તુસયલભાવા’ રાગ વો ભી ‘પર દ્રવ્યં પર ભાવં હેયં’, પર્યાય જો જ્ઞાનકી વર્તમાન વિકાસ હૈ ઉસકો ભી ‘પર દ્રવ્યં પર ભાવં હેયં’ એસા કહા હૈ, સુનો ઓર અપના દ્રવ્ય એક સમયમેં પૂર્ણાંદ શુદ્ધ ધ્રુવ હૈ ઉસકી દૃષ્ટિ કરનેસે સમ્યગ્દર્શનકી પર્યાય પ્રાપ્ત હોતી હૈ તો સમ્યગ્દર્શનકી પર્યાય પ્રાપ્ત હુઈ હો ઉસકો ભી પર દ્રવ્ય કહા હૈ. સુનો, હેતુ કહા, પાછા હેતુ કહા, હેતુ સમજના ચાહિયે ને? કિ પર્યાય જો હૈ...

જૈસે અપની ધર્મ પર્યાય શાંતિકી સમ્યગ્દર્શન જ્ઞાન ચારિત્ર કી વો પર્યાય દ્રવ્યમેં સે આતી હૈ. દ્રવ્ય જ્ઞાયકમૂર્તિકી દૃષ્ટિ કરનેસે સમ્યગ્દર્શન જ્ઞાન ચારિત્રકી પર્યાય નિયમસાર હૈ. ઉત્પન્ન હોતા હૈ, તો વો પર્યાય જૈસે પરદ્રવ્યમેં સે નહીં ઉત્પન્ન હોતી હૈ. એસે રાગમેં સે નહીં ઉત્પન્ન હોતી હૈ, એસે અપની પર્યાય ક્ષયોપશમ પર લક્ષી ઉસમેંસે ભી નહીં હોતી હૈ ઓર ક્ષાયિક સમકિત હુઆ આ ઉસમેંસે નથી પર્યાય ઉત્પન્ન નહીં હોતી હૈ. પંડિતજી! ઝીણી બાત હૈ આ નક્કી કરના પડેગા. પંડિત લોગને જવાબદારી બહુત હૈ કૂલચંદજી! સવેરમેં કહા થા થોડા. ક્યોં કહેતે હૈ... કહેતે હૈ દેખો ન્યાય યુક્તિસે સિદ્ધ કરકે કહેતે હૈ. એસા નહીં કહેગા.

આંહી કહેતે હૈ... આંહી કહેતે હૈ (શ્રોતા : આત્માસે અભિન્ન હૈ તો...) નહીં, નહીં, અભિન્ન ભી હૈ તો પર્યાય... હૈ તો પર્યાય, પણ પર્યાયમેં સે પર્યાય નથી નહીં હોતી. સુનો, આ બાત અલૌકિક બાત હૈ જરી. પર્યાયમેં સે નથી પર્યાય હોતી નહીં. પર્યાયમેં તાકાત નહીં, નથી પર્યાય પ્રગટ હોનેકી. સુનો, સમ્યગ્દર્શન સમ્યગ્જ્ઞાન આ નિયમસાર હૈ. શુદ્ધભાવ અધિકાર હૈ. ઉસમેં સારા ભગવાનને ઉપદેશ દે દિયા.

“જિનેશ્વરકે ઉપદેશ અનુસાર જો પુરુષાર્થ કરતે હૈ ઉસકો સબ ભિલતે હૈ...” ઉસકા ઉપદેશ ક્યા હૈ? ભગવાન આત્મા એક સમયમેં ‘સગદ્વ્યમુવાદેયં’ એક સમયમેં સામાન્ય ધ્રુવ અભેદ ઉસકો સ્વ દ્રવ્ય કહકર વો હી ઉપાદેય કિયા હૈ. રાગકો પર દ્રવ્ય કહા, આ ક્ષાયિક સમકિત પ્રગટ હુઆ ઉસકો ભી પર દ્રવ્ય કહા હૈ યહાં ક્યોંકિ પર્યાયમેં સે નથી પર્યાય નહીં આતી. જૈસે પર દ્રવ્યમેં સે અપની પર્યાય નહીં આતી એસે અપની પર્યાયમેં સે નથી પર્યાય નહીં આતી વો કારણસે ઉસકો પર દ્રવ્ય કહ દિયા હૈ. સુનો, બાત આ, ભગવાનકા ઉપદેશ ક્યા હૈ?

પંડિતજી! આ નિયમસાર. વો યહાં કહા કે “જિનેશ્વરકે ઉપદેશ અનુસાર જો મોક્ષકા ઉપાય કરતા હૈ ઉસકે કાલલબ્ધિ હોનહાર ભી હુઈ ઓર કર્મ ઉપશમઆદિ

હોતા હૈ, ઈસલિયે પુરુષાર્થસે મોક્ષકા ઉપાય કરતા હૈ ઉસકો સર્વ કારણ મિલતે હૈ, ઐસા નિશ્ચય કરના..." ક્યા ક્રિયા ? (કહા) ? ભગવાને મોક્ષમાર્ગકા ઉપદેશ ઐસા દિયા હૈ, ઐસા કહા હૈ, ઐસા હૈ. કે ભગવાન આત્મા એક બે જ લીટી ઈતના 'પુવ્વત્તસયલભાવા' પૂર્વે ક્ષયોપશમભાવ ઉદયભાવ ક્ષાયિકભાવ સબકો પર દ્રવ્યં કહા યહાં. સુનો, ક્યોં કિ જૈસે શરીર પરદ્રવ્ય હૈ ઉસમેં સે જૈસે સમ્યગ્દર્શન સમ્યગ્જ્ઞાન સમ્યગ્ચારિત્રકી પર્યાય ઉત્પન્ન નહીં હોતી, ઐસે અપની વર્તમાન પ્રગટ પર્યાય વસ્તુકે આશ્રયસે જો હુઈ એ પર્યાયમેં સે ભી નયી ચારિત્રકી પર્યાય શુદ્ધિકી પર્યાય કેવળજ્ઞાનકી પર્યાય પર્યાયકે આધારસે પર્યાયમેંસે નહીં આતી હૈ. વો કારણ ભગવાન એમ કહતે હૈ કે 'પુવ્વત્તસયલભાવા'.

એક પરમપારિણામિક ચૈતન્યમૂર્તિ ભગવાન. આહાહા! પરમ સ્વભાવભાવ એક ઉસકો હી સ્વ-દ્રવ્ય કહા હૈ, ઉસકો યહાં ઉપાદેય કહા હૈ. સમજમેં આયા ? એ જિનેશ્વરકા ઉપદેશ હૈ. તીનકાલ તીનલોક જીસકે એક સમયમેં પત્તા આયા, લિયા દિવ્યધ્વનિમેં ઐસા આયા અરે ભગવાન! અરે આત્મા! તેરે નયા મોક્ષમાર્ગ ઉત્પન્ન કરનેકી અપેક્ષાસે, જૈસા પરદ્રવ્યમેં સે મોક્ષમાર્ગકી પર્યાય ઉત્પન્ન નહીં હોતી ઐસે પુણ્યકા પરિણામમેં સે ઉત્પન્ન નહીં હોતી માટે રાગકોભી હમ પરદ્રવ્ય કહતે હૈ, ઐસે ક્ષયોપશમ અને ક્ષાયિક પર્યાય હૈ ઉસમેં સે ભી નયી પર્યાય ઉત્પન્ન નહીં હોતી. પર્યાયમેં નયી પર્યાય હોનેકી તાકાત નહીં હૈ, નયી પર્યાય ઉત્પન્ન હોનેકી તાકાત દ્રવ્યમેં હૈ. સમજમેં આયા ? જુઓ આ ટોડરમલજીએ મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશકમેં મોક્ષકા ઉપાય... સબકો મોક્ષકા ઉપાય ભગવાને ઐસા કહા બતાયા.

નિયમસાર મોક્ષકા ઉપાય હૈ. શુદ્ધભાવકા અધિકાર હૈ. તો શુદ્ધભાવ ઈસકો યહાં કહતે હૈ વો પર્યાયકા શુદ્ધભાવ નહીં. હિંસા, જૂઠ, ચોરી વિષયભોગવાસના યે અશુભ ભાવ હૈ. દયા, દાન, વ્રત, ભક્તિ, શુભ ભાવ હૈ, અને વો રહિત આત્માકી શુદ્ધ પર્યાય પ્રગટ વો શુદ્ધભાવ હૈ વો યહાં નહીં. યહાં તો શુદ્ધ પર્યાય ભી પરદ્રવ્ય કહા હૈ યહાં તો. સુનો, સમજમેં આયા ? 'પુવ્વત્તસયલભાવા' ભગવાન આત્મા એક સેકંડકે અસંખ્ય ભાગમેં પૂર્ણાનંદ પરમ સ્વભાવ ભાવ, પરમસ્વભાવભાવ અભેદભાવ, શુદ્ધભાવ, જિસકો યહાં શુદ્ધભાવ કહા ધ્રુવભાવ, એકરૂપભાવ, જ્ઞાયકભાવ ઉસકો યહાં સ્વદ્રવ્ય કહા. ઉસકી દષ્ટિ કરનેસે ઉસકા જ્ઞાન કરનેસે ઉસમેં લીન હોને સે સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર હોતા હૈ. પર્યાયમેં લીન હોનેસે પર્યાયમેં નયી પર્યાય આતી નહીં. ભગવાન એમ કહતે હૈ કિ સ્વદ્રવ્ય તો ઉસકો હમ કહતે હૈ જો તીનો કાલોંકા પિંડ અનંતગુણકા પિંડ, તીનકાલકી પર્યાયકા પિંડ-ગુણ અનંતગુણકા પિંડ ઐસા પદાર્થ ભાઈ, પદાર્થકી દષ્ટિ હોના વો અલૌકિક બાત હૈ. એશે અનંતબૈર સબ ક્રિયા

પણ આ ક્રિયા નહીં એણે. ઉસમં યહ ત્રીજી ગાથામં યહ આતા હૈ નહીં. ત્રીજીમં આતા હૈ નહીં નિયમેણ ય જં કજ્જં એસા શબ્દ બતાયા ક્યા ?

ભગવાન કુંદકુંદ આચાર્યે મોક્ષ ઉપાયમં જીવ અધિકારમં નિયમેણ ય જં કજ્જં તં નિયમં નાણદંસણચરિત્તં જો આત્માકો નિશ્ચયસે કરનેલાયક કર્તવ્ય હૈ વો સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન ને ચારિત્ર હૈ, યહાં એસા નહિ લિયા હૈ. યહાં જ્ઞાન દર્શન-ચારિત્ર લિયા હૈ. દર્શન જ્ઞાન ચારિત્ર નહિ લિયા હૈ, ક્યોંકિ પહલે અનુભવ જ્ઞાનકા હોતા હૈ. જ્ઞાનમં હો તબ શ્રદ્ધા હોતી હૈ એસે લિયા હૈ યહાં. સમજમં આયા ? પાઠ એસા હૈ દેખો. એક એક શબ્દમં બડા રહસ્ય પડા હૈ, દેખો ! આ તો સંતોકી વાણી, કેવલજ્ઞાનકા પેટ ખોલ દિયા હૈ. ય જં કજ્જં નિયમેણ ભગવાન આત્માકો આહીં કાર્ય આયા હૈ ને ? ક્યા કાર્ય આયા યહાં દેખો, કિ પુરૂષાર્થસે ઉદમ કરતે હૈ સો આત્માકા કાર્ય હૈ. ત્રીજી પંકિત હૈ. અગિયારમં પાને ત્રીજી પંકિત હૈ. હેં ? ક્યા ? ખોલતે હૈ ન હજી ખોલતે હૈ. ક્યા કહતે હૈ ? હજી કહતે હૈ હજી છોડ નહિ દેતે. ભેદ મિથ્યા હૈ વો ભી પર દ્રવ્ય હૈ. હજી ખોલતે હૈ હજી બોલતે હૈ, છોડ નહિ દેંગે. હજી એક દો તીન ચાર પાંચ સમજમં આયા ? આંહીં તો ઈતના કહેના હૈ “પુરૂષાર્થસે ઉદમ કરતે હૈ સો આત્માકા કાર્ય હૈ’...” ઈતના આયા.

યહાં ભી વો શબ્દ લિયા જુઓ યં નિયમેણ જં કજ્જં જો આત્માકો નિશ્ચયસે કાર્ય કરનેલાયક કાર્ય હૈ વો ક્યા ? સમ્યગ્જ્ઞાન સમ્યગ્દર્શન સમ્યગ્ચારિત્ર. કેસે હોતે હૈ ? યે કેસે હોતા હૈ ? વો પચાસમં કહા કે સગદવ્વંમુવાદેયં ભગવાન આત્મા એક સમયમં, પૂરણ સ્વરૂપ અભેદ ઉસકો યહાં સ્વદ્રવ્ય કહતે હૈ, ક્યોંકિ ઉસકો આશ્રય કરનેસે સમ્યગ્દર્શન જ્ઞાન ચારિત્ર શાંતિ અને અતીન્દ્રિય આનંદકી પર્યાય પ્રાપ્ત હોતી હૈ. એક સમયકી પર્યાય ભેદરૂપ હૈ. ભેદરૂપ યે મેરેકો નહિ કહના, મેરેકો તો આહીં પરદ્રવ્ય કહના હૈ વો સિદ્ધાંત લેના હૈ જરી.

પાઠ હૈ વો બાત સિદ્ધ કરના હૈ, કિ ક્ષાયિક પર્યાય વો ભી પરદ્રવ્ય, પરભાવં ઈતિ હેયં એસા કહા હૈ સમજમં આયા ? ટીકામં એસા લિયા હૈ દેખો ‘કારણકે તેઓ પરસ્વભાવ છે પાઠ એસા હૈ. પરદવ્વં પરસહાવમિદિ હેયં’ ટીકા એસા લિયા હૈ કિ યે પરસ્વભાવો હૈ. ક્યા ? કે રાગ પુણ્ય પાપ, પરસ્વભાવ હૈ. અપની પર્યાય પ્રગટ હૈ વો ભી પરસ્વભાવ હૈ ટીકા લિયા. તેઓ પરસ્વભાવ હૈ તેથી પરદ્રવ્ય હૈ, પરસ્વભાવ હૈ, પરદ્રવ્ય હૈ તો પરસ્વભાવ હૈ એસા નહીં લિયા હૈ ટીકામં, પરસ્વભાવ હૈ તો પર દ્રવ્ય હૈ અને પરદ્રવ્ય હૈ તો હેય હૈ. સુનો ! ભેદ પર્યાય હૈ તો યે તો સાધારણ બાત હૈ, પરદ્રવ્ય કઈ અપેક્ષાસે ? કિ ઉસમં સે નથી પર્યાય નહીં હોતી યે અપેક્ષાસે. ભેદ તો પર્યાય અંશ ભેદ હૈ વો તો ભેદમં સે નયા પર્યાય નહીં ઉત્પન્ન હોતા. સમજમં આયા ? આંહીં તો યે સિદ્ધ કરના હૈ પ્રભુ !

आ अेक वस्तु अणुंउ आनंद भगवान उसमें अनंती पर्याय उसमें पडी है सामान्य शक्तिपणे. कडा था ना अेकवार कि अेक (सिद्ध) पर्याय सिद्ध भी अेक समयकी पर्याय है क्या? सिद्ध, द्रव्य नहीं, गुण नहीं, द्रव्य गुण तो त्रिकाली है. सिद्ध अवस्था अेक समयकी दशा है. दूसरे समयमें दूसरी दशा, तीसरे समयमें तीसरी दशा, सिद्ध अवस्था जो उत्पन्न होता है वो अवस्थाकी मुदत अेक समय है आरे! अैसेीने अैसेी दूसरे समये छो, पण ये छी नहीं रहे. सुनो अनंत ज्ञान, अनंत दर्शन, अनंत आनंद, अनंत वीर्य, अनंत स्वच्छता, प्रभुता, अनंतशक्ति जो उसकी (शक्तिकी) व्यक्तता अेक समयमें सिद्धको प्रगट हुई है, उसकी मुदत अेक समयकी है क्योकि वो पर्याय है गुण नहीं, द्रव्य नहीं. तो अेक समयकी पर्याय दूसरे समय व्यय छो जाती है. दूसरे समयमें नयी उत्पन्न होती है, तीसरे समयमें नयी उत्पन्न होती है, दूसरीका व्यय होता है अैसे सिद्ध जब-लगसे हुआ त्यां से सादि अनंत जितनी पर्याय है सिद्धकी वो संसार पर्यायका कालसे अनंतगुणी पर्याय है. ये अनंतगुणी पर्याय आत्माका द्रव्यमें अनंत पडी है सिद्धकी पर्यायमें से पर्याय नहीं आती. आडाडा!

(श्रोताः...) वो दूसरा, वो तो व्यवहारनयका अंथमें वो तो व्यवहारनयका अंथ है. आहीं तो निश्चयका अध्यात्मअंथमें दूसरी यीज है, वो ખबर है ખ्याल है. वो स्वामीकार्तिकेयमें अैसेा कडा है ने ખबर है. यहां तो अेकदम अंदर स्वद्रव्यको अहींया अत्मेद कडकर अेने (ईसको) स्वद्रव्य कडा है. हें? लक्षमें ने ध्येयमें ये लेना है ये झिरसे कडना है (श्रोता : ...) वो तो द्रव्यकी पर्याय सहितका सिद्ध करना द्रव्य वो कारण है. है अैसेा कडा, उपादान कारण वो तो है ये सब ખबर है. ખ्यालमें है यहां हमारे अत्यारे काम नहीं. यहां तो “जिनेश्वरका उपदेश अनुसार पुत्रुषार्थ करते है उसका कार्य होता है अेने वो कार्य आत्मा...” कुंदकुंदआचार्य ओ छो छो .... भरतक्षेत्रका मानवी तीर्थकरना विरहमां जत्रा भरतमें से महाविदेहमें किया आ ते कांई वात. समजमें आया? अैसे भगवान कुंदकुंदआचार्य त्यांसे आकर आ समयसार, नियमसार आदि बनाया. इरमाते है प्रभु! भगवान! अेक वार सुन तो सडी नाथ! तारी यीज क्या है? समजमें आया?

सगदव्वंमुवादेयं ये परमात्म स्वरूप, परम स्वरूप...परम स्वरूप, कायम स्वरूप, असल स्वरूप, परमपारिणामिक स्वरूप कारण परमात्मा कारण बताना है वो. क्षायिक समकित पर्याय हुई वो उसमें से हुई. क्षायिक समकितकी पर्यायके आश्रयसे यारित्र नहीं होता. यारित्रकी पर्यायका कारण द्रव्य स्वभाव है. समजमें आया? सुनो, (भोक्षमार्गकी) भोक्षमार्ग ये पर्याय है. संसार पर्याय है, भोक्षमार्ग पर्याय है, भोक्ष पर्याय है तो, भोक्षमार्ग

પર્યાય હૈં ઉસમેં સે મોક્ષકી પર્યાય નહીં આતી. સમજમેં આયા? ક્યોંકિ વો પૂર્વકી પર્યાયકા વ્યય હોકર ઉત્તરકી પર્યાય પ્રગટ હોતી હૈ, દ્રવ્યમેં સે આતી હૈ, વ્યયમેં સે નહીં આતી હૈ. ભાવમેં સે આતી હૈ. આહાહા! (શ્રોતા: ...) હેં? પર્યાય એક સમયકી હૈ, ઈસકી તો તાકાત એક સમયમેં રહનેકી હૈ ઉસકી સ્થિતિ ઈતની હૈ ઉસકે ઉપર દૃષ્ટિ દેનેસે ક્યા હોતા હૈ? ઉસમેં સે તો કુછ નિકલતી નહિ. ઉસમેં ક્યા પડા હૈ? દ્રવ્ય પડા હૈ? એક સમયકી પર્યાય ક્ષાયિક હો, ક્ષયોપશમ હો, ઉદય હો, સબકો યહાં તો ભગવાન પરદ્રવ્ય કહતે હૈ. આહાહા!

હજી તો રાગ યે પરદ્રવ્યકા કરના હૈ, હજી તો અહીંયા તો એ પંડિતજી! આ હાહા! પરદ્રવ્યકા સુધારા દેના હૈ, ક્યા ભૂલ કરે, સુધાર સ્વતંત્ર પરપદાર્થ હૈ. પરદ્રવ્યકી તો બાત યહાં કહા હી નહીં. ભગવાન! તેરી પર્યાય પ્રગટ હૈ ક્ષયોપશમ ને ઉદય, અરે પોતે આત્માકા આશ્રય કરકે, ઉપશમને ક્ષાયિક હુઆ તો પણ પરમેશ્વરતો એમ કહેતે હૈ. હમારા હુકમ ઉપદેશ એસા હૈ કિ સ્વદ્રવ્ય ઉપાદેય હૈ.

પર્યાયકો પરદ્રવ્ય કહનેકા કારણ, કિ જૈસે પરદ્રવ્ય મેં સે નથી પર્યાય નહીં ઉત્પન્ન હોતી. તો ક્ષાયિક પર્યાય ઉત્પન્ન હુઈ, ઉસમેં સે તો નથી પર્યાય ઉત્પન્ન નહીં હોતી હૈ, યે અપેક્ષાસે પરદ્રવ્ય કહા હૈ. ભેદ હૈ તો કહા હૈ એસા નહીં યહાં. સમજમેં આયા? પર્યાય ભેદ હૈ પણ આહીં પરદ્રવ્ય ક્યોં કહા? આહાહા! (શ્રોતા: ...) હેય કહા (લિખા) પણ પરદ્રવ્ય ક્યોં કહા? ભેદે નહીં વો તો ભેદ હૈ. અહીં તો પરદ્રવ્ય ક્યોં કહા? આહાહા! પર્યાયકા આશ્રય કરનેસે વિકલ્પ હોતા હૈ યે ભી નહીં. સમજમેં આયા? પર્યાયકા આશ્રય કરનેસે વિકલ્પ હોતા હૈ યે ભી આહીં નહીં. અહીંયા તો પર્યાયકો પરદ્રવ્ય કહા. આહાહા! વો કહતે હૈ દેખો, પુવ્વત્તસયલભાવા ઉદયભાવકા જિતના પ્રકાર, ક્ષયોપશમકા જિતના પ્રકાર, ક્ષાયિકકા જિતના પ્રકાર પરદવ્વં પરસહાવમિદિ પરદવ્વં ઇતિ હેયં ક્યોં? પર્યાય પણ હેય કરનેલાયક લક્ષ કરનેલાયક નહીં. લક્ષ કરનેલાયક નહીં, આશ્રય કરનેલાયક નહીં, ઉપાદેય કરનેલાયક નહીં. ઉસકો ઉપાદેય કરને જાયેગા વિકલ્પ ઉઠતે હૈ નથી પર્યાય ઉત્પન્ન હોતી નહીં. (શ્રોતા: પારિણામિક ભાવસે ... ક્ષયોપશમ ભાવ) હાં સમજમેં આયા?

જિનેશ્વરકા ઉપદેશ હૈ કે એક સ્વદૃવ્વંપરમપારિણામિકકા પિંડ ભગવાન, ઉસકો તુમ ઉપાદેય હો. ઉસકે ઉપર દૃષ્ટિ લગાવ. આહાહા! ઉસકો જ્ઞાનકી પર્યાયમેં જ્ઞેય બનાઓ ઓર ઉસમેં સ્થિર હો, વો હી મોક્ષકા ઉપાય હૈ. આ હા હા! જગતને કઠણ બહુ પડે. કોઈ દી' સુના નહીં યે રીત ક્યા હૈ વાસ્તવિક પંથ ક્યા હૈ? અને પંથકી ઉત્પત્તિ કહાંસે હોતી હૈ? ખબર નહીં. એસે ને એસે બફમ ચલે જાય. બફમ ક્યા કહતે હૈ. ઓઘે ઓઘે હેં? (શ્રોતા:

...) नाम बड़म कइते है... हमारी भाषा है बड़म नाम भान विना. बड़म अटले भान विना. भाई, हमारी काठियावाडी भाषा है ये. झालतु जुओने तमारा शब्दमां अमारे मेण नहीं जाते बराबर. समजमें आया? आछाछा! आहीं टोडरमलज्ज कइते है के जिनेश्वरके उपदेश अनुसार जे नित्यमेव उपास्य कइ है वो भोक्षका उपाय होता ही है, होता ही है तो भगवानने औसा इरमाया. इन्द्रोनी उपस्थितिमें गणधरनी उपस्थितिमें, अेक भव अवतारी आत्माओ, पण समवसरणमें बिराजते थे. उसकी उपस्थितिमें भगवानकी दिव्यध्वनि औसी निकली, ये दिव्यध्वनिके अनुसार यहां आचार्य महाराज कइते है, भगवान तेरी दृष्टि राग ने पर्याय उपरसे छटानी पडेगी. अरे! पण छटानेसे पीछे दृष्टि जे छुई क्षायिकआदि उससे भी तेरे छटानी पडेगी. आछाछा! भारे वात? हें? (श्रोता: ये आगेकी बात ...)

आ योथा गुणस्थानककी बात है आगे की नहीं. वो तो स्पष्ट कराने से पूछते है.. आछाछा! पंडितज्ज! ये पंडितज्ज समजे ने स्पष्ट कराने को पूछते है.. आछाछा! स्पष्ट करानेको पूछते है. हमारे त्यां परियववाला बहुत है धनालालज्ज! समजमें आया? 'अेक डोय त्रणकाणमां परमारथनो पंथ' बीज पंथ बे प्रकार डोई शके नहीं. नीयेसे उपर अेक ही मारग है. समजमें आया? तो यहां कइते है, "जिनमतमें भोक्षका उपाय कइ उससे भोक्ष होता ही है होता है..." ल्यो कैसे कइता है. जिनमतमें तो वो कइ वीतराग सर्वज्ञ परमेश्वरे कइ, कंईक लोको कइते है के अे तो कोई कइ अन्यमतमें औसा है, क्रिया दिभाता है ने औसा दिभाता है ने भविष्य दिभाता है ने धूण...धूणमें नहि, सुन तो सही गपे गप है सब. सर्वज्ञ परमेश्वरे कइ छुआ मार्ग सिवाय कभी क्यांय अंशे सत्य नहीं. कोई कइ योगमें हम ध्यान करते है ने पछी कंई देभाता है धूण पीणाने लीला हवे अे तो धूण है. यहां दिभा तो उसमें क्या आया? यमत्कार होता है? धूणमांय यमत्कार नहीं. सुन तो सही.

परमेश्वर वीतरागदेवका हुकम है कि अेक समयका प्रभु ध्रुवबिंब पडा है ध्रुव. उसके उपर दृष्टि दे. आछाछा! औसा भगवानका हुकम है. भगवानने औसा करके केवलज्ञान पाया है. समजमें आया? तब उसका विकल्पमें भी औसा आया था, तो विकल्पमें पुण्य बंध गया, उसे ध्वनि निकल गयी है औसी, औसी ध्वनि छूट गई. अरे आत्मा! अमे भी अत्मेदमें दृष्टि देकर, स्थिरता प्रगट किया है दर्शन-ज्ञान-चारित्र तो विकल्प भी औसा था कि अत्मेदमें मैं कर्ता हूं पूर्ण होता हूं पूर्ण हो जाऊं तो विकल्पसे औसा पुण्य बंध गया. अने कहां वाशी निकालनी है. पुण्य बंध गया वो वाशी के कारण बंध गया ध्वनि औसी छूटती है. समजमें आया? तो अेक ये छूटा उसमें औसा कइ औसा किया था औसा कइ. आछाछा!

भगवान् आत्मा! त्माँ उसका मडात्तम क्या है? अने लुण रागका मडात्तम, निमित्तका मडात्तम और प्रगट पर्यायका जबलग मडात्तम रहते है, तबलग स्वभाव त्रिकाणीका मडात्तम आता नहीं. समजमें आया? अने त्रिकाणी स्वभावका जिसको मडात्तम आया उसको पर्यायका मडात्तम रहते नहीं.

आहाडा! स्वामीकार्तिकेयमें अेक श्लोक लिया है कि सम्यग्दर्शन हुआ स्वद्रव्यके आश्रयसे तो सम्यग्दृष्टि आत्माको तो प्रभु मानते है पूरण पर्यायमें पामर मानते है अैसा पाठ लिया है. तृणभेव ओ पाठ है स्वामीकार्तिकेयमें तृण तृण तरण जैसा मैं. ओहोहो! क्यां केवणज्ञान? क्यां भोक्षकी पूरण दशा? क्यां आ दशा? पर्यायमें पामर तृण जैसा, वस्तुमें प्रभुता मानता है. दो बात है. पण वो त्मान हुआ पीछे. समजमें आया? आहाडा! अेक समयमें भगवान् शुद्ध द्रव्य, उसको यहां द्रव्य कलनेमें आया है. पर्यायको भी परद्रव्य, क्षायिक भावको परद्रव्य, अरे! छडा गुणस्थानका यारित्रकोभी परद्रव्य कडा, क्योंकि उसका लक्ष करनेसे आत्मामें लाभ कोँ होता नहीं. (श्रोता: सत्मी) गुणस्थान वो तो हो गया. आ तो में थोडुं कीधुं.

यौदगुणस्थानको परद्रव्य पुद्गलका परिणाम कडा. उसका कारण क्या? समजमें आया? ये पर्याय उपर लक्ष करनेसे आत्माको लाभ नहीं होता. आहाडा! अरे! कभी उसकी किंमत नहि किया. अेक समयमें बडी परमात्म शक्तिका पिंड पडा है. अरे! परमात्मा क्या? सिद्ध अनंता परमात्मा अेक आत्मामें पडा है. पहले कडा ने? बराबर है? अनंत परमात्मा अेक आत्मामें पडा है. कैसे? समजमें नहीं आया? आ सिद्ध, ये परमात्मा है कि नहीं? तो सिद्ध अेक समयकी पर्याय है. सादि अनंत पर्याय जितना है, अैसा अनंता परमात्मा हों अेक ही समयका. ये अनंता परमात्मा आत्मामें पडा है. द्रव्यमें अनंता परमात्मा पडा है. भगवान् तेरे किंमत नहीं ये दृष्टिकी किंमत अंतरमें जाय तो कहे कैसी यीज है आ? तब दृष्टि उसमें जाती है. मलिमा करे बिना अंतरमें दृष्टि जाती नहीं. काँई ज्ञानका क्षयोपशम हुआ काँई रागकी मंदता किया आहाडा! कुछ करते है हम, कुछ करते है धूणेय नहीं करते सुन तो सडी. बात तो सत्य होय ओ आवे ने पंडितणु क्या करे! कलते है जुओ.

यहां “किसी भी पुत्रुषार्थसे जिनेश्वरके उपदेश अनुसार भोक्षका उपाय...”
भाषा जुओ द्रव्यका आदर करना उपादेय करना. अंतरमां लक्ष करना ध्येय बनाना. दुसराका ध्येय लक्षमें से छोड देना अैसा भगवान्का उपदेश है. “उसका उपदेश अनुसार उपाय करते है, उसे काललब्धि होनहार कर्मका उपशम उपाय हो गया पुत्रुषार्थ से भोक्षका

ઉપાય કરતા હૈ. ઉસકો સર્વ કારણ મિલતે હૈ ઓર ઉસકો અવશ્ય મોક્ષકી પ્રાપ્તિ હોતી હૈ..." હોંશે કે નહીં હોંશે કે નહીં અરે, બીજ ઊગે ઊસકો પૂનમ (થશે) હોગી હોગી ને હોગી. સમજમં આયા ?

ઐસે ભગવાન આત્મા અપના એક સમયમં, પૂર્ણાનંદકા નાથકી અંતરદષ્ટિ કરનેસે સમ્યગ્દર્શન હોગા. જ્ઞાન હોગા. જ્ઞાનભી અંતરકી દષ્ટિ રખનેસે જ્ઞાન હોતા હૈ. શાસ્ત્રજ્ઞાન એ જ્ઞાન નહીં. શાસ્ત્રજ્ઞાન યે જ્ઞાન નહીં. આહાહા! આ અંતરમં સે જ્ઞાન પ્રગટ હુઆ, વો જ્ઞાનકે આશ્રયસે નવા જ્ઞાન નહીં. ભગવાન ઓ જ્ઞાનકી ખાશ તો પ્રભુ આત્મા હૈ. એમાં જે અંતર દષ્ટિમં સે દ્રવ્યકો ઉપાદેય કરના, ઉપાદેયકા અર્થ ઉસકા લક્ષ કરના, ઉસકો ધ્યેય કરના, ઉસકા આદર કરના અને પર્યાયકા આદર અને રાગકા આદર છોડના, વો છોડના નહીં કહેના પડતા હૈ વો આદર કરના તો વો છૂટ જાતી હૈ, ઐસા નિશ્ચય કરના. અવશ્ય મોક્ષ મિલે.

“જો જીવ પુરૂષાર્થસે મોક્ષકા ઉપાય નહીં કરતા ઉસે કાલલલ્બ્ધિ હોનહાર ભી નહીં ઓર કર્મકા ઉપશમ ભી નહીં તો ઉપાય ભી નહીં કરતા. જો પુરૂષાર્થસે મોક્ષકા ઉપાય નહીં કરતા ઉસકો કોઈ કારણ નહીં મિલતે..." પ્રેમ અપના લગાવે નહીં અને પરમાં પ્રેમ રખે અને મોક્ષકા ઉપાય હો કેસે બને ? સમજમં આયા ? આહાહા! યે લોકમં એક બાત આતી હૈ ઓલા નહીં ? ન્યાં(ત્યાં) શું કહેવાય ? મીરાંબાઈ. મીરાંબાઈની વાત આતે હૈ ઉસમં વો અન્યમતિમં ઘેલી બનીને ? ‘પરણી મારા પીયુજની સાથ બીજાના મિંદોળ નહીં રે બાંધું’ આ મિંદોળ લગ્નમાં કરતે હૈ ને ? મિંદોળ નહીં કરતે ? લગ્ન વખતે નહીં બાંધતે હૈ ? ક્યા કહેતે હૈ કંકણકો હમ મિંદોળ કહેતે હૈ. ‘પરણી મારા પીયુજની સાથ બીજાના મિંદોળ નહીં રે બાંધું. નહીં રે બાંધું રે રાણા નહીં રે બાંધું. પરણી મારા પીયુજની સાથ એ બીજાના કંકણ નહીં બાંધું’. એમ સમ્યગ્દષ્ટિ. લગની લાગી મેરા દ્રવ્યકી સાથ બીજાના પ્રેમ નહીં રે કરું. હેં ? આ તો આંહી બાત. વો તો દાખલા દાખલામાં તો સમજાને જૈસી વાત હૈ.

અહીં તો પરમાત્મા કહતે હૈ, હે નાથ ! તેરી દષ્ટિ મં ભગવાન આત્મા જબ તરવરે, તરવરે ક્યા કહેતે હૈ ? ધ્યેયમાં લ્યે, પરણ્યો ઉસકી... હેં ? અંતરમં એકાગ્ર હો બસ, પ્રેમ લગા યે લગા, યે પ્રેમ હવે કોઈ છોડે નહીં. યે મિંદોળના જેમ ઓલા રંગના પ્રેમ લગતે હૈ ને કસુંબાના રંગ એ કપડાં બાળે તો લાલ લાલ રહે, ઐસે ભગવાન આત્મા એક સમયમં પૂરણ પરમાત્મ સ્વરૂપ, ઉસકા જિસકો પ્રેમ નામ લીનતા હુઈ - દષ્ટિ, ઉસકો કોઈ દૂસરા પ્રેમ હાથ લઈ શકે નહીં. પર્યાય ભી પ્રેમ ન લઈ શકે તો રાગ પ્રેમ લે જાય, ને નિમિત્ત પ્રેમ લે જાય

ઐસા કભી બનતા નહીં. સમજમેં આયા? આહાહા! આ પરમેશ્વર સર્વજ્ઞદેવ ત્રિલોકનાથ વીતરાગદેવની એક સમયમાં તીનકાલ તીનલોક દેખને સે દિવ્યધ્વનિ નિકલી યે ઉસકા સાર હૈ.. સમજમેં આયા? આ સમજે બિના... ઓલામાં યે કહા હૈ ને, છહ ઢાલામાં નહીં કહા? લાખ બાતની બાત પંડિતજી! આતે હૈ કે નહીં? લાખ બાતકી બાત નિશ્ચય ઉર આણો. ઉસમેં બહુત કહતે હૈ. પહેલે પંડિતકો, દંદ-ફંદ છોડ આતે હૈ ને કંઈ ભાષા, બરાબર કંઈ તો યાદ બધી, યાદ તો બધી ન હોય, જગત દંદ-ફંદ છોડ એમ આતે હૈ કંઈ ભાષા. આહાહા! સમજમેં આયા? પહેલાના પંડિત તો મૂળ દષ્ટિ રાખ કરકે હી વાત કરતે થે. સમજમેં આયા?

ટોડરમલજી, બનારસીદાસ, ધાનતરાય, દોલતરામ આદિ દેખો તો ઉસમેં અધ્યાત્મહી ભરા પડા હૈ. હા પણ લોકો ઉસકો તો ગૃહસ્થ હૈ, ભગવાનકી બાત હૈ? પણ ભગવાનકા વાક્યમેં અને સમકિતીકા વાક્યમેં ફેર હૈ હી નહીં સાંભળને! યે તો સ્થિરતામેં ફેર હૈ. ભગવાનકો પૂરણ સ્થિરતા હો ગઈ હૈ વીતરાગતા હો ગઈ મુનિકો ચારિત્ર હો ગયા, પણ સમ્યગ્દર્શનમેં જ્ઞાનકા જો વાચ્ય હૈ, ઉસમેં કેવલી અને ઉસમેં કોઈ ફેર હૈ નહીં. તિર્યચકા સમકિત ને સિદ્ધકા સમકિત દો મેં કુછ ફેર હૈ નહીં, આયા હૈ ને? આમાં આયા હૈ, આયા હૈ વો તો આધાર આપે તો ઠીક પડે લોકોને, ઓલા પાના માગે ને પાના ઓલા. રામજીભાઈ કોર્ટમાં કાયદો બતાવે ત્યારે ઓલો જજ માને, ઉપરસે ન્યાયસે ન કહે બે ને બે ચાર કહેના ક્યાં લિખા હૈ? આ આંકમાં લિખ્યા હૈ લે! પણ બે ને બે ચાર ઉપરથી તો સમજ લે! સમજમેં આયા? એમ ભગવાન આત્મા અંતરના સ્વરૂપમાં પુરૂષાર્થ કરને સે ઉસકા પ્રેમ જ્યાં લગા, વો પ્રેમ કોઈ છૂટ શકતે નહીં. લગની લાગી ભગવાન સાથે અનુભવ રસમેં, રોગ ન શોક. સમજમેં આયા? કેવળ અચળ અનાદિ અબાધિત શિવ-શંકરકા ભેટા. એકલા દ્રવ્ય ઉપર આમ ધ્રુવ...ધ્રુવ...ધ્રુવ...ધ્રુવ... ધ્રુવ તારો, ધ્રુવ તારો. યે ધ્રુવમેં સર્વ સંપદા પડી હૈ. એક સમયકી પર્યાયમેં સર્વ સંપદા હૈ નહીં? વો કારણસે કહતે હૈ.

“જો મોક્ષકા ઉપાય નહીં કરતા... કોઈ, ઉસકો કારણ મિલતા હી નહી. ઐસા નિશ્ચય કરના...” તું કહેતે હૈ કી “મોક્ષકા ઉપદેશ તો સભી સુનતે હૈ. કોઈ મોક્ષકા ઉપાય કર સકતા અને કોઈ નહીં કર સકતા ઉસકા કારણ ક્યા...” ઉસકા કારણ યહ હૈ કિ “જો ઉપદેશ સુનકર પુરૂષાર્થ કરતે હૈ. મોક્ષકા ઉપાય કર સકતે હૈ...” ઉપદેશ સુનકર મોક્ષકા ઉપાય કરતે હૈ વો કર સકતે હૈ, “ઔર પુરૂષાર્થ નહીં કરતે વે મોક્ષકા ઉપાય નહી કર સકતે. ઉપદેશ તો શિક્ષા માત્ર હૈ, ફળ તો જૈસા પુરૂષાર્થ કરે વૈસા લગતા હૈ...” કહે ઉપદેશ તો અમે સાંભળીએ (છીએ) પણ અમે તો પુરૂષાર્થ પણ? પુરૂષાર્થ તું કરને! તેરા હૈ

कि उपदेशवालाका तो उपदेश करता है. समझमें आया? तो शिष्ये पिछे प्रश्न उठा, महाराज तुम बहुत पुरुषार्थकी बात करते हो, तो हम प्रश्न करते हैं के, “द्रव्यविंगी मुनि मोक्षके अर्थ गृहस्थपना छोड़कर तपश्चरणादि करता है...” पुरुषार्थ तो करते है. द्रव्यविंगी अनादिकालका मुनि होकर भावका भान नहीं अनंत आनंदका, तो ऐसा “गृहस्थपना छोड़कर...” राजपाट छोड़कर कुटुंब परिवार छोड़कर “तपश्चरणादि यहां पुरुषार्थ तो किया कार्य सिद्धि नहीं हुआ इसलिये पुरुषार्थ करनेसे तो कुछ सिद्धि नहीं है...” ऐसा प्रश्नकारका प्रश्न है. आ उसका उत्तर देते है.

सांभल भाई! “अन्यथा पुरुषार्थ से फल याहे तो कैसे सिद्धि हो? तपश्चरणादि व्यवहार साधनमें अनुरागी होकर प्रवर्त उसका (नाम) फल तो शास्त्र में शुभबंध कडा है...” देभो, मिथ्यादृष्टि रागकी मंदता शुभभावका पुरुषार्थ करते है, उसको निर्जरा मानते है, उसको संवर ... अे तपश्चरणादि व्यवहार साधन, आ तो “शुभरागका साधन अनुरागी होकर...” उसका प्रेम होकर “प्रवर्त, उसका फल शास्त्रमें तो शुभबंध कडा है और वह उससे मोक्ष याहता है...” द्रव्यविंगी अनादिकालका मोक्षका पुरुषार्थ नहीं हुआ कि रागका पुरुषार्थ करके उससे मोक्ष याहता है समझमें आया? शुभराग देभो शुभ बंध है शुभभावसे तो. अंतरआत्माका आश्रय किये बिना, सम्यग्दर्शन ज्ञान यारित्र बिना, जितना क्रियाकांड करते है अे शुभभावका तो बंध है शुभ इसको मोक्षका अंश मानते है. क्या कहते है देभो कि “उससे मोक्ष याहता है कैसे होगा...” जैसे मोक्ष होगा? शुभ भावमें मोक्ष याहते है. द्रव्यविंगी अनादिकालका मिथ्यादृष्टि शुभभावमें मोक्ष याहते है उसका पुरुषार्थ उलटा है, पुरुषार्थ सुलटा नहीं. बराबर है? आहाहा!

कितना जवाब दिया है देभो. आ तो जरी आभिरका दिन है. टोडरमलका स्मारक डोल है तो उसमें से आ ऐसा कडा है गोटीकाज! तो कहते है. आ “भ्रमका भी तो कारण कर्म ही है न पुरुषार्थ क्या करे...” फिर प्रश्न उठयो शिष्यको कि महाराज कि भ्रमका कारण ये कर्म है न? हम क्या करे? कर्मके कारण हमको भ्रम उत्पन्न होता है सुन, सुन “सव्ये उपदेशसे निर्णय करने पर भ्रम दूर होता है...” सव्या उपदेश पहेला जवाबदारी. सव्ये उपदेश शब्द पडा है ने? उपदेश ऐसा नहीं लिया है, उपदेश ऐसा नहीं सव्ये उपदेशसे, सत्य उपदेश. सत्य उपदेश किसको कहते है? अपना ज्ञायकभावका आश्रयसे सम्यग्दर्शन ज्ञान यारित्र हो ऐसा उपदेश हो, उसको सत्य उपदेश कहते है. समझमें आया? आहाहा! “सत्य उपदेशसे निर्णय करनेपर...” ऐसा निर्णय करे भगवानआत्मा!

અખંડાનંદ પ્રભુ ધ્રુવ સ્વરૂપ હૈ. એક સમયકી પર્યાયકી મુદ્દત એક સમય હૈ રાગ વિકાર હૈ, એસા અંતરમેં નિર્ણય કરે તો નિર્ણય હો સકતા હૈ. ભ્રમ દૂર હો જાતા હૈ “નિર્ણય કરનેસે ભ્રમ દૂર હો જાતા હૈ, પરંતુ એસા પુરૂષાર્થ નહીં કરતા ઈસલિયે ભ્રમ રહતા હૈ...”

ભ્રમ રહનેકા કારણ દર્શનમોહકા ઉદય હૈ તો ભ્રમ રહતા હૈ એસા નહીં હૈ. એમ કહતે હૈ એસા નહીં હૈ. ક્યા કરે ભૈયા? હમારે કર્મકા ઉદય અને કર્મકે વિના વિકાર હોતા હૈ ભૈયા.. જ્ઞાનાવરણી જ્ઞાનકો રોકતે હૈ, દર્શનાવરણી કર્મ દર્શનકો રોકતે હૈ, ધાતિકર્મ આત્માકી પર્યાયકો ઘાત કરતે હૈ. અરે ભગવાન! સુન તો સહી. યે તો વ્યવહારનયકા કથન હૈ. તેરી પર્યાય જબ તેરેસે હીણી હોતી હૈ, તબ જ્ઞાનાવરણીકો નિમિત્ત કહનેમેં આતા હૈ. ઉસને ઘાત ક્રિયા વો વ્યવહારકા કથન હૈ. પરદ્રવ્ય, પરદ્રવ્યકી પર્યાયકો કભી ઘાત અને વિકાર કર સકતે નહીં. આહાહા! અહીં તો કર્મકી હી માંડી હૈ બધે. કર્મસે કર્મસે હોતા હૈ હમારે જૈનમેં કર્મ. સમજમેં આયા? અને અન્યમેં ઈશ્વર. આ તમારા ઓલા તમારા ઈશ્વર તો ચૈતન્ય થા. પંડિતજીને કહા થા નહીં? વો આતે હૈ ને ઈસમેં ભી આયા હૈ. વો તો ચેતન થા. ઈચ્છાવાલા થા, શક્તિવાન થા, તમારા પરમાણુ તો ઈચ્છા વિના શક્તિ વિના, જ્ઞાન વિના, આ યે કર્મ આત્માકો રૂલાવે, અને કર્મ આત્માકો ટળે, ત્યારે આત્માકો મોક્ષ હો, એસા આત્મા લંગડા હૈ નહીં. સમજમેં આયા? એસા આત્મા લંગડા હૈ નહીં.

આત્મા સ્વતંત્ર, ઉલટા પુરૂષાર્થ કરનેમેં ભી સ્વતંત્ર હૈ, ઔર સુલટા પુરુષાર્થ કરનેમેં ભી સ્વતંત્ર હૈ. કર્તા ઈસકો કહતે હૈ ‘સ્વતંત્રપણે કરે સો કર્તા’ અને કર્તા કા પ્રિય ઉસકો કાર્ય. અજ્ઞાની સ્વતંત્રપણે અજ્ઞાનભાવસે વિકારકો અપના ઉલટા પુરૂષાર્થસે કરતે હૈ અને વિકાર ઉસકા ઈષ્ટ અને પ્રિય હૈ. ઉસમેં કોઈ કર્મકા દોષ હૈ નહીં. પહલે લિયા થા દેખો યહાં કહતે હૈ. “સત્ય ઉપદેશથી નિર્ણય કરતાં ભ્રમ દૂર થાય છે અને એસા પુરૂષાર્થ નહીં કરતા ઈસલિયે ભ્રમ રહતે હૈ, નિર્ણય કરનેકા પુરૂષાર્થ કરે તો ભ્રમકા કારણ મોહનીયકર્મ ઉસકે ભી ઉપશમાદિ...”હોં તબ હો જાયેગા. તુમ ભ્રમ દૂર કરો કર્મ દૂર હોતા હૈ ઉસકે કારણ સે ઉસકે કારણસે હો, “ક્યોંકિ નિર્ણય કરતે હુએ પરિણામોકી વિશુદ્ધતા હોતી હૈ ઉસસે મોહકે સ્થિતિ અનુભાગ ઘટતે હૈ...” લ્યો. સમજમેં આયા ?

ઉસમેં ભી લિયા હૈ ઓ આ એક હૈ ન આપણા બંધ અધિકાર હૈ ને આમાં. આ શું બનારસીદાસ બંધ અધિકાર. યે પુરૂષાર્થકી બાત હમારી ચલતી થી બહોત પહેલે. આ “જે જીય મોહનિંદમેં સોવેં આલસી નિરૂઘમી હોવૈ...” (પુરૂષાર્થ અપનાવેં) “ દૃષ્ટિ ખોલી જે જગે પ્રવિના તિનિ આલસ તજી ઉઘમ ક્રિના...” દૃષ્ટિ ખોલી જે જગે પ્રવિના. ભગવાન

આત્માકી સમ્યદ્દષ્ટિ ખુલ જાતી હૈ પુરુષાર્થસે વો આળસ તજી પ્રમાદ તજી સ્વભાવમેં પુરુષાર્થ કરને લગતા હૈ. સમજમેં આયા ? પણ જે જીવ મોહનિંદમેં સોવૈ તે આલસી નિરૂઘમી હોવૈ. સ્વભાવમેં હોં, પરમેં પુરુષાર્થ કરે વો પુરુષાર્થ હૈ નહીં.

વીર્ય નામક એક ગુણ હૈ આત્મામેં, અમૃતચંદ્રઆચાર્યે એસા લિયા હૈ કિ વીર્ય ગુણકા કાર્ય ક્યા ? કિ સ્વરૂપકા રચના કરના વો વીર્યગુણકા કાર્ય. રાગકી રચના વો વીર્યગુણકા કાર્ય યથાર્થમેં હૈ નહીં. આહાહા ! સુડતાલીસ શક્તિકા જહાં વર્ણન કિયા હૈ ઉસમેં સબ સ્પષ્ટીકરણ આ ગયા હૈ. અભી અપને વિશેષ આયેગા. દૂસરે ચલતે હૈ, સુડતાલીસ શક્તિકા ઉસમેં એસા લિયા હૈ. આત્મામેં જે વીર્ય નામકા ગુણ હૈ બળ ઉસકા કાર્ય ક્યા ? અપના શુદ્ધ શ્રદ્ધા જ્ઞાન ચારિત્રકી પર્યાયકી રચના કરના વો વીર્યકા કાર્ય હૈ. રાગકી રચના કરના વો વીર્યકા કાર્ય નહીં. તો પરકા કાર્ય કરના વો તો વીર્યમેં હૈ હી નહીં.

ભઈ, બહુત બળવંત હો તો દૂસરા કામ કર દે. દૂસરાકા બહુત કર દે. નહીં ? આ મોટર અટકાઈ જાતી નહીં. આ મોટર ચલતી હૈ ને અટકાવી દે, એસા એસા બળવંત હોતા હૈ કે નહીં ને બહુત બળવંત. ભગવાન તેરા વીર્યકી પર્યાય તો તેરી મોજૂદગીમેં હૈ, પરકી પર્યાયકી મોજૂદગીમેં તેરી પર્યાય ક્યા કર સકતી હૈ ? આંહી તો ભગવાન ત્યાં લગ કહતે હૈ, અપના શુદ્ધ ચૈતન્ય ભગવાન ઉસમેં વીર્યગુણ હૈ ને ! તો દ્રવ્ય ઉપર દૃષ્ટિ દેનેસે વીર્યગુણ અપની શુદ્ધ સ્વભાવકી રચનાકા કાર્ય કરે, ઉસકા નામ વીર્યકા કાર્ય કહનેમેં આતા હૈ. સમજમેં આયા ?

યે પુરુષાર્થકા કાર્ય હૈ વો અપેક્ષાસે કહતે હૈ, નહીં તો તો આમ કહું. જે જીવ મોહનિંદમેં સોવૈ તે આલસી નિરૂઘમી હોવૈ. યે પુરુષાર્થમેં અંદરમેં નિરૂઘમી હોવૈ. બાહરમેં તો ઉદમ કરતે હૈ રાગકા. 'દૃષ્ટિ ખોલી જે જગે પ્રવિના તિનિ આલસ તજી ઉદમ કિના', ઉસે પણ વિશેષ લેતે હૈ.... સુનો યે કહા ને પ્રવચન બંધ અધિકારમેં હૈ ને ? કેટલામેં હૈ ? આવ્યું દેખો. આહીં ક્યા કહના હૈ થોડા. યે જે વ્યવહાર હૈ ને વો ખરેખર સ્વભાવકા વીર્યકા કાર્ય નહીં. સુનો સમ્યદ્દષ્ટિકોભી... સૂક્ષ્મ પડેગા. સુનો...

અસંખ્યાત લોકપ્રમાણ જે મિથ્યાત્વ ભાવ, તેઈ વિવહારભાવ કેવલી ઉક્ત હૈ ।
જિન્હકો મિથ્યાત ગયો ને સમ્યક્ દરસ ભયૌ, તે નિયત-લીન વિવહાર સૌ મુક્ત હૈ ।।

આ ઉપર તો બધી ચર્ચા હુઈ હૈ. શ્વેતાંબર બીચમેં શ્વેતાંબર બીચમેં ૩૦૦ વર્ષ પહલે બનારસીદાસકે વખતમેં એક મેઘવિજય હુઆ હૈ મેઘવિજય ઈસને આ ઉસકી બડી ટીકા કિયા હૈ.

નિરવિકલ્પ નિરૂપાધિ આતમ સમાધિ સાધિ જે સુગુન મોકખ પંથકૌ દુક્ત હૈ ।
તેઈ જીવ પરમ દસામૈં થિરરૂપ વ્હૈકે, ધરમમૈં ધુકે ન કરમ સૌ રૂક્ત હૈ ॥

ક્યા કહતે હૈ? ભગવાન આત્મામૈં વીર્યગુણ ઐસા પડા હૈ, પણ વીર્યગુણકે આધારમૈં આત્મા હૈ, આધેય આધાર વ્યવહારસે કહતે હૈ. વીર્ય આધેય હૈ આધાર ભગવાન આત્મા. પણ વો ભગવાન આત્માકે દૃષ્ટિ કરનેસે સબ અનંતગુણકા કાર્યમૈં વીર્યગુણકા કાર્ય ક્યા આયા? તો સ્વરૂપકી રચનાકી શુદ્ધકી રચના કરે ઉસકા કાર્ય આયા? તો સમ્યગ્દૃષ્ટિ જિન્હકૌ મિથ્યાત ગયો સમ્યક્ દરસ ભયૌ તે નિયત લીન વિવહારસૌં મુક્ત હૈ.. આહાહા! રાડ નાંખે, હજી તો વ્યવહાર આમ ગળે એટલું વળગે છે ને મીઠાશ, મીઠાશ. સમજમૈં આયા? ભગવાન આત્મા શુદ્ધ ચૈતન્ય સ્વભાવકી જ્યાં અનુભવ દૃષ્ટિ જ્યાં હુઈ, તો પર્યાયકી નિર્મળતા અભેદ હુઈ હૈ વો નિશ્ચય, રાગ રહા, ઔર નિશ્ચયમૈં વ્યવહાર હૈ હી નહીં. વ્યવહારમૈં નિશ્ચય હૈ નહીં. જૈસે પરદ્રવ્ય જ્ઞેય તરીકે રહા ઐસે ધર્મીકો રાગકા વ્યવહાર પર દ્રવ્ય જ્ઞેય તરીકે રહા હૈ, અપના જ્ઞેયકા દ્રવ્ય ગુણ પર્યાયમૈં હૈ નહીં. ભારે વાત ભાઈ!

આ તો મૂળ ચીજ હૈ. વસ્તુકી સ્થિતિ ઐસી હૈ. હૈ ઐસા ભગવાન ફરમાતે હૈ. તો કહતે હૈ, મિથ્યાત ગયૌ નિયત લીન કોઈ કહે કે ભાઈ નિશ્ચય લીન તો આઠમે હોતા હૈ તેરમે હોતા હૈ. આહાહા! અરે! ભગવાન! નિશ્ચયકા અર્થ પૂર્ણ સ્વરૂપ તેરા હૈ ઐસા નિશ્ચય હુઆ વો સમ્યગ્દર્શન યે નિયતમૈં લીન હૈ, નિશ્ચયમૈં લીન હૈ, રાગ સે મુક્ત હૈ વ્યવહાર સે. આતા હૈ બીચમૈં રાગ પણ રાગ નિશ્ચય ને વ્યવહાર દો એક નહીં. દો એક હોય તો દો કા ફળ એક આના ચાહિયે. દો દો રહ સકતે નહીં. વ્યવહાર રાગ હૈ ફળ બંધન હૈ, નિશ્ચય અરાગ હૈ ફળ શુદ્ધતા અને નિર્જરા હૈ. તો સમ્યગ્દૃષ્ટિ જીવ અપના સ્વભાવ તરફકા પુરૂષાર્થ કરકે જો નિર્મળતા પ્રગટ ક્રિયા હૈ ઉસમૈં લીન હૈ. બીચમૈં વિકલ્પ આતા હૈ ઉસસે મુક્ત હૈ. આહાહા !

જૈસે પર દ્રવ્ય સે રહિત હૈ, ઐસે સમકિતી વ્યવહારસે પણ રહિત હૈ, તબ ઉસકા નામ અંતર નિશ્ચય સમ્યગ્દર્શન હુઆ ઐસે કહનેમૈં આતા હૈ. સમજમૈં આયા? આ શ્લોક માટે મોટી ચર્ચા હાલી. વ્યવહારાલંબી માટે મોટા પક્ષ વાડામાંથી પડયા છે મોટા. ત્રણસો વર્ષ પહલે સામે એક મેઘવિજય બડા એક પુસ્તક બનાયા હૈ. હમારે પાસ સબ આયા થા ને પુસ્તક સબ ત્યાં હૈ વ્યવહારસે મુક્ત હૈ? વ્યવહારસે મુક્ત હૈ? હૈ ઉસસે મુક્ત હૈ સુન, પર દ્રવ્ય હૈ કિ નહીં? તો પરદ્રવ્ય હૈ તો ઉસસે મુક્ત હૈ આત્મા ઐસા, વ્યવહાર હૈ, ઉસસે નિશ્ચયવાળા મુક્ત હૈ.

અપના દ્રવ્ય સ્વભાવકી દૃષ્ટિ કરનેસે જો સમ્યગ્દર્શન જ્ઞાન હુઆ, શાંતિ હુઈ, ઉસમેં વિકારકી ઉપાધિસે વો રહિત હૈ. યે દશા વિકારકી ઉપાધિસે રહિત હૈ. સહિત હૈ નહીં, સહિત હોય તો દો એક હો જાય. આ હા હા! (શ્રોતા: ઉપાધિ ભાવ) ઉપાધિ ભાવ હૈ ભાઈ! સમ્યગ્દર્શન એટલે ક્યા? વો યહાં કહતે હૈ કે જ્યાં સમ્યગ્દર્શન હુઆ નિર્ણય હુઆ તો કર્મકા નાશ હો જાતા હૈ. તેરા દોષ તું કર્મ પર નાંખતે હૈ તેરે તો મહંત રહના યાહતા હૈ. મહંત રહના તુમ યાહતે હો અને તેરા દોષ કર્મ ઉપર નાંખતે હૈ ભૂલ હૈ તેરી છોડ દે. તેરા ઉલટા પુરૂષાર્થસે તુમ સમ્યગ્દર્શન પ્રગટ નહીં કર સકતે. અંતરકા સ્વભાવકા પુરૂષાર્થ કરનેસે સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર પ્રગટ કર સકતા હૈ એસા ઉસકા સાર હૈ, પણ વો તો કહતે હૈ, નિર્ણય કરનેમેં ભી, ઉપયોગ લગાનેમેં ભી કર્મ હોના યાહિયે ને?

તારા ઉપયોગ તો હૈ તેરે, તો જૈસા લગાના હૈ વૈસા લગા દે. અંતરમેં લગા દે કૌન રોકતા હૈ તેરે? પણ અંતરમેં નહીં લગાતે ને દૂસરેમેં લગાતે તો તેરા ઉલટા પુરૂષાર્થ હૈ. જ્યાં લગાના યાહિયે ત્યાં લગાતા નહીં ને દૂસરે મેં લગાતે હૈ અને તુમ દોષ કાઢતે હૈ કર્મકા, બડી ભૂલ હૈ. તેરા આત્માકા બડા અપરાધ હૈ, યે અપરાધી નિગોદમેં જાયેગા ક્રમે ક્રમે. સમજમેં આયા? ક્રમે ક્રમે અને સમ્યગ્દર્શન જિસકો પ્રાપ્ત હુઆ યે ક્રમે ક્રમે કેવલજ્ઞાન પામીને મોક્ષ જાયેગા. એસા પુરૂષાર્થકા ફલ હૈ.

વિશેષ કહેશે...

॥ પ્રમાણ વચન ગુરુદેવ ॥

વાચકોની નોંધ

વાચકોની નોંધ

वायडोनी नोंध

Handwritten text on a palm leaf manuscript strip, featuring a central hole and a string for binding.

Handwritten text on a palm leaf manuscript strip, featuring a central hole and a string for binding.

Handwritten text on a palm leaf manuscript strip, featuring a central hole and a string for binding.

Handwritten text on a palm leaf manuscript strip, featuring a central hole and a string for binding.

Handwritten text on a palm leaf manuscript strip, featuring a central hole and a string for binding.

: प्रकाशक :

श्री कुंडकुंड-कठान सत् साहित्य प्रचार - बोरीवली

D-16/205, योगी नगर, अक्सर रोड, बोरीवली (वेस्ट), मुंबई - 400 092

☎ : +91 22 2863 1155 / 93 22 89 00 89

✉ : gnayakforever@gmail.com